

Giới thiệu Công Chúa Và Lọ Lem

Từ nhỏ sinh ra đã mang danh trẻ mồ côi, sống qua ngày bằng nước mắt và những lời chê bai của bạn học. Một quá khứ đau buồn đã tạo nên cô, một con người lạnh lùng biết đương đầu với số phận khắc nghiệt mà ông trời dành cho mình, nhưng cũng có lúc cô cảm thấy mệt mỏi và cần sự che chở.

Năm mười bốn tuổi gặp lại người em gái song sinh thất lạc, nhưng số phận càng khiến cô đau buồn hơn, trong mắt mọi người em gái cô là nàng công chúa xinh đẹp còn cô chỉ là cô bé lọ lem không được ai yêu mến. Ngay cả anh, người cô thực sự yêu thương cũng chọn em gái cô. Mời các bạn đón đọc truyện Công Chúa Và Lọ Lem để xem chuyện tình đầy duyên nợ này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Những Mảnh Ghép

Hime vừa đi học về. Chương trình học ở trường quốc tế không làm khó cô bé, chỉ vì vừa lo học ở trường lại còn chuyện ở công ty nên cơ thể có chút mệt mỏi. Hime ngồi xuống ghế, đầu ngả về phía sau, mắt nhắm lại một cách thong thả.

Cốc cốc.

-Ai?-Hime phát ra giọng đầy mệt mỏi, mắt vẫn là nhắm lại.

-Tiểu thư, tôi là quản gia.

Ít giây sau, Hime mí mắt động đậy, cô bé chỉnh chu tư thế ngồi, nhanh truyền đi âm thanh:

-Vào đi.

Người đàn ông đứng tuổi, ăn mặc lịch sự đẩy cửa bước vào.

-Thông tin tiểu thư cần!-Tập giấy A4 được để lên bàn.

Hime cầm lấy, đọc qua một lượt. Thi thoảng lại đưa chân xoay xoay chiếc ghế. Mặc nhiên không chú ý đến sự có mặt của người đàn ông kia. Ông ta vẫn đứng im chờ đợi.

-Ông có chắc là người này?

-Vâng, thưa tiểu thư. Chúng tôi đã điều tra kỹ rồi, cũng đã đến nhà xác nhận. Chỉ có điều...-Người đàn ông ngập ngừng, thái độ như thăm dò.

-Ông cứ nói.

-Họ không muốn để cô ấy đi, họ quyết giữ cô ấy bằng mọi giá.

Hime cười phẩy, cô bé đưa ngón tay lẩn cái vật trang trí trên bàn, nhẹ nhàng nói:

-Bằng mọi giá sao?-Ngưng lại một lát, cô bé tiếp lời-Được rồi, ông ra ngoài trước đi.

-Vâng, thưa tiểu thư!

Hime nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ, chỉ tay vào tấm hình, ngón tay lướt trên gương mặt cô bé trong hình.

-Đáng ra, cô không nên xuất hiện lần nữa. À không! Không nên có mặt trên đời này mới đúng! Minh tôi là đủ rồi!- Hime nhếch mép.

Cô tiểu thư vừa tròn 13 tuổi. Đúng như cái tên Hime (công chúa) cô bé như một nàng công chúa. Từ nhỏ sống trong sự bảo bọc kỹ lưỡng của gia đình. Đi đến đâu cũng có vệ sĩ theo cùng, không phải động tay vào bất cứ việc gì. Lại có đầu óc suy tính hơn người, nên xem thường những kẻ khác, cô bé dần trở nên lạnh lùng và kiêu ngạo.

.....

Cùng thời điểm.

Ở một nơi khác...

-Này! Đã nói bao nhiêu lần mà không tỉnh ra à. Tao nói là tao không muốn nhìn thấy mặt tụi bây cơ mà.

Một đám con trai nằm lăn lết trên sân. Rên rĩ vì những vết thương đau đớn vừa nhận lấy từ con người đứng trước mặt chúng.

-Tụi tôi cũng chỉ làm theo lệnh của ..cậu ấy

-À há! Cái thằng thiếu gia của tụi bây cũng có quyền hành quá ha? Có ngon thì kêu nó tới đây.

Vừa mới dứt lời...

-Tôi đây. Đứng ở đây này giờ và cũng nghe hết mọi chuyện-Cậu ta bước ra từ sau bức tường, trên môi còn thoáng một nụ cười.

-Anh Bảo...cứu bọn em- Đám đàn em vui mừng, nhìn cậu ta với ánh mắt khẩn thiết.

Vừa thấy tên chủ mưu, cô bé liền hát hăm, nói:

-Nghe thì tốt! Từ bây giờ đừng có làm phiền tôi nữa. Tôi không rảnh ở đây nói nhiều với cậu. Ở nhà còn có bao nhiêu chuyện cần làm, không như cái loại thiếu gia chỉ biết xài tiền của ba mẹ như cậu. Đừng có làm mấy vụ tặng quà vô vắn nữa đi. Cậu đang làm tôi phiền đó!

-Chỉ cần một cái gạt đầu. Tôi sẽ cho em tất cả...

Chưa kịp dứt lời, thì...

Bốp!

-Còn tôi-Cô bé chỉ tay đầy thách thức về phía trước, đồng dục nói lớn-Chỉ cần một cú đá có thể cho cậu thấy tất cả sao trên trời đấy, biết chưa hả! Lần cuối, nha!

Cô bé với búi tóc củ tỏi, mặc đồng phục của trường đang đứng trước mặt đám con trai. Không hề có thái độ run sợ, ngược lại còn chiếm thế thượng phong. Cô bé nhặt cái cặp của mình lên, phui phui quần áo, bước thẳng không thèm quay đầu nhìn lại.

Cô bé ấy là Pie- từ Pie trong bánh choco pie. Từ nhỏ rất thích ăn thứ bánh ấy nên ba mẹ đã gọi cô bé như thế. Với chiều cao nổi bật hơn bạn bè cùng trang lứa cùng gương mặt xinh xắn, Pie nhanh chóng lọt vào mắt xanh của cậu ấm vừa mới chuyển trường đến. Nhưng nhiều người lại không biết rằng, ẩn dưới vẻ mong manh dễ vỡ là một cô bé mạnh mẽ. Mạnh đến mức có thể đánh bại cả chục thằng con trai.

-Anh Bảo, anh có sao không?

Cậu bé lò mò bò dậy sau cú đá trời giáng từ Pie. Vẻ mặt không chút tức giận, ngược lại thấy vui một cách kì quái.

-Con nhỏ thú vị đấy chứ.

Cậu ấy tên là Huỳnh Bảo Bảo. Từ nhỏ đã sống trong sung sướng, muốn gì được đó. Cậu đã có không biết bao nhiêu cuộc tình, miễn là cậu ngỏ lời thì mọi cô gái đều ngã đổ. Người duy nhất cậu không có được cho đến bây giờ chính là Pie. Chính vì không dễ dàng có được nên cậu phải cố cho bằng được.

.....

Cũng vào thời gian đó...

Trong một ngôi nhà...

-Đáng ra nơi mày đang ngồi phải là nhà tù. Nhưng vì đã hứa với mẹ mày, nên tao sẽ cho mày cơ hội tự nhốt mình sám hối. Còn đây là tài liệu lúc trước tao đưa-Người đàn ông quẳng đống tài liệu trên nền, lạnh giọng nói- Nghiên cứu lại, tao không muốn công sức dành cho mày bao nhiêu năm nay đổ sông.

Cậu ta với cái nhìn đầy mệt mỏi, đôi mắt hốc hác thâm quầng ngược nhìn người đàn ông đứng trước mặt, mấp mấp môi, thều thào từng chữ:

-Ông muốn tôi làm con ông lần nữa sao? Điều đó là không thể.

-Mày không có quyền ý kiến trong chuyện này. Tất cả phải nghe theo lệnh tao. Rõ chưa???

Tiếng quát vang lên dội vào 4 bức tường. Nhưng không hề làm cậu ta run sợ. Cậu ta ngồi đó như thể bị hóa đá, không chút cử động.

-Mày nhớ đấy- Nói rồi người đàn ông rời khỏi phòng.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Ngồi một mình trong căn phòng lạnh lẽo, tối tăm. Một không gian im lặng đến đáng sợ. Một tiếng thở dài nghe nao lòng. Cậu ta cầm bức hình, từ từ dùng

chút sức lực còn lại ở đầu ngón tay chạm lên. Cậu khẽ vuốt lên gương mặt người phụ nữ trong bức hình.

-Con xin lỗi!

Tách... giọt nước mắt rơi xuống làm nhòa đi tất cả. Hình ảnh về một người phụ nữ đứng cạnh đứa con trai của mình, đã không còn rõ nét.

15 tuổi với quá nhiều nỗi đau. Mất đi tình thân, tình yêu, sống trong ám ảnh tội lỗi, phải bao lâu cậu mới có thể trở về với chính mình đây, Khang Vĩnh Huy?

.....

Một năm sau...

-Chúng tôi được biết gia đình ông bà đang gặp vấn đề về tài chính, nếu có thể đồng ý với đề nghị của chúng tôi, thì chúng tôi đảm bảo gia đình hai người sẽ được đền đáp xứng đáng. Còn nếu không chúng tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh.

-Mấy người sẽ làm gì???

-Ông bà biết rõ mà?

-Nó là con hợp pháp của chúng tôi, ông nghĩ ông có thể tùy ý mang nó đi sao???

-Có điều này ông bà cần biết, thế lực gia đình chúng tôi dư sức giải quyết chuyện đó. Đối đầu với chúng tôi ông bà chỉ có thiệt mà thôi! Vậy nên xin hai người hãy đề tiểu thư về với gia đình thật của mình-Người đàn ông bảo tồn giọng nói trầm

-Gia đình thật? Ba mẹ...mấy người này đang nói gì vậy ạ?- Pie từ ngoài bước vào, cô bé từ nãy giờ đã nghe tất cả.

-Chào tiểu thư!- Đám người cúi đầu.

-Mấy người là ai? Nãy giờ mấy ông đang nói chuyện gì vậy hả?

-Pie, con vào phòng đi..không có chuyện gì đâu-Mẹ Pie cố nặn ra một nụ cười, nhìn Pie.

-Con không đi đâu hết, cho tới lúc biết được chuyện gì. Chuyện này có liên quan tới con mà phải không???

Ba mẹ trả lời con đi!!!

Cả hai vợ chồng thật không biết phải làm sao để giữ nổi bí mật này nữa, thì thôi...sớm muộn gì Pie cũng phải biết...

-Pie à...thực ra thì...con...

13 năm lưu lạc...cái ngày định mệnh vào 13 năm trước, Pie chỉ mới 1 tuổi, Pie bị bắt cóc và từ đó không trở về nữa. Mặc dù thế lực gia đình rất lớn, thế nhưng mọi cố gắng tìm kiếm càng vô vọng qua ngày tháng. Đến 1 ngày, vô tình hình ảnh Pie giành giải vô địch Karate trên kênh truyền hình lại cho họ thêm hy vọng.

Sau 13 năm, tại sao mọi người lại có thể nhận ra Pie? Cuộc đời thật may mắn thay, Pie còn một cô em song sinh, hai người có gương mặt giống nhau như đúc. Nếu chẳng có sự may mắn này, sẽ chẳng ai có thể nhìn ra đứa con thất lạc của mình, sau 13 năm giữa hàng tỷ người.

Trời dần về chiều, bên trong căn nhà, bóng tối bắt đầu bao trùm. Trong một đêm mưa gió, ông trời mang cô bé đến với họ. Một đứa trẻ thông minh, đáng yêu, càng lớn càng xinh. Nhà không giàu có gì, ba là võ sư karate, mẹ làm giáo viên dạy anh văn ở một trường cấp 2, nhưng cô bé luôn thấy mình thực sự hạnh phúc và chưa bao giờ than phiền về những thiếu thốn của mình. Nhìn đứa trẻ lớn lên, hai vợ chồng không khỏi vui mừng, cũng không khỏi lo lắng. Sợ rằng một ngày ông trời sẽ đem cô bé sẽ rời xa họ. Không ngờ...ngày đó thực sự đang đến, nhanh đến không ngờ được. Nhà họ giàu, có thế lực, cô bé sẽ không phải chịu khổ cực, sẽ có một cuộc sống sung túc. Nhưng thật là khó để chấp nhận chuyện này. Mai kia hai vợ chồng sẽ mất đứa con gái mà họ yêu thương như con ruột kia sao. Cuộc đời bất công, không cho họ có con, nay sao có thể nhẫn tâm đối xử với họ như vậy...

Sau khi nghe toàn bộ sự thật, Pie hoang mang. Cô bé đã ngồi phịch xuống ghế từ lúc nào, đầu óc mơ hồ, trống trải.

Không khí của một ngày phủ lên mình sự u ám đến đáng sợ. Tất cả...không phải mơ!

.....

-Tiểu thư! Đứng lại!!!

Pie cầm đầu chạy thục mạng. Sau khi nghe toàn bộ sự thật và bị buộc quay về, cô bé hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác ngoài chạy trốn. Pie không thể tuân theo cái yêu cầu quái quỷ đó được, họ buộc cô bé ngay lập tức rời nơi này để về nhà, khi mà cô bé còn chưa đồng ý.

Chạy đến đầu ngõ, thật may lúc đó Bảo chạy xe ngang qua.

-Hay thật vừa gặp Pie ở đây, tôi định rủ Pie đi chơi...

Không kịp nói gì, Pie nhảy phóc lên xe, nói nhanh:

-Chạy đi!

-Hả? Tường từ chối nữa chứ-Mặt Bảo thoáng chút ngạc nhiên.

-Tôi nói chạy đi!!!-Pie quát lớn.

Bảo vẫn còn chưa hiểu gì cho tới khi những người mặc đồ đen chạy gần tới, cậu ta kịp nhận ra tình hình trước mắt. Cậu rú ga phóng thẳng. Nhưng những người kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc, xe hơi mấy chiếc đang bám theo ráo riết. Bảo phải chạy vào đường hẻm và quanh qua nhiều con phố mới thoát được.

20 phút cho cuộc rượt đuổi....bây giờ hai đứa đang ở ngoài ngoại ô thành phố.

-Cảm ơn!-Pie nhảy xuống xe.

-Này, tại sao mấy người đó là ai mà trông họ có vẻ....

-Không liên quan đến cậu, cậu không cần biết! Chuyện cậu giúp tôi hôm nay coi như tôi nợ cậu, chào!

-Đội!- Bảo cản trước mặt Pie- Chỉ cần Pie nói cho tôi nghe có chuyện gì thì coi như Pie không có nợ gì hết, được chứ?

Pie im lặng...cô bé nhìn ra xa xăm. Và Bảo đã thấy giọt nước rơi xuống trên má cô bé. Giọt nước mắt ánh lên trong ánh nắng cuối cùng của ngày tàn. Pie không khóc, thật đấy. Cô bé mạnh mẽ lắm, kiên cường lắm. Có lẽ Bảo chỉ nhầm thôi..

.....

-Tiểu thư! Nếu cô vẫn muốn chống đối, chúng tôi buộc phải làm khó ba mẹ của cô.

Pie tắt máy, nắm chặt điện thoại trong tay, ấn đường nhăn lại khó coi.

-Pie có chuyện gì sao?

Dường như không nghe lời Bảo, Pie đứng im lặng đầy suy tư

“Ba mẹ là người như thế nào? Sao lại tìm mình lâu đến như vậy, họ có thực sự muốn mình quay về không? Mình còn một đứa em song sinh sao? Những lời họ nói mình có thể tin không? Ông trời ơi! Ông nói tôi phải làm sao đây?”- Lòng Pie như một đồng chí rồi, cô bé là người thông minh nhưng sao bây giờ cô bé cảm thấy mình bất lực quá.

Một lúc im lặng...

Pie bỗng dừng nhìn Bảo.

-Cảm ơn cậu vì buổi chiều nay. Xem như tôi nợ cậu.

-Tôi chỉ cần cái gậy đầu của Pie về một buổi hẹn hò.

Bảo đã li lợm theo đuôi Pie suốt một năm. Trong khoảng thời gian đó, cậu không hề để tâm đến một ai khác. Lúc đầu chỉ vì muốn có được thứ mình muốn có, nhưng càng về sau, cậu nhận ra mình thực sự bị con người Pie làm cho thu hút. Pie không chỉ có vẻ ngoài xinh xắn, mà lại là một cô gái có tâm hồn thuần khiết hiếm gặp. Lần đầu tiên trong đời, cậu muốn dành tình cảm thực sự để thích một ai đó.

Chiều dần, Pie im lặng, nhìn về phía mặt trời đang dần lặn xuống. Cô bé khẽ tiếng thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hime-Công Chúa Băng Giá

Ngày Pie đi, mọi người không ai khóc nhưng cũng không thể nở nụ cười tiễn cô bé.

Pie vẫn cười nói, cố phá tan bầu không khí u ám đang bao trùm. Vẫn áo thun đơn giản, vẫn quần jeans, vẫn tóc búi cao nhưng sao hôm nay mọi người thấy Pie khác quá. Hôm nay Bảo cũng đến, nhưng chỉ đứng nhìn từ xa. Pie đã nhìn thấy cậu từ lúc này nhưng vờ như không thấy, không biết.

Pie cùng đoàn người tháp tùng đang tiến về cánh cửa, bước vào đó...Pie có thể không trở về nữa. Cô bé ngoảnh lại, vẫy tay và mỉm cười. Mọi người

rom róm nước mắt, mẹ Pie đã khóc, bà ấy không chịu nổi cảnh này. Lau nhanh nước mắt, vẫy tay chào Pie, nụ cười người phụ nữ gắng gượng trên khuôn mặt.

Pie quay lưng, có cái gì đó vào đâm xuyên trái tim bé nhỏ.

Một giọt nước mắt rơi trên gò má, rơi xuống nền...

Tách...

“Giá mà có thể tựa vào vai ai đó để khóc, để cho nước mắt tuôn rơi.....để không phải tỏ ra mạnh mẽ nữa”

.....

Sau thời gian ngồi trên máy bay, Pie được xe đến đưa về nhà. Đoàn người tháp tùng không chỉ vài người mà có đến vài chục người. Trong những bộ vest đen, mặt người nào cũng nghiêm trang đến phát sợ. Pie chắc chắn không thể đoán ra nụ cười từ những con người này. Cô bé ngồi trong xe, chống cằm nhìn ra bên ngoài, những cảnh vật lạ lẫm lướt qua rất nhanh.

Cái thứ mà những người này gọi là “nhà” thực chất là một căn biệt thự lớn khủng khiếp. Cánh cổng lớn tự động mở ra, rất nhanh Pie đọc được ở trên cột trụ lớn hai từ “Tư Viên“. Pie có thể ước tính căn biệt thự này rộng cỡ 2ha, chưa kể độ cao của nó là 3 tầng cao ngất. Bao quanh căn biệt thự là cây cảnh và khu vườn hết như trong cổ tích. Con đường dài dẫn vào tào nhà được lát thứ đá Pie chưa từng thấy bao giờ. Cô bé thật sự thấy choáng ngợp.

Chưa dừng lại ở đó...Sau khi cửa mở ra, có một hàng người đứng dài 2 bên đại sảnh đồng loạt cúi chào cô bé

-Chào đại tiểu thư trở về!!!

Pie đứng hình vài giây, ngơ ngác cúi đầu chào lại. Pie nở nụ cười với mọi người, họ khá ngạc nhiên về điều đó. Tiểu thư nhà này chưa bao giờ làm thế với họ. Pie được cô hầu dẫn lên phòng. Căn phòng sang mà dễ thương, như phòng của công chúa đập vào mắt Pie. Cô bé há to miệng chẳng nói được lời nào.

Pie đi quanh căn phòng một lượt, có mơ cũng không thấy được. Tất cả thứ này đều rất đẹp và lộng lẫy.

-Mời đại tiểu thư nghỉ ngơi, chúng tôi không làm phiền nữa.

-Đội tí...người nhà tôi đâu hết cả rồi?

-Dạ thưa, tiểu thư Hime đang đi học, còn ông bà chủ thì không có ở đây.-Ông quản gia ôn tồn nói.

-Ba mẹ tôi đang ở đâu? Họ không có ở đây sao?

-Họ hiện đang ở một nơi rất xa, thưa cô.

-Là.....sao?-Pie ngơ ngác hỏi lại.

-Nói tóm lại là không có nhà.

Tiếng nói phát ra từ phía sau, lập tức đám người hầu ở đó tán ra hai bên.

Xuất hiện lúc này, cô bé có gương mặt giống Pie như đúc. Chỉ khác là mái tóc dài gọn sóng chấm hông được chải chuốt gọn gàng, làn da trắng mịn tinh tế. Cô bé mặc trên mình bộ đồng phục của một ngôi trường quốc tế, mang ba lô của một nhãn hiệu nổi tiếng, trên tay đeo một chiếc vòng tay Love của Cartier có giá vài trăm triệu. Nhìn tổng thể cả người cô bé toát ra khí chất cao ngút trời.

Cô bé đang bước lại gần, ánh mắt hướng thẳng vào Pie. Pie cũng nhìn lại, thực sự cảm thấy rất hồi hộp xen lẫn lo lắng.

-Chào mừng chị trở về, tôi là Hime-Giọng cô bé nhẹ nhàng, âm lượng không lớn nhưng rất vang.

-Ừ...chào! Tôi là Thiên Ý, mọi người vẫn thường gọi là Pie.

Hime nhếch mép, tay khoanh trước ngực:

-Thiên Ý? Pie? Những thứ đó là gì? Tôi nói cho chị biết. Tên chị....- Hime kẻ sát mặt Pie, nhấn mạnh từng lời- là Lê Diệu Anh, ngoài ra chị còn một cái tên nữa Takishima Hikari! Hãy ghi nhớ đi.

-Takishima Hikari nghe giống tên Nhật quá vậy?

Vừa nghe câu hỏi của Pie, ấn đường Hime nhăn lại, cô bé quay qua nhìn ông quản gia. Quản gia dường như biết ý của Hime, ông ta cất lời:

-Có thể người được phái đi đã không nói với tiểu thư Diệu Anh. Xin lỗi tiểu thư-Nói rồi ông ta khẽ cúi đầu một cái trước Hime.

Hime xem ra tâm tình vừa bị chọc cho không được vui. Nhưng cô bé vẫn âm thầm gương mặt, tiếp tục âm thanh.

-Mẹ chúng ta là người Nhật- Hime lại di chuyển, dáng đi nhẹ nhàng- Ba mẹ đang ở Nhật làm việc, cả năm về rất ít, có khi là không về... Được tin chị về....chắc họ sẽ về nước. Nhưng trước khi họ về...

Hime quay sang nhìn Pie chăm chăm từ đầu xuống chân.

-Tôi phải chỉnh đốn lại chị.

Câu nói cùng ánh mắt sắc của Hime làm Pie lạnh xương sống. Pie chưa từng bị cảm giác này trước đây. Hime thật đáng sợ mà...Thảo nào tất cả mọi người đều đứng khép nép không dám ồn ào một tiếng.

.....

Hime đã cho người đưa Pie đi mua rất nhiều đồ, thay toàn bộ những bộ đồ mà Pie mang theo. Mặc cho Pie có phản đối, dường như trong nhà này quyền của Hime đang lớn hơn cô chị của mình (Mới bắt đầu mà đã bị “ức hiếp” kiểu này rồi, không biết đời Pie sẽ trôi về nơi đâu nữa)

Một ngày là thời gian cho cuộc mua sắm hoành tráng. Pie trở về Tử Viên.

Mọi người trong nhà đều trở mắt nhìn Pie. Pie trong bộ váy trắng, giống Hime y hệt. Tóc ngắn của Pie đã được nối dài xuống tận hông, cô bé có vẻ không thích nó cho lắm. Đối với người học võ như cô thì nó rất là phiền, còn mấy bộ váy dài thướt kia thật là rắc rối.

Pie về phòng, quăng đồng hồ sang một bên và nằm bẹp xuống giường. “Mình phải chịu những thứ này suốt quãng đời còn lại sao?”

Hime cũng đang ngồi thư phòng, tay nghịch cái vật trang trí trên bàn, nở nụ cười “Mình đã lo lắng quá rồi”.

Thời gian đầu ở Tử Viên, Pie còn hơi dè dặt nhưng với bản tính ưa khám phá, thích tự do tự tại. Pie đã không ít lần lật tung cả Tử Viên lên....0_o

Pie rất hứng thú mỗi khi thấy người hầu trong nhà làm việc, cô bé sẽ chạy từ nơi này đến nơi khác giúp. Nguy hiểm nhất là để Pie lọt vào nhà bếp, thế nào cũng có thứ gì đó đổ vỡ. Pie cái gì cũng làm được chỉ mỗi nấu nướng là chào thua. Mọi người dần trở thành chị em thân thiết.

Hime thì trái ngược hoàn toàn, lúc nào cũng nét mặt lạnh tanh và ăn nói trống rỗng. Kiểu như...-Được rồi...-Không cần...-Làm cái khác cho tôi.... Và cô bé lúc nào cũng ở trong thư phòng đọc sách, rất ít khi ra ngoài.

.....

Pie tìm được một trung tâm văn hóa và đăng kí vào dạy Karate cho những nhóc con mới bắt đầu học.

Tại đây, Pie gặp lại “đại sư huynh” có nụ cười tỏa nắng...

-Minh Anh! Là huynh thật sao?

-Em là..?-Cậu ta nhún mày, cố nhớ lại đã từng gặp Pie ở đâu.

-Vô địch karate nữ toàn quốc...

Chưa để Pie nói hết câu, cậu ta vui mừng nói lớn:

-Thiên Ý!

-Đừng rồi đó! Nhưng bây giờ gọi là Diệu Anh nha! Mới được đổi tên rồi-Pie cười tí mắt-Không ngờ lại có thể gặp lại huynh.

Minh Anh chỉ biết mỉm cười, gặp lại Pie quả thực cậu rất vui. Trong trận thi đấu vào mấy tháng trước, cậu ấn tượng ở Pie là vóc dáng cao ráo, gương mặt xinh xắn nhìn thì tưởng là một cô hot girl yếu đuối lọt vào trường đấu. Nhưng những gì Pie thể hiện đã làm cậu thay đổi ý nghĩ về cô bé. Không quá mười chiêu, Pie đã hạ gục đối thủ để giành chức vô địch. Điều đặc biệt làm Minh Anh chú ý là trên gương mặt cô bé luôn hiện diện nụ cười.

-Huynh nói khi nào gặp lại sẽ dẫn muội đi ăn khi nào muội no bụng thì thôi, nhớ không?

-Ừ...nhớ.

-Hết giờ này đi nha!-Pie lại cười.

Minh Anh gật đầu. Thật không ngờ một cô bé có cái nhìn đầy quyết liệt trên võ đài mà lại có thể có nụ cười hiền lành đến vậy. Ngay từ đầu Minh Anh đã có thiện cảm với cô bé, nay lại thấy mình bị thu hút đến vậy.

.....

Pie tìm được ngôi trường thích hợp cho mình. Một ngôi trường cấp ba rất chi là bình thường, cũng vì điều đó Pie với Hime đã có lần tranh cãi. Hime cho

rằng ngôi trường đó không xứng để học. Còn Pie nhất quyết giữ ý kiến của mình. Hai cô bé không ai chịu nhường ai, đi đến kết cục chiến tranh lạnh.

Đỉnh điểm của chiến tranh xảy ra khi Pie vô tình làm bắn cây đàn Piano mà Hime coi như bảo vật.

-Chỉ có tình phải không???-Hime rất ít khi bộc lộ cảm xúc bây giờ cũng bị chọc đến nổi phát tiết, nói lớn.

-Đã nói là không cố ý rồi mà, con nhỏ này...muốn kiếm chuyện hả?-Pie nhỏ nhẹ hơn.

-Đúng là được nuôi dưỡng từ nhà không ra gì nên bây giờ mới thế mà-Hime giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nói một câu dài.

-Thử nhắc lại đi! Không những tôi đập nát cây đàn mà còn cho cô một trận bây giờ!!!- Pie đã nổi nóng thật sự.

-Đừng có hù dọa Hime này.

Đám người hầu tản ra, đứng nhìn không dám có ý kiến, ông quản gia vai vế lớn nhất cũng chỉ lắc đầu. Chỉ có bà nhũ mẫu là can đảm vào khuyên răn.

-Hai người là chị em cả mà, chuyện đâu còn có đó.

-Ai chị em với nó!-Pie lên tiếng

-Tôi cũng không cần!!!-Lần này là Hime.

-Cứ tình hình này, nhũ mẫu nghĩ hai người ra ở riêng là tốt nhất...

Không khí trở nên yên lặng bất thường. Một lúc sau, Hime đưa tay ra hiệu cho quản gia. Ông ta tiến về phía Hime, từ tốn hỏi:

-Tiểu thư cần gì?

-Đằng Viên còn dùng được không?

-Vẫn có người dọn thường xuyên nên chẳng khác gì so với Từ Viên thừa tiểu thư! Tiểu thư đây là muốn...-Quản gia bỏ dờ lời nói, xem đến ý tứ của Hime.

Pie đứng nghe qua, cô bé liền hiểu ý của cả hai người. Thật sự muốn đuổi Pie đi, nói đuổi là đuổi, Hime đúng là máu lạnh. Còn muốn tự mình sắp xếp chỗ cho Pie. Cô ta có quyền gì sắp đặt cuộc sống của người khác. Càng nghĩ Pie càng thấy điên tiết.

-Không cần!-Pie nói lớn, ánh mắt liếc nhìn Hime-Tôi tự kiếm nhà, tự sống được. Ngày mai tôi sẽ dọn đi.

Đám người hầu sau khi nghe Pie nói, có vài người thốt lên.

-Đại tiểu thư.

Lập tức, đám người hầu bị ánh mắt của Hime làm cho run sợ không nói thêm lời nào nữa.

-Tốt thôi!-Dứt lời, Hime cười khẩy, cất bước đi lên lầu.

Và rồi Pie dọn ra khỏi Từ Viên đến ở một căn nhà khác. Pie dùng chính số tiền vừa được chuyển trong thẻ để mua căn nhà này. Một căn nhà nhỏ hai tầng, vừa vặn cho Pie sống. Cô bé đem theo chị hầu, lo quét dọn giặt đồ nấu nướng và những chuyện Pie yêu cầu. Hime tàn nhẫn không cấp tài xế hay xe đưa đón Pie. Pie cũng không cần, dù sao đi học ở trường bình thường thì cũng không nên làm quá. Cuộc sống không có Hime mới bình yên làm sao....

.....

Hè đến, Pie phải sang Nhật diện kiến ông bà.

Trước đó, Pie đã tranh thủ thời gian ngắn bay về thăm ba mẹ nuôi. Nhưng lúc về, Pie mới hay tin. Ba mẹ nuôi của cô bé đã dọn đi nơi khác, mất liên lạc. Pie không quá ngạc nhiên về điều này, chỉ là...hơi hụt hẫng. Không ngờ người ở Từ Viên lại có thể lạnh lùng đến vậy, nói kết thúc sao quá dễ dàng.

Đứng trước ngôi nhà nuôi lớn mình 13 năm, giờ không được gặp ba mẹ nuôi nữa. Nghĩ tới đó thôi, Pie thấy lòng nặng trĩu. Ba mẹ nuôi cô bé thời gian dài như vậy, còn chưa đền đáp được gì. Nhớ lúc trước, Pie rất dễ bị bệnh, làm hai người họ tối ngày phải lo lắng. Nhớ những hôm trời tối, cả hai người lo lắng túc trực chăm sóc Pie. Nhớ những hôm ba chở Pie cùng mẹ trên chiếc xe máy cũ vào viện cấp cứu, cô bé hôn mê, mơ hồ nghe giọng nói từ mẹ “cố lên con gái, sắp tới rồi”, cô bé nghe thấy nhịp thở hỗn hển của ba lúc cõng cô bé vào trong bệnh viện. Nhớ nhiều nhiều điều khác, nhớ tất cả, những gì diễn ra suốt 13 năm qua. Pie thờ dài, chớp chớp đôi mắt, để lưng chừng nước mắt chảy ngược vào trong.

-Pie!

Pie nhận ra giọng nói, không buồn quay mặt lại, chỉ đơn giản cất giọng:

-Tôi không phải Pie!

-Rõ ràng là Pie, tôi có thể quên tất cả mọi người nhưng không thể quên Pie.

Pie cười nhạt, cô bé quay người lại lạnh lùng nhìn cậu ta. Bảo ngồi trên chiếc xe máy quen thuộc.

-Bây giờ Pie định đi đâu?

-Không biết.

-Vậy thì trả nợ một cuộc hẹn?

Pie suy nghĩ một lúc, thờ dài, gật đầu.

.....

Pie thấy lòng mình nhẹ tênh, trống rỗng. Mọi thứ ở đây vừa quen lại vừa xa lạ, dường như chỉ là một cơn mơ.

Hai đứa cứ đi. Bảo cứ nói ra địa điểm, Pie cứ gật đầu. Thế là trời dần về chiều, ngày tàn, đêm đến, quy luật muôn thuở. Hai đứa dừng chân tại một công viên nhỏ gần nhà Bảo. Bỗng nhiên, có tiếng gọi Bảo từ phía sau.

-Anh Bảo! Sao nói hôm nay hứa đưa em đi chơi? Đi đâu cả hôm nay?

Hạ Du- cô em không cùng huyết thống với Bảo. Mẹ Hạ Du là vợ hai, lúc đến nhà Bảo đã dẫn theo cô nhóc này. Cô bé có mái tóc bông xù, da trắng và thân người nhỏ nhắn, cái giọng eo éo quen thuộc của mấy nhỏ đánh đá làm Pie buồn cười.

Hạ Du nhìn về phía Pie, thấy Pie đang mỉm cười, cô bé nhúm mày khó chịu ra mặt.

-Chị là ai hả?

-Bạn của anh, đừng có hỗn. Hôm nay không đi thì bữa sau. Về nhà đi!

-Không, bắt đền đi. Hứa phải làm chứ, không thì bữa sau không giúp anh đối mẹ đi chơi nữa nhé!

-Tôi rồi, nhỏ này-Bảo cau mày.

-Đi mua đồ ăn cho em. Ngay bây giờ! Nếu không em sẽ không bao giờ giúp anh một lần nào nữa- Cô bé trông có vẻ rất quyết liệt.

Bảo đành thủ phục mệnh lệnh. Lái xe đi và không quên dặn Pie ở đó đợi mình.

Hạ Du nhìn Pie từ đầu đến chân.

-Anh ấy có bạn như chị sao tôi không biết- Ánh mắt Hạ Du trông rất khiêu khích và thăm dò.

-Em chắc nắm rõ bạn của anh em sao?

-Đương nhiên, ai tôi cũng biết hết, ngoại trừ chị thôi! Chị không phải là bạn gái tin đồn của anh tôi đó chứ, chị là Pie gì đó phải không?

-Ừm. Tôi đúng là Pie, nhưng còn bạn gái thì không phải.

Hạ Du khó chịu, cô bé ngược mắt nhìn Pie. Mái tóc bông xù che gần hết gương mặt tròn bầu bĩnh, trông như một bé gái tiểu học. Cô bé cố tỏ ra vẻ đe dọa.

-Tôi nói cho chị biết, tôi không cho phép chị hoặc ai khác làm bạn gái của anh Bảo!

-Sẽ không có chuyện đó. Nhưng em có thể cho biết lí do không?

-Tôi không thích!

Pie im lặng có vẻ trầm tư. Sau vài giây suy nghĩ, Pie cất lời:

-Em.....thích Bảo sao?

Hạ Du quay lưng đi, được một đoạn cô bé quay lại.

-Thì đã sao- Nói rồi Hạ Du chạy nhanh. Cô bé năm ấy 12 tuổi (o_o)

Pie lẩm bẩm “Hình như nghe đâu họ không phải anh em ruột...”

Pie rời chỗ ngồi, một mình bước đi trên con đường đang tàn một ngày dài...mệt mỏi. Quên mất mình cần đợi một người...

.....

Cuộc du ngoạn đến Nhật khá lạ lẫm với Pie. Ông ngoại đúng là có hơi nghiêm khắc một tí. Cả gia tộc không ai là không sợ ông. Vậy mà Pie cả gan nhiều lần khiến ông điên đầu. Nhiều lần bị ông nhốt trong phòng. Có lần bị nhốt gần cả ngày trời, bụng kêu réo mà không thấy ai quan tâm tới. Bực mình, Pie ngang nhiên đập sập cửa trốn ra ngoài. Ngay cả đám bảo vệ cũng bị Pie cho đo ván hết thấy. Biết không thể một sớm một chiều dạy dỗ cô cháu bướng bỉnh này. Ông chuyển sang phương pháp nhẹ nhàng hơn, đó là “thuyết giáo”, mỗi ngày một lần, mỗi lần hai tiếng. Mỗi ngày đều thuyết giáo khiến Pie nghe đến nhàm chán. Lâu dần Pie cũng bắt đầu thấm thía thế nào là “Giững càng già càng cay”, thôi thì giả vờ ngoan hiền như Hime vậy. cũng chỉ ở đây có vài tuần thôi mà.

Nhưng bản tính nhiều chuyện của Pie thì không ai thay đổi được, cứ thấy cái gì hay ho là nhào vô. Có thể nói Pie là cô bé ham học hỏi nhất trên thế giới này, cái gì cũng muốn biết, cái gì cũng muốn học. Pie là người đầu tiên đối đáp phản biện ý kiến của ông, là người đầu tiên làm ông đuối lý, cũng là người đầu tiên làm cho ông cười.

Hime cảm thấy rất rất rất khó chịu... Vì Pie lấy được lòng ông cũng có nghĩa là vị trí của cô bé sẽ lung lay. Xưa nay vẫn nghĩ quyền thừa kế đã nằm gọn trong tay, vậy mà nay đâu ra xuất hiện người cản đường. Chị em thì đã sao chứ? Hime đang hướng đến là quyền thừa kế tập đoàn Takishima. Tập đoàn Trường Thịnh mà Hime đang điều hành chẳng qua chỉ là một bước tiến nhỏ thôi. Tập đoàn Takishima mới là quan trọng, nó cực kì lớn. Mà quyền thừa kế xưa nay chỉ truyền cho một người. Hime nhất định phải là người đó.

“Chúng ta không có quyền lựa chọn khi sinh ra là song sinh, nhưng chúng ta có quyền yêu thương một nửa cuộc sống kia hoặc không. Đó là vì khi tách ra thành hai cá thể thì chúng ta không còn phụ thuộc vào nhau nữa...” -P.Hana.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chạm Trán Với Vĩnh Huy

Năm học mới. Pie bước vào lớp 11

Sáng.

Cứ đình ninh nhà ở gần trường, Pie không thêm hên báo thức. Cho tới khi chị Hoa-giúp việc lên gọi thì cô bé mới cuống cuống lên.

Vừa phi xe đạp như tên lửa đến trường, thì cũng là lúc cánh cổng đóng lại. Số xui, ngày đầu năm học mới mà đi học trễ là xui cả năm rồi. Pie xịu mặt xuống, lấy hết can đảm bước tới chỗ phòng bảo vệ, chuẩn bị giờ chiều năn nỉ...

Nhưng Pie còn chưa kịp làm gì thì...

Một chiếc xe hơi màu đen chạy đến đậu ngay trước cổng trường, người từ trong xe bước ra tiến tới chỗ Pie, à mà đúng hơn là chỗ bảo vệ. Ông ta nói gì đó với bảo vệ. Một lúc sau, cổng trường mở ra. Pie vui mừng, định lao vào trong, nhưng có một điều khiến Pie quên mất chuyện quan trọng ấy. Cô bé nhìn thấy.

Một cậu con trai mặc đồng phục của trường bước ra khỏi xe. Cậu ta đưa ánh mắt nhìn lướt nhanh xung quanh. Đương nhiên Pie cũng không lọt khỏi tầm mắt đó. Cậu ta nhìn Pie khá lâu. Một con nhỏ có cặp kính cú vọ, tóc cù tỏi, vòng tay màu mè. Nói chung cậu ta có cái nhìn như vừa thấy thú xổng chuồng. Cũng chẳng mấy quan tâm, cậu thu hồi ánh mắt, bỏ tay vào túi quần, bước đi cùng cái balô đeo một bên vai.

Pie đứng chết trân nhìn cậu ta. Một phút, trước khi kịp nhớ ra rằng mình đang trễ học, Pie lao nhanh qua cổng vừa lúc nó đóng sầm lại.

Gửi xe và sau đó là lao vút lên cầu thang.

-Diệu Anh, năm học mới mà đi trễ hà?- Thầy giám thị đã có mặt.

-Dạ, thưa thầy. Em xin hứa đây là lần cuối đấy ạ! Chào thầy,em lên lớp trước- Nói nhanh, phóng cũng nhanh, Pie lao vút lên lầu.

-Tôi chưa nói xong với em mà...- Thầy giám thị ngơ ngời.

Bốp *...* cú va chạm giữa Pie và người nào đó có thân hình cao lớn..

Pie xuyết xoa cái mũi đáng thương của mình, trong mọi cuộc va chạm nó luôn là thứ ra đi đầu tiên.

Khi mắt bắt đầu định thần trở lại, Pie nhìn lên. Lại là cậu học sinh gặp ngoài cổng.

-Xin lỗi!- Pie vội chạy nhanh, tránh nhận lấy lời phàn nàn, kêu ca từ cậu ta.

Cậu ta đứng đó, ánh mắt nhìn rất sắc lạnh nhìn theo.

Ra chơi...

-Có thật không?

-Đầu giờ còn thấy đây, mặc đồng phục trường mình, không sai được.

-Không biết cậu ấy học lớp nào nhỉ!

Pie nhìn quanh, đầu đầu cũng nghe thì thầm những câu kì lạ. Cô bé tay cầm chai nước ngọt, miệng ngậm ống hút với trạng thái tò mò, mắt ngó nghiêng, tai tập trung thăm dò... Pie luôn là đứa dẫn đầu trong các vụ nhiều chuyện. Nên chuyện hot thế này, cô bé sao có thể bỏ qua.

Bỗng..

Pie dừng bước, trước mặt cô bé, chẳng ai khác ngoài tên học sinh gặp hồi sáng. Pie liền né đường để cậu ta bước tiếp. Trong lòng ngẫm rủa cái ngày gì thế, chưa đầy nửa ngày đã đụng hấn đến 3 lần. Lần nào cô bé cũng bị rơi vào tình trạng bị động.

Những lời xầm xì của đám nữ sinh ở mỗi bước chân cậu đi qua. Cậu ta bước đi, không chú ý đến thứ gì cả. Pie chợt hiểu nguyên nhân của mấy lời nghe ban nãy. Thì ra là đang bàn tán về cậu học sinh này.

-11A3...Khang Vĩnh Huy, tên nghe thật kì cục-Pie lẩm bầm

-Pie, bạn biết cậu ấy sao? Cậu ta đẹp trai thật đó- Hà Miên (cô bạn thân của Pie) chớp chớp đôi mắt đầy ngưỡng mộ.

-Làm gì có, mình đọc được trên phù hiệu của hấn đấy chứ.

-Mắt bạn cận mà tinh dữ ha.

-Ai nói mình cận? Đeo kính cho nhìn có học thức chút thôi- Pie quăng một câu tình bơ rồi ngậm uống chai nước và bước đi.

-Pie, bạn thật là...ê đợi mình với!

Khang Vĩnh Huy trở thành cái tên nóng sốt nhất trên các “đài truyền thanh” của trường. Vĩnh Huy cao, dáng chuẩn khôi nói, mặt mũi rất không bình thường, đặc biệt cặp mắt sắc lạnh...đẹp theo một cách lạnh lùng. Xét tổng thể cho thấy, cậu ta đẹp trai. Nhưng cậu ta rất lạnh lùng, dù có bắt chuyện thì cũng sẽ bị bơ. Cậu ta không nói chuyện với bất kỳ ai, vào lớp cũng chỉ ngồi một góc, gắn phone và yên lặng đọc sách. Hình như thế giới của cậu ta chỉ có một mình, không ai có thể xâm nhập vào được.

.....

Bỗng một ngày...

Miên với Pie đang vui vẻ nói chuyện từ cầu thang đi lên.

Thì bỗng, cuộc va chạm giữa Miên và Vĩnh Huy khiến nước ngọt trong chai đổ lên cái áo trắng tinh của cô bé. Huy nhìn qua, liền bước tiếp như không có chuyện gì. Pie trở mắt nhìn Huy, còn Miên nhăn mặt nhìn xuống áo của mình.

-Này, tên kia!!!!!!- Pie nói lớn.

Nhưng Huy không chẳng mảy may dừng lại. Quá tức giận, sẵn chai nước trên tay(may là chai này vẫn chưa mở nắp) Pie quăng luôn về phía cậu ta.

Bốp *...*.*.*

Đầu Huy nổ đom đóm. Cậu ta loạng choạng xém đáp đất vì cú ném rất lực của Pie...

1s...2s...3s...Huy bước nhanh lại chỗ Pie. Ánh mắt cực kì đáng sợ, Huy ngang nhiên túm cổ áo Pie, cậu quát lớn:

-Muốn chết hả???

Pie vẫn bình thản, nhìn Huy chăm chăm và cũng to tiếng không kém:

-Cậu mới là người muốn chết đấy. Bỏ tay ra, ngay!!!!

Học sinh từ tuôn ra nhiều chuyện ngày càng đông. Huy buộc phải buông tay, nhưng trong ánh mắt vẫn như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé. Pie bắt đầu lên

giọng

-Cậu đừng người ta không xin lỗi mà còn làm thái độ với tôi hả???- Pie nghênh mặt.

-Tại sao phải xin lỗi???

Miên thấy tình hình không ổn, vội nhảy vào chen ngang.

-Thôi bỏ đi... Pie chúng ta đi thôi.

-Không thôi gì hết. Bạn xem áo bạn như thế thì làm sao đây.- Pie nhìn Miên và liếc xéo qua chỗ Huy- Đúng là trên đời này có loại người có mắt như mù, đi với đứng!

-Nói gì hả???

-Mắt có vấn đề, ngay đến tai cũng có vấn đề hả?

Lần này thì Huy không nhịn nổi nữa, cậu vung tay.

Và.....

Pie nhanh tay đỡ nó rồi hất ra. Một lực đủ mạnh để Huy lùi ra. Mọi người đều rất ngạc nhiên. Tiếng “ồ” vang lên rất đồng đều.

-Đừng có thấy cao lớn hơn tôi mà làm phách, này giờ cậu khiến người “hiền lành” như tôi nổi điên rồi đó. Muốn đánh nhau hả, Pie này không sợ ai hết đâu. Có ngon ra tay đi!

Đột ngột lúc đó....

-Các em tụ tập ở đây làm gì? Có chuyện gì?- Thầy giám thị lù lù tiến lại.

Vừa mới tích tắc, Pie biến mất như một làn khói...kéo theo cả Miên nữa. Chỉ còn Huy đứng như trời trồng, vẫn chưa dám tin một đứa con gái đủ mạnh để hất tay cậu ra như vậy. Cậu nhìn theo bóng Pie vụt chạy. Có cảm giác rất kì lạ.

Đám đông nhanh chóng giải tán, nhân vật chính không còn thì khán giả phải ra về chứ sao.

Pie sợ thầy giám thị. Vì nếu cô bé vi phạm thì sẽ được báo về và lúc đó thì cô bé chắc chết. Nhất là sợ mất mặt trước con nhỏ em kiều ngạo kia.

Vào một buổi trưa đẹp trời, bên góc sân đầy nắng...

-Muốn gì?

-Hỏi thăm sức khỏe nhau tí ấy mà!

-Không quen và không rảnh.-Huy đeo balô định bước đi.

-Đứng lại...- Hấn kéo vai Huy lại- Tụi tao đâu có dễ mảy dễ dàng như vậy được.

-Có gì thì nói luôn đi, đừng dài dòng.

-Đừng có lên mặt với bọn tao- Tên lớn mặt nhất túm cổ áo Huy- Nói thật, bọn tao rất ghét cái mặt chảnh chọe của mày, hoàng tử gì chứ?! Cái danh đó mà cũng hợp với mày sao? Bọn con gái đúng là không biết nhìn người mà.

-Hahaha, vậy ra chính vì tụi bây ganh ghét lí do tao được nhiều người hâm mộ hay sao hả?

Bốp .....*

-Mày muốn chết hả thằng này!!! Sắp chết tới nơi mà còn cười được sao???

Huy bị đập một cú đau. Đang định trả lại cú đập đó, thì đột nhiên..

-Đại ca, con nhỏ này rất là khả nghi, có thể nó là do thám của thầy giám thị- Tên đàn em dắt Pie ra.

Pie cười thật tươi, mặt tỉnh bơ, lại còn vẫy tay chào:

-Chào mấy anh! Em không phải do thám đâu, tình cờ đi qua thôi à,hì hì

-Không phải mày do thám của ông giám thị đó chứ?

-Không phải đâu, nhưng mà hên xui em thích thì báo không thì thôi!

Cả bọn nhìn nhau, câu trả lời vừa ngây ngô vừa láu cá của Pie. Cái mặt của cô bé cũng rất ngây thơ nữa.

-Mày quen thằng này hả?

-Đâu có quen, biết sơ sơ à!

-Mệt mày quá đấy, biến trước khi bọn tao nổi điên!!-Tên đại ca quát lớn.

-Đề em đứng coi thôi nha...nha!

Nhìn mặt ngây thơ vô số tội của Pie, thật không ai nỡ. Ngay cả tên đại ca hung dữ cũng phải đành dụi xuống:

-Đứng ra kia đi, đừng cản trở tay chân.

Pie “ngoan ngoãn” ra đứng một góc quan sát.

-Thằng kia! Mày có gì trần trối không?

Bốp*..*, cú đấm đáp trả từ Huy.

-Cho tao xem chúng mày làm được gì.- Huy với ánh mắt khiêu khích, sáng rực lửa.

-**, mày tới số rồi! Dám đánh trả cơ đấy. Lên tụi bây!!!

Trận chiến thực sự nổ ra...bên tụi “giang hồ trường học” đông mà Huy chỉ có một. Pie khoanh tay đứng quan sát, cô bé suy nghĩ “Hắn đứng lì, đã thế mà còn đánh trả được, lúc đầu nhìn một chút thì đâu có sao...Kiểu này chắc toi tả quá...”

Và đúng như phán đoán của Pie, một lúc sau Huy ngã xuống thật. Đám kia quá đông và quá “van hồ”. Không hiểu sao nhìn Huy bị đánh thế kia, Pie tự thấy mình không ra tay thì khó chịu vô cùng, mặc dù cô bé đang rất căm ghét cậu ta.

-Dừng lại!!!-Pie bước nhanh tới chen ngang giữa đám hỗn loạn

-Con nhỏ này, đã bảo là đứng yên coi rồi mà.

-Giờ không muốn coi nữa, muốn tham gia được không?-Pie nghênh mặt

-Mày theo phe nào hả?

-Phe nào....yếu thì theo à.

-Mày muốn bị đánh như thằng này hả?- Hắn chỉ vào Huy.

-Muốn cũng không được- Pie nắn tay, đổi giọng hẳn- Vì tao biết bọn mày đâu có khả năng đó.

-Mày...ngon- Tên đại ca xông lên.

Bốp ...*..** cú đá tên đại ca “hường” trọn. Hắn bay cái vèo sang ôm lấy bờ tường bên kia. Khi vừa “tỉnh ra”, hắn quát lớn:

-Tụi bây còn đứng đó!!!

Cả đám xông vào. Tiếng bốp chát vang lên không nhịp điệu. Nghe rất hỗn loạn và xô bồ.

Một lúc sau...đám đông nằm la liệt trên sân. Với thâm niên mười mấy năm học võ, từng thi đấu giành giải nhất toàn quốc, Pie không mấy khó khăn khi phải xử lý đám ôn hợp này.

-Xin lỗi nha! Tao hơi nặng tay tí!- Pie phất tay, hạ giọng.

-Mày....là ai hả?-Tên đại ca thều thào.

-Ừm, nói mày cũng không tin đâu...nhưng đúng là tao là đại ca thật sự của trường này đó!

-Mày chỉ là một đứa con gái!

-Thì sao? Chứ con gái không làm đại ca được à!- Pie hăng giọng- Nói cho mà biết, trường này không có các vụ thanh toán 2 năm gần đây là do có tao bảo kê đó..., lâu nay tao để cho bọn mày tác oai quá rồi. Đến lúc tao phải ra tay chỉnh đốn lại. Đây là đòn cảnh cáo. Nghe rõ rồi chứ!??

Cả bọn trở mắt nhìn và cả hoảng sợ nữa. Bấy lâu nay vẫn nghe đồn về một học sinh có thể lực ghê gớm trong trường nhưng nào đâu có tin. Và chúng vừa được nếm mùi “bạo lực” từ đứa con gái xưng danh đại ca trường. Chuyện này chắc không phải đùa!

-Biến nhanh trước khi tao đổi ý. Liền, ngay và lập tức!!!-Pie quát lên.

Cả bọn đứng dậy, kéo nhau chạy. Huy cũng đã đi xa từ lúc nào. Không phải vì sợ Pie mà như cậu nói lúc đầu “cậu không quan tâm ai là ai”.

Pie đeo lại kính, nhìn bóng hình Huy xa dần, cô bé dăm chiêu nghĩ đến điều gì đó. Pie thờ phào “Chuyện như vậy mà mình cũng nghĩ ra được. Pie ơi là Pie! Bữa sau bọn nó có trả thù chắc chết không kịp ngáp quá!”

.....

Sáng...

Pie chăm chỉ dậy tập thể dục và đi học rất sớm. Cô bé mua cả đồ ăn sáng cho bảo vệ và lao công trong trường, cái công việc rảnh rỗi nhất Pie thường làm buổi sáng. Chả trách sao Pie có thể thân với bảo vệ đến nỗi có đi trễ vài chục lần cũng được vào trường.

Ngắm cảnh trường buổi sáng sớm thật thích, không ồn ào, rất bình yên.

Chợt! Pie nhìn thấy từ phía xa xa xa, chỗ hàng ghế đá cạnh hàng cây bàng Thái, một con người Pie không muốn đụng mặt buổi sáng chút nào. Oan gia ngõ hẹp thật đúng mà, cứ hễ người nào mình đã ghét không biết sao cứ xuất hiện mãi. Hứng của Pie tụt từ 10 nấc xuống 4 nấc, trầm trọng thê thảm.

Vĩnh Huy ngồi đó, không có dấu hiệu rời đi. Làm sao đây, muốn vào lớp con đường duy nhất là đó... Pie có hai lựa chọn, tiến hoặc đứng im đó. Và cô bé nghĩ “Sao phải e dè trước hán cơ chứ, Pie mà...mình là Pie cơ mà”. Nghĩ là làm, Pie bước đi và ánh mắt phòng thủ nhìn cậu ta.

Càng bước tới gần, bước chân Pie chậm lại... Huy cầm cuốn sách nhìn rất chăm chú, tai đeo phone. Nếu có học sinh nữ nào ở đây chắc chắn đã bị hóp hồn mất, khung cảnh lãng mạn như những bộ phim tình cảm, chỉ tiếc đây là Pie. Pie nhìn Huy và bắt đầu thói quen đưa ra phân tích “Mắt đẹp, mũi cũng cao..., miệng cũng tạm, xét thấy cũng nhìn ổn không đến nỗi nào, xương quai hàm công nhận chuẩn...còn...”

-Nhìn đủ chưa hả?

Pie giật thót, nảy giờ mãi suy nghĩ nên cô bé không biết mình đang đứng rất gần kẻ thù. Huy tháo phone đứng dậy, đeo balô, bước về phía Pie.

-Tôi nhìn gì chứ, có nhìn cậu sao?- Pie cãi lại.

-Tôi tự biết mình đẹp trai, nhưng không khiến con ngốc như cô ngớ người như vậy chứ?

Sau câu “tự sướng” của Huy, Pie cảm thấy sốc toàn tập! Nghĩ lại mới thấy, cái tính tự sướng y như mình, cô bé gặp đối thủ rồi đây.

-Tôi ngốc thì không ai thông minh đâu nhá!- Pie ngược nhìn Huy, mặt “f” hết chỗ nói.

-Nhìn mặt là biết ngốc - Huy nhếch mép rồi bước thẳng.

-Gì chứ??? Sáng sớm muốn kiếm chuyện hả?-Pie hét lớn.

Không biết Huy có nghe không mà sao không thấy đáp lại.

Pie bực dọc ngồi xuống ghế. Ngày nào đụng mặt Huy là y như rằng ngày đó xui xẻo. Chợt, Pie cảm nhận tay mình đang đặt lên vật gì đó, cô bé nhìn sang và thấy quyển sách của ai đó. Quyển sách mới tinh. Mở trang đầu tiên, Pie đọc được dòng chữ “Khang Huy, my love” và kí tên bằng 3 chữ bí hiểm “LTH”

-L.T.H..là gì ta? Khang Huy....là hán sao? Sao lại là Khang Huy.....

-Cô làm gì đó???

Quyển sách rời tay Pie nhanh chóng kèm theo là giọng của Huy. Pie nhìn lên, cười nụ cười giả ngơ “quen thuộc”.

-Có làm gì đâu! Thấy nó trên ghế nên xem thử của ai để trả lại đó mà.- Lí do “tốt” thấy sợ từ Pie.

-Vậy sao?- Huy lạnh lùng hỏi, mang ý chế giễu.

-Đương nhiên, tôi tốt xưa giờ. Có ai gặp nguy hiểm hay bị đánh đập dã man gì đó là tôi có mặt ngay!- Pie cố tình nhắc lại chuyện cô bé cứu Huy hôm trước. Giọng điệu rất chua.

-Kể cả việc đứng nhìn người khác bị đánh đến gần chết rồi ra tay- Huy đáp trả ngay.

-À! Tôi chưa nói hết-Pie nghênh mặt-Trừ một vài người đáng bị như vậy

-Cô! Cô chờ đó.

Sau khi quăng câu đe dọa, Huy cùng cuốn sách của mình rời khỏi đó.

-Đang chờ đây...cậu làm gì được tôi-Pie làm bầm một mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi Đường Đường Là Một....osin

Hà Miên nghỉ học liên tục ba ngày liền, với tư cách là lớp trưởng và là bạn thân của Miên, Pie phải có trách nhiệm đến xem lí do...

Chiều hôm đó Pie đã có mặt tại nhà Miên, nhưng Miên thì không thấy đâu cả. Pie đã phải đợi cả buổi.

-Mẹ mình bị bệnh nặng phải nhập viện, mình phải chăm sóc cho mẹ và còn làm việc thay mẹ nữa. Thôi mình phải đi làm rồi- Miên nói nhanh khi vừa về tới nhà.

-Đợi!- Pie kéo tay Miên- Bạn cứ phải chạy qua chạy lại hai nơi thế thì mệt lắm.

Mắt Miên rung rung.

-Chứ phải làm sao đây? Nhà mình đã khó khăn, không đi làm thì đâu trả viện phí cho mẹ- Nói rồi Miên òa khóc.

Pie thương cho con bạn thân ghê gớm. Nghĩ lại mới thấy, ngoài mình ra bạn bè đâu đâu cũng khổ cả, Pie vừa nảy ra một ý.

-Mình cho bạn mượn tiền. Bạn không phải đi làm nữa, tập trung lo cho mẹ đi!

-Không nghĩ được đâu. Khó khăn lắm mẹ mình mới tìm được công việc này.

-Coi bộ khó khăn à!- Pie chống cằm suy nghĩ.

-Cứ đợi hai ba ngày nữa mẹ mình đỡ hơn thì mình đi học lại, bạn về trước đi.

-A! Mình đang rất rảnh rồi nè, hay để mình đi làm thay bạn. Mà công việc bạn nói là gì vậy?

-Chỉ là giúp việc, quét dọn, nấu ăn thôi à. Nhưng mình sẽ không để bạn làm thay đâu. Bạn cho mình mượn tiền là đã giúp mình nhiều rồi.

-Nói gì vậy chứ, chẳng phải chúng ta là bạn thân sao! Bạn mà không để mình giúp là không được đâu. Nhanh đi, nói địa chỉ nhà đó cho mình biết- Pie cười toe.

-Thật sự, bạn không nên đến đó đâu, nhà đó-Miên ngập ngừng

-Bộ nhà đó khó lắm hả? Hay là đông người, hay là rộng quá?

-Không, nhà đó chỉ có một người, cũng không rộng lắm. Rắc rối ở chỗ... Mà thôi trễ giờ rồi, mình đi làm đây, có gì mình kể với bạn sau.

Miên đã vút chiếc xe đạp đi xa. Pie đứng ngơ ngời, nhìn theo bóng Miên khuất xa.

.....

Ngày hôm sau, cũng đúng vào chủ nhật. Pie nhất quyết đòi Miên cho mình đi làm thay. Ép cô bạn giao địa chỉ. Câu nói cuối cùng của Miên có chút kì lạ:

-Bạn đừng có gây rắc rối gì đó!

Sau một hồi lòng vòng vài vòng xe trên đường. 8h, Pie cầm địa chỉ trong tay, so sánh kỹ càng với những gì ghi trên công. Pie tiến lại bấm chuông

Một hồi sau....từ trong nhà, có một bóng người lù lù đi ra, kèm theo là một lời than vãn.

-Cô có chìa khóa mà, sao hôm nay bấm chuông inh ỏi thế hả?

Nghe giọng quen quen, Pie nhớ là mình đã nghe đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra. Cô bé căng mắt nhìn qua khe hở nhỏ trên cánh cửa, chẳng thấy gì hơn.

Cánh cổng mở ra.

Nụ cười vụt tắt ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hai con người trợn mắt nhìn nhau. Có chết chắc Pie cũng không ngờ được người đứng mặt mình, là Vĩnh Huy.

-Xui dữ vậy nè! Hèn gì nhỏ Miên cứ không muốn cho mình đi-Pie lắm bầm

-Sao lại là cô? Cái con nhỏ hôm trước đâu?

Pie “bức xúc” dữ lắm nhưng cũng vẫn cố gượng cười, cô bé hiểu vai trò của mình bây giờ là gì.

-Tôi đến làm thay! Nhỏ kia có việc rồi -Pie chỉ nói ngắn gọn có vậy.

Huy im lặng, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường. Pie vẫn niềm nở ra mặt, mặt dù trong lòng giữa “thiện” và “ác” đang đánh nhau kịch liệt.

-Đóng cửa!-Huy nói lớn. Cậu đi vào trong nhà. Tóc tai rối xù, cái mặt nhìn là biết mới thức dậy. Chắc tiếng chuông cửa làm cậu ta thức giấc và chính Pie làm cậu ta tỉnh ngủ. Áo thun với quần short rất chi là bình thường, không giống một Vĩnh Huy hot boy của trường chút nào.

Pie dắt xe vào trong, khóa cổng cẩn thận. Khi bước vào nhà, Pie đã chẳng biết mình phải làm gì. Cô bé gọi lớn:

-Ê, tôi phải làm gì đây?

Chẳng có ai đáp trả Pie.

Pie bước lên lầu, tìm Huy. Vì theo Miên nói thì có mỗi cậu ta ở trong căn nhà này. Nghe tiếng động ở căn phòng kia, Pie lao tới trước, không suy nghĩ. Huy vừa đánh răng, rửa mặt xong. Đột ngột Pie lao đến như thế, xem chút cậu ta bật ngựa.

-Chuyện gì nữa đây?-Huy gắt gỏng-Xuống dưới làm việc đi.

-Tôi...không biết phải làm gì...-Pie “thật thà”.

-Ý cô là sao??- Huy khoanh tay nhìn xuống.

Pie nhìn lên, mặt vẫn thật thà:

-Mới ngày đầu tôi đi làm nên...

-Thật là...-Huy bước đi, hướng xuống lầu, cậu ta quăng lại một câu- Dọn giường cho tôi.

Phòng Huy tương đối ngăn nắp sạch sẽ. Ngoại trừ cái giường, chăn gối quăng tứ phía. Nghĩ lại Pie thấy buồn cười thật, bình thường để người khác làm cho mình, bây giờ tự đứng đi làm osin cho người khác...mà lại là kẻ thù của mình nữa chứ. Gấp xong chăn, xếp lại gối, bản tính tò mò trỗi dậy. Pie lướt một vòng quanh căn phòng quái dị. Nói quái dị là vì căn phòng được sơn trắng mà mọi đồ dùng hay tủ giường đều màu đen. Ngoài hai màu ấy không có màu thứ ba, trong phòng cũng chẳng có lấy một bức tranh nào cả. Pie cũng chẳng mấy bận tâm, cái loại người lập dị thì sở thích cũng không bình thường chứ sao. Pie rời phòng và bắt đầu vào việc quét dọn. Căn nhà không rộng cho lắm, nhưng sao thấy dọn mãi không xong.

Trong khi đó, Huy ung dung ngồi trên nhà xem tivi. Cuộc đời vẫn có lúc trên ngai còn người.

10h tại nhà bếp...

Pie vẫn còn chống cằm nhìn những thứ trên bàn. Gì chứ chuyện này Pie không làm được là cái chắc. Nhưng vì Miên, vì nghĩ cho “đại cuộc”, cô bé liều mình xông pha....nấu thử. Trong lúc đó, Huy nằm nghe nhạc trên phòng, cậu chẳng chút bận tâm tới việc của cô osin, làm sao thì làm miễn sao chút nữa cậu có đồ ăn là được.

11h...đang lúc nhắm mắt nhịp chân theo tiếng nhạc, mũi cậu cảm nhận thấy có mùi không bình thường. Huy bật dậy, thấy khói len lỏi vào, tháo tai phone ra thì nghe tiếng hét ở dưới lầu. Khói bay mù mịt, căn nhà sắp nổ tung.

Huy lao xuống tắt bếp, dùng bình chữa cháy dập lửa và bật điều hòa.

-Cô làm gì vậy hả?????

Pie ho sặc sụa, hít khói nhiều thế mà.

1 lúc sau, lửa tắt, khói tan, căn bếp tan hoang. Nhưng có một ngọn lửa khác đang ngằm bốc lên cao, ngọn lửa từ Huy. Pie như một con miu ngoan ngoãn đứng nép ngoài tường nhìn vào.

-Cô biết là xem phá tan nhà tôi không hả????-Huy quát lớn- Cô bước vào đây!!!

Pie lù lù cúi mặt bước vào.

- Xin lỗi! Thành thật xin lỗi... tôi không cố ý, chỉ là chuyện ngoài ý muốn...

- Cô nghỉ được rồi đó.

- Xin lỗi...nhưng...

- Nghỉ hết luôn cho tôi!- Huy bực mình bỏ lên lầu.

- Không liên quan tới họ mà, cậu suy nghĩ lại đi mà... Ê!- Pie leo đèo theo sau.

Đến phòng cậu ta cánh cửa phòng sập lại ngay trước mắt, nhưng Pie vẫn không bỏ cuộc. Cô bé đứng ngoài năn nỉ.

- Huy, cậu không thể vô lí như vậy được. Đuổi tôi cũng được nhưng họ có làm gì đâu chứ!

Trong phòng chẳng có lời đáp trả.

12h.....

- Huy..Huy..Huy...-Pie niệm chú tên cậu ta liên hồi.

Cánh cửa vẫn im lìm. Pie ngoài, Huy trong, không biết cậu ta làm gì mà bên trong chẳng nghe thấy gì..

13h, căn nhà đã hoàn toàn yên tĩnh. Tiếng Pie đã hoàn toàn tắt. Cánh cửa phòng mở ra, Huy bước ra. Không nghe tiếng Pie, định ninh là cô bé đã bỏ cuộc ra về

Chợt !

Khi quay đầu sang, Huy giật mình nhìn thấy Pie đã ngồi đó ngủ từ bao giờ. Cô bé ôm chân, bó gối, gục đầu thế là ngủ, kính được đặt ngay ngắn bên cạnh. Huy cúi người xuống kiểm tra, Pie ngủ say lắm rồi. Đang tính đánh thức Pie để xử lí cô bé nhưng chợt cái bụng réo, cậu ta đành lo cho mình trước. Huy tiến thẳng xuống bếp.

15 phút sau..

Pie vẫn ngủ ngon lành. Huy bước đến, ngồi xuống cạnh cô bé. Cậu nhìn Pie rất lâu..

Và quyết định đánh thức cô bé bằng biện pháp tàn khốc. Huy quất lớn vào tai cô bé:

- Con ngốc kia!!!

Pie giật mình thức dậy, cô bé một tay chống nền, một tay giơ lên phòng thủ, mắt mở to. Trấn tĩnh lại, nhìn thấy Huy ngay trước mặt, cô bé hạ tay xuống, thờ phào.

- Cậu bạo lực vừa phải thôi, có cần dùng cách đó để gọi tôi dậy không?

- Nhà tôi, cô có ý kiến gì?

- Thật là, đào đâu ra cái con người như quỷ ma vậy nè trời!- Pie lăm bằm.

- Sao chưa chịu đi?

- Chưa thương lượng được cậu thì tôi không đi đâu!- Ánh mắt Pie rất quả quyết.

- Khỏi!- Huy lạnh lùng đáp trả.

Pie kiên quyết. Nghĩ cho đại cuộc nên Pie mới nhịn dừ lắm không thì Huy chết chắc rồi.

- Đợi đó tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu. Tôi đây đường đường là một.....-Pie nói lớn và chợt im bặt.

Điều đó khiến Huy tò mò. Lòng mảy cậu nhú lại, đang chờ lời nói tiếp của Pie.

Biết câu nói bị hớ, Pie “đau khổ” không biết phải tiếp tục như thế nào. Chẳng lẽ lại nói “tôi đây đường đường là một đại tiểu thư”, tiểu thư mà đi giúp việc nhà cho người khác nghe có vẻ ngược đời quá. Và lại thân phận của cô bé không thể tùy tiện cho người khác biết.

- Nói chung là. Tôi. Sẽ không bỏ cuộc, hãy đợi đấy!-Nói rồi Pie bỏ về.

Sáng hôm sau, Miên đi học trở lại. Cô bạn vui mừng kể cho Pie nghe tình hình mẹ mình đang rất tốt và có thể hai ba ngày nữa sẽ xuất viện.

-Cảm ơn bạn đã làm giúp mình ngày hôm qua, hôm nay mình có thể đi làm trở lại, bạn không phải đến nữa.

-Ế, thật ra....-Pie ngập ngừng, chẳng lẽ lại nói vì mình mà mẹ con Miên đã bị cho nghỉ việc

-Sao hả? Bạn có gì muốn nói sao?

-Không có gì, nhưng mẹ bạn còn cần được chăm sóc mà. Hay là cứ để mình tiếp tục làm thay bạn đi ha!

-Mình nhờ bạn như vậy thật...

-Sao đâu, bạn bè mà!

-Nhưng mà có thật là...bạn ổn không. Nhà đó là của....

-Ồ! Nhắc mới nhớ, sao bạn lại không nói trước với mình nhà đó là của cái tên đáng ghét đó hả??

-Mình chưa kịp nói thì câu đi rồi còn đâu, ngay cả chìa khóa nhà mình còn chưa kịp đưa...

-Chìa khóa! Bạn đưa mình chìa khóa đi- Pie nói nhanh.

-Ồ...

-Để tiện vào nhà ấy mà, đưa mình! Nhanh!

Miên thật thà đưa chìa khóa cho Pie, dặn Pie giữ cẩn thận. Pie cầm chìa khóa và cười khoái chí trong lòng. Cô bé đang nghĩ đến một “muru đồ” đen tối và cứ thế trong suốt buổi học cười mãi không thôi. Mấy đứa trong lớp thì thoảng nhìn xuống chỗ Pie, nghĩ chắc hôm nay lớp trưởng lớp mình có vấn đề.

Chưa bao giờ cô bé học một tiết nào cho nghiêm túc cả, không ngủ cũng làm việc riêng, không nhìn ra ngoài cửa sổ cũng nghĩ hết trò này tới trò khác chọc phá bạn bè. Điểm số của cô bé từ khi lên cấp ba cũng giảm hẳn, học lực cũng chỉ ở mức Trung bình-Khá.

Trưa hôm đó.....

Huy vừa về đến nhà đã thấy cửa nhà mở toang hoang, rõ là lúc sáng cậu ta đã đóng cẩn thận rồi. Chẳng lẽ có trộm? Vừa bước vội vào nhà, Pie xuất hiện đột ngột ngay trước mặt làm Huy xém xiu bất ngữ. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng pha lẫn khó chịu, Huy cau mày.

-Tôi đã nói sao hả??

-Nói cho tôi nghỉ việc- Pie thành thật, cái mặt lại già ngo.

-Sao còn đến, còn mấy thứ này là sao?- Huy chỉ vào những bó hoa trong nhà

-Cái thứ nhất: nếu không thương lượng thì tôi quyết không bỏ cuộc. Cái thứ hai: căn nhà này quá ư là tẻ nhạt, tôi đang góp phần làm nó có sức sống hơn!!!

Huy bước lại gần Pie, gần hơn nữa. Huy kề gần sát mặt Pie, rất gần..... Pie mở to mắt xem cậu ta giờ trò gì.

-Hôm qua phá chưa đủ hả ???- Âm lượng to hét cỡ dội vào tai Pie.

Thế nhưng mặt Pie vẫn tươi roi rói, cô bé mỉm cười.

-Đảm bảo không như hôm qua, mà là hơn hôm qua!

Nghe xong câu nói của Pie, Huy rùng mình, cậu ta hung dữ nhìn Pie. Cô bé nhanh chóng sửa lời:

-Ý nhầm, ý tôi là sẽ làm tốt hơn, không như hôm qua.

-Đi về-Huy quát lớn

-Không về!-Pie cũng lớn giọng không kém

Không muốn nói thêm gì nữa, Huy đi đến cầm mấy bó hoa lên, nén thẳng về phía Pie, sau đó đi lên lầu.

Pie đứng nhìn những bông hoa rơi là tả giữa nền. Cô bé vẫn không có chút phản ứng gì cả.

Pie đã tốn 1 giờ đồng hồ cho công cuộc “cách mạng” của mình, tất cả các nơi có thể đặt hoa cô bé đều đã đặt cả. Pie cắm hoa trình độ tạm được, cô bé đã lĩnh hội nghệ thuật cắm hoa Nhật Bản trong lần sang thăm ông bà ngoại.

Vấn đề bây giờ là, Huy có chấp nhận chúng hay không. Cậu ta mà nổi khùng thêm lần nữa thì chắc Pie phải đi kiếm công việc khác cho mẹ con Miên

mất thôi.

.....

“Quy luật cơ bản chính là làm theo tâm hồn của chính mình, như thế thì hoa cẩm hoa mới đẹp được.

-Nhưng con là con trai, biết những điều này làm gì ạ?

-Con trai hay con gái gì những thứ không biết cần có một chút hiểu biết nhất định. Giống như nấu ăn đấy, nếu lỡ như không có mẹ ở nhà thì con có thể tự mình nấu mà

-Cũng đúng...

-Vậy con có muốn tiếp tục học không?

-Được, nhưng tại sao mẹ lại thích hoa hồng vàng, có nhiều hoa đẹp hơn hoa này nhiều...

-Hoa hồng vàng chứa đựng thông điệp biết ơn và tình yêu thuần khiết mà không các màu khác thêm vào. Màu này tượng trưng cảm xúc vui sướng và hạnh phúc.....”

Huy ngồi ở góc tường. Căn phòng tối om, tấm rèm phát phơ. Một mình cậu ta ngồi đó. Lại một tiếng thờ dài..

-Huy! Cậu có trong này không?

Nghe thấy tiếng Pie, Huy quay nhìn sang phía cửa. Căn phòng tối, Huy lại ngồi trong góc khuất nên cô bé khó nhìn thấy được. Những ánh sáng le lói từ khe hở phía trên cửa sổ cho phép Pie nhìn thấy một số thứ. Trên tường, đầu đầu cũng là hình. Hình to, hình nhỏ chồng lên nhau. Pie căng mắt, kẻ mặt nhìn cho rõ từng bức hình. Những tấm hình về gia đình, một người phụ nữ, một người đàn ông và một cậu bé. Tính tò mò làm cô bé quên mất việc tìm Huy.

-Cái nhà này đúng là! Sao lại tập trung hình ở một căn phòng tắm tối thế này, có muốn xem cũng khó khăn nữa-Pie lắc đầu.

Pie quay người lại.

Chợt! Thấy cái bóng trắng đứng lù lù phía sau, khuôn mặt đen cùng hai cặp mắt sáng quắc giữa nền đen

-Áaaaaaaaa

Sau tiếng hét vang trời là tiếng rầm. Pie đo đất, cô bé nằm bất tỉnh trên nền.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lạnh Và Ấm

Pie từ từ mở mắt, nhìn trần nhà trắng, căn phòng với những đồ đạc được phủ màn trắng. Không phải phòng của Huy, cậu ta cũng không có ở đây. Pie chống tay ngồi dậy. Do cả ngày chưa ăn gì, cộng thêm bị hốt hoảng làm Pie xỉu ngay tại chỗ.

Chợt nhìn thấy tay mình, những vết xước do gai hoa hồng gây ra đều được dán băng cá nhân. Chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, Pie cố nhớ lại. Lúc cô bé bước vào căn phòng đen kịt, rồi một cái bóng trắng làm cô bé ngất đi, những chuyện sau đó Pie hoàn toàn không hay biết.

Pie qua phòng Huy thăm dò tình hình, không có cậu ta. Pie đi xuống lầu. Tất cả những lọ hoa Pie sắp xếp đều nằm yên vị trí của nó. Cú tường bị ném hết rồi.

Bỗng, mũi Pie đánh hơi được mùi gì đó như thức ăn, bụng thì đang đói. Lí trí thôi thúc cô bé tiến thẳng xuống bếp.

Tiếng thức ăn đang sôi lên trên bếp, cả tiếng xào nấu và mùi thơm loan tỏa.

Pie tiến tới gần, đứng nép sau bức tường. Cô bé thấy Huy đang lui hui làm cái gì đó. Suy nghĩ và phân tích tình hình, Pie mới trở mắt kịp nhận ra. Cậu ta đang nấu ăn. Không thể nào sai được. Pie đứng im quan sát, không có bất kì tiếng ồn nào làm phiền cậu.

Thế nhưng..

-Đứng đó làm gì?

Đứng nấp kỹ thế mà cũng không qua nổi mắt của Huy, chẳng lẽ cậu có con mắt sau lưng. Dù sao cũng bị phát hiện, Pie đành bước ra, kiểm đại một câu hỏi.

- Cậu đang làm gì vậy?

Huy không nói gì, cậu ta tiếp tục với công việc của mình. Pie bấu môi trước thái độ của Huy, cô bé bước tới, nhìn những thứ đồ ăn trên đĩa. Quả thật nhìn rất ngon, rất muốn ăn, Pie nhìn Huy đầy e ngại, sau một hồi cũng cất lời.

- Có thể ăn không?

- Không! Muốn ăn thì tự đi mà làm.

- Cái gì cũng được chứ việc này thì tôi bó tay rồi.

Huy quay qua nhìn Pie, lạnh lùng phán:

- Vô dụng.

- Cậu!- Pie tức đến nổi cứng họng, cảm giác khói từ hai bên tai đang tỏa ra.

Pie cúi đầu lầm bầm như đang tự kỷ, khi nhìn xuống tay, chợt nhớ lại chuyện thất mắc của mình lúc nãy, mắt Pie sáng hẳn ra.

-Ồ, lúc này có phải chính cậu hù tôi không?

- Tôi không hù cô, là tại cô tự mình hù mình- Huy lạnh lùng nói.

- Nhưng mà... tại sao lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình trong một phòng khác, có phải... cậu... bé tôi qua kia không vậy? - Pie nhìn dè chừng về phía Huy.

- Là kéo!

- Sao? - Pie há hốc miệng

- Tôi nắm đầu cô kéo qua. Không đầu dư sức mà bé.

Pie không biết nói sao luôn, cô bé thật điên đầu mà. Có cần dùng từ bạo lực như vậy để hù dọa cô bé không chứ. Bé thì nhận là bé đi.

- Còn cái này? - Pie đưa tay mình lên, chỗ có mấy miếng băng cá nhân- Đừng nói là không phải cậu.

Huy im lặng không có bất kì lời thừa nhận hay phủ nhận nào hết, cậu dọn đồ ăn ra bàn. Thân nhiên ngồi ăn, Pie đứng nhìn bụng đói cồn cào, ánh mắt thêm thường nhìn xuống đĩa thức ăn, rồi nhìn qua phía Huy.

- Tôi ăn cùng được hông?

Ánh mắt long lanh như một con mèo nhỏ, giọng nói biến đổi nhẹ nhàng lạ thường. Không biết có phải vì Pie nhìn quá dễ thương hay không mà Huy thay đổi thái độ. Nhưng vẫn giọng lạnh lùng, nói:

- Muốn chết sớm thì ăn đi- Huy vừa ăn vừa nói.

- Bây giờ tôi mà không ăn mới là chết sớm đó- Nói rồi Pie ngồi xuống bàn.

Mặc dù hơi nghi ngờ về trình độ nấu ăn của một tên con trai. Nhưng Pie cũng liều mình nếm thử. Trong lúc Pie đang tập trung nhai và cảm nhận mùi vị của thức ăn, Huy thỉnh thoảng liếc nhìn lên xem phản ứng của cô bé.

- Mấy cái này ăn không chết được đâu, cũng được đó! Không ngờ cậu lại giỏi đến như vậy, tôi thì chẳng làm được- Pie nhìn Huy với ánh mắt ngưỡng mộ

- Im miệng đi!- Huy lạnh lùng vừa ăn vừa phán.

Pie cứng họng, không nói nữa thì không nói nữa, tập trung ăn. Miệng lại lầm bầm, lầm bầm

.....

Sau bữa ăn.....

“Osin Pie” phải đi rửa chén, công việc này cô bé làm được. Trong khi đó Huy đi lại mấy lọ hoa nhìn nhìn ngắm ngắm.

- Ikebana (Nghệ thuật cắm hoa Nhật Bản!-.-)

-O! Sao cậu lại biết?

Huy không trả lời. Im lặng nhìn chăm chăm vào những bông hoa. Pie quan sát cậu ta, không biết cậu ta suy nghĩ gì, mà trầm ngâm đến nỗi quên mất sự có mặt của cô bé. Pie bỗng cất lời:

-Tôi thích màu vàng. Chính vì thế, những đóa hồng vàng là lý tưởng để động viên mọi người. Hoa hồng vàng chứa đựng thông điệp biết ơn và tình yêu thuần khiết mà không cần bất cứ đề mục lãng mạn hay các màu khác thêm vào. Màu này tượng trưng cảm xúc vui sướng và hạnh phúc. Ý nghĩa của những đóa hồng màu vàng thể hiện tình bạn và sự tự do. Ngoài ra hoa hồng vàng còn ý nghĩa là một tình yêu kiều sa và rực rỡ....

Pie nói hết như những gì Huy nghe mẹ cậu từng nói. Nghĩ đến mẹ, tâm Huy lại nhói lên. Cậu không muốn tiếp tục bị Pie khuấy động tâm trí thêm nữa, nên cau mày

-Thôi!- Huy cắt ngang lời cô bé, lại còn phán một câu- Tôi tự biết, không cần cô nói nhiều.

-Xi- Pie bĩu môi, đặt cái chén cuối cùng lên kệ.- Mà cậu không đuổi việc tôi nữa phải không?

Huy không đáp. Có thể xem là đồng ý không? Trong trường hợp này, Pie tự xem nó là một lời đồng ý.

Trong buổi chiều hôm ấy.

Ở trước nhà Pie.

Xe ô tô chở Hime dừng trước cổng, Hime bước ra. Nhìn vào ổ khóa, cô bé có thể đoán biết Pie không có nhà.

-Pie!- Minh Anh dừng xe đạp ngay trước mặt Hime- Sao bữa nay muộn lại ra sớm vậy, mọi hôm cũng mất tới 15 phút?

Hime mở tròn mắt nhìn Minh Anh. Cô bé chắc cũng biết cậu nhầm, nhưng chẳng chịu nói ra gì cả. Hime biết Minh Anh, nhờ những thông tin cô bé cho người điều tra. Những người Pie quen biết, Hime cũng biết. Cái đáng sợ của Hime là ở chỗ đó.

-Hôm nay...muội ăn mặc hơi lạ- Minh Anh nhìn Hime hết một lượt.

-Mặc như vậy có sao hả?- Mặt Hime vẫn lạnh như thường.

-Đẹp đó! Nhưng chẳng bao giờ thấy muội mặc vậy nên...hơi lạ.

Hime cau mày nhìn Minh Anh, vẫn cái cách nhìn soi xét người khác.

Cốc ....lúc Hime đứng nhìn như thế, Minh Anh đã khiến cô bé tỉnh lại bằng một cái cốc nhẹ trên trán.

Chưa từng có ai làm thế với cô bé, Hime rất tức giận. Cô bé ngẩng mặt lên định “cho” con người đứng trước mình một bài học.

Nhưng ....

Nhìn thấy Minh Anh cười, nụ cười tỏa ánh nắng từ cậu trong phút chốc khiến cơn tức giận của Hime khuy lại. Nụ cười tựa như ánh nắng buổi sớm, cô tiêu thư lạnh lùng cứ như bị đắm chìm trong nó. Im lặng, ngấm nhìn.

-Ê! Hôm nay muội lạ lắm nha, cực kì ít nói. Muội có bệnh gì không?

Lần đầu có người dám nói như vậy, những điều Hime chưa từng được ai làm trước đó.

-Không sao.

-Vậy thì đi thôi, không trễ mất.- Vừa nói xong Minh Anh nắm tay Hime kéo đi

Mấy cận vệ xuống xe định bước tới. Nhưng Hime đưa tay ra lệnh, bảo họ không được làm gì, cứ đi theo là được.

Hime muốn làm gì, không ai có thể biết được. Cô bé có suy tính riêng của mình. Nhưng thật lạ...tự dưng Hime trở thành một con người dễ bảo, ngay cả để người khác nắm tay mình. Bàn tay đó chưa bao giờ cô bé để ai nắm lấy. Cũng có lẽ không được ai đó nắm lấy nên bàn tay ấy đã trở nên lạnh đến như vậy.

Hime đã để Minh Anh chở đi. Hình như giữa cậu và Pie có cuộc hẹn hàng tuần vào ngày này sẽ ra nhà sách (Pie lo chuyện của Huy nên quên mất 0.0). Hime chẳng có gì cần mua cả, cô bé chỉ đi theo Minh Anh mà thôi. Những giá sách cậu đi qua chủ yếu là sách về chuyên môn ngành học. Minh Anh đã thi đậu vào trường y theo mơ ước của cậu. Cậu đang là sinh viên năm nhất.

Đám cận vệ cũng theo hai người từng bước chân.

-Muội không mua gì sao?

-Không- Hime luôn trả lời người khác bằng những câu ngắn gọn như thế.

-Cũng không đòi mua gì sao?-Minh Anh hỏi tiếp, lần này có hơi khác lạ.

Nhưng Hime cũng không chú ý lắm, cô bé vẫn đáp là “không”

-Ngay cả cái này?- Minh Anh đưa lên một con gấu móc khóa nhỏ

-Cái đó thì sao?

-Muội có bị sao không?

-Sao là sao?- Vẫn là giọng điệu lạnh lùng.

-Muội không sao, nhưng muội đúng là Pie đó chứ?- Cái nháu mày đầy nghi ngờ từ Minh Anh

Hime im lặng, liếc nhìn lên...đầy kiêu ngạo

Minh Anh chống cằm, nhìn Hime lần nữa.

-Thật ra thì...em là ai?

-Nghĩ tôi là ai?

Sau một giây suy nghĩ, Minh Anh đã có câu trả lời

-Chị em song sinh với Pie, đúng chứ?

-Đã không nói ra ngay từ đầu. Tên tôi là Hime

Cái mặt Minh Anh “sầu” đến phát sợ, cậu ta thờ dãi:

-Ngay từ đầu anh nên biết em không phải là Pie mới đúng, đúng là nhầm lẫn tai hại mà.

-Có khó chịu khi đi cùng với tôi?

-Không có.

-Thế anh có giận khi bị gạt?

-Không, ngược lại anh vui vì có một người bạn mới- Minh Anh cười

-Anh không làm bạn với tôi được.

-Tại sao?

-Không muốn.

-Em không có bạn?

-Chưa từng có.

-Anh là người bạn đầu tiên của em được chứ?

Hime lại cười phẩy...

-Sau tất cả những gì tôi nói, anh vẫn muốn làm bạn với tôi?

-Anh muốn em có một người bạn.

Hime chỉ im lặng, nhìn cậu chằm chằm.

-Anh tên là Minh Anh!- Tay Minh Anh đưa ra, một cái bắt tay như thể một lời chào quan trọng của mọi cuộc gặp gỡ.

Hime quay lưng, phớt lờ cái bắt tay đầy thiện chí của Minh Anh. Cô bé bước chậm rãi dạo quanh những kệ sách. Đáng vẻ tao nhã.

Minh Anh thu tay lại, cố nờ nụ cười, bước theo sau Hime. Cô bé không quan tâm đến chuyện đó, tập trung lựa một cuốn sách cho mình.

p/s: muốn có bạn thì bớt lạnh chút đi chứ tiểu thư! -.-

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Sáng sớm.

Pie đã có mặt ở trường. Đạo này đi học sớm, hình như cái cảm giác là người đến trường đầu tiên làm cô bé thấy vui. Đang ngồi gặm bánh mì và nhìn cô lao công quét sân.

Bỗng,

-Chào tiểu thư!

Tiếng nói phát ra từ sau lưng khiến Pie giật mình. Khi quay đầu lại đã thấy Vĩnh Huy mặt lạnh lùng đứng ở phía sau.

-Cậu đang nói gì vậy, tiểu thư nào? Ở đâu?- Pie giả ngơ.

-Cô không biết hay giả vờ không biết?

-Biết gì?-Pie mở đôi mắt vô tội nhìn Huy.

-Cô là Lê Diệu Anh, đại tiểu thư của tập đoàn Trường Thịnh. Tôi nói đúng chứ?

Mặt Pie dần ra, bí mật về thân thế xưa nay vẫn được giấu kín. Không ai biết chuyện này, hôm nay chẳng hiểu sao Huy lại biết được.

-Cùng tên thôi mà-Pie phẩy tay, giả vờ tiếp tục ăn bánh mì. Làm như những gì mới nghe không liên quan đến mình.

Huy đưa tờ quyền báo ra trước mặt Pie. Trong đó, có thông tin của tập đoàn Trường Thịnh và cả hình của Hime. Hime vẫn hay lên báo với tư cách là “Thần đồng quản trị của giới địa ốc” và được đồn thổi là người kế nhiệm.

-Chị em song sinh của cô sao?

-Người giống người là chuyện thường thôi.

-Nếu tôi đưa thông tin có người giống “người kế nhiệm” của Trường Thịnh đang học ở trường này thì cô chắc sẽ nổi tiếng nhỉ? Cô muốn vậy không?

Pie nuốt bánh mì xuống họng, không đưa được nữa. Thông tin Huy đã nắm chắc trong tay, bây giờ Pie có phủ nhận bao nhiêu thì cậu ta cũng sẽ không tin.

-Cậu hù tôi sao?

-Để ngày mai cô xem tôi có hù cô không.

-Tóm lại là cậu muốn gì?

-Tôi muốn cô làm một việc.

-Không muốn!- Chưa kịp để Huy nói Pie đã chen ngang.

-Vậy thì những tấm hình cô giúp việc ở nhà tôi chắc phải đưa cho báo chí thôi. Đại tiểu thư như cô đi giúp việc nhà thì không sao chứ?-Huy ra vẻ nghiêm trọng.

-Định đe dọa tôi đó hả??-Pie nổi cáu.

Huy gạt đầu không chút do dự và với một thái độ rất đáng ghét.

Pie rơi vào tình thế không làm không được. Pie nhìn cái bản mặt đắc ý của Huy, cô bé rất muốn cho một trận. Dù sao thì Pie cũng đã không còn làm việc ở nhà cậu ta nữa. Nhưng Huy đang nắm “đầu” Pie trong bàn tay, cô bé có thể “chết” bất cứ lúc nào. Chuyện làm osin mà lộ ra không những ảnh hưởng tới danh giá của gia đình mà còn ảnh hưởng tới lòng tự tôn của một đại tiểu thư.

-Ruột cuộc là cậu muốn tôi làm gì?

-Tôi thứ bảy tuần này, có một buổi tiệc quan trọng tôi phải đi, cô sẽ cùng đi trong vai trò bạn gái của tôi.

Vừa nghe Huy nói xong Pie xém nghẹn bánh mì. Cô bé nuốt ực, từ từ trấn tĩnh và đáp trả lời cậu ta.

-Tôi có nghe nhầm không? Bạn...bạn gái....sao???

-Đúng!

Pie bật cười khi vừa suy nghĩ được điều gì đó.

-Nếu vậy thì cậu đi tìm một người trong trường này là được rồi chứ gì. Tôi đảm bảo chỉ cần cậu thông báo tuyển bạn gái một cái thì có hàng trăm em xếp hàng từ đây tuốt ra ngoài đường luôn đó chứ! Cần gì lôi tôi vào. Dù sao giả thì chọn bừa ai mà chẳng được.

-Nếu làm được như vậy thì tôi cần cô làm gì? Xem ra không thể nào thương lượng với cô được, tôi đành đem những thứ này tới tòa soạn thôi!!!- Huy nói lớn.

Nhìn thấy Huy điên lên và chuẩn bị đi, Pie mới nhận ra tình thế trước mắt thật sự không thể đùa được.

-Ê...ê...đừng manh động- Pie kéo tay Huy, nói nhanh- Tôi đồng ý làm mà!

Huy vẫn chưa hạ hỏa, cậu ta nhìn Pie và phán một câu chẳng liên quan.

-Bỏ tay ra!

Pie chợt nhận ra và nhanh chóng rút tay lại. Như phản xạ tự nhiên, cứ hễ Pie nài nỉ ai đó là cứ quen kéo tay không chịu buông cho tới lúc người đó đồng ý mới thôi. Trong trường hợp này cũng vậy thôi...

Cái hành động vô thức của Pie làm Huy được nước lấn tới. Cậu tiến tới gần Pie.

-Muốn nắm tay tôi lắm hả?! Cô yên tâm đợi đến buổi tiệc cô sẽ có cơ hội nắm nhiều hơn đó!- Sau khi phán câu “xanh ròn”, Huy thần nhiên bước đi.

Pie chẳng còn biết mình đang làm gì nữa, người cô bé rung lên vì “điên“. Ô bánh mì nằm trong tay đã bị bóp nát thành bột từ lúc nào o_0

-Nếu giết người mà không đi tù thì người đầu tiên tôi giết chính là cậu đó!!!!!!-Pie hét lớn, chỉ tay về phía Huy (cũng may chưa có học sinh nào đi học)

Chẳng biết Huy có nghe thấy câu đe dọa đáng sợ từ Pie không nữa 0.0

.....

Đúng như đã hẹn...7h, chiếc xe ô tô đen quen thuộc của Huy đến đầu ngay trước cổng nhà Pie (Pie đã bị buộc phải đưa địa chỉ nhà mình cho Huy). Cậu ta hôm nay vẫn áo sơ mi, nhưng nhìn khác hẳn với lúc mang áo đồng phục. Trong Huy hôm nay thật khác.

Huy đưa tay bấm chuông cửa.

-Đợi chút, đợi chút- Tiếng Pie vang lên phía trong nhà.

Tiếng cộc cộc của đôi giày vang lên mỗi lúc một gần. Cánh cổng mở ra.

Pie xuất hiện với bộ đầm ngang đùi màu xanh lam phối ren, tôn lên đôi chân trắng, kèm theo thắt lưng vải thắt thành nơ dài điệu đà. Cô bé đã cao trên một mét sáu nên chỉ đi giày bệt. Tóc cột thấp một bên, tóc Pie gọn sóng và nâu sẫm rồi nên chẳng cần làm thêm gì nữa. Bôi một chút son là trông vừa ốn. Thật ra thì nhờ chị Hoa giúp, chứ Pie chẳng biết gì cả đâu.

Huy thật sự choáng với sự thay đổi 180o của Pie. Sự thật là cậu đã không thể rời mắt khỏi cô bé.

-Nhìn tôi ốn chứ?-Pie với bộ mặt hăm hở.

-Phiên bản lỗi của lọ lem!

Pie nổi óa, tay nắm thành nắm đấm. Nhưng phải nhịn xuống, cùng cậu ta ngồi lên xe.

Trong suốt quãng đường Pie đã không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa ngắm cảnh một ngày đang chìm trong bóng đêm. Huy tập trung cảm lái nên cũng chẳng nói gì. Một sự im lặng đến đáng sợ...*. *

.....

Nơi tổ chức buổi tiệc là một căn biệt thự khá lớn. Pie chẳng chú ý gì lắm, dù sao trong mắt cô bé Từ Viên vẫn là nhất. Tâm trạng Pie có vẻ không nấy

tốt cho lắm.

-Mặt cô đang đưa đám ai hả??-Huy cau mày.

-Không phải là đám cậu, nếu đưa đám cậu thì tôi hẳn đã vui rồi-Pie nói giọng đều đều, lộ rõ vẻ chán nản.

Huy im lặng, Pie nghĩ chắc cậu ta đang nổi điên rồi, cô bé quay nhìn sang kiểm tra thử

Thế nhưng...

Huy đang nhìn cô bé, không phải là ánh mắt lạnh lùng thường ngày mà là một cái nhìn rất lạ Pie chưa từng thấy ở Huy.

-Người thì đẹp mà nói chuyện thì khó nghe.

Huy nhanh chóng xuống xe, che dấu vẻ mặt khác thường của mình.

Pie cắn răng gặm gù nhưng sau đó chợt mỉm cười, chẳng phải câu nói của Huy là một lời khen gián tiếp đó sao. Pie tự nhiên thấy trong lòng vui lạ.

Bữa tiệc lớn, theo những gì Pie được biết từ Huy thì buổi tiệc này dành cho những người trong khắp các nơi có quen biết với chủ nhân buổi tiệc, đa số là các cô cậu có gia thế hoặc ăn chơi có tiếng trong vùng. Trong số họ có cả những người từng là bạn của Huy. Pie hỏi lí do cậu kéo cô bé đi theo, nhưng cậu đã không nói. Nhưng nhìn tình hình chắc cô bé cũng đoán được đôi chút. Ở đây, không ai đi “một mình”.

-Khang Huy, mày cũng đến sao?- Một đứa con trai rất lạ, đứng sau đó là cả một đám người không quen biết

Pie dường như phải đứng núp sau lưng Huy, những đứa này trong thật đáng sợ. Đứng chất ăn chơi cô bé vẫn thường thấy trên phim.

-Sao lại không chứ, buổi tiệc này thiếu Khang Huy này thì sao mà vui được!

-Mày vẫn khỏe đó chứ, sau vụ....-Tên đó cố ý mập mờ.

-Mày yên tâm, tao không chết được đâu-Huy đáp trả ngay.

Những ánh mắt bắt đầu chú ý đến cô gái xinh đẹp cổ nấp mình sau Huy.

-Ai đây?

Huy nắm tay Pie “kéo” ra và nhìn Pie như nhắc nhở cô bé về nhiệm vụ của mình. Pie rất nhanh nhìn ra được cái ánh mắt đầy lo ngại của Huy. Nhưng cô bé đang lung tung pha lẫn lo sợ.

-Bạn gái, tên Pie!- Huy ngang nhiên khoác vai Pie, cứ như hai người là người yêu thật.

Pie bức xúc dữ lắm nhưng không thể phá hỏng vai diễn của mình được. Muốn diễn thì Pie sẽ cho Huy thấy thế nào là diễn. Cô bé là diễn viên tài năng kia mà. Cô bé tự trấn tĩnh mình lại, mỉm cười:

-Xin chào!

Nụ cười đó, lời nói dịu dàng đó...Pie có biết đã làm mấy thằng “bạn” của Huy điều gì. Những ánh mắt nhìn Pie mãi không thôi.

-Đừng có nhìn bạn gái người khác như thế!-Huy lên tiếng

-Mày đúng như lời đồn đại, đi đâu cũng có mỹ nhân cả.

Sau lời nói của tên đó, Pie đưa vào bộ não phân tích rất nhanh “Hắn là một tên đào “bông” sao? Thì ra kéo mình theo là vì lí do này..”

-Những người trước đây đều là quen vui thôi.-Huy nhìn qua Pie- Đây mới là bạn gái thật sự!

Pie nuốt nước miếng cái ực, chưa bao giờ nghe Huy nói những điều nhẹ nhàng đến vậy. Nghe muốn rụng người.

-Kể cả Lâm Hân, cũng là quen chơi thôi sao?

Huy chẳng nói gì cả. Mặt chợt biến sắc...

-Lâm Hân đang ở đây. Tao nghĩ trước sau gì cũng gặp nhau thôi.

Mặt Huy rõ biến sắc. Pie cảm nhận được cơ thể Huy đang lạnh dần. Pie cảm nhận tay Huy đang siết chặt hơn. Pie nhìn lên, thấy được vẻ mặt lo lắng của cậu ta. Cậu trấn tĩnh đáp trả:

-Tao không quan tâm. Nói chuyện như vậy là đủ rồi, tao đi trước.-Nói rồi Huy đi kéo theo cả Pie.

“Lâm Hân, lẽ nào là bạn gái cũ của cậu ta. À đúng rồi! Lâm Hân có phải là tên viết tắt của LTH, bỏ chữ ở giữa đi, cũng như Khang Vĩnh Huy mà mấy người kia gọi là Khang Huy. Có thể là như vậy lắm...”-Pie lại phân tích và suy luận. Mặc cho Huy đang nhàu mày nhìn cô chăm chú

-Nè...

-Hả!- Pie giật mình

-Mặt cô sao lại thộn ra như thế hả?

-Liên quan gì đến cậu- Pie hất mặt- Mặt tôi có ra sao thì cậu cũng không liên quan tới cậu đâu.

-Thật không biết cô đang nghĩ gì nữa- Huy đi thẳng, thái độ hình như là rất khó chịu.

-Câu đó tôi nói mới đúng đó, đồ khó ưa!-Pie lăm bằm

Chợt! cô bé nhận ra, mình đang đứng một mình. Huy đã hòa vào đám đông trước mặt mắt hút. Pie không biết phải làm sao nữa. Những người trong này không những xa lạ mà còn nhìn đáng sợ nữa. Pie không suy nghĩ nhiều, cô bé lao đi tìm Huy.

Nhưng rắc rối lại thêm rắc rối, buổi tiệc còn có trò dùng mặt nạ che nửa mặt. Pie mệt là với chuyện tìm kiếm, cô bé ngồi xuống. Vừa ngồi xuống thì lại có rắc rối, những người bạn bạn này của Huy xuất hiện.

-Em là bạn gái của Huy?

Pie cười. Mặt không thể nào đau khổ hơn....

-Huy đâu mà để em ở đây một mình thế này?

“Hơ hơ, bọn này...giờ biết tính sao đây. Huy !Cậu ở cái xó xìn nào vậy...???”-Pie rủa thầm, trong đầu bắt đầu thấy loạn.

Trong lúc đó, Huy cũng đi tìm Pie khắp nơi. Với chiều cao vượt trội hơn người khác, cậu ta có thể nhìn bao quát hơn, nhưng trong này đông mà lại hơi tối nữa nên việc tìm kiếm gặp rất nhiều khó khăn.

-Cô đi đâu rồi, đáng lẽ phải đi theo tôi chứ... Con nhỏ này thật là- Lần này đến lượt Huy lăm bằm

-Khang Huy!

Nghe tiếng gọi Huy quay sang. Một người con gái đang đứng nhìn cậu, cô gỡ mặt nạ ra, mỉm cười.

-Không ngờ lại gặp anh ở đây!

Huy không nói gì cả.

-Sao vậy không phải là đã quên em rồi chứ?

-Lâm Hân! Làm sao tôi quên được- Huy cười nhếch mép.

.....

Ngay lúc đó...

-Người yêu cũ sao???- Pie ngạc nhiên, mắt mở to.

-Huy không kể gì với em sao, thằng này tệ thiệt nhỉ?-Thằng bạn có ý chọc điên Pie lên, nhưng vô ích thôi. Hai đứa chỉ là “cặp đôi giả tạo” thôi mà.

-Hai người đó từng là thanh mai trúc mã nổi tiếng của trường Chu Thành- Một đứa khác chen thêm vào.

-Sao hai người họ lại chia tay?- Pie bắt đầu điều tra.

-Xem ra em bắt đầu thấy ghen rồi nhỉ?

“Ghen cái gì chứ, chẳng qua những chuyện tôi không biết thì rất tò mò..”-Pie thầm nghĩ. Nhưng cô bé lại nói khác. Với gương mặt điển sâu của mình, Pie nói:

-Ừm, những chuyện như vậy, “ảnh” chưa bao giờ nói với em, mấy anh có thể nói hết chuyện của hai người họ cho em biết hông?

Nhìn cái mặt dễ thương cùng với giọng mà dẻo như mật nha thế thì ai nỡ từ chối. Và điều nữa là bọn này tưởng Pie là bạn gái thật nên có tình “chơi” hai người. Những chuyện quá khứ của Huy đều được tiết lộ hết, không thiếu thứ gì.

Lâm Hân được mệnh danh là hot girl của Chu Thành. Huy học giỏi, ngoại hình ổn, biết quan tâm người khác và hay cười. Một lần gặp mặt Lâm Hân, Huy như là trúng tiếng sét ái tình. Lâm Hân xinh đẹp và biết cách làm xiêu lòng người khác. Nhưng người khiến cô ta xiêu lòng cũng không nhiều. Huy là người đặc biệt làm Hân chú ý. Cả hai đều từng nghe nói về đối phương, nhưng giờ mới gặp mặt. Dần dần làm quen, dần dần trở thành người yêu.

- Cũng chỉ được một thời gian thôi!- Có đứa khác thêm vào.

- Tại sao? -Pie hỏi

- Chia tay! -Hân đáp ngắn gọn.

Pie nhúm mày, hỏi tiếp:

- Sao lại chia tay? Nãy giờ nghe có vẻ họ hợp nhau lắm mà.

- Mẹ của thằng Huy “ra đi” nên bọn nó chia tay- Mấy tên này có ý mập mờ.

- Nói đúng ra thì....

Cả bọn nhìn nhau bàn tính. Làm Pie rất nóng lòng muốn biết, ánh mắt nhìn rất tập trung.

- Huy giết mẹ nó! Đừng nhìn thấy nó như thế mà bị lừa... là dân anh chị đấy. Không có cái bar nào ở đó là nó chưa từng đến. Cũng tại nó muốn thay đổi để xứng với Lâm Hân nên học ăn chơi.

Pie nghe như sét đánh ngang tai, chuyện này có nghĩ cũng không nghĩ được. Chưa kịp để Pie trấn tĩnh lại, bọn chúng nói tiếp.

- Huy nó đã không gặp bọn này trong một thời gian, không gặp cả Lâm Hân nữa. Bọn này cứ tưởng nó bị out rồi

- Muốn nó out lắm, nhưng đâu có được! Không những không out mà giờ nhìn nó còn oách hơn trước. Nhà nó bây giờ lên rồi. Nghe nói thuê mấy công ty nên giờ cũng thành thiếu gia như người ta. Không còn là thằng khù khờ nữa. - Câu nói phủ phàng hết sức.

- Tôi vẫn muốn biết vì sao Hân với Huy chia tay?

- Đoạn sau phải để tao kể- Một thằng chen vào- Tao là người chứng kiến mà...

Pie tập trung nghe. Máu nhiều chuyện dâng lên đỉnh điểm.

- Lâm Hân phản bội thằng Huy. Vì con nhỏ chỉ muốn quen thiếu gia. Ngày hôm đó bọn này đến thì con nhỏ đã đi với thằng nhóc quý tử con ông đại gia của vùng. Thằng Huy lúc đó dở, gặp thằng này là cho bọn nó một trận mới được. Nó chẳng có chút phản ứng gì, chấp nhận ra đi và bốc hơi cho tới giờ luôn.

Thật sự không ngờ Huy lại có một cuộc tình đẹp mà thảm đến như vậy. Pie đang đưa ra những phân tích như thường ngày. Chợt nhớ ra việc đi tìm Huy, Pie bật đứng dậy.

- Em muốn tìm Huy chứ gì?

Pie không đáp.

- Chắc giờ gặp lại tình cũ rồi.

- Em gái à, chắc nói lại tình xưa nên bỏ rơi em rồi cũng nên. Bọn anh chắc chắn là nó vẫn còn yêu Lâm Hân nhiều lắm.

- Đúng đó, em thấy đó, Huy là người rất lãng nhãng. Hay là....em bỏ nó đi. Quen với anh không tốt hơn sao? Tuy rằng anh không đẹp trai bằng nó nhưng rất là chung tình.

- Mấy người có thật sự là bạn của Huy không vậy? -Pie cao giọng hỏi.

- Nói thật thì không phải lắm, bọn này còn ghét nó nữa là đằng khác! Lúc trước kết thân chỉ để làm đôi bạn cùng tiền thôi. Nhưng mà em đừng lo, không phải vì vậy mà tụi anh ghét một người dễ thương như em đâu.

Nghe xong câu ấy. Pie liền cười phẩy, cô bé đã trở lại là một con người như mọi ngày.

- Nói nghe hay nhỉ, tôi không rảnh ở đây nói chuyện nữa rồi. Chuyện tôi cần đã làm xong rồi. Tạm biệt nhé! - Pie lao nhanh vào đám đông mất hút.

Đề lại cái nhìn ngơ ngác của đám “bạn” Huy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tình Huống Khó Đỡ

Tiệc mỗi lúc một đông. Pie nhìn quanh, chú ý đến những cái đầu cao nhấp nhô. Những chỗ đông người đã tìm hết, chỉ còn những khoảng nhỏ trong buổi tiệc.

-Cô không cần nói gì nữa!-Tiếng Huy phát ra

-Em không còn cơ hội nào nữa sao? Em thật sự đã rất hối hận, sẽ không làm vậy nữa đâu mà.

-Không cần.

-Tại sao chứ?

-Cô không hiểu sao?-Huy dồn Lâm Hân vào tường- Thứ tình yêu gì đó, tôi đã làm, cô không phải người tôi tìm.

Pie nấp chăm chú lắng nghe. Đúng như những gì bọn kia kể, giữa Huy và cô bé kia đã từng có tình cảm với nhau. Và có thể đó chính là Lâm Hân.

-Em không tin ngoài em ra anh có thể yêu ai khác

-Cô đánh giá bản thân mình cao như vậy sao? Thế thì tôi sẽ cho cô thấy. Pie! Ra đây đi!!!

Pie lại bị một phen giật bắn, không thể hiểu nổi tại sao mỗi lần nấp đều bị Huy phát hiện. Không hiểu tại sao luôn. Pie đành mò mặt ra trình diện. Ngay khi Pie đến gần, Huy đã khoác tay lên vai cô bé rất thân mật

-Đây là Pie. Bạn gái tôi.

Lâm Hân nhìn Pie rất hung tợn, cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé. Pie thì không như vậy, với những người mới quen cô bé phải điềm đạm để dò la tình hình.

-Chào, tôi tên là Pie. Bạn là bạn của Huy hả?

Lâm Hân chẳng thèm trả lời câu hỏi. Quay sang nhìn Huy.

-Anh...có phải anh chỉ làm vậy để chọc tức em?

“Con nhỏ này, bị lụy vì tình quá rồi. Tên máu lạnh này có gì mà nổi điên lên thế chứ. Cho mình là bỏ quách cho xong “-Pie nghĩ thầm

-Chọc tức cô có lợi gì cho tôi?

- Ai mà biết, con nhỏ này có khi anh chỉ vừa mới gặp rồi lấy nó ra làm tấm chắn cho mình. Em muốn có bằng chứng?

-Cô muốn có bằng chứng chứ gì.

Bỗng!!!

Một sự việc bất ngờ đổ ập lên đầu Pie. Một cái khóa môi từ Huy khiến Pie chẳng kịp phản ứng, toàn thân tê liệt. Mắt cô bé mở to nhìn mặt cậu ta ở khoảng cách không thể nào gần hơn. Cảm giác bờ môi cậu ta trên môi mình mang theo chút ấm nóng, lại như đang rung rẩy.

Mọi người đột nhiên đổ dồn đến xem, làm không khí trở nên “nóng” hơn. Pie cố cự lại, nhưng hai tay Huy ôm từ phía sau lưng cô bé rất chặt.

5 giây là khoảng thời gian của nụ hôn, với Pie nó dường như dài cả một thế kỉ.

Khi Huy kết thúc nụ hôn, cậu cũng đã nhìn thấy cái mặt đầy bức xúc của Pie.

-Xin lỗi-Huy nói khẽ qua tai Pie, rất nhanh, không ai nhận thấy. Chỉ có mỗi Pie nghe được.

Lần đầu được nghe hai từ “xin lỗi” từ chính Huy, Pie có hơi bất ngờ, cô bé chỉ biết đơ mắt nhìn.

-Cô thấy là tôi không lừa cô đúng chứ!

-Em vẫn không tin đâu- Lâm Hân bước lại gần Huy- Em tin chắc là anh vẫn con yêu em. Còn nó, chỉ là vật thay thế tạm thời mà thôi!

Cái giọng điệu khiến Pie bức mình. Đường đường là một đại tiểu thư mà bị kêu là vật thay thế. Ít nhiều lòng tự cao bị động chạm. Pie bước ra đứng giữa hai người để ngăn bước chân Lâm Hân tiến gần hơn.

-Cô nghĩ mình đang nói cái gì hả? Cô nói ai là vật thay thế cơ? Nếu còn nói thêm nữa thì đừng trách sao hôm nay cô xui xẻo!-Mặt Pie hình sự, cô bé tức giận là thật.

-Mày nghĩ mày là ai???-Lâm Hân thét lớn

Pie cười nhếch mép.

-Một người đứng trên vạn người! Ít ra thì cũng ở cái vị trí mà cô không thể với tới được.

-Chúng ta không cần nói nhiều với cô ta đâu- Huy nắm tay Pie kéo đi. Pie về mặt vẫn còn hậm hực.

Lâm Hân tay nắm chặt, máu sôi lên. Nhưng trước đám đông, cô ta cố kìm nén lại.

.....

Chát...*..*

Huy vừa lãnh cái tát rất lực của Pie từ bên mặt. Tiếp...

-Cậu muốn chết hả??? Ngay từ đầu đến cái nơi quỷ quái này tôi đã khó chịu rồi, lại còn bị cậu....bị cậu cướp đi nụ hôn đầu của tôi nữa!!!!

Huy mặt vẫn lạnh tanh. Bên má vừa bị Pie tát một cái ửng đỏ, cũng không có cảm giác đau.

-Tinh thể bất buộc.

-Nói nghe hay nhì???-Pie quát lớn, đầu bốc khói nghi ngút.

-Nếu chưa hả giận thì cô đánh nữa đi.

Những điều Huy nói trong buổi tiệc này không giống với những gì Pie biết về cậu. Thật sự cô bé khá bị động trước những lời đó. Pie chẳng nói gì, cô bé bỏ đi.

“Hân thật không hiểu nổi đang muốn gì nữa”-Pie đang một mình đứng suy nghĩ trong phòng vệ sinh.

Rầm...cánh cửa phòng vệ sinh đập mạnh. Một đám người khoảng 6-7 đứa đi vào. Cảm thấy có chuyện chẳng lành, Pie chủ động rút lui trước. Đúng là có chuyện chẳng tốt lành gì thật. Lúc Pie cố đi ra thì có đứa đẩy cô bé vào trong.

-Mấy người muốn gì đây?-Pie lên tiếng trước.

-Muốn gì thì mày phải biết chứ? Cái đồ trơ trẽn...cướp bạn trai của người khác

Pie thật sự thấy nực cười, tự dung đầu ra bị gán cái danh cướp bạn trai người khác. Từ nhỏ đến giờ lần đầu tiên được nghe nhiều danh hiệu nghe chẳng lọt lỗ tai tí nào. Hết “vật thay thế” rồi giờ là “cướp người yêu”

-Lâm Hân kêu mấy người tới đây?

-Không ai kêu hết. Bọn tao là bạn của Hân, thấy chương mắt!- Giọng con nhỏ eo éo vang lên.

-Nhưng tôi chẳng cướp bạn trai của ai cả.- Pie nghênh mặt- Chẳng phải Lâm Hân là người bỏ rơi tình yêu của mình trước sao? Bây giờ nói ra những lời này, tôi thấy.....trơ trẽn là cô ta mới đúng!

-Phải dạy cho mày một bài học thì mày mới tỉnh ra được.

Bốp....*

-Nói cho mà biết, đây đang bức mình lắm muốn có người để vận động chút- Pie nói lớn, cô bé vừa cho một đứa biết thế nào là karate

Đám con gái có vẻ “sợ”, chúng muốn rút lui. Pie ngày nay đúng là bị điên hơi nhiều, cô bé phóng nhanh ra chặn cửa. Lần này chính Pie là người dồn bọn kia vào tường, gương mặt cô bé trở nên đáng sợ và giương hồ hơn bao giờ hết.

Chát....chát...*..*..*

-Nói cho mà biết, tôi không có dễ bị ăn hiếp đâu. Còn Lâm Hân, tôi không biết cô ta là thứ gì nhưng tốt nhất là đừng đụng tới tôi. Không thì hậu quả cô ta nhận lấy sẽ rất tàn khốc và đau đớn đó!!!!!!

Đám người nhăn nhó đau đớn và kinh tởm khi phải nằm la liệt dưới sàn phòng vệ sinh ướt át.

.....

23h, buổi tiệc vẫn diễn ra sôi nổi. Đâu đó trong một góc khuất, Pie đứng lặng lẽ quan sát mọi người, luôn tiện nhìn thử Huy ở đâu. Mùi rượu nồng nặc làm cô bé khó chịu. Ở một nơi khác, Huy cũng đang cầm trên tay ly rượu lấy trên các dãy bàn, cậu ta cũng đang nhìn mọi người và mong Pie sẽ lướt qua đâu đó. Hai người chẳng ai chịu đi tìm ai, rốt cuộc thì chẳng ai nhìn thấy ai cả.

1h sáng, buổi tiệc dần vui bớt. Và giờ thì Pie đã thấy Huy ở đâu, cậu đang ngồi trong xe, mắt nhắm nghiền, đầu ngã ra ghế. Có khi nào trong suốt buổi tiệc, cậu ta đã ở trong xe đợi Pie hay không. Pie nghĩ lại mà thấy mình ngốc, đáng ra phải đoán được, nếu không tìm thấy nhau thì địa điểm cuối cùng phải là chiếc xe đưa hai người đến đây.

-Ê! Mở cửa.-Pie gõ vào cửa xe.

Huy thậm chí còn không mở mắt, chỉ mở kín xe và làm bầm:

-Cô....vào đi.

Pie mở cửa. Định bước vào thì.

-Mùi rượu!!! kinh....-Pie nhăn mặt, đưa tay phẩy phẩy xua đi mùi rượu trước mặt.

-Lần đầu cô ngửi thấy mùi rượu hả?

Bây giờ Pie mới nhận ra, Huy không phải chỉ là ngã đầu nhắm mắt bình thường đâu, cậu ta đang xin!

Và bây giờ mới chợt nhận ra, trong suốt buổi tiệc Huy đã ở một xó xỉnh nào đó để tu hết mấy ly rượu. Cô bé nghĩ mình ngốc tập hai khi vừa lúc này nghĩ Huy ở trong xe đợi mình. Nhìn cái điệu bộ như vậy làm sao mà lái xe đưa Pie về nhà được. Pie bước qua bên ghế lái, đáng về rất bực mình. Pie mở cửa xe thò đầu vào và....quát

-Qua kia cho tôi!!!

Huy mở mắt nhìn Pie, khó chịu:

-Gi??

Bóp....hành động nhanh hơn lời nói. Pie vừa tống cổ Huy sang ghế bên kia bằng một cú đá. Cô bé ngồi phịch xuống ghế lái.

-Cô làm cái gì đây???

-Tôi lái, để cậu trong tình trạng như vậy lái xe không biết tôi sẽ về đâu nữa.

-Nếu cô muốn lái thì tùy!- Huy tiếp tục đưa hai tay ra sau đầu nằm ngả người ra phía sau và nhắm mắt lại.

Xe bắt đầu lăn bánh....Như suốt đoạn đường lúc đi. Cả hai đều không nói với nhau lời nào. Huy không biết là đã ngủ chưa. Pie thỉnh thoảng đưa mắt sang nhìn, chẳng thấy cậu có chút cử động nào.

.....

“-Tại sao?

-Không sao cả, một hot girl như tôi có nhiều bạn trai cũng không có gì lạ đâu!

-Vậy quan hệ của chúng ta là gì?

-Chẳng là gì cả! Lúc đầu tôi công nhận là có thích anh vì nhìn anh rất khác biệt với những người tôi từng gặp. Anh đẹp trai và luôn biết cách quan tâm. Nhưng anh không phải là người thích chiều chuộng người khác. Anh không có điều kiện cho tôi những thứ tôi thích. Bây giờ tôi chán rồi, chỉ thể thôi...

-Tình cảm suốt thời gian qua là gì?

-Một khoảng cảm nắng, chẳng có gì hơn. Anh đừng hỏi tôi những câu ngu ngốc như vậy nữa. Đừng trách tôi vô tình, có trách hãy trách anh sinh ra đã không bằng người ta... “

-Huy!..... Huy!!!!..... Khang Vĩnh Huy!!!!!!!!!!

Tiếng gọi lớn từ Pie khiến Huy thoát khỏi những hồi tưởng.

-Cô làm gì mà hét lớn như cháy nhà vậy hả?-giọng Huy vẫn đang trong cơn say.

-Đúng là cháy nhà thật rồi đây!- Pie cộc cằn đáp trả- Bây giờ không biết về đâu. Về nhà tôi thì tôi không an tâm cho cậu lái xe về nhà, mà về nhà cậu thì tôi không biết phải về bằng thứ gì nữa. Cậu có cao kiến gì không hả?

-Sức lực cô đi bộ về có sao đâu-Huy nói giọng đều đều.

-Cậu không nghĩ tới trường hợp tôi gặp phải bọn du côn hoặc bị bắt cóc sao hả???-Pie phát cáu.

-Ai dám bắt cô. Nhưng nếu cô lo lắng thì về nhà cô. Tôi sẽ ở lại.

-Không được! Nhà tôi đông người và rất chật chội- Pie viện cớ. Thật ra Pie sống một mình và nhà cũng khá rộng.

-Về nhà tôi. Cô phải ở lại. Chọn một trong hai!-Huy dường như quá mệt mỏi nên không muốn nói nhiều.

Pie chần chừ suy nghĩ một hồi lâu, ruột cuộc cũng đưa ra quyết định. Cô bé cau mày.

-Thôi được, về nhà tôi!

Dù sao thì về nhà mình cũng tốt hơn..o.0

.....

3h 55' sáng.

Mưa...Trời mưa rất lớn...

Con mưa khiến Pie tỉnh giấc, cô bé chỉ vừa thiếp đi được tầm 30 phút. Pie nghe thấy tiếng cửa sổ đập liên hồi, tiếng gió cùng cơn mưa làm Pie sợ. Cô bé kéo cao chăn lên tận cổ và thu mình lại, chỉ chừa hai con mắt để quan sát. Pie sợ mưa và sợ những lần chớp nháy ....sợ tiếng “đùng” phát ra ghê rợn. Từ nhỏ Pie bị ám ảnh bởi mưa. Chỉ vì lúc nhỏ cô bé bị bỏ trước cửa nhà ba mẹ nuôi vào một đêm mưa, khi ấy Pie chỉ mới biết đi chập chững. Cô bé đã khóc khan cả cổ trong trời mưa lạnh giá. Cho đến tận bây giờ những cơn mưa đêm và bóng đêm vẫn còn là nỗi ám ảnh lớn.

Pie nghe thấy tiếng cửa sổ đập liên tục trong phòng Huy. Cô bé định ngồi dậy nhưng sợ phải chạm chân xuống nhà, cảm giác như sẽ chạm phải nước mưa. Tiếng cửa càng đập mạnh, kèm theo tiếng gió rít thối to. Pie sợ nhưng lại càng lo cho cái con người ở phòng bên kia, lòng tốt buộc cô bé phải sang bên kia xem thế nào. Pie bước xuống giường, đi men theo vách tường qua phòng bên, một cách rất chậm và run rẩy.

Huy vẫn đang ngủ chẳng biết trời trăng mây gió. Pie cố kéo cánh cửa đóng lại, cô bé đã phải chống lại nỗi sợ của mình. Sợ lúc đưa tay kéo cửa sẽ có một bàn tay nào đó nắm lấy tay mình, sợ một bóng người đầu tóc rũ rượi đột nhiên xuất hiện ngay ngoài cửa sổ. Cô bé hé mở mắt đủ để thấy, nhanh chóng kéo cửa khép lại.

Đùng.*.*.*.....âm thanh như khiến mọi thứ nổ tung. Sau tiếng sấm vang trời, điện tắt vụt, mọi thứ chìm vào tăm tối. Pie hoảng loạn, cô bé ôm đầu ngồi nhanh xuống. Bóng đêm thực sự đổ xuống, đen tối, mịt mù...

Pie đang rung lên, cả người cô bé co rúm lại. Trước mắt Pie không có gì rõ ràng, màu đen đã ôm trọn tất cả. Pie không sợ trời không sợ đất nhưng rất sợ bóng đêm. Nỗi sợ khiến cô bé không thể đứng lên, không thể về lại phòng của mình. Trong khi mưa vẫn không ngớt, gió vẫn thổi mạnh và sấm vẫn vang lên dữ dội trên bầu trời. Mưa mỗi lúc một to và không có dấu hiệu dừng. Điện vẫn cúp và không biết khi nào có lại. Pie vẫn ngồi đó và không biết phải làm gì...

Thật ra trong đầu Pie cũng có ý nghĩ hay là đá Huy xuống giường cho hắn ngủ dưới nền để chiếm giường cho mình. Dù sao hắn cũng ngủ say chẳng biết gì. Nhưng Pie lại xua đi cái ý nghĩ hăm hại “kẻ thù” sau lưng như vậy. Làm vậy không nghĩa khí tí nào..o.0.

Pie nhìn về phía cửa và liên tưởng đến một bóng dáng mờ ảo...cô bé chợt thấy rung mình (cái này là tự dọa mình). Cô bé cứ tưởng tượng cái bóng đang tiến gần, gần hơn... Thế là không suy nghĩ gì, Pie nhảy phốc lên giường, co người lại, kéo hết chăn về phía mình trùm lại. Tự nhủ trong lòng, nếu có điện, Pie sẽ bay ngay về phòng...

Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác..=.=

Sáng....

Pie ngáp một cái dài...quay đầu qua...quay đầu lại...trong khi mắt vẫn lười nhát chưa chịu mở. Những hành động đó thu hết vào con mắt của một người...

-Cô làm gì ở đây?

Nghe giọng quen quen, Pie lơ mơ nhớ lại những chuyện đêm qua. Đột ngột, cô bé mở mắt to. Pie thấy Huy. Cậu đang nhìn chăm chăm vào cái con người đang...chung chăn gối với mình (đùng có nghĩ bậy...o_0)

5 giây, hai cặp mắt nhìn nhau không rời. Pie đang trong trạng thái vô cùng vô cùng “xí hổ”

-Hơ hơ...-Pie cười trong rất đau khổ .

-Tôi hỏi cô làm gì ở đây???

-Nhà tôi cơ mà....cậu hỏi làm gì ở đây là sao...?

-Biết là nhà của cô- Huy nhấn mạnh- Hôm qua uống say nên ở lại nhà cô, nhưng tôi nhớ mỗi người một phòng mà. Sao cô lại chui qua đây hả? Không phải có ý đồ gì đó chứ?

Lúc này xấu hổ, bây giờ nghe xong lời Huy...máu điên nổi lên. Pie lập tức phản pháo lại ngay

-Cái gì mà ý đồ hả? Cậu nghĩ mình là ai chứ??-Sau câu nói hùng hồn, Pie xiu xuống. Cô bé nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt Huy và bắt đầu kể cái lí do của mình- Khuya trời mưa, tôi qua đây đóng cửa sổ, gặp phải cúp điện..tôi lại sợ bóng tối nên nghĩ là chỉ ở lại một tí ti cho đến lúc có điện thôi...ai dè ngủ quên luôn....

Lắng nghe xong lời giải thích của Pie, đáng lẽ Huy phải biết ơn cô bé quan tâm mình mới qua đây đóng cửa giúp. Nhưng ngờ đâu cậu ta phán một câu hỏi vô cùng sốc!

-Cô có làm gì tôi không vậy?

Lại một lần nữa, không điên không được. Mới sáng ra, Pie đã bị tên này hết lần này tới lần khác làm điên lên.

-Này!!!! Câu đó tôi phải hỏi cậu mới đúng !

-Tôi chỉ mới thức dậy! Làm gì cô được đây? -Huy buông một câu lạnh lùng rồi đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Thật ra không chỉ mình Pie thấy xấu hổ, Huy cũng có cùng trạng thái tương tự. Ngay khi mở mắt, Huy đã giật mình khi thấy Pie nằm ngay bên cạnh. Cô bé thậm chí kéo hết chăn về phía mình, cuộn tròn như một con sâu trong kén. Lúc đầu óc tỉnh táo trở lại, Huy nhìn chăm chăm Pie, rất lâu đến khi cô bé tự mình thức dậy.

.....

Sau 1 tháng kể từ hôm đi dự tiệc.. Trong suốt một tháng qua, dù có đụng mặt nhau Huy và Pie vẫn xem như không hề quen biết. Huy lặng lẽ bước qua chẳng thèm để ý, Pie thì thoáng có lên nhìn Huy, xem hôm đó sắc mặt cậu ta có biến đổi gì khác lạ không. Từ hôm điều tra được quá khứ của cậu ta, Pie luôn dè chừng. Bí mật của cậu ta không tầm thường chút nào. Trốn học, ăn chơi rồi còn cả giết người nữa? Một nhân vật phản diện điển hình trong phim, Pie nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

-Pie! Mình nghe nói hôm nay trường mình vừa có một hotgirl chuyển đến đó. Cậu đã biết chuyện này chưa?

-Không- Pie trả lời với giọng uể oải- Mấy hotgirl đó mình chẳng quan tâm. Mình chưa gặp ai hội tụ đầy đủ yếu tố của một hotgirl cả. Được danh hotgirl chẳng qua cũng vì gương mặt ưa nhìn của họ thôi.

-Cậu triết lí nhì? Bình thường đâu có thế.

-Mình chỉ hơi chán đời tí thôi. Buồn ngủ quá. Mình ra ngoài rửa mặt đây- Nói rồi Pie đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa bước ra tới cửa đã nghe tiếng xì xào của đám học sinh. Hôm nay đặc biệt Pie không tham gia vào cuộc nhiều chuyện. Cô bé bước đi.

Chợt! Có người gán đường. Pie ngẩng đầu lên, định mắng cho một trận.

Nhưng...

Choáng! Một gương mặt quen quen hiện lên cùng nụ cười xa lạ.

-Chúng ta lại gặp nhau!-Người đang đứng trước mặt Pie chính là Lâm Hân. Cô ta nở nụ cười.

-Tôi có quen bạn sao?-Pie nghiêng đầu về như đang quan sát Lâm Hân, mặt giả ngơ.

-Cô định giả ngu với tôi sao, cô là Pie. Tôi không thể quên được gương mặt của cô.

-Pie nào? Tôi tên là Diệu Anh. Chắc cô nhầm người rồi- Pie xua Hân ra, cô bé đi nhanh, không ngoảnh đầu nhìn lại. Không phải vì sợ Lâm Hân mà vì cô bé không muốn liên quan gì đến chuyện hôm đó nữa.

Pie được biết Lâm Hân không học trường này. Việc Lâm Hân có mặt ở đây, mang trên mình bộ đồng phục của trường làm cô bé nghĩ đến trường hợp “Lâm Hân vì Vĩnh Huy mà chuyển trường đến đây”

Pie có chút lo lắng. Dù sao cô bé cũng đã lỡ bước vào cuộc chơi của hai người họ rồi.

Y như những gì Pie lo. Lâm Hân luôn giáp mặt với Pie, trong khi Pie cố tránh mặt Hân. Lâm Hân có được nhiều sự chú ý từ mọi người, cô bé là hotgirl xinh đẹp theo lời bàn tán mấy hôm nay. Giương mặt khá ái, có nụ cười dịu dàng, đúng với mẫu cô gái ngoan hiền. Nhiều nam sinh đã gửi thư tỏ tình đến cô bé. Nhưng Hân không mấy may chú ý tới. Mục tiêu của cô ta là Pie và Huy.

-Diệu Anh! Hay tôi phải gọi là Pie cho giống mấy đứa kia nhỉ? Cô chính là con nhỏ đi cùng Huy hôm đó

-Cô biết thì đã sao?

-Tôi cũng được biết mối quan hệ của cô và Huy không giống như những gì tôi từng thấy. Nghe nói hai người là kẻ thù của nhau trong cái trường này. Làm sao có chuyện cô là bạn gái Huy được. Có lẽ chuyện của hai người chỉ là giả!

-Tôi không biết cô nghe từ đâu nhưng tôi với Huy có tình cảm rất tốt. Nếu cô đến đây để dành lại Huy thì cô có thể quên đi được rồi đó- Pie ngênh mặt.

-Đề rồi xem, cô hãy chóng mặt lên nhìn Huy quay về với tôi. Vì anh ấy vẫn còn yêu tôi rất nhiều-Lâm Hân cười một điệu cười đầy kiêu ngạo rồi quay lưng bước đi.

“Ai thèm tranh giành hân với cô chứ!” -Pie bĩu môi, chớp chớp mi mắt- “nhưng mà việc gì mình phải dính líu vào chuyện của tên khó ưa đó chứ, chính hân là nguyên nhân khiến mình hứng chịu quá nhiều chuyện phiền toái”

Sáng, Pie đến trường rất sớm. Vừa đến là lao tới ngay chỗ ghế đá quen thuộc.

-Ê! Sao chuyện cậu với Lâm Hân học cùng lớp cậu không nói với tôi? Lại ngồi chung một bàn nữa!

Huy ngược mặt nhìn lên. Ánh mắt nhìn Pie chăm chăm, khoảng 5 giây sau, cậu cất lời:

-Thì đã sao?

-Ồ. Không sao là đúng rồi. Con người không có cảm xúc như cậu thì có gì tác động được-Pie chống cằm, gật đầu ra vẻ.

Huy vẫn nhìn Pie. Một lúc sau, cậu ta đứng dậy, bước về phía Pie, cúi đầu xuống, hướng ánh mắt vào Pie...

Thịch... cơ thể Pie giật mạnh một cái, chân tay theo đó cơ cứng lại, mắt mở to đối mắt với Huy. Huy thì thăm vào tai Pie.

-Tôi không có cảm xúc, nhưng tôi có thể làm cảm xúc của người khác thay đổi đó!

Pie lùi một bước. Tìm cho mình cách thoát khỏi tình trạng hiện tại. Mỗi mấp máp không nói thành tiếng.

-Tôi là người rất nguy hiểm. Vậy nên cô đừng có ý định thích tôi đấy!-Huy mỉm cười, sau đó mang ba lô lên vai, bước đi.

-Cậu bị hoang tưởng hả??? Tôi có bị khủng hoảng đi thích cậu.

-Cô yên tâm, có thêm 10 Lâm Hân thì cũng vậy thôi!

-Nói nghe hay lắm. Mong lời nói của cậu có hiệu lực lâu một chút

Một tháng trôi qua... Mọi chuyện thật bình yên. Lâm Hân không có bất cứ hành động “quản sự” nào tác động đến cuộc sống của Pie. Và theo Pie quan sát thì ngoài việc cứ theo bên cạnh Huy thì Hân không có hành động gì khác. Nhưng ẩn sau một con người luôn có những toan tính có lợi cho mình như Lâm Hân thì có chuyện gì mà cô không nghĩ ra.

Tan học. Sau khi xuống đến nhà xe thì Pie quên là lúc ra chơi Lâm Hân có nhắn Pie nói chuyện riêng tại lớp học. Giờ này học sinh dường như đã về hết. Pie chạy nhanh lên lại. Leo hết 3 lầu, Pie chuyển sang đi bộ, bước đi trông rất mệt mỏi...cô bé thở dốc.

Pie bước đến cửa lớp của Hân. Bước chân bỗng dừng khựng lại. Trong lớp không chỉ có một mà có tới hai người. Và Pie đang chứng kiến một sự sốc nhẹ... Ngay trước mặt cảnh tình cảm y như phim giữa Hân và Huy. Theo như Pie thấy thì Lâm Hân chủ động bước tới và kiss lên môi cậu ta. Và con người kia thì vẫn ngồi trên bàn, như tảng băng không hề lay chuyển, y như một bức tượng. Pie thực chất không quan tâm chuyện này. Nhưng ngẫm nghĩ, Lâm Hân trước giờ luôn dùng lời nói châm chọc làm Pie sôi máu. Nên giờ cô bé cũng muốn đáp trả lại. Với lại, Huy cũng đang ở cùng phe với Pie, nên giúp cậu ta cũng phải thôi.

-Lâm Hân, mục đích của cô là thế này hả?- Pie bước vào, phá tan không gian.

Huy quay nhanh qua nhìn Pie. Không quá ngạc nhiên về sự xuất hiện của cô bé, có thể đoán được đây là kế hoạch của Lâm Hân. Cậu ta rời chỗ, bước về phía Pie, mặt vẫn lạnh như băng.

Pie lờm Huy một cái, ngang nhiên đẩy cậu ta sang một bên. Giờ là lúc nói chuyện giữa Pie với Hân.

-Không ngờ cô lại có thể làm như vậy. Nhưng nếu cô nghĩ điều này có thể khiến tôi ghen thì cô đã thất bại rồi. Tình cảm của chúng tôi rất tốt nên cô đừng mong giờ trò- Nói rồi Pie quay lưng, cô bé kéo Huy đi theo.

-Anh không thể đối xử với em như vậy được!- Lâm Hân đột nhiên bật khóc- Em biết mình đã sai. Nhưng anh có thể bỏ qua cho em lần này được không? Em thật sự hối hận rồi...

Pie ái ngại quay lưng nhìn lại. Huy như chẳng hề nghe thấy gì.

-Anh mà còn như vậy. Em sẽ chết trước mặt anh cho anh vừa lòng!!!-Lâm Hân hét lớn.

-Tùy cô!- Huy không quay đầu, thản nhiên nói.

Pie buông tay Huy, cô bé nhìn Huy nghiêm nghị. Có ý nói “cậu thôi đi”, nhưng vẻ mặt Huy chẳng có chút gì là “nghe lời” cả.

Trong lúc đó, Hân đã nước mắt dàn giữa, cô bé bước đến leo lên thành hành lang. Pie thật sự thấy nóng lòng, lo lắng. Khoảng không đang ở trước mặt, Hân vẫn đang nhìn về phía Huy, cô bé đang mong cậu ta suy nghĩ lại chẳng?

-Đừng!!!- Pie lao tới chỗ Hân khi Hân vừa lao xuống.

Pie đã kịp bắt được Hân. Nhưng chính Pie cũng không giữ được mình. Và thế là cả hai lao xuống dưới. Huy bây giờ hoảng hốt chạy đến, mọi chuyện đã không còn có thể cứu vãn. Cả hai cùng đáp đất sau cú nhảy ở độ cao ước chừng 8m. Huy nhìn nhanh xuống phía dưới. Pie thì đang ngơ ngậy trông không có gì là ổn, còn Lâm Hân thì không thấy động tĩnh gì nữa. Huy chạy nhanh xuống dưới, lần đầu thấy cậu có vẻ vội như vậy.

-Có sao không???

Huy chạy đến gần. Những tường cậu ta sẽ lại gần chỗ Pie. Nhưng không ngờ, người Huy quan tâm đầu tiên lại chính là Lâm Hân.

-Hân, cô sao rồi. Tỉnh lại đi!!!

Trong lúc đó, Pie cũng bắt đầu thấy tay mình đau nhói. Cánh tay với những vết trầy xước do chà xát một đường dài trên sân xi măng. Đó chỉ là những gì thấy bên ngoài, còn bên trong Pie biết chắc rằng nó đang bị gì. Lúc rơi xuống, Pie đưa tay ôm lấy Lâm Hân, còn chính mình lại chọn tiếp đất. May mà cô bé có thể học võ, không thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Suy cho cùng, Hân chẳng bị gì ngoài hoảng sợ rồi ngất đi. Còn Pie hứng đủ cả.

Ánh nhìn yếu ớt, Pie nhìn Huy bên cạnh Hân. Cậu ta đang thực sự quan tâm đến Hân.

-Thì ra...cậu vẫn còn thích...Lâm Hân- Pie thều thào một cách mệt mỏi. Sau đó, cô bé chẳng biết sao bầu trời bỗng dưng phủ lên một màu đen, cả người nhẹ bâng..

-Điều Anh!!!

.....

Pie cảm giác mình nặng dần. Mắt cô bé mở ra và thấy trần nhà trắng tinh. Đoán biết mình đang nằm ở đâu. Nhìn qua, thấy cánh tay phải bó bột còn cánh tay còn lại băng bó trắng cả. Pie thờ dãi, cô bé gượng ngồi dậy, thấy Lâm Hân ở giường bên cạnh. Cô bé cũng đã tỉnh lại.

-Không sao chứ?-Hân cất tiếng hỏi.

-Không phải một mà là ngàn sao luôn đó- Pie lớn tiếng- Cô nghĩ sao mà làm chuyện dại dột đó hả???

Lâm Hân mỉm cười.

-Cô nghĩ nhảy từ độ cao đó có thể chết được sao? Có nặng lắm cũng bị như cô thôi! Cô thật ngầy thơ khi lao tới cứu tôi.

-Vậy là cô đã tính toán trước rồi. Cô thật là thâm hiểm. Biết trước tôi đã không cứu cô.

Lâm Hân rời giường, bước về phía Pie, vẻ mặt cao cao tự đắc.

-Tôi có nói cô cứu tôi sao? Cô muốn thì bây giờ tự gánh lấy đi ha.

-Thật là quá đáng!!!-Pie hét lớn, cô bé xô Hân ngã xuống sàn. Mặc dù bị thương nhưng sợ tức giận khiến cô bé không thể kiềm được.

Và sau đó, Pie đứng hẳn dậy, vung tay..

-Cô muốn bị cho một trận phải không??????

-Pie! Dừng lại!!!-Huy bước vào phòng. Ngay lập tức bước đến.

Pie hạ tay xuống. Nhưng chân đã đá cho Hân một cái. Mặt Pie như đang đe dọa, ánh mắt đáng sợ nhìn Hân.

-Cô làm gì vậy?-Huy nói lớn.

-Hỏi cô ta đã làm gì tôi đi!!!!-Pie quát lại.

Hân ôm hận vừa bị Pie đá cú rõ đau, nhưng giả vờ hiền lành, bật khóc, cô bé ôm chầm lấy Huy.

-Pie muốn đánh em vì em mà cô ấy bị thương. Em không cố ý đâu....

-Cô chán sống rồi hả???-Pie tức giận lên tới đỉnh điểm. Một lần nữa lao tới chỗ Hân.

Nhưng Lâm Hân đã kịp núp sau lưng Huy. Lấy cật ta làm bìa chắn cho mình.

-Đã bị thương mà còn hung dữ! Nên biết đây là bệnh viện, đừng có làm ồn nữa- Huy nói lớn, đôi lông mày nhíu lại, hướng ánh mắt nhìn Pie.

Pie khí cao ngút trời, nhưng đành tức giận ngồi xuống giường, đưa tay cào cào thành giường như con mèo đang mài móng.

Huy xua tay Hân ra khỏi tay mình, nhìn cô ta một lượt, lạnh lùng nói:

-Có sao không?

Hân lắc đầu, ra vẻ đáng thương. Điều đó khiến Pie không thể chịu được, tiếng móng tay cào cào càng lớn.

-Vậy chắc là xuất viện được rồi.- Huy lạnh lùng nói. Cậu ta chột nhìn về phía Pie- Tôi sẽ đưa Lâm Hân về, còn cô ở lại đây đi.

Pie ngưng làm ồn, bật đứng dậy.

-Tôi cũng về.

Huy không chịu nổi cái tính ngang bướng của cô bé. Cậu tiến lại kéo Pie, ấn cô bé ngồi xuống giường.

-Cô bị thương thế này chưa về được đâu. Ở lại đi!

-Tại sao tôi phải nghe lời cậu!-Pie ngược mặt, cãi lại.

-Nghe lời chút đi “đại tiểu thư”-Ánh mắt Huy nhìn với vẻ đe dọa.

Pie nghe Huy thốt lên ba chữ “đại tiểu thư” là thấy rợn người. Dù sao cậu ta cũng biết quá nhiều chuyện về thân phận của cô bé và là người duy nhất trong trường biết được. Nếu muốn sống yên ổn thì nhịn chút sẽ tốt hơn.

Pie nằm phịch xuống giường. Quay mặt đi..

-Ở lại thì ở lại!

Pie quay lại trường sau 3 ngày ở bệnh viện. Trong suốt 3 ngày qua, không thấy mặt Huy đâu. Pie toàn nhờ đến sự chăm sóc của chị Hoa giúp việc. Và dĩ nhiên, Pie dặn chị ấy không được tiết lộ chuyện này với Hime. Chẳng có gì hay ho, tự mình quá tin người mà làm chuyện dở hơi, “cứu nhân nhân trả oán”-câu này quả không sai trong trường hợp này.

Cả người Pie trong khá thê thảm. Chân đi lê lét, tay phải bó bột, tay trái băng trắng. Cả trường ai cũng xì sầm, ánh mắt dõi theo từng bước chân của cô bé. Lúc Pie nhìn lên trên tầng ba, cô bé thấy Huy đang nhìn xuống, cạnh bên là Lâm Hân với vẻ đắc ý lắm. Có cảnh nào trở trêu hơn 0_o

Đã vậy còn...

-Lê Diệu Anh. Giờ nghỉ lên phòng giám thị gặp tôi!-Thầy quản sinh nói câu ngắn gọn rồi đi thẳng

-Chuyện gì nữa đây- Pie vò đầu, nhăn mặt

Giờ ra chơi....

Pie đã có mặt tại phòng giám thị. Ít phút sau, Lâm Hân cũng xuất hiện

-Em chào thầy-Hân lễ phép thưa

-Bây giờ tôi hỏi hai em, chuyện gì đã xảy ra vừa trưa hôm đó?

-Tại Hân định nhảy lầu, em đến ngăn cản nhưng không được. Kết quả em cũng bị rơi xuống dưới-Pie thành thật kể lại

-Có đúng vậy không?-Thầy nhìn qua phía Hân.

-Dạ....không!

Trước lời phủ nhận của Hân, Pie có hơi choáng váng. Sự thật đúng là như vậy còn gì. Còn chi tiết nào khác hơn sao?

-Vậy chuyện gì xảy ra mà hai em đều bị ngã từ tầng ba xuống?

-Diệu Anh đẩy em!-Lâm Hân nói nhanh, ánh mắt và nét mặt không hề thay đổi.- Nhưng cũng là do em kéo được tay cậu ấy nên cả hai đứa em cùng rơi xuống. Nhưng đáng tiếc Diệu Anh là người nằm dưới nên bị nặng hơn.

Chút nữa là Pie ngã vì sốc, sự bịa đặt trắng trợn đó mà Hân có thể nghĩ ra được

-Diệu Anh!

-Không phải vậy đâu thầy!-Pie nói lớn

-Tôi đã nghe về thành tích đánh nhau nhiều lần của em. Nhưng không ngờ hôm nay em lại có hành động như vậy. Thật là hết thuốc chữa

-Đánh nhau đâu thầy. Em chỉ thay mặt kẻ yếu ra tay trừng trị bọn đầu gấu trường học thôi à!-Pie thành thật khai báo.

-Còn cãi nữa!-Thầy quát lớn- Tôi sẽ đưa chuyện này ra hội đồng kỉ luật. Em nên báo cho ba mẹ chuyện này sớm đi là vừa.

-Thầy nghe từ một phía thế là không được đâu! Thầy phải tin em chứ. Thầy phải cho điều tra lại chứ? Còn một người nữa chứng kiến chuyện này nữa! Em có thể gọi người đó ra làm chứng

-Là ai?

-Khang Vĩnh Huy, lớp 11A3-Pie nói nhanh.

Huy được điều xuống phòng giám thị. Pie tự tin là Huy sẽ đứng về phía mình. Vì dù sao, Huy với cô bé là người cùng chí tuyến, còn Lâm Hân là kẻ thù nằm ngoài chí tuyến.

Nhưng...

-Em không biết gì hết!-Câu trả lời không thể tình hơn từ Huy.

-Sao Diệu Anh lại nói em có chứng kiến chuyện Diệu Anh và Thực Hân rơi xuống dưới

-Lúc em đến thì cả hai đã ở dưới rồi. Có thể Diệu Anh nghĩ em đã thấy gì đó. Nhưng thật sự là em không nhìn thấy gì trước đó cả.-Huy nói rành mạch từng câu chữ

-Cậu mất trí sao? Rõ ràng là cậu chứng kiến ngay từ đầu mà-Pie bắt lực bào chữa.

-Diệu Anh, không cần nói nữa. Em làm mất thời gian của tôi quá!!! Bây giờ thì em hãy thành thật đi

Pie vô cùng tức giận, nhưng cô bé cố kìm nén và nghĩ con đường hay nhất cho mình.

-Nếu khai theo lời Hân thì em được gì và mất gì ạ?-Pie thận trọng hỏi lại.

-Nếu em thừa nhận sai lầm và sửa đổi thì tôi sẽ châm chước áp dụng mức phạt dành cho em. Dù sao em cũng bị ngã ra nông nỗi này.

Ánh mắt uất hận của Pie nhìn Hân rồi quay qua nhìn Huy. Cô bé ghét phải nói dối. Nhưng trường hợp bị dồn theo kiểu hội đồng thế này thì không còn cách nào khác

-Em thừa nhận đã “vô ý” đẩy ngã Hân. Nhưng do em vô tình thôi, và lại em cũng không có lí do gì hại cậu ấy cả. Xin thầy thứ lỗi cho em lần này. Em hứa sẽ sửa sai-Pie nói mà giọng day nghiêng (tức quá mà)

-Được rồi, chuyện không phải cố ý nên tôi chỉ phạt nhẹ em thôi. Phạt em sau khi lành bệnh, đến quét dọn phòng thí nghiệm trong một tuần.

Mọi chuyện đã được giải quyết. Nhưng chuyện giữa Pie với Hân và Huy vẫn chưa xong. Khi ra khỏi phòng...

-Tại sao cậu lại có thể làm như vậy? Sao lại đứng về phía Lâm Hân?-Pie xô Huy và quát lớn-Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ cậu và tôi cùng một phía. Thật không ngờ cậu lại có thể là người như vậy. Tôi đúng là đặt niềm tin nhầm người mà. Lần này coi như tôi xui, sẽ không có lần sau đâu.

Huy chỉ im lặng. Hân bước tới đẩy Pie ra, nghênh mặt.

-Cô đang lên cơn điên đó hả?

-Tôi chưa tính xong chuyện với cô đâu!!!-Pie quát lớn.

-Chúng ta không còn chuyện gì với nhau cả-Lâm Hân nói.

-Cô đợi đó đi!-Pie cắn răng. Tình hình trước mắt là tay chân Pie đều không ổn, không khéo gây thêm chuyện nằm thêm vài ba tuần. Pie cố nhịn, cô bé liếc xéo Lâm Hân rồi bước đi trong tức giận.

-Huy, chúng ta về lớp thôi.

Huy hất tay Hân ra, rất mạnh khiến Lâm Hân loạn choạng lùi một bước.

-Tôi không thể chung đường với loại người như cô.

-Chúng ta giống nhau cả thôi. Dù sao cũng cảm ơn anh vì đã bảo vệ cho em.

-Cô đừng có làm tương. Chẳng qua do cô đe dọa sẽ báo chuyện này cho ba tôi, ép tôi phải trả lời theo ý cô. Đừng làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ giết cô. Nghe rõ chưa!?- Nói rồi Huy bước đi

-Anh...-Hân cứng họng, cô bé nghĩ thầm- Thứ tôi muốn nhất định phải có được!

Một tháng trôi qua, Pie được tháo bột và phải thi hành án phạt. Pie đã phần nào nguôi giận, coi như bài học rút kinh nghiệm. Về Hân với Huy thì Pie coi như không còn tồn tại trong cuộc sống của cô bé nữa.

“Có những ranh giới trong cuộc đời, mà khi đã vượt qua nó, ta là bạn hoặc chẳng là gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dạ khúc của những nữ thần

Pie kết thúc tuần phạt của mình. Trở về với cuộc sống không lo phiền muộn. Pie không quan tâm đến việc của Huy nữa, cũng không có lí do gì để quan tâm tới nữa. Rõ ràng chuyện Pie và Huy là giả cũng bị Hân phát hiện lâu rồi. Bây giờ hai đứa lại là kẻ thù không đội trời chung. Lí do đã quá rõ ràng.

Thế nhưng, Hân vẫn không có được điều cô bé muốn. Huy thật sự không còn chút tình cảm gì với cô bé. Ngay đến cái nhìn còn không có. So với kẻ thù thì Hân còn không bằng.

-Sắp tới trường có tổ chức thi Miss này. Năm ngoái cả lớp đều đề cử Pie nhưng Pie không đi. Năm nay nhất định phải tham gia giành lấy danh hiệu cho lớp đó ngheh!-Miên nói một hơi dài.

-Không!-Pie thẳng thừng đáp.

-Sao vậy?

-Phần năng khiếu chẳng biết làm gì cả. Mình đề nghị cho Miên đi thi.

-Sao mình có thể thắng nổi. Năm nay có cả Thực Hân tham gia nữa đấy.

Vừa nghe đến tên Thực Hân là lửa hận thù cháy bùng phục trong lòng.

-Được rồi! Đã thế mình nhất định phải thắng.

Miên mỉm cười, vui mừng vì đã thuyết phục được Pie. Với quyết tâm thế này, Pie sẽ giành hết tâm huyết tham gia cuộc thi này.

Ngày hôm sau...

Miên chạy thực mạng vào lớp

-Pieeeeeee!!!!

Cả lớp được phen hú vía vì tiếng gọi của Miên. Pie bình thản quay đầu nhìn qua:

-Chuyện gì?

-Sao bạn lại ghi tên mình vào cuộc thi Miss của trường?

-Hả???-Cả lớp trở mặt, nhìn Miên rồi quay sang nhìn Pie. Tại sao lớp trưởng có thể đưa ra quyết định mạo hiểm khi đưa một con nhò một sách lên một cuộc thi có tầm cỡ cấp trường như thế. Bao thắc mắc đổ dồn trong những cặp mắt hướng về Pie.

-Bình tĩnh! Đâu còn có đó- Pie đứng dậy, bước về chỗ Miên. Cô bé bắt đầu với lập luận của mình- Này nhé, nếu tháo cặp kính này ra, Hà Miên nhà ta thực ra không có ngố mà rất là đẹp đó nha. Xét về tổng thể cho thấy, tuy không cao cho lắm nhưng tỷ lệ cơ thể ổn đủ tiêu chuẩn tham gia cuộc thi. Bởi vậy, lớp chúng ta chọn Hà Miên là đúng rồi phải không?

Cả lớp còn đang phân vân.

-Lớp?-Pie nói lớn, ánh mắt đầy hăm dọa. Chẳng ai trong cái lớp này là không biết Pie có quyền oai như thế nào.

-Đúng, đúng!-Cả lớp đáp rầm rập.

-Vậy có ai phản đối chuyện này không?

Cả lớp im bật.

-Verry good! Vậy là chúng ta đã bàn xong. Còn chuyện trang phục và điều kiện vật tư gì đó, cứ để lớp trưởng lo cho.

Mặt Miên xiu xuống rõ tội nghiệp. Cô bé ái ngại nhìn 38 con người đang hướng cặp mắt về mình...

Lâm Hân chuẩn bị khá kỹ cho sự kiện này. Cô bé thậm chí còn có cả đội ngũ trang điểm cho mình

-Nực cười, 11A1 hết người rồi hay sao mà cho con nhò ngơ ngáo đi thi vậy. Chắc chắn lần này em sẽ dành Miss đấy-Hân vừa nói vừa nhìn Huy-Phiếu bình chọn anh giành cho ai hả?

Huy quay lưng đi, không nói gì. Cậu ta thoáng mỉm cười, dường như cậu vừa phát hiện được điều gì thú vị lắm

Còn vài tiếng trước khi cuộc thi bắt đầu. Pie nhận được cuộc gọi từ Miên

-Xin lỗi, mình không đến tham gia cuộc thi được rồi. Mình đau bụng quá!

-Sao vậy? Còn mấy giờ nữa, không lẽ bạn có thể để lớp mình mất mặt trước toàn trường sao?

-Hay bạn đi thay đi...mình thực sự không đến được đâu...-giọng Miên vang lên yếu ớt bên kia máy.

-Mình có chuẩn bị gì đâu mà thi chứ.

Lập tức, các thành viên của lớp mới hòa vào.

-Phải đó lớp trưởng, bạn đi thi đi!

-Nói nghe dễ lắm. Danh sách có tên mình đâu. Và lại mình cũng chẳng chuẩn bị thứ gì nữa-Pie thờ dãi.

-Bọn này đã chuẩn bị xong đâu vào đấy hết rồi.

-Đúng đúng, tên bạn bọn này đăng ký rồi. Cả hình để dự thi bọn này cũng đã nộp lên rồi.

Pie im lặng. Nhanh chóng hiểu ra vấn đề, cô bé nhìn tất cả, nhẹ nhàng hỏi:

-Ai chủ mưu trong việc này?

Cả lớp im lặng..

-Các bạn to gan quá ha? Ngay từ đầu mình đã nghi rồi. Nhưng mình sẽ không tham gia đâu.

-Còn mấy giờ nữa, không lẽ bạn có thể để lớp mình mất mặt trước toàn trường sao?-Có đũa cổ tình nhắc lại lời Pie nói lúc nãy.

Pie cứng họng, lời nói do chính mình nói ra, chẳng lẽ bây giờ lên tiếng phủ nhận. Dù sao cũng bị cả lớp lừa vào chơi xỏ, một mình Pie làm sao có thể

chống đối được. Tuy trong lòng có chút bất bình nhưng không thể làm khác được. Lần này, Pie đành phải bị thúc phục...

-Được thôi, thi thì thi. Chẳng qua cũng chỉ là một cuộc thi thôi. Nhưng mình không chắc sẽ có giải gì cho lớp không đấy! Đừng ở đó hy vọng nhiều.

Nhiều đó lời của Pie cũng đủ làm lớp nhao nhao cả lên (đúng ý chúng nó quá mà -.-)

Một bảng danh sách gồm hình và lời giới thiệu về 10 gương mặt sáng giá nhất được dựng lên để học sinh toàn trường có thể bình chọn. Cả Pie cũng có mặt. Nếu ai để ý thì sẽ thấy trong danh sách 30 người dự thi trong bảng thông báo, cái tên Lê Diệu Anh đáng ra phải ở đầu nhưng là thí sinh đăng kí bổ sung (do bọn trong lớp tự ý đi đăng ký) nên cái tên đó lọt xuống cuối cùng.

-Cái gì??? Con nhỏ Pie cũng tham gia? Sao nói lớp nó chỉ có tên Mai Hà Miên thôi mà?-Lâm Hân nổi lên sự căm ghét trên gương mặt.

.....

Cuộc thi diễn ra...

Lâm Hân thực sự nổi bật trước 9 thí sinh còn lại. Cô bé diện một bộ váy ren màu kem, tóc xõa dài ngang lưng được tết lại điệu đà, gương mặt được trang điểm rất kỹ càng. Các thí sinh cũng đều chuẩn bị rất kỹ. Riêng Pie có phần hơi mờ nhạt hơn. Ngoài chiều cao vượt trội hơn là 1m65 thì chẳng có gì ngoài một cô học sinh bình thường của mọi hôm. Vẫn bộ đồng phục, mặc cho cả lớp thuyết phục hết lời, nài nỉ lớp trưởng mặc bộ váy đã chuẩn bị cho Hà Miên. Pie nhất quyết không mặc. Còn cương quyết không tháo cái cặp kính cú vọ đó ra.

Nghỉ giải lao chờ phân thi tiếp theo. Các học sinh đã bắt đầu bầu chọn cho thí sinh mình yêu thích. Tỷ lệ bình chọn cho thấy số phiếu dành cho Lâm Hân là khá cao. Trong khi Pie thì lẽ tẻ có vài đứa (đa số là trong lớp bầu cho).

-Cứ dè này Pie sẽ thua mất!-Một thành viên lớp 11A1 than thở.

-Chứ bạn nghĩ, con nhỏ lớp bạn sẽ thắng nổi Lâm Thực Hân của lớp mình sao?-Thành viên lớp 11A3 chen ngang.

-Đâu ra con người này vậy trời. Tự tin quá đáng!

-Người ta đẹp người ta có quyền. Không như ai đó, xấu mà không biết phấn đấu- Cô bé 11A3 nói với giọng rất khiêu khích

-Mấy người!!!!

-Cứ ở đó mơ về chiến thắng đi nha 11A1! Bọn này chẳng cần mơ đâu, vì chiến thắng nằm trong tầm tay rồi!. Bye bye!

Lớp của Pie tức điên lên. Sao mấy đứa lớp 11A3 đáng ghét thế không biết. Lớp Pie và lớp Lâm Hân vốn đã chẳng ưa gì nhau, nay ghét lại càng ghét. Lòng tự trọng của cả lớp bị tổn thương, cả bọn quyết định túm cổ Pie đi thay đổi ngay lập tức.

-Mình nói không là không. Các bạn buông ra, không thì mình không có nhệ tay đâu!

Vừa nói cơ thể Pie bị cả chục con người đẩy và kéo ra phòng vệ sinh thay đồ.

-Không! Không đi đâu!

Bốp..

Sau cú va chạm, Pie quay người lại. Cái con người to cao ấy cũng đưa ánh mắt nhìn Pie.

-Lại nữa! Làm như cái thế giới này nhỏ tới mức đi đâu cũng gặp được-Pie làm bằm.

-Ý kiến gì sao?-Huy lên tiếng.

-Thích ý kiến rồi sao?-Pie to tiếng đáp lại.

Bọn lớp Pie đứng đó xem xét tình hình và có chút lo lắng vì cảnh này rất dễ xảy ra chiến tranh.

-Người như cô mà cũng thi Miss được sao? Nhìn lại bộ dạng ngốc nghếch của mình đi. Chẳng trách không có lấy cơ hội nào để thắng cả.

-Cậu chẳng cần quan tâm. Về với Thực Hân của cậu đi.

-Lần thi này cô có muốn thắng Lâm Hân thì cũng hơi khó. Nên cứ giả vờ mình không có khả năng nên thua cũng được.

-Nói gì hả? Ai không có khả năng? Tôi sẽ thắng cho mà xem- Nói rồi Pie giật lấy bộ váy mà bọn trong lớp bắt cô bé mặc. Tiến thẳng nhà vệ sinh để thay đồ.

Khi Pie đã đi xa. Cô bé lớp Pie lên tiếng:

-Cảm ơn bạn, Vĩnh Huy!

-Gi?

-Bạn cố tình chọc giận để Pie thi cho nghiêm túc. Mình biết những lời nói đó chỉ kích lòng tự trọng của Pie thôi. Và còn nữa, lúc này mình thấy bạn bình chọn cho...

Cắt ngang lời cô bạn, Huy nói nhanh.

-Thôi đi- Huy quay lưng đi thẳng.

Huy không muốn nghe tiếp lời của cô bé đó. Vì chút tự cao của mình, có lẽ cô bé ấy đã nhìn thấy phiếu bình chọn của Huy. Là dành cho Pie.

Phần thi tiếp theo là phần thi năng khiếu, mỗi thí sinh chọn cho mình một tiết mục đã chuẩn bị trước.

Lâm Hân chọn nhảy hiện đại. Cô bé như lột xác thành một người khác. Phong cách và cá tính. Hỗ trợ cho cô bé là điệu ngũ các bạn nữ ưa nhìn của lớp. Có vẻ như lớp đang có quyết tâm cao cho ngôi vị cao nhất. Tiết mục kết thúc trong tiếng reo hò rất cuồng nhiệt.

Hàng loạt các tiết mục kể chuyện, hát, múa....vô cùng nhàm chán trôi qua. Chẳng có tiết mục nào vượt qua Lâm Hân. Nắm chắc phần thắng trong tay, Lâm Hân đang lên kế hoạch ăn mừng cùng mấy đứa trong lớp...

Đám đông học sinh dần tản ra, dường như bọn họ đã biết được cái kết quả cuối cùng. Thế nào miss cũng rơi vào tay Hân, chứ chẳng phải ai khác.

Tiết mục cuối của Pie không mấy được quan tâm. Ngay cả lớp 11A1 cũng không mấy hy vọng, vì biết trước giờ Pie chẳng có năng khiếu gì nổi bật.

Pie bước ra, trong bộ váy trắng dài phủ qua gối, đôi giày bệt, mái tóc xõa dài tự nhiên. Thay đổi này là công của cô bạn trong lớp tút tát cho, cũng là công của cả lớp đồng lòng buộc Pie thay đồ.

Nhìn Pie có một cảm giác rất nhẹ nhàng, cô bé xuất hiện cùng cây ghi ta mới mượn từ phòng đoàn. Cô bé hít thở một hơi thật sâu lấy tinh thần và bắt đầu phần thi của mình. Dù không có nhiều khán giả nhưng Pie không mấy thất vọng..

Tiếng đàn vang lên, từ từ...

Giọng hát cất lên nhẹ nhàng cho khúc dạo đầu của bài An Angel...

I wish I had your pair of wings. (Em ước mình có đôi cánh của anh)

Had them last night in my dreams (Như đôi cánh em có trong giấc mơ đêm qua)

I was chasing butterflies (Em mãi đuổi theo những cánh bướm)

Till the sunrise broke my eyes (Đến lúc ánh bình minh chói lòa mắt em)

Tonight the sky has glued my eyes (Đêm nay bầu trời chữa lành đôi mắt em)

Cause what they see's an angel hive (Trên nơi cao đó thiên thần ngự trị)

I've got to touch that magic sky (Em đã chạm vào bầu trời phép thuật)

And greet the Angels in their hive (Và được đón chào đến thế giới thần tiên)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Tất cả học sinh ngoái đầu nhìn lại. Giọng hát nghe trong trẻo quá. Giọng cao và khỏe. Giọng nói của Pie vốn đã mạnh mẽ và cao như thế mà. Một vẻ đẹp hiền hòa không có ngôn từ nào diễn tả được.

Mọi người im lặng và tập trung lắng nghe....

But there's danger in the air (Nhưng không gian kia quá nhiều nguy hiểm)

Tryin so hard to be unfair (Lại tạo lăm nổi bất công)

Danger's in the air (Những nguy hiểm trên cao kia)

Tryin so hard to give us a scare (Những tưởng khiến chúng ta sợ hãi)

But we're not afraid (Nhưng ta đã không hề chùn bước)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Oh wish I were you (Ước gì em là anh)

Oh wish I were you... (...)

Tiếng đàn kết thúc cũng là lúc tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên. Pie hơi thở dốc, vì hát lên cao giọng nên vẫn chưa ổn định, cô nở nụ cười nhẹ nhõm, cúi chào mọi người. Bao nhiêu nam sinh vì nụ cười đó mà điều đứng, chưa bao giờ thấy một Lê Diệu Anh hiền và đẹp đến thế. Có mơ cũng không mơ được, có nghĩ cũng không nghĩ tới.

Và không lạ gì khi Pie lại có được số phiếu vượt bậc để có thể lọt vào top 5 chung cuộc. câu hỏi ứng xử dành cho các thí sinh được một thầy trung niên đọc lớn.

-Các em định nghĩa như thế nào về gia đình?

Câu hỏi được đặt, cả năm cùng trả lời. Lâm Hân là người đầu tiên. Cô bước lên, đáng đi tự tin, có phần kiêu ngạo.

-Gia đình hay còn gọi là nhà. Là nơi cho bạn niềm tin, động lực và sức mạnh để làm tất cả mọi thứ. Gia đình cũng chính là nơi để bạn tìm thấy sự bình yên, che chở và an ủi khi gặp những nỗi buồn, những thất bại trong cuộc sống-Lâm Hân trả lời rất tự tin.

-Gia đình là nơi chúng ta sinh ra và lớn lên. Nơi bảo bọc chúng ta từng ngày.Gia đình là một ngôi nhà an toàn cho ta trú ngụ trong cuộc đời.Gia đình cho ta những bữa cơm ấm áp,đầy tình thương yêu mà khi đi xa ai cũng nhớ-Thí sinh thứ hai trả lời.

-Gia đình có ba mẹ và con cái. Mỗi người có công việc riêng nhưng cùng chung sống dưới một mái nhà trong sự ấm áp và hạnh phúc-Thí sinh thứ ba.

-Gia đình nuôi nấng chúng ta, có ba mẹ chăm sóc các con. Cuộc sống hàng ngày cùng nhau làm rất là hạnh phúc và đầm ấm-Thí sinh thứ tư.

Sau phần trả lời của cả 4 thí sinh. Mọi người đều có cho mình kết quả riêng. Chỉ còn chờ câu trả lời cuối cùng. Pie bước lên bục, trong sự cổ vũ của lớp. Cô bé cầm mic, mỉm cười, phong thái tự tin như đã có sự chuẩn bị từ trước, giọng âm trầm phát ra.

-Gia đình là nơi ta học cách yêu thương, quan tâm, chăm sóc người khác, là nơi ta học được cách sống, là chỗ ta có thể giải bày tâm sự, là chỗ dựa tinh thần và thể xác tốt nhất khi ta suy sụp, là một phần xã hội thu nhỏ, đa hình, muôn dạng, thú vị. Gia đình không nhất thiết phải bao gồm cha mẹ hoặc con cái, có những mái ấm mà những đứa trẻ sống trong sự đùm bọc lẫn nhau cũng gọi là gia đình! Chỉ cần là bản thân cảm nhận được sự ấm áp và hạnh phúc. Cũng giống như tập thể 11A1, em luôn xem các bạn ấy là gia đình nhỏ của mình và em chỉ muốn nói với 11A1 là... mình yêu quý tất cả các bạn.

Câu trả lời hết sức lạ lùng từ Pie. Đúng là Pie thì không thể giống người bình thường được.

Tất cả trong chờ vào kết quả cuối cùng.

MC quay lại sân khấu cùng tờ giấy trên tay. Người đoạt Miss được xướng tên trong sự hồi hộp và mong chờ.

-Miss năm nay thuộc về.....

Thình...thịch....nhịp tim đập liên hồi...của năm thí sinh. Cả những người từ nãy giờ nhiệt tình cổ vũ.

-Lê Diệu Anh của lớp 11A1!

Cả lớp 11A1 reo hò ầm ĩ, nhảy những điệu nhảy điên cuồng. Chạy sang lớp 11A3 chế diễu tới tấp vì cái màn chảnh chọe lúc nãy. Lâm Hân tức lộn gan, vẻ mặt hiện rõ vẻ tức giận. Vượt mặt danh hiệu ngay trong tầm tay. Đã vậy còn để lọt vào tay người mà Hân ghét nhất. Cô bé hậm hực quay đi thẳng, mặc dù cũng được xướng tên với danh hiệu á khôi. Nếu đã thua Pie, thì ngay cả được á khôi thì Hân cũng không cần nhận.

Pie đưa cao “quyền trọng” trong tay hướng về phía Huy. Cố tình tự cao vì lúc nãy Huy nói dù thi thế nào thì Pie cũng không giành nổi danh hiệu Miss của trường. Huy không có chút phản ứng gì, lạnh lùng quay lưng hòa vào đám đông, mặt dẹt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người tôi muốn ở cùng

Kết thúc cuộc thi cũng đã gần 7 giờ tối. Pie đã thay bộ váy ra, mặc lại đồ đồng phục. Chưa kịp đeo lại kính thì.

-Diệu Anh, cô lao công nhắc bạn đến vườn kính.

Vì cũng là chỗ quen biết, nên Pie cũng chẳng lạ khi cô lao công lại biết mình. Nhưng tại sao lại gọi ra vào giờ này

-Cô ơi!-Pie vừa bước vào vừa gọi.

Trong này tối, ánh sáng chỉ le lói phía những khung cửa sổ bằng kính và đầu đó từ những chậu hoa. Pie bước từng bước thật chậm, chân rất run (Pie sợ bóng tối mà). Không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ có gió từ những lỗ thông gió tút trên cao.

Pie quay ra ngoài, hình như không có ai trong này cả. Cô bé quyết định đi ra.

Nhưng đến cửa thì cửa đã khóa từ lúc nào. Cái khoảng đen đáng sợ xung quanh mang lại cảm giác thật ghê rợn. Càng nguy hơn khi Pie không cầm theo điện thoại...

Vườn ươm này chính xác nó nằm ngay kế phòng thí nghiệm. Tức là dù có kêu réo khản cổ cũng chẳng có ai nghe, trừ khi nào có người đi qua. Pie cố giật cửa ra nhưng vô ích, cả thân người cô bé đang run lên. Có cảm giác có ai đó đang đi tới gần, có cảm giác có ai đó đang đưa tay lên...hoi thờ, bóng tối... Bàn tay ghê gớm đặt lên vai...

-ÁÁÁÁÁÁÁ.

Pie nhanh chóng ngồi thụp xuống, ôm mặt. Cả thân người run lên

-Cô bị cái gì vậy?

Nghe thấy tiếng hình như quen quen. Ma thì có biết nói chuyện không nhỉ?

Pie hé một con mắt ra nhìn lên. Dáng người cao thật cao, tay khoanh trước ngực, đang đứng nhìn cô bé. Pie trấn tĩnh lại, nhanh chóng đứng bật dậy.

-Vĩnh Huy!

Huy không qua tâm đến Pie, cậu đi về phía cửa, giật mạnh. Kết quả vẫn vậy. Khóa chắc chắn từ bên ngoài.

-Ai đã làm chuyện này?-Pie lên tiếng.

-Kẻ thù của cô trong cái trường này tôi nghĩ là không ít- Huy thờ dãi.

-Sao cậu không nghĩ đó là kẻ thù của cậu? Đồ lỗi cho tôi hả?

-Sao cô lại đến đây?

-Có người nói là cô lao công gọi tôi đến.

-Cô khờ đến nỗi tin sao? Gọi học sinh đến nơi này làm gì?

-Bình thường cô ấy vẫn gọi tôi nên tôi nghĩ là không sao?

-Ồ, thì bây giờ có sao rồi đấy!-Huy nói với thái độ bình thản.

Pie cảm thấy bức mình. Tự nhiên bị nhốt, lại gặp cái tên khó ưa này.

8h. Đêm đen bao trùm, im lặng cũng dần chìm vào bóng tối. Pie chao đảo cặp mắt liên tục để đề phòng thứ cô bé cho là ma quỷ. Trong khi Huy đi tới đi lui xăm soi mấy chậu cây. Chỉ có tiếng bước chân và tiếng gió rít bên tai.

-Sao cậu lại vào đây?

-Thích vào nên vào, ai ngờ cô mang theo xui xẻo khiến tôi cũng chịu chung.

-Tên khó ưa-Pie lăm bằm.

Khi nhìn lên đã không thấy Huy đâu. Pie trở mặt, hoảng hốt lên tiếng:

-Huy! Cậu đi đâu rồi?

Không có câu trả lời. Dù run sợ nhưng Pie vẫn phải rời vị trí của mình để tìm cậu ta. Bước từng bước thật chậm tiến vào khoảng tối đó. Miệng vẫn luôn gọi:

-Vĩnh Huy! Cậu còn ở đó không?

Càng đi vào bên trong, Pie càng sợ, nước mắt lưng tròng. Bây giờ chỉ cần một cái hù nhẹ thôi cũng đủ làm Pie thét lên (mà Huy có chơi ác vậy không nhỉ? '')

Rầm...

Chân Pie vấp phải thứ gì đó, khiến cô bé ngã nhào. Đầu Pie va xuống nền rồi đau.

-Cô là loại người không sợ trời không sợ đất. Lại đi sợ bóng tối?- Tiếng Huy vang lên gần đó.

-Khang Vĩnh Huy!-Pie nói lớn- Sao cậu có thể ngồi đây trong khi tôi đi tìm khắp nơi....sao tôi gọi mà cậu không trả lời? Còn làm tôi ngã nữa?

-Cô gọi thì tôi phải trả lời sao? Cô tự vấp vào tôi ngã chứ tôi đâu có làm gì!-Huy lạnh lùng nói.

Pie vẫn còn cau có với cái trán vừa tiếp đất ban nãy nên liên tục lăm bầm. Cái con người lạnh lùng ngồi đằng kia không mấy may có chút quan tâm gì. Ưc chế mà không làm gì được cậu ta, Pie ngồi xuống, liên tục lăm bầm churôi rửa.

10h. Hai đứa vẫn ngồi như thế.

Chợt, Huy đứng dậy.

-Cậu đi đâu?

-Đi ngủ!-Huy đáp tỉnh bơ.

-Cái gì? Ở đây á?

Huy không quan tâm đến Pie, đi thẳng đến bên cái phân đặt trong vườn ươm. Vài ngày nữa chỗ đó sẽ được đặt các chậu cây mới lên. Tạm thời dùng cho việc ngã lưng thì cũng tốt. Nhìn Huy nằm xuống, mắt nhắm lại không biết là đã ngủ chưa. Pie cũng ngồi xuống, nhưng mà ngồi dưới sàn. Tình hình bây giờ, Huy đi đâu thì Pie buộc phải theo đó. Rất là thương...

-Giờ này mà cũng ngủ được. Mà cái loại con trai gì chẳng ga lăng tí nào, chẳng biết quan tâm tới người khác. Trong khi để mình ngồi dưới này thì hẳn lại có thể ngủ ngon lành trên đó...-Pie ngồi đó nói lẩm bầm một mình. Có thể thấy lúc này, cô bé đang bị tự kỉ nặng lắm rồi.

Màn đêm chiếm hữu không gian. Đen tối, lạnh lẽo và cũng rất thanh bình...

Cả hai, đứa trên đứa dưới đều đang ngủ ngon lành.

6h sáng. Pie chợt người. Có cảm giác như mình đang nằm chứ không phải ngồi. Pie nhanh chóng bật dậy, ngó quanh. Thấy mình nằm trên tấm phân mà đứng ra thì lúc tối là nơi Huy nằm. Huy đâu rồi, chỉ có mình cô bé ở trong này.

-Diệu Anh, sao cháu lại ở đây?-Là tiếng của cô lao công.

-Dạ...cháu bị người nào đó nhốt...không ra được.

-Đứa nào chơi ác vậy. Chuyện này cô phải báo cho nhà trường thôi.

-Thôi khỏi cô ơi!-Pie nói nhanh- Cháu tự biết phải làm gì mà.

Pie vẫn nhìn quanh. Cô lao công thấy Pie như cứ đang tìm ai đó, bèn lên tiếng:

-Cậu trai đi từ sớm rồi!

-Dạ?-Pie trở mặt lên.

-Khoảng 6 giờ sáng cô mở cửa vườn đã thấy cậu ta đứng trước cửa. Cậu ta nói còn người ở trong và nói cô đừng đánh thức. Nó chào cô rồi đi thẳng luôn, cô cũng chẳng kịp hỏi han gì.

“Cậu ta...rất cuộc tối qua có ngủ không vậy? Mình nhớ là rõ ràng ngồi dưới đó, sao sáng lại ở trên này nhỉ?”

-Mà Diệu Anh này?

-Dạ!

-Cháu...cháu đi rửa mặt đi. Trên mặt cháu...

Câu nói lấp lửng của cô lao công làm Pie khó hiểu. Chỉ khi ra phòng vệ sinh thì cô bé mới há hốc miệng. Hết toáng lên:

-Khang Vĩnh Huy! Tôi mà bắt được thì cậu chết với tôi!!!

Mặt Pie vẽ một cái mắt kính cú thật to, còn có sáu cộng râu mèo hai bên má. Pie nhanh chóng kì cọ gương mặt mình, miệng không thôi nguyên rửa cái tên gian ác kia. Lợi dụng lúc con người ta ngủ say, dùng bút lông (đặt ở bảng ghi chú trong vườn ươm) vẽ bậy bạ lên mặt. Gương mặt của Miss trường bị hằn làm ra thê thảm. Kì cọ muốn rách mặt cũng còn những vết mực...

May mà hôm nay trường được nghỉ học, không thì xấu hổ không trốn vào đâu được.

Tối hôm qua. Lúc Pie đã ngủ say, Huy ngồi dậy. Thực ra từ nãy giờ chỉ nằm nghe Pie lẩm bầm và đưa ánh mắt nhìn lên bầu trời qua những khoảng hở trên mái nhà.

Khi tiếng Pie đã im lặng được khá lâu, Huy bước xuống, giật tóc Pie kiểm tra xem cô bé đã ngủ chưa. Cả ngày chạy tới chạy lui nên Pie ngủ say không biết gì, ngay cả khi Huy bế cô bé đặt nằm lên trên phản. Lúc này bị nói là loại con trai không có chút tình người nên giờ bị chột dạ. Dù sao thì để con gái ngồi ngủ dưới thì cũng coi không được tí nào.

Vừa lúc Huy nhận được cuộc gọi từ Lâm Hân.

-Anh đang ở đâu? Em đến nhà nhưng hình như anh không có nhà.

-Tôi đang ở cùng Pie.

-Không thể nào. Anh muốn gạt em sao?-Lâm Hân lớn tiếng.

-Sao cô nghĩ tôi gạt cô?

-Anh đang gạt em. Anh không thể nào ở cùng cô ta được. Vì em biết chính xác cô ta đang ở đâu-Lâm Hân nói nhanh và lờ lởi.

-Vậy cô thừa nhận mình đã khóa cửa nhốt Pie trong vườn ươm?

Không hiểu vì sao Huy biết kế hoạch của mình, nhưng dù sao cậu ta cũng đã biết. Hân không muốn vòng vo phủ nhận, lập tức đáp trả:

-Đúng, là do em làm đó. Ai bảo cô ta dám cướp danh hiệu Miss của em. Cô ta đáng bị như vậy.

-Cô đúng là càng ngày càng đáng sợ.

-Em thực sự rất ghét con nhỏ đó... Cứ thấy nó ở gần anh là em không thể chịu được.

Ngưng một lúc, cả hai đều không nói gì, đường dây im bật.

-Nếu không còn chuyện gì, tôi cúp máy đây.

-Anh thực sự đang ở cùng Diệu Anh?

-Đúng. Tất cả cũng nhờ cô.

-Anh!-giọng Hân rít lên một tiếng, nghe có vẻ tức giận.

Huy cúp máy, thờ dài, nhìn con nhỏ đáng ghét đang ngủ ngon lành ở trên phản kia. Pie hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, hoàn toàn không biết Huy vì cô mà bị nhốt cùng mình và bị cô làm cho mất ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hôn ước

Một ngày đẹp trời, đột nhiên Hime gọi Pie về Từ Viên, với nội dung cuộc gọi ngắn gọn như mọi khi.

-Đến Từ Viên, có chuyện quan trọng.

Tại đại sảnh của Từ Viên.

-Đọc thứ này đi!-Hime đẩy một cái phong bì lớn về phía Pie.

Pie nhìn phong bì, rồi nhìn Hime, chần chờ một lúc rồi mới mở ra. Là thư của hội đồng dòng họ nhà Takishima.

Pie đưa mắt liếc nhanh qua những dòng chữ, càng đọc biểu cảm của Pie càng biến đổi đặc sắc.

-Cái gì??? Có phải tôi đọc lộn không? Cô xem chữ này đi-Pie chỉ tay vào tờ giấy viết bằng tiếng Nhật- Chữ này cô nói là chữ gì đây hả?

-Kết hôn –Hime bình thản trả lời.

-Vậy đúng là tôi không nhầm! Cái quái gì vậy?-Pie lại trở mắt nhìn Hime.

-Chị không hiểu thật sao? Câu chữ đã rõ ràng như thế.-Hime đứng khoanh tay- Chuyện này tôi cũng đã nghe từ rất lâu. Tôi chỉ lo không biết đó rốt cuộc là ai?

-”Là người được sắp xếp để hai bên làm quen từ trước”, như vậy có nghĩa là một trong những người chúng ta biết còn gì.

-Trong hàng trăm người quen. Chị biết được sao?-Hime giọng điệu ám thị mỉa mai.

-”Sinh nhật lần này sẽ là ngày gặp mặt của hai gia đình và là ngày đính ước”-Pie lại tiếp tục đọc. Và cô bé lại tiếp tục bị choáng- Thời này mà còn chuyện ép hôn kiểu này. Cái gì mà người đời thứ 5, cái gì mà đính hôn theo truyền thống của dòng họ chứ. Thật là vớ vẩn mà.

-Dòng họ Takishima từ trước đến nay đều để thừa kế cho người trong họ và chỉ để lại cho một người nối dõi duy nhất. Để phần tài sản đó không bị chia ra, để tập đoàn ngày càng lớn mạnh hơn. Chị không biết chuyện này sao?-Hime khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài. Khí chất thật thanh tao, nhã nhặn.

Pie mặt ngơ ngơ nghe Hime thuyết giáo. Cô bé từ trước giờ có quan tâm đến quyền thừa kế gì đó đâu mà biết.

-Cớ nào tôi cũng chống đối chuyện này tới cùng, không thể để cái dòng họ này tiếp tục duy trì cái truyền thống quái này được.

-Nghĩ là mình đang nói gì đây? Có biết dòng họ này lớn như thế nào không? Một mình muốn chống là chống được sao? Và lại việc từ bỏ, có nghĩa chị đã bỏ qua cơ hội làm người thừa kế duy nhất của dòng họ Takishima, sẽ trở thành người trắng tay. Chị cam tâm?

-Tôi không quan tâm. Dù sao từ nhỏ tôi cũng đã thích hợp với cuộc sống bình thường hơn. Việc thừa kế cái tập đoàn khổng lồ nào đó là chuyện tôi chưa hề nghĩ tới-Nói tới đây, Pie chợt nhớ đến hoàn cảnh hiện giờ của cả hai. Cô bé nói bóng gió một câu- Từ cơ cực bước lên sung sướng thì dễ nhưng từ sung sướng xuống cơ cực thì khó chấp nhận lắm. Nếu cô có hứng thú với cái tài sản đó thì tôi vui vẻ rút khỏi sự sắp xếp này.

-Nói thật sao?-Hime quay nhìn về phía Pie.

-Đúng! Dù sao cũng chúc cô vui với cái quyền thừa kế gì đó cùng vị hôn phu tương lai chưa biết mặt của mình. Mong sao người đó không quá xấu xí hay học thức quá kém cỏi-Pie nhún vai, đứng dậy-Tạm biệt!

Hime chỉ lạnh lùng nhìn theo bóng Pie khuất dần.

.....

Sinh nhật của hai tiểu thư vào ngày 20 tháng 4. Còn chỉ còn vài ngày nữa. Hime thật sự có chút lo lắng. Trong khi Pie vẫn vui vẻ, vì nghĩ mình không còn liên quan đến chuyện này

Sáng...

Pie đi học sớm như mọi khi. Và cũng gặp Huy như mọi khi. Pie “ngẩng cao đầu” bước đi và không có ý định chú ý đến con người ở trước mặt.

-Pie!

Nghe Huy gọi nhưng Pie vờ như không nghe thấy, cô bé vẫn bước tiếp.

-Hikari!

Lần này thì Pie quay lại, không những vậy còn quay lại rất nhanh.

-Cậu vừa mới nói gì?

-Hikari là tên cô à?

-Sao cậu lại biết?-Pie ngạc nhiên hỏi lại.

Huy vỗ tay lên trán, kèm theo một cái thở dài.

-Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Rốt cuộc thì cậu lấy thông tin ở đâu ra?

-Từ dòng họ nào đó tên là Takishima.

Pie suy nghĩ trong 3 giây. Cô bé hoảng hốt với suy luận của mình

-Nói vậy, không lẽ....cậu chính là người được chỉ định kết hôn!!!-Pie chỉ tay thẳng mặt Huy, nói lớn.

Huy hất tay Pie ra khỏi tầm mắt, lạnh lùng nói:

-Nhưng tôi sẽ không làm theo đâu- Huy nhìn Pie một cách “tổng thể”- Nhất là không thể chấp nhận...một đứa con gái hung dữ, lười biếng, ngốc nghếch sau này làm vợ mình được.

-Cậu làm như cậu tốt lắm vậy á! Con trai gì đâu mà lằng nhằng, vô tình, lạnh lùng-Pie hung dữ đáp lại. Chợt nghĩ đến những lời lúc trước mình nói với Hime, giọng Pie dịu xuống- Nhưng người cậu sẽ đính hôn không phải là tôi đâu, đừng lo! Con nhỏ trong tờ báo hôm bữa ấy, nó mới chính là đối tượng đính hôn với cậu.

-Tôi không hiểu ý cô cho lắm nhưng trong hồ sơ tôi nhận được thì người tôi sẽ phải đính hôn tên là Takishima Hikari. Đó chẳng phải là cô sao?

Pie choáng, suýt ngã...

-Có chỉ định luôn rồi sao?-Pie làm bầm, trạng thái dần chuyển biến hung hăng. Bàn tay đã nắm thành quyền- Sao ông có thể đối xử như thế với trường nữ của dòng họ được. Không thể chấp nhận được. Nhất định tôi sẽ chống đối tới cùng!!!! Nhất định không thể chấp nhận!!!!!!!!

-Tôi cũng hy vọng như vậy! Cô hãy theo đuổi vụ này tới cùng đi.

Huy quay lưng bước đi..

Mọi Pie đang định thốt lên lời gì đó, nhưng lời nói theo bước chân Huy liền tắt hẳn. Nắm đấm buông rơi tự lúc nào.

.....

Ngày 19 tháng 4...

Pie đến Từ Viên rất sớm. Để đóng vai chị em tốt với Hime và để chuẩn bị sinh nhật cho mình.

Tòa nhà như được thay áo mới. Sắp đón khách nên phải dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài. Hôm nay, ông ngoại sẽ có chuyến bay về. Chuyện hệ trọng của dòng họ nên làm lớn vậy, chẳng quan tâm tới “những đứa trẻ” nghĩ gì 0_o.

Pie tạm thời phải dọn về Từ Viên. Việc cô bé ra ở riêng không ai trong gia đình biết ngoại trừ Hime. Nếu biết, ba mẹ sẽ chẳng để yên cho cô bé.

-Đến rồi sao?-Hime ngang nhiên bước vào phòng của Pie.

-Không đến không được. Chẳng phải cô nói lệnh dòng họ khó chống đối sao?

-Đến để xem tôi trở thành người thừa kế à?

Pie im lặng, nằm lì trên giường. Hime không nói thêm gì nữa, ít giây sau rồi gót ngọc ra khỏi phòng.

Bây giờ có nên nói với Hime là hôn ước này đã được sắp xếp và chính Pie mới là người được chỉ thị hay không? Nếu Hime biết chuyện lúc này thì sẽ ra sao? Chính Pie nói sẽ chống đối nếu là người được chọn, vậy mà sắp đến giờ cô bé còn chưa nghĩ ra được cách đối phó. Thế chẳng phải là mất mặt quá sao.

Pie nằm trên chiếc giường êm, gác đầu suy tính kế hoạch. Trong khi đó, người làm trong nhà chạy tới chạy lui chuẩn bị. Hime cũng chưa được biết về sự thật, cô bé cũng đang chuẩn bị.

Ngày hôm sau...

Pie chợt tỉnh giấc ngủ. Nằm trong phòng máy lạnh, giường êm thế không ngủ nướng mới là lạ. Pie bật dậy, chạy ra mở cửa.

-Đại tiểu thư. Tiểu thư Hime nói là buổi tiệc sắp bắt đầu rồi. Đại tiểu thư đi thay đồ đi ạ!-Cô hầu lễ phép thưa.

-Gấp vậy mới có...-Pie nhìn lên đồng hồ. Và cô bé trở mặt ra- Đã 3 giờ chiều rồi sao??????

-Vâng, vậy nên xin đại tiểu thư đi thay đồ ngay kẻo không kịp.

Pie đóng sầm cửa. Lao vào lôi mấy bộ váy của cô bé trong tủ ra, thay tại chỗ. Sau đó Pie làm nhanh mái tóc của mình, mang vớ giày, vớ vớ vàng vàng cứ y như cô bé lọ lem sắp trễ buổi tiệc. Tới qua, Pie đã thực hiện một phi vụ mờ ám lúc nửa đêm nên sáng ngủ bù và đã ngủ quên.

15 phút sau, Pie mở cửa bước ra. Ngay lập tức nhìn thấy Hime.

-Chỉ làm cái gì mà lâu thế hả? Có biết là ông đang không hài lòng về sự chậm trễ này không?

-Biết rồi, biết rồi. Bây giờ mà cô đứng trách tôi nữa thì trễ thiệt đó!-Pie nói nhanh- Đi thôi!

Buổi tiệc hoành tráng mà Pie chưa hề nghĩ đến. Cuộc gặp của hai gia đình gì...là đại tiệc luôn ấy chứ. Quan khách nhiều không đếm xuể. Người nào cũng trông rất sang trọng, đàn ông thì lịch lãm, phụ nữ thì quý phái. Pie nhìn cảnh trước mặt mà muốn quay cuồng.

-Chị sao vậy hả? Bước tiếp đi chứ?

-Tôi rung quá à....cô đi trước đi...-Pie nói giọng yếu ớt, tay chân luống cuống.

-Sao lúc cãi nhau với tôi không thấy chị như thế bao giờ nhỉ?-Hime mỉm cười chế giễu.

Hime vốn dĩ quá quen với những buổi tiệc sang trọng kiểu thế này. Pie thì chưa bao giờ. Nhìn Hime ngẩng cao đầu đi xuống dưới, lần đầu Pie cảm thấy phục cô em của mình làm sao. Pie cũng “lủi thủi” theo sau, cố gắng làm theo động tác của Hime.

-Thưa quý vị quan khách! Hôm nay chúng ta có mặt có mặt ở đây để đón mừng sinh nhật lần thứ 16 của hai tiểu thư Lê Diệu Anh và Lê Diệu Minh.

Tiếng vỗ tay vang lên. Hime mỉm cười cúi chào. Pie thấy thế cũng lóng ngóng làm theo. Trong Hime thật đúng cung cách của một tiểu thư, váy trắng dài, tóc búi theo phong cách tự nhiên, trang điểm nhẹ. Nhìn lại mình Pie thấy có một sự chênh lệch to đùng. Pie mặc một bộ váy ngắn ngang gối, tóc cột kiểu đơn giản (nếu không muốn nói là quá tầm thường), mặt mộc không chút son phấn. Nhìn Pie thật nhạt nhòa trước cô em gái của mình. Pie có chút cảm thấy xấu hổ, cô bé cứ cúi gằm mặt xuống.

-Hôm nay chúng ta còn vinh dự đón tiếp ngài chủ tịch tập đoàn Takishima đến để chúc mừng sinh nhật hai cô cháu gái.

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Cả những lời xầm xì. Nhiều người mong được diện kiến con người đầy quyền lực này. Ông Takishima xuất hiện trong khá nghiêm nghị, ông lúc nào cũng như vậy. Người đại diện đi lên, thay ông phát biểu những vấn đề quan trọng. Người đại diện dựa theo những gì được ghi trong giấy, một mình đọc lên.

Khoảng 5 phút, người đại diện đi xuống, nhường chỗ cho MC.

-Ông ấy nói buổi tiệc này còn có lí do quan trọng ảnh hưởng đến dòng họ Takishima, đó là việc hôn sự của hai cô cháu gái.

Cả buổi tiệc vang lên tiếng “ồ”

-Thế theo truyền thống vào mỗi năm đời sẽ có một lễ đính hôn sớm cho người kế vị tập đoàn và dòng họ-Ông MC quay về phía hai cô bé-Hai tiểu thư chắc đã biết chuyện này?

Cả hai im lặng. Không quá một giây sau, Hime mỉm cười khẽ gật đầu ý tứ.

-Vậy trong hai người đây? Ai là tiểu thư Takishima Hime xin mời bước lên.

Hime thong thả đứng lên, bước không nhanh không chậm đến.

-Và vị hôn phu tương lai đã được chọn cũng có mặt trong buổi tiệc này-Ông Mc lại lấp lửng câu nói gây tò mò.

Mọi người lại bắt đầu xôn xao. Không biết người nào may mắn được chọn làm con rể nhà này. Các cậu ấm trong buổi tiệc cũng rất mong đó là mình. Có biết bao công ty muốn kết thân với Trường Thịnh để được hậu thuẫn. Không ít các giám đốc, tổng giám đốc, chủ tịch của các công ty có con trai cùng tuổi với hai chị em đã được giới thiệu đến làm quen với Hime. Nhưng cô bé lạnh lùng và luôn đặt mình lên trên người khác không mần đến bất cứ ai. Còn với Pie, không ai biết cô bé là ai...cho đến hôm nay. Từ trước đến giờ, ai cũng nghĩ Hime là đứa con duy nhất và là người thừa kế duy nhất của Trường Thịnh và tập đoàn khổng lồ Takishima.

-Xin mời vị hôn phu tương lai bước lên cùng tiểu thư! Cậu Khang Vĩnh Huy.

Cả đại sảnh chìm vào im lặng..

Quá một phút cũng không có chút động tĩnh gì. Mọi người bắt đầu xì xào. Nhận thấy tình hình trước mắt không mấy khả quan, càng đứng đó lâu Hime sẽ trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người. Dù trong lòng rất khó chịu, nhưng Hime bảo trì gương mặt tao tao nhả nhả, nhanh chóng cầm lấy mic.

-Có lẽ hôm nay sự việc quá đường đột nên phía bên kia chưa kịp nhận thông báo, hôm nay mọi người không được nhìn thấy nam chính rồi. Trước sau gì quý vị cũng được biết nhân vật đó là ai thôi. Mọi người thông cảm cho sự việc này. Tôi thay mặt gia đình, trân trọng cáo lỗi.

Hime xử lý tình huống khá tốt. Chắc cô bé cũng biết chuyện gì xảy ra trong một phút chờ đợi kia. Phần nói, Hime nhường lại cho Mc, cô bé đi nhanh vào trong. Pie thấy Hime đi vào cũng nhanh bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sao không là Hime?

Vừa lao qua dãy hành lang, Pie bị một bàn tay kéo lại, kéo vào góc tối. Cô bé định nhìn có chuyện không hay, đang định quay lại tung cước karate...

-Cậu!.....Sao lại ở đây???-Pie trở mắt khi nhìn thấy Huy đứng trước mặt.

-Tôi đã nói là không phục tùng mệnh lệnh!

-Cậu hâm hả? Cậu biết mình đang làm gì không? Chuyện này không đùa được đâu, ông mà biết cậu vừa mới phá hỏng lễ ra mắt là cậu chết chắc!

-Cùng lắm là sẽ không còn cuộc hôn nhân này nữa.

Pie thấy điên đầu khi phải nói chuyện với Huy. Cậu ta cứ điềm tỉnh kiểu như sẽ chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Bỗng có người đi về phía hai đứa, cung kính cúi chào, nói:

-Ông Takishima tìm hai vị.

Pie nhăn mặt đau khổ, đứng im tại chỗ “chết đến nơi rồi”. Huy nhìn Pie, chẳng biết cô bé bị cái gì nữa.

-Xin hai người nhanh chóng đến thư phòng.-Người đàn ông kiên nhẫn đợi cả hai cất bước.

Pie đành bước đi, từng bước từng bước nặng nề như sắp đi xuống địa ngục. Gương mặt biến đổi có chút khó coi.

Mà đúng là địa ngục thật...

-Ông!-Pie kêu lên khi vừa mở cửa bước vào, cô bé cổ tỏ ra vui vẻ.

Lập tức một xấp giấy tờ phi tới chỗ Pie. Pie nhanh chóng hất người né tránh một cách chuyên nghiệp. Rất may Pie thoát nạn. Nhưng...Huy đứng sau cô bé thì lãnh đủ. Xấp giấy đập thẳng vào mặt cậu ta, rơi loạt soạt xuống nền. Pie há to miệng, nhìn Huy vẻ mặt không có giận dữ nhưng luồng khí quanh cậu ta, Pie cảm nhận được. Một luồng khí hắc ám.

Hime đã có mặt trong phòng từ trước. Nhìn cả hai như vậy, chỉ cười phẩy một cái.

Pie đang định quay sang hỏi ông vì sao lại hành động như vậy. Còn chưa để cô bé kịp mở miệng. Một ngôn ngữ khác vang lên.

-Ai cho phép cháu sửa đổi người kết hôn?-giọng ông ôn tồn vang lên.

Hime nghe không hiểu lời ông ý tứ là nói chuyện gì. Chỉ thấy Pie cúi gằm mặt xuống, không dám đối diện với câu hỏi của ông. Huy thì liền quay sang nhìn Pie chăm chăm. Bây giờ cậu ta mới hiểu vì sao lúc nãy nghe tên Takishima Hime chứ không phải là Takishima Hikari, thì ra là do Pie giờ trở. Chẳng trách lúc nãy cô bé lo lắng đến vậy. Nguyên lai là biết mình bị bại lộ.

-Cậu là Khang Vĩnh Huy phải không?

Dòng suy nghĩ của Huy bị cắt đứt. Nghe tên mình, Huy nhìn về phía ông Takishima, nhưng chỉ biết đứng như trời trồng. Mặc dù cậu cũng có biết chút về tiếng Nhật.

-Ông đang hỏi anh đó. Không phải không hiểu đó chứ-Hime cất tiếng, gương mặt kiêu ngạo bộc lộ.

-Dạ phải. Cháu là Khang Vĩnh Huy.

-Lúc nãy cậu đã ở đâu?

Huy rơi vào im lặng. Chẳng lẽ nói vì không muốn sự sắp xếp này nên không ra mặt, trong tình hình này chắc chắn là không ổn. Lừa đã bị Pie thổi to, giờ Huy còn đổ thêm dầu chắc chắn sẽ có cháy lớn.

-Cậu ta bận đi vệ sinh-Pie cất tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh.

Mọi người ngạc nhiên hướng ánh mắt về phía cô bé.

-Lúc này cháu thấy cậu ta từ nhà vệ sinh bước ra. Chắc vì vậy mà không cùng lên ra mặt với mọi người được. Cháu nghĩ chuyện này ngoài ý muốn nên ông cũng nên bỏ qua cho cậu ta.

Ông im lặng một hồi. Cơ mặt dần dần dần ra.

Cái lý do “hay ho” Pie nghĩ ra vừa cứu Huy một màn thua trong thấy. Cô bé xem ra vẻ mặt rất đắc ý. Lần đầu tiên Huy bại trận dưới tay cô bé.

-Ta còn chưa tính xong chuyện với cháu.

Pie lạnh người, một giọt da gà nổi lên, cả thân người liền hóa đá, im lặng chờ chính mình bị phán xét.

-Tại sao cháu lại gạt tên mình ra và thay Hime vào?

Hime tâm tình biến đổi. Bây giờ cô bé mới biết lúc trước có chỉ định Pie là người sẽ kết hôn. Và Pie đã biết trước chuyện này, nên tự mình đi sửa tên. Ngay cả Hime có nhiều tay mắt thân cận bên ông như vậy, còn không biết bí mật này, cơ sao Pie lại biết? Hime suy đoán, chính mình từ khi có Pie xuất hiện đã không còn được tin tưởng như trước. Chuyện hệ trọng như vậy cũng chỉ thông báo cho mỗi Pie. Về mặt Hime làm ra vẻ không có gì nhưng trong lòng đang nhóm lên ngọn lửa của sự ghen tị.

-Trả lời ta-Giong ông lại vang lên, âm lượng to hơn hẳn.

-Là...là vì cháu đã có bạn trai nên không thể chấp nhận hôn sự này được. Vì không gặp ông để nói rõ trước nên cháu đã tự ý đột nhập hệ thống để sửa tên.

-Hoang đường! Nghĩ có thể gạt ta bằng cái lý do đó sao? Ta đã cho người điều tra và biết mối quan hệ của mấy đứa. Cả hai đứa đều chưa từng có bạn trai.

Pie há hốc miệng, không ngờ ông có thể lợi hại đến như vậy. Cho người bí mật điều tra từ trước. Cho nên dù có tìm đủ mọi lý do cũng sẽ bị phát hiện. Nhưng nếu nói thật là mình không muốn tuân theo sự sắp xếp này, liệu có yên ổn không?

-Sao không phải là cháu? Sao ông không chọn cháu?-Hime sau một thời gian im lặng cũng đã lên tiếng.

Ông không trả lời, cũng không nhìn Hime. Ông bước tới trước cửa sổ, thở một hơi ngắn, âm trầm cất giọng.

-Vì Vĩnh Huy đã chọn Hikari.

Ngay khi vừa nghe xong, Hime quay sang nhìn Huy, Pie cũng có hành động tương tự. Huy thì ngạc nhiên ngược nhìn ông. Cậu ta chọn Pie? Chính cậu ta cũng không hề biết? Mới nhận thông báo mấy hôm trước, còn chưa kịp biết chuyện gì thì rõ ràng thấy tên Takishima Hikari, còn nói là cô gái đó hiện là tiểu thư của tập đoàn Trường Thịnh. Mơ hồ tìm Pie hỏi, thì mới xác thực chính cô bé là Hikari. Cậu chọn Pie lúc nào? Rõ ràng đây là sắp xếp từ trước.

-Chuyện hôn nhân này ta đã tính. Người cũng đã chọn trước từ rất lâu. Cho nên khi thông báo với Khang Vĩnh (ba Huy) ta đã đề nghị cho Huy học cùng trường với một trong hai đứa, để làm quen trước. Và cậu ta đã chọn trường của Hikari.

Huy sực nhớ ra. Vào đầu năm học này, ba cậu đã ép cậu phải đi học trở lại, còn buộc chọn một trong hai ngôi trường được đưa ra. Vì nghĩ mình quen học trường bình thường hơn trường quốc tế, nên không do dự đăng kí hồ sơ. Không ngờ chuyện chọn trường này cũng là một kế hoạch từ trước.

Trong đầu Pie cũng bắt đầu có những ý nghĩ tương tự. Cô bé không ngờ cuộc gặp gỡ này hoàn toàn không phải vô tình mà là cố ý. Ngay từ đầu cả hai đã bị đưa vào vòng tròn để người lớn điều khiển.

-Lúc này đã thông cáo với mọi người là Hime sẽ đính hôn với Vĩnh Huy. Không thể cứ sửa đi sửa lại-Ông lại cất giọng.

Nghe được lời đó, Pie thấy lòng vui lạ. Nghĩ đã thoát được vụ hôn ước này. Cô bé tươi cười nói chen vào.

-Vậy thì cứ giữ nguyên đi ạ.

-Không được!-Ông nói lớn-Chuyện ta đã định sao có thể vì cháu tự tiện sửa đổi mà làm theo. Ta vẫn sẽ giữ thông cáo đó, nhưng bên trong chính cháu là người phải đính hôn.

-Ông...-Pie kéo dài giọng, tính dờ chiêu năn nỉ.

-Ta đã quyết, không thay đổi nữa.

Mặt Pie xù xuống, cô bé thở dài, nhìn Huy rồi lại nhìn Hime, thấy hai người đó không có chút phản ứng nào, cứ như đã đồng ý với quyết định này. Từ này giờ chỉ mỗi Pie ý kiến, trong khi chuyện này là chuyện của cả ba.

Một lúc sau, cả ba ra khỏi thư phòng. Huy nhanh chóng bước đi trước, khuất bóng. Hime cao ngạo nhẹ nhàng từng bước đi, dáng uyển chuyển không có vội.

-Hime! Sao lúc ở trong không ý kiến gì thế hả? Có thêm cô biết đâu ông sẽ thay đổi ý định.

Hime dừng bước, ánh mắt kiêu ngạo nhìn Pie.

-Còn không hiểu sao?-Hime cao giọng-Khi một thông cáo quan trọng được đưa ra thì khả năng thu hồi là rất thấp. Nếu không muốn bị mất mặt thì tốt nhất vẫn là giữ nguyên như vậy.

-Nhưng vừa nãy ông đã nói đó là bên ngoài, còn bên trong thì khác.

Hime cười phẩy một cái.

-Đương nhiên ông làm sao chấp nhận bị bại dưới tay chị. Ông chỉ là chống chế để không bị mất mặt. Thực chất thì người đính hôn chắc chắn sẽ thay đổi. Người đó sẽ là tôi.

Nói rồi, Hime giẫm gót giày cất bước.

Gương mặt Pie lại hiện lên điệu bộ dạng cau mày, bĩu môi.

.....

“-Sao bắt tôi đi học lại?

-Mày không cần biết lý do. Cứ làm theo là được. Còn đây là hai trường, mày tùy ý chọn. Yên tâm, tao sẽ sắp xếp để mày đến trường như học sinh khác. Mày chỉ cần đến đó mỗi ngày như từng đi học trước đây.

-Lý do gì mà tôi không thể biết?

-Mày sẽ được biết, nhưng không phải là bây giờ”

-Vĩnh Huy!

Tiếng Pie cất lên làm mạch hồi ức của Huy cắt xuống. Cậu ta quay lại nhìn, thấy Pie đang đứng phía sau nhìn mình. Quá ba giây, Pie mới cất bước đi tới. Huy nhìn Pie bước tới gần, nghĩ tới chuyện vừa nãy, hẳn không được phát ra một câu.

-Đồ hèn!

Bước chân Pie khựng lại, cô bé mắt tròn xoe nhìn Huy.

-Tôi còn tưởng cô chống đối cuộc hôn nhân này bằng cách nào. Hóa ra cô chỉ nghĩ cách cứu chính mình-Huy phát ra thanh âm lãnh đạm, lạnh đến xương sống.

-Tôi..

Pie mấp môi, trong đầu suy nghĩ sẽ giải thích việc mình rút lui, đó là vì không nghĩ ra được cách xóa sổ cuộc hôn nhân này. Suy nghĩ cả đêm qua, thấy cách sửa tên là hay nhất. Dù không có cô bé thì cũng có Hime, hai người chẳng khác gì nhau. Hime lại muốn cuộc hôn nhân này, xem như có thể thay đổi đi. Còn Huy, muốn cứu cậu ta đúng là vô phương. Pie nuốt xuống cổ họng những suy nghĩ của mình, cô bé nghĩ mình không việc gì phải tốn nước bọt giải thích. Muốn đối nhau như kẻ thù thì Pie sẽ cho cậu ta thấy như thế nào là đối đãi.

-Việc gì tôi phải cứu cậu?-Pie nghiêng mặt-Chẳng phải cậu nói “Không thể chấp nhận một đứa con gái hung dữ, lười biếng, ngốc nghếch sau này làm vợ mình được”. Nên tôi nghĩ cậu chỉ là không muốn tôi trở thành hôn thê. Còn hôn nhân này cậu không phản đối?

-Cô...

Bỗng, ngay lúc đó, bên trong vang lên giọng của MC:

-Tiểu thư Hime sẽ góp vui cho buổi tiệc bằng một bản Piano. Xin mời quý vị cùng thưởng thức.

Tiếng vỗ tay vang lên. Ngay sau đó, không gian im lặng phủ xuống, cùng ánh đèn mờ nhạt. Ánh sáng chiếu xuống chỗ Hime cùng chiếc đàn Piano bảo bối của cô bé. Hime đặt những ngón tay thon dài của mình xuống phím đàn. Tiếng đàn vang lên, thanh trong giữa màn đêm, nhẹ nhàng mà du đưa. Khiến tất cả mọi người tập trung ngắm nhìn, khẽ đung đưa theo tiếng nhạc.

Pie cũng bị cuốn theo những giai điệu. Lần đầu tiên Pie nhìn thấy Hime chơi piano. Thành thực điều luyện, không thừa động tác nào. Pie nhìn Hime không

khỏi ngưỡng mộ cùng thích thú. Chợt nhớ Huy đang đứng bên cạnh, cô bé quay đầu nhìn sang xem phản ứng của cậu ta. Huy cũng như mọi người, đang chăm chú nhìn Hime chơi đàn. Gương mặt vẫn âm ỉ không chút cảm xúc, nhưng con giận vừa nãy đã không thấy nữa. Pie nghĩ thầm “cậu ta nhìn không chớp mắt vậy là ý gì? Không phải là thích Hime rồi chứ”. Mối Pie thoáng về lên một nụ cười đắc ý.

-Cậu nên biết ơn tôi vì đã đổi cho cậu một vị hôn thê hiền lành, chăm chỉ và thông minh như Hime. Thế nào, Hime có phải là mẫu người mà cậu thích hay không?

Lập tức, Huy không quay đầu, liếc nhìn Pie. Làm Pie được một phen giật mình, theo phản xạ lùi một bước. Huy thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Hime. Lạnh nhạt từng lời phát ra:

-Đúng là Hime rất toàn diện. Thông minh, xinh xắn, dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ. Mẫu con gái nhiều người theo đuổi.

Pie chăm chú nghe Huy nói, tập trung đến độ không còn nghe thấy tiếng đàn nữa.

-Nhưng đùa với kiểu thiên sứ như cô ta, tôi thật không dám -Dứt lời, Huy bước nhanh xuống nhà, rời khỏi buổi tiệc.

Pie mím môi, từ trên lầu nhìn Huy bước ra cửa lớn, lên xe và phóng ra khỏi khuôn viên của biệt thự. Bản nhạc cũng vừa kết thúc, Hime rời ghế, cúi chào mọi người, trên môi cô bé còn mím cười rạng rỡ dưới ánh đèn, mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Pie dựa người vào thành lang can. Một mình đứng trong bóng tối nhìn xuống, mặc cho gió đêm đập vào mặt, lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Có một thứ tình cảm gọi là yêu thương

Thông tin về việc hôn ước kì lạ là đề tài nóng sốt trên các trang báo đều nhất loạt đưa tin. Với các tựa đề tương tự như “Hôn ước của tiểu thư tập đoàn Trường Thịnh và công ty C.A” hay “Hôn ước kì lạ của tập đoàn lớn và công ty được bảo hộ”, và có cả hình của Hime và Huy. Hime thì đã ít nhiều người biết đến, còn Khang Vĩnh Huy thì mới là đề tài nóng hổi. Ngay hôm báo ra bài, phóng viên đã đến tận trường cậu ta để moi thêm thông tin. Điều ngạc nhiên là chẳng ai biết có một nhân vật quan trọng khác đang ở đây, là Pie. Cô bé là một nhân vật bị lãng quên, cũng có thể là không ai biết. Pie vô tư đến trường mặc mọi người đang túm tụm bàn về bài báo mới ra. Một con nhỏ nhí nhố với cặp kính cú vọ, tay đeo mấy thứ vòng màu mè, có cho tiền cũng không ai cho đó là một đại tiểu thư.

Phiền toái chỉ thực sự đến khi. Huy quyết định chia sẻ rắc rối của mình cho “kê thù”.

Cổng trường kín mít bởi đám phóng viên. Cộng thêm số học sinh tò mò đứng xem. Cảnh ra về trong thật hỗn loạn. Pie ung dung dắt chiếc xe đạp ra cổng trường.

-Mấy người nên đi mà hỏi người của tập đoàn ấy thì đúng hơn!-Huy gắt.

-Chúng tôi chỉ có thể tìm cậu. Cô tiểu thư có người bảo vệ rất nghiêm ngặt. Chúng tôi không thể tiếp cận cô ấy được.

-Vậy sao không hỏi người chị song sinh của cô ta ấy! Cô ta cũng đang học ở đây đấy!

-Sao???

-Cô ta tên là Lê Diệu Anh!

Pie dắt xe ra, nghe Huy nhắc tới mình, cô bé vội trèo lên xe ngay. Nhưng chiếc xe bỗng dừng không hề dịch. Quay đầu nhìn lại thì mới hay, Huy đã nắm lấy yên xe sau.

-Bỏ ra, cậu muốn chết hả?-Pie nói lớn.

-Các vị! Đây chính là đại tiểu thư của tập đoàn Trường Thịnh! Chị gái song sinh của Diệu Minh-Huy còn ngang nhiên giật cái kính của Pie, khiến mọi người ngay lập tức nhận ra cô bé.

Pie rơi vào tình hình khó xử, đi không được, không trả lời phóng viên cũng không được. Thêm nữa, thân phận bấy lâu cố che dấu để có những ngày bình yên đến trường, đến giờ đã chấm hết. Từ nay về sau, đến trường sẽ là một cực hình. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ tại tên Vĩnh Huy đáng ghét kia. Nhìn về mặt đắc ý của hắn, Pie thật tức càng thêm tức.

-Tại cậu hết đó!!!-Pie hét lớn.

-Tại gia đình cô đấy chứ!-Huy ngang nhiên đáp lại, vẻ mặt vênh vao không chịu được.

-Cậu dám!!!-Vừa nói Pie giờ nắm đầm lên.

Đám học sinh nháo nhào xô đẩy nhau xem chuyện gì. Đám phóng viên chen nhau lấy tin và tranh nhau chụp những bức ảnh hot nhất. Cảnh tượng hỗn loạn như một cái chợ. Và người bị dồn ép nhiều nhất là Pie.

Rồi bất ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc Pie vùng tay lên cũng là lúc cô bé bị xô ngã khiến cơ thể mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước- là nơi Huy đang đứng. Cậu ta cũng theo phản xạ tự nhiên đưa tay ôm lấy cô bé. Cả hai ngã soài xuống đường, Huy nằm dưới, bị cả người Pie đè lên, không thể nhúc nhích được. Pie nhanh chóng trấn tĩnh, đứng phắt dậy. Nhưng khoảng khắc đó đã được chụp lại và thù dệt thành những đề tài nóng hơn bao giờ hết.

.....

Tại Tử viên

-Cái gì thế này?-Hime lên giọng chất vấn.

Pie ngồi im lặng.

-Chị nói gì đi chứ???-Hime quăng mạnh tờ báo xuống bàn-Chẳng phải chị sẽ bỏ cuộc sao? Sao bây giờ lại có cái này? Có phải chị đang chơi tôi không???

-Chỉ là hiểu lầm thôi!-Pie cũng gắt gồng- Lúc đó tôi bị ngã, cậu ta chỉ đỡ tôi thôi, có ai biết là bị chụp lại rồi bịa những chuyện không đâu vậy chứ. Nhưng mà chung quy cũng do cậu ta cả, ai bảo lôi tôi vào. Có trách thì cô đi mà nói “chồng tương lai” của mình đi kia.

Hime tức giận không nói lên lời.

-Chẳng phải cô chuyện gì cũng có thể làm được hay sao? Cho người đẹp hết chuyện này là được rồi.

-Bây giờ cả thiên hạ đều biết. Làm sao nói họ ngừng bàn tán. Đầu óc suy nghĩ đơn giản nhĩ??? Không biết trong đầu chị chứa thứ gì nữa.-Hime cau có, liếc xéo cô chị của mình.

-Giống thứ trong đầu cô thôi-Nói xong, Pie đứng dậy đi nhanh ra đại sảnh. Trong lòng cô bé hiện giờ đang rất mệt mỏi, không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

Hime vò nát tờ báo, quăng mạnh ra một góc. Con thịnh nộ của cô bé khiến đám người hầu trong nhà phải yên phận mà tránh xa.

.....

Pie nằm dài trong phòng. Hết ngủ rồi lại thức, lăn qua lăn lại trên giường. Từ trưa tới giờ bao nhiêu cuộc điện thoại gọi đến, từ bạn bè, từ những người quen biết. Nhất là cuộc gọi từ ông Thái Thịnh, ông tức giận về cách ứng xử của cô bé. Bao nhiêu người chỉ biết mỗi việc gán tội cho Pie, trong khi cô bé hoàn toàn vô tội trong việc này. Đã vậy còn gánh thêm rắc rối từ việc bị lộ thân phận.

-Pie, muội ổn chứ!??

Câu hỏi quan tâm từ cuộc gọi của Minh Anh khiến Pie nhẹ lòng. Chẳng có ai ngoài cậu ấy có thể hiểu Pie đang nghĩ gì. Nghe thấy giọng cậu, Pie chợt nước mắt chực trào, giọng nghẹn lại, nhưng vẫn bình tĩnh thờ dài một cái, đáp lại:

-Huynh có thể cùng muội đến một nơi được không?

-Là nơi nào?

5 tiếng sau...

-Tại sao mọi người lại không ai nghe muội nói? Tại sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu muội?

Minh Anh thờ dài nhìn cái dáng người xiêu vẹo trước mặt. Pie ngồi xuống bên lề đường, đầu gật gù. Vài tiếng trước, vui vẻ rủ rê cậu đi ăn để quên buồn. Ban đầu gọi một ly rượu chút xíu, Minh Anh nghĩ sẽ không sao, nên không cản. Nhưng càng lúc lại không dừng lại, Pie theo tâm trạng uống mỗi lúc một nhiều, vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cậu.

Lúc này....Minh Anh chợt nghe tiếng khóc, mỗi lúc một to. Cậu cũng không đến làm phiền, mặc Pie khóc một hồi lâu. Khi tiếng khóc chỉ còn là tiếng sụt sùi đứt quãng, cậu mới tiến lại, vỗ vào vai cô bé.

-Khóc xong chưa? Bây giờ huynh đưa về.

Pie đưa tay quệt nước mắt trên mặt, tươi cười ngược nhìn Minh Anh.

-Xin lỗi...đã làm phiền huynh. Xin lỗi vì có rắc rối gì cũng tìm huynh.

-Đừng có làm nhảm nữa. Bây giờ cũng đã khuya rồi, về nhà thôi.

-Ừm...muội về đây, tạm biệt-Nói rồi Pie đứng dậy, bước đi loạng choạng.

Minh Anh nhanh chóng đưa tay đỡ lấy Pie. Cơ thể Pie vô lực, mơ hồ tựa vào người cậu. Minh Anh giống như vừa bị kim đâm trúng, tê liệt một hồi. Cậu ta nhẹ nhàng ý tứ đẩy Pie ra, tay vịn lấy vai cô bé.

-Còn đi được không?

-Pie mà! Có gì không làm.... được đâu...-Pie lại lèm bèm, hai mắt chập chờn lúc nhắm lúc mở.

-Để huynh công về.

-Không cần đâu...

Minh Anh im lặng, tự lấy cánh tay Pie đặt vòng qua vai mình. Một khi cậu ta không nói gì có nghĩa là không có gì thay đổi được quyết định. Pie quá hiểu rõ điều đó, nên cô bé ngoan ngoãn lên lưng cậu.

Trong suốt đoạn đường, Minh Anh bước từng bước thật chậm. Pie tựa cằm xuống vai cậu, hai tay quàng phía trước, mắt lim dim và nói lảm nhảm.

-Tên đáng ghét...tại hần...

-Nói ai vậy không biết- Minh Anh bước chậm lại, ngoảnh đầu về phía sau.

-Muội nói...Vĩnh Huy...

Vĩnh Huy, cái tên này hôm nay Pie đã nhắc đến cả chục lần. Minh Anh chưa gặp cậu ta, nhưng theo Pie nói thì cậu ta không phải là người tốt. Minh Anh cứ tạm thời tin như vậy.

-Còn huynh thì sao? Muội nhận xét về huynh thế nào?

Ngay lập tức, Pie cất tiếng.

-Là một anh trai tốt....rất tốt...muội thích huynh, rất thích huynh-Pie tiếp tục lảm nhảm, mặc dù bây giờ chẳng biết đang nói gì đâu.

Minh Anh mỉm cười. Cậu biết, định nghĩa “thích” của Pie chỉ đơn giản là một loại tình cảm yêu thương như tình anh em. Nhưng cậu vẫn muốn dò lòng xem đó là một từ đặc biệt theo định nghĩa của riêng cậu, chỉ riêng cậu mà thôi.

Cổng Pie về nhà, hai chân Minh Anh mệt nhừ. Đặt Pie nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên cho cô bé, cẩn thận đi đóng cửa sổ, điều chỉnh nhiệt độ vừa đủ. Minh Anh đi vào phòng tắm nhún ướt một cái khăn, vắt khô đem ra, nhẹ nhàng lau đi nhưng vệt nước mắt chèm nhèm trên gương mặt Pie. Pie ngủ được sâu, tiếng thở đều đều phát ra. Hệt như một đứa trẻ không vẩn vương lo nghĩ chuyện gì, rất bình yên. Ngắm nhìn gương mặt cô bé hồi lâu, Minh Anh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán cô bé, cậu mỉm cười.

-Ngủ ngon! Sư muội.

“Sẽ đến một lúc...

Anh nhận ra có nhiều người chỉ có thể ở trong tim..

Chứ không thể đi cùng anh đến hết cuộc đời...” -P.Hana.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sống chung? Tại sao không?

-Sao? Hôm nay nhỏ Diệu Anh lớp 11A1 lại nghỉ học nữa hả?

-Ừa, từ hôm đó tới giờ. Mình chẳng thấy nó.

-Thật muốn được nhìn rõ mặt một tiểu thư là như thế nào. Bấy lâu nay mình có biết nhà nó giàu như vậy đâu. Thấy nó cũng ăn mặc bình thường. Mà có chắc nó là tiểu thư không?

-Sự thật đó, hai đứa sinh đôi. Con nhỏ kia là tiểu thư chẳng lẽ nó không phải. Mà muốn biết rõ hơn thì tìm Khang Vĩnh Huy lớp 11A3 mà hỏi. Đọc báo thấy cậu ta là người được đính ước với nhà con nhỏ đó.

-Thôi, thà không biết chứ không hỏi hần. Không khéo lại gánh thêm rắc rối.

Vĩnh Huy đi qua, tiếng thì thầm vang lên bên tai. Toàn những lời nghe không lọt lỗ tai. Tâm trạng Huy bây giờ càng tệ hơn, cậu thở dài, bước từng bước thật nhanh, che dấu sự mệt mỏi.

Ngày thứ ba sau khi tin đồn rộ lên. Vĩnh Huy cũng giống Pie, nói tiếp nghỉ học. Hai đứa đã làm gì, ở đâu mà lại không đi học?

Câu trả lời có ở nhà Pie...

-Này, tôi đã làm gì mà cậu đến đây ăn vạ vậy chứ? Cậu gây rắc rối cho tôi chưa đủ hay sao?

Huy vẫn nằm ngả đầu ra ghế sofa và im lặng. Sự im lặng như chọc Pie điên tiết, cô bé hùng hổ tiến lại, nói lớn:

-Giỡn mặt hả???

Huy mở mắt, nhìn lên, lạnh lùng cất tiếng:

-Mặt quạu nhìn chẳng dễ thương chút nào cả.

Pie giật mình, đỏ mặt, tự dưng thấy nóng trong người. Lần đầu nghe có ai đó khen mình dễ thương. Nhưng cô bé kịp xua tan lời nói vớ vẩn mới nghe, lấy lại tinh thần.

-Liên quan gì tới cậu. Bây giờ mà cậu không đứng lên, ra về là tôi cho mặt cậu còn xấu hơn nữa đó. Về nhà mẹ nhận không ra luôn đó biết chưa???

Huy ngồi thẳng dậy. Hành động rất nhanh làm Pie giật mình. Thế rồi chẳng nói thêm gì cậu đứng dậy, mặt hầm hầm nhìn Pie.

-Đừng có tưởng làm vậy là tôi sẽ sợ đâu?!-Vừa nhìn Huy, Pie vừa nói chân vừa lùi ra sau.

Huy bước tới gần Pie, thật gần, đẩy cô bé vào tường.

-Cô đừng nhắc đến mẹ trước mặt tôi!!!

Pie bị động im lặng, ánh mắt cậu ta thật đáng sợ mà. Pie kịp nhận ra mình đã lỡ lời. Mẹ Huy đã mất rồi còn đâu...lại còn nghe nói là do cậu ta hại chết.

-Hai người đang làm cái gì vậy hả???-Tiếng nói của người thứ ba vang lên, là Hime.

Hime vừa mới đến không lâu, cô bé đang đứng trước cửa cùng đám cận vệ của mình.

Pie nhanh chóng đẩy Huy ra xa.

-Tại sao anh lại có mặt ở đây?-Hime nhìn Huy, hỏi như ra lệnh bắt người kia phải trả lời.

Nhưng Huy thì vốn đã không biết phục tùng là gì. Cậu ta im lặng bỏ đi ra cửa.

-Đứng lại!

Huy vẫn bước đi. Và chỉ với cái nhú mày khó chịu từ Hime, đám cận vệ đã giữ Huy không cho bước thêm bước nào nữa.

-Anh xem lời nói của tôi chẳng là gì cả sao. Nên nhớ, tôi và Diệu Anh khác nhau. Nên đừng hành động trước mặt tôi giống với những gì anh làm với chị ta.

-Cô muốn gì?

-Trả lời câu hỏi ban nãy-Hime điềm tĩnh, vẫn cái giọng điệu ra lệnh đó.

Huy không muốn phải tuân lệnh Hime. Một đứa con gái kiêu kỳ, lúc nào cũng nhìn người khác với ánh mắt của kẻ bề trên.

-Cậu ta đến để trốn-Pie nói nhanh.

-Trốn?

-Từ khi bị lôi vào cái gia đình quyền thế này. Cuộc sống sẽ chẳng ngày nào được yên. Hết người trong nhà rồi đến nhà báo chí...-Pie nhún vai.

-Nói như hiểu rõ lắm vậy-Hime nhú mày.

-Tôi cũng chỉ đặt mình vào trường hợp của cậu ta để nói thôi. Người như cô làm sao mà hiểu được.

Huy không bận tâm cả hai đang nói về cái gì. Bây giờ cậu thật sự khó chịu khi bị kèm cặp bởi hai tên cận vệ của Hime.

-Buông tay ra!-Hime ra lệnh và lập tức lệnh được thi hành. Cô bé nhìn Huy, lên giọng- Tôi đã đến nhà anh nhưng không gặp, đến đây thì lại gặp. Tôi không biết là mối quan hệ của hai người đã đi đến mức này rồi đấy!

Câu nói của Hime làm cả hai lòng bùng nổ. Đừng nói vì thấy cảnh lúc này rồi đâm ra hiểu lầm, hai đứa là kẻ thù không đội trời chung mà.

-Cô đừng có mà hiểu lầm. Tôi chẳng có ý gì với cậu ta đâu-Pie quay mặt đi, né tránh ánh nhìn từ Hime.

-Cô nghĩ là tôi có ý gì với cô sao?!-Huy nhìn Pie, đáp trả.

Hime ấn đường nhăn lại, lộ vẻ khó chịu.

-Tôi không đến để xem hai người cãi nhau. Hai người có thể xem cái này-Hime cầm tờ giấy đưa trước mặt cả hai, lạnh lùng nói-Lệnh từ dòng họ.

-Hẹn hò!-Huy và Pie đồng thanh thốt lên kinh ngạc.

-Dù muốn hay không. Anh vẫn phải phục tùng mệnh lệnh. Còn chị, đã nói từ bỏ thì đừng có mà can thiệp vào-Hime để lại ánh mắt hăm dọa, quay lưng bước đi. Đám vệ sĩ cũng đi theo sau đó.

-Nghĩ mình là ai chứ.

Huy và Pie cùng đồng thanh phát ra. Ngay lập tức cả hai cùng quay nhìn đối phương.

-Cậu cũng giống nó, liên tục làm tôi bị liên lụy, hại tôi bị lộ thân phận, phải tạm nghỉ học.

-Tại gia đình ai mà giờ tôi cũng bị liên lụy không thể về nhà mình chứ?

-Viện có để ăn bám nhà tôi thì có.

-Nói sao cũng được, tôi sẽ ở đây đến khi nào đám phóng viên đó không bao vây nhà tôi thì thôi.

-Không được!!!!-Pie nói lớn.

-Lý do?-Huy bình thản hỏi.

-Nam nữ thụ thụ bất thân!

Huy yên tĩnh nhìn Pie một hồi lâu. Quay mặt đi, âm trầm phát ra tiếng, giống như nói với chính mình.

-Cô mới đáng nguy hiểm đấy!

Mặt Pie dần ra trước câu nói mơ hồ của Huy. Đang định mở miệng ý kiến thì Huy đã chặn họng trước.

-Đừng có mà chui vào giường người khác thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả-Huy nói, sắc mặt không thể tỉnh hơn, cậu ta vẫn còn nhớ cái vụ Pie với cậu bắt cóc dĩ ngu cùng giường hôm trước.

Mặt Pie biến đổi đặc sắc, cơ thể vì thế mà nóng lên.

-Đã nói là chuyện ngoài ý muốn, đừng có nhắc nữa mà.-Pie quát lên giận dữ, che dấu nội tâm bất ổn- Nói tóm lại, tốt nhất cậu về nhà. Dù gì tôi cũng là con gái, nên cậu không thể ở lại được.

Vừa nghe xong câu “dù gì tôi cũng là con gái”, Huy nhún mày, lướt ánh mắt nhìn Pie một lượt từ đầu đến chân.

-Cô mà là con gái á? Nhìn thế nào cũng chẳng giống.

-Ý gì há????

Huy nhún vai, từ tốn đi lên lầu. Pie thở từng đợt mang theo khí nóng, cô bé kiểm chế lắm mới đủ bình tĩnh không cho hấn ta một trận.

.....

Ruột cuộc Huy vẫn không chịu rời khỏi nhà Pie. Mặc cho cô bé có đe dọa đủ điều. Nào là đánh cho một trận, bỏ đói hay cô bé sẽ tự động bỏ đi, nhưng Huy vẫn ở đó. Đã thế còn ngang nhiên mang theo cả đồ đạc tới, trấn lưn tại nhà Pie.

-Tiểu thư, cậu ta là sao?-Chị Hoa giúp việc hỏi Pie.

-Tôi cũng không biết tính sao đây nữa, hấn không chịu về thì biết làm sao.

Rồi đột nhiên, Huy nhìn đồng hồ rồi đứng dậy. Pie trầm nghĩ “chắc là chán rồi”

-Cậu về à?

-Không.

-Vậy cậu tính đi đâu?

-Bây giờ là 2 giờ chiều

-Ừ, thì sao?-Pie nhún mày, tỏ ý không hiểu.

-Đến lúc phải thi hành lệnh, cô không nhớ sao?

Pie sực nhớ ra cái lệnh Hime đưa hôm trước. Mãi mê nghĩ cách tống cổ Huy ra khỏi nhà mà quên mất. Nhưng suy nghĩ lại thì cái đó là lệnh giành cho Hime và Huy, Pie chẳng liên quan.

-Cô có muốn đi cùng không?-Huy nhìn chăm chăm Pie.

-Đi làm gì?-Ánh mắt ngơ ngơ của Pie nhìn lên.

-Phá đám chứ gì- Huy bình thản nói.

-Trông tôi như kẻ phá đám lắm hả??-Pie hung dữ nói lớn.

-Chẳng phải vậy sao!-Huy quay lưng bước đi.

-Cái tên kia- Pie nắm chặt tay, khóí nghỉ ngút bốc lên trên đầu.

.....

Địa điểm hẹn hò là trung tâm thương mại. Vì thực sự hai người chỉ tuân theo lệnh chứ có tình cảm gì với nhau đâu. Và đặc biệt hôm nay, Hime không có cận vệ đi cùng. Cuộc hẹn chỉ có hai người. Và một số người theo đúng nghĩa “phá đám”...

-Muội muốn đến đây làm gì?

-Vào đây đương nhiên là đi mua sắm rồi-Pie ngó nghiêng như đang tìm ai đó.

-Mua cái gì chứ. Muội đang đi theo dõi ai thì có.

-Ồ, huynh tài thật nha!-Pie mở to đôi mắt, làm bộ ngạc nhiên.

-Nhìn là biết ngay. Nhưng tại sao lại rù huynh đi cùng?

-Vi...vì nếu bị phát hiện sẽ có....-Pie ngập ngừng.

-Có bìa chắn chứ gì?

Pie cười toe. Minh Anh cốc lên đầu Pie một cái nhẹ.

-Rảnh quá ha! Biết huynh bận lắm không?

Trong lúc hai người đang nói chuyện. “Đối tượng bị theo dõi” đã phát hiện được điều gì đó. Trong tấm gương tại một gian hàng mỹ phẩm, Huy đã nhìn thấy sự có mặt của Pie. Và không may Hime cũng chú ý tới điều đó. Hime không vội vạch trần Pie. Cô đi vòng vòng từ nơi này tới nơi khác.

Một lúc sau, Pie mất dấu hai người, cô bé nhón chân nhìn phía trước để quan sát. Đột nhiên có tiếng nói phát ra từ phía sau.

-Chị làm gì ở đây?

Pie giật mình, quay phắt lại. Nhìn thấy Hime đang nhìn mình, Huy cũng đứng đằng sau. Pie đã dự liệu trước tình huống này, về mặt ngạo mạn, nói:

-Thì...mua sắm chứ làm gì!

-Có sự trùng hợp đó sao?-Hime vẫn lạnh lùng hỏi.

-Cái trung tâm mua sắm này là của cô chắc. Đương nhiên là trùng hợp, tôi không rảnh đi theo mấy người đâu.

Nghe Pie nói, Huy thấy thật buồn cười. Vì cậu ta biết rõ ràng Pie đến để theo dõi. Minh Anh mỉm cười, bởi cậu thấy đôi lúc tiểu sư muội cũng nhìn thật ngốc. Minh Anh có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Huy. Con người mà theo lời của Pie nói là một nhân vật phản diện. Hime bấy giờ mới chú ý đến sự có mặt của Minh Anh. Chẳng là cũng có chút quen biết do lần nhầm lẫn lúc trước. Tự dưng Hime không nói gì nữa, cái uy quyền thường ngày đang bị dập tắt bởi sự bối rối. Cả bốn người đều có những suy nghĩ của riêng mình, tất cả đều im lặng.

Bỗng dưng...

-Hai người họ kia.

-Có cả bốn người, cậu con trai đi cùng kia là ai. Phải lấy thông tin cho bằng được.

Tự dưng đám phóng viên không biết từ đâu ủa tới.

-Sao họ biết được. Chị báo phải không?-Hime nhú mày khó chịu.

-Tôi chưa có điện. Tự chuốc rắc rối vào người sao-Pie cãi lại, sự thật thì đúng là cô bé vô can.

Hime lại nhìn về phía Huy. Cậu ta điềm tĩnh, im lặng.

-Tôi không muốn dính tới chuyện này, tôi đi trước đây-Nói rồi Pie bước nhanh, trước khi đám phóng viên kịp tới nơi.

Không nói lời nào, Huy cũng bỏ đi, rất nhanh.

-Hai người!-Hime điên lên nhưng chẳng làm được gì. Tinh thể cấp bách, không có vệ sĩ bên cạnh, Hime trở nên run sợ thật sự.

Minh Anh thấy được sự sợ hãi hiện lên trên gương mặt Hime. Cậu ta nhanh chóng nắm lấy tay cô.

-Đi với anh!

Vừa nghe tiếng Minh Anh, Hime còn chưa kịp phản ứng gì đã bị nắm tay kéo đi. Giống như lần trước, không có lý do để kháng cự.

Sau một hồi đi một đoạn đường dài, Pie mới sực nhớ thiếu Minh Anh. Cô bé quay lại tìm cậu.

-Đừng tìm nữa, lúc này cậu ta đi cùng với nhỏ sang sảnh kia rồi- Lời Huy phát lên làm Pie giật mình.

-Đứng ra cậu phải đi cùng Hime chứ? Sao lại để nó một mình thế hả?

-Tôi đâu phải vệ sĩ.

Pie nhú mày. Huy luôn nói những câu khó hiểu khiến cô bé bực mình.

-Nhưng đang là hôn thê của cậu

-Hôn thê của tôi là cô mà?

-Cái gì?!?-Pie tròn tròn hai mắt.

-Tôi chọn cô.

Pie nghe sao lung bùng nổ tai. Lúc trước nhất quyết phản đối chuyện đính hôn, giờ thì đang lâm vào thế này. Pie từ từ chuyển sang trạng thái tức giận. Đường đường là đại tiểu thư, ý hấn cứ như lựa chọn tôm cá ngoài chợ không bằng. Chọn tới chọn lui, nghĩ mình là ai vậy chứ.

Pie đá cái bốp vào chân Huy rồi bỏ đi, rất hùng hổ.

Để mặc con người đó có nhăn nhó hay đau đớn đến thế nào.

.....

Cuộc hèn hò chuyển sang giai đoạn mới. Huy đi cùng Pie và Hime đi cùng Minh Anh.

Hime và Minh Anh vào nghỉ chân ở quán cafe. Một quán cafe đơn giản và yên tĩnh. Tiếng Piano khẽ vang lên....

Hime chọn cho mình một bàn khuất nắng. Gọi bừa một cốc sinh tố, chẳng quan tâm sự có mặt của Minh Anh. Hime chống cằm nhìn ra ngoài. Ánh nắng chiều phủ vào gương mặt Hime qua ô kính, khiến Minh Anh cảm thấy một chút gì đó rất lạ. Một Hime dịu dàng, ấm áp khác hẳn khi cô bé mở miệng nói chuyện. Cứ như trong cô bé tồn tại hai con người khác nhau vậy. Và có lẽ đây chính là một mặt khác của Hime.

-Lúc này, em có vẻ rất sợ hãi?-Minh Anh đột nhiên cất lời.

Rất lâu sau, Hime cũng không nói gì, chỉ đơn giản nhìn ra cửa.

-Chưa bao giờ tôi ra ngoài một mình mà không có vệ sĩ đi cùng. Sau khi Pie bị bắt cóc, ba mẹ luôn trông chừng tôi một cách cẩn thận. Thậm chí không được tiếp xúc với bên ngoài. Đi chơi, đi học đều có người đi cùng-Hime chịu mở miệng, lại nói một câu dài đến vậy. Thật không giống cô bé thường ngày chút nào.

Minh Anh lắng nghe những lời Hime nói. Hime cũng thật đáng thương. Nhưng Minh Anh lại chú ý đến chi tiết nói về Pie hơn. Cậu thắc mắc hỏi lại:

-Pie từng bị bắt cóc?

-Phải.

-Chưa từng nghe-Minh Anh cười buồn- Nhưng bây giờ cũng đã gặp được gia đình, Pie cũng còn may mắn. Không giống một số người, không bao giờ tìm được ba mẹ ruột.

Hime quay nhìn Minh Anh. Câu nói của cậu thật khó hiểu. Nhưng Hime không phải là người thích nhiều chuyện người khác, cô bé không hỏi gì, cúi đầu xuống thường thức một ngụm sinh tố.

Gió lùa mạnh....Trời bỗng kéo mây giăng cả bầu trời. Mưa bắt đầu rơi, nặng hạt.

Ở một nơi khác...

-Trời đang nắng đẹp sao lại mưa chứ!!!-Pie nhìn trời than thở, liếc xéo qua bên cạnh- Chắc tại đi chung với tên này nên xui vậy nè.

-Tìm lý do nào hay hơn đi-Huy dựa người vào bờ tường, tay đút trong túi quần, lạnh lùng nói.

-Chẳng phải sao? Từ khi gặp cậu, bao nhiêu rắc rối cứ vây quanh tôi. Hết Lâm Hân, bây giờ là đám nhà báo.

-Ai bảo cô đến đó làm gì. Mà hỏi thật- Huy tiến gần về phía Pie- Lí do gì cô nghe theo lời tôi đến phá đám buổi hẹn hò vậy?

-Tôi chỉ tò mò đi theo dõi thôi!-Pie xì mặt xuống.

-Tôi tưởng cô thích tôi nên không muốn buổi hẹn hò này?

Sốc tận óc! Bao giờ cái tên này mới thôi tự tin thái quá về mình đây. Pie nổi điên lên, sấm trời đang mưa to, Huy cũng không có đề phòng, Pie liền đẩy Huy ra khỏi mái hiên.

-Mơ hả? Ra đó tắm mưa cho tỉnh đi ha!- Pie nói lớn. Nhìn người Huy ướt sũng khiến cô bé thích thú, giương lên về tự đắc.

Bị mưa làm cho ướt, lại nhìn thấy Pie đứng trong đặc ý. Huy liền dùng hết lực kéo Pie ra khỏi mái hiên.

-Đi ra đây!

Mặc cho sự chống trả quyết liệt của Pie, cô bé bắt lực dùng tay cào vào tay Huy. Làm tay cậu ta nham nhở vết xước. Nhưng cậu ta không để tâm, nhất định phải kéo Pie ra ngoài.

-KHÔNG!!!-Sau tiếng hét thất thanh của Pie, cô bé đã bị lôi ra ngoài.

Thế là cả hai đều ướt, mất bao công sức chạy vào mái hiên núp mưa để rồi bây giờ vẫn bị ướt như thường. Pie chạy nhanh vào mái hiên, tức không chịu được. Cô bé đưa tay hứng nước mưa từ mái hiên chảy xuống tạt vào người Huy.

-Con nhỏ này!

-Ai là con nhỏ. Tôi là chị vợ tương lai của cậu đấy nhé. Gọi chị dần đi là vừa- Pie hát mặt.

Sau câu nói của Pie, cả hai trở nên im lặng. Chỉ còn nghe tiếng mưa lất phất bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người trong hồi ức

Về nhà, Pie đưng mặt Huy, cả hai lại lời qua tiếng lại chỉ chóc cả lên. Người ta nói nam nữ ở lâu ngày dễ nảy sinh tình cảm, còn trường hợp này toàn thấy nảy sinh xung đột.

Huy ở lại nhà Pie. Cô bé không thèm đuổi nữa. Chẳng là, Pie cải trang đi ngang qua nhà Huy. Pie đã tận mắt chứng kiến mấy tay săn ảnh lấp ló ngoài ngôi nhà của cậu ta. Tình hình là Huy nói đúng sự thật và tình hình là có nhà nhưng không về được. Nên Pie “tạm” chấp nhận sự có mặt của Huy trong căn nhà này.

- Cậu định ở đây đến bao giờ?

- Ở luôn được không?

- Vậy thì bước qua xác tôi trước đi ha!-Pie nói lớn, giọng điệu đe dọa.

- Vậy bây giờ cô chết đi, thì tôi mới có cái để bước qua chứ- Huy thân nhiên vừa xem tivi vừa nói.

- Có tin là tôi cho cậu chết ngay và luôn không?-Pie nổi cáu, xắn tay áo.

- Tin hay không thì cô cũng đâu có dám làm

Câu nói của Huy như một lời thách thức, càng làm Pie nổi điên lên.

Pie hùng hổ xông lại. Huy nhìn Pie, vẻ mặt như trên tức cô bé.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên. Là tiếng điện thoại của Pie, cô bé ngưng hàng động, móc điện thoại ra nghe. Gương mặt cô bé bỗng nhiên biến đổi, lo lắng và hốt hoảng. Pie lao nhanh lên phòng. Ít phút sau, cô bé lại lao xuống, mang theo cả ba lô.

-Đừng nói không đuổi được tôi nên tự động ra đi đấy chứ?

-Không có thời gian đùa co với cậu. Tôi có việc phải đi. Cậu ở đây trông nhà. Nên nhớ nhà này thuộc quyền sở hữu của tôi. Bởi vậy nên cậu đừng có tùy tiện xáo trộn nó lên. Hiểu chưa?- Nói rồi Pie chạy nhanh ra ngoài. Chẳng thêm để ý Huy có “hiểu” hay không.

-Minh trở thành người canh nhà cho cô ta từ khi nào vậy!-Huy lầm bầm

Buổi chiều hôm đó, đầy nắng và gió. Gió thổi mạnh làm cánh cửa sổ phòng Pie cứ đập liên tục. Giấc ngủ của Huy bị tiếng động đó làm phiền. Cậu ta bật dậy, lò mò qua phòng Pie để đóng cửa sổ.

Cửa phòng Pie không khóa. Chắc do cô bé vội quá. Huy bước vào. Điều đầu tiên đập vào mắt cậu là những huy chương và những chiếc cúp ngập trên bàn, trên tường treo đầy những giấy khen, bằng khen. Chúng thu hút Huy làm cậu quên luôn cả mục đích ban đầu của mình.

- Vô địch karate nữ toàn thành phố. Học sinh giỏi cấp quốc gia..

Huy có một ngạc nhiên là những thứ này đều ghi tên “Hoàng Thiên Ý”. Có điều gì đó đang tác động đến Huy. Cậu ta lặng người, quá khứ tưởng chừng đã chìm vào quên lãng nay bỗng trở lại.

“Năm đó, Huy còn là một cậu nhóc... Trong một lần bị ba đánh và đuổi ra khỏi nhà vì cậu bị tụt hạng trong trường. Huy sợ hãi, với những đồng tiền ít ỏi, cậu leo lên xe và bị lạc.

-Thằng nhóc, khôn hồn thì mau đưa tiền ra đây trước khi tao nổi nóng.

-Tôi không có tiền..

-Nhìn mày mà bảo không có tiền-Thằng nhóc bụi đời nhìn soi xét cậu. Một đứa trẻ có quần áo đẹp, đi đôi giày tốt thì hẳn sẽ có tiền. Nó nghĩ vậy.

-Tôi bị lạc đường

-Bọn tao không quan tâm, đưa tiền ra đây!!!- Vừa nói nó vừa xô vào vai Huy khiến cậu bé ngã xuống.

Vì đau, vì sợ hãi, Huy trở nên run sợ

-Thằng này lì thật chúng mày ạ. Lục đồ, không có thì cho nó một trận tội làm mất thời gian.

-Ê, mấy đứa mày lại tính giờ trò gì thế hả?

Tất cả quay đầu lại. Một cô bé với mái tóc nâu, đôi mắt to tròn đang nhìn về hướng chúng.

-Con nhỏ yêu quái kia chúng mày ơi-Một đứa thốt lên.

-Nhắc lại câu đó xem!-Giọng cô bé điềm tĩnh nhưng đáng sợ- Lại muốn bị tã toi như lần trước không? Tao mới học được mấy chiêu hay mà chưa có dịp

dùng thử.

Cả bọn ban nãy còn hùng hờn, nghe đến câu nói của cô bé, gương mặt hết thấy biến đổi. Đưa to xác nhất dám đại diện nói.

-Thằng này nó không có tiền nên tao tha. Còn mày, mai mốt bọn tao sẽ tính sổ với mày, giờ bọn tao bận rồi-Nói rồi cả bọn chạy nhanh.

-Mai mốt nhớ quay lại tính sổ nhá, bọn hèn!-Cô bé nói lớn theo.

Cô bé quay qua, nhìn cậu nhóc đang ngồi khẽ chạm tay vào vết xước trên chân.

-Nè, đừng đụng tay vào.

Cô bé lúi túi trong cặp ra bông, gạc y tế..v.v.. Tự mình băng bó vết thương một cách chuyên nghiệp.

Huy nhăn nhó với mỗi lần cô bé dùng cùn sắt trùng cho mình, ánh mắt lên nhìn lên cô bé. Một cô nhóc, mặc đồ học sinh, tóc cấm một cây bút chì, trong có vẻ rất quái dị.

Xong xuôi đầu đó, cô bé thu dọn đồ đạc bỏ lại vào cặp.

-Cảm ơn em!

-Em? Lớn hơn tôi chắc?

-Nhìn phù hiệu-Huy mỉm cười đáp-Anh hơn em 2 tuổi.

-Nhìn nhỏ vậy mà lớn hơn tôi 2 tuổi á?-Cô bé nhìn tổng thể với cái nhìn đầy soi xét-Mà kệ đi. Hình như anh là người nơi khác đến, tôi chưa thấy anh ở khu này bao giờ.

Mặt Huy lại xiu xuống, cậu bắt đầu kể về quá trình đi lạc của mình.

-Sao không hỏi đường? Anh lớn hơn tôi 2 tuổi chắc học lớp 6 rồi ha?

-....

Thấy Huy trầm ngâm không nói gì, cô bé thấy mình nói có hơi lố.

-Xin lỗi!-Cô bé nhỏ nhẹ-Tôi cũng không chắc về đường cho lắm, nhưng cứ đi theo tôi, tôi sẽ hỏi đường giúp anh. Còn về tiền thì...tôi có một ít đây. Tiền tiết kiệm của tôi đang tính đi mua đồ, cứ xem như cho anh mượn, sau này nếu gặp phải trả cho tôi.

Cô bé đứng dậy, ra lệnh.

-Đi thôi!

Huy vẫn chần chừ, ngược lên nhìn cô bé. Thực lòng, Huy vẫn có chút nghi ngờ về một cô bé mới gặp lại tốt đến vậy, hay đây chỉ là màn kịch dụ con nít mà ti vi vẫn thường cảnh báo? Còn đang chần chừ thì...ngay lập tức, cô bé đó kéo tay cậu đứng dậy, nắm lấy tay cậu... “kéo đi”. Tuy cô bé đó có hơi ngang ngược nhưng không có vẻ là người xấu, nên Huy đành đi theo.

Sau một buổi trời thăm dò về tuyến xe bus, cuối cùng cũng tìm ra được đường về nhà.

Lúc chia tay, cô bé đã đặt vào tay Huy một cái huy hiệu trái tim có đôi cánh bằng gỗ và nói:

-Thiên thần may mắn đấy. Giữ nó sẽ giúp anh may mắn và tự tin hơn! Sống mà không tự tin thì chẳng làm gì được đâu. Cố lên!!!

Cầm cái huy hiệu trên tay. Huy nhìn theo Thiên Ý đến khi bóng cô bé khuất xa.

Sau khi về, mặc dù đã bị mắng cho một trận té tát vì làm gia đình lo lắng. Ngày hôm đó là một kỉ niệm đẹp Huy không bao giờ quên, lần đầu tiên đi xa nhà, lần đầu tiên trải nghiệm giữa cuộc sống, lần đầu tiên nói chuyện với một người xa lạ. Và lần đầu tiên nắm tay với cô bé có đôi mắt nâu to tròn cùng mái tóc nâu. Suốt đêm hôm đó, cậu đã ngồi viết hàng trăm lần lên cuốn vở, cái tên Hoàng Thiên Ý...”

Gió lùa vào, khiến một bức hình trên bàn Pie ngã xuống, làm Huy trở lại thực tại. Cậu ta dựng bức hình lên. Chợt động tác cậu khựng lại, người trong hình khiến cậu chú ý. Là cô bé đó, cô bé với mái tóc và đôi mắt to màu nâu của năm đó. Không thể nào lại có sự trùng hợp như vậy được.....

“Điều Anh từ nhỏ chẳng phải sống ở Nhật sao? Sao có thể là Thiên Ý được..”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Em gái nuôi

Pie đã nhận được cuộc gọi từ Bảo. Trong giọng nói buồn, cậu ta đã nói “Nếu một người bị mất hết tất cả thì có nên sống nữa không?”. Pie đã gắng hỏi nhưng cậu không nói gì nữa. Bên kia cứ thế chìm vào im lặng. Pie lo lắng đến nỗi phải đích thân làm một chuyến bay để làm rõ thực hư sự việc. Căn biệt thự nhà Bảo bây giờ phủ lên mình màu trắng u buồn. Một sự im lặng và ảm đạm đến đáng sợ.

Bảo ngồi đó, trên chiếc ghế ở phòng khách. Đôi mắt cậu vô hồn nhìn ra nơi nào đó xa xăm lắm. Gương mặt hốc hác thấy rõ...

-Bảo!-Pie cất tiếng gọi.

Bảo quay mặt sang, mặt vẫn vô hồn như thế.

-Tôi mất hết rồi..

-Ý cậu là sao?

Reng ....reng....reng.....Điện thoại bàn vang lên.

Bảo chẳng buồn bắt máy. Cứ mặc cho tiếng điện thoại có reo lên inh ỏi. Pie thật không hiểu cậu ta đang bị cái gì. Mà cô bé cũng thắc mắc không hiểu vì sao trong nhà im lặng như chẳng còn một ai. Pie không muốn nghe tiếng điện thoại thêm nữa, nên cô bé quyết định bắt máy.

-Alô!

-Tôi gọi từ bệnh viện. Người nhà của Dương Hạ Du đến bệnh viện gấp. Cô bé đã tỉnh nhưng có dấu hiệu bất ổn về tâm lý.

-Ồ...dạ! chúng tôi sẽ đến ngay -Pie chẳng hiểu gì đang xảy ra.

Cô bé bước đến chỗ Bảo.

-Hạ Du bị sao vậy? Tôi nghe bệnh viện nói là...

-Mẹ nó còn bỏ nó mà đi. Tôi cần gì phải quan tâm chứ.

-Cậu nói vậy mà nghe được hả?-Pie nói lớn, tưởng chừng như quát vào tai cậu ta- Mẹ nó có bỏ nó thì cậu cũng từng mang danh có một đứa em gái cơ mà, ít ra cũng phải quan tâm tới nó. Nếu cậu không đi thì cũng nên nói với ba cậu đến bệnh viện đi chứ!!!!

-Ba tôi....mất rồi....-giọng Bảo nghẹn lại nhưng cậu ta không khóc.

Pie nghe như sét đánh ngang tai. Ba Bảo còn khỏe mạnh thì tại sao lại mất chứ. Có lẽ nào sự u ám của căn nhà này là do sự việc này...

-Ba cậu mất, vì ...vì sao chứ? Ông ấy vẫn còn khỏe mạnh lắm cơ mà?

Bảo nhìn Pie, ánh mắt cậu như chỉ hiện hữu mình cô bé...

Khoảng ba ngày trước. Cái ngày định mệnh như cướp đi cuộc sống êm đềm bao lâu của Bảo. Ba cậu là ông Huỳnh Vũ qua đời do một cơn suy tim. Người mẹ kể lên kế hoạch tháo dỡ công ty. Nhưng ngờ đâu ông Vũ đã dự trù trước tình huống này. Chắc ông cũng đã biết rằng vợ không mấy chung thủy và có mối quan hệ mờ ám với người khác. Thế nên ông đã soạn sẵn di chúc để toàn bộ tài sản, công ty và kể cả ngôi nhà cho cậu con trai duy nhất là Huỳnh Bảo Bảo. Không cam chịu mất tất cả, bà mẹ kể đã ra tay trước...

Vào trưa hôm đó, lúc Bảo đi trên đường. Đột ngột một chiếc xe ô tô lao tới cậu. Con đường rất vắng. Tâm trạng đang u buồn vì ba vừa mới mất, Bảo không hề để ý tới sự có mặt của chiếc xe. Cậu ta băng qua đường như một người vô hồn... Chỉ đến khi có tiếng gọi.

-Anh Bảo!!!!!!

Bảo nghe tiếng gọi, nhận ra chất giọng cao quen thuộc của Hạ Du. Chưa kịp quay đầu lại đã bị một lực mạnh đẩy về phía trước. Sau đó là tiếng va chạm, la hét..

Một phút choáng váng. Bảo thấy cả người ê ẩm. Cậu nghe tiếng ô tô rồ máy đi thật nhanh. Mắt nhắm mắt mở nhìn thấy Hạ Du nằm bất tỉnh.

-Hạ Du!!!

Và bây giờ, đứng trước cửa phòng bệnh.

Bảo chỉ nhìn vào trong bất lực...

-Ra hết, ra hết cho tôi. Tôi không muốn sống nữa. Hãy để tôi chết đi!!!

-Cô cứ bình tĩnh, đừng kích động!

-Bình tĩnh gì chứ??? Nếu mấy người thì mấy người có bình tĩnh được không????? Tôi tàn phế rồi, tôi không muốn sống nữa.

Pie thấy tình hình là Bảo không chịu vào bên trong. Thấy Hạ Du như vậy, Pie cũng hơi ngại không muốn vào trong. Cả hai ngồi ngoài băng ghế, nghe tiếng la hét của Hạ Du. Nhẫn không được, Pie bạo dạn đứng dậy, bước nhanh vào phòng.

Ngay khi nhìn thấy Pie, Hạ Du đã hét lên:

-Chị đi ra ngoài ngay cho tôi, đi ra!!!!

Pie nói gì đó với mấy người bác sĩ. Sau đó tất cả đều ra ngoài trừ Pie. Cửa phòng đóng lại.

-Nếu muốn chết thì em làm đi... Em hy sinh để cứu Bảo còn chị chỉ đứng nhìn nhưng cuối cùng cậu ấy sẽ thuộc về chị.

Nước mắt Hạ Du tuôn trào, cắn phẫn nhìn Pie.

-Tôi không cho phép!!!-Hạ Du lớn tiếng nói.

-Vậy thì tốt nhất là em không nên chết. Em đã mất tất cả chỉ để đánh đổi mạng sống cho Bảo, vậy thì em cần phải sống để nhìn thấy những gì em đã làm được.

-Chị không cần nói nữa. Tôi cũng muốn thế lắm, nhưng tôi giờ thành tàn phế rồi. Tôi lại không có gì cả. Ngay cả mẹ cũng bỏ rơi tôi rồi...cả anh Bảo cũng chẳng cần tôi nữa...-Hạ Du bật khóc.

Pie nhìn Hạ Du. Cô bé cảm nhận được cái cảm giác này. Cảm giác những người thân yêu nhất biến mất khỏi cuộc đời mình như thể họ chưa hề tồn tại. Lúc Pie hay tin mình sẽ mãi mãi không gặp lại ba mẹ nuôi nữa. Cảm giác đó...thật đau buồn và trống trải. Tự nhiên thấy thương Hạ Du một cách kỳ lạ. Sự đồng cảm đưa Pie đến một quyết định...

-Nếu em không còn người thân thì chị sẽ là người thân của em. Như thế được không?

Hạ Du chỉ nhìn Pie, cô bé không phản ứng gì, nước mắt vẫn đang rơi nhòa phía trước.

Pie lại nói tiếp.

-Chị sẽ là chị của em.

-Đừng cố an ủi và lừa dối tôi!!!

-Chị không muốn an ủi và chẳng lừa gì em cả. Những việc đó chẳng mang lại ích lợi gì chị cả.

-Chị đang muốn lấy lòng anh Bảo, chị đang muốn tôi chấp nhận để chị có thể thành đôi với anh Bảo sao??? Tôi không bị chị lừa. Trừ khi chị thề với tôi "Suốt đời này cũng không bao giờ yêu anh Bảo, nếu có chị sẽ phải chết một cách đau đớn".

Pie lạnh người, sao cô ta này lại có cái ý nghĩ độc ác đến như vậy. Chắc hẳn phải rơi vào tuyệt vọng vô cùng thì mới bất chấp đến như vậy. Mà dù sao, Pie cũng đâu có tình cảm gì với Bảo, nếu có thì cũng đã có từ lâu rồi. Nên thế sẽ không yêu cậu ta cũng được thôi.

-Được thôi! Chị thề với em là sẽ không bao giờ yêu Bảo, nếu không sẽ chết thảm- Pie nói dứt khoát.

-Chị sẽ phải hối hận vì đã nói như vậy.

-Chị không hối hận. Trước giờ những điều chị làm chưa bao giờ thấy hối hận.

Hạ Du im lặng. Cái nhìn đã thay đổi, không còn ánh mắt căm phẫn.

-Em đáng ghét lắm mà, ai cũng muốn bỏ rơi em mà đi. Sao chị lại không như vậy?- Hạ Du bật khóc

-Vì em là em của chị. Nhỏ giọt ghê à!- Pie ôm Hạ Du vào lòng, giữa hai đứa dường như khoảng cách xa lạ đã dần biến mất

Bảo đứng bên ngoài nhìn vào, cậu cũng phần nào cảm thấy nhẹ nhõm. Vốn nghĩ mọi chuyện đã đi vào bế tắc, nhưng chỉ với một câu nói của Pie mọi chuyện đã được giải quyết. Duy nhất cậu không biết rằng lời thề giữa hai người họ, đến mãi về sau cậu cũng không thể biết được.

.....

Tình hình của Hạ Du không mấy khả quan. Lúc xảy ra tai nạn, xương sống của cô va đập mạnh nên bị chấn thương nghiêm trọng phần dưới. Nguy cơ

sau này cô bé không thể đi lại được nữa. Nhưng cũng còn 20% hi vọng, nếu Hạ Du chịu khó tập luyện theo hướng dẫn của bác sĩ. Tình hình trước mắt là phải làm cho tinh thần cô bé ổn định trở lại.

Công ty của Bảo cũng rất nguy hiểm. Các cổ đông đồng loạt muốn rút cổ phần, công ty đang đứng trước bờ vực phá sản. Bảo lại chẳng biết chút gì về quản lý công việc. Cậu ta đành đứng nhìn công ty rơi vào bế tắc... Pie lại không giúp được gì. Vì chính cô bé cũng chưa từng điều hành công ty bao giờ, nếu là Hime có lẽ mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp.

Pie về với cuộc sống, cô bé còn phải đi học và còn nhiều chuyện để lo. Trước mắt là chuyện tổng cổ tên khó ưa ra khỏi nhà.

-Cậu ở nhà tôi đã gần hai tuần rồi, cậu tính chừng nào đi vậy hả?

-Nếu tôi nói là không muốn đi thì sao?

-Cậu muốn là được sao. Đợi đến lúc chủ nhà này có đồng ý hay không đã?

-Vậy thì cô có đồng ý không?

Về mặt hai đứa nhìn nhau rất nghiêm túc. Nhưng chỉ được vài giây ngắn ngủi, Pie lại phát hỏa, quát lớn:

-Nghĩ sao vậy hả? Tôi có điên mới đồng ý đó! Có cậu trong nhà như trái bom nổ chậm vậy đó. Chẳng biết lúc nào rắc rối lại đến với tôi. Tốt nhất là ngay trong ngày hôm nay cậu dọn đồ ra khỏi nhà tôi. Tôi thấy tình hình là nhà báo cũng không còn làm phiền cậu nữa. Vậy nên chẳng còn lí do gì để cậu ở lại đây-Ngưng một lúc lấy hơi, Pie thở dài-Hay cậu dọn đến Tử Viên ở cùng với “cô vợ tương lai” của mình đi?

-Tôi không thể hòa hợp được với Hime, cô ta cũng chẳng ưa gì tôi. Cô thì khác...-Huy suy nghĩ một lúc, rồi phán 1 câu xanh rờn-Hay chúng ta đính hôn đi?

-Điên mất thôi!- Pie quay lưng đi lên lầu, nói chuyện với Huy có ngày tức mà chết.

Đột nhiên...

-Hoàng Thiên Ý!!!

Theo phản xạ, Pie dừng bước. Cô bé ngạc nhiên không hiểu vì sao Huy lại thốt lên ba từ đó.

-Cô biết cái tên đó chứ?

-Biết! Chỉ là tên thôi, sao lại không biết, trên đời này thiếu gì người tên như vậy.

-Sao cô đứng lại?

Pie còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Huy đã chen vào...

-Là phản xạ tự nhiên đúng không?

Huy bước gần tới chỗ Pie, ánh mắt nhìn thẳng vào cô bé.

-Trước đây tôi có quen một cô bé tên như vậy. Nhưng tôi chẳng biết thông tin gì ngoài cái tên Hoàng Thiên Ý, cô bé có mái tóc gọn sóng tự nhiên, cặp mắt màu nâu, nhìn như đứa con lai vậy... Và tôi cũng đã thấy hình cô bé ấy trong phòng cô, cùng những thứ mang tên Hoàng Thiên Ý.

Huy tiến lại gần Pie hơn.

-Chẳng phải cô bé đó là cô sao?

-Ai cho phép cậu vào phòng tôi?-Pie cố tỏ ra giận dữ.

-Đừng lãng sang chuyện khác. Tôi đang hỏi cô về người tên Thiên Ý?

-Tôi hoàn toàn không biết cậu đang nói cái gì?

-Cô là chuyên gia giả vờ nhĩ- Huy từ từ nói từng câu-Theo tôi suy đoán, cô đã từng thất lạc gia đình. Trong khoảng thời gian đó cô có một cái tên khác. Mặc dù mọi thông tin từ quá khứ đã thay đổi, chắc do sự can thiệp của ai đó. Nhưng quá khứ, chắc cô không thể quên dễ dàng được.

Pie im lặng như suy xét điều gì đó, ánh mắt vẫn đang đối mặt với Huy.

Từ lúc về Tử Viên, Pie biết mình đã bước chân vào một thế giới khác, quyền lực và danh vọng. Bắt đầu lại mọi thứ theo lệnh. Lệnh cho Pie không được nhắc lại quá khứ trước đây với bất kỳ ai, không được nhận người quen. Cô bé là đại tiểu thư của một tập đoàn lớn, trước đây, bây giờ và mãi mãi sẽ như vậy. Xóa mọi dấu vết, chỉ có kí ức là tồn tại mãi. Quá khứ 13 năm chẳng còn gì ngoại trừ kí ức của chính Pie. Huy nói đúng, quá khứ đã tồn tại cùng Pie 13 năm sẽ không dễ dàng quên được.

-Lê Diệu Anh là tên của tôi, trước đây, bây giờ vẫn chưa hề thay đổi-Pie quay đầu, bước nhanh lên lầu.

Ánh mắt Huy lặng nhìn theo. Pie không phải là người giỏi nói dối, chỉ cần cô bé nói dối lập tức ngón tay sẽ táy máy liên hồi, đôi mắt sẽ chớp nháy. Nhưng vừa rồi, Huy không thấy hai điều ấy.

Pie là đang nói thật sao?

Huy có thể tin được không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mùa hè năm ấy

Mùa hè bắt đầu.

-Cậu thì biết gì về kinh doanh chứ?

-Nhiều hơn những kẻ mới chập chững đọc sách quản trị kinh doanh, như cô!- Huy bình thản ngồi xuống ghế sofa- Tôi đã đọc hết những thứ ấy.

Chẳng là mấy hôm nay Huy thấy Pie miệt mài học cách kinh doanh trong mấy cuốn sách dày cộm. Huy thấy Pie thật trẻ con. Kinh doanh đâu có đơn giản chỉ giới hạn trong sách. Pie có nhớ hết cũng có ích gì.

-Nếu chỉ là đọc thôi thì tôi cũng sẽ học được, còn nhanh hơn cậu nữa kia!-Pie nghênh mặt, chống tay bên hông.

-Tôi đã từng làm qua những việc như điều hành, giải quyết các vấn đề của công ty. Từ khi còn là một...-Chợt nhớ đến điều gì, Huy bỗng ngưng lời.

Thực ra Huy định nói mình từ khi còn là một cậu học sinh cấp 2, cậu đã được đào tạo để trở thành người quản lý công ty C.A. Cậu không phải là thiên tài, nên để có thể có thành quả như hôm nay, là cả một quá trình gian nan. Năm ấy, nếu các cô cậu cùng tuổi Huy chỉ biết đi học, rồi chơi bời các thứ. Thì cậu, ngoài giờ ăn ra, chỉ có học, học và học. Lúc đó, dù được ăn uống đầy đủ nhưng Huy vẫn gầy tong, thậm chí là rất yếu ớt. Khoảng thời gian Huy muốn quên nhất trong cuộc đời.

Không nói thì Pie chê là không biết, mà nói thì lại sợ Pie nói là “nổ”, thôi thì Huy im luôn cho nó lành.

Thế nhưng Pie đâu chịu dễ yên, những chuyện cô bé đã nghe một nửa thì nhất định phải nghe nửa còn lại.

-Sao, sao, sao? Nói cho hết câu đi chứ?-Pie trườn người qua thành ghế, quay đầu nhìn Huy, hóng chuyện.

-Cô muốn biết để làm gì?-Huy lật trang sách vừa nói.

-Tôi muốn giúp một người bạn. Cậu ta phải tiếp quản công ty sau khi ba mất, nhưng cậu ta chẳng biết làm gì để điều hành nó hết. Tôi đang cố tìm hiểu, học để có thể giúp cậu ta.

-Cậu ta là ai, quan trọng lắm sao?

-Cậu ta thì không quan trọng nhưng em gái cậu ta là em nuôi của tôi. Ít ra tôi cũng phải quan tâm đến nó. Tôi đã hứa như vậy, nên không thể nuốt lời được.

-Cô mà tốt vậy sao?

-Đương nhiên! Từ nhỏ ba tôi đã dạy phải sống nghĩa khí, gặp người hoạn nạn là phải ra tay giúp đỡ-Pie ra vẻ, cử chỉ như mấy anh hùng trong phim kiếm hiệp.

Huy khẽ cười, nhanh dấu nó trong lòng, không một chút bộc lộ. Cậu ta vẫn lãnh đạm lật giở trang sách, lạnh lùng nói.

-Hime không được học như cô sao?

-Hỏi nhỏ, tôi với Hime không..

Pie há hốc miệng, phát hiện mình vừa xém xịu tiết lộ quá khứ với cái tên gian xảo này. Vừa nãy nghe Pie nói “Từ nhỏ ba tôi dạy...”, Huy đã dấy lên nghi ngờ, cậu muốn dùng chiêu để dẫn dụ Pie tự khai ra mình là Thiên Ý. Nhưng xem ra đã bị Pie phát hiện. Huy đóng quyển sách lại, đột ngột phát ra một câu.

- Thiên Ý.

Pie bị làm cho giật mình, nhanh chóng nuốt nước bọt xuống cổ họng, tự mình trấn tĩnh để Huy không nghi ngờ.

-Nếu tôi giúp giải quyết chuyện công ty của bạn cô, thì cô nói cho tôi biết về Thiên Ý, được chứ?

Suy nghĩ một hồi lâu, cân nhắc đến những tình huống có thể xảy ra. Cuối cùng, Pie cất tiếng:

-Được, tôi đồng ý.

Huy đứng dậy, thông thả cầm quyển sách trong tay, đi lên lầu. Pie thở dài, quệt giọt mồ hôi trên trán.

Thực sự Huy vẫn luôn tin Pie chính là Thiên Ý. Nhưng muốn cô bé chính miệng thừa nhận thì xem ra là không thể. Huy muốn tìm Thiên Ý và cậu đã tìm rất lâu... Vì Thiên Ý là cô gái xoay chuyển cuộc đời cậu, cô gái của định mệnh.

.....

-Cậu Bảo! Chúng tôi đã nể tình ông Huỳnh Vũ đã cho cậu duy trì công ty đến tận bây giờ. Nhưng cậu chẳng biết làm gì ngoài việc nhìn nó đi vào bế tắc, thậm chí là trên bờ vực phá sản. Hôm nay chúng tôi họp hội đồng quản trị, yêu cầu cậu từ chức.

Bảo với gương mặt mệt mỏi, đứng trước bao nhiêu cổ đông do chính cậu làm giám đốc. Cậu không có chút tiếng nói nào, im lặng cho mọi người tự ý quyết định.

-Tôi thành thật xin lỗi! Dù đã cố gắng nhưng vẫn không thể làm tốt trách nhiệm của mình, không làm tốt với nguyện vọng ba tôi để lại. Với kiến thức non kém của mình, tôi tự thấy mình không xứng đáng với chiếc ghế giám đốc. Tôi xin từ...

-Khoan đã!

Mở cửa bước vào, một cô gái ăn mặc đồ công sở lịch sự, tóc cuốn nhẹ gọn gàng, cặp kính cận nhìn học thức. Đi sau là một thanh niên cũng lịch sự chẳng kém, với quần tây, áo sơ mi, cà vạt cùng đồng hồ đeo tay...

-Pie!-Bảo thốt lên.

Như để cản lời Bảo, Pie nhanh chóng chặn trước.

-Giám đốc, anh quên là hôm nay chúng ta có họp với ban quản trị để trình bày một số vấn đề quan trọng hay sao? Nhìn anh hình như không được khỏe, anh có bị sao không? Hay tôi thay anh nói hộ vậy!-Pie xô một tràng không ngừng nghỉ.

Bảo ngớ người, chưa biết Pie đang dở trò gì. Và người đi cùng là ai?

-Chào mọi người, tôi là Hoàng Dung. Còn đây là trợ lý của tôi. Chúng tôi được ủy quyền của ông Huỳnh Vũ về việc hỗ trợ anh Bảo đây trong việc điều hành công việc.

Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên...

-Mọi người làm ơn trật tự! Chúng tôi đến để hỗ trợ anh Huỳnh Bảo Bảo đây trong việc điều hành công ty. Nếu có ai có thắc mắc cứ cho ý kiến trực tiếp.-Pie lên tiếng.

-Cô không cần làm việc đó nữa. Cậu ta đã bị cắt chức- Một thành viên lên tiếng.

-Cổ phần của anh Bảo đây là 57%. Tính ra thì anh Bảo mới là người có tiếng nói ở đây. Và không ai có quyền cắt chức anh ta cả.-Lần này thì Huy lên tiếng, vì vấn đề này cậu rất thông thạo.

-Cậu ta cũng đã đồng ý từ chức. Phải không mọi người?-Một thành viên khác lên tiếng.

-Có giấy tờ gì chứng minh không? Nếu nói không thì chúng tôi không chấp nhận được.

Cả phòng im lặng.

Pie rất ngạc nhiên về những gì mình nhìn thấy về Huy. Cậu ấy quá chừng chắc, quá khác so với hình ảnh một cậu học sinh ngoan ngoãn thường ngày.

-Nhưng chúng tôi không thể chấp nhận được việc cậu Bảo đây không điều hành tốt công ty và đang làm nó đi xuống. Nếu cứ tiếp tục thì số cổ phần của chúng tôi sẽ bị mất.

-Thì chẳng phải chúng tôi đã nói là sẽ hỗ trợ cậu ấy sao? Chúng tôi chưa bao giờ biết đến 2 chữ “thất bại” trong suốt quá trình làm việc của mình. Công ty này sẽ không những không phá sản mà ngày càng lớn mạnh hơn nữa- Huy tự tin tuyên bố- Còn nếu ai không tin tưởng thì có thể rút cổ phần. Chúng tôi chẳng ép làm gì. Có điều... giá cổ phần rẻ bèo bây giờ sẽ làm các vị hối tiếc sau này.

Cả phòng im lặng, mỗi người một tâm trạng.

-Tôi sẽ tin các anh chị một lần nữa- một người đàn ông nói.

-Tôi sẽ giữ lại vốn đầu tư.-Tiếp theo là một nười đàn ông khác

Lần lượt mọi người đều tán đồng ý kiến giữ lại vốn đầu tư và vẫn để Bảo tiếp quản công ty trong vai trò giám đốc.

Buổi họp nhanh chóng kết thúc. Lúc này chỉ còn 3 người ở trong phòng.

Pie ngồi phịch xuống ghế, thở phào, đưa tay tháo kính xuống.

-Pie đang làm gì thế hả? Chuyện này thậm chí không nói trước với tôi. – Bảo tỏ ra khó chịu. Từ lúc này tới giờ, cậu chẳng khác nào con rối trong tay hai đứa chúng nó.

-Tôi đã từng nói là sẽ giúp cậu trong chuyện công ty. Chỉ vì hôm nay tôi nghe thông tin này quá đột ngột, chỉ kịp chuẩn bị ứng phó chứ chưa kịp báo cho cậu. Thành thật xin lỗi!

-Còn cậu ta?-Bảo nhìn Huy như thăm dò.

-Cậu ấy là Vĩnh Huy. Thực ra chuyện điều hành công ty có tốt hay không là trông chờ vào cả cậu ấy. Tôi mới đúng là trợ lý...-Pie cười.

-Tôi đã xem qua tình hình công ty của cậu, cũng chưa đến nỗi nào. Tôi cần thêm một số giấy tờ khác...cậu đưa tất cả các hồ sơ về kinh doanh của công ty cho tôi- Huy nói với thái độ ra lệnh cho người khác như vẫn thường làm.

-Tại sao tôi phải làm vậy? Cậu là ai chứ? Cậu là gì với Pie?- Bảo hỏi dồn.

Huy bắt đầu thấy khó chịu với thái độ bất hợp tác của Bảo. Pie thấy ngay tình cảnh trước mắt, liền nhảy vào ngay.

-Hai người hợp tác chút đi. Đều là bạn của tôi cả mà!

-Bạn á?-Cả Bảo và Huy đồng thanh.

-Kẻ thù thì đúng hơn.-Huy buông một câu.

-Bạn gái không phải bạn -Bảo cũng lên tiếng

Pie nhìn Bảo chăm chăm, im lặng một lúc.

-Bảo! Cậu cúi xuống tôi nói nhỏ này.- Giọng Pie nhỏ nhẹ, đưa tay ngoắt ngoắt ra hiệu.

Bảo tò mò không biết Pie định nói chuyện gì. Ngay khi Bảo cúi đầu xuống để nghe lời Pie nói thì...

Bốp...

-Pie...sao lại đánh tôi!

-Nói bao nhiêu lần tôi không phải bạn gái cậu.

Thấy con thịnh nộ của Pie, Bảo đành im lặng.

-Tôi không nói nhiều nữa. Tôi nhắc lại một lần, đối với việc giúp Bảo cũng như giúp Hạ Du, em gái tôi. Còn với Huy-Pie hạ giọng, quay về phía Huy- Cậu đã nhận lời thì phải làm tới cùng, tôi không tha cho kẻ thất hứa đâu.

-Cô cũng giữ lời hứa của mình, tôi không thích bị lừa dối.-Nói rồi Huy rời phòng, lạnh lùng và có chút kiêu ngạo.

-Tên khó ưa-Pie lầm bầm.

.....

Mọi chuyện diễn ra như đúng kế hoạch. Huy với Pie về ở nhà Bảo. Ban đầu sự hiện diện của Huy làm Bảo khó chịu ra mặt, cậu nhóc không ngại công kích Huy ngay trên bàn ăn...

-Tôi nghe nói cậu cũng chỉ học lớp 11 thôi. Cậu có tài cang gì mà đứng ra tuyên bố sẽ điều hành tốt công ty của tôi?

-Tôi không cần nói với cậu. Và tất cả chuyện này tôi làm vì giao kèo giữa tôi và Pie- Huy vừa ăn vừa nói.

-Pie! Hắn đang nói giao kèo là sao? Hai người rút cuộc làm chuyện gì?

-Không ảnh hưởng đến cậu. Cậu đi mà lo chuyện công ty, đừng quan tâm đến những chuyện sàm nữa- Pie tỏ ra nghiêm nghị- Không thích trả lời nên đừng hỏi nữa.

Hạ Du im lặng nãy giờ, quan sát thái độ của từng người. Cô bé không nói tiếng nào.

Pie rời bàn ăn, Huy vẫn tiếp tục với phần ăn của mình, Bảo nhìn Huy chăm chăm với vẻ khó chịu.

Ngày qua ngày....

Huy điều hành công ty rất tốt, những dự án được triển khai, các hợp đồng liên tục được ký kết.

“Tài năng” đó là từ để diễn tả về Huy. Không ai có thể ngờ một cậu nhóc lớp 11 lại có thể làm những công việc ngay cả những người học xong đại học khó có thể làm tốt được. Pie rất thắc mắc và nhanh chóng hỏi cho ra lẽ.

-Tôi đang học đại học-Huy phán 1 câu anh ròn, cậu vẫn tập trung làm việc với máy tính.

Pie cười phá lên:

-Đùa! Mới xong lớp 11 chưa đầy 1 tháng, cậu học đại học trong mơ à?

Hàng động của Huy bị ngừng lại, cậu nhìn Pie, lạnh lùng.

-Cô là con vịt à?

-Gi??

-Nói chuyện với cô y như nước đổ đầu vịt.

-Cái gì?-Pie nổi cáu.

-Ra ngoài! Cô đang làm tôi mất tập trung-Huy tiếp tục công việc, mặt lạnh như tiền.

-Tôi cũng có thể làm nếu tôi học qua 1 lần. Đừng tưởng chỉ có mình cậu giỏi-Pie ngồi khoanh tay, ngả người ra ghế sofa. Nhất định không chịu ra khỏi phòng.

Huy đang giải quyết một số công việc quan trọng, sự có mặt của Pie đang làm rối loạn mọi suy nghĩ của cậu.

-Sao cô cứ lảng vảng trong này thế hả? Qua bên thằng nhóc kia chơi đi!

-Choi á???-Pie nói lớn, hai mắt mở to-Ý cậu là tôi giống một đứa vô tích sự lắm hả?

-Cái đó là do cô tự nói.

-Cậu được lắm Vĩnh Huy. Hãy đợi đó!-Nói rồi Pie đi thẳng 1 mạch ra khỏi phòng.

Huy thở dài, ngưng gõ gõ bàn phím. Ngẩng đầu một chút, nhìn thấy Pie hùng hổ bước ra ngoài. Mỗi cậu thoáng lên một nụ cười.

Bảo đang tập tành điều hành cùng Pie. Pie học rất nhanh, nên ngồi với Bảo một lúc là thấy chán. Với lại ánh mắt cậu ta cứ làm Pie thấy rợn người.

-Đừng nhìn tôi nữa, tập trung “học hành” đi!!!-Pie nói lớn.

-Không hiểu sao ánh mắt tôi cứ nhìn về nơi có Pie, em có ma lực lôi cuốn người khác à?-Bảo nhìn Pie, nhẹ nhàng hỏi.

Câu nói làm Pie dựng gáy, ớn lạnh. (0.0).

-Điên mất thôi. Tự học đi!!!-Nói rồi Pie rời phòng và không quên đóng rèm cửa như ám chỉ cho sự tức giận của mình. Mà thực ra là xấu hổ nhiều hơn (^.^).

Đó chính là lý do Pie lại có mặt để làm phiền Huy.

-Ra ngoài!- giọng Huy nhẹ vang lên.

Pie ngồi xem sách, liền đáp trả.

-Không muốn.

-Ra ngoài!!

-Không.

Một phút im lặng...

-Hay là...-Huy nhẹ nhàng nâng cằm Pie lên, nhỏ nhẹ-Em muốn anh kiss cho thì mới chịu đi hả?

Pie đỏ mặt, nhanh chóng đẩy mạnh Huy văng ra bờ tường bên kia, rồi quát lớn:

-Đồ hâm!!!-Pie nhanh chóng phóng ra cửa, quay phắt lại-Đừng bao giờ dùng từ “anh-em” với tôi!!! Đồ hâm!

Pie đóng rầm cửa. Cô bé đứng dựa người vào cửa, hơi thở có chút nóng, tim đập nhanh hơn vài nhịp. Tự mình đứng trấn tĩnh lại hồi lâu(0.0).

Cuối cùng, vì không có chỗ nào dung nạp nên Pie đành về nhà chơi với Hạ Du. Nhưng ám ảnh về hai con người kia cứ lớn vòn trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thông minh và ngu ngốc

Công ty đang dần đi vào ổn định, Bảo cũng đã quen với công việc, có gì rắc rối cậu có thể hỏi người trợ lý đặc biệt, được Huy tin tưởng giới thiệu.

Đã đến lúc Huy với Pie phải đi về.

Trước đó, Bảo đặc biệt mở tiệc chúc mừng thành công của công ty. Buổi tiệc chỉ đơn giản bao gồm những người quản lý, các trưởng phòng và các vị lãnh đạo, nên cũng không cho là lớn. Nhà Bảo có khoảng sân khá rộng, nên được chọn làm nơi tổ chức tiệc. Huy không tham gia, yên lặng ẩn mình trong phòng, mặc cho Pie nài nỉ lôi kéo. Cuối cùng, Pie đành bỏ cuộc. Gì chứ “cứng đầu” thì Pie đọ không lại Huy được.

Buổi tiệc diễn ra bình thường, Pie kết thúc bản ghi ta quen thuộc. Bảo bước lên phía trước.

-Cô ấy là đối tượng kết hôn của tôi.

-Ồ-Tiếng đám đông vang lên bên dưới.

Pie đứng hình sau tuyên bố xanh rờn Bảo nhắm vào mình. Hai tay cậu ta vẫn đang nắm lấy vai cô bé. Phản kháng trong trường hợp này chỉ làm cả hai trở nên khó xử trước các khách mời. Pie đành gượng cười, gạt lấy mic.

-Anh Bảo đây đùa hơi quá rồi. Tôi nào có vinh hạnh đó. Cô gái nào ở đây có nhã ý muốn “đặt chỗ” thì xin mời, tôi sẽ sắp xếp cuộc hẹn.

-Không cần, vì trái tim tôi bị em nắm giữ mất rồi. Làm gì có ai có cơ hội nữa chứ-Bảo nhẹ nhàng vuốt nắm tóc của Pie, nở nụ cười, ánh mắt xoáy sâu vào đôi mắt cô bé.

Pie thấy khó chịu kinh khủng, chỉ tiếc là không có năng lực ngưng đọng thời gian lại, rồi cho Bảo một bài học, về cái thói tùy tiện của cậu ta.

Còn đang bối rối đứng như trời trồng, bỗng... một bàn tay quàng qua eo Pie, kéo cô bé về phía sau. Điểm dừng là một thân hình to lớn. Pie quay đầu.

-Huy!-giọng Pie khê vang. Cơ thể đông cứng lại, cảm giác vòng tay của Huy đang siết thật chặt trên eo cô bé.

-Xin lỗi cậu. Tôi có việc cần bàn với Hoàng Dung, tôi mượn cô ấy một lát-Ánh mắt Huy lạnh lùng không chút biểu cảm, nói rồi Huy “kéo” Pie đi thẳng.

Đến sân sau, Huy buông tay Pie. Pie từ phía sau nhìn cậu. Huy đứng đó, không chút động tĩnh gì, im lặng như bức tượng.

-Huy, cậu...

Chưa kịp nói thì giọng Hạ Du vang lên từ ban công tầng 2:

-Chị là kẻ nói dối!-Hạ Du nói lớn-Chị phản bội lời hứa và cả lòng tin của tôi.

-Không có, Hạ Du à! Đó là tình cảm một phía của Bảo, chị hoàn toàn không tình cảm gì với cậu ấy.

-Không nghe! Không muốn nghe nữa!!!-Hạ Du quay lưng đẩy xe vào nhà.

-Lời hứa?-Huy quay người lại.

-Bí mật-Pie thở dài, mỉm cười nhìn Huy-Lúc này, cảm ơn cậu.

-Làm vì tôi thôi mà.

Pie nhủ mày với câu nói khó hiểu của Huy. Đang định hỏi, thì tiếng bước chân tiến lại gần...

-Pie!

Bảo bước nhanh về phía cô bé. Dáng vẻ hấp tấp, vội vã.

Vừa nghe tiếng Bảo, Pie quay phắt lại, đá mạnh vào chân cậu ta rồi đi thẳng một mạch không thèm nói một tiếng. Bảo ôm chân nhăn nhó, vẫn cứ nhìn theo Pie cho đến lúc cô bé đi vào trong nhà.

-Cậu đừng việc sắp đặt cuộc đời của người khác đi-Huy cất lời.

-Tôi làm gì là quyền của tôi.

-Quyền của cậu?-Huy cười nhạt-Pie không nằm trong quyền của cậu. Đừng lôi cô ấy vào mấy chuyện vớ vẩn.

-Cậu đừng xen vào chuyện của chúng tôi-Bảo nói lớn, đứng thẳng người dậy.

-Chuyện liên quan đến Pie, tôi nhất định sẽ xen vào-Nói rồi, Huy đi vào nhà.

Chỉ còn Bảo đứng đó, bất động. Có lẽ mọi chuyện xảy ra hôm nay tất cả là vì cậu. Vì cậu mà Hạ Du giận Pie, vì cậu mà Pie không thèm nói chuyện. Cái tính bồng bột, thích nói gì thì nói, thích làm gì thì làm của Bảo đến khi nào mới được khắc phục.

Sáng hôm sau.

Người tài xế sốt hổi chạy vào nhà.

-Cậu chủ! Tôi thấy lá thư này ở ngoài cổng

“2 giờ chiều, tại khu nhà hoang ngoại thành.

Mang 1 tỷ đến điểm hẹn

Tính mạng con bé đang ở trong tay bọn tao.

Đi một mình mày. Cấm báo cảnh sát”

Bức thư được cắt từ những mẫu kí tự và dán với nhau.

Đọc xong bức thư, Bảo ngồi phịch xuống ghế không tin nổi vào những gì mình vừa thấy.

-Có ai thấy Hạ Du không? Tôi tìm khắp nơi mà không thấy con bé-Pie vừa chạy xuống lầu vừa nói lớn.

-Chắc là giận cô nên cô bé tránh mặt rồi-Huy ngáp dài, cũng đi xuống lầu.

Cả hai nhìn thấy Bảo đang thất thành với tờ giấy trên tay. Vừa thấy Pie với Huy, Bảo quay đầu nhìn với ánh mắt khẩn thiết:

-Hạ Du bị bắt cóc rồi.

-HẢ???

.....

“-Con muốn biết chỗ đứng của con trong lòng nó thì hãy làm theo kế hoạch.

-Nhưng mà..

-Không nhưng nhị gì hết, không còn thời gian để suy nghĩ đâu”

Hạ Du ngồi trong một căn phòng trống với những bức tường đã gần sụp đổ, bám màu rêu.

-Hạ Du!-Một giọng nói khê vang lên sau ban công.

Hạ Du nhìn ra. Cô bé thấy Pie quần áo lấm lem đang vịn tay vào thành ban công gỉ sét, từ từ leo qua.

-Chị làm gì ở đây?

-Em không sao chứ?-Pie thì thầm.

-Không cần chị quan tâm. Anh Bảo đâu?

Đột nhiên có người đi vào. Pie nhanh chóng nấp mình dưới ban công.

-Con nói chuyện với ai vậy?

-Không có. Anh Bảo đến chưa?

-Cũng sắp rồi. Đợi thêm chút nữa thôi, mẹ sẽ cho con thấy.

“Mẹ sao? Là bà ta. Tại sao bà ta lại bắt cóc con gái của mình. Còn muốn Bảo đi một mình đến... Không lẽ mục đích chính của bà ta không phải là số tiền chuộc mà là Bảo sao?”-Những suy nghĩ cứ lướt nhanh trong đầu Pie, cô bé ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

-Con có thể tin mẹ không?

Người phụ nữ vuốt đầu cô bé, mỉm cười:

-Đương nhiên rồi, mẹ luôn làm những điều tốt nhất cho con-Nói rồi bà ta đi ra khỏi phòng.

-Hạ Du!-Tiếng Pie khe khẽ.

-Chị còn chưa đi-Hạ Du khó chịu đáp lại.

-Có phải em nghe lời mẹ thực hiện kế hoạch bắt cóc tổng tiền này?

-Chị nói bắt cóc tổng tiền là sao?-Hạ Du ngơ ngác hỏi lại.

-Sáng nay nhận được thư nói em bị bắt cóc đòi tiền chuộc, rồi còn nói Bảo đi một mình đến đây.

-Mẹ chỉ nói là kêu anh Bảo tới chứ không nói gì cả.

-Ngốc!!!-Pie bắt đầu nổi nóng với cô em ngốc nghếch này-Em có biết tại sao em bị tai nạn không? Vì mẹ em muốn thủ tiêu Bảo để chiếm gia tài. Lần trước thất bại, lần này bà ta nhất định không để Bảo sống sót. Em còn ngu ngốc nghe theo lời bà ta. Đi với chị, chấm dứt kế hoạch này.

Nhưng dường như Hạ Du còn chưa kịp hiểu vấn đề.

-Em không tin mẹ là người như vậy. Em không đi.

Pie điên tiết, nhưng cố nén xuống. Lập tức gọi điện cho Bảo thông báo tình hình.

Một lúc sau, ở phía trước nhà.

-Cho tôi gặp mặt con bé.

-Không phải vội.

Bốp...

Sau cú đánh mạnh từ sau lưng, Bảo gục xuống đo sần.

-Các người...

-Đúng là liều lĩnh. Dám tự mình đến đây. Mày nghĩ đã đến đây rồi thì còn trở về được nữa sao?

-Là bà sao?

-Chắc mày hiểu rồi nhỉ?-Người phụ nữ-chính xác là mẹ Hạ Du, đang bước tới gần cậu ta-Lần trước mày may mắn sống sót nhưng lại khiến con gái tao bị tàn tật. Lần này chắc chắn mày sẽ không thoát được. Phần tài sản thừa kế tao sẽ quản lý giúp mày. Lên đường vui vẻ.

-Kế hoạch hoàn hảo đấy. Nhưng bà mừng hơi sớm rồi-Bảo nhếch mép cười.

Bà ta ngoắc tay đám côn đồ kia lại. Mấy tên bọn trộm tiến về phía Bảo...

Ngay lập tức, người Bảo đem theo ập vào bên trong, số đông nhanh chóng áp đảo mấy tên bắt cóc. Lúc này Pie gọi điện cho Bảo nói, chính mẹ Hạ Du bắt cóc cô bé nên có ập vào thì Hạ Du cũng sẽ an toàn.

Mẹ Hạ Du không liệu trù được tình huống này, bà ta hoảng loạn, ngay lập tức chạy vào phòng. Bà ta thấy Pie đang đứng cạnh Hạ Du. Không quan tâm đến sự có mặt của Pie, bà ta đẩy xe lăn đưa Hạ Du đi. Pie định chặn lại thì từ ngoài vào, một tên bặm trợn đẩy bà ta ra, rút ra một con dao nhắm vào Hạ Du.

-Bọn mày đứng im không là tao giết con nhỏ này!!!-Hắn hét lớn. Vừa đẩy xe lăn của Hạ Du.

-Không được làm hại con bé-Tiếng mẹ cô bé hét lên.

Bà ta cũng không dự liệu tình huống, mấy tên bắt cóc có thể quay lại phản bội chính người đã thuê chúng. Bọn bắt cóc phản bội cũng phải, vì so với số tiền thuê thì số tiền chuộc cao hơn rất nhiều. Lại dễ dàng dẫn dụ con tin, nhờ có bà mẹ ngu ngốc thế này. Suy cho cùng, kẻ xấu gặp nhau thì trường hợp nào cũng có thể xảy ra.

.....

Tất cả đứng nhìn, phe bên nào thì lui về bên đó.

Những mảnh vụn gạch đá dưới sàn làm việc đẩy xe trở nên khó khăn. Hắn ta bắt đầu hết bình tĩnh, Hạ Du sẽ gặp nguy hiểm. Mẹ cô bé cũng chỉ biết nhìn trong lo sợ. Pie bỗng nghĩ ra một ý nghĩ hơi điên rồ.

-Đem theo một người tàn tật rất bất tiện. Vậy hãy để tôi làm con tin thay cô bé-Pie bước tới.

-Mày tới đây!!!-Hắn kéo Pie tới không chế và đẩy Hạ Du ra.

Hắn ta kẻ dao ngay cổ Pie, từ từ bước xuống lầu.

-Pie!!!-Bảo kêu lên.

-Đem Hạ Du đi!!-Pie nói lớn.

-Mày im mồm-Hắn đè con dao vào cổ khiến máu rỉ ra dính vào lưỡi dao, hắn nhìn về phía đồng bọn và ra lệnh-Lấy tiền rồi rút lui!!!

Cả bọn đi theo sự chỉ đạo của hắn.

Bảo vẫn không rời mắt khỏi Pie. Mặc cho lúc này cô bé cố nói là đưa Hạ Du đi. Bảo đứng đó chẳng để làm gì cả, với cậu Pie quan trọng hơn Hạ Du rất nhiều. Nhưng thật là ngốc, đã bàn tính là sẽ theo sự sắp đặt của Pie, thế mà lại bị trái tim chi phối. Pie chắc đã có tính toán của riêng mình khi muốn đổi con tin như thế.

Lúc này, Huy thừa lúc mọi người còn đang tập trung bên dưới, một mình đi lên lầu.

-Đi với anh!-Cậu nhanh chóng bế Hạ Du lên khi cô bé còn chưa nói gì.

-Chị Pie...cứu chị Pie đi...-Giọng Hạ Du rung rung, vì hoảng sợ cô bé ngất lịm đi.

Pie bị không chế ra đến xe, cô bé kịp nhìn thấy Huy bế Hạ Du an toàn ra xe. Cô bé hít một hơi lấy tinh thần, chớp mắt hai cái.

Rộp...

Con dao ngay lập tức rơi xuống đất. Hắn ta chưa kịp hoàn hồn thì thêm một cú lên gối khiến hắn gục ngã hoàn toàn. Đồng bọn của hắn hung hỏ xông vào. Rất nhanh, Pie đã tung liên tiếp mấy cú đá rất lực khiến chúng ngã nhào.

Bảo trở mắt đứng nhìn. Biết rằng Pie rất giỏi karate nhưng dường như cô bé đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Lúc Huy quay lại đã thấy đám đông nằm la liệt, Pie thì đang thờ dốc, tay chống bên hông. Nhìn như đàn chị giang hồ đang làm việc. Cậu ta đã từng thấy cảnh này rồi nên chẳng mấy ngạc nhiên. (lúc Pie cứu cậu ta khỏi đám côn đồ trường học -.-)

Người của Bảo cũng nhanh chóng “dọn” những đứa còn lại.

Kết thúc hỗn chiến.

Còn về mẹ Hạ Du thì...bà ta biến mất và không bao giờ xuất hiện nữa.

.....

Huy lái xe đưa cả bốn về. Huy cùng Pie ngồi ghế trước. Pie ngồi im, không chút nhúc nhích. Huy thì thoàng quan sát Pie qua kính, thấy cơ thể cô bé run

lên từng đợt, mồ hôi bắt đầu li ti trên trán. Bảo ngồi sau trông chừng Hạ Du, thấy Huy với Pie không nói tiếng nào, tự mình cũng im lặng.

Vừa về tới nhà. Pie đột ngột lên tiếng.

-Bảo đưa Hạ Du vào nhà trước đi.

Bảo ngoan ngoãn nghe theo lệnh, mở cửa xe, bế Hạ Du vào nhà. Hạ Du vẫn đang bất tỉnh không biết gì.

Pie thật chậm quay đầu nhìn Huy, mặt mũi cắt tiếng.

-Cậu cũng đi ra đi, tôi mượn xe đi chút.

Huy không nói lời nào, tự mình nhả ga, vòng xe lại.

-Cậu tính làm gì?-Pie ngờ ngác hỏi.

-Đến bệnh viện. Không phải cô đang muốn đến đó sao?

-Sao...

Chưa để Pie nói hết câu.

-Còn định chịu đựng đến khi nào???-Huy nói lớn-Sợ mọi người phát hiện nên không kêu đau, chịu đựng đến nổi mặt mày tái xanh thế kia. Tôi thấy vết thương trên vai cô...

Không để Huy nói hết câu, Pie vội chen ngang:

-Tôi...tự lo được-Pie vừa nói vừa mở dây an toàn, vuton người về phía Huy dành vô lăng.

Bất ngờ, bàn tay Pie bị Huy tóm lấy. Lực nắm của cậu ta khiến Pie cảm giác máu đang rất khó khăn lưu thông đến các ngón tay.

-Từ giờ, tôi sẽ lo cho cô.

Lời nói cùng ánh mắt Huy đều làm Pie thấy khó hiểu. Tay Pie đã được buông lỏng, lập tức cảm giác bàn tay tê tê. Huy vuton người về phía Pie. Cô bé khẽ rung mình, sợ cậu ta lại làm gì bất thường. Nhưng cơ thể Pie quá mệt mỏi để có thể kháng cự, chỉ có tâm là rối loạn liên hồi. Có lẽ Pie đã nghĩ quá nhiều, Huy chỉ muốn giúp cô bé cài lại dây an toàn, không có nhìn lấy Pie, chỉ hành động cứng nhắc rồi nhanh chóng thu người trở về.. Lăn nữa nhả ga, lái xe đi.

Pie quay nhìn Huy, chầm chậm nhìn sang nơi khác. Mắt cô bé lịm dần theo những vết máu đang rỉ ra trên vai.

Giật mình tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

.....

Vết thương trên vai Pie không nặng lắm. Cô bé sau khi được băng bó được cho về.

Bảo dành hết thời gian để chăm sóc cho Pie. Mặc dù cô bé bị thương không có nặng tới mức cần người khác chăm sóc. Bảo càng quan tâm, Pie càng thấy mệt mỏi, muốn nhanh chóng rời khỏi đây về nhà. Huy lạnh lùng nhìn từ xa, vẫn luôn quan sát, trông chừng cô bé. Nhìn nét mặt Pie, cậu ta dễ dàng biết cô bé muốn điều gì.

Từ khi biết Huy cũng có tình cảm với Pie, Bảo luôn có thái độ canh chừng. Cậu ta muốn tách hai người càng xa càng tốt. Huy đã thấy được ý tứ trong hành động của Bảo, cậu nhất quyết không để Bảo muốn làm gì thì làm. Cả hai phát sinh chiến tranh ngầm, làm Pie ngày càng mệt mỏi, phát bực vì muốn được nghỉ ngơi cũng không được. Rồi đến khi không thể để yên nữa, Pie buộc phải ra tay.

Trong lúc Huy với Bảo đang có một trận cãi nhau về việc ai là người quen biết Pie trước. Tình hình căng thẳng tưởng chừng sẽ phát sinh ẩu đả. Pie vội chen ngang, đẩy hai người ra xa, khó chịu nhíu mày:

-Quen tôi trước hay sau thì có gì quan trọng chứ?

-Quen biết trước thì tình cảm sẽ nhiều hơn, không phải sao?-Bảo nói lớn

Pie chống cằm, lăm bộ suy nghĩ một hồi, nhìn cả hai. Rồi cắt lời:

-Tôi mà có tình cảm với cậu trừ khi trái tim tôi nằm bên phải!-Pie nhìn Huy, rồi quay sang nhìn Bảo- Còn cậu, tôi mà tình cảm với cậu thì trái tim tôi nằm bên trái!

-Ruột cuộc thì trái tim Pie nằm phía nào vậy?

-Cô làm gì có trái tim đâu mà biết nó nằm bên nào-gọng Huy lãnh đạm phát ra.

-Vĩnh Huy! Cậu nói gì hả???-Pie lớn tiếng.

Huy không trả lời, lẳng lặng bỏ đi. Trên môi vẽ lên nụ cười. Chuyện cậu muốn biết, cuối cùng cũng đã biết. Quá khứ, đâu chỉ có mình Pie. Thời gian Bảo quen biết Pie, với thời gian Pie sống ở Nhật, hoàn toàn không trùng khớp. Chỉ cần gài một chút, có người sẽ lộ sơ hở mà không hề hay biết.

-Nói vậy là Pie thích tôi à?-Bảo quàng tay qua vai, tựa đầu vào vai Pie.

-Hên xui! Để xem tìm tôi ở bên nào đã-Pie kéo dài giọng, hất tay Bảo ra và bỏ vào nhà.

P/s: nữ chính thổ lộ rồi, nhưng một lúc với hai người. Thật sự t/g cũng không biết tìm cô bé nằm bên nào (haha)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Một tuần làm bạn gái

Cả hai cuối cùng cũng được trở về nhà.

-Cậu đã làm tốt chuyện cậu hứa. Vậy nên bây giờ tôi sẽ...

Huy đột nhiên cắt lời đánh gãy câu nói dở dang của Pie:

-Tôi không muốn biết chuyện về Thiên Ý nữa. Tôi yêu cầu chuyện khác?

-Gi?-Pie hét to, mặt mày có chút khó coi, âm lượng phát ra càng lớn- Bộ gờn mặt hả?

Nét mặt Huy vẫn lãnh đạm lạnh lùng, đôi mắt không chớp nhìn chòng chọc Pie, thực sự nghiêm túc. Khoảng thời gian tiếp xúc của hai đứa không hề ít, Pie chắc cũng nắm rõ tâm lý của Huy, lúc nào thì đang đùa, lúc nào thì nghiêm túc. Pie đành hạ hỏa, giọng trầm xuống, nói:

-Thôi được! Nói đi.

-Tôi muốn cô làm bạn gái của tôi 1 tuần.

-Hả?-Pie há hốc miệng, vẻ mặt lần này so với lúc nãy càng khó coi gấp bội.

Ban đầu Pie không chấp nhận yêu cầu của Huy, nhưng sau khi cô bé đặt ra một loạt các quy định của riêng mình. Với quy tắc 3 không “Không được hôn, không được ôm, không được đụng chạm”. Và Huy chẳng cần suy nghĩ, đồng ý. Nên Pie nhận lời. Một tuần thôi mà, sẽ qua nhanh thôi.

Sáng hôm sau.

Điện thoại đổ chuông điên cuồng. Pie nhẫn không được, bắt máy.

-Vừa sáng ra, cậu gọi tôi làm gì?-Pie cảm râm với đôi mắt nhắm tịt, gác điện thoại bên tai.

-Chuẩn bị đồ đạc dùng trong một tuần, 1 giờ sau tôi đến đón.

Điện thoại bên kia cúp cái rụp.

-Ý là sao đây?-Pie nhú mắt nhìn vào điện thoại, con buồn ngủ lại kéo tới, cô bé ngáp dài, tùy tiện ném điện thoại trên giường, tiếp tục ngủ.

Một lúc sau.

Pie vươn vai, há miệng rộng ngáp một cái dài, không có chút ý tứ dùng tay che miệng lại. Chợt cảm thấy cơ thể như đang chuyển động. Cô bé rất nhanh bật dậy, mắt mở to, lướt tầm mắt một vòng.

-Dậy rồi à?-Giọng Huy vang lên từ phía trước. Cậu ta nhìn qua kính thấy Pie đang ngồi ngơ ngơ ở băng ghế sau.

-Ủa?-Pie vươn người tới băng ghế phía trước, trực tiếp từ phía sau đầu Huy phát ra tiếng- Nhớ không lầm là tôi đang ở nhà ngủ mà! Sao bây giờ lại ở trên xe của cậu?

-Thật là hết nói nổi. Ngủ đến cỡ đó, tôi nghĩ trên trái đất này còn sót mình cô.

“Quay lại lúc 7h sáng.

-Tiểu thư, cậu Vĩnh Huy đến.

-Ừm...ừ...-Pie ậm ừ trong lúc đang ngái ngủ.

-Cậu ấy hỏi tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa?

-Ừm.

-Ngủ chưa dậy nữa sao?-Giọng Vĩnh Huy vang lên, cậu ta nhanh chóng xuất hiện sau đó.

-Dạ tại hôm qua tiểu thư đến CLB karate đến tối, lại còn luyện phim đến gần sáng nên... Tình hình này chắc ba bốn tiếng nữa mới tỉnh ngủ được. Cậu có muốn đợi?

Pie nghe giọng chị giúp việc, cả tiếng thở dài của Huy. Nhưng cơ thể Pie mệt mỏi không buồn nhúc nhích, tâm trí lại đang mơ màng. Pie nghĩ mình đang ở trong giấc mơ nghe họ nói chuyện.

Huy lướt nhìn Pie đang nằm ngủ ngon lành trên giường, tướng ngủ hơi khó coi, chân bị rơi xuống nền gần hết. Cậu ta cau mày.

-Nhờ chị soạn đồ giúp. Còn cô tiểu thư này để đó tôi giải quyết.

Chị giúp việc không ý kiến, chỉ gật đầu rồi đi thu dọn đồ đạc giúp Pie”

Lúc này...

-Vậy chị ấy đã dọn đồ giúp tôi phải không? Chị ấy thay đồ giúp tôi phải không? Chị ấy đưa tôi ra xe luôn phải không?

Một đồng câu hỏi dồn dập, Huy cảm giác như bị tra tấn tinh thần. Không phải vì bị hỏi quá nhiều mà vì không biết phải trả lời như thế nào. Đồ là chị giúp việc dọn nhưng việc lựa cái bộ nào thì Huy chỉ đạo. Còn đưa ra xe, đương nhiên là Huy kéo ra, chị giúp việc làm sao rình nấp Pie được. Còn thay đồ thì...tự mình thay mà giờ còn hỏi như không biết gì. (bó tay -.-)

Huy thở dài...Ngày đầu tiên Pie trở thành bạn gái của cậu đã thế này rồi. Sáu ngày còn lại sẽ thế nào đây?

Một lúc sau. Chiếc xe dừng lại.

-Oaaaaa!-Pie thốt lên, đi kèm là ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Trước mặt Pie, cảnh tượng thần tiên hiện ra. Hàng rào trắng với hàng ngàn bông hoa hồng leo màu vàng đập thẳng vào mắt. Ánh nắng chiều tà phả vào làm cảnh vật đẹp thêm bội phần. Chưa hết ngỡ ngàng, vào bên trong sân hàng cây ngân hạnh (rễ quạt) trải dài theo lối đi vào tận trong căn nhà.

Pie nhanh chóng mở cửa xuống xe, Huy cũng mở cửa đi xuống. Khoảng chừng một phút Pie đã lướt qua hết những cái cây trong sân. Ánh mắt long lanh nhìn hết bên này qua bên kia, tay hết chạm bông hoa này lại sờ bông hoa kia. Nhìn cái mặt hớn hở của Pie, thật có chút tàn nhẫn khi phải nói...

-Đi đánh răng rửa mặt đi. Làm ô nhiễm không khí nhà tôi quá đi.

Pie đứng hình trong 3 giây. Sự nhớ, đúng là sáng nay Pie mơ màng nên chưa có vệ sinh cá nhân thật. Cô bé liền cúi đầu lao nhanh vào nhà, thảm nguyện rửa cái tên kia không biết giữ cho cô bé chút mặt mũi nào.

Vệ sinh xong, cô bé lại lao ra vườn.

Bỗng dưng bước chân Pie chậm lại, cô bé nhìn thấy Huy với vẻ trầm mặc đứng nhìn chăm chú vào gốc cây ngân hạnh. Xung quanh cậu ta là tòa ra luồng khí u buồn, đôi mắt yên lặng mấy phút cũng không có nhấp nháy. Pie tự nhiên dừng bước hẳn, đứng ở một khoảng cách khá xa nhìn Huy, không có mấy may làm phiền cậu ta.

Từng gốc cây, ngọn cỏ vẫn nguyên dạng như lúc trước. Sống ở đây mười mấy năm chưa bao giờ cậu thấy cảnh vật trở nên u sầu đến vậy. Nhớ năm đó 6 tuổi, cậu cùng mẹ đi ra làm vườn, cậu vì lười mà nằm dài trên đất kêu đau lưng, nhất định không chịu làm nữa, mẹ chỉ cười, nhò nhẹ nói “lười biếng sau này không lấy được vợ”. Cậu nói chọc được tâm cậu có chút lo lắng, liền ngồi dậy tiếp tục công việc. Về sau cứ việc gì cũng dành làm, chứng tỏ ta đây rất siêng năng. Lớn lên dù biết câu mẹ nói chỉ là châm chọc nhưng trong cậu bản tính hình thành luôn luôn biết phấn đấu cho việc đang làm.

Tay Huy duỗi ra chạm đến thân cây. Chợt một giọt nước rơi xuống tay cậu, rồi ào ạt rơi càng nhiều.

-Mưa rồi!-Tiếng Pie vọng từ phía sau, liền theo là tiếng chân chạy vào nhà.

Huy sau vài giây cũng định thần lại. Quay người xuyên màn mưa, bước không có gấp đi vào nhà.

Pie thấy bóng Huy từ xa đang bước vào. Cô bé yên tĩnh dựa một bên cánh cửa, nhìn ra. Mưa mùa này bất chợt, mỗi trận lại không hề nhỏ. Cả hai im

lặng đứng nhìn ra vườn, mỗi người một tâm trạng. Pie liếc mắt nhìn Huy thăm dò. Cô bé thực muốn biết lúc này Huy là vì điều gì mà thay đổi tâm tình. Nhưng thực không mở miệng được, đành mím môi nuốt lời vào trong bụng.

-Có chuyện gì?

Pie chợt giật mình vì tiếng Huy đột nhiên phát ra. Huy vẫn đứng đó nhìn ra vườn, không hề nhìn về phía Pie, thế nhưng lại biết Pie đang nhìn mình và biết Pie có chuyện muốn hỏi. Pie lập tức thu hồi ánh mắt, đem tất cả bộ não vắt ra cách ứng phó.

-Đây thực sự là nhà cậu hả?

-Hỏi thừa.

-Vậy sao cậu lại sống một mình trong ngôi nhà kia?

-Bị đuổi.

-Hả?-Pie trở mắt, há miệng nhìn Huy.

-Nhưng có cô nên chắc không sao.

-Hả?? Là sao?

-Biết vậy đi-Huy quay lưng, chuẩn bị bước vào nhà. Chợt bước chân dừng lại, như vừa nghĩ ra điều gì đó, cậu ta quay đầu nhìn Pie-Tôi nên xưng hô với cô như thế nào cho giống bạn gái nhỉ?

Câu hỏi làm Pie có chút suy nghĩ. Thật ra cũng không hề để ý đến chuyện này, làm bạn gái cậu ta mà suốt ngày hai đứa cứ “Tôi-cô, tôi-cậu”, đã làm thì cũng phải thực một chút.

-Gọi anh-em?-Huy cúi thấp đầu, nhìn Pie.

Vừa nghe đến hai chữ đó, Pie lùi mấy bước.

-Không được!

-Trong giao kèo không cấm chuyện xưng hô-Huy bước tới.

-Bây giờ tôi bỏ sung!-Pie lại lùi mấy bước.

-Tôi không đồng ý-Huy lạnh lùng đáp trả.

-Vậy thôi, nghỉ! Đợi lát tạnh mưa, tôi về nhà-Pie hùng hổ quay mặt.

-Muốn về sao?-Huy khoanh tay đứng nhìn, phán-Nói trước là trong khoảng 5 cây số trở lại đây không có bất kì chiếc xe nào trên đường. Và chưa kể đoạn đường từ đây về nhà ước tính khoảng 8 tiếng nếu đi xe, còn nếu đi bộ thì tôi không chắc.

-Khang Vĩnh Huy!-Pie quay phắt lại, hét lớn vào mặt Huy.

Huy vẫn trơ mặt, mặc cho Pie có tức giận đến mức nào.

-Tôi lấy xe cậu về.

-Tìm được chìa khóa thì cứ việc.

Pie ngồi phịch xuống, chống cằm, suy nghĩ, tính kế “Được lắm Vĩnh Huy, dám gài tôi vào tình thế này. Tôi sẽ không chịu thua đâu, hãy đợi đây”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kỷ niệm

Mưa tạnh ngay sau đó. Pie háo hức tính lao ra vườn thì bị Huy cản lại, đơn giản nói một câu “Muốn hít hơi đất để bệnh chơi hả?”. Pie xịu mặt, nhưng tính ra thì lời Huy nói không có sai. Thế thì đợi đến mai vậy. Không ra vườn “quậy” thì ở trong nhà “phá” cũng được. Pie dạo hết một vòng tầng trệt, rồi lại lên tầng trên.

-Nhà này giống theo phong cách Nhật cổ nhỉ?

-Có gì sao? Mẹ tôi là người Nhật mà.

Pie xém xỉu bật ngửa khi nghe Huy nói. Nhưng mà nghĩ lại thì có gì đâu mà ngạc nhiên, chẳng phải hôn ước của hai nhà là do “người đời thứ 5” gì đó, nếu suy nghĩ thì ngay từ đầu phải biết ba hoặc mẹ Vĩnh Huy là người Nhật.

-Có ăn tối không?-Huy an tọa trên ghế, ánh mắt nhìn Pie.

Pie đối mặt với Huy không quá một giây, nhanh chóng đảo sơ tất cả các món trên bàn. Bụng kêu lên vì đói cả ngày hôm nay. Cô bé ngồi xuống, không do dự bắt đầu cầm đũa. Lúc đầu ra vẻ từ tốn ăn, càng về sau ăn càng nhiều, ăn như chưa bao giờ được ăn. Phải nói rằng dạ dày Pie có thể so sánh với nguyên một hạm đội. Chốc lát thức ăn đã sạch veo.

-Nhưng mà, ngôi nhà này sao có mỗi bà giúp việc vậy? Ba mẹ cậu đâu rồi?-Pie hỏi tinh bơ, miệng đang còn nhai chóp chép.

Huy động tác nhai thức ăn bị gián đoạn, có thể thấy rõ mặt cậu biến sắc rõ rệt. Pie nhìn Huy đợi rõ lâu, thấy cậu không mở miệng, sức nhớ ra một chuyện từng được nghe.

“Huy giết mẹ nó! Đừng nhìn thấy nó như thế mà bị lừa, là dân anh chị đấy.”

Pie rung mình. Lúc trước ở nhà, Pie từng nhắc đến mẹ Huy làm cậu ta nổi điên lên. Hôm nay lại lỡ quên.

-Xin lỗi! Tôi không cố ý-Pie nói nhỏ, ánh mắt nhìn Huy dè chừng.

Huy không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng lên, đi vào phòng.

.....

Sáng,

Pie đã biến mất. Tìm khắp nhà cũng không thấy, đồ đạc vẫn còn trong phòng.

-Cô bé ra ngoài từ sớm rồi. Nói là đi ngắm hoa-Bà giúp việc vừa quét dọn vừa nói.

Như vừa nghĩ ra điều gì đó, Huy liền cất bước.

Một lúc sau, đã thấy bóng dáng Pie dưới những hàng cây. Cô bé đang nhìn gì đó rất chăm chú vào những tán lá trên cao kia. Một lúc lại đảo mắt qua cây khác.

-Lê Diệu Anh.

Pie quay lại, mở mắt to ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên Huy gọi đầy đủ tên cô bé. Pie nhớ là vậy (đã có gọi nhưng toàn lúc Pie bất tỉnh thôi)

Huy ngồi sau yên của một chiếc xe đạp. Một hình ảnh rất khác so với khi mặc đồ chỉnh tề lái xe hơi thường ngày. Nhìn Huy bây giờ rất chi là bình thường.

-Tới đây-Huy ngoắc tay ý bảo Pie bước lại chỗ mình.

-Chuyện gì?

-Chờ bạn trai đi chơi!

“Bạn trai” hai từ này chọt đập bộp vào trong đầu Pie. Huy đã nghĩ ra cách xưng hô cho cả hai rồi sao, nghe thật cứng nhắc nhưng có thể tạm chấp nhận được. Có điều, Pie nghe sao thấy nó ngược ngược. Đáng ra người chờ phải là Huy mới đúng. Nhìn cái mặt nham hiểm kia, Pie đoán đây là kế hoạch đây ả đầu tiên Huy dành cho mình. Muốn đùa nhau thì Pie sẽ cùng đùa với cậu ta.

-Được thôi! -Pie lên giọng, cầm lấy tay lái-Vậy giờ bạn trai muốn đi đâu nà?

-Bạn gái cứ đi đi.

Những vòng xe lăn bánh, từ từ chậm chậm. Chiếc xe đạp được Huy lôi ra từ nhà kho, đã khá lâu không sử dụng nên có phần nặng nề. Và vì Huy khá nặng, cậu ta lại cao nên hai chân cứ chậm chạp, làm cho lực ma sát cản trở chuyển động. Pie cố lắm nhưng cũng không đi nhanh được, lưng thấm được một lớp mồ hôi. Ngồi sau Huy có thể nhìn thấy được Pie đang dần đuối sức.

-Đưa xe đây, đạp như rùa ....

-Có cậu nữa làm sao tôi đi nhanh được!-Pie đổ quau, phóc xuống xe, mặt mày cau có. Pie nhanh chóng ngồi phía sau xe (Vì đang mặc váy nên phải ngồi

một bên).

Quá 10 giây sau, vẫn không thấy xe chuyển động, Pie lại cảm rằm:

-Cậu đang làm gì vậy? Còn không mau đạp đi!

-Bộ dạng thật khó coi. Lau mồ hôi đi-Huy đưa cho Pie một cái khăn tay, vẫn giọng lạnh lùng.

“-Em lau mồ hôi đi..

-Ồ. Cảm ơn.”

Nhìn cái khăn đó, Pie nhớ lúc nhỏ. Lúc Pie giúp cậu ta tìm đường về nhà, vì thấy Pie đổ nhiều mồ hôi nên cậu ta cũng đã đưa cho cô bé. Bây giờ vẫn như vậy, nhưng so với trước Huy quả thực là lạnh lùng vô cảm.

Như trước đây, Pie đưa tay tiếp lấy khăn tay, mở miệng nói một câu.

-Cảm ơn..

.....

-Oa! Mùa này vẫn còn sót lại mấy bông anh đào kia. Tôi muốn được ngắm hoa vào lúc nở rộ kia. Tháng 4 năm sau tôi sẽ đến đây để ngắm chúng. Mà xung quanh đây chỉ có mỗi hàng cây anh đào này thôi à? Ngán hạnh với anh đào.....ở Nhật còn có cây gì nữa ta!-Pie ngược mặt lên trời, suy nghĩ-À, có hoa Tử Đằng không? Chắc có mà phải không?

Đầu Huy cảm giác loạn cả lên, Pie đúng là thừa năng lượng, nói không chút nghỉ.

-Nói câu “Anh chở em đi ngắm hoa Tử Đằng” thì tôi sẽ chở cô đi.

-Không-Pie nói lớn, tay khoanh trước ngực-Không chở đi thì mai tôi sẽ tự tìm.

Đột nhiên

Chiếc xe đạp lao xuống con dốc dài. Tốc độ cực nhanh, mà Huy không có dấu hiệu thắng lại. Pie ngồi một bên đã hơi chòng chành, tay lại không có chỗ bám vịn, hơi hoảng hốt nói lớn:

-Chậm thôi!!!

Cậu ta như cũ không phản ứng, chiếc xe vẫn lao nhanh xuống dưới.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại, tóc Pie rối tung cả lên. Bình thường lao xe hơi như điên Pie không thấy sợ bằng cảm giác này. Kiểu như cả người luôn trong tư thế văng ra đường.

5 giây sau Pie mới hoàn hồn. Và phát hiện...hai tay mình đang vòng phía trước ôm lấy Huy. Là lúc này, hoảng loạn đến không tự chủ đưa tay ôm lấy cậu ta sao? Rất nhanh, Pie thu tay lại, phốc xuống xe trong trạng thái hóa đá tại chỗ.

Huy không nói lời nào, lẳng lặng dắt xe dựng bên góc cây, bước chậm rãi quay lại chỗ Pie.

-Bạn gái vi phạm điều khoản “không được ôm” trong thỏa thuận phải không nhỉ?

Pie nhớ lại chuyện mình từng nói “Ai vi phạm sẽ bị phạt. Làm một chuyện đối phương yêu cầu.”

Pie điên tiết nhưng không thể nói gì, tay nắm thành nắm đấm, tự mình nén tức giận kiềm chế xuống. Rõ ràng là Huy cố tình làm Pie sập bẫy. Chính Pie đặt luật mà lại tự vi phạm nên không nói được lời nào.

-Đồng ý chịu phạt chứ?-Mặt Huy lộ vẻ đắc ý.

-Nói!!!-Pie hét lớn, đem một phần tức giận giải tỏa ra.

-Hình phạt là...

“Thế nào cũng đặt ra yêu cầu làm bẽ mặt mình. Nhìn mặt là biết...trước giờ có làm chuyện gì tốt đâu”-Pie làm bằm.

-Chơi trò “Có-Không”

Pie há hốc miệng, muốn ý kiến nhưng không biết nói gì. Vì cô bé thực không hiểu Huy đang nói gì.

-Khi tôi hỏi, cô chỉ được trả lời “có” hoặc “không”. Nhưng cô chỉ có 5 câu trả lời “có” và 5 câu trả lời “không”. Hiểu chưa?

-Hiểu rồi-giọng Pie trầm xuống, thái độ bất cần.

Mặt Huy mỉm cười, quay người đi, để lại một câu.

-Vậy thì, bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thích...Có hay không?

Cả hai đi bộ một đoạn đường dài. Huy thi thoảng hỏi Pie.

-Bạn gái có thích nơi này không?

-Có!

-Bạn gái muốn đi cùng tôi không?

-Không!

Đi một đoạn, Huy lại hỏi Pie một câu. Đến khi còn hai lựa chọn cuối cùng, vừa đúng một câu trả lời “có”, một câu trả lời “không”. Pie tập trung xem Huy tiếp theo ra câu hỏi gì. Đi tiếp một đoạn, Huy giữ thái độ im lặng, làm Pie được một phen hồi hộp, lo sợ. Nhắc không được, Pie cất lời.

-Cậu có tính hỏi...

Không để Pie nói hết câu, giọng Huy đã âm trầm cất lên.

-Bạn gái có đồng ý đính hôn với tôi không?

Vừa nghe câu này, Pie không cần suy nghĩ, theo quán tính mà đáp trả.

-Không!

Vậy là chỉ còn một câu trả lời “Có”. Pie thấy đầu óc bắt đầu căng thẳng. Giống như đang làm bài thi trắc nghiệm, nhưng là một bài trắc nghiệm kì lạ, đáp án thì đã biết còn câu hỏi thì chưa. Chín câu hỏi trước, Pie sử dụng đáp án “có”, “không” có cân nhắc và tự thấy mình chưa hề bị Huy chơi xỏ một câu nào cả. “Cậu ta không phải muốn dùng câu cuối cùng này để một phát dim chết mình đó chứ? Vừa rồi hỏi mình có muốn đính hôn với cậu ta không, đương nhiên sẽ chọn không rồi. Nhưng nếu để dành từ Không đó cho câu cuối thì mình không lo lắng như vậy”

Đột nhiên, Huy dừng lại. Pie cũng dừng bước, không biết là chuyện gì nữa. Hai đứa đứng như vậy, mãi cho đến ba phút sau. Huy quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Pie, một thái độ cực kỳ nghiêm túc. Pie nhận thấy điều đó, cô bé nuốt ngụm nước bọt tự trấn an mình phải thực sự bình tĩnh. Huy bước tới, mỗi bước chân của cậu ta lại làm Pie lo lắng.

Khi khoảng cách chỉ còn còn vài centimet, Huy cúi đầu xuống, lời nói phát ra như thì thầm bên tai Pie.

-Bạn gái có thích tôi không?

Một cơn gió mạnh thổi qua, cơ thể Pie run lên một đợt. Ngay lập tức, môi Pie định phát ra từ “không”, nhưng chỉ còn một câu trả lời “có”. Tay Pie nắm chặt váy, mặt dán xuống mặt đất. Huy là muốn đùa cô bé hay thực sự đang hỏi thật? Quá hoang mang. Pie đứng im một hồi cũng không thể phát ra câu trả lời.

Chờ đợi câu trả lời từ Pie cũng làm Huy bắt đầu căng thẳng. Dẫu biết đây là trò chơi, lời Pie nói chỉ ở trong quy tắc của trò chơi. Nhưng Huy vẫn muốn nghe một lần, dù là giả, câu trả lời “có”. Huy tâm tình lắng xuống, từ tốn cất lời.

-Bây giờ không trả lời cũng được. Sau này nhất định phải trả lời.

Nghe tuyên bố của Huy, Pie ngẩng đầu lên, thấy Huy đã quay lưng lại từ lúc nào. Bóng lưng thoảng thấy hơi thờ dài. Cậu ta vừa suy nghĩ ra điều gì đó, lạnh lùng cất lời:

-Đi với tôi đến một nơi-Nói rồi, Huy tự mình bước đi trước.

-Ồ...đợi-Pie vội bước nhanh theo sau.

Cả hai leo lên một ngọn đồi nhỏ, xung quanh toàn là cây, che mát cả một vùng lớn. Dần dần, Pie thấy trước mặt mình hiện ra một ngôi mộ phủ đầy cỏ xanh, bao quanh là hoa cẩm tú cầu.

“Takishima Mika, người này là...”-Suy nghĩ thoáng lên trong đầu Pie.

-Mẹ, con đã về.

Sau khi nghe Huy phát ra câu nói. Pie lập tức hiểu, ngôi mộ này chính là mẹ của Huy. Một người trong dòng họ Takishima. Pie đứng im nghe Huy nói gì đó với ngôi mộ, cô bé cũng không có làm phiền. Đơn giản cất bước đến bên mấy cây cẩm tú cầu, ngắm nghía.

-Còn đây là con dâu tương lai của mẹ.

Còn chưa ngắm được câu nói của Huy, lập tức bờ vai Pie bị cậu ta nắm lấy, đẩy tới, trình diện trước ngôi mộ.

-Cái...cái...cái...-Pie cả lăm một hồi, mới phát ra được câu-Cái gì hả?

Tay Huy buông ra, cậu ta nhìn thẳng về phía trước, nói một cách nhẹ nhàng.

-Cô ấy tên là Diệu Anh. Cô ấy nhìn có vẻ bạo lực nhưng thật sự rất tốt bụng, cũng rất dễ thương.

Vừa nghe đến, Pie quay mặt nhìn Huy. Thấy cậu ta bảo tồn vẻ mặt cùng ngữ điệu lạnh lùng, không có tí gì là đang trêu chọc Pie cả. Pie tự thấy con điên lúc này thấy dịu xuống một chút.

Nhưng một giây sau.

-Nhìn cô ấy có vẻ thông minh nhưng thật sự ngốc không thể tưởng được. Cô ấy rất hậu đậu, cứ vài tuần lại phải đưa đi bệnh viện, về nấu ăn thì dở tệ, ngủ thì gấp ba lần người khác, đặc biệt rất lười biếng...

Nghe xong, Pie tím mặt, máu dồn lên tận não.

-Nè!!! Cậu...-Pie hét lớn.

Không để Pie nói hết câu, Huy đã mở miệng chặn trước.

-Nhưng con lỡ yêu cô bé này mất rồi.

Cả người Pie xiêu xuống, máu lại tụt xuống tận dưới chân, cả người lạnh toát. Huy vẫn không hề quay nhìn Pie, trong khi cô bé vẫn đang nhìn cậu không chớp mắt. Những lời cậu ta nói ý là sao đây?

Khuya hôm đó, Pie nằm quay qua quay lại một hồi vẫn không ngủ được. Cứ nghĩ đến lời Huy nói, ánh mắt cậu ta và cái nắm tay....Pie lại vò đầu bứt tóc. Từ chiều đã trốn trong phòng tránh mặt Huy. Chưa bao giờ cảm thấy...sao nhỉ? Khó nói và không thể dùng từ để diễn tả được. Chỉ biết nó là một cái gì đó bất bình thường.

.....

Sáng...Pie thật đi tìm hoa Từ Đăng.

Mặc bộ váy trắng, bước từng bước chậm chậm dưới hai hàng cây. Tiếng chim hót buổi sáng hòa trong ánh bình minh, xuyên qua những tán lá. Pie cứ đi như thế, không có ý dừng lại. Trong đầu Pie lại suy nghĩ về những lời Huy nói “Nhưng con lỡ yêu cô bé này mất rồi”. Pie lắc đầu xua lời nói ra khỏi đầu, nhưng đầu có dễ dàng gì. Pie thở dài, đưa chân đá bay viên đá trên đường và say sưa chơi với viên đá khác. Đến khi gió thổi ngang qua, một cánh hoa nhẹ lướt qua tầm mắt thì Pie mới vội ngẩng đầu lên.

-Ồ...Có thật à?

Pie chạy vèo tới con đường trước mặt, với tay chạm những bông hoa Từ đăng cuối mùa. Ngay lúc này, cô bé quên đi mọi thứ. Chỉ biết đến sự hiện diện của những bông hoa trên cao kia. Những màu sắc tươi đẹp, hồng, trắng, tím pha lẫn vào nhau.

-Sao lâu vậy?

Pie quay phát lại, nhìn thấy Huy đứng dựa lưng ở góc cây Từ Đăng. Miệng Pie trở nên đông cứng, tay chân cũng trở nên mất kiểm soát không động đậy được.

-Biết thế nào sáng nay cô cũng đi tìm cho bằng được con đường hoa Từ Đăng này-Huy bước tới, hai tay giấu sau lưng, mặt ngược nhìn lên-Thường thì thời gian này hoa đã tàn hết. Tôi cũng không biết sao năm nay lại còn sót lại mấy cành.

Pie vẫn đứng im như trời trồng, ánh mắt chăm chú nhìn xuống mặt đất.

Một hồi lâu cũng không nghe thấy Pie lên tiếng. Huy nhìn qua, thấy cô bé đứng im lặng cúi đầu với tư thế “một phút mặc niệm”, cậu bật cười, bước về phía cô bé. Lên giọng:

-Chuyện hôm qua...tôi chỉ nói đùa thôi. Cô đừng cho là thật.

Nghe xong, Pie nhú mày, răng nghiến chặt, tay nắm thành quyền “Dám trêu đùa tôi, cậu tới số rồi”

Trong lúc Pie đang bận với mớ suy nghĩ trong đầu. Đột nhiên, Huy lúi từ sau lưng ra một vòng hoa kết bằng hoa Từ Đẳng đặt lên đầu cô bé. Pie giật mình, đưa tay sờ lên đầu. Cô bé cảm nhận được những cánh hoa mềm mại trên đầu ngón tay. Pie thấy vui vui, trong giây lát đã quên hết những suy nghĩ trong đầu.

-Bạn gái đáng yêu thật.

-Hà...-Pie nhìn lên.

Và lần đầu tiên thấy Huy cười, một nụ cười thật sự. Pie chỉ ngơ mặt ra nhìn cậu không chớp mắt, toàn thân lẩn nhủ bị hóa đá.

Huy cúi xuống, rất nhanh gương mặt cậu ta chỉ còn cách mặt Pie vài centimet. Và Pie lại rơi vào trạng thái bất động khi Huy đột nhiên hôn lên má cô bé, hành động thật nhanh rồi quay mặt đi. Pie đang định “có ý kiến” thì đột nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

-Vĩnh Huy, mày làm gì ở đây?-Chiếc xe hơi dừng trước mặt, sau đó người đàn ông bước ra.

Ông ta mặc bộ vest đen, thắt cà vạt màu xanh sẫm, đi đôi giày da đen. Nhìn khoảng bốn mươi mấy tuổi, da mặt đã hiện lên chút dấu hiệu của tuổi tác. Đôi mắt sáng, đặc biệt là đôi chân mày rậm, làm người đối diện có phần kinh sợ.

Khang Vĩnh, đích thị là người đàn ông này. Vì đã từng nhiều chuyện tìm hiểu, nên Pie biết rõ người đàn ông đó là ai. Vừa thấy mặt, cô bé đã vội cúi đầu chào.

-Ồ...cháu chào bác.

Người đàn ông nhú mày, nhìn Pie một cái. Rồi như nhớ ra cô bé, gương mặt ông ta dịu xuống, miệng lộ ra ý cười, nói:

-À...chào cháu. Cháu là Diệu Minh phải không?

Chưa kịp để Pie trả lời, Huy chen ngang:

-Không, đây là Diệu Anh.

Pie nhận thấy sự căng thẳng sau câu nói của Huy. Cô bé nhìn Huy, rồi lén chuyển hướng “thăm dò” sang ông Vĩnh.

Gương mặt ông Khang Vĩnh biến sắc. Pie cảm nhận được luồng khí đáng sợ từ ông ta, rất giống với luồng khí phát ra từ Huy. Pie khẽ rùng mình. May Pie biết họ là cha con, nếu người khác nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ, hai người bọn họ là kẻ thù lâu năm.

Về đến nhà...

-Theo ta được biết thì, Diệu Minh mới là người sẽ đính hôn với Huy phải không?

-Dạ đúng!-Pie trả lời nhanh.

-Vậy sao người đi cùng Huy lại là cháu?

-Chuyện này...

-Ông thôi hỏi vợ vãn đi. Chuyện tôi đi cùng ai chẳng liên quan đến chuyện đính hôn. Mà chuyện đính hôn cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

-Mày...-Cố mặt Pie, ông Vĩnh kiềm nén lại, giữ giọng bình tĩnh nói-Ta chỉ tò mò về mối quan hệ của hai đứa thôi. Nếu là chị vợ-em rể thì nên giữ khoảng cách, không lại có điều tiếng không hay. Cháu hiểu ý ta chứ Diệu Anh?

-Dạ, cháu...-Pie gương mặt khổ sở không biết ứng phó, đành nặn ra một nụ cười gượng.

Pie còn đang ghen hờn, thì Huy bay vào tiếp lời:

-Nếu không muốn tôi nói ra tất cả, thì ông đừng nói thêm gì nữa-Huy vẻ mặt khó chịu, nắm tay Pie, kéo đi-Bạn gái, đi thôi.

Nhìn theo bóng hai đứa đi lên lầu, ông Vĩnh lẩm bẩm “Bạn gái?”.

10h tối...

Pie dụi mắt, liền uể oải ngồi dậy. Cô bé bị đánh thức bởi những tiếng ồn phát ra từ dưới nhà.

-Mày thôi hành động theo cảm tính đi. Lúc trước cũng vì mày mà kế hoạch của tao sắp thất bại.

-Kế hoạch?-Huy cười nhạt, vẫn đứng im tại chỗ- Lúc trước tôi cứ nghĩ, ông còn nề tình của mẹ nên không đưa tôi đi. Nhưng tôi không ngờ, kế hoạch của ông là đưa tôi ra làm vật trao đổi cho mối quan hệ trên thương trường của ông. Ông chẳng qua chỉ muốn cái tài sản kế thừa, từ đứa con dâu của ông mà thôi.

-Mày nên biết. Kết giao với nhà đó. Không chỉ tao được lợi, mà cả mày nữa.

-Nếu là Khang Vĩnh Huy thì liệu ông có làm vậy với nó không?-Ánh mắt Huy nhìn chằm chằm vào ông Vĩnh, thoáng chút bi thương, giọng cậu trầm hẳn xuống-Hay ông sẽ cho nó sự lựa chọn?

Giọng ông Vĩnh bắt đầu dịu lại, như sợ ai đó nghe thấy.

-Mày không được nói, nhất là với nhà họ. Nếu không tao sẽ không tha cho mày.

-Đừng đe dọa tôi! Tôi không còn là một thằng nhóc con luôn chịu sự áp đặt của ông. Tôi sẽ làm những gì tôi muốn-Huy quay mặt đi.

-Tao thật không hiểu. Hai đứa nó giống nhau sao mày cứ phải chọn đứa kém hơn thế hả? Về hiểu biết và tố chất, Diệu Minh đều hơn hẳn Diệu Anh. Sao mày cứ phải chọn con bé đó? Nó không quan tâm đến quyền thừa kế, mày có biết không?

Pie đứng lặng im núp mình bên bức tường, nghe thấy tất cả. Tự mình có những suy nghĩ miên man trong đầu.

Đột nhiên, Huy phá lên cười lớn.

-Vậy tại sao? Ông lại kết hôn với người không có thừa kế?

Câu nói của Huy chọc trúng tâm can của ông Vĩnh. Ông ta được một phen tức giận, gằn giọng:

-Mày...

-Tranh cãi với người như ông thật phí thời gian-Nói rồi Huy đi thẳng hướng cầu thang, chậm rãi từng bước.

Sợ bị phát hiện, Pie nhanh chóng nhón chân, bước từng bước dài vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

.....

Hôm sau, ông Vĩnh đã rời nhà để đến công ty. Có thể tuần sau ông ta mới về lại. Hoặc tháng sau, lịch trình luôn không rõ ràng.

Sáng sớm, Huy đã đến gõ cửa phòng Pie. Cô bé còn chưa tỉnh ngủ, ngáp láy ngáp để, liền bị Huy bắt lấy cổ tay, kéo ra khỏi nhà. Giải thích đơn giản bằng một câu.

-Đi dạo.

Bàn tay Huy đã buông lỏng tay Pie từ lúc nào. Đi dưới hàng cây hoa anh đào, hai đứa kẻ trước người sau, cùng bước đi. Pie suốt đoạn đường vẫn im lặng, quan sát Huy. Thực lòng cô bé rất muốn hỏi chuyện lúc tối. Nhưng nhận thấy tâm trạng Huy không được tốt, gương mặt vẫn lãnh đạm như ngày thường, nhưng tám phần là có tâm tình. Pie hé môi, rồi lại khép, rồi lại thờ dài.

Đi được một đoạn dài, Huy đột ngột cất lời.

-Tối hôm qua...

Nghe đến ba từ này, mặt Pie xám lại.

-Bạn gái ngủ ngon chứ?

Lập tức, Pie lấy lại được tâm trí, tỏ ra vui vẻ, vội đáp:

-Ngủ rất ngon. Còn cậu?-Chợt thấy câu hỏi sau bị dư thừa, Pie rõ biết đêm qua hai cha con họ cãi nhau một trận thì làm gì có tâm trạng mà ngủ.

Huy không đáp lại. Pie cũng thôi không cần đáp án.

Đi tiếp một đoạn.

-Không phải có chuyện muốn hỏi sao?-Huy vừa đi, giọng vừa khẽ vang lên.

Pie ngây người, không biết Huy ám chỉ điều gì. Nếu bây giờ mà đem mọi thắc mắc ra hỏi, chẳng phải thừa nhận tối qua đã nghe tất cả. Mà chắc gì Huy đang nói đến chuyện đó. Nhưng cậu ta hỏi vậy có phải đã nghi ngờ điều gì? Rốt cuộc là vẫn phải hỏi, nhưng hỏi gì mới được?

Suy tính hồi lâu, Pie cất tiếng.

-Cậu biết ý nghĩa hoa Tử Đằng không?

Huy dừng bước, có chút ngạc nhiên. Vì câu hỏi của Pie không nằm trong dự tính của cậu.

Sáng nay, nhìn lại camera quan sát, lúc hai người họ cãi nhau, cậu đã thấy Pie lấp ló sau bức tường. Ruột cuộc Pie có nghe được gì hay không?

Thấy Huy đột nhiên dừng lại, Pie cũng bị giật mình, đứng im tại chỗ. Huy đáp lại câu hỏi của Pie, ngắn gọn hai từ...

-Không biết.

Pie thở phào trong lòng, vui vẻ nói.

-Nói cho nghe nà!- Pie hai tay chấp sau lưng, thông thả bước về phía trước, lên giọng-Tử Đằng hay còn gọi là Fuji, là loài hoa biểu tượng của tình yêu phương Đông. Tặng hoa Tử Đằng theo người phương Đông là ngụ ý tôn vinh và quý mến tình bạn của đôi bên. Theo người phương Tây cũng thế, nó còn bày tỏ lòng yêu thích, tương đồng ngưỡng mộ giữa người tặng và người nhận. Tử Đằng màu trắng là biểu tượng cho tình bạn. Riêng cho việc bày tỏ tình yêu và mong chờ sự đáp nhận thì bạn nên dùng Tử Đằng màu tím. Vì ý nghĩa của hoa lúc ấy là “Tôi chờ đợi câu trả lời của em”!...

Vừa nói đến đó, Pie chợt nhớ ra điều gì, thanh âm bỗng ngưng tắt hẳn. Cô bé dừng bước.

-Xem ra kiến thức về hoa của cô cũng không tồi-Huy bước đến, đứng ngay cạnh Pie. Vẻ mặt vừa mới xám xịt giờ lại nổi lên một vầng hồng.

“Cậu ta...”-Pie suy nghĩ trong đầu, quay sang nhìn Huy, bắt đầu thấy rối. Ruột cuộc là cố tình hay vô tình, việc Huy đội vòng hoa Tử Đằng lên đầu Pie ngày hôm qua, là Tử Đằng tím? Tử Đằng tím tượng trưng cho tình yêu.

Sự im lặng của Pie nói cho Huy biết cô bé đã nhận ra điều gì đó. Vẻ mặt Huy đã tươi tỉnh trở lại, cậu chăm chú ngắm nhìn những cảnh anh đào còn vương lại, khẽ mỉm cười.

Buổi sáng đi dạo kết thúc, cả hai quay trở về nhà. Pie bước theo sau Huy, im lặng cả đoạn đường, hai mắt không rời khỏi con người trước mặt, không tài nào nhìn được thực lòng hắn đang nghĩ gì. Gió sớm thổi nhẹ, khung trời bình yên bị khuấy động bởi những cánh hoa anh đào rơi xuống. Lúc đầu Pie cũng không quan tâm tới chúng, tâm trí đang bấn loạn. Bỗng, một cánh hoa rơi phớt trên má cô bé. Pie đưa tay hứng lấy, cảm giác mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

-Đây là...

Mắt Pie mở to, gương mặt sáng bừng lên. Cô bé lao tới đứng trước mặt Huy, lớn tiếng nói:

-Hôm qua cậu hôn tôi!

-Ừm-Mặt Huy bình thản, đáp trả Pie như thể “tôi biết chuyện đó”.

-Cậu vi phạm-Vừa nói, Pie vừa đưa tay chỉ thẳng mặt Huy.

Huy đưa tay nhẹ nhàng đẩy tay Pie ra, không nói lời nào.

Cái thái độ bình thản của Huy làm Pie chuyển sang trạng thái bối rối. Vốn dĩ Pie nghĩ cảnh tượng diễn ra phải là Huy nhớ ra và sẽ lo sợ về việc mình vi phạm, ít ra sắc mặt cũng biến đổi một chút. Đằng này cậu ta chẳng hề biến sắc. Giọng Pie trầm xuống, bờ môi ngập ngừng:

-Cậu...cậu cố tình.

-Đương nhiên là... cố tình.

-Tại sao chứ?

-Không biết-Huy gằng giọng-Hình phạt là gì?

Đầu Pie đã rồi lại càng rối, hết chuyện này đến chuyện kia. Hoa từ đằng tím và bây giờ là cổ tình hôn Pie. Ruột cuộc, cậu ta là ý gì? Là trêu chọc cô bé hay là thật? Trong lúc này, Pie chẳng nghĩ ra được hình phạt nào hay ho.

-Hình phạt tôi sẽ nói sau. Còn bây giờ cậu phải nói cho tôi tại sao cậu cổ tình?

-Rắc rối.

Vừa nói xong, Huy thu hồi ánh mắt, mở cổng đi vào nhà.

-Nè, nói nghe coi!-Pie mè nheo bám theo sau, không chịu buông.

-Không.

-Nói đi! Nói mau!!! Cậu lại tính giờ trò gì?

Huy không trả lời, mặc cho Pie có hỏi, có đe dọa đủ kiểu. Bởi, nếu nói ra thì Pie có tin không? Lý do Huy hôn lên má Pie, chỉ vì khoảng khắc lý trí không thắng nổi con tim. Có thể nói đó là tình yêu... đang nở rộ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Pie trở về phòng và lại chìm vào giấc ngủ dài. Ngủ bù cho đêm qua và cả những ngày dài mệt mỏi. Những suy nghĩ cũng nhanh chóng nhường chỗ. Ngày thứ tư cứ thế nhẹ nhàng trôi qua.

Sáng...

Huy bước xuống xe, với áo sơ mi trắng xắn tay, quần âu, giày bata, trong tay còn xách ra mấy cái túi nylon lớn nhỏ, thông thả đi vào nhà. Bất ngờ Pie từ trên lầu lao xuống.

-Ma, có ma!!!-Khuôn mặt Pie tái nhợt, vừa lao xuống đã bắt ngay cánh tay Huy, siết chặt.

Pie mặc một bộ váy họa tiết phong rộng, tóc đã chải gọn gàng. Chắc chắn là đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nhưng chuyện cô bé nói “Ma” nghe có vẻ mơ hồ.

-Ở đâu?-Thanh âm lạnh lùng từ Huy phát ra, lại hù được Pie một con giật mình.

-Kế phòng...-Pie nói không nên lời, đưa tay chỉ lên.

Nhìn theo hướng tay Pie, Huy không nói lời nào, đặt mấy cái túi trên bàn, bước lên lầu. Dù sợ nhưng với bản tính hóng chuyện, Pie cũng lon ton chạy theo.

Căn phòng nằm kế phòng Pie đang ở. Từ hôm đến đây, không ngày nào cửa phòng này mở. Pie luôn cảm thấy không khí lạnh lẽo từ căn phòng kì lạ này. Cô bé đứng nép sau lưng Huy, hai ngón tay nắm áo cậu.

-Cửa phòng khóa, làm sao cô biết trong đó có ma?

-Cậu không nghe thấy tiếng động kỳ lạ đang phát ra đó hả?

Huy im lặng lắng nghe. Không gian chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng gió, tiếng tấm vải như được giữ xuống kêu xoành xoạch. Đáng ngờ hơn là tiếng như ai đó cào cào vào tường.

Bàn tay Pie thấm được một lớp mồ hôi, tim nhảy lên liên hồi. Huy có thể cảm nhận được cô bé đang trong trạng thái như thế nào. Sau một hồi im lặng, Huy bình thần cho chìa khóa vào cánh cửa.

Cánh cửa được đẩy ra, kèm theo là tiếng bản lề hoen gỉ kéo một tiếng “két” rõ ràng. Pie một tay núp áo Huy, một tay che mắt, cả thân người nép sau lưng cậu ta.

-Mở mắt nhìn rõ con ma của cô kìa.

Nghe cái giọng nửa đùa nửa thật của Huy, Pie từ từ hạ tay xuống, nhú mắt lên nhìn.

-Ngaoooo-Một con mèo màu xám tro, mặt bé bị đang ngồi trước mặt, kêu lên một tiếng chào hỏi.

Pie định thần trở lại, buông tay xuống, thở dài một tiếng, lướt nhanh tầm mắt nhìn quanh. Căn phòng trống trơn, có vài cái thùng đặt ở góc, cửa ban công hé mở, tấm rèm cửa thi thoảng bị gió thổi vào kêu lên xoàng xoạch. Căn phòng không ma quái như cô bé tưởng tượng, ánh sáng vẫn xuyên qua lớp kính ngập tràn cả không gian.

-Lại đây Hero!

Vừa nghe Huy gọi, bé bị lập tức chạy tới, mặt hớn hờ kêu một tiếng “ngao”. Cậu vuốt lông nó, mỉm cười:

-Đã lâu không gặp, nhìn mày chắc vẫn khỏe hả?

-Ngaoooo.

Pie đứng im nhìn Huy trò chuyện và đùa giỡn với con mèo. Ít ra thì lúc này đây, Huy cũng không có chút lạnh lùng, nhìn hoàn toàn thấy được sự vui vẻ. Trong đầu Pie hiện lên suy nghĩ “Phải chăng sâu thẳm trong con người lạnh lùng kia lại là một con người biết “hi- nộ- ái- ố” như bao người khác”

-Đừng lại gần chị đằng kia nha Hero, em sẽ làm chị ấy tưởng là ma, rồi lại chạy la hét lung tung nữa.

Mặt Pie nóng hừng hực, một luồng hỏa khí bốc ra:

-Cậu! Cậu si nhục tôi với cả con mèo hả?

Huy không quan tâm đến lời Pie, chỉ thấy môi cậu nhếch lên một nụ cười, tay vẫn đang vuốt ve bé bị.

Pie cau mày, vừa có chút suy nghĩ tốt về hắn, lại nhận được một gáo nước đá. Còn dám làm lơ lời Pie nói, xem cô bé không bằng cả con mèo.

-Con mèo này ở đâu ra vậy?

Một lúc sau, Huy mới cất giọng, đáp:

-Của cô bé nhà hàng xóm.

-Hàng xóm?-Pie nhú mày- Ngôi nhà phía sau nhà này đó hả?

-Ừ

-Cậu đem nó qua trả cho cô bé đó đi.

Một hồi im lặng, gương mặt Huy từ vui vẻ trở nên trầm ngâm. Cậu ta vừa nhìn con mèo, vừa nói:

-Cô bé đó đã ra nước ngoài mấy năm trước rồi. Đáng ra tôi phải chăm sóc nó, nhưng do một số chuyện xảy ra, nên giờ nó sống với người chủ mới. Hero vẫn thích trốn qua đây chơi mỗi khi thấy tôi...hết như cô bé đó vậy-Huy mỉm cười, có thể thấy rõ nét buồn trong nụ cười đó.

“Nhiều năm về trước...

-Nhỏ kia, chui qua hàng rào tính ăn trộm hả?

Một cô bé, tóc dài thắt 2 bím, mặc chiếc đầm rũ màu hồng, hết như một cô công chúa, đôi mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm Huy.

-Tìm Hero...-Mắt cô nhóc long lanh, giọng nói chứa vẻ sợ hãi.

Huy nhìn cô bé hết một lượt, hất hàm, lớn giọng:

-Sao lại bị mặt thế kia?

-Vì tôi là công chúa, không thể để người khác nhìn thấy mặt được.

Huy được một trận cười lăn. Nhìn con nhỏ chắc cũng đã học cấp hai, vậy mà còn tin chuyện công chúa với hoàng tử.

Thấy Huy cười không ngớt, cô bé nổi quạu, gắt lên:

-Nói thật đó, mẹ nói tên tôi là tên của một công chúa!

-Tên gì?-Huy hất mặt ra lệnh.

-Không nói được, gọi công chúa đi”

Pie nhìn thấy nét mặt trầm tư từ Huy, đoán cậu ta đang một mình hồi tưởng chuyện gì đó, trong lòng cũng rất muốn biết.

Đường như Huy đọc biết được suy nghĩ từ Pie, cậu không để cô bé mở miệng, cậu nói luôn.

-Con nhỏ đó nói tên nó là tên của một công chúa, còn suốt ngày bịt kín mặt.

Nghe Huy nói, Pie vô cùng thắc mắc về cô bé bí ẩn đó. Pie chống cằm, làm bộ suy nghĩ:

-Tên công chúa sao? Là Mị Nương, Tiên Dung, Mỵ Châu, Chiêu Thánh, Thuận Thiên, Huyền Trân hay là Ngọc Hân?

Nghe Pie “gọi hồn” một loạt tên các vị công chúa, khiến Huy thật muốn phát hoảng. Cậu ta vội vàng nói ngay:

-Gia đình nó gốc là người Hoa, nên có thể là tên một công chúa Trung Quốc.

Pie nghe xong, đầu gật gù ý như đã hiểu. Không buồn suy đoán thêm nữa.

-À, đúng rồi, hình như nhỏ đó cũng bằng tuổi cô.

-Bằng tuổi tôi á?-Pie kinh ngạc mở to đôi mắt-Nãy giờ nghe cậu nói tôi cứ tưởng 5, 6 tuổi thôi chứ?

Huy không trả lời, đặt con mèo lười đang ngủ trên tay đặt xuống nền, vuốt ve lông nó.

Không nghe Huy đáp lời, Pie bấu môi một cái. Rồi chợt như vừa suy nghĩ được điều gì hay ho, cô bé liền nói nhanh.

-Cậu quen cô ấy trước cả Lâm Hân à?

-Ừ.

-Tình đầu của cậu hả?-Pie nhìn Huy, lời nói ra rất thoải mái.

Thế nhưng, Huy lại bị lời nói từ Pie làm cho đông cứng được hơn 3 giây. Định thần trở lại, cậu thờ dãi.

-Tôi không có anh em, nên xem nó như em gái.

Được dịp hôm nay tâm tình Huy xem ra thật tốt, lại nói chuyện cùng cậu ta được nhiều như vậy. Bình thường không nói chuyện tử tế với cậu ta quá ba câu. Pie bước nhanh tới, ngồi xuống cạnh cậu, tiếp tục sự tò mò của mình.

-Vậy tình đầu của cậu là ai vậy?

Huy lại một phen bị động, cậu nhìn ra xa xăm, hồi tưởng về một hình ảnh từ quá khứ. Gương mặt trầm tư được lâu. Pie vẫn mở cặp mắt chờ đợi Huy mở miệng.

-Là một cô gái tốt bụng, dễ thương, tự tin, có chút ngang ngược. Tóc cắm một cây bút chì, cổ tay mang băng, tay áo xắn một bên.

-Nghe có vẻ lập dị-Pie lại chống cằm suy nghĩ.

-Tôi gặp cô bé đó trong một lần đi lạc vào năm lớp sáu, còn cô bé đó học lớp bốn.

Pie im lặng ngồi nghe. Huy thì tập trung vào dòng hồi ức của chính mình. Ngày hôm ấy, kí ức lại hiện ra rõ ràng. Cô bé với mái tóc nâu, đôi mắt lạnh lợi cùng giọng nói ngang ngược...tất cả như chỉ vừa mới hôm qua.

-Cô bé đó không hề quen biết, lại là lần đầu gặp, nhưng lại rất tốt bụng, còn cho tôi mượn tiền. Tôi đã từng nghĩ lòng tốt đó chỉ là giả tạo, thực sự đến cuối cùng..... tôi mới biết lòng tốt của cô bé thực sự tồn tại.

Pie từ nãy giờ im lặng ngồi nghe. Trong lòng cuộn lên một cái gì đó khó chịu, là câu chuyện ngày hôm đó. Huy đã từng gặp Pie từ nhiều năm trước, khi cô bé còn là một con nhóc lớp bốn và mang tên Hoàng Thiên Ý. Lại còn nói, chỉ là một cuộc gặp gỡ, Huy đã thích cô bé, xem cô bé là mối tình đầu của mình.

-Không thú vị gì cả-Pie đứng dậy, vờn vai vờ ngáp một cái dài-Đói bụng rồi, đi kiếm gì ăn đã.

Pie nhanh chóng rời khỏi phòng. Rồi gấp gáp đi nhanh xuống lầu. Sợ đối mặt với Huy thêm một phút nữa thôi, sẽ tự mình làm bại lộ bí mật.

Không phải cô bé không muốn thừa nhận mà là không thể thừa nhận.

“-Nếu chị nói cho ai biết mình là Hoàng Thiên Ý, tôi đảm bảo bạn bè và những người từng biết về quá khứ của chị, vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt chị lần nữa. Quá khứ của chị, đơn giản là một tiểu thư sống ở Nhật mới trở về. Lê Diệu Anh là tên của chị, trước đây, bây giờ vẫn chưa hề thay

đôi!”-Từng câu, từng chữ của Hime, Pie vẫn không thể nào quên. Hime là người nói được làm được, chuyện này không thể không sợ cô ta.

Trên gương mặt Huy trở nên lãnh đạm như ngày thường. Cậu cũng rời phòng ngay sau đó, bế theo cả bé bự ra ngoài. Cánh cửa lần nữa khóa lại.

P.s: Chú ý nhân vật “tên công chúa” này nha, cô ấy quan trọng lắm đấy (keke)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Pie mở tủ lạnh, không thấy gì ngoài nước lọc. Tìm tất cả các tủ bếp cũng chỉ còn lại mì gói.

-Tính mạng tôi tới đây để bỏ đói tôi đến chết hay sao đây?-Miệng Pie liên tục cảm râm, cô bé ngồi chống cằm nhìn ra gian bếp.

-Không muốn đói chết thì nấu ăn đi.

Vừa nghe thấy tiếng, Pie quay lại nhìn. Thấy Huy từ phòng khách xách theo mấy túi đồ ban nãy, đặt lên bàn.

-Bà giúp việc hôm nay nghỉ, nên tự thân vận động đi.

-Cậu có thể nấu mà-Pie nhe răng cười.

Rõ ràng Huy hiểu ý tứ trong lời nói của Pie là muốn điều gì. Huy không đáp trả, chỉ lạnh lùng quay người rời khỏi bếp.

Bị bỏ không thương tiếc, máu trong người Pie sôi lên. Cả cái bụng đói từ hôm qua tới giờ làm cô bé hết kiên nhẫn nổi.

-Đứng lại!-Pie nói lớn-Hôm nay tôi sẽ áp dụng hình phạt cho cậu vụ hôn lần trước.

Huy nghe tới đó liền dừng bước. Pie lộ vẻ mặt đắc ý, vẫn ngồi chống cằm, đôi chân vì phấn khích mà bắt đầu “múa máy”.

-Phạt cậu làm người hầu cho tôi trong hôm nay.

-Gi??-Huy nói lớn.

Nhưng không hề khiến Pie run sợ, ngược lại thấy rất khoái chí.

-Công việc đầu tiên, bốn tiểu thư muốn người đi nấu ăn cho ta.

-Cô...-Huy tức giận rằng. Nhưng không muốn Pie được đắc ý. Cậu đánh hạ con điên xuống, nhẹ nhàng nói-Được thôi.

-Tốt!

Pie ngênh mắt, chấp tay sau lưng, ung dung đi lên nhà.

Nửa tiếng sau...

Thức ăn đã được nấu đặt trên bàn. Khỏi cần Huy gọi, vừa ngửi thấy mùi đồ ăn, Pie đã lao xuống ngồi ngay ngắn thưởng thức. Còn Huy, như Pie đã nói, sau việc nấu ăn là đi dọn phòng, quét nhà, lau nhà.... các thứ. Pie thấy rất hả hê. Chuyện cô bé làm osin bị Huy hành hạ lần trước, xem như lần này trả đủ.(^^)

.....

Đêm đến, trời nổi mưa lớn...

Đèn phòng bật sáng, Pie nằm cuộn mình trong chăn, mắt mở to đề phòng thứ gọi là ma quỷ. Pie sợ mưa đêm, sợ cái cảm giác ở một mình nghe tiếng mưa tuôn rào rào ngoài khung cửa. Được một lúc, cô bé ngủ quên lúc nào không hay.

Và rồi, Pie mơ, một giấc mơ kỳ lạ...

“Ngôi nhà hiện lên, mờ ảo sáng chói, một người phụ nữ tóc ngang lưng, mặc bộ đầm trắng, khoác chiếc áo màu vàng nhạt đang ngồi ở dưới bếp. Pie

bước từng bước nhẹ nhàng, cảm giác đang lướt trên mây.

-Cô là ai?-Pie cất tiếng hỏi.

Người phụ nữ quay mặt lại, nở nụ cười, không đáp. Chỉ im lặng tiếp tục công việc. Pie tò mò bước đến. Cô ấy đang nhào nhào nặn nặn thứ bột mềm mịn, với đủ các màu sắc thanh thanh nhả nhả.

-Cô làm bánh sao?

Người phụ nữ chỉ im lặng tập trung vào bàn tay của mình. Thứ bột ấy từ từ biến thành những hình thù xinh xắn. Pie đứng một bên quan sát, một ma lực kì lạ khiến cô bé không thể rời mắt khỏi những chiếc bánh. Đến khi chúng được đặt lên đĩa, Pie mới quay sang nhìn người phụ nữ. Định hỏi vì sao cô ấy lại làm những chiếc bánh này và làm chúng cho ai?

Chợt, hình ảnh người phụ nữ trở nên mờ dần, mờ dần và tan biến vào trong khoảng không gian.

-Đợi đã...-Bàn tay Pie vươn tới, cố bắt lấy hình ảnh đó. Nhưng không kịp...

Bầu trời đột ngột chuyển sang màu đen, không gian cũng ngập trong bóng tối. Không gian đẹp đẽ ban đầu bỗng dưng biến mất. Pie nghe thấy tiếng mưa mỗi lúc một to, cô bé trở nên hoảng loạn. Chân dẫm bóng tối mà chạy, miệng dường như muốn kêu lên nhưng không thể phát ra tiếng được..."

-Pie! Pie!!

Nghe ai đó gọi tên, Pie giật mình tỉnh giấc. Nhìn thấy Huy đang nhìn mình chăm chăm, hơi thở cậu ta có chút gấp, hai tay đang nắm lấy vai cô bé. Đặc biệt là căn phòng trở nên tối om, chỉ có ánh sáng từ chiếc điện thoại của Huy.

Nhanh chóng hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng đầu tiên cô bé gạt tay Huy ra khỏi vai mình, ngồi dậy, nói với giọng ngái ngủ:

-Sao tối vậy?

-Cúp điện.

Pie ngồi dậy thu chân lên, ngồi ôm gối, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

-Lúc này cô mơ thấy gì sao?

Pie im lặng, giấc mơ lúc này....đến khi thức dậy đã trở nên mơ hồ. Pie không nhớ mình đã mơ gì, chỉ nhớ là nó rất đáng sợ.

Thấy một hồi mà Pie cũng không đáp lại, Huy đứng dậy, cầm theo điện thoại của mình.

-Nếu không còn chuyện, tôi về phòng.

Từng giọt mồ hôi li ti trên trán bỗng trở nên lạnh, cơ thể Pie cuộn lên một cơn run mình. Con ác mộng lúc này còn lớn hơn trong đầu, tình hình bây giờ chẳng khác con ác mộng đó chút nào, trời tối om, cúp điện, mưa to. Pie nhanh tay túm lấy vạt áo Huy, giọng run run:

-Có thể..... ở lại đến khi....có điện không?

Nghe giọng Pie, đoán biết cô bé đang run sợ, nhưng Huy không có tí xiu cảm thông nào.

-Tôi còn chuyện phải làm.

-Vậy...-Pie suy nghĩ được ba giây, răng cắn chặt môi, mặt xù xuống, âm trầm phát ra-Tôi đi cùng cậu.

Pie vẫn nắm áo Huy, tay còn lại ôm theo một cái gối, lon ton bước theo Huy. Đây là lần đầu tiên Pie vào phòng Huy. Ánh sáng từ chiếc đèn pin dọi thẳng lên trần nhà, lan tỏa một thứ ánh sáng mờ mờ. Tuy ánh sáng không đủ, nhưng Pie cũng có thể thấy căn phòng khác hẳn căn phòng ở ngôi nhà kia (nơi Pie làm osin). Màu xanh navy kết hợp cùng màu trắng tạo cho người nhìn cảm giác thật nhẹ nhàng. Pie ôm gối đứng nhìn căn phòng một lượt. Huy không bận tâm đến cô bé, lặng lặng bước đến bên giường, nhấc laptop lên tiếp tục công việc.

Đứng được hồi lâu, chợt nhớ lại tình cảnh trước mắt, Pie nhanh chóng chạy tới, ngang nhiên phóc lên giường, ôm gối ngồi thu mình lại ngay cạnh Huy. Ngoài Pie ra, chắc chẳng có đứa con gái nào khác có gan ở trên giường cùng một tên con trai lúc nửa đêm thế này, trong khi hai đứa chẳng phải người yêu.

Pie tò mò vươn cổ nhìn sang, thấy cậu ta đang gõ gõ thứ gì đó, rất chuyên tâm.

-Cậu đang làm gì đó?

-Báo cáo kinh doanh-Thanh âm từ miệng phát ra, tay Huy thì vẫn gõ bàn phím liên tục.

-Của công ty Bảo sao? Cậu vẫn luôn giúp cậu ta đến tận bây giờ sao?

-Đúng rồi, thưa tiểu thư. Làm ơn yên lặng chút đi.

Pie bấu môi, ngồi nghịch phá chiếc gối của mình, nhào nặn nó thành những hình thù linh tinh.

Được một lúc, Pie chán nản lại nhìn vào máy tính Huy, thấy những dòng chữ hiện lên, cái gì cũng không hiểu, đành thu người ngồi một chỗ.

Cũng hơn một giờ trôi qua, điện vẫn không thấy, trời bắt đầu ngừng mưa. Con buồn ngủ lại len lỏi trong cơ thể Pie, khiến cô bé ngáp từng đợt dài, đầu uể oải tựa xuống gối, nhưng lại không có ý nằm xuống giường. Chỉ ngồi ôm cái gối vào trong lòng, hai chân co lên để tựa đầu. Tư thế không thoải mái nên có chợp mắt một chút liên tỉnh giấc, liên tục như vậy.

Huy dù có tập trung, nhưng không thể không bị những hành động của Pie làm cho chú ý. Lúc này tự ý ngồi lên giường của cậu, tưởng rằng khái niệm nam nữ trong Pie hoàn toàn không có. Nhưng bây giờ nhìn cô bé buồn ngủ cũng không dám nằm xuống. Thì ra cô bé cũng còn ý thức mình là con gái cơ đấy.

Lúc này mới thấy được đôi chút sự ngốc nghếch, đáng yêu của Pie. Trên đôi môi lạnh lùng vẽ lên một nụ cười, Huy nhẹ giọng:

-Nằm xuống ngủ đi, có điện tôi sẽ gọi.

Pie hướng đôi mắt lơ đãng nhìn Huy, nhìn như thăm dò một hồi lâu.

Huy không nhìn Pie nhưng thừa biết cô bé đang nhìn mình, cậu cất lời:

-Sao vậy? Không dám nằm, sợ tôi làm chuyện gì với cô sao?

Lời Huy chọc đúng tâm can Pie, mặt cô bé ửng hồng. May mà trong bóng tối, Huy không nhìn thấy.

-Ai nói tôi sợ chứ?!-- Vừa nói Pie vừa đặt mình nằm xuống giường, tay vẫn ôm cái gối trước ngực- Cậu dám làm chuyện gì thử đi, tôi cho cậu một vé xuống 18 tầng địa ngục.

Huy trong lòng đã đầy một tràng cười, bên ngoài vẫn tĩnh lặng không bậc lộ. Dừng công việc lại, quay qua nhìn Pie. Mắt cô bé đã nhắm lại, hơi thở âm trầm phát ra.

Không gian trở nên im ắng bất thường.

Trời đã qua thời khắc nửa đêm, điện vẫn không có, laptop bắt đầu báo hết pin, Huy đành phải kết thúc công việc của mình. Đặt laptop trên bàn, cậu vươn vai một cái, cả thân người mệt mỏi từ từ trượt xuống gối. Cậu gối đầu nhìn lên trần nhà, thư giãn một chút.

Bất ngờ, trong lúc trở mình, cánh tay Pie hất về phía Huy. Đánh trúng ngay mặt cậu, tuy là đang ngủ say, nhưng lực cánh tay chẳng hề giảm chút nào. Huy thấy mặt mình lơ mơ đau nhức. Cậu chụp lấy tay Pie, quay người sang, định mắng cho cô bé một trận.

Ngay lúc nhìn thấy gương mặt Pie ngủ được ngon, hàng lông mi dài không động đậy, đôi môi nhỏ chóp chép cử động như đũa trẻ, Huy buông lỏng tay Pie, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

-Em cho rằng tôi sẽ không làm gì với em sao?-giọng Huy phát ra, tuy nhỏ nhưng vẫn vang cả căn phòng.

Huy cúi đầu xuống, từ từ nhẹ nhàng chuyển người một cách khẽ nhất, đặt nụ hôn xuống đôi môi mềm mại của cô bé. Trong tích tắc đã nhanh chóng rời khỏi, Huy nhìn Pie, gương mặt vẽ nên nụ cười.

-Thiên Ý...

Những ngón tay thon dài khẽ đưa lên vuốt ve mái tóc của Pie, yên lặng một hồi lâu vẫn không muốn rời khỏi.^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trời chưa có sáng hẳn, Pie đã cảm giác không ngủ được nữa, đêm qua vì sợ trời mưa mà ngủ sớm. Hôm nay không làm mèo lười được rồi.

Trời mưa mang theo hơi nước ẩm ướt, khiến mọi vật sau đó đều trở nên lạnh lẽo. Mưa cả đêm qua, nước đọng lại cũng không ít, chả trách sáng nay

không khí lại lạnh đến như vậy. Pie vẫn quay qua quay lại, cuộn mình lưu luyến hơi ấm của chiếc chăn trên người. Bộ đồ ngủ mặc trên người đã trở nên xộc xệch, lộn xộn.

Chợt, Pie mở đôi mắt to, đứng hình vài chục giây, đầu óc trở nên minh mẫn “Hình như mình đang...đang...đang ngủ trên giường Vĩnh Huy thì phải”.
Giương mặt Pie trở nên khổ sở. Liệu kéo tấm chăn này xuống có phải đối mặt với gương mặt cậu ta, hai mắt nhìn cô bé chăm chăm như lần trước?

Càng nghĩ, cô bé lại càng không muốn chui người ra khỏi tấm chăn. Yên lặng làm một con rùa, yên lặng giả vờ ngủ. Nhưng...sớm muộn gì cũng đối mặt, sao lại không đối mặt sớm một chút. Nghĩ vậy, Pie dùng hết can đảm, kéo chăn xuống thật nhanh, sợ chậm một chút sẽ tự mình nhục chí.

Đi ngược hoàn toàn với những tưởng tượng của Pie, Huy hoàn toàn không có trên giường. Chiếc giường rộng chỉ mỗi cô bé ngự trị. Ánh mắt Pie nhanh chóng đảo nhanh quanh phòng và nhìn thấy dưới nền nhà...

Dưới người là một chiếc nệm mỏng, trên người là một chiếc chăn, có vẻ không được thoải mái bằng cái trên giường của cô bé. Huy gối đầu trên một cái gối, yên lặng nằm ngủ.

Pie khẽ bò xuống giường, ngồi xổm cạnh con người đang ngủ kia, nhìn nhìn. Nhìn rất lâu vào gương mặt mà Pie từng có lần phân tích là rất hoàn mỹ. Nếu Pie nói không bị cuốn hút, thì đúng là nói dối. Cô bé lúc nào cũng muốn nhìn vào gương mặt này, nhìn thật lâu, phân tích thật sâu ngũ quan của cậu ta. Chỉ tiếc là, nếu Huy không ngủ, thì Pie cũng không có cơ hội nhìn rõ đến như vậy.

-Ngaoooo.

Tiếng kêu phát ra làm Pie giật mình, chống tay xuống nền tạo nên một tiếng đập mạnh. Nhanh chóng định thần trở lại, Pie thấy bé bự từ bên ngoài, chui qua khe hở cửa sổ chui vào. Bé bự ung dung bước tới. Dấu chân dính nước mưa và bùn in trên nền.

Nhìn thấy thế, Pie nhanh chân chạy đến bế bé bự lên, đem nó vào phòng tắm rửa chân cho nó, còn cẩn thận lấy khăn lau chân cho nó. Miệng còn không quên nhắc nhở:

-Lần sau phải lau chân cho sạch mới vào nhà biết chưa hả?

Mặt con mèo thộn ra, không cần hiểu Pie đang làm nhằm cái gì, nó mặc kệ, nó chỉ biết cái người trước mặt nhìn không quen. Bé bự vùng vẫy thoát khỏi bàn tay Pie. Nó chạy đến bên Huy, cọ cọ vào tay như muốn đánh thức cậu.

-Xuyt, Hero... đừng có làm phiền. Để yên cho Huy ngủ-Vừa nói, Pie vừa bế bé bự ra, ôm nó vào trong vòng tay, nhỏ giọng nói với nó-Đêm qua cậu ấy phải làm việc đến khuya chắc là rất mệt mỏi. Còn vì chị mà mất cái giường êm ấm kia, nên chắc là ngủ không được thoải mái, nên chúng ta để cho cậu ấy ngủ thêm một chút, được không?

-Ngaoooo

-Ngoan, ngoan, chị chơi cùng em được không?

Bé bự im lặng, nhìn cái mặt ngốc nghếch của Pie, ánh mắt nó lờ mờ không có chút thiện chí.

-Nhìn này-Pie chỉ vào bộ đồ ngủ của mình, bộ đồ màu trắng in hình một con mèo kitty-Chị cũng là một con mèo đó nha! Chúng ta cùng loài nà, đi chơi cùng chị đi.

Không cần biết bé bự có động ý hay không, Pie bế nó cùng đi ra ngoài. Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngay khi tiếng cửa đóng lại, không gian trở nên yên ắng. Trên môi Huy vẽ lên một nụ cười, cậu cựa mình một chút, tiếp tục ngủ.

Vừa nãy vì tay Pie đập xuống nền mà tỉnh giấc, cậu vẫn lười biếng nằm một chút, không ngờ lại có thể nghe Pie nói chuyện một cách ngớ ngẩn với con mèo như vậy. Một cô bé thông minh có thừa, ngốc nghếch cũng vô biên.

.....

-Anh Bảo! Mấy hôm nay em thấy anh cứ nhìn điện thoại, có chuyện gì sao?

Bảo nhìn qua Hạ Du một chút, không vội trả lời, ung dung gấp một miếng thức ăn.

-Nếu là đợi điện thoại của chị Pie thì anh khỏi đợi đi. Vì bây giờ chị tâm trí nào nghĩ đến anh.

-Ý em là sao?-Ấn đường Bảo lộ vẻ khó chịu, nhìn Hạ Du.

-Việc gì phải nói với anh. Sao không tự đi mà hỏi-Hạ Du miệng nhai, liên tục gấp thức ăn cho vào.

Bảo tay nắm đũa chặt càng chặt. Hạ Du vốn là một con bé đáng ghét như vậy, luôn khiến người khác tò mò rồi lại không bao giờ nói. Bảo đầy ghê đứng dậy, cầm theo áo khoác.

-Anh chưa ăn xong?

Bảo không trả lời, một mạch đi thẳng.

Công việc đè nén trên gương mặt chưa tới hai mươi kia một vẻ mệt mỏi. Trừ những lúc ở cùng Pie, gương mặt cậu lúc nào cũng cau cau có có, thật khiến người khác khó gần. Cũng không thể trách, vừa mấy tháng trước còn được ung dung tự tại đi học, đi chơi, làm điều mình muốn làm. Bây giờ ngay đến cả nghỉ ngơi cũng không dám nghĩ.

Huy đúng là đã giúp công ty đi về mạch quỹ đạo, còn giúp cậu tìm một trợ lý giỏi, nhưng muốn giữ vững nó, Bảo phải tự mình chèo lái. Một mình cậu, một con người chưa từng được đào tạo một cách bài bản, quả thật trăm vắn khó khăn. Những lúc như thế, cậu chỉ muốn có ba bên cạnh, chỉ dạy cậu một chút kinh nghiệm, hoặc có Pie ở đây cho cậu thêm vài câu nhắc nhở để cậu có thêm động lực.

Vậy đây, một chút mong ước nhỏ nhoi cũng không ai thực hiện giúp.

.....

Sáng sớm...ngày hẹn hò cuối cùng.

-Hôm qua lời tôi đi cả ngày, sáng lại gọi tôi dậy sớm làm gì-Pie chống cằm, mắt nhắm mắt mở, miệng liên tục cảm râm-Còn chưa ngủ đủ giấc nữa...

-Bạn gái biết Mochi không?

-Mochi là bánh truyền thống Nhật Bản được làm từ gạo nếpmochidéo, với nhân đậu đỏ xay nhuyễn. Theo tương truyền,bánh mochitượng trưng cho may mắn và thịnh vượng, thường được dùng trong những ngày sum họp gia đình, lễ tết hoặc gửi trao như món quà mang đến sự may mắn-Pie thao thao bất tuyệt nói một mạch.

Huy đứng hình, không phải ngạc nhiên khi thấy Pie tuôn một tràng kiến thức của mình. Không phải lần đầu, mà là rất nhiều lần nhìn thấy, mỗi khi hỏi Pie, tốc độ cô bé so với tra google, còn nhanh hơn.

-Cậu hỏi về Mochi làm gì? Đừng nói với tôi hôm nay chúng ta làm thứ bánh đó nhé?-Pie vẫn duy trì tư thế ngồi, giọng vẫn đều đều phát ra-Cho xin đi, tôi không thể làm được.

-Hôm nay có thể vì tôi mà làm, được không?-Huy nhẹ giọng nói.

Pie nghe xong, mắt hé mở, nhìn chăm chăm vào Huy. Thấy ánh mắt cậu ta trông có vẻ rất nghiêm túc. Không phải Pie bị ảo tưởng chứ, bình thường có bao giờ thấy cậu ta nghiêm túc như thế đâu.

“Mặc kệ, dù sao cũng là ngày cuối, thể theo nguyện vọng của cậu ta vậy”-Pie nghĩ thầm, uể oải đứng dậy, uốn éo thân hình mảnh mai, cái tư thế như chuẩn bị ra chiến trường.

Cô bé bước tới, mạnh mẽ nói:

-Đưa nguyên liệu đây!

Thế là Pie lao vào cuộc chiến của mình với mớ nguyên liệu, nào bột, nào đường, nào đậu đỏ... Dưới sự hướng dẫn của Huy, Pie được một buổi huấn luyện ra trò. Từ những nguyên liệu ban đầu, sau cả buổi sáng, ít nhất chúng cũng được hòa lại với nhau. Nhưng sự hòa quyện kinh dị này, đến cả nhìn còn không muốn, huống hồ là ăn. Đã vậy, Pie còn ít nhất hai lần tắm trắng bằng bột, cho cả hai.

Đang ngồi nghỉ ngơi, chờ bánh chín, điện thoại Pie đột nhiên vang lên.

Tiếp theo...Chương 26. Đáng tiếc không phải anh

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

-Có việc gì?

-Pie đang làm gì?

Tiếng Bảo phát ra, dù cậu không đứng trước mặt, nhưng cũng đủ khiến Pie muốn rợn người. Cô bé đặc biệt ghét thứ giọng điệu này. Nhỏ nhẹ, quan tâm,

đúng kiểu Pie cực kỳ dị ứng. Cảm giác chỉ muốn cúp luôn điện thoại.

Lập tức nghe bên kia tiếp tục nói.

-Có phải em cùng Huy đang ở cùng một nơi.

Pie cau mày, ý nghĩ muốn phát ra câu hỏi “cậu có nội gián hay sao mà biết?” nhưng chợt nghĩ đến Hạ Du, là con nhóc đó nói chứ không ai khác. Vì mấy hôm trước Pie có kể với Hạ Du là mình sẽ hẹn hò với Huy một tuần. Và Pie đã dặn cô nhóc không được hé môi với Bảo. Cuối cùng thì con nhóc đó cũng không cầm được, buộc miệng nói hết.

Bảo biết thì biết, dù gì thì cậu ta cũng chẳng là gì với Pie, cũng chẳng cần giấu giếm làm gì, Pie nói luôn.

-Đang học làm bánh, là cậu ấy dạy cho tôi.

Bên kia im lặng một lúc, cũng không biết là bị cái gì. Pie cũng kiên nhẫn chờ hồi đáp. Đến khi hết kiên nhẫn, định cúp điện thoại, thì đột nhiên, giọng Bảo trầm thấp vang lên.

-Hạ Du bị sốt cao. Hôm qua đến giờ không ăn uống được gì, đi bác sĩ cũng không chịu...

Nghe đến đó, Pie thấy trong người vô cùng bức bối, cúi lại thêm cúi, lớn tiếng quát:

-Cậu làm anh kiểu gì vậy hả? Đến một đứa em gái cũng chăm không được.

Huy ngồi đối diện, bị tiếng nói của Pie làm chú ý. Tay cậu vẫn điềm đạm lật giờ trang sách, thế nhưng tâm trí thì chỉ đang tập trung vào lời của Pie.

-Còn Pie thì sao?-Tiếng Bảo nói lớn từ trong điện thoại-Là chị, mà khi em gái bị sốt vẫn có thể đi cùng người khác vui vẻ.

-Tôi không phải chị ruột...

-Tôi thì phải chắc!

Pie im bặt. Bảo nói đúng, cậu cũng như Pie, cũng chỉ là một người anh bất đắc dĩ với Hạ Du. Hoàn toàn không có trách nhiệm gì cả.

Hai bên chìm vào im lặng...

-Đến đây được không? Hạ Du cần Pie. Nếu có Pie, nó sẽ nhanh khỏe lại.

Pie vẫn im lặng, cô bé nhìn Huy thăm dò. Đầu Pie đang đấu tranh giữa hai lựa chọn, một là cuộc hẹn đã hứa, chỉ còn hôm nay nữa thôi. Và hai là, đứa em gái nuôi bị bệnh. Thật khó, nhưng chắc chắn phải lựa chọn. Bên nào cũng quan trọng, nhưng chỉ được chọn một bỏ một mà thôi. Pie lập tức đưa ra suy xét, phân tích thật nhanh trong đầu. Lại nghĩ, cuộc hẹn thì dời lại được, người bị bệnh khi không thể bảo dời bệnh lại được.

Thế nên...

Cuối cùng Pie thờ dài, quyết định được đưa ra.

-Được, tôi sẽ đến-Pie tắt điện thoại, nắm chặt trong tay, nhanh chóng đứng dậy đi lên lầu.

Một lúc sau, Pie bước nhanh xuống. Cô bé đã thay ra một bộ đầm phù gối, màu hồng ruốc, tóc cột đuôi ngựa cao, đem theo cái túi nhỏ bên người.

Vừa thấy Pie đi xuống, cũng không để cô bé kịp nói gì. Huy đứng bật dậy, chắn ngang lại.

-Đừng đi!-Huy nhỏ giọng, mang theo vài phần hấp tấp.

-Yên tâm, tôi sẽ đền 1 ngày cho cậu-Pie giữ vẻ mặt nghiêm túc, nói rồi bước nhanh ra cửa, không để ý lắm tâm trạng của Huy.

Pie nghe tiếng chân bước nhanh theo phía sau, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục bước đi. Chỉ khi cánh tay cô bé bị tay Huy nắm lại.

-Tôi không cần cô đền, ngày hôm nay cô phải ở đây.

Pie cau mày. Xét thấy tính tình Huy cũng thật kì lạ, mấy hôm nay chẳng phải rất vui vẻ, lúc này cũng rất bình thường. Bây giờ lại đột nhiên bộc phát cái tính này, thật khiến người khác khó lòng chấp nhận.

Pie hơi khó chịu khi tay bị Huy nắm chặt, kiểu như máu không lưu thông được, cộng thêm tâm trạng căng thẳng bộc phát, cô bé gằn dữ nói lớn:

-Ngày mai, ngày kia, tôi cũng có thể đền cho cậu 2 ngày cũng được. Cậu có cần cố chấp nhất định phải là hôm nay? Tôi ở đây chỉ vì lời hứa, hôm nay không thể thì ngày khác.

Câu nói “Tôi ở đây chỉ vì lời hứa” lại chọc Huy thêm phát tiết. Chỉ ở đây vì lời hứa? Vậy ra cả tuần nay, cảm xúc bộc lộ từ Pie, vui vẻ, tức giận,... đều là

giả cả sao? Cùng cậu đi dạo, cùng ngồi trên xe đạp,... đều không tự nguyện một chút nào sao? Ngay cả việc làm bánh cho cậu ngày hôm nay, cũng chỉ vì bị ép buộc mà làm thôi sao? Càng nghĩ Huy càng thấy ức chế, lực tay càng siết chặt hơn, kèm theo đó là từng đợt cơ thể cậu run lên vì tức giận, nói lớn.

-Nếu hôm nay cô đi, ngày khác cũng không cần đến!!!

Thấy Huy phát hỏa, âm lượng từ lời nói bộc lộ được phần nào tâm trạng hiện giờ của cậu ta. Nhưng với bản tính xưa nay không biết đến hai chữ “nhường nhịn”, Pie cũng lớn tiếng đáp trả ngay:

-Hôm nay tôi nhất định phải đi!!!

Pie giật mạnh tay mình thoát khỏi sự trói buộc từ tay Huy. Làm chính mình bị loạn choạng, chiếc đầm theo phản xạ mà quẫy tung. Ánh mắt quyết liệt của Pie nhanh chóng rời khỏi gương mặt Huy, cô bé quay lưng đi thẳng, hoàn toàn không quay đầu nhìn lại. Trong tâm còn lăm lăm mắng cái tên nhỏ mọn kia, có một ngày thôi mà cũng nhất định cố chấp tranh giành cho mình. Mặc người khác có bị gì đi chăng nữa.

Khi bóng Pie khuất xa, Huy nắm mạnh tay vào tường. Cảm giác này không mang lạ nỗi đau bình thường, mà xen lẫn cả tức giận và hối hận. Hối hận vì hôm qua đã cho Pie biết nơi này khá gần với Bảo. Dừng xe đi hơn ba tiếng là tới. Còn nói đi ngược hướng đường hoa từ đằng khoảng 500m là bắt được xe. Nếu Pie không biết việc này, chắc có lẽ hôm nay cô bé cũng không dễ dàng quyết định bỏ rơi cậu.

Nhìn những chiếc bánh Mochi nham nhở đặt trên bàn, Huy nở nụ cười nhạt, hàng lông mi dài không động đậy, nhìn xuống những chiếc bánh, thật lâu...

“Vì em, anh có thể thay đổi mọi thứ, nhưng lại không thể thay đổi được chính em.

Nghĩ rằng đã có thể ở bên em, hóa ra chỉ là ảo tưởng.

Đến sau cùng, người em chọn, đáng tiếc không phải anh...”

Tiếp theo... Chương 27: Huy, anh ở đâu?

(Cần lắm những nhận xét truyện J)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Màn đêm buông xuống. Không khí nóng hừng hực của ban ngày đã dần thay bằng những cơn gió dịu mát.

Trong một căn nhà rộng lớn, có hai cô gái đang nằm trên giường, ngắm nhìn ra bầu trời.

-Chị Pie, chị còn giận đúng không? Vừa nãy trong bữa tối, chị không thèm nhìn anh Bảo lấy một cái, anh ấy hỏi chị cũng không đáp lại một tiếng-Tiếng Hạ Du the thé vang lên.

-Không thèm chấp, giận cậu ta chỉ cho một.

-Nếu được vậy thì tốt quá, nhìn hai người như vậy, em thật sự rất lo lắng-Ngưng một chút, Hạ Du xoay người về phía Pie, mỉm cười-Chị thật tốt với em, vừa nghe em bệnh, nhanh như vậy đã đến đây.

Pie nghe Hạ Du nói, con hóa đã hạ xuống chút ít. Còn với Bảo, thì mơ đi, ngàn lần không thể tha thứ.

Cãi nhau một trận với Huy, đi một chặng đường dài, mất hơn ba tiếng đồng hồ chỉ đến đây để nghe câu “Vì tôi nhớ Pie”. Hạ Du không bệnh tật gì, hoàn toàn khỏe mạnh, còn bị cậu ta tịch thu điện thoại để không liên lạc được với Pie. Cả hai hoàn toàn bị Bảo kéo vào trò bịp bợm của cậu ta.

-Chị đi như vậy, còn anh Huy thì sao? Anh ấy không giữ chị lại à? Hôm nay là ngày cuối hai anh chị hẹn hò đúng không?

Pie im lặng, bỏ mặc những câu hỏi của Hạ Du. Hai tay gối sau đầu, tự mình chìm vào khoảng không yên tĩnh.

-Chị Pie, chị còn nghe em nói không?

-Nghe-Pie thờ dài, mắt dán lên trần-Hắn không cho chị đi. Còn nói gì mà “nếu hôm nay đi thì ngày khác cũng không cần đến”. Chị đã nói là sẽ bù một ngày khác, nhất định không chịu. Em xem, hẳn có phải là người cố chấp quá không?

Càng nói, ngữ điệu lời nói của Pie lộ vẻ bức xúc. Hạ Du cảm nhận được thái độ của Pie, đợi Pie xả xong tức giận, nhỏ nhẹ lên tiếng.

-Chị Pie này?

-Sao?-Pie quay đầu sang nhìn Hạ Du.

Mặt Hạ Du nghiêm túc lạ thường, nằm nghiêng người, nhìn Pie.

-Trả lời thật lòng em một câu.

-Ừ.

Không gian chìm vào im lặng một lúc, ánh sáng vàng nhạt từ chiếc đèn bàn làm không khí trở nên nóng hơn. Hạ Du mấp môi, cất lời:

-Chị thích anh Huy từ bao giờ?

Câu hỏi đột ngột, khiến Pie cứng họng, toàn thân như đông thành đá. Câu này của Hạ Du quả là ghê gớm, cô bé hỏi như kiểu chắc chắn biết “Pie thích Huy”. Và chỉ đang muốn biết là “thích từ bao giờ?”. Chỉ cần Pie trả lời, mọi câu trả lời đều sẽ đi đến một kết luận duy nhất.

-Không dối em được đâu. Lúc trước em quan sát thấy, chị thường từ xa lén nhìn anh ấy có lúc nhìn thật lâu. Khi hai người nói chuyện lúc nào cũng như đang cãi nhau. Em thấy anh chị thật giống cặp đôi trong mấy bộ phim tình cảm. Kiểu như “càng yêu nhau càng phải đấu khẩu, thì tình yêu mới gọi là chân thực”. Em khẳng định chị thích anh Huy. Nói em nghe là từ khi nào đi?

Pie thở dài một cái, quay người, lại dán mắt lên trần nhà. Biết không thể qua mặt được con nhóc mà quái này, thôi thì chị em nói thật vậy.

-Lần đầu nhìn thấy cậu ấy trước cổng trường, đã thấy thích.

-Oa, là tiếng sét ái tình đúng không?

-Tiếng sét cái đầu em-Pie nói lớn, rồi lại xịu mặt xuống-Chẳng qua...vì lúc đó nhìn cậu ta rất đẹp trai, rất cao, rất...rất có khí chất của một người trưởng thành.

-Chị Pie mà cũng mê trai á?-Hạ Du cười, giọng điệu trêu đùa.

-Thì chị cũng là con gái mà-Pie xấu hổ, bức xúc đáp trả, phớt lờ giọng lại dịu xuống-Lúc đó chị đã nghĩ “nếu cậu ấy là bạn trai của mình thì tuyệt quá”.

Pie say sưa hồi tưởng lại, cái ngày cô bé gặp Huy ở trước cổng trường. Cái dáng vẻ thu hút của cậu ta, đã xúi làm Pie quên việc đi trễ của mình, một cảm giác thật kỳ lạ. Không phải vì cậu ta đẹp trai, không phải vì cậu ta cao, cũng không phải nhìn cậu ta có khí chất của người trưởng thành như Pie vừa nói. Mà đó là một thứ cảm xúc... không nói nên lời.

Pie nhanh chóng đưa hồn về với thực tại, giọng cô bé chùng xuống

-Nhưng từ khi đụng hấn ở cầu thang, hấn làm đổ nước lên người khác không thèm xin lỗi, chị với hấn cãi nhau một trận, không còn thích hấn nữa. Đúng là không thể nhìn bên ngoài để đánh giá một con người được. Không ngờ về ngoài với tính cách đôi lúc lại có thể khác xa đến như vậy.

-Em thấy anh ấy đâu đến nỗi nào, có hơi lạnh lùng, ít nói một chút, còn lại đều tốt cả mà. Nhớ lúc anh ấy vào đưa em ra khỏi mấy tên bắt cóc, làm em cảm động chết được-Đôi mắt Hạ Du hiện diện cuồng ngộ, long lanh mơ mộng-Nếu em không thích anh Bảo trước, có lẽ em đã phải lòng anh Huy rồi.

Pie bật cười thành một tiếng, rồi từ từ chìm vào im lặng. Hạ Du vẫn thao thao bất tuyệt.

-Nhưng đến giờ chị vẫn còn thích anh Huy mà, phải không?

Im lặng...Pie không tiếp lời, nhanh kéo chăn lên, nhắm mắt lại, thều thào:

-Chị ngủ trước đây. Em cứ ở đó suy đoán tiếp đi.

-Chơi kỳ vậy...

Hạ Du không nói gì được nữa, cô bé xịu mặt, đưa tay tắt đèn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Trong bóng tối, Pie lại mở đôi mắt, cô bé không tài nào ngủ được. Một mình yên lặng nằm suy nghĩ.

Sáng, vừa ăn sáng xong, Pie vội chào Hạ Du ra về.

Bảo đứng cạnh đó không hề lọt vào tầm mắt cô bé. Pie không nhìn cậu ta, cũng không nói chuyện. Im lặng đi thẳng ra xe...

.....

Sau hơn ba tiếng, Pie đã về đến nhà Huy.

Ra mở cửa cho cô bé là bà giúp việc.

-Bà bảo sao? Huy đi từ sáng rồi! Còn đồ đạc của cháu thì sao?

-Đồ của cô vẫn còn trên phòng. Cậu Huy nói sẽ không quay về đây nữa, nên cô không phải đợi.

Pie nhú mày, lăm bằm

-Cái thái độ gì vậy, có chút mà cũng giận dữ sao?

Bà giúp việc cũng không chú ý, bà chuyên tâm lo việc của mình. Pie đi nhanh lên lầu, thu xếp đồ đạc, miệng vẫn lăm bằm nguyên rửa cái tên nhỏ mọn kia.

Kéo vali xuống lầu, Pie lễ phép chào bà giúp việc. Chợt nhìn thấy mấy cái bánh Mochi được bà giúp việc đổ vào thùng rác.

-O...-Pie thốt lên-Mấy cái bánh...

-À...là cậu Huy kêu tôi đồ hết đi-Bà giúp việc bỗng ngồi xuống ghế, thở dài-Vừa sáng bước vào, đã thấy cậu gục đầu nằm trên bàn ăn, đặt trước mặt là đĩa bánh này. Mọi năm đến sinh nhật, bà chủ đều làm loại bánh này cho cậu ấy.

Lời nói bà giúp việc nghe như sét đánh ngang tai. Pie tròn tròn mắt, kinh ngạc, nói lớn:

-Hôm qua ??? Sinh nhật??? Của Huy?

-Cô không biết sao? Hôm qua là sinh nhật cậu Huy đấy.

Tay Pie buông lỏng chiếc vali, những lời Huy nói hôm qua lại vọng lên trong đầu “Tôi không cần cô đền, ngày hôm nay cô phải ở đây” “Nếu hôm nay cô đi, ngày khác cũng không cần đến”. Vậy ra, Huy cố chấp muốn giữ Pie lại, chỉ vì muốn có người cùng chúc mừng sinh nhật. Muốn Pie tự mình làm Mochi cho cậu, còn nói “Hôm nay có thể vì tôi mà làm, được không?”, hóa ra Huy cũng chỉ muốn có người nào đó biết đến sinh nhật của mình, muốn có người thay mẹ quan tâm cậu trong ngày sinh nhật. Pie đã vô tâm không để ý, lại vô tình chọc thêm vào nỗi đau của cậu ta.

Trong cổ họng Pie đè nén không nói ra được, cảm giác như bị xương chấn ngang cổ, nghẹn ngào, đau buốt. Đứng thần thờ vài giây, Pie chợt định thần trở lại, cúi chào bà giúp việc, kéo vali đi ra. Chân bước không thể nhanh hơn, một bước đi là một bước chạy.

Cuộc gọi thứ ba Pie gọi cho Huy, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe máy. Cách nửa tiếng, Pie lại tiếp tục gọi. Tình hình cũng không khá hơn, bên kia vẫn không ai nghe máy.

Sau khi máy bay đáp xuống, Pie lập tức đón taxi đến nhà Huy.

Căn nhà đóng cửa im lìm, dường như đã lâu không có người quét dọn, lá khô vụn vãi trước cổng nhà. Cánh cổng còn đọng lại vài giọt nước từ cơn mưa hôm qua, hoàn toàn không có dấu hiệu Huy đã về.

Huy đã đi đâu? Lại tới nhà Pie chăng? Vừa suy nghĩ đến đó, Pie lại bắt xe về nhà mình. Nhà Pie chỉ có mỗi chị Hoa đang ở nhà lo quét dọn. Cô bé mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa. Lấy điện thoại gọi thêm lần nữa. Kết quả vẫn có thể đoán trước, Huy không nghe máy. Pie suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nặn trong đầu vài câu hay ho viết một đoạn tin nhắn gửi cho cậu ta.

“Xin lỗi, tôi không biết hôm qua là sinh nhật cậu, bỏ lại cậu một mình đón sinh nhật là tôi không đúng. Cậu là đại nhân độ lượng, đừng chấp nhặt mấy chuyện nhỏ nhặt. Cậu đừng giận tôi, tôi sẽ bù lại ngày hẹn cuối và sinh nhật cho cậu. Được không?”

Nhắn xong tin nhắn, Pie mệt mỏi kéo vali lên lầu, nằm bẹp xuống giường, tay cầm điện thoại trong tâm trạng thấp thỏm mong chờ, nằm một lúc lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, đã qua ba giờ, Pie vội mở điện thoại, vội vàng xem đến mục tin nhắn. Huy không có hồi đáp. Pie buông điện thoại xuống giường, đi xuống nhà kiểm thức ăn lấp cái bụng đói từ sáng.

Suốt một ngày, không biết bao nhiêu lần Pie gọi cho Huy, gọi đến nỗi cô bé cảm giác mình như đang chơi đùa, cuộc gọi kết thúc, tay cô bé sẽ bấm gọi tiếp, gọi mãi đến khi pin báo yếu mới thôi nhắn nữa.

“Huy, cậu ở đâu?”

Tiếp... Chương 28. Huy Hoàng:

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Ngoài đường, cây bắt đầu thay lá. Những chiếc lá héo khô theo cơn mưa rơi xuống đất, im lìm, nhót nhác. Mùa thu, mùa của lãng mạn, của trầm mặc, của xao xuyến. Riêng với Pie, mùa thu thật là đáng chán, vì ngày tựu trường theo mùa thu mà đến.

Năm học kết thúc đời học sinh, đã bắt đầu.

Vẫn như năm trước, Pie vẫn chỉ giản dị đạp xe đi học, dù thân phận tiểu thư cả trường ai cũng đều biết. Mái tóc dài được cô bé cắt ngắn ngang lưng, không còn búi củ tỏi nữa mà thành đuôi ngựa buộc cao, không che dấu mái tóc màu nâu gọn sóng của mình. Mặc người khác nhìn vào thấy khác lạ thế nào, mặc người khác có nói “trở thành Miss nên bây giờ đi tóc uốn”. Pie không buồn giải thích.

-Pie!

Nghe tiếng gọi quen thuộc, không quay lại cũng biết là ai.

-Chào, nghỉ hè bạn trốn biệt ở đâu thế? Minh qua nhà bạn vài lần mà không gặp-Hà Miên nhanh bước đến bên cạnh Pie.

-Minh có chút chuyện cần giải quyết nên không có nhà.

-À, ra là vậy-Miên gật gù kiểu như đã hiểu.

Chợt nghĩ đến chuyện gì, Pie quay đầu nhìn Miên, nói vội:

-Mẹ bạn còn làm cho nhà Huy không?

-Không. Khoảng một tháng trước, mẹ đã nghỉ rồi. Nhà đó hình như không có ai ở nữa.

-Một tháng trước?-Pie trở mặt, hỏi lại.

Miên gật gật đầu, không hiểu lắm cái thái độ bất thường của Pie.

Đã gần một tháng kể từ ngày Huy biến mất khỏi cuộc sống của Pie, không điện thoại, không tin nhắn, không chút thông tin. Pie cũng không nghĩ tới việc, ngay cả căn nhà đó Huy cũng không về nữa.

-Bạn thấy nam sinh mới của lớp mình chưa? Chuẩn lắm nhé! Mặt mũi không chê vào đâu được, mấy bạn nữ lớp mình không ai là không thích bạn ấy-Mặt Miên lộ rõ nét cười, chưa bao giờ thấy cô bé đặc biệt phấn khích đến vậy.

Pie cười phẩy, ý trêu đùa hỏi lại:

-Có bằng Vĩnh Huy không?

Sau khi lời nói thốt ra, Pie mới cảm thấy mình có chút kì quái. Tại sao phải là Vĩnh Huy? Tại sao lúc nào cô bé cũng nghĩ đến con người đó?

-So với Vĩnh Huy thì...-Miên chống cằm, làm bộ suy nghĩ, sau đó thốt lên-Mỗi người một vẻ, mười phen vẹn mười!

Pie cười, lắc đầu. Cả hai cùng nhau tiếp tục nói chuyện đi trên hành lang vào lớp.

.....

Tiết chào cờ được đẩy sang thành tiết sinh hoạt lớp. Cô giáo chủ nhiệm đã có mặt để chỉnh đốn lại lớp. Cô đứng trên, tay chỉ chỉ sắp xếp lại vị trí. Miên với Pie hai năm nay đều ngồi cùng nhau, thế mà năm nay bị bà cô khó ưa này tách ra, mỗi đứa một phương.

-Em...chào cô!

Tiếng nói phát ra từ cửa lớp, mọi người dừng làm việc riêng, hướng ánh mắt về cậu học sinh mới. Pie cũng không ngoại lệ.

-Oa, trai đẹp!-Một nhân vật mê trai của lớp thốt lên.

Kèm theo rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ. Pie vốn rất hứng thú mấy chuyện này, hôm nay cũng chẳng thấy hứng thú, nhìn cậu học sinh mới chưa tới ba giây. Cô bé đưa chân đá đá vào chân bàn kiểu chán ghét, vừa bị tách xa khỏi Miên làm Pie tâm trạng không được vui. Từ giờ chẳng còn ai cho Pie chép bài mấy môn xã hội nữa.

Cả lớp, kẻ nhốn nháo, kẻ lặng lẽ, riêng Pie chìm vào không gian của chính mình.

-Bạn cho mình ngồi cùng được không?

Pie hé mắt lên nhìn. Ai lại ngờ được cái tên này lại đáp ngay cùng bàn với cô bé, kiểu này chắc Pie sẽ bị nữ sinh lớp này nhìn đến nỗi toàn thân thương tích.

Pie tỏ thái độ không mấy thiện cảm, thôi nhìn cậu ta, tay kéo cặp ngồi xích qua.

-Bạn là Lê Diệu Anh? Học sinh nổi tiếng của trường?

-Cũng hơi hơi... nổi tiếng-Pie gật gù.

-Tôi nghe rất nhiều chuyện về bạn. Nghe nói bạn là miss của trường năm ngoái-Cậu nở nụ cười nhìn Pie- Mình là Huy Hoàng, rất vui khi được gặp bạn!

-Chắc dzui!- Pie chống cằm nhìn ra cửa sổ. Không chú ý đến cậu ta cho lắm.

Tiết sinh hoạt đầu năm với cái mớ lộn xộn từ bà cô khó tính. Nào đổi lớp trưởng, lớp phó, tất tần tật. Pie bị cách chức, đơn giản vì cô bé học lực chỉ ở mức trung bình-khá, không xứng làm lớp trưởng. Cả lớp cất lực phản đối, nhưng vẫn không lay động được bức tường thành khó tính. Hà Miên giữ chức lớp phó. Còn lớp trưởng, tự xưng giao cho một người không biết gì về lớp, cậu học sinh mới-Huy Hoàng. Khỏi cần nói cũng biết, cả lớp đã sục sôi đến thế nào, không khí đầu năm dâng lên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Pie chẳng mấy quan tâm, cô bé chống cằm nhìn ra cửa sổ, trong chờ đến giờ ra chơi. Để đến gặp một người mất tích gần tháng nay.

Ra chơi..

-Pie, cậu kéo mình qua lớp 12A3 làm gì? Đừng nói mình là qua tìm chồng nha?

-Cái gì hả?-Pie cố nén nhỏ giọng, đưa cùi chỏ đẩy Hà Miên một cái.

-Trưởng tìm Vĩnh Huy? Không phải cậu ấy là chồng tương lai à?

-Không phải! Ngán lần không phải-Pie cau mày nghiêm nghị.

Ngay lúc hai đứa thập thò đứng ngoài hành lang 12A3 nhìn nhìn quan sát, có một cậu kính cận quen thân với Miên, bước tới.

-Miên, bạn tìm ai trong lớp mình à?

-Tìm Vĩnh Huy-Miên nhanh nhẩu nói.

-Vĩnh Huy, cậu ta không học lớp mình nữa.

Cả hai cô gái đều há hốc miệng.

-Cũng không nghe nói là chuyển lớp. Có thể Huy đã chuyển trường rồi. À mà Thực Hân, cô bạn cứ bám theo cậu ấy cũng nghi luôn rồi. Lớp mình ai cũng tiếc, cả hai đều ưu tú như vậy mà. Thực Hân thì xinh đẹp, học cũng được. Còn Vĩnh Huy thì...

Tiếng cậu kính cận vẫn vang lên, Pie không biết cậu ta nói những gì sau đó. Cô bé lủi thủi đi mất, trong đầu hiện lên câu "Có thể Huy đã chuyển trường rồi". Niềm hy vọng cuối cùng để gặp Huy, đã biến mất một cách hụt hẫng như vậy đấy. Pie không nhớ suốt ngày đó mình bị cái gì, một bài giảng cũng không tiếp thu nổi. Ngồi như người mất hồn nhìn chăm chăm vào cuốn vở trống không. Tâm trí văng vẳng câu lên suy nghĩ "Huy, cậu ở đâu?"

Tiếp...Chương 29. Mình thích Pie:

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tối hôm đó tại Từ viện...

-Tiểu thư, đại tiểu thư khi nãy lại đến hỏi về thông tin của cậu Vĩnh Huy-Ông quản gia giọng ôn tồn.

Hime ngồi trên ghế, im lặng lắng nghe. Tuy mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, vẻ tập trung lắm.

-Cứ để mặc chị ta-Hime giọng bình thản nói, cũng không có nhìn về phía ông quản gia-Còn việc tôi nói ông, ông đã sắp xếp chưa?

-Đã sắp xếp. Chỉ cần chi một ít tiền, cậu ta đã ngoan ngoãn làm theo kế hoạch.

Hime trước sau đều lãnh đạm gương mặt, toát lên vẻ thanh cao. Dù trong lòng đang vui mừng, nhưng cô bé không hề bộc lộ, nhẹ nhàng nói:

-Tốt! Ông ra ngoài trước đi.

-Chào tiểu thư-Ông quản gia cúi đầu một cái, bước không nhanh không chậm ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa được đóng lại, Hime mới ngả người ra ghế. Dùng chân xoay xoay chiếc ghế hướng ra cửa sổ. Cô bé ngược nhìn lên trời, môi chợt vẽ nên một nụ cười đắc ý.

“Diệu Anh, Vĩnh Huy....mấy người sau cùng cũng chỉ là quân tốt trong ván cờ của Hime này. Rồi các người sẽ thấy, Hime này lợi hại như thế nào”

.....

Một tuần sau....

Pie cầm bút vẽ ngoặc ngoặc lên cuốn vở. Tiếng cô giáo vẫn vang lên đều đều, lớp học im lặng, ghi ghi chép chép rất chú tâm. Chỉ có mỗi Pie ngáp lên ngáp xuống, táy máy làm việc riêng.

-Lê Diệu Anh, em đứng lên.

-Dạ!-Pie đứng bật dậy.

-Em học hành nghiêm túc một chút. Đã học không tốt rồi còn ngồi làm việc riêng nữa. Bài vở thì không lo-giọng cô dạy Hóa-cũng là cô giáo chủ nhiệm vang lên. Vốn đã không ưa gì cô nữ sinh mang tiếng con nhà giàu này, cô luôn tỏ thái độ khó chịu với Pie.

-Bài cô cho trên bảng em làm hết rồi.

Mặt cô giáo nóng bừng lên, đưa thước chỉ lên bảng, giọng tức giận:

-Đáp án câu này là gì?

Pie nhìn lên bảng “Ứng với công thức phân tử $C_4H_6O_2$ có bao nhiêu este đồng phân mạch hở của nhau?”

-Dạ, 5 đồng phân!-Pie lên giọng.

Đáp án đúng, nghĩ là Pie may mắn, cô càng tức giận, nhưng không làm gì được Pie. Tiếp tục chỉ vào câu khác.

Pie nhú mày nhìn lên bảng, rất nhanh có câu trả lời.

-Câu này đáp án là 4.

Tiếp tục như vậy, cả một dãy bài tập cô cho. Pie đều đáp nhanh gọn lẹ, không sai một câu nào. Cả lớp vang lên tiếng “Ồ” đầy ngưỡng mộ. Chưa ai trong lớp làm hết 7 trên 10 câu, vậy mà Pie đã xong tự dưng nào.

Hoàng nhìn Pie ánh mắt đầy ngạc nhiên, cậu như không tin đây là sự thật. Một học sinh học lực trung bình-khá lại có thể dễ dàng qua mặt cậu như vậy. Cậu đường đường là một học sinh có điểm tổng cao nhất lớp, mấy môn tự nhiên này thì khỏi cần bàn cãi. Vậy mà cậu cũng chưa làm xong hết. “Có lẽ đây là môn tủ của Pie”-Hoàng nghĩ thầm.

Hoàng bắt đầu chú ý đến Pie. Và cậu ta phát hiện ra điều đặc biệt...

Ai đến hỏi bài, Pie chỉ nhìn qua một lượt viết viết vào giấy bài giải rồi đưa lại. Sau đó lại gục đầu nằm xuống bàn ngủ như một con mèo lười biếng.

Ngay cả những học sinh mang danh khá giỏi trong lớp, đều đến nhờ Pie giải những bài khó, thậm chí là đề thi đại học. Hoàng rất đỗi ngạc nhiên, ngay cả một học sinh giỏi như cậu ta cũng không được lớp coi trọng đến vậy.

-Bạn đừng quá ngạc nhiên, Pie vốn rất xuất sắc. Nhưng không hiểu sao bạn ấy không chịu học một cách nghiêm túc. Đi thi lúc nào cũng điểm số vừa đủ. Một cậu bạn thối lên.

-Duy nhất môn tiếng Anh là Pie học nghiêm túc nhất. Nghe đâu bạn ấy còn biết tiếng Nhật nữa cơ-Một cô bạn cũng góp giọng vào.

“Sao thông tin mình nhận được từ ông ta lại hoàn toàn trái ngược”-Hoàng nghĩ thầm.

Vừa lúc đó, Pie cùng Hà Miên từ ngoài đi vào. Thấy bàn mình đám học sinh bu quanh, nam nữ đều có, nhưng đa phần là nữ. Chắc lại màn thẩm vấn cậu bạn Huy Hoàng như thường ngày đây mà. Mấy câu hỏi đại loại như “Bạn lúc trước học ở đâu?”, “Nhà bạn có anh em nào nữa không?”, “bạn có chơi thể thao không?”..vân..vân và vân vân.

-Tập trung chỗ tui làm gì-Miệng Pie vừa ngậm ống hút vừa nói.

-Lớp trưởng...à hông... Pie! Bọn mình đang thảo luận chút việc ấy mà-Cậu bạn nhe răng cười.

Pie cũng không hỏi thêm, hút một ngụm nước, ngồi xuống chỗ của mình.

-Huy Hoàng...bạn thích con gái như thế nào?-Một cô bạn mạnh dạn hỏi.

Đám đông mong chờ câu trả lời, từ trước giờ chưa có câu hỏi nào đề cập đến vấn đề này. Nên bây giờ có người hỏi, không khí lập tức nóng lên hừng hực.

Im lặng một hồi, Hoàng nở một nụ cười, không chút ngại ngùng thốt lên:

-Mình thích Pie!

Phụt...

Sau màn phun nước, là đợt ho sặc sụa từ Pie.

-Không sao chứ?-Hoàng ngồi bên cạnh nhanh chóng lấy khăn giấy đưa cho Pie, cử chỉ rất mực quan tâm.

Đám đông trở mắt nhìn hai người bọn họ, lại được dịp xì sầm to nhỏ, trước cảnh tình cảm thế kia, chắc Hoàng thích Pie, là nói thật.

Pie đưa tay tóm lấy khăn giấy, tự mình lau lấy. Sặc nước đến nỗi mặt đỏ tía tai, trong đầu Pie vẫn vang lên câu “Mình thích Pie”.

Tiếng chuông báo hết giờ ra chơi, đám đông nhanh chóng giải tán. Pie vừa kịp định thần, sắc mặt vẫn có chút hồng, quay ngoắc về phía Hoàng, nhỏ giọng hỏi:

-Lúc nãy...vì tình hình bất buộc nên cậu mới nói vậy phải không?

-Không-Hoàng lập tức đáp lại-Mình thích Pie. Nên quyết định từ nay bạn sẽ là bạn gái mình.

Pie không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng lên, đá cho cậu ta một cái bay vèo qua bàn kế bên. Trước sự chứng kiến của cả lớp, tất cả im bật.

Mặt Pie lạnh lùng toát lên luồng khí hắc ám khiến mọi người rùng mình, cô bé ngồi phịch xuống ghế, gục đầu xuống bàn, nằm ngủ.

Mặc kệ bên tai vang lên tiếng rên rĩ của ai đó, tiếng xì xầm của những ai đó.

Loáng thoáng trong giấc ngủ chập chờn nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên “Tôi chọn cô...Hay là chúng ta đính hôn đi”.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Chuyện Huy Hoàng theo đuổi Pie lại rầm rộ vang lên. Ngay cả màn từ chối bá đạo của Pie cũng được miêu tả một cách tỉ mỉ. Nhân vật nữ chính chẳng hề quan tâm. Đây không phải là lần đầu cô bé trở thành đề tài bàn tán. Cô bé quen với câu “quay lưng với dư luận”.

Cái tên Khang Vinh Huy nhanh chóng chìm vào quá khứ, thay vào đó là Hồ Huy Hoàng. Cậu nam sinh thân hình cao ráo, tuy không cao bằng Huy, nhưng cũng thuộc dạng nổi trội hơn hẳn các bạn nam khác. Làn da rám nắng khỏe khoắn, giúp Hoàng nổi bật hơn các cậu nam sinh trắng bột yếu ớt. Gương mặt hay cười, luôn thấy được vẻ thân thiện. Những lúc cậu chơi bóng chuyền, ngoài sân luôn có các bạn nữ nhiệt tình cổ vũ, điều này khiến không ít nam sinh phải ghen tị.

Nhưng ai lại hiểu được một cậu bạn hoàn hảo đến thế, lại đi theo đuổi một cô nữ sinh chẳng có chút nổi trội. Ngoài cái danh nhà giàu ra, đều là khuyến điểm. Nào là tính tình hung dữ, học hành không tốt, gu thời trang tệ, một chút nữ tính cũng không có. Không ai hiểu, chính Pie cũng không thể hiểu. Tại sao Huy Hoàng lại nói thích mình?

Hai tháng trôi qua...

-Cảnh báo cấp độ đỏ! Bạn Diệu Anh của chúng ta có quá nhiều người theo đuổi nên giờ ngồi chờ người không biết chọn ai-Giọng Hà Miên có ý đùa cợt.

Pie chống cằm, mắt vô hồn nhìn ra hành lang. Khoảng 10 giây sau mới lên tiếng:

-Bạn nghĩ Huy có thể đi đâu?

-Haiz...-Miên thờ dài, ngồi xuống cạnh Pie, cũng chống cằm, kéo dài giọng-Mỗi ngày hỏi một lần, hỏi không biết chán sao? Những trường hợp có thể, mình đã phân tích hết rồi. Mình thì làm sao biết được cậu ta đi đâu.

Miên lại nhìn Pie, thấy gương mặt cô bạn không chút biểu cảm. Một Pie hoạt bát, lanh lợi của ngày xưa đâu mất, chỉ có cô bạn vùi về mặt trầm ngâm ngồi ở đây.

-Nếu là bạn, bạn sẽ giận chứ?-giọng Pie thều thào, ánh mắt như cũ không đổi.

-Không đâu-Miên liền nói- Chỉ là một ngày sinh nhật thì có to tát gì. Ba mẹ có khi còn quên sinh nhật mình mà. Huống hồ bạn với Huy lại chẳng phải bạn bè thân.

-Nhưng...-Pie bỏ ngỏ câu nói, chần chừ một lúc rồi thôi, nuốt lời vào trong lòng, im lặng.

Miên cũng không tò mò. Nhanh chóng đứng dậy, làm mặt vui vẻ.

-Đi xuống căn tin ăn một hồi là quên mọi chuyện thôi. Đi nào!

Không để Pie kịp phản ứng, Miên đã kéo Pie đứng dậy, lúi đi.

Pie miễn cưỡng bước theo Miên. Trong đầu vẫn đọng lại câu nói bỏ ngỏ “Nhưng...Huy thích mình, mình biết cậu ấy thích mình”

.....

Thời gian lặng lẽ trôi, trái đất lặng lẽ quay, con người lặng lẽ đi....

Ngồi trong lớp, ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ ngắm từng chiếc lá rơi xuống, có lẽ đã trở thành thói quen của Pie.

-Của bạn đây.

Pie không nhìn, chỉ vớ tay lấy chai nước từ con người kế bên, chán nản mở nắp, đặt ống hút vào hút một hơi đầy miệng, từ từ nuốt xuống.

-Cái cây đó thay bao nhiêu cái lá rồi?-Hoàng giọng nghiêm túc hỏi.

-Bằng số tóc trên đầu cậu-Pie ngậm ống hút, miệng chớp chớp đáp trả.

Câu trả lời làm Hoàng không thể nói gì thêm. Tóc trên đầu bao nhiêu cọng sao Hoàng biết, cũng như cây rơi bao nhiêu lá thì Pie làm sao biết. Làm khó Pie đúng là không dễ dàng gì. Hoàng đành kiếm một đề tài khác để nói.

-Mai là chủ nhật, chúng ta đi xem phim đi.

-Ngày mai tôi bận... ở nhà ngủ-Pie bình thản nói.

-Cả ngày luôn sao?-Hoàng cười hỏi lại, ánh mắt chăm chú nhìn Pie không rời.

Pie im lặng không đáp. Cô bé không thích nói chuyện cùng Huy Hoàng cho lắm. Tâm trạng đang chán, còn gặp con người nói chuyện đáng chán, chán lại càng chán.

Pie lại nghĩ đến một người, nếu hẳn nghe cô bé dành cả ngày chủ nhật để ở nhà ngủ sẽ đáp trả một câu... “Lười biếng”. Ngay sau đó bản chất hung dữ của cô bé lại bộc phát. Cả hai lại đấu võ miệng qua lại, rồi đến cuối cùng Pie sẽ ôm cục tức về phía mình, còn hẳn sẽ vì thắng cuộc mà hả hê kiêu ngạo. Ai chứ? Ai ngoài tên khó ưa đó chứ?

Pie thờ dài... tu hết chai nước, sau đó đẩy nắp kỹ càng, nhắm một mắt hướng sọt rác đặt ở góc trên bục giảng làm mục tiêu. Sau cùng suy nghĩ gì đó, lại không ném nữa, tự mình đi lên, quăng chai nước vào sọt rác. Rồi đi ra đứng trước hành lang nhìn xuống dưới sân trường, trầm tư một lúc.

Một lát sau, thấy Hoàng đã đứng ngay cạnh, cậu cũng im lặng cùng Pie nhìn xuống dưới sân.

Tiếng chuông báo hết giờ ra chơi...

Học sinh nhanh chóng ai về lớp nấy.

-Pie, vào lớp thôi.

Pie đứng bất động, mắt nhìn chăm chăm xuống sân một hồi.

Vốn đã bước được một bước, Hoàng quay đầu nhìn lại, thấy Pie cứ đứng như vậy. Cậu đưa tay ra, định nắm tay Pie kéo vào lớp.

-Huy!-Pie thốt lên.

Cánh tay Hoàng giờ lên, lơ lửng giữa không trung. Thoáng nghe Pie gọi “Huy”, rồi ngay lập tức lao đi, hành động nhanh đến mức con người ta chưa kịp phản ứng.

Pie lao nhanh qua hàng người đang lũ lượt trên hành lang tiến vào lớp, đụng trúng không biết bao nhiêu người, cũng không kịp nói câu xin lỗi, đã chạy nhanh đi.

“Cuối cùng thì tôi cũng thấy cậu, sao giờ cậu mới xuất hiện, hơn ba tháng rồi, ruốt cuộc cậu đã ở đâu?”- Vừa chạy, Pie vừa miên man suy nghĩ trong đầu, chạy xuống cầu thang, bước một bậc bỏ một bậc. Cuối cùng cũng thấy con người kia ở đằng xa xa đang đi dần ra cổng, cái dáng người cao, áo sơ mi trắng, quần âu đen cùng giày bata quen thuộc, ngoài đường thoáng thấy chiếc xe màu đen quen thuộc của cậu ta.

-Vĩnh Huy!!!-Pie hét gọi trong hơi thở hỗn hển.

Con người kia dường như không nghe thấy, chỉ có vô số học sinh quay nhìn Pie một cách khó hiểu. Pie chạy, khoảng cách lại không hề ngắn lại. Kề bước, người đuổi, mãi mãi vẫn là...không kịp. Pie nhận ra điều đó, khi nhìn thấy cánh cổng đóng lại, ngay trước mắt.

Chiếc xe đã lăn bánh, xa dần. Pie chỉ biết đứng vịn tay vào thanh sắt của cánh cổng, mồ hôi lấm tấm lăn xuống, ánh mắt bất lực nhìn theo.

-Pie, bạn sao vậy?-Hoàng cuối cùng cũng chạy kịp theo, hơi thở dồn dập, cúi đầu nhìn Pie.

-Chết tiệt-Pie đá chân vào trụ cổng, mặt hiện lên tức giận cùng buồn bã. Không nói thêm lời nào, quay người đi.

Hoàng cùng người bảo vệ chỉ biết trở mắt đứng nhìn Pie, không biết phải nói gì.

Cùng lúc đó, trên chiếc xe màu đen...

-Công việc ở trường tôi đã thay ông sắp xếp xong. Bây giờ tôi đang về công ty.

Một câu nói xong, điện thoại liền cúp. Huy thở dài, nhét điện thoại vào túi, im lặng trầm ngâm.

-Lúc này một cô bé chạy theo cậu.

-Tôi biết.

-Vậy tại sao...-Người tài xế giọng ngập ngừng, nhìn lên kính chiếu hậu dè chừng con người đang ngồi phía sau.

Quá năm giây sau, giọng Huy âm trầm vang lên:

-Người đó, không thể gặp.

Huy nhìn ra đường, trầm tư nhớ lại cuộc nói chuyện với Hime hơn ba tháng trước...

“-20 tỉ. Anh nghĩ trong một thời gian nữa, có thể lấy về sao? Hay anh nghĩ Hime này dễ bị qua mặt?”

-Số tiền đó, tôi sẽ tự chuyển nó về được.

-Vậy...nếu ngay bây giờ tôi muốn kiểm tra số tiền mà mình đầu tư với C.A thì anh phải làm sao đây?-Hime nở nụ cười.

-Cô sẽ không làm vậy.

-Anh quả nhiên thông minh. Phải, tôi sẽ không làm vậy, nhưng...-Hime bước về phía Huy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cậu-Nếu là anh nghe lời của tôi kia!

Huy nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, ánh mắt chứa ngọn lửa đang bùng cháy. Hime thấy biểu hiện của cậu, cười khẩy một cái.

-Không cần căng thẳng, điều kiện của tôi rất đơn giản. Đó là...-Hime ngừng một chút, ánh mắt lộ vẻ đắc ý, nhanh chóng tiếp lời-Anh không được gặp Diệu Anh nữa”

Chương 31

Một tuần trôi qua...

Huy rời phòng họp, người thư kí đi theo, còn đang nói với cậu ta điều gì đó.

-Huy!-Pie cất tiếng gọi, vẫy vẫy tay.

Không biết vì không nhìn thấy hay vì quá tập trung vào lời nói của cô thư kí, Huy đi qua Pie mà không nhìn về phía cô bé. Pie ngoảnh mặt, lập tức đuổi theo. Đến thang máy, đoàn người đi vào, Pie từ xa đã thấy cửa thang máy dần đóng lại.

Ngay khoảng khắc đó, Pie thấy Huy từ xấp hồ sơ ngẩng đầu lên. Ánh mắt Pie đã giao với ánh mắt cậu ta. Gương mặt cậu ta lạnh lùng nhìn Pie. Cánh cửa thang máy khép lại cắt ngang ánh nhìn của hai người họ. Pie thở dài, cơ hội gặp Huy lại vụt mất nữa rồi.

-Lại là con bé đó, chiều nào nó cũng đến đây, không lảng vảng ngoài công ty cũng ngồi ở ghế kia. Có bữa còn lên chờ ngoài phòng họp nữa.

-Chỉ nói nhỏ thôi, em nghe nói con bé đó là đối tác của công ty chúng ta. Gia đình rất giàu có. Nghe đâu còn có hôn ước với anh chàng Vĩnh Huy đẹp trai con ông tổng.

-Chỉ biết, chị có đọc báo. Con bé kia đã từng đến đây rồi, tuy giống nhau nhưng phong thái khác hẳn con bé này. Chính xác thì hôn ước gì đó là của cậu Huy với con bé kia cơ.

Pie ngồi chống cằm nhìn mọi người tấp nập đi qua đi lại, ai cũng ăn mặc chỉnh chu. Những lời của hai cô tiếp tân, Pie đều nghe thấy, nhưng lơ đi chẳng bận tâm. Tập trung vào mục đích chính hôm nay, là gặp cho bằng được Vĩnh Huy.

Mấy ngày trước được một chị hầu tiết lộ, ông quản gia thường có nói với Hime về người tên Vĩnh Huy, rồi chuyện công ty C.A gì gì đó. Pie lập tức suy luận, một hồi kết luận “Bọn họ rõ là biết Huy ở đâu, lại luôn nói không biết, nhất định là đang giấu”. Muốn Pie không gặp Huy, nhất định Pie phải gặp cho bằng được. Thế là chiều nào Pie cũng tới công ty C.A, canh chừng để tóm được Huy.

Có thông tin, dạo này ông Khang Vĩnh sức khỏe không được tốt, nên Huy thường xuyên đến công ty. Lẽ ra điều này Pie phải nghĩ đến từ lâu mới phải, tìm Huy lâu đến vậy, chỗ nào cũng đã tìm, thế mà nơi đáng tìm thì lại bỏ qua.

Hôm nay nhìn thấy Huy đi vào, cả ngày cũng chưa đi ra. Trời dần tối, nhân viên lác đác ra về. Pie ngồi gặm bánh mì, kiên nhẫn chờ đợi.

8h, màn đêm đã bao trùm không gian, im lặng tĩnh mịch. Bảo vệ có khuyên Pie đi về, thế nhưng Pie nhất quyết hôm nay phải gặp Huy cho bằng được. Đèn trong phòng hầu hết đã tắt, chỉ có đèn hành lang là vẫn sáng, thứ ánh sáng mờ nhạt vừa đủ. Huy vẫn chưa ra, nhất định cậu ta vẫn còn trong công ty, Pie tin chắc như vậy.

-Cô bé, tôi đã đi hết một vòng, không còn ai trong công ty cả-Ông bảo vệ nói.

Pie há miệng ngạc nhiên kiểu như “Không thể nào”. Sau đó, mặt cô bé xiu xuống, buồn bã nói một câu:

-Vậy thôi, cháu đi về đây.

Pie quay lưng, đi thẳng một mạch.

-Alô! Vâng vâng, cô bé đã về rồi. Được được... Không có gì-Ông bảo vệ vội cúp máy, tiến về chỗ thu xếp đồ đạc của mình.

Một lúc sau, Huy bước xuống, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn vào đồng hồ, đã gần 9h tối. Huy bước nhanh về phía xe mình.

Đột nhiên....

-Khang Vĩnh Huy!

Huy đứng bất động tại chỗ, ánh mắt nhìn chết trân vào con người đứng đối diện. Pie xuất hiện là điều nằm ngoài dự tính của cậu.

-Cậu nghĩ tôi là con cóc hả? Một cái lí do vô lí có thể làm tôi tin sao? Chiều cao của cậu nếu có muốn cải trang để trốn ra ngoài là tôi phát hiện ngay. Trừ phi cậu đào lỗ đi ra, nếu không nhất định vẫn còn ở bên trong.

Huy trước sau đều không mở miệng, đi nhanh qua người Pie, mở cửa xe.

Một giây ngoảnh mặt, Pie nhanh chóng kéo lấy tay Huy, nói lớn:

-Cậu bị sao vậy hả?? Chẳng lẽ cậu giận tôi đến nỗi không thèm nói chuyện nữa? Nếu vì ngày hôm đó, thì bây giờ cho tôi trực tiếp ở đây xin lỗi cậu đi.

-Tôi không giận, cũng không cần lời xin lỗi-Giọng Huy lạnh lùng phát ra-Chỉ là bây giờ, tôi không muốn thấy mặt cô nữa.

Nói rồi, Huy gạt tay Pie ra, lên xe. Cánh cửa đóng sầm lại, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh. Để lại Pie một mình, đứng im tại chỗ. Pie có cảm giác không tiêu hóa nổi những lời cậu ta vừa nói, hụt hẫng đến lạ thường. Chưa bao giờ thấy Huy như vậy, thái độ không tức giận, không ghét bỏ, cũng không quan tâm. Lần cuối cùng gặp Huy là cách đây gần ba tháng, mà ngỡ như lúc đó và bây giờ là hai con người hoàn toàn khác.

Con gió đêm thổi qua, lạnh buốt da thịt, Pie đứng đó hồi lâu, tựa như bức tượng đẹp dưới ánh đèn đường chiếu rọi...

.....

Chiều hôm sau...

-Tiểu thư Hime, đại tiểu thư đang muốn gặp tiểu thư.

Hime bình thản lật trang sách, im lặng một lúc cũng không phản ứng.

Sau tiếng ồn ào bên ngoài, cánh cửa lớn bật mở. Tiếng bước chân hung bạo tiến vào bên trong.

-Hime, rốt cuộc cô đã giờ trò gì? Huy vì sao không được gặp tôi!

Hime nhíu mày, đặt cuốn sách xuống bàn, nhìn về phía ông quản gia.

Ông quản gia thấy thái độ của Hime, lập tức hiểu, ông cất giọng:

-Lúc này tôi nói chuyện với cậu Huy ở C.A, đại tiểu thư đã lên nghe được. Xin lỗi tiểu thư.

Hime thu hồi ánh mắt, cũng không còn nửa nét tức giận. Cô bé đưa ánh mắt về phía Pie.

-Chỉ có 20 ti không? Cho tôi mượn đi-Mặt Hime chuyển biến nghiêm túc lạ thường.

-Tôi...tôi thì đào đâu ra 20 ti chứ!-Pie thật thà trả lời.

Ngay lập tức, nét mặt Hime vẽ nên nụ cười gian xảo, cô bé đứng dậy, khoanh tay trước ngực, liếc nhìn Pie.

-Vậy thì chị nên chấp nhận chuyện này đi.

Pie không hiểu chuyện gì, trưng ra bộ mặt ngờ ngác, hỏi lại:

-Ý cô là sao?

Hime từ từ di chuyển đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, một hồi lâu mới cất giọng:

-Vinh Huy rút gần 20 tỉ đầu tư của tôi. Đến giờ vẫn chưa thu hồi về hết. Nếu tôi làm lớn chuyện này, không chỉ có anh ta mà cả công ty C.A đều bị ảnh hưởng.

Nghe đến đây, mặt Pie biến sắc hẳn, lắng nghe Hime nói tiếp.

-Tôi là người nhân từ, tuyệt đối tôi sẽ không phản phui chuyện này. Tuy nhiên, tôi cũng không phải người rộng lượng. Đã dám làm phải dám chịu. Mà chuyện tôi yêu cầu, anh ta hoàn toàn có thể làm được.

-Yêu cầu Huy không gặp tôi?

-Chỉ thông minh hơn rồi nhĩ-Hime mỉm cười, ý cười đầy chế giễu-Chuyện chị muốn biết tôi đã nói, vậy có thể về được chưa?

Pie thấy mình thật bất lực. Cùng là tiểu thư tập đoàn Trường Thịnh, cùng là chị em, nhưng Hime thì có quá nhiều thứ, còn mình thì một chút cũng không có. Pie nắm chặt hai bàn tay, cơ thể vì tức giận mà khẽ run lên.

Đám người hầu thấy không khí căng thẳng giữa hai cô tiểu thư, cũng tự động lùi ra phía sau, im lặng quan sát.

-Tức giận thì làm được gì? Có giỏi thì đem 20 tỉ bù vào đi-Hime cười khẩy-Tôi chỉ e rằng, đem thân chị bán đi cũng chưa chắc đã đủ.

Lập tức, không nói nửa lời, Pie xông tới chỗ Hime. Nhưng hành động của cô bé nhanh chóng bị chặn lại bởi đám cận vệ của Hime. Hai tay Pie bị giữ chặt, chống trả trong vô vọng, chân liên tục đạp về phía Hime, nhưng đều không tới được.

-Bỏ ra, hôm nay tôi phải cho nó một trận. Nghĩ mình là ai mà có cái quyền nói người khác như vậy chứ???-Tiếng Pie gào thét vang vọng cả căn phòng.

Hime được đám người đưa ra khỏi phòng, đáng đi chậm rãi, khi đi qua Pie, Hime còn nở một nụ cười, rõ khiêu khích.

-Còn không biết tự lượng sức-Hime nhỏ giọng.

-Bỏ tôi ra!!!-Pie hét lớn, tay chân cố sức vùng vẫy.

Tiếp... Chương 32. Bệnh

P.s. Cmt ủng hộ truyện với nha! Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Sáng hôm sau...

Ngồi từ đầu buổi, Pie liên tục vuốt xoa khuỷu tay của mình, nhìn rồi lại nhìn. Hành động kì lạ khiến Huy Hoàng không thể không chú ý.

-Tay bạn sao vậy.

Pie duỗi thẳng cánh tay hướng về phía Hoàng, tay còn lại chỉ chỉ vào, nói:

-Cậu thấy gì không?

Hoàng nhìn, nhúu mày quan sát, thấy một vết bầm trên cánh tay của cô bé. Cậu nhìn Pie. Chưa kịp nói gì thì Pie đã lên tiếng, với giọng thần nhiên:

-Hôm qua mới đánh nhau.

-Đánh nhau?-Hoàng trở mắt kinh ngạc.

-Chuyện thường thôi! Không chừng có ngày... cậu trở thành đối tượng cho tôi xả stress cũng nên -Pie cười cười-Nói thích tôi thì ít nhất cậu cũng biết tôi là đứa con gái như thế nào chứ? Phải không?

Nghe xong lời Pie, mặt Hoàng đơ ra không cảm xúc. Đúng hơn là bị dọa cho phát hoảng, không nói được gì.

Vết bầm trên tay Pie không phải đánh nhau, mà do bị đám người ở Từ viện làm. Khi Pie cố tấn công Hime ngày hôm qua, đã bị đám cận vệ của cô ta kéo ra khỏi nhà và không thương tiếc ném ra đường. Không may, tay Pie đập vào cánh cổng sắt, đau tận xương tủy. Lúc đó nhìn trên cánh tay chỉ thấy một mảng hồng, không ngờ hôm nay nó lại chuyển màu tím như vậy.

-Pie, mấy hôm nay nói đi bắt ác quỷ, thế nào rồi?-Miên bước nhanh đến, ngồi xuống ở bàn trên, nhìn Pie, đôi mắt long lanh mong chờ.

Pie thở dài, chống cằm nhìn cô bạn, giọng chán nản nói:

-Gặp rồi...

-Thật sao? Rồi bạn đã xin lỗi chưa? Cậu ta có tức giận không? Hai người đã nói gì?-Miên hỏi dồn.

Pie lập tức ngồi nghiêm túc, nhìn Miên đang đưa ánh mắt hóng chuyện nhìn mình. Pie trầm giọng nói:

-Tôi rất giận, xin lỗi vô ích. Tôi sẽ không gặp lại cô nữa đâu.

-Hả? Cậu ấy nói vậy thật sao?

Nhìn Miên, rồi không nói gì nữa, Pie uể oải nằm bẹp xuống bàn, gương mặt vừa nãy còn pha trò, giờ lại trầm ngâm. Cô bé quay mặt ra cửa sổ tránh ánh nhìn từ Miên và Huy Hoàng. Cô bé không muốn người khác nhìn thấy tâm trạng của mình lúc này. Nếu Huy nói được những lời như vừa rồi, có lẽ Pie đã không khó chịu thế này “Tôi không giận, cũng không cần lời xin lỗi. Chỉ là bây giờ, tôi không muốn thấy mặt cô nữa”

-Dù sao bạn cũng xin lỗi rồi. Coi như hết nợ nần, từ giờ đừng bận tâm đến nữa, vui vẻ lên- Vừa nói Miên đưa tay đẩy đẩy người Pie.

Pie im lặng cất tiếng thở dài, vẫn gục đầu trên bàn.

-Diệu Anh, bạn lại ngủ nữa rồi sao? Sắp hết giờ ra chơi rồi đấy!

Nghe thấy tiếng Hoàng, Pie không buồn đáp lại. Nằm im một lúc lâu. Đến khi tiếng chuông báo hết giờ ra chơi vang lên.

Chợt trong đầu lóe lên ý nghĩ, Pie ngồi bật dậy, xoay người nhìn Hoàng, cười một cái, rồi nói:

-Huy Hoàng! Chúng ta hẹn hò đi!

Hoàng lại ngơ ngác nhìn Pie lần nữa. Chưa đầy 10 phút mà cô bé khiến cậu đi từ ghế ngang này đến ghế ngang khác. Miên thì bình tĩnh đặt tay lên trán Pie, sau đó lắc đầu.

-Bệnh không hề nhẹ nha!

Pie nháy mắt với Miên một cách thật khó hiểu. Làm Miên cũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

.....

Hai tháng sau...

Tại thư phòng của biệt thự Từ Viên...

-Diệu Anh đang hẹn hò cùng Huy Hoàng sao? Tin tức này thật thú vị-Hime mỉm cười, đưa ánh mắt nhìn về phía ông quản gia-Chị ta có đến C.A nữa không?

-Đại tiểu thư đã hơn hai tháng nay không thấy đến.

Gương mặt Hime vẽ lên nụ cười chế giễu, cô bé gõ gõ ngón tay nhịp nhàng xuống bàn, với vẻ thích thú.

-Vĩnh Huy không phải quá đáng thương sao? Vì Diệu Anh mà ngay cả công ty cũng đang gặp rắc rối. Vậy mà chị ta lại đi quen với người khác.

-Theo báo cáo, cậu Huy đã thu hồi được hơn 10 tỉ về rồi, thừa tiểu thư! Nếu không có gì trở ngại thì chưa đầy hai tháng nữa, số tiền còn lại sẽ được thu hồi hoàn toàn. Đến lúc đó chúng ta không thể điều khiển cậu ấy được nữa.

Hime ngưng gõ ngón tay xuống bàn, nụ cười tắt lịm.

-Đúng là chúng ta đã quá xem thường khả năng của anh ta-Hime đứng dậy, từ từ cất bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài-Nhưng không sao, thời gian rút ngắn hơn tôi nghĩ, nhưng tất cả vẫn nằm trong dự tính.

Hime đứng nhìn những bông hồng vừa mới hé nụ, nhìn thật lâu. Tận đến lúc ông quản gia đi ra khỏi phòng, Hime vẫn im lặng đứng đó, mặt lạnh lùng vô cảm, chỉ có ánh mắt khẽ chớp động, như đang suy nghĩ điều gì.

.....

"I'm a big big girl....in a big big world.

It's not a big big thing if you leave me,

but I do do feel....that I too too will miss you much..

miss you much....."

Hoàng cảm một bên tai phone lên tai Pie. Tiếng nhạc vang lên một bên tai, Pie nằm vật vờ trên bàn, một câu nhạc cũng không thấu nổi. Cả người bắt đầu nóng dần, trên trán đã li ti thấm một lớp mồ hôi. Pie cảm thấy đầu bắt đầu choáng váng, một tay xoa xoa cái bụng. Một đợt cuộn từ dạ dày đi lên, Pie nín thở rồi hít một hơi thật sâu, nuốt ngụm nước bọt đi xuống, cứ như thể đang bắt cơ thể phải phục tùng.

Giờ ra chơi kết thúc...

Pie không ngồi yên nghe giảng được, tai vang lên một tiếng ù ù như cảm giác áp vô óc bên trên. Những con chữ trên bảng cứ như đang lượn lờ nhảy múa.

Chợt...một đợt cuộn lên từ bụng.

Lần này không thể không chế được. Pie lấy tay che miệng, đứng bật dậy. Bàn dân thiên hạ nhìn cô bé, thầy giáo đang giảng bài cũng ngưng lại.

-Bạn sao vậy?-Hoàng ngược nhìn Pie hỏi.

Pie không mở miệng được, lại không thể suy nghĩ được nhiều, bụng miệng vụt chạy ra khỏi lớp. Trong phút chốc, con đầu đầu biến mất, Pie chỉ còn biết cầm đầu chạy thật nhanh ra nhà vệ sinh...

Sau một hồi lâu, Pie trở về lớp. Mặt tái xanh, nước da nhợt nhạt, đứng trước cửa. Vừa bước vào, bước một bước, Pie cảm giác mặt đất chao đảo, mọi thứ trước mặt đều trở nên mờ nhạt dần. Cơ thể vô lực chẳng ngăn ngại ngã xuống.

Rầm...

-Diệu Anh!!!

Một lúc sau...

Pie cảm giác đầu đau ê ẩm. Cô bé nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, cảm nhận được mùi thuốc sát trùng thoang thoảng lọt vào mũi. Từ từ mở đôi mắt, Pie thấy một người đang ngồi nhìn mình, một con trai, mà là ai? Pie không thấy rõ. Vô thức trong miệng phát ra.

-Huy...-Đôi mắt Pie khẽ chớp động, hình ảnh hiện lên rõ ràng hơn. Cô bé lần nữa thốt lên một tiếng-Hoàng.

Pie nhìn nhanh xung quanh, xác định nơi mình đang nằm, lập tức lên tiếng:

-Sao tôi lại ở đây?

-Lúc nãy bạn ngã xỉu ngay trước cửa lớp. Mọi người ai cũng hốt hoảng, mình phải đưa bạn xuống phòng y tế.

Pie lồm cồm bò dậy, xuống giường. Lập tức, đầu nhói lên một cái, quay cuồng trời đất.

Hoàng thấy vậy, vội đưa tay đỡ lấy Pie. Liên bị cô bé gạt tay ra không thương tiếc.

-Tôi tự đi được-Nói rồi, Pie xoa xoa thái dương, cảm thấy đỡ nhói hơn một chút, tự mình chậm chậm bước đi.

Hoàng không nói gì nữa, vội đi theo sau, không quên cầm theo cặp sách của cả hai.

Ra khỏi phòng, Pie thấy học sinh lũ lượt kéo nhau ra về, đứa cười nói, người mệt mỏi đi ra khỏi cổng trường. Pie chợt nhận ra “Đã trễ thế này rồi sao? Mình đã ngã lâu vậy sao?”

-Tình hình này chắc bạn không tự về được đâu, để mình chở bạn về.

Pie không đáp.

Hoàng liền đi nhanh ra chỗ để xe.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Trên một chiếc xe màu đen, cách trường học của Pie không xa.

Hime im lặng nhìn ra ngoài, nhanh chóng cất lời:

-Đó chẳng phải là Diệu Anh sao?

Huy cũng có mặt trong xe. Đang xem xét đồng giấy tờ, vừa nghe lời Hime nói, nhanh đưa ánh mắt nhìn theo.

Chiếc xe đạp chỉ thoáng lướt qua tầm mắt, nhưng Huy có thể thấy được, đúng là Pie. Cô bé đang ngồi phía sau xe đạp của một tên con trai. Cô bé ngồi một bên (vì đang mặc váy), còn đầu dựa vào lưng hắn. Dù hai tay không có ôm lấy tên đó, nhưng nhìn thấy được cảnh này ai cũng sẽ có suy nghĩ.

Hime liếc nhìn xem thái độ của Huy. Thấy cậu ta vẫn ánh mắt đang tập trung vào đồng hồ sơ. Hime nhú mày, cô bé không nghĩ Huy có thể bình thường khi nhìn thấy cảnh này. Hoặc Huy đã không thấy kịp hoặc Huy không hề có tình cảm với Pie như Hime đã nghĩ.

-Con mất chọn bạn trai của Diệu Anh cũng không tệ. Nhìn cũng thật xứng đôi.

Trước câu nói ám chỉ khiêu khích từ Hime, Huy vẫn im lặng ngồi xem hồ sơ. Hime tự thấy khó chịu. Ấn đường Hime lộ vẻ khó coi, cô bé nhìn chăm

chằm vào Huy chờ phản ứng của cậu ta.

Chiếc xe vẫn lẩn tránh. Huy mặc nhiên vẫn không động tĩnh.

Vài giây sau, Huy cất lời.

-Hợp đồng này không có vấn đề. Tôi sẽ kí và đem qua cho cô sau.

Huy cất đồng hồ sơ vào cặp, lại lấy điện thoại làm mục tiêu tập trung tiếp theo, dán mắt vào đó, hoàn toàn không nhìn về phía Hime.

Hime thôi nhìn Huy, chuyển gương mặt về cái vẻ thanh cao thường ngày của mình. Trong tâm hiện lên suy nghĩ “Hime này đã tính toán sai gì sao? Không thể nào, nhất định không thể nào”

Mấy phút sau, chiếc xe dừng lại trước một bệnh viện.

Cả hai cùng đi vào.

.....

Pie sau khi được Hoàng chở về nhà, liền lên phòng nằm ngay, không buồn ăn trưa, cũng không thay ra bộ đồng phục. Cơ thể cảm nhận được sự mệt mỏi, vùi vào giấc ngủ ngay sau đó...

Được khoảng một giờ sau, cô bé nghe có tiếng gõ cửa, theo đó là tiếng chị Hoa vang lên:

-Tiểu thư, có cậu Huy ở ngoài muốn gặp tiểu thư.

Đầu óc Pie mơ màng nghe đến, liền nghĩ trong đầu “Huy, mình nghe lầm sao? Hay là Huy Hoàng mà mình nghe thành Huy?”

Pie gượng ngồi dậy, thấy đầu choáng váng, một hồi sau mới định thần hoàn toàn. Cô bé đi chậm chậm ra ngoài, mở cửa. Thấy chị Hoa đã đứng sẵn, chị ấy còn vội vàng nói thêm

-Cậu Huy đang ở bên ngoài.

Gương mặt Pie lập tức biến đổi, hai mắt mở to, kinh ngạc hỏi lại:

-Huy? Ý chị là Vĩnh Huy?

-Đúng vậy...-Chị Hoa e dè trả lời.

Nghe xong, Pie bước nhanh qua người chị Hoa, vội vàng đi xuống nhà. Pie nhìn thấy ngay ngoài cổng chiếc xe hơi màu đen quen thuộc.

Huy ngồi yên trong xe, đầu ngả về phía sau, mắt nhắm lại.

Cốc... cốc...

Sau khi nghe Pie gõ kính xe, kính liền được hạ xuống, cùng lúc ấy âm thanh trầm thấp vang lên:

-Vào đây.

Pie chần chừ, lại không hiểu cậu ta muốn gì. Chẳng phải là không thể gặp, có sao hôm nay lại đến? Đã hai tháng trôi qua, kể từ ngày Huy nói không muốn nhìn thấy mặt Pie. Pie cũng đã không còn làm phiền cậu ta nữa, yên lặng sống cuộc sống của mình. Dù là dối lòng nói đã quên cũng tốt. Quan hệ của cả hai đến nay vẫn thật sự không rõ ràng. Là bạn bè? Bạn bè mà ngay đến gặp cũng không được, bạn bè kiểu này là thể loại gì chứ. Là người yêu? Cho đến nay cả hai vẫn chưa ai nói với đối phương nghiêm túc một từ “Yêu”, nên vẫn chưa thể xem là người yêu được. Hay là kẻ thù? Từ lâu hai người đã không còn là kẻ thù nữa rồi. Với mỗi câu hỏi, Pie không thể có câu trả lời chính xác cho mình.

Thấy Pie hồi lâu cũng không phản hồi, mí mắt Huy động đậy, sau đó cậu ta mở cặp mắt, quay đầu về hướng Pie mà nhìn. Gương mặt Huy vẫn lạnh lùng, ánh mắt vô cảm chứa một nỗi u buồn, Pie có thể cảm nhận được không khí xung quanh, u ám lạnh lẽo.

Pie mở cửa xe, cúi thấp đầu nhìn vào, khẽ cất giọng:

-Có chuyện gì?

Hai ánh mắt giao nhau. Người trong, kẻ ngoài đều không động đậy. Phút giây thời gian ngưng đọng là đây.

Huy nhanh chóng vờn người từ ghế lái qua, bắt lấy tay Pie, kéo vào trong.

Vì bị hành động đột ngột của Huy làm cho không kịp trở tay, cộng với cơ thể vẫn bị cơn đau đầu hành hạ, Pie bị kéo vào trong xe quá sức dễ dàng. Chưa kịp mở miệng bức xúc thì chiếc xe bắt đầu chuyển động.

-Ruốt cuộc cậu muốn gì?-Hàng lông mày Pie nhú lại, nhìn về phía Huy, lớn tiếng nói.

-Tôi muốn cô trả tôi một ngày hẹn hò-Từng chữ được Huy nhanh chóng nói ra, cậu ta tập trung lái xe, không hề nhìn về phía Pie.

Pie mệt mỏi thở dài, ngồi im không nói thêm nữa. Đầu lại bắt đầu đau lên một đợt... Pie mơ hồ nhắm mắt, một giấc ngủ thoảng đến. Khi giật mình tỉnh dậy, chiếc xe đã dừng lại. Huy vẫn ngồi im, ánh mắt nhìn về một khoảng xa xôi nào đó. Pie lặng im nhìn cậu ta, cũng không biết mình phải làm gì. Bất chuyện? Hối hận? Tươi cười? Bực bội? Tất cả điều này... Pie đều không đủ can đảm để làm. Thế là tự mình cũng ngồi im lìm..

Đột nhiên, không nói lời nào, Huy một mình bước xuống xe, bước đi như kiểu không cần đợi ai. Pie thấy vậy liền mở cửa đi xuống theo, nhanh chóng đuổi kịp cậu ta. Cũng kịp nhìn thấy mình đang đi vào trong một nhà hàng kiểu Nhật.

-Đưa tôi đến đây làm gì?

Huy đáp lời Pie bằng hai từ ngắn gọn.

-Ăn trưa.

Tiếp... Chương 34. Mưa tháng 12.

Cmt nhận xét truyện đề P Hana có thêm động lực nha

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

2 giờ chiều....

Chính xác thì đã qua một giờ đồng hồ kể từ lúc hai người đi vào. Đồ ăn trên bàn đã voi gần hết. Nhưng Huy vẫn cứ thi thoảng gấp thức ăn lên cho và miệng, một mình im lặng tập trung. Pie trước sau đều không động đũa, chỉ cúi mặt nhìn hết món này đến món khác một cách vô thức. Gương mặt cô bé cũng đặc biệt không hiện diện cảm xúc. Nếu không mặc trên người bộ đồng phục và tóc tai không có đôi chỗ rối, thì người khác nhìn vào sẽ nghĩ Pie hiện tại chính là Hime.

-Hồ Huy Hoàng với cô là quan hệ thế nào?

Câu hỏi đột xuất từ Huy làm Pie có chút bất ngờ. Huy biết chính xác tên Hoàng? Lại còn biết hai đứa thế nào có quan hệ?

Pie ngẩng đầu lên, vừa lúc giao với ánh mắt của Huy. Rất nhanh, cô bé nhìn sang hướng khác, lấy hết tinh thần nói lên hai từ.

-Bạn trai.

Pie lại lén nhìn về phía Huy xem phản ứng của cậu ta. Huy vẫn đang nhìn cô bé. Lần này, Pie không trốn tránh, trực tiếp đối diện. Cái ánh mắt đó, rõ ràng có chút đáng sợ, nhưng gương mặt lại lãnh đạm một màn. Ruốt cuộc Huy là tâm trạng gì, Pie đều không đoán được.

Huy tự đưa ánh mắt đi xuống, gấp một miếng thức ăn cho vào miệng.

-Bạn trai có vẻ chăm sóc cô không được tốt. Chỉ trong hai tháng mà đã gầy như vậy.

Hai tháng? Huy cũng biết hai người không gặp nhau đã hai tháng? Pie suy nghĩ, im lặng nhìn Huy chăm chăm, một hồi cũng không đáp.

-Lúc trước sao không thích tên Bảo Bảo kia? Cậu ta có vẻ ổn hơn Huy Hoàng của cô đấy!

-Vĩnh Huy! Cậu nghĩ...-Pie nhanh chóng nói lớn, rồi lại dịu giọng, âm thanh mang một chút khàn-Cậu nghĩ tôi là loại người có thể tùy tiện ban phát tình cảm sao?

-Chẳng phải như vậy?-Huy liền nói.

Pie nén tức giận, mặt vì đỏ mà ửng đỏ. Cô bé cố gắng kìm chế nhịp thở đều đặn. Nhắc nhở chính mình không thể để tên khó ưa này làm cho tức giận,

trên môi Pie chột về lên nửa nụ cười.

-Cậu rõ ràng biết tôi có bạn trai, lại còn kéo tôi đi trả nợ cuộc hẹn cho cậu. Cậu có ý gì?

-Quy tắc của tôi rất đơn giản, có nợ là phải trả-Huy lạnh lùng đáp, lại hướng mắt nhìn Pie, miệng ý cười-Tôi biết cô đang nghĩ gì, có phải cô nghĩ tôi vì thích cô nên mới làm vậy?

Bị nói trúng tâm, Pie nuốt nước bọt, mặt đơ ra, nụ cười bị cái nhìn của Huy làm cho tắt xuống.

-Bốn tháng nữa, tôi và Hime sẽ đính hôn.

Bốn tháng? Chẳng lẽ là sinh nhật tiếp theo của hai đứa? Nếu vậy, đây có thể là thông tin đúng. Pie hóa đá thật sự, mặt không thể nặn ra một chút cảm xúc nào. Sự việc này chính Pie là người tự mình sắp xếp, khó có thể trách ai được. Nếu là quá khứ, nghe được thông tin này, Pie hẳn sẽ vui mừng lắm. Nhưng bây giờ, trong lòng không biết bị cái gì, nặng nề, khó chịu.

Huy không biết là có nhận thấy tâm trạng của Pie không, lại còn bổ sung thêm một câu:

-Hy vọng lúc đó cô có thể đưa bạn trai đến, cùng tổ chức đính hôn?

Mất chừng 5 giây sau, Pie mới thu nạp hết câu hỏi của Huy, chậm chạp phản ứng.

-Được!-Pie đáp, nghe trong giọng nói một thanh âm nghẹn ngào.

Bỗng...

Điện thoại Huy vang lên. Cậu ta nhìn qua màn hình, liền tiếp nghe.

Pie ngồi im, cũng không quan tâm đến cuộc đối thoại của Huy, trong đầu vô cùng trống rỗng.

-Tôi phải về công ty ngay. Bây giờ tôi sẽ đưa cô...

Không để Huy nói hết câu, Pie vội nói nhanh.

-Không cần! Cậu bận việc thì có thể đi trước, tôi sẽ gọi bạn trai đến đón-Pie nhìn về hướng khác, né tránh ánh mắt của Huy.

Huy chần chờ đứng dậy, đi ra tính tiền, rồi nhanh chóng đi ra khỏi nhà hàng. Pie trước sau đều không nhìn cậu ta.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, tận lúc nhân viên phục vụ đến hỏi "Cô có cần dùng gì nữa không?", Pie mới sực tỉnh, nặn ra nụ cười, chào người phục vụ, đi ra.

Vừa ra đến cửa nhà hàng, Pie chợt nhận ra là mình không mang theo điện thoại, ngay cả tiền cũng không có. Muốn gọi ai đó đến chở hay bắt xe bus về, xem ra là điều không thể. Nếu bắt taxi thì có vẻ khả thi hơn. Đang định ra ngoài bắt xe...

Bỗng...một giọt...hai giọt... và ngàn giọt nước từ trên trời rơi xuống, ào ào tạo thành một màn trắng xóa.

Pie đứng nép mình vào mái hiên, cảm giác cơn mưa lạnh lẽo từ từ xâm nhập vào da thịt. Pie khẽ rùng mình. Nhìn một số người nhanh chóng tìm cho mình một chỗ nấp, một số người chạy xe máy dừng lại, khoác thêm áo mưa, một số xe hơi vẫn đang chạy băng qua màn mưa, lướt nhanh trên con đường. Pie một mình đứng nhìn, cảm giác sao mà lạc lõng, đơn độc.

Nửa giờ sau, cơn mưa vẫn ào ạt...

Pie nghe từ quán cà phê kế bên vang lên một giai điệu của bài "Rain in December", trong đó có đoạn...

Sometimes it rains in December (Đôi lúc tháng mười hai đổ mưa)

(we all know that)

Sometimes the snow falls in June (Đôi khi tháng sáu tuyết rơi)

(Don't you know that?)

Although it hurts to remember (Dẫu cho thật đau đớn khi nhớ lại)

Our fall in September (Mùa thu của chúng ta sẽ đến vào tháng chín)

I know that I'll never surrender (Anh biết rằng anh sẽ không bao giờ từ bỏ)

Can I get it through to you? (Anh có thể cùng vượt qua mọi thứ cùng em không?)

In spite the stupid things I do (Cho dù anh đã làm những điều ngu ngốc)

I never meant to say those words (Anh không bao giờ muốn nói những lời ấy)

Wanna see you though it hurts (Muốn nhìn thấy em, dù như vậy sẽ đau lắm)

Wish that we could talk it through (Ước chi chúng ta có thể nói rằng mọi thứ đã qua rồi)...

Hiện tại đang là tháng 12, bài hát này thật là biết cách làm rung cảm người nghe. Bài hát khiến Pie suy nghĩ, rồi mỗi chợt mỉm cười, nhưng mặt lại chẳng có chút vui. Có hay không, những điều Pie vừa nghe Huy nói là thực? Có hay không, Huy đồng ý cùng Hime đính hôn? Có hay không, những gì Pie đang làm là đúng?

Pie chớp chớp mi mắt, khẽ vang lên tiếng thở dài.

Trời mưa đã tạnh bớt, chỉ còn những hạt mưa bụi rơi nhẹ xuống, lớt phớt chưa đủ làm ướt áo. Pie trầm ngâm đứng đó, tự đưa mình vào khoảng không riêng vô định. Trong đầu Pie chỉ nghe tiếng mưa, tiếng bài nhạc...

“Cái gì mà thích cậu chứ? Bằng chứng nào nói tôi thích cậu? Cậu đính hôn thì có liên quan gì đến tôi, cần gì phải thông báo cho tôi biết. Có phải cậu nghĩ tôi sẽ không thể tìm cho mình một người để thích không? Cậu cùng Hime là loại người gì chứ? Bắt nạt tôi, các người sẽ sống vui vẻ hơn sao?”

Càng nghĩ chân Pie tự bước đi trong vô thức. Dưới màn mưa, người người đi qua đều quay đầu nhìn về phía Pie một cách khó hiểu. Một cô bé mặc đồng phục học sinh, mái tóc thấm ướt nước mưa, bước đi như một cái xác vô hồn. Nhưng không có ai hỏi han, cũng chẳng ai quan tâm, chỉ vô tình đi qua, quăng lại một cái nhử mày hoặc một nụ cười nhạt.

Ai trong số họ còn có thể thấy... từng giọt nước mắt lăn trên gò má cô bé, hòa vào cơn mưa rơi xuống. Ai trong họ có thể thấy... lòng cô bé đang trống trải đến dường nào...

Tiếp...Chương 35. Xin lỗi:

Cmt, like và share truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

6 giờ tối..

Huy mệt mỏi ngã đầu ra ghế, mắt nhắm nghiền. Vừa mới giải quyết xong một hợp đồng quan trọng, tâm trạng căng thẳng cùng vui đi phần nào.

Mắt Huy lại từ từ mở ra, vô thức nhìn vào khoảng không trong phòng. Chợt nhớ đến gương mặt Pie lúc chiều, trong lòng dâng lên cảm giác khó diễn tả.

“Vì có bạn trai rồi nên em trở nên xa cách với tôi vậy sao? Đi cùng tôi khiến em khó chịu đến vậy sao? Trả nợ cuộc hẹn chỉ là cái cớ để gặp em, em có biết tôi nhớ em đến thế nào không hả?”

Huy cầm điện thoại đưa lên, lướt đến mục danh bạ, màn hình sáng lên dòng chữ “Pie K”. Cậu ta nhìn một lúc, cũng chần chừ được một lúc, sau cùng lại không đủ can đảm để bấm gọi. Chiếc điện thoại bị siết chặt trong lòng bàn tay. Đã bao tháng nay, luôn là như vậy, chỉ nhìn vào danh bạ rồi tự mình kiềm chế. Sợ trong phút yếu lòng, gọi cho Pie và nghe thấy giọng cô, Huy sẽ mất giao ước với Hime, tự tìm gặp Pie. Nếu điều đó xảy ra, cả cậu lẫn C.A sẽ không thể yên ổn dưới tay Hime.

Hôm nay lại không thể gọi. Gọi để làm gì? Cả buổi chiều làm ra vẻ lạnh lùng, còn nói những câu khó nghe. Tất cả chẳng phải chỉ để tỏ ra không quan tâm Pie hay sao? Nếu nói nhìn Hoàng chờ Pie trong lòng không thấy khó chịu, chắc chắn là dối lòng. Nếu nói nghe tin Pie đang quên Hoàng mà không chút tức giận, thì đúng là nói dối của nói dối. Lại nghĩ đến gương mặt thờ ơ của Pie, tay Huy càng nắm chặt. Cậu đã vì Pie mà làm nhiều chuyện như vậy, cô bé lại không chút để tâm. Trong khi Huy nhớ Pie đến phát điên, cô bé vui vẻ quên với tên con trai khác.

Lúc trước đã nói sẽ từ bỏ, nhưng khi gặp mặt Pie, ý chí lại chẳng còn vững chắc. Dù quyết tâm gần ba tháng, nhưng chỉ cần Pie xuất hiện trước mặt cậu ba giây, thì bức tường thành trong lòng cậu lại hoàn toàn sụp đổ.

Từ rất lâu, Pie trong lòng cậu đã ngang nhiên chiếm một vị trí, nay lại càng không thể thay thế bởi ai khác...

.....
8 giờ tối...

Ở bệnh viện.

Vừa mở cửa phòng đi vào, Huy đã thấy một nữ y tá đang chỉnh lại bình truyền nước. Ông Vĩnh mắt vẫn còn mờ, hướng ánh nhìn lên trần nhà. Cô y tá xong xuôi công việc, tự động đi ra ngoài.

Huy bước tới, từng bước thật chậm. Dáng người cậu cao gầy, áo sơ mi trắng, tay áo xắn vội, khuy trên cùng cũng đã cởi bỏ, quần âu đen, cùng đôi giày da cũng đen một màu. Nhìn cũng đủ biết cậu ta từ công ty, trực tiếp đến đây. Bộ dáng mệt mỏi, có lẽ cũng chưa có ăn tối.

- Công việc thế nào?-Ông Vĩnh thuê thảo cất giọng.

- Rất thuận lợi, hợp đồng hôm nay đã kí xong.

Không gian lại chìm vào im lặng. Huy đứng cách giường bệnh khoảng 1 mét, cũng không có ý định bước thêm nữa. Ánh mắt cậu lướt nhanh trên thân người ông Vĩnh, xem xét hết một lượt, chần chừ cất giọng:

- Bệnh tình của ông thế nào?

- Tao còn sống lâu lắm. Làm mày thất vọng rồi-Ông Vĩnh từng chữ khó khăn nói ra, ánh mắt chỉ hướng nhìn lên trần nhà, nằm im lìm.

Huy nắm tay thành quyền, môi tức giận run rẩy “Tôi thật sự...không mong ông chết, ông bây giờ là người thân duy nhất của tôi. Ngay cả khi ông không phải người sinh ra tôi, tôi vẫn luôn xem ông như ba của mình. Nên có thể đừng nói những lời như vậy”.

Một lúc sau, mắt Huy chớp động mấy cái, tay dần buông xuống, cảm giác tê buốt trên bàn tay vẫn còn, cậu hít một hơi sâu.

- Ông nghỉ ngơi đi-Huy nói nhanh, liền quay người đi ra ngoài.

Đứng giữa dãy hành lang dài của bệnh viện, cảm thấy một mình cô độc. Huy buông tiếng thở dài, lê từng bước, đưa cái thân mệt mỏi đi về phía thang máy.

Khi xuống tới tầng trệt, Huy lững thững bước đi. Cũng không để ý nhiều đến những bác sĩ, y tá vội vã đi ngang qua.

Bỗng... một cô gái chạy qua, đụng trúng người cậu. Huy mới như giật mình sức tỉnh.

- Cậu Vĩnh Huy!

Huy nhú mày.

- Chị chẳng phải người giúp việc của Pie sao? Chị vào đây có chuyện gì?

Chị Hoa còn đang thờ dốc, nói vội:

- Đại tiểu thư vừa mới được đưa vào cấp cứu. Cậu không nhìn thấy sao??

Một tin tức nghe như sét đánh ngang tai. Mặt Huy lập tức biến đổi, nhanh bước đi, rồi biến thành chạy lúc nào không hay. Trong lòng đột nhiên lại có một luồng khí nóng lan nhanh khắp cơ thể “Pie bị gì đến nỗi phải vào cấp cứu, cô ấy có sao không?”

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng im. Huy chạy tới nơi cũng chỉ biết đứng ngoài, thờ vội mà nhìn vào. Chị Hoa cũng vừa đuổi theo kịp, vừa thờ vừa nói:

- Cô ấy bị sốt cao lắm, cả người lại còn co giật-Giọng chị Hoa nghẹn nức lại, tiếp tục nói-Không biết có nghiêm trọng không nữa, tôi lo quá...

- Pie bị sốt cao...-Miệng Huy vô thức lẩm bầm.

- Đúng vậy. Chắc tại hồi chiều này dầm mưa về nhà, mấy ngày nay tiểu thư than mệt, tôi cũng không chú ý, có lẽ cô ấy đã bị bệnh từ mấy hôm nay rồi-Ngung một chút, chị Hoa đưa ánh mắt nhìn Huy-Mà không phải trưa nay cậu đến đưa tiểu thư đi sao? Sao để cô ấy đi bộ về?

Huy im lặng, hai tay nắm chặt “Pie bị bệnh, chà trách hôm nay nhìn cô bé không được tươi tỉnh như ngày thường. Tại sao mình lại không để ý đến điều đó, tại sao mình lại không biết Pie đang bị bệnh”

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở, một nữ bác sĩ bước ra.

- Bác sĩ, cô bé sao rồi?-Chị Hoa nhanh chóng lại hỏi han.

- Sốt rất cao. Rất may, người nhà phát hiện kịp thời nếu không sẽ dẫn đến những biến chứng không may. Cô bé đã được chuyển đến phòng bệnh. Sẽ phải theo dõi thêm.

- Cảm ơn bác sĩ-Chị Hoa nở nụ cười mừng rỡ, nghe trong lòng tiếng sụt sùi của nước mắt.

Chị ta vừa lấy tay quạt nước mắt, vừa quay sang phía Huy đứng, cất giọng:

- May quá tiểu thư...-Lời nói ngưng lại, chị ta ngó quanh, quay ngoắt một vòng, mặt từ từ thộn ra- Ủa, cậu Huy đâu mất tiêu rồi!

.....

- Bác sĩ Minh Hoa!

Cô bác sĩ nghe tiếng gọi, không quay đầu cũng không dừng lại, chỉ âm trầm cất giọng:

- Minh Anh, cậu đến muộn quá đấy. Bụng mẹ cậu đã không còn gì để co bóp nữa đây.

Minh Anh nhanh bước về phía bác sĩ Minh Hoa, chìa ra một cái túi, cười nói:

- Con nấu đấy nhá! Toàn món mẹ thích thôi đấy.

Minh Hoa liếc xéo cậu, giọng điệu mỉa mai:

- Con nấu cũng có khác gì ba con, mùi vị chán ngắt.

Minh Anh bĩu môi. Bước theo chân người phụ nữ mà cậu kêu là “mẹ”.

Ăn xong hết thức ăn Minh Anh mang đến. Cô Minh Hoa mới từ tốn uống nước, rồi cất lời:

- Lúc này con dâu của mẹ bị đưa đến đây cấp cứu đấy!

Mặt Minh Anh lập tức biến đổi, đôi lông mày rậm nhíu lại:

- Mẹ nói Pie sao?

- Chứ cậu còn cô vợ nào mẹ không biết à?-Minh Hoa giọng nghiêm túc pha cả trêu chọc.

Minh Anh không suy nghĩ nhiều, lập tức mở cửa đi ra. Để mặc Minh Hoa ngơ ngác từ đầu đến cuối. Đến khi tỉnh trở lại, Minh Hoa vội mở cửa, nhắm hướng Minh Anh đi mà gọi:

- Phòng 205 đấy!-Minh Hoa dựa cửa, một mình làm bầm-Thằng con hâm dở này. Cứ nghe tên Pie là lại không bình thường.

Tiếp...Chương 36: Xin lỗi (2)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Chỉ vì anh, vì những ích kỷ của anh mà làm em phải thành ra thế này. May mà em không sao. Nếu em xảy ra chuyện gì, anh sẽ phải hối hận cả đời”

Trong đầu Pie loáng thoáng nghe thấy ai đó nói chuyện với mình, lại cảm thấy bàn tay mình đang được ai đó nắm lấy. Đầu óc nặng nề, mơ hồ chìm vào giấc mộng.

Trong cơn mê sảng, Pie thấy mình cứ đi, đi mãi trên con đường đầy sương mù không lối thoát. Đi đến lúc chân nóng rang, phỏng rộp, cũng không biết mình đi đâu, không biết mình vì sao phải đi? Trong người càng lúc càng nóng, dưới cái nắng của mặt trời chói chang, mặt đất hóa thành sa mạc, hắt thứ hơi nóng khô khan vào người.

- Nóng quá, nóng quá...-Miệng Pie vô thức trong hiện thực kêu than.

Lập tức, Pie cảm thấy tự nhiên trán mình mát lạnh lạ thường. Giống như được đắp lên một chiếc khăn lạnh, êm ái, dễ chịu. Cả người dịu mát đi, dường như tay chân cũng vừa được thấm nước mát một lượt. Cảm giác khoan khoái trong người. Giấc mơ lại đưa Pie tiếp tục lê bước trên sa mạc.

Đi mãi, đi mãi...

Pie bắt đầu cảm giác cổ họng mình khan khát, bờ môi khô nứt khó chịu. Cô bé đưa tay chạm vào cổ, khó khăn thở ra.

- Khát quá...

Lần này, Pie lại cảm giác cơ thể mình tựa hồ có một lực nâng đỡ từ sau gáy, rồi từ từ một dòng nước mát đổ lên bờ môi khô nứt. Nhưng Pie lại không tự mình mở miệng nuốt xuống được. Dòng nước cứ thế chảy dài xuống cổ, rồi xuống ngực, cảm giác mát lạnh đến rợn người. Trong cổ họng sự khô khan vẫn đang cào xé. Pie thấy mình mệt mỏi, cô bé nằm ra giữa sa mạc, thê thảm:

- Nước... tôi muốn uống nước...

Ít lâu sau, một cảm giác kì lạ xuất hiện. Cảm giác này dường như đã từng xảy ra. Một cảm giác có thứ gì đó mềm mại đi vào trong miệng, cùng lúc luồng hơi thở ấm nhíp điều hòa ra bên cánh mũi. Một dòng nước từ từ được đưa vào trong miệng. Pie nuốt ngụm nước đi xuống.

Một lần rồi lại một lần, luồng hơi ấm đi đến, liền có cái gì đó mềm mại chạm vào môi cô, lại có một dòng nước chảy vào trong miệng. Gì nhỉ? Cái thứ này là gì? Mà sao làm người ta tê liệt, cơ thể cũng không tự chủ, khẽ run rẩy.

Suốt một đêm, trong mộng mị Pie mơ hồ thấy mình đi rất lâu, rất xa. Lại có cảm giác có ai đó đang ở bên cạnh, Dừng cử chỉ ấm áp mà quan tâm cô. Ai? Người đó ruốt cuộc là ai chứ?

.....

Trời đến gần trưa, mắt Pie lơ lơ hé mở. Vừa lúc nhìn thấy, một người nam, một người nữ đang nhìn mình chăm chăm. Pie nhắm mắt, lần nữa đóng lại, rồi lại khó khăn mở ra.

- Pie, muội tỉnh rồi!

- Minh... Anh...-Từng từ Pie phải khó khăn phát ra.

- Con thấy trong người thế nào?

Nghe thấy giọng nữ cất lên, Pie đảo mắt nhìn sang bên cạnh Minh Anh. Nhận ra ngay người quen, cô bé mỉm cười khổ sở:

- Mẹ Minh Hoa... mẹ cũng đến.

Minh Hoa bấu môi, cất giọng trên chộc.

- Con nghĩ con quan trọng lắm sao mà ta phải đến? Chẳng qua ta hiện tại đang làm việc ở đây. Và con đang là bệnh nhân của ta.

- À...Pie chỉ phát ra một tiếng, ngậm ý hiểu.

- Con có biết, tại con mà thằng hâm dở này lo đến phát sốt lên được-Minh Hoa liếc xéo Minh Anh một cái rồi dài.

Ngay lập tức, Minh Anh đưa cùi chỏ đẩy đẩy mẹ mình. Gương mặt cậu chuyển biến đáng thương, tầm nhìn đưa xuống, không trực tiếp đối diện với Pie.

- Đêm qua, vừa nghe tin con bị đem vào đây cấp cứu, là chạy đi chăm sóc cho con liền. Đến hôm nay, vừa đi học về, lại chạy ngay đến đây. Đến người làm mẹ như ta cũng không có vinh dự ấy. Con xem người như nó, liệu có ngày sẽ bỏ người mẹ này mà đi theo con không?

Gương mặt nhợt nhạt của Pie vẽ nên ý cười, hướng ánh mắt nhìn Minh Anh.

- Đêm qua... là huynh chăm sóc cho muội sao?

Minh Anh im lặng, trầm ngâm một hồi lâu. Thấy trong ánh mắt cậu sự suy nghĩ, khóe miệng khẽ động, nụ cười lúc này đã không còn tự nhiên.

- Không nó thì còn ai khác sao?-Giọng Minh Hoa duy trì trên chộc.

- Mẹ à! Mẹ xem bệnh xong thì làm ơn đi làm việc khác đừng con. Mẹ nói nhiều quá đấy! Pie mới tỉnh lại, còn cần phải nghỉ ngơi.

Minh Hoa xịu mặt, làm ra bộ giận dữ, quay lưng đi, còn nói mĩa lại một câu.

- Chưa gì đã hất hủi mẹ như thế. Khi cưới rồi chắc tôi đây chẳng còn nhà để về.

Cả Minh Anh lẫn Pie khi nghe đến đó đều đỏ mặt. Pie cười khổ. Minh Anh cũng chỉ biết gãi đầu, nhăn mặt:

- Xin lỗi muội, mẹ Minh Hoa cứ nói mấy lời vớ vẩn.

- Không sao...

- Cũng đến giờ uống thuốc rồi, phải cho muối ăn thứ gì lót dạ trước đã. Muối đợi một lát, để huynh đi mua cháo.

Minh Anh đi khỏi. Pie một mình nằm suy nghĩ “Đêm qua, là Minh Anh thật sao? Sao mình lại có cảm giác là cậu ấy chứ?”

Pie mơ hồ nhớ lại. Đêm qua, lúc Pie thức dậy, căn phòng mờ tối, ánh sáng từ đèn led vừa đủ soi khoảng không trong phòng. Đầu Pie đau nhức khủng khiếp, trước tầm mắt tựa hồ có một lớp màn ngăn cản, không thể nhìn rõ mọi thứ được. Nhưng Pie có thể thấy, một người nào đó di chuyển trước mặt, lại còn đưa tay chạm vào trán mình. Một người mặc áo trắng, gương mặt thì không thể nhìn rõ. Pie nhớ mình hình như có vô thức phát ra tiếng “Huy”. Ngay lập tức bàn tay Pie bị bàn tay người ấy siết chặt lại. Bàn tay người ấy ấm áp, khẽ run rẩy.

“Người đó, sao có thể là Minh Anh? Hay là Huy? Trường hợp này càng khó xảy ra. Vì cậu ta làm sao có mặt ở đây vào giờ đó được. Chỉ vì mình nghĩ quá nhiều đến cậu ta, nên tưởng tượng ra. Là Minh Anh, chỉ có thể là Minh Anh thôi”

Pie khẽ thở dài.

Sau khi ăn cháo, uống thuốc, Pie lại ngủ một giấc đến tận chiều.

Lúc thức dậy lần nữa, đã hơn 3 giờ. Bên cạnh Pie có chị Hoa đang ngồi trông nom cô bé. Thực chất chị ấy chỉ ngồi đó, lướt mạng và đôi lúc khẽ rúc rích cười. Pie nằm im không buồn lên tiếng. Lại chuyện lúc trưa, suy nghĩ vẫn không thông. Đầu vì thế mà nặng nề không thôi.

Chợt...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

- Pie!-Tiếng Miên vang lên.

Đi liền sau đó là hàng loạt âm thanh từ những cái miệng khác nhau.

- Bạn đã đỡ hơn chưa?

- Bọn mình vừa hay tin bạn bệnh sáng nay. Thế nên, chiều bọn mình rủ hết vào đây thăm bạn.

- Sắp thi học kì rồi nhá, ráng mà khỏe lại. Bọn này còn phải nhờ Pie nhiều lắm đó.

Những tiếng nói luân phiên phát ra làm căn phòng trở nên nhộn nhạo. Còn có nào là hoa, nào là trái cây, bánh, sữa được chất núi trên bàn. Nếu là bệnh viện thường, chắc đã không chịu nổi sức ép như thế này.

- Cảm ơn mọi người! Mình thấy đỡ hơn nhiều rồi-Pie nở nụ cười.

Pie đưa mắt nhìn hết một lượt. Đề tầm nhìn lại trên một người-Huy Hoàng.

Có đưa thấy vậy cũng chủ động đẩy đẩy Hoàng về phía trước, còn cười mà nói:

- Đứng đấy làm gì? Còn không mau đến thăm hỏi bạn gái của cậu!

Mặt Hoàng ửng lên một vầng hồng, cậu không nhanh không chậm bước tới.

Cùng lúc đó, có những tiếng bước chân đi vào.

Pie tự nhiên thấy lòng mình rộn lên cảm giác khó chịu. Không biết cảm giác này có phải là cái thứ người ta vẫn gọi là “tâm linh tương thông” của song sinh không nữa? Chỉ chưa đầy 3 giây sau, đã thấy lấp ló gương mặt Hime đằng sau đám đông.

Hai cận vệ của Hime nhanh chóng “dọn” đường cho cô bé. Dáng đi tao nhã, khí chất có phần kiêu ngạo của Hime lần áp tiếng ồn ào. Trên người Hime vẫn mặc quen thuộc một chiếc đầm dài màu trắng kem phối ren, tóc chải gọn gàng, xõa dài tận hông. Đám bạn cùng lớp của Pie nhìn Hime không rời mắt. Đã có nghe. Pie có em gái song sinh, báo chí cũng rầm rộ một thời gian, đến hôm nay mới có cơ hội nhìn thấy tận mắt.

- Nè bạn! Bạn là em gái của Pie phải không?-Một tên con trai vui vẻ mở lời.

Hime giữ vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn, cũng không đáp lời, chỉ duy nhất động tác đưa tay ra hiệu. Một người cận vệ liền đi tới.

- Tiểu thư cần gì?

- Phòng này quá ngột ngạt, ồn ào!-Hime cất giọng, âm thanh vang lên đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Lập tức, hai cận vệ của Hime tiến lại đám bạn, dùng lời nói ban đầu lịch sự mời tất cả ra ngoài. Nhưng sau thái độ bất hợp tác của cả đám, hai cận vệ thẳng thừng dồn tất cả, đẩy ra ngoài. Khi một cận vệ tiến tới chỗ Hoàng...

Hime nhìn thấy, liền mỉm cười cất giọng:

- Cậu ta là bạn trai của đại tiểu thư, không cần phải ra ngoài-Lời nói nhấn mạnh vào hai chữ “bạn trai”, ý tứ cũng đầy tính khiêu khích.

Pie nãy giờ vẫn kìm chế tức giận, ngoan ngoãn nằm im lìm, chỉ đưa ánh mắt theo dõi sự việc.

- Chị chưa chết sao?-Hime vẽ ra bộ mặt hiền lành, lời nói ra lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Mặt Pie vốn đã xanh xao, nghe nói đến đó cũng liền biến thành đỏ, nổi giận gừ lên một tiếng:

- Mày!

- Còn tức giận được cơ à! Xem ra không có nghiêm trọng như ai đó báo về nhỉ?- Vừa nói, Hime vừa nhìn về phía chị Hoa, ánh mắt cô bé có tính sát thương nghiêm trọng.

Chị Hoa đứng im re, miệng run run, từ từ phân bua.

- Tôi qua, thực sự đại tiểu thư sốt rất cao. Đo được đến hơn 40 độ, tôi sợ có chuyện không hay xảy ra, nên mới báo về Từ Viên-Ngung một lát, chị Hoa ngẩng đầu lên, rụt rè nhìn Hime-Cũng nhờ đêm hôm qua có cậu...

Ngay lập tức, con người đứng dựa cửa từ nãy đến giờ, vội vàng bước vào, lên tiếng.

- Hime, ruột cuộc cô đã xong chưa?

Lời nói của chị Hoa bỏ dở giữa chừng. Hime đang tập trung lắng nghe, bị làm cho phân tâm, liền cau mày khó chịu.

Pie nhìn Huy, gương mặt vừa nãy còn tức giận giờ biến thành ngạc nhiên “Cậu ta... đi cùng Hime?”

Huy đưa ánh mắt rất nhanh về phía Pie, nhìn lướt qua một lượt, thấy sắc mặt Pie có vẻ tốt hơn, trong lòng cũng tự thấy nhẹ đi bớt. Nhưng chợt nhìn thấy Huy Hoàng đang đứng bên cạnh giường, tâm tình lại rợn lên cảm giác nóng hừng hực.

- Anh cũng đã vào rồi, có muốn hỏi thăm bệnh tình của Diệu Anh?-Hime cười hiền hòa, lời nói thì rõ ràng châm chọc.

- Không cần!!-Cùng lúc cả Pie và Huy đều đồng thanh nói lớn.

Không gian trở nên im ắng bất thường.

- Đi thôi-Giọng Huy vang lên có phần gắt gỏng, cậu nhủ mày nhìn Hime.

- Không hỏi han Diệu Anh thật sao?

- Sống hay chết là việc của cô ta. Liên quan gì đến tôi!-Nói rồi, Huy cất bước rời khỏi phòng.

Hime nhếch mép cười, nhìn xem qua thái độ của Pie, chần chừ hồi lâu cũng không chịu rời khỏi, dường như đang muốn thách thức tính chịu đựng của Pie.

- Biến hết đi! Tôi không muốn thấy mặt các người. Hime, Vĩnh Huy! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa!-Pie giận dữ quát lớn, âm lượng vang vọng cả bốn bức tường.

Hime ung dung bước đi, gương mặt hiện lên vẻ kiêu kiêu tự đắc.

Căn phòng lần nữa chìm vào im lặng. Chỉ còn Pie, Hoàng và chị Hoa.

Hoàng đỡ Pie nằm xuống, vui vẻ cười nói xua bớt tức giận trong lòng cô bé. Pie thi thoảng mỉm cười, không biết trong lòng có thực sự xóa được những lời nói vừa rồi của hai con người kia. Hay đang có tình nguy tạo gương mặt vui vẻ để tự lừa người dối mình?

Chị Hoa im lặng, bặm môi nhìn Pie. Trong lòng thực sự có điều khó chịu, nhưng không thể nói thành lời. Vì đã hứa sẽ không để Pie biết...

Trở lại tối hôm qua...

Chị Hoa vội đi đến phòng. Đã thấy Huy ngồi bên cạnh giường bệnh.

- Cậu Huy!

Huy tay nắm lấy tay Pie, ngồi im như tạc tượng. Cũng không nghe đến lời chị Hoa gọi.

Chị ta đứng một hồi, chân cũng bắt đầu mỏi, liền bước tới ngồi lên cái ghế ở trong phòng. Dù đang rất buồn ngủ, nhưng bồn phần nhắc nhở chị ta phải thức để trông chừng Pie.

Chị ta loáng thoáng nghe Huy nói gì đó với Pie, cũng không nghe rõ là câu gì.

Pie sau một hồi mê man bắt đầu nói sáng. Nghe rõ Pie nói câu “Nóng quá”. Chị Hoa đứng bật dậy, nhưng chưa biết phải làm gì. Lập tức, thấy Huy đi nhúng ướt một cái khăn mặt đắp lên trán cô bé, rồi dùng một cái khác lau qua tay cùng chân của cô bé.

Pie thôi kêu than nữa, âm trầm tiếp tục giấc ngủ.

Lúc sau, lại nghe Pie kêu “Khát”. Lại thấy, Huy vội nâng đầu Pie lên, đưa chai nước từ từ đổ xuống. Nước đổ xuống, chảy dài trên cổ xuống ngực, hoàn toàn không lọt vào trong miệng Pie. Trong khi đó, nghe trong miệng Pie liên tục đòi uống nước.

Chị Hoa tay chân lú quú, đi qua đi lại vẫn không nghĩ ra cách nào. Huy cũng đứng ngồi không yên. Miệng Pie thì cứ liên tục kêu than.

Đang đi qua đi lại, bỗng chị Hoa thấy Huy dốc chai nước lên miệng, uống một ít. Rồi thấy Huy từ từ đưa người gần xuống người Pie.

- Cậu, cậu muốn làm gì?-Chị Hoa lắp bắp hỏi.

Huy không đáp, đúng hơn là không thể trả lời. Vì trong miệng còn đang ngậm một ngụm nước. Từ từ Huy tiến gần xuống gương mặt Pie, đến khi hai gương mặt không thể gần hơn nữa. Hơi thở cậu mang một phần gấp gáp, liền trực tiếp môi chạm vào môi. Tay khẽ nâng cằm, bóp nhẹ hai bên má Pie, đưa dòng nước chuyển vào trong miệng cô bé.

Chị Hoa đứng người đứng nhìn, miệng đông cứng “Cậu ta... cậu ta đang làm gì vậy?”

Lần này đến lần khác, từng chút nước được Pie uống vào. Cô bé thôi kêu than, im lặng nằm ngủ, ngay đến mê sáng cũng chẳng còn nghe thấy.

Huy trước sau đều không rời Pie nửa bước. Suốt một đêm yên tĩnh ngồi chăm cô bé.

Gần sáng, chị Hoa thức dậy sau giấc ngủ “say như chết”. Thấy Huy vẫn đang ngồi đó.

- Cậu...không nghỉ ngơi sao?-Chị Hoa vừa dụi mắt vừa nói.

Huy không đáp trả, mắt vẫn mở, nhưng nhìn có vẻ lơ đãng đi được ít nhiều.

- Cậu về nghỉ ngơi đi. Tiểu thư tỉnh dậy, tôi sẽ gọi cho cậu.

Phải mất mấy giây sau, Huy mới từ từ cất lời:

- Đừng nói với cô ấy rằng đêm qua tôi đã ở đây. Tôi nhờ cô.

- Nhưng mà...-Chị Hoa ngập ngừng, nhìn thấy bộ dạng của Huy, cảm lòng không đành, gật đầu-Được, tôi hứa với cậu. Tôi sẽ không nói với tiểu thư.

Huy đưa tay lên sờ trán Pie, thấy con sốt đã hạ xuống. Cậu ta đứng dậy, chần chừ hồi lâu, cuối cùng cũng quay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Ngày thứ 2 Pie ở bệnh viện.

Hôm nay đặc biệt không có ai đến, đám bạn cùng lớp lo ôn thi, không rảnh rồi chạy vào tám chuyện cùng Pie. Minh Anh thì đến thư viện nghiên cứu cái gì mà “Huyết học-truyền máu”, nghe qua chẳng thể hiểu. Hime hôm qua đến cũng chỉ muốn một trận chọc Pie điên, chứ chẳng tốt đẹp gì quan tâm người

chị này, lại còn bị Pie cắn xuất hiện, nên chắc chắn sẽ không đến lần hai. Bác sĩ Minh Hoa hôm nay có ca phẫu thuật, không dạo qua thăm khám người bệnh nhân này chút nào.

Nói chung, ai ai cũng có lý do riêng. Pie chỉ còn biết một mình nằm trên giường, nhàm chán lướt điện thoại, ăn uống rồi ngủ, ngủ dậy tiếp tục ăn. Pie đã thấy trong người khỏe hơn, cơ thể tuy còn nóng đôi chút nhưng chẳng còn đáng lo lắng. Liên tục ăn, liên tục những suy nghĩ trong đầu. Xâu kết tất cả những nghi ngờ, những sự việc xảy ra, Pie cuối cùng cũng có câu trả lời. Nhưng Pie muốn chắc chắn, cô bé cần xác nhận từ người đáng nghi nhất.

- Cái đêm tôi được đưa vào cấp cứu, là ai đã chăm sóc cho tôi vậy?

Đang ăn trái cây, câu hỏi của Pie làm chị Hoa sứt sặc một miếng cam. Chị ta nhìn Pie, khó khăn trả lời.

- Chẳng phải cậu Minh Anh sao. Tiểu thư cũng biết rồi mà.

- À...-Pie gật gù, cầm trái táo lên, cắn một miếng lớn, mặt không chút biểu cảm, cất giọng-Hôm qua lúc nói chuyện cùng Hime, chị còn lời chưa nói xong, đúng không?

Chị Hoa lại được một phen giật mình, thái độ Pie nhìn thì thật thần nhiên hời, nhưng câu hỏi lại hàm ý sâu xa. Chị ta một hồi lâu cũng không thể trả lời, lại không thể nào ăn thêm miếng trái cây nào nữa.

Có thể hôm qua, Huy bước vào đã làm mọi người quên đi mất câu nói bỏ dờ từ chị Hoa, nhưng Pie vốn có máu “nhiều chuyện”, nên lời bỏ dờ đó cô bé tuyệt đối không quên. Lại thấy có sự trùng hợp đáng ngờ, Huy tại sao lại bước vào ngay lúc chị Hoa đang nói câu quan trọng. Phải chăng cậu ta cố tình che giấu điều gì? Lại còn có thông tin ông Vĩnh nằm viện ở đây, làm mỗi nghi ngờ trong Pie càng tăng cao.

- Ông Khang Vĩnh nằm viện ở đây. Có nghĩa là đêm tôi được đưa vào cấp cứu, Huy cũng có thể đang có mặt. Đúng không?

Chị Hoa nghe Pie phân tích, im lặng một hồi, tim hồi hộp đập nhanh. Pie lại cắn một miếng táo, vừa nhai vừa thần nhiên nói:

- Linh cảm của tôi chẳng thể sai được. Đêm đó, người chăm sóc cho tôi là Vĩnh Huy chứ không phải Minh Anh. Đúng không?

Nghe câu nói chắc chắn từ Pie, chị Hoa giật bắn, vội vã nói vào:

- Tiểu thư bị hôn mê thì sao biết được. Tôi khẳng định là cậu Minh Anh đã chăm sóc cho tiểu thư. Tiểu thư đừng suy đoán lung tung nữa đi.

- Chị muốn che giấu, có phải vì chị đã hứa với Huy sẽ không cho tôi biết? Đúng không?-Giọng Pie lại đều đều phát ra.

Không thuyết phục được Pie, Chị Hoa thờ dãi, lắc đầu tỏ thái độ ngao ngán.

Pie nhìn thấy thái độ của chị Hoa, ấn đường cau lại, tay nắm chặt trái táo.

Bất chợt...

- TRẢ LỜI!-Tiếng Pie quát lên, căn phòng như muốn nổ ra.

Chị Hoa bị dọa đến nỗi đánh rơi miếng cam trên tay, cơ miệng cứng đờ. Chưa bao giờ Pie ăn nói lớn tiếng với chị ta như vậy, gương mặt cũng chưa bao giờ đáng sợ như vậy. Lúc này nhìn Pie thật là giống Hime quá mức. Chị Hoa thường ngày vẫn ăn nói với Pie như bạn bè, cùng ngang hàng mà đối đáp. Ai lại biết hôm nay Pie lại đột nhiên dùng thứ uy quyền đáng sợ này, bộc phát tức giận.

- Tôi kêu chị trả lời!!! Huy đã nói gì với chị? Và đêm đó đã xảy ra chuyện gì? Nếu chị còn im lặng hoặc phủ nhận nữa, hậu quả chị tự biết!-Gương mặt Pie nhìn rõ đáng sợ, đôi mắt vốn đã to, nay tức giận mở to càng đủ dọa người.

- Là... là... tôi... tôi... đã hứa... với cậu Huy sẽ không nói cho tiểu thư biết-Chị Hoa lắp bắp trả lời.

Chuyện đêm hôm đó đều được kể lại hết, không thiếu chi tiết nào. Từ việc Huy đắp khăn ướt, đến việc đút nước cho Pie. Chị Hoa còn nói thấy Minh Anh đến, nhưng vừa thấy Huy ở trong, cậu ấy lại tự mình đứng bên ngoài, lúc lâu sau cũng không đi vào, trực tiếp quay lưng rời khỏi.

Đêm dần khuya...

Chị Hoa sau khi kể rõ đầu đuôi sự việc đã được Pie cho phép về nhà.

Căn phòng trống trải chỉ còn mỗi Pie. Âm thanh trầm thấp từ tivi vang lên...

- Anh chuyển 10 tỷ, lấy danh nghĩa từ Huỳnh Vũ đến C.A giúp tôi. Trong ngày mai tôi muốn công việc phải hoàn thành.

Pie cúp máy, khẽ tiếng thờ dãi.

“Mọi chuyện đến đây là hạ màn... kịch bản này cô là người viết, nhưng tôi mới là người kết thúc. Là do cô ép tôi thôi. Hime... cô chờ có kịch hay để xem đi”

.....

11 giờ khuya...

Pie không nhắm mắt nổi, ngủ cả ngày hôm nay đã quá dư thừa. Cô bé ngồi dậy, xuống giường. Định uống nước, nhưng nước cũng chỉ còn lại một ít. Pie đành mang bình ra ngoài lấy thêm.

Một lúc sau...

Pie vừa đi đến gần dãy hành lang. Chợt nhìn thấy dáng người cao cao đi từ phòng ông Khang Vĩnh ra. Lại thấy cậu ta nhìn về phía phòng mình. Một vài giây sau, cậu ta cất bước đi tới. Đứng chân chừ trước cửa một lúc, cũng không mở cửa bước vào.

Pie nấp mình vào góc tường, im lặng quan sát.

Huy đứng trước phòng bệnh của Pie được hồi lâu, rồi chợt bước tới, ngồi xuống trước hàng ghế đặt ngay ở hành lang, ngồi yên nhìn vào phòng.

Pie lại rơi vào trường hợp tiến thoái lưỡng nan. Cái cảnh đi không được, tiến không xong này chẳng khác chút nào so với cảnh ngày đó tại sân trường. Lúc đó cô bé còn là một học sinh lớp 11 lì lợm, còn cậu ta là một hotboy lạnh lùng. Lúc đó, hai người là kẻ thù không đội trời chung. Còn bây giờ, cả hai lại là một mối quan hệ không thể định hình.

Pie biết, biết Huy quan tâm mình, biết cậu ta có nỗi khổ không thể giãi bày cùng ai, biết bên ngoài vẻ lạnh lùng vô cảm đó, rõ ràng là một trái tim ấm áp. Nhưng cho đến khi bức màn này sắp hạ xuống, Pie lại không đủ can đảm đối mặt với cậu ta.

Là Pie đã đưa Huy đến tình huống này. Là do cô bé vô tư không biết những sự thật đằng sau cuộc sống khắc nghiệt này. Là do cô bé vô cảm, trước sau đều không nhìn vào tâm tình của người khác, chỉ luôn nghĩ cho bản thân. Là do cô bé chậm chạp nhận ra tình cảm của mình. Tất cả những sai phạm này Pie tự nhận thấy là lỗi của mình.

15 phút sau...

Huy ngồi ngả đầu ra ghế, mắt nhắm nghiền, tay buông lỏng, trông có vẻ rất mệt mỏi. Cậu ta ngồi như vậy ước chừng được lâu. Pie vẫn im lặng quan sát từ xa. Thấy hơi thở cậu ta đều đều phát ra, cơ thể không mấy may cử động, đoán chắc vì mệt mà đã ngủ thiếp đi. Pie lấy hết can đảm, rón rén tiến lại, nhẹ nhàng ngồi xuống ngay cạnh.

Pie khẽ gọi một tiếng kiểm tra.

- Huy!

Huy không phản ứng, chỉ nghe tiếng thở đều đều phát ra.

Pie nhìn Huy, rồi lại quay đầu nhìn về phía trước, thở dài nói:

- Tôi biết đêm đó, cậu là người chăm sóc cho tôi. Tôi còn biết, cậu vì tôi mà làm rất nhiều chuyện. Trong khi tôi lại liên tục gây rắc rối cho cậu. Xin lỗi. Thật sự xin lỗi!

Pie lại nhìn Huy. Thấy cậu ta vẫn yên tĩnh nhắm mắt. Pie cúi gằm mặt, hướng tầm nhìn xuống nền, chậm rãi nói:

- Bây giờ... có thể cho tôi ích kỷ thêm một lần. Cậu có thể vì tôi mà làm thêm một chuyện. Một chuyện thôi... chuyện là...-Pie ngập ngừng một hồi, hít một hơi căng phồng lồng ngực-Cậu đừng đính hôn cùng Hime nữa, được không? Tôi... bởi vì...là vì... tôi.

Pie thu hết can đảm, định một lần này, nói ra hết...

Đột nhiên...

Đầu Huy gục lên vai Pie.

Pie được một phen giật thót tim, lời nói bị nghẹn ở cổ, rồi theo can đảm của cô bé chạy xuống đáy lòng sâu nhất, ngoan ngoãn nằm im ở đó.

Pie trấn tĩnh lại, định đẩy đầu Huy ra khỏi vai mình, nhưng chợt nghĩ “Làm vậy sẽ khiến cậu ta thức giấc, đến lúc đó biết đối mặt với cậu ta thế nào?” Nghĩ rồi, Pie ngồi im như tượng, khẽ quay đầu sang, chỉ nhìn thấy đầu tóc cậu ta tỏa xòa trên vai mình. Mặt Pie biến đổi “ái oán”, cơ thể hồi hộp loạn nhịp tim.

Từng giây, từng giây khẽ trôi qua. Pie mỏi nhừ đôi vai, lại không muốn đánh thức cậu ta, “đau khổ” bấm bụng chịu trận.

- Pie-Giọng Huy trong cơn mơ âm trầm phát ra.

Pie ngưng thở được ba giây sau.

Sau đó...

Mim cười...

Yên tĩnh ngồi đó, cũng chẳng muốn rời khỏi nữa...

P/s: Tg cũng muốn có người lúc ngủ gọi tên như thế, hiuhiu

Bạn tiếp tục ủng hộ truyện nhé! ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

9 giờ sáng...

Pie uốn éo thân hình, lăn qua lăn lại, trong khi mắt vẫn lười biếng chưa chịu mở.

Chợt... như vừa nghĩ ra được điều gì đó. Pie ngay lập tức bật dậy, mắt mở to, nhanh chóng ngó nghiêng xung quanh. Thấy mình hiện đang nằm trên chiếc giường bệnh quen thuộc.

“Là sao? Chuyện xảy ra đêm hôm qua, là thật hay là mơ đây?”-Pie ngồi suy nghĩ hồi lâu. Không biết đêm qua có hay không việc cô bé ngồi cùng Huy? Mà tại sao sáng nay lại thành ra nằm ngủ trên giường? Đang suy nghĩ miên man trong đầu, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên.

Xem đến tên người gọi, mặt Pie đơ ra vài chục giây, hồi hộp bất giác.

- Alo...

Bất ngờ, bên kia không có lời mở đầu, trực tiếp dội một luồng âm thanh khủng khiếp vào trong tai.

- Lê Diệu Anh!!! Cô lấy tư cách gì đem 10 tỷ thay Huỳnh Vũ trả tôi. Có phải cô nghĩ tôi ngu ngốc để cô dễ dàng qua mặt? Có phải cô nghĩ tôi là kẻ vô dụng không thể tự đem tiền về được, nên cô thương hại bố thí cho hả???

Pie “tĩnh” hẳn, tai bỗng chốc kêu lên ù ù. Dù không có mở loa ngoài nhưng âm lượng vẫn không hề nhỏ chút nào. Pie sau khi hoàn toàn bình tĩnh, nhẹ nhàng cất giọng:

- Điện đủ chưa?

- Cái gì???-Âm thanh bên kia vẫn không hề giảm xuống.

Yên lặng chừng khoảng 3 giây...

Pie thở dài một cái, rồi hít một hơi thật.

- Khang Vĩnh Huy!!! Cậu lấy tư cách gì điều vốn từ C.A đến Huỳnh Vũ giúp bạn của tôi? Cậu lấy tư cách gì đem đó ở bên cạnh chăm sóc cho tôi? Có phải cậu nghĩ tôi là kẻ ngu ngốc không biết cậu đã vì tôi chịu bao nhiêu thiệt thòi? Cậu có biết tôi phải khó khăn thế nào để có số tiền đó không? Cậu có biết, tôi vì cái gì mà phải tìm đủ số tiền đó? Chẳng phải vì cậu sao? Lại còn mắng tôi? Cậu lấy tư cách gì chứ???

Không để bên kia kịp hồi đáp, Pie tắt máy, quăng mạnh điện thoại xuống giường, bực dọc nằm gác tay lên trán, mặt mày xám xịt khó coi.

Nằm được hơn nửa giờ, Pie lại bò dậy cầm lấy điện thoại. Mở ra xem...

“Thái độ gì vậy? Nói đến như vậy, còn không biết nhắn tin, gọi điện xin lỗi tôi sao? Đồ đáng ghét, đồ chết giẫm!!!”

Pie gằm gừ trong miệng một hồi. Ngồi dậy, đi qua đi lại trong phòng, miệng cứ luôn lầm bầm như người bất bình thường. (-_-)

Tối hơn 10 giờ trưa, chị Hoa đến thu xếp đồ đạc xuất viện.

- Tôi muốn đến Tử Viên!-giọng Pie phát ra.

- Sao cơ?-Chị Hoa ngạc nhiên, hai mắt mở to.

- Tôi có chuyện cần gặp Hime.

.....

Chiếc xe vừa dừng bên trong khuôn viên biệt thự, Pie mở cửa đi thẳng vào. Vừa hay thấy Hime đang ngồi ở đại sảnh, còn nghe được giọng cô bé phát ra.

- Cái gì? Chia tay? Mấy tháng nay rõ ràng báo về rất thuận lợi, đột nhiên lại xảy ra chuyện này?-Ấn đường Hime cau lại, cô bé đưa tầm mắt nhìn vào đám người trước mặt.

Vừa lúc đó, Pie bước vào tới...

- Hime, sao sắc mặt lại khó coi vậy. Cô có chuyện gì không vui sao?

Nghe giọng Pie, Hime có chút giật mình, lập tức nhìn về phía Pie, gương mặt vẫn khó chịu một màn.

- Đến đây làm gì?

- Xem kịch!-Pie bình thản trả lời, tự nhiên ngồi xuống ghế, cảm lên một quả táo để sẵn ở trên bàn, cắn một miếng-Diễn tiếp đi, đang đến đoạn hay mà?

Ước chừng mười giây sau, Hime mới suy đoán đến câu nói của Pie, ngập ngừng cất lời.

- Chị... chị đã biết.

- Tôi biết rất nhiều chuyện, không biết cô đang hỏi chuyện gì?-Pie đứng dậy, mặt biến đổi gian xảo, từ từ cất bước-Chuyện Huy Hoàng được cô cài vào để khiến tôi dần quên Huy? Hay là chuyện cô điều tra bạn bè, người quen của tôi để nắm bắt năng lực của tôi?

Lời nói từng câu phát ra, khiến Hime mặt mày lại thêm biến đổi. Pie lại rất đỗi ung dung, bước vòng quanh người Hime, khẽ giọng nói:

- Hay là chuyện cô cướp bản thiết kế của nhân viên, rồi nhận là của mình, một bước lên danh nhà thiết kế? Hay là chuyện cô dùng tiền, nhờ sự trợ giúp từ ông quản gia đây, giúp cô điều hành Trường Thịnh, rồi một bước lên danh “thần đồng quản trị của giới địa ốc”? Hay là chuyện...

- Đủ rồi!!!-Hime quát lớn, mặt đỏ tía tai. Chưa bao giờ cô bé bị một cú sốc lớn như vậy trước đây.

Pie vẫn không chịu nghe lời, tiếp tục nói:

- Cho nên nói... người tính không bằng trời tính. Mà chẳng may gặp trúng người không được thông minh nữa chứ!

Bàn tay Hime nắm chặt, dưới lớp áo lụa màu trắng ngà có thể thấy cơ thể cô bé từng đợt run lên. Thấy mục đích châm chọc đã hoàn thành, Pie tiếp theo cũng nên chốt lại mấy ý cuối cùng, cô bé ánh mắt nhìn thẳng vào Hime, khoảng cách đứng cách nhau không xa, không gần.

- Diệu Minh! Tôi nói cho cô biết, Pie này là người không dễ bị điều khiển, càng không dễ bị bắt nạt. Đừng nghĩ tôi nhường cô là tôi thua, chẳng qua tôi chỉ không muốn đấu đá với người nhà của mình. Mọi thứ của cô, tài sản, thừa kế, ba mẹ... trước giờ tôi đều chưa từng có ý giành với cô. Thứ duy nhất tôi muốn lấy, đó là Khang Vĩnh Huy! Cậu ta trước tới giờ không phải của cô, cho nên cô cũng đừng cố chấp!

Pie từng lời nói ra khiến mặt Hime tụ đủ máu, đỏ lên gay gắt.

- Im miệng đi!!! Thứ tôi muốn có nhất định phải là của tôi!!!-Tiếng Hime vang vọng cả căn phòng.

Đám người hầu lẫn cận vệ đều đứng ngoài cuộc quan sát tình hình.

Thấy tình hình là Hime quá ngang ngạnh, không nghe người khác nói, lại còn gặp tình huống bất ngờ nên không kiềm chế được xúc động, Pie nhún vai, cười khẩy một cái, chủ động quay lưng bước ra. Lên xe đi thẳng.

Hime điên cuồng một lượt ném hết mọi thứ xung quanh. Giận dữ đi thẳng lên phòng, cái dáng đi cao ngạo hăng ngày của một tiểu thư cũng không còn. Hime bây giờ chỉ như một cô gái bình thường bộc phát tức giận.

.....

Huy ngồi trên bàn làm việc, xem xét bản kế hoạch vừa được gửi trong laptop. Xem qua xem lại, vẫn không thể chuyên tâm thu nạp hết nội dung. Trong đầu văng vẳng câu nói của Pie lúc sáng “Cậu có biết, tôi vì cái gì mà phải tìm đủ số tiền đó? Chẳng phải vì cậu sao?”

“Vì tôi? Vì thấy có lỗi nên mới phải làm vậy sao? Còn không phải là thương hại hay sao? Ruột cuộc thì em đối với tôi là tư cách gì?”

Huy bực dọc gấp máy xuống. Một mối gục đầu xuống bàn.

Tít...tít...

Nghe tiếng điện thoại báo tin nhắn, Huy lười biếng quay đầu sang, vớ tay lấy điện thoại. Màn hình sáng lên tên người gửi “Pie K”. Huy nhúu mày, không mở ra xem, lại yên lặng gục đầu trên bàn, tùy tiện để điện thoại một bên.

Tít...tít...

Lần này phải mất hơn mười giây, Huy mới cầm điện thoại lên xem. Lại thấy một tin nhắn khác từ Pie. Huy lại khó chịu nhúu mày, trong lòng thầm chửi rủa “Con nhỏ khó ưa này. Nói còn chưa đủ, muốn tiếp tục nhắn tin? Lại muốn phân bua gì nữa đây?”. Nghĩ là vậy, nhưng Huy lại rất muốn biết Pie rốt cuộc nhắn cái gì. Chân chờ một hồi, cuối cùng cũng mở tin nhắn ra đọc...

Tin nhắn đầu... “Trưa mai đến trường đón tôi, không gặp không về”

Tin nhắn sau... “Tôi vẫn chưa khỏi bệnh, nếu đứng nắng quá lâu sẽ tiếp tục bệnh. Nếu có mưa nữa thì tôi chết chắc luôn đó!”

Đọc xong tin nhắn, Huy điên cuồng nhìn vào điện thoại làm bầm tịt kỷ

- Cô tiếp tục bệnh hay chết thì liên quan đến tôi sao hả? Muốn đợi thì cô đứng đợi đến chết luôn đi!!!

Nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác...

Trưa hôm sau, không biết trời xui đất khiến kiểu gì mà Huy lại tự mình lái xe đến trường. Liên tục cả đoạn đường không biết bao nhiêu lần muốn quay đầu xe lại. Nhưng lại nghĩ đến câu “không gặp không về”, lại còn nói mưa với chả nắng, bệnh với chả hoạn. Pie rõ ràng biết Huy quan tâm cô bé, nên nhắn đúng hai tin đầy đủ hàm ý sâu xa, bắt buộc Huy đến gặp mình.

Học sinh bắt đầu ra về. Huy dừng xe bên đường, đưa mắt ngó nghiêng xem Pie đang đứng chỗ nào.

Chợt nhìn thấy, cô bé đang dùng dằng với một người đàn ông cao lớn, bên cạnh hai người còn có một chiếc taxi. Huy từ xa không thấy rõ, lại cảm giác bất ổn dâng lên trong lòng. Cậu liền xuống xe chạy nhanh đến chỗ Pie.

Tiếp.... ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40:

Huy đi đến gần mới thấy rõ người đàn ông đang đứng cạnh Pie có mái tóc màu nâu, dáng cao to, gương mặt của người ngoại quốc. Ăn mặc giống dân du lịch, áo sơ mi tay ngắn, quần kaki dài, nhìn chung cũng lịch sự.

- Đi một chút thôi mà!-Người đàn ông bắt lấy cổ tay Pie kéo vào xe.

- Không muốn!!!-Tiếng Pie nói lớn, hai tay vùng vẫy, mặt cau có khó chịu.

Đột nhiên...

Tay người đàn ông đó bị Huy đẩy ra khỏi tay Pie, cùng đó là giọng cậu vang lên gay gắt:

- Ông là ai? Ông muốn gì?

Cả Pie lẫn người đàn ông sau sự xuất hiện của Huy liền đứng đơ ra.

Mấy giây sau, mặt Pie chuyển từ khó chịu sang thích thú, vừa nhìn Huy vừa mỉm cười.

- Ruột cuộc cũng đến sao?

Huy dường như không quan tâm đến lời Pie, tập trung xem xét người đàn ông đứng trước mặt mình. Người đàn ông kì lạ đó cũng đang đứng quan sát cậu, cất giọng hỏi:

- Cậu có quan hệ gì với con bé?

Lập tức Huy nắm tay Pie, nói nhanh hai chữ.

- Bạn trai.

Sốc! Pie có nghĩ cũng không dám nghĩ Huy có thể phát ngôn ra hai từ đó. Cô bé trung ra bộ mặt ngơ ngác, miệng vẽ hình chữ O to tướng, nhìn Huy rồi lại nhìn xuống bàn tay đang bị cậu ta nắm chặt.

Người đàn ông đứng đó lại lộ ra ý cười khó hiểu.

Bất chợt từ trong taxi, một người phụ nữ tuổi chừng bốn mươi đi ra ngoài, người đó mặc một cái váy maxi dài, tóc ngắn ngang vai, đeo cặp kính râm che gần hết gương mặt. Người phụ nữ bước tới, liền vui vẻ cất giọng, âm thanh lơ lơ nghe không phải người trong nước.

- Oa! Đây là bạn trai của Hikari thật sao? Cao, đẹp trai, lại còn biết che chở cho Hikari, thật có khí phách nha!

- Còn phải nói! Con đương nhiên là có con mắt hơn mẹ-Pie tỏ ra vênh váo trước mặt người phụ nữ, nhưng nghe rõ trong lời nói là sự đùa cợt.

Vừa nghe hết câu nói của Pie, ấn đường Huy liền cau lại, quay phắt sang nhìn Pie, hỏi:

- Người này là... mẹ của cô?

Pie gật đầu, mặt tỉnh rụi, vui vẻ bước đến bên người phụ nữ, khoác tay thân mật:

- Giới thiệu với cậu, đây là Takishima Yumi, mẹ của tôi.

Mặt Huy ngơ ngác vài giây. Huy là lần đầu tiên diện kiến người phụ nữ quyền lực nổi tiếng trong giới bất động sản. Danh tiếng người phụ nữ này thực rất rộng, nhưng số người được gặp qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chưa dừng lại ở đó, Pie lại kéo người đàn ông ngoại quốc lúc nãy lại, dùng tay còn lại khoác lấy cánh tay người đàn ông, giọng pha chút trêu chọc:

- Cái người mà cậu hỏi “ông là ai, ông muốn gì” này, là Lê Thái Thịnh, ba của tôi!

- Ba... ba của cô! Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh...-Huy nhìn người đàn ông, miệng lắp bắp, toàn thân lập tức hóa đá.

.....

Sau khi gặp mặt bất ngờ hai nhân vật đặc biệt, Huy quên luôn mục đích ban đầu, ngoan ngoãn đi cùng Pie và ba mẹ cô bé.

Trái ngược với những gì Huy vẫn hay nghĩ về ông chủ, bà chủ một tập đoàn lớn. Họ ít nhiều tính khí cũng nghiêm nghị, lạnh lùng, mặt lúc nào cũng cau cau có có. Hai con người này hoàn toàn ngược lại, đùa giỡn cười nói thả phanh, lại còn nói chuyện cùng Pie như bạn bè cùng trang lứa.

Takishima Yumi-người phụ nữ này gương mặt đường nét hài hòa, đặc biệt có nụ cười rất tươi, nhìn rất giống cô diễn viên Aragaki Yui của Nhật, tính tình lại khá hài hước, đặc biệt rất thích bắt nạt ông chồng của mình. Thái Thịnh-người đàn ông này, gương mặt rõ là giống người nước ngoài, nhưng nói tiếng Việt lại rành rõi, lại còn mang họ Lê, thân phận ruột cuộc là không biết thế nào.

8 giờ tối tại nhà Pie...

Chuyện Pie không ở Từ Viên, hai người đã biết từ lâu, cũng không có ý kiến, cứ tùy tiện để cô bé quyết định. Chỉ là không để lọt vào tai ông ngoại. Chuyện chị em bất hòa là điều ông cực kỳ cấm kỵ. Không khéo lại gây nên họa lớn. Hơn nữa, hai người này dường như yêu thích đứa con gái này hơn hẳn cô tiểu thư kia, nên mới đồng lòng cùng cô bé gây chuyện.

Hai người bọn họ nói muốn nhân dịp đến nhà con gái, muốn no say một bữa. Thế là gọi đến bao nhiêu là đồ ăn, cùng cả rượu và bia. Chia ra ngồi hai bên, một bên là Yumi và Thái Thịnh, một bên Huy cùng Pie.

Rượu vào người khiến Yumi bắt đầu quái gở hơn.

- Khang Vĩnh cũng đâu đẹp trai, tài giỏi. Sao con trai của anh ta lại xuất chúng thế này nhỉ?-Yumi nhìn Huy chăm chăm, bắt đầu phân tích.

- Vậy mà có người từng để ý hắn đấy!-Thái Thịnh chen vào.

- Nè, nè ông kia. Ông đang chê cuộc sống mình quá dài sao?

Pie thờ dãi, cô bé đã quá quen những màn đấu khẩu không hồi kết của hai con người này. Chuyện thời còn trẻ của cả hai, Pie cũng biết không ít. Nên nghe cả hai người nói đến chuyện ông Vĩnh, Pie không mấy ngạc nhiên.

Huy thì ngược lại, bị hai người này nói cả buổi, thứ gì cũng không hiểu. Mày cau lại, mắt cũng ngơ ngác chỉ biết nhìn, lại không đủ can đảm bắt chuyện.

- Hai đứa quen nhau đến giai đoạn nào rồi?-Yumi vừa ăn vừa nhìn Pie hỏi.

- Ý mẹ là sao?-Pie thờ ơ đáp lại, đưa ly nước lên uống một ngụm.

- Năm tay, hôn, ngủ chung hay quan hệ chưa?

Phụt...

Sau khi bị dọa cho phun hết nước trong miệng, Pie bắt đầu ho sặc sụa, mặt mày chuyển thành đỏ hồng. Huy cũng bị lời nói của Yumi làm cho lập tức ngưng hành động, ngồi im lìm.

- ME! Nghĩ sao vậy hả???-Pie nói lớn, ánh mắt chứa đầy đe dọa cùng phần nộ-Không có mấy chuyện đó đâu! Đây không phải Nhật Bản. Con cũng mới 17 tuổi!

Yumi cười tinh quái, quay sang nhìn Thái Thịnh. Chỉ cần một ánh mắt, cả hai liền hiểu ý nhau. Thái Thịnh cũng bắt đầu cười đáp trả.

Huy đã để ý thấy thái độ khác thường từ hai người họ, nhưng không biết bên trong cặp đôi bá đạo này đang toan tính chuyện gì.

Thái Thịnh cùng Yumi khả năng uống rượu không phải dạng vừa, uống bao nhiêu mặt vẫn không thấy một chút đỏ. Huy chỉ dám uống đáp lễ, không dám uống nhiều. Chỉ có Pie, đã không uống được mà còn hung hăng, bao nhiêu ly tới trước mặt lại cầm uống hết. Uống đến nổi mặt đỏ tía tai, miệng vẫn gào thét “Cho ly nữa đi”. Thân người xiêu qua vẹo lại, nhiều lần ngã về phía Huy. Trước mặt hai người kia, Huy ý tứ đưa tay đỡ vai cô bé. Động tác vô cùng cứng nhắc cùng cẩn thận. Đối mặt với chuyện này quả thật căng thẳng hơn nhiều với việc đi nhảy lầu tự tử. (^^)

11 giờ tối...

Gia đình ba người, ai cũng ngà ngà say. Pie thì khỏi nói, say như chưa từng được say!

Huy buộc phải hộ tống tất cả lên phòng.

Ngôi nhà có vồn vẹn hai phòng. Căn phòng lúc trước Huy từng ở, dành cho cặp đôi vợ chồng bá đạo kia.

Pie được Huy kéo lên phòng (do Pie cự quậy không bẻ được). Sau khi “đề” đầu Pie nằm xuống giường, Huy kéo chăn lên đắp cho cô bé. Pie đã yên lặng nhắm lại, chỉ có miệng vẫn đang lèm bèm, người quay qua quay lại. Huy đứng nhìn Pie một hồi lâu, đưa tay sờ lên trán cô bé. Hình như không thấy chút nóng nào nữa, Pie đã hoàn toàn khỏi bệnh. Dám hù dọa cậu một phen lo lắng, ngu ngốc đến trường đón cô bé, rồi bị dính vào cái vụ gặp mặt trên trời rơi xuống này, mất cả ngày, bỏ dở biết bao nhiêu công việc (Pie này tội cũng không hề nhẹ à).

Huy nhìn lên đồng hồ, thấy cũng không còn sớm nữa, liền vội quay lưng đi ra.

Nhưng...

Cánh cửa phòng đã bị khóa trái từ lúc nào...

Mọi cố gắng mở cửa của Huy đều vô ích, cánh cửa vẫn vững chãi không nhúc nhích.

Huy nhú mày, phát hiện dưới cánh cửa có tờ giấy, ghi ngắn gọn mấy chữ bằng tiếng Việt hằn hoi “Con bé giao lại cho cháu! ^^”

“Con gái đã bắt thường, ba mẹ cũng không bình thường. Gia đình này thật là khó hiểu mà”-Huy lắc đầu, thở dài.

Bống...

Một bàn tay từ sau nắm lấy vạt áo Huy, cùng một giọng nói trầm thấp vang lên.

- Ai... đây?

Huy lạnh xương sống, từ từ quay người lại. Thấy Pie đầu tóc rũ rượi, mặc bộ đồ pajama, đôi mắt sáng quắc dưới màn đêm, thật là đủ dọa người! Huy bống dưng đáp ứng.

- Sao... sao còn chưa ngủ?

Pie không đáp lời, ngẩng mặt lên, mỉm cười đến nhắm tịt cả mắt, đáng đứng không thể xiêu vẹo hơn...

Tiếp... Chương 41. Đêm định mệnh:

P.s: Chương sau không dành cho bạn có “tâm hồn đen tối” à nha ^^

Luôn tiện, có ai muốn nghe về chuyện tình Thái Thịnh-Yumi-Khang Vĩnh không nà! ^^

Chương 41

Huy đứng nhìn Pie, trong tay còn cầm mảnh giấy hai con người kia nhét ở khe cửa, tự dưng thấy rợn người. Đây là lần đầu nhìn thấy Pie uống đến say như vậy, cũng là lần đầu nhìn thấy một con người quá lì lợm, đã say đến nước này mà vẫn còn đi lung tung được.

Pie lê bước, dáng người xiêu vẹo đổ về phía trước. Huy nhanh chóng đưa tay đỡ lấy tay cô bé, nhỏ giọng:

- Đi ngủ đi!

Không nói lời nào, Pie liền tựa đầu vào người cậu, âm trầm phát ra tiếng:

- Minh Anh... muội đau đầu... huynh có thuốc không?

Huy hai mày cau lại, khó chịu gằng giọng:

- Minh Anh nào ở đây hả? -Huy dùng tay nắm lấy vai Pie, cúi thấp người, khẽ cất giọng-Lúc vui vẻ thì Huy Hoàng, lúc cần thì Minh Anh. Ruột cuộc Vĩnh Huy này cũng chẳng là gì với cô, đúng không?

Chợt nghe thấy tiếng cười khẽ vang lên, tiếp đó là giọng Pie lè nhè phát ra:

- Vĩnh Huy... là đồ ngốc!

- Cô!

Không kịp để Huy tức giận, tiếng Pie lại liên tục vang lên:

- Cậu ấy... không biết. Quen với Hoàng chỉ là kẻ hoạch phản công... Hime. Nhìn mặt cậu ta lúc... ghen với Hoàng... hài không chịu được luôn!

Mặt Huy vô thức đỏ dần, theo từng lời nói của Pie lại biến đổi đa dạng hơn.

Bất chợt... tiếng cười từ Pie dần tắt xuống, cô bé đưa tay níu vạt áo cậu, nắm thật chặt.

- Huy nói... sẽ đính hôn... cùng Hime... Nếu thật thì muội biết làm thế nào? Cậu ta không biết... không biết muội rất thích cậu ta, nên... nên sẽ đính hôn với Hime thật thì tính sao? Muội lại không đủ can đảm để nói... thích cậu ta.

Lời Pie phát ra tựa có một luồng điện chạy xẹt qua người Huy, khiến cậu như tỉnh ngộ.

Huy một tay chuyển từ vai xuống đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của Pie, tựa như nâng đỡ thân người cô bé, lại như đang ôm chặt lấy. Tay còn lại đưa lên vén mớ tóc xòa ngang mặt, rồi nâng lấy đầu Pie, cất giọng:

- Nhắc lại câu vừa nói, nhanh lên!

Mi mắt Pie khẽ chớp động, liền sau đó hai mắt mở ra, lơ lơ nhìn Huy. Hàng lông mày nhíu lại, cũng không rõ người đang đứng trước mặt mình là ai nữa. Chỉ vô thức trong miệng phát ra.

- Huy...

- Cô vừa nói thích ai? Nhắc lại xem?-Huy vẫn không có ý định từ bỏ, kiên định đòi Pie nói cho rõ ràng.

- Tôi... nói...-Pie lại lảo đảo, một câu cũng nói không nói cho hết.

Bất ngờ, một cơn khó chịu từ bụng trào lên, Pie cũng không đủ tỉnh táo để kiểm soát, trực tiếp tuôn ra ngoài.

Thức ăn hòa trộn cùng bia và rượu đều bị Pie nôn hết ra ngoài, thứ mùi đặc biệt khiến người khác muốn nôn theo. Trước khi những thứ đó rơi xuống nền, chúng đã kịp bám lấy cánh tay của Huy. gương mặt cậu ta không thể nhẫn nại hơn, cắn răng đau khổ nhìn Pie, gừ lên:

- Diệt Anh!!!

Pie lại cảm thấy từ bụng cuộn thêm một đợt nữa, đưa tay lên miệng che lấy. Huy ngay lập tức nhận ra, liền đẩy cô bé vào phòng vệ sinh. Pie ngồi khụy xuống nền, nhắm hướng bồn cầu, cứ từng đợt tuôn ra.

Huy nhăn nhó mặt mày, quay lưng không thèm để ý đến Pie, để mặc cô bé một mình tự xử. Riêng cậu ta, một bên cánh tay áo cũng bị Pie làm cho không muốn nhìn nữa. Huy khó khăn đưa tay lên cời từng khuy áo, rồi luôn tiện ném áo vào cái chậu gần đó. Cậu ta bước tới bồn rửa mặt, rửa sạch thứ chất nhầy đáng sợ còn sót lại trên cánh tay. Bị nhốt trong phòng Pie, nên chắc chắn sẽ chẳng thể tìm cái áo nào khác để mặc, đành chấp nhận số phận này vậy. Huy “đau khổ” đi giặt sạch áo sơ mi trắng của mình, phơi lên.

Lúc quay lại đã thấy Pie đã xong xuôi, cô bé lò mò định đứng lên, mãi vẫn không đứng được. Huy vội đi rót một cốc nước đưa cho Pie, còn rõ ràng dặn cô bé xúc miệng. Ai ngờ, Pie lại ngậm nước trong miệng, rồi nuốt xuống luôn, miệng còn mỉm cười với cậu. Huy vỗ tay lên trán, thầm chửi rửa chính mình, thích phải một con người “kinh dị”.

Huy mệt mỏi ngồi bệt xuống nền. Pie ngồi một bên, gật gù gật gù nhìn Huy.

- Sao... sao cậu không mặc áo... hả?

- Không phải do cô hại sao?-Giọng Huy âm trầm phát ra.

- Tôi? Tôi lại hại cậu... rồi sao?-Pie vươn người về phía Huy, gương mặt nhìn rất đáng thương.

Huy không để tâm, mặc Pie ở đó lèm bèm.

Một lúc sau, không nghe thấy tiếng Pie lải nhải nữa, Huy quay đầu sang, liền thấy Pie đầu cúi xuống, tay đang tự mở nút áo. Huy lập tức nhú mày.

- Làm gì đó?

- Cởi áo! Cậu cũng cởi.. tôi cũng cởi... Như vậy là huê mà...

Huy phát hoảng, bị hành động của Pie làm cho trở nên rối bời, tâm trí loạn cả lên. Ngay lập tức cậu gạt tay cô bé ra, nghiêm giọng:

- Cô là con gái, giữ tự trọng chút đi!

Pie ngược đầu nhìn lên, đôi mắt ngây thơ nhìn Huy:

- Tự trọng là gì? Có ăn... được không?

Huy chỉ biết cười khổ. Bình thường Pie đã hơi khủng điên, say lên thì lại là một người tâm thần ở mức độ “vô phương cứu chữa”.

Pie mê mết trong cơn say, thân người mềm nhũn như cọng bún. Một hồi cũng không đỡ Pie đứng dậy được, Huy đành bế cô bé lên, đi ra khỏi phòng vệ sinh, đặt nằm xuống giường lần nữa. Mắt Pie vẫn mở nhìn Huy chằm chằm.

- Huy ơi!-Pie khẽ giọng gọi.

- Sao?

- Tôi muốn hôn cậu!

Thịch...

Nhịp tim Huy đập lệch một phen. Khoảng chừng 5 giây sau mới bình tĩnh trở lại. Cậu chống tay xuống giường, cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi cô bé.

Pie lập tức lắc đầu, đôi môi cong lên, lông mày nhú lại. Bất ngờ, hai tay cô bé đưa lên quàng sau cổ Huy, từng lời từng lời khẽ vang lên.

- Tôi muốn hôn cậu, có nói muốn cậu hôn tôi đâu?

- Có gì khác nhau sao?-Huy mỉm cười đáp lại.

Pie lại nhú mày, suy nghĩ một hồi, cũng không biết là có gì khác nhau. Càng nghĩ đầu càng thêm loạn.

Huy bị tay Pie khóa chặt trên cổ, cảm giác thân người cúi xuống đã mỏi nhừ. Pie cũng không hề có ý buông ra. Huy đành đưa tay lên gỡ tay Pie xuống, kéo chân lên đắp cho cô bé, ân cần nói:

- Ngủ đi!

- Tôi ngủ... cậu sẽ ở bên cạnh tôi chứ? Cậu sẽ không biến mất chứ? Cậu sẽ không...

Không để Pie tiếp tục cảm râm, Huy trực tiếp đi về phía bên giường còn lại, nằm xuống, tay nắm lấy tay cô bé, lạnh lùng cắt giọng:

- Như vậy được chưa?-Huy dán mắt lên trần nhà, nghe trong không gian yên tĩnh thở đều đều phát ra.

Không khí ban đêm tháng 12 se lạnh, Huy lại không mặc áo, chần thĩ Pie một mình chiêm trợn. Cơ thể cậu khẽ một đợt rùng mình, mệt mỏi nhưng không tài nào ngủ nổi. Pie thì vô tư ngủ tự bao giờ, miệng lại chóp chép như đang ăn gì đó. Huy xoay người về phía Pie, ngắm nhìn cô bé ngủ, nhìn rất lâu. Chậm rãi đưa tay vuốt mái tóc gọn sóng, rồi chạm xuống má, cuối cùng đọng lại trên đôi môi mềm mại khẽ cong lên. Gương mặt này có lúc tựa rất đáng yêu, cũng có lúc rất đáng ghét, nhưng dù thế nào thì gương mặt này cũng là gương mặt mà cậu yêu nhất. Quá khứ, hiện tại cậu chính là vì gương mặt này mà nỗ lực.

Pie đột ngột trở mình. Vừa vặn cơ thể tựa hồ nằm trong lòng Huy, mái tóc cọ vào da thịt, hơi thở đều đều phả ra trên ngực cậu. Mang đến cảm giác hồi hộp, bối rối. Huy đưa tay ôm lấy thân người mảnh mai ấy vào trong lòng, đem hết yêu thương gửi gắm vào cái ôm thật chặt, để hơi ấm này mãi mãi là của riêng cậu, mình cậu mà thôi...

“Khi anh chọn em, không phải một ai khác.

Là khi tìm anh biết em là duy nhất.

Là khi anh đang nói với lòng rất thật.

Yêu 1 người đơn giản chỉ vì yêu”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sáng...

Pie vỗ vỗ lên đầu, cảm giác đầu lâng lâng, cơ thể mỏi rã rời.

- Thôi chết, trễ học!-Pie bật dậy như cái lò xo, rồi chợt nhớ điều gì vội nằm xuống lại-Quên, hôm nay trường cho nghỉ ôn thi. Đau đầu quá, đêm hôm qua ruốc cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao mình không nhớ gì hết vậy ta!

Nằm lăn qua lăn lại được một hồi lâu, Pie mới chính thức rời khỏi chiếc giường thân yêu. Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Pie lao ngay ra ngoài. Căn nhà yên tĩnh như không có ai.

- Tiểu thư dậy rồi sao?-Chị Hoa vừa thấy Pie liền vui cười.

- Ba mẹ tôi đâu?

- Ba mẹ? Là ông bà chủ ấy à?

Pie gật đầu, tâm trạng cực kỳ hoang mang.

- Ông bà chủ có đến đây sao tiểu thư? Sáng tôi đến có thấy ai đâu, nhà khóa cửa, chỉ mỗi tiểu thư ngủ trong phòng.

“Đến không báo, đi cũng không biệt. Hai người này, con mà gặp lại thì hai người chết chắc rồi!”

- À, lúc sớm tôi có thấy cậu Vinh Huy lái xe từ hướng nhà mình đi ra, không biết có phải là ghé qua mà không có ai nên về không nữa?

- Vinh Huy?-Pie nhú mày, cố nặn ra trong đầu trí nhớ của đêm hôm qua. Chỉ nhớ đến đoạn cùng ba mẹ và Huy uống rượu, chứ chẳng thể nhớ gì thêm.

Pie nằm dài trên salon, vắt tay lên trán suy nghĩ.

Tít..tít..

Tiếng điện thoại báo tin nhắn. Pie móc trong túi ra xem, thấy màn hình hiện lên tên của người đang được nhắc đến, cô bé nhanh chóng mở tin nhắn ra đọc.

Huy “Tình chưa con nhóc kia?”

Thấy đến hai chữ “con nhóc”, Pie lại bùng lên ngọn lửa, tức tối gọi luôn một cuộc điện thoại. Vừa có tín hiệu trả lời, Pie vội nói luôn.

- Ai là con nhóc hả tên khó ưa?

Không nghe Huy trả lời. Bên kia chỉ nghe bên kia tiếng đàn ông, giọng đều đều phát ra như đang đọc thuyết trình. Pie nghe hồi lâu cũng hiểu một chút nội dung, thì ra là đang họp. Cô bé lăm băm cay cú cái tên đáng ghét, bắt điện thoại chỉ để thông báo mình đang họp. Hành động này rõ ràng chỉ muốn trêu người cô bé.

Pie đành ngậm tức tắt máy, lại vát tay lên trán suy nghĩ “Ruột cuộc thì tối qua cậu ta có ở lại đây không? Sáng nay là ghé qua hay từ nhà mình đi ra vậy? Ấy da, rồi quá đi! Sao tôi lại không nhớ chút gì vậy!!!”

.....

2 giờ chiều..

Huy vừa trở về từ bệnh viện, bác sĩ báo tin tình hình ông Vinh ngày càng xấu đi. Nếu không tiến hành phẫu thuật, ông Vinh sẽ ra đi bất cứ lúc nào. Huy thực lòng không muốn điều đó xảy ra, nhưng cậu lại không có cách nào khác, muốn phẫu thuật trước hết cần người có tương thích, người cùng máu mủ là thích hợp nhất. Cậu đương nhiên không phải...

- Giám đốc, cô Hime muốn gặp!

“Hime? Cô ta đến đây làm gì?”-Huy đang vừa suy nghĩ, thì nhìn thấy từ sau người thư kí bóng dáng quen thuộc, vẫn là váy trắng, tóc hôm nay búi gọn gàng, dáng đi thanh cao thường ngày đang bước vào.

- Vinh Huy! Nghe nói cậu đã thu tiền về hết rồi. Thu về nhanh như vậy, có phải nôn nóng gặp Diệu Anh?

Huy nhìn Hime chăm chăm một hồi. Chợt, môi khẽ cười, rồi khỏi bàn làm việc, bước tới gần cô bé.

- Hime, cô nghĩ tôi cần gặp con nhóc đó làm gì? Một con nhỏ đã ngốc lại còn làm biếng, đã hậu đậu lại còn hung dữ. Nghĩ thôi cũng đã thấy chán ngán rồi!

Huy nói xong, quan sát thái độ Hime, thấy rõ ràng tay cô bé nắm chặt tức giận, nhưng mặt vẫn lạnh lùng cao ngạo. Huy trong lòng âm thầm thấy buồn cười, nhưng chỉ che dấu không bộc lộ.

- Có thật là không muốn gặp Diệu Anh? Hay trước mặt tôi thì nói vậy, còn sau lưng thì lên đi gặp-Hime cất giọng lạnh lùng.

Đột nhiên, Huy quàng tay lên vai Hime, cúi thấp xuống, thì thầm vào tai cô bé.

- Chẳng phải bốn tháng nữa hai chúng ta sẽ đính hôn sao? Cô có cần lo lắng, mỗi ngày đều đến hỏi đi hỏi lại. Hay là...-Huy ngang nhiên chuyển tay đang quàng trên vai xuống ôm dưới eo Hime, khóa luôn hai tay cô bé trong vòng tay mình, đầu cậu tựa trên vai cô bé-Hay là chúng ta gạo nấu thành cơm đi, đến lúc đó cũng không cần lo lắng nữa?

Lập tức, Huy cảm nhận Hime giật mình một cái, tiếp theo cơ thể như muốn vùng vẫy thoát khỏi vòng tay cậu. Cánh tay Huy càng ôm siết hơn, cương quyết không để cơ thể mảnh mai này có cơ hội thoát ra dù là một chút.

- Không biết đến lúc đó, ai đó thích tôi mà không dám nói ra có tức chết không ha?

Ngay lập tức, Huy nghe tiếng nghiêng răng “két” một tiếng từ con người kia, liền sau đó là một giọng mang phản bức tức vang lên.

- Ai? Có ai thích cậu nữa sao?

Chỉ chờ có vậy, ngay lập tức, Huy đáp trả.

- Chẳng phải là cô sao, Lê Diệu Anh?

Cơ thể ngưng cự quây, hóa đá sau câu phán của Huy, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài thẳm sâu.

Khoảng chục giây sau...

- Sao...sao cậu lại biết? Ở ngoài kia không bị ai phát hiện. Cô thư kí vừa nhìn thấy tôi cũng nói là “chào cô Hime”.

- Nói cô ngốc quả thật không sai-Huy cất giọng, mang theo vài phần tự đắc-Câu đầu tiên cô nói ra, tôi đã phát hiện rồi.

Pie vát óc ra suy nghĩ, câu nói và thần thái đã sao chép của Hime y hệt, có gì bất ổn để bị phát hiện chứ? Suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra. Lại quên luôn cả chuyện phải thoát khỏi cái ôm từ phía sau của tên khó ưa này.

- Không phải tối qua được ôm vẫn chưa đủ, hôm nay lại chạy đến?

- CÁI GÌ? Ôm? Ai ôm ai chứ?-Pie nói lớn, trong lòng rộ lên cảm giác bất ổn.

- Không nhớ gì sao? Đêm qua, chúng ta còn cùng nhau làm rất nhiều chuyện, đã quên luôn rồi?

Tiếng Huy vang lên sát bên, Pie nghe như tiếng sấm dội ầm ầm vào tai, cơ thể theo từng lời Huy nói dần nóng lên. Pie thấy tim mình bỗng loạn xạ, đầu óc bị làm cho rối bời.

- Đã... đã làm chuyện gì hả?-Pie lắp ba lắp bắp hỏi lại.

- Chuyện gì sao?-Huy nở nụ cười nham hiểm, muốn một lần này trên Pie đến không còn mặt mũi, cậu bắt đầu từng từ nói ra-Đầu tiên là coi đồ, sau đó là hôn, rồi đi ngủ!

Vừa nghe xong, tâm hồn đen tối của Pie nhanh chóng ẩn hiện những suy nghĩ đen tối không kém. Mặt Pie như cái cầu vồng, biến đổi đặc sắc, cơ thể phút chốc bất động.

Lập tức, cô bé dùng hết sức lực vùng ra khỏi vòng tay Huy, định mang theo xấu hổ cùng bối rối chạy ra ngoài thật nhanh.

Đột nhiên, điện thoại của cả hai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“- Đã có người hiến tủy cho ông Vĩnh. Chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm các bước, xác nhận không có vấn đề gì. Cuộc phẫu thuật sẽ sớm được tiến hành.

- Tôi có thể biết người đó là ai không?

- Người đó xin được giấu tên. Nên chúng tôi không thể tiết lộ”

Huy lái xe một mình trong đêm, miễn man suy nghĩ trong đầu, về người đã cho tủy. Nếu đúng người đó là đứa con trai thất lạc, thì tại sao cậu ta lại không sớm xuất đầu lộ diện. Hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, một người nào đó có sự tương đồng với ông Vĩnh.

10 giờ tối...

Không hiểu tại sao, sau một hồi lái xe loanh quanh, lại đi đến nhà Pie. Yên lặng ngồi trong xe nhìn vào. Căn phòng của Pie vẫn sáng đèn, còn thấy bóng cô bé thấp thoáng đi qua đi lại trong phòng. Huy nghĩ người dựa ra ghế, tay buông xuống mệt mỏi. Những suy tư lại chạy dọc ngang trong đầu, về ông Vĩnh, về đứa con trai, về người cho tủy và về Pie...

Nếu đứa con trai đó thực sự trở về, thực sự đoàn tụ cùng ông Vĩnh. Đến lúc sự thật được phơi bày, tất cả sẽ phải trở về với thân phận thật của mình. Và chuyện hôn ước giữa cậu và Pie có thể sẽ kết thúc. Cậu có thể trả thân phận cho người đó, chỉ là không muốn nhường cô bé “ngang bướng” này cho bất kỳ ai.

.....

“- Vĩnh Huy có anh em nào khác không?

- Không, nghe đâu cậu ta là con một.

- Cậu ta có hôn ước với muội hay với Hime?

- Đúng ra là với muội. Nhưng do trước đây muội đã gây ra chuyện, làm mọi việc hơi rắc rối. Nên bây giờ Hime đang thay muội làm người đính ước với Huy. Hôm nay huynh hỏi về Huy hơi nhiều đấy, có chuyện gì sao?

- À không, chỉ là tò mò thôi. Gọi muội ra đây để mừng muội ra viện, huynh muốn đãi một bữa.

- Vậy thì Pie này không từ chối đâu nhá!”

Cuộc nói chuyện hồi chiều cùng Pie lại văng vẳng trong đầu. Minh Anh đứng ở ban công nhìn ra bầu trời đen thẫm một màu. Cũng đã đứng đó được hồi lâu, liên tục suy nghĩ rồi lại liên tục thờ dãi.

- Minh Anh, có tâm sự sao?

Nghe tiếng bước chân đi tới, Minh Anh không quay người lại, chỉ âm thầm cất giọng:

- Chị Minh Hà, em đến nhà mình lúc mấy tuổi?

Cô gái tên Minh Hà, tuổi khoảng hai mươi mấy, tóc ngắn ngang lưng, gương mặt sáng. Cô bước tới đứng cạnh Minh Anh, cũng hướng mắt nhìn ra bầu trời.

- Bốn hay năm tuổi gì đó... Chị còn nhớ lúc đầu thấy em ở bệnh viện, trông em rất nhỏ con, gầy gò, quần áo cũng khá bẩn.

Minh Anh mỉm cười.

- Cũng nhờ có ba và mẹ đem em về nuôi, không gửi em vào trại trẻ mồ côi.

- Vậy ai nắm tay chị trong bệnh viện mắt rung rung nói “Cho em theo với, em sẽ là em trai của chị” hả? Làm chị đây cảm động, nấn nỉ ba mẹ cho cậu về với chị. Bây giờ tính phải tay vô ơn với chị hay sao đây? - Minh Hà đưa tay cù trên đầu Minh Anh cái “cốc” kêu lên rõ to.

Minh Anh cau mày, giọng trêu đùa:

- Chị nói cả ngàn lần rồi đấy! Muốn quên cũng khó.

Minh Hà hừ một tiếng, đưa nắm đấm đe dọa. Lại thấy vẻ mặt trầm ngâm của Minh Anh, tâm trạng cô cũng theo cậu em này mà thấy bất ổn.

- Chị đã nghe mẹ nói... - Minh Hà ngập ngừng một lát, nhìn Minh Anh thăm dò - Em học y chắc cũng rõ sự tương đồng này là...

- Em biết. Ngay từ đầu lúc nhìn thấy người đó, em đã có cảm giác rất kì lạ. Gương mặt cũng rất giống.

- Đã nghi ngờ, tại sao không xét nghiệm?

Minh Anh thở dài, cười buồn:

- Không cần thiết, em có gia đình của em. Ông ấy cũng chưa chắc muốn nhận đứa con này. Cũng phải thôi, đứa con hiện tại của ông ấy so với em quả thật xuất sắc hơn nhiều.

- Minh Anh à...

Không để Minh Hà nói hết câu, Minh Anh đã vội chen vào.

- Chị yên tâm, chuyện gì đến rồi sẽ đến thôi.

Minh Hà quàng tay qua vai Minh Anh, chỉ như vậy, cùng cậu nhìn ra ngoài bầu trời đen kịt, cũng không nói thêm gì nữa.

.....

“Lê Diệu Anh, cô lấy tư cách gì chống đối Hime này. Tôi trước giờ vẫn luôn là người giỏi nhất. Đừng tưởng nắm được vài điểm yếu của tôi thì cô tự đắc!!! Tôi có thể cho cô biến mất mãi mãi khỏi thế giới này”

“Hime! Cô suy nghĩ đúng lắm, Diệu Anh đó thật quá phiền phức, hãy loại trừ cô ta đi”

- AI? Là ai đang nói? - Hime nghe tiếng người nào đó thì thầm bên tai, một cảm giác bất an, lo sợ xâm chiếm cơ thể, cô bé vội đứng bật dậy, ngó nghiêng tìm con người đó.

Không thấy một ai trong căn phòng, ngoài trừ chính cô bé. Lại nghe có tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài, một vài người cận vệ nam mặc đồ đen nhanh chóng mở cửa đi vào.

- Tiểu thư! Tiểu thư có sao không?

Hime còn chưa hết hoảng sợ, nhưng tác phong vẫn bình tĩnh, cất giọng:

- Không sao - Hime đưa tay xua xua, ý bảo đám cận vệ lui ra.

Nhưng đám người đó không hiểu sao lại cứ đứng ngậy ra đó, còn nhìn Hime với vẻ ái ngại.

- Tiểu thư, trên miệng tiểu thư...

Hime nhú mày, không hiểu bọn họ muốn ám chỉ điều gì, chỉ là theo phản xạ, bàn tay chậm rãi đưa lên miệng. Cảm giác có một mùi tanh, thứ gì đó nhót dính vào ngón tay. Hime cảm thấy bất an, tay cô bé bỗng trở nên run rẩy, từ từ hạ tay xuống.

Trước mắt Hime, ngón tay vừa chạm lên môi, dính lên một vệt máu đỏ tươi.

- Áaaaaa-Hime hét lớn, ngay lập tức cơ thể mơ hồ ngã xuống.

“Hime, Diệu Anh là vật cản quá lớn đến quyền thừa kế, cô phải loại bỏ cô ta ngay trước khi quá muộn”

“Cô là ai? Ruốt cuộc cô là ai?”

“Ha ha ha, câu này cô phải rõ hơn ai hết chứ?”

“Cô nói gì tôi không hiểu?”

“Tôi chính là cô, một phần của cô. Tôi chỉ muốn cùng cô loại trừ đối thủ của chính chúng ta”

“Không thể nào! Tôi là duy nhất, cô không thể nào là tôi được. Nói dối! Cô ở đâu, mau ra đây!!!”

“Lâu nay, tôi vẫn luôn ở trong cô. Chỉ tiếc tôi chưa đủ mạnh để có thể nói chuyện với cô. Nay cũng nhờ Diệu Anh, cô ta đã khơi dậy tôi từ sâu trong tim cô. Nào, bây giờ hãy nghe lời tôi, cùng nhau loại trừ cái gai đó đi”

“Cô lấy tư cách gì ra lệnh cho tôi? Hà?”

“Một ngày nào đó, cô phải nghe theo lời tôi thôi. Ha ha ha”

“Biến đi! Cô biến đi cho tôi!!!”

- BIẾN ĐI!!!-Hime hét lớn, hai mắt đột ngột mở ra, hơi thở gấp gáp.

- Tiểu thư, tiểu thư có sao không?-Cô hầu vội vàng cất giọng.

Hime vẫn còn nằm đó, thở gấp. Một hồi sau, Hime nhận thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh có vài ba cô hầu, còn có bà nữ mẫu ngồi bên cạnh nhìn cô bé với vẻ lo lắng.

- Đã xảy ra chuyện gì?-Hime nhìn bà nữ mẫu, khẽ giọng hỏi.

- Tiểu thư, vừa rồi người bị chảy máu cam. Đã sợ đến nỗi ngất đi. Đây, tiểu thư uống cốc nước cam này, sẽ cảm thấy tốt hơn-Bà nữ mẫu ân cần đưa cốc nước đến gần.

Hime đưa tay ra hiệu, cùng lúc cất lời:

- Ra ngoài hết đi, chút nữa tôi sẽ uống.

Mọi người không ai nói với ai câu nào, lần lượt nói nhau đi ra.Cánh cửa phòng đóng lại.

Hime ngồi dậy, hai chân thu lại, chân kéo lên đến tận cổ, mặt lạnh lùng nhìn bức chân dung của chính mình được treo trên tường. Bức ảnh chụp vào năm Hime 15 tuổi, cái thời cô bé còn là người có uy quyền nhất. Nay thứ uy quyền đó đang bị chính Pie làm cho lung lay.

Hime nhìn vào bức ảnh khá lâu, như bị thôi miên, có cảm giác người trong bức ảnh đang cười với mình.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Một tuần trôi qua...

Cuộc phẫu thuật nhanh chóng được chuẩn bị. Ông Vĩnh đang làm các thủ tục cần thiết để tiến hành ghép tủy điều trị căn bệnh ung thư máu.

Huy vẫn đều đặn đến công ty và bệnh viện. Và tối nào cũng lái xe đến trước nhà Pie, dừng ở đấy thật lâu mới chịu rời khỏi.

Huy yêu Pie, chính vì yêu nên sợ có ngày sự thật bị phơi bày, cậu sẽ không thể ở cạnh Pie nữa. Cho nên cậu đang cố gắng tập dần, từng ngày từng ngày chính mình rời xa Pie. Tình cảm này từ từ cũng sẽ nguội lạnh. Chẳng ai có thể yêu mãi một người, khi người đó đã rời xa mình.

Vào một đêm, trời thanh, lạnh gió, Huy dừng xe trước nhà Pie như mọi hôm. Bất chợt, tiếng Pie sang sáng vang lên:

- Cậu tính làm bảo vệ cho nhà tôi đến bao giờ??

Huy thoáng giật mình, qua lớp kính xe nhìn lên, thấy Pie đứng trên ban công phòng mình. Cô bé mặc một bộ pijama, tóc búi cao có một cây viết chì cắm ngang qua, đang nhìn xuống. Huy không hồi đáp, vội vàng nhấn ga cho xe rời khỏi. Đi được chưa đầy ba mươi giây, vang lên tiếng tin nhắn.

Tin nhắn một “Cậu muốn tránh mặt tôi sao! Đến lúc không thấy tôi nữa cậu sẽ đừng có hối hận nha!”

Tin nhắn hai “Cậu có nơi nào muốn đi không? Nhanh trả lời, cho cậu 30 phút”

Huy cau mày, một tay lái xe, một tay xem đến tin nhắn. Nhận thấy Pie quá phiền toái, lại nghĩ cô bé rảnh rỗi kiếm cớ nói chuyện, nên không để ý, tùy tiện để điện thoại một xó.

Ngày hôm sau, Huy có cuộc họp quan trọng, nên tin nhắn của Pie cũng không còn nhớ đến. Tin nhắn cuối cùng từ Pie mang nội dung rất lạ. Trong đó có câu “Hi vọng sớm gặp lại”.

Đêm hôm đó, Huy lại lái xe đến nhà Pie, rút kính nghiệm dừng ở xa hơn một chút.

Căn nhà tối om. Bình thường Pie ngủ khá trễ, hôm nay lại mới có hơn 9 giờ lại đi ngủ rồi?

Huy thờ dãi, không đi vội, ngồi trong xe khá lâu. Đến hơn 10 giờ mới chậm chạp lái xe đi.

Những ngày sau, tình hình lặp lại, căn nhà vẫn tối om từ đầu tối đến khuya. Huy bắt đầu nghi ngờ, rồi chuyển sang lo lắng. Mấy ngày rồi Pie cũng không nhắn tin làm phiền cậu, điện thoại thì không liên lạc được.

Đến khi “tóm” được chị Hoa giúp việc, thì mọi nghi ngờ mới dần có đáp án.

- Tiểu thư chỉ nói là đi xa, còn nói có thể sẽ không về. Tôi có hỏi tiểu thư, tiểu thư không nói. Nên tôi cũng không rõ tiểu thư đang ở đâu..

“Đi xa? Là đi đâu?”-Huy miên man suy nghĩ trong đầu, ruốt cuộc không biết nghĩ gì lại đi đến Từ Viên. Thông tin có được ở Từ Viên cũng chỉ là một câu nói “Đại tiểu thư đã lâu không ghé qua”. Tâm Huy lại thấy bất ổn, suy nghĩ đến địa điểm tiếp theo. Nhưng lại nghĩ đến việc. chính mình đang trốn Pie, nay Pie lại tự mình không xuất hiện, chẳng phải như vậy lại càng tốt.

Một ngày rồi lại một ngày, thời gian trôi qua lại làm con người ta thêm phần bất an. Tự dối lòng mình không được, nên Huy phải chấp nhận sự thật rằng, trong lòng cậu vẫn luôn nghĩ đến Pie mãi không thôi.

.....

Cuộc phẫu thuật ghép tủy cho ông Vĩnh nhanh chóng được tiến hành. Bước đầu cuộc phẫu thuật khá thuận lợi, phần sau vẫn phải chờ xem kết quả của đợt cấy ghép này. Ông Vĩnh có người chăm sóc riêng, Huy cũng chẳng phải lo lắng nhiều. Nhất là khi hai người họ hề gặp nhau là lại có xung đột, nên thời gian này ít đối mặt vẫn tốt hơn.

Điều Huy đang lo lắng là Pie. Pie không có đến trường, bạn bè cũng không ai biết cô bé hiện đang ở đâu? Huy chợt nhớ đến một người, nhất định người này ít nhiều biết tung tích của Pie. Mang theo hi vọng mong manh, Huy tức tốc đi một chuyến đến gặp cô em gái nuôi của Pie-Hạ Du.

- Chị ấy không có nói. Cả tháng nay em cũng không liên lạc được nữa đây!

- Vậy trước đó, Pie có đặc biệt nhắc đến điều gì không?

Hạ Du chống cằm suy nghĩ, rồi bất chợt cất giọng:

- A! Chị ấy từng nói “Osaka tháng một có tuyết đẹp lắm”

Vừa nghe đến đó, không nói một lời, Huy quay lưng đi thẳng. Hạ Du ngơ mặt nhìn theo, bị hành động của Huy làm cho “câm nín”.

.....

“- 100 ngàn yên không cần mợn, ta có thể cho cháu.

- Vậy thì tốt quá! Cháu cảm ơn ông.

- Nhưng cháu phải chấp nhận với ta một điều kiện.

- Sao ạ?

- Đến Nhật sống cùng ta.”

Pie ngồi ngoài ban công hồi lâu, ngẩn ngơ nhìn ra khu vườn phủ tuyết trắng xóa. Đầu óc mơ hồ trống trải, cơ thể không bị đóng băng nhưng lại bất động toàn tập, mí mắt cũng không chớp.

Bất chợt, điện thoại trong phòng reo vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của Pie. Cô bé đứng dậy, cất bước đi vào, vì ngồi được lâu nên chân tê cứng hết cả, bước đi không được nhanh. Vừa nhắc máy, bên kia trực tiếp vang lên giọng quen thuộc của người gác cổng. Người gác cổng thông báo có người đến, người đó muốn gặp Pie. Người đó cũng không xưng tên họ, chỉ nói ngắn gọn một câu “gặp rồi sẽ biết”. Cuộc gọi kết thúc, Pie lập tức bước nhanh xuống lầu, vội vàng đi ra cổng.

Đằng sau cánh cổng lớn kia, bóng người cao gầy ẩn hiện. Càng đi tới gần, bước chân Pie càng chậm lại, lớp tuyết dưới chân ngăn cản cơ thể cô bé tiến bước. Pie có thể thấy rõ tuyết rơi được một ít trên đầu cậu ta, cơ thể cậu ta hình như đang khẽ run rẩy.

- Vĩnh Huy...-Pie khẽ cất tiếng gọi.

Ngay lập tức, con người ấy quay lưng lại. Hai ánh mắt ngay thời điểm giao nhau, cả hai đều im lặng.

Cánh cổng được tự động mở ra. Ngay lập tức, Huy lao nhanh vào trong, hai tay nắm chặt lấy vai Pie, làm cô bé được một phen giật mình.

- Đi cũng không nói lời nào là sao hả???-Huy nói lớn, từng lời nói lại kèm theo một luồng hơi từ trong miệng đi ra, dù biết không khí lạnh đến mức nào. Nhưng Huy dường như không quan tâm, cậu ta dùng ánh mắt giận dữ nhìn sâu vào đôi mắt Pie, tiếp tục bộc phát tâm trạng-Đột ngột bỏ đi như vậy, có biết mọi người rất lo lắng cho cô không?

- Mọi người? Có bao gồm cậu không?-Pie mặt tỉnh bơ hỏi lại.

Bàn tay Huy trên vai Pie nắm càng thêm chặt, qua lớp áo dày Pie cũng có thể cảm nhận được lực từ cậu ta.

- Có hay không? Trả lời tôi đi-Pie vẫn kiên quyết tìm câu trả lời.

Mất khoảng vài chục giây, Huy mới cất lời:

- Không!

- Vậy thì cậu đến đây làm gì?-Pie hất hàm hỏi lại, gương mặt duy trì lạnh lùng.

Tay Huy buông lỏng khỏi vai Pie, rồi từ từ trượt xuống. Vừa lúc này còn hùng hồn, chưa tới mấy phút chí khí đã bị Pie đập đổ thê thảm như vậy. Chính Huy cũng không biết mình đến tìm Pie làm gì. Nay lại bị Pie đột ngột hỏi, nên nhất thời suy nghĩ không ra.

Bất chợt, Huy hắt xì một tiếng, nghe được tiếng sùi sùi từ trong mũi.

Pie đứng quan sát thấy. Ngay từ đầu, Pie đã để ý đến bộ đồ mỏng manh Huy mặc giữa tiết trời lạnh cóng, cơ thể cậu ta dù cố gắng cũng không che giấu được hết từng đợt run lên vì lạnh.

Pie đưa tay lên tháo khăn quàng cổ của mình xuống, nhón chân lên quàng chiếc khăn lên cổ Huy. Pie hành động nhanh đến nỗi Huy không kịp có phản ứng. Tiếp theo bàn tay cậu ta đang dần tê cứng cũng cảm nhận được một bàn tay ấm áp nắm lấy.

- Tôi không cần biết cậu đến đây làm gì. Nhưng đã lọt vào nhà Takishima này thì cậu chính là người của tôi-Nói rồi, Pie ngang ngược nắm lấy tay Huy kéo đi.

Huy ban đầu còn định phản kháng. Nhưng cảm giác cái nắm tay kéo cậu đi này, gợi lại một kỉ niệm khó quên nhất trong đời. Kỉ niệm ngày đó cũng chính là Pie, chính cô bé ngang ngược này tạo ra.

Huy thôi ý định ban đầu, “ngoan ngoãn” cùng Pie cất bước đi vào trong.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Từ lúc đi vào nhà, hai người không nói với nhau câu nào. Huy im lặng ngồi trên ghế, giống như đang giận dữ, Pie đi qua đi lại đều xem như không nhìn thấy. Trong người lại cảm nhận được cái lạnh cắt da cắt thịt, hơi thở ra đều như một luồng sương mờ mờ.

Bất chợt, Pie chìa ra trước mặt Huy một cái áo lông dày, nghiêm nghị.

- Khoác cái này vào.

- Không cần!-Huy lớn tiếng đáp trả.

Pie hừ mũi, tự mình khoác áo lên người cậu ta, miệng còn lầm bầm.

- Cậu mà chết trong nhà này thì tôi mang họa đấy.

Pie ngồi xuống, ngay cạnh Huy.

- Tại sao cô lại sang Nhật?-Huy đột ngột cất giọng.

Mất mấy giây, Pie mới chậm chạp trả lời:

- Vì 10 tỷ.

Nghe đến 10 tỷ, lông mày Huy nhíu lại, sau đó quay qua nhìn Pie, ngờ vực hỏi.

- 10 tỷ chuyển đến C.A hôm trước?

- Ban đầu tôi chỉ muốn mượn ông ngoại tạm thôi. Nhưng ông lại ra điều kiện, bắt tôi sang Nhật sống cùng ông.

- Tôi có nhờ cô sao chứ???-Huy nói lớn, mặt phùng phùng tức giận-Tôi tự lo được, ai bảo cô nhiều chuyện.

Pie lộ vẻ mặt buồn rầu, im lặng không đáp. Thấy vậy, Huy chỉ biết thở dài, dịu giọng xuống.

- Bây giờ thì tính ở lại đây thật sao?

- Ừm. Dù sao... cũng không có gì vướng bận ở Việt Nam hết. Nên sang Nhật sống cũng là ý hay.

Vừa nghe xong, Huy lập tức cau mày, nhìn Pie:

- Không có vướng bận? Chẳng phải cô nói thích tôi hay sao?

Vừa nghe đến câu nói của Huy, Pie há hốc miệng, lật trong trí nhớ xem mình nói thích Huy khi nào. Rõ ràng là chưa từng nói mà. Nhìn cái mặt ngơ ngơ của Pie, Huy liền hiểu. Cậu không để Pie kịp nhớ, trực tiếp nói luôn.

- Hôm cô say đã buột miệng nói hết. Từ việc cô làm bạn gái giả của Huy Hoàng, đến việc cô thích tôi mà không có can đảm để nói, cô đều dùng rượu nói ra hết rồi.

Pie mặt đỏ gay gắt, hàng mi sụp xuống, không còn nhìn Huy nữa. Mấy giây sau, Pie mới chịu lên tiếng:

- Thích cậu thì sao chứ? Chẳng phải tháng tư này, cậu sẽ đính hôn cùng Hime sao.

Trong căn phòng chợt vang lên tiếng cười. Pie ngược mặt lên, liền thấy Huy thực sự đang cười.

- Chuyện đó chỉ là gạt cô thôi. Không ngờ cô lại ngốc tin lâu đến vậy.

- Cậu...-Pie gừ một tiếng, ánh mắt đầy sát khí.

- Chẳng biết nói bao nhiêu lần nữa-Huy từ từ vươn người về phía Pie, nhấn mạnh từng chữ-Người tôi yêu là cô đấy!

Pie cảm thấy tim mình kêu lên “Thình thịch”, khi nhận ra tình hình thì Huy đã tiến quá gần đến. Chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, muốn ngay lúc này xác nhận một sự nghi ngờ về Huy. Thế là Pie lập tức đẩy Huy ra, lớn tiếng nói:

- Không được. Tôi thích cậu, cậu thích tôi thì đã sao chứ? Cuộc hôn nhân này tôi đã tự mình bỏ cuộc. Từ bỏ cũng đã từ bỏ rồi. Cậu có thể chọn giữa tôi và Hime, nhưng phía cậu lại có duy nhất mình cậu, nên cuộc hôn nhân này cậu tránh không được đâu. Nếu có người anh em nào đó thay cậu đính hôn, thì mọi chuyện mới được giải quyết. Đàng này...-Mặt Pie lại xù xuống, giọng nói âm trầm-Cũng là lỗi tại tôi, nếu sớm biết tình cảm là thứ không kiểm soát được, thì ngay từ đầu đã không dại dột đi đổi tên người đính hôn.

Huy nhìn Pie hồi lâu cũng không nói gì, cậu suy nghĩ điều gì đó. Một lúc sau, Huy dùng âm lượng nhỏ nhất để cất lời.

- Tôi không phải là con ruột của hai người họ. Cũng không phải là người đời thứ 5 gì đó. Nên cuộc hôn nhân này tôi không liên quan.

Lời nói vừa lọt qua tai, Pie quay qua nhìn Huy. Cậu ta lại tiếp tục lời nói.

- Vậy nên, nếu cô đã từ bỏ cuộc hôn nhân này, có khi lại là ý hay.

- Ý cậu là sao?

- Ông Vĩnh vừa được phẫu thuật ghép tủy, thường thì người có tủy phù hợp chỉ có thể là người thân. Nên tôi nghĩ người cho tủy, có thể là con trai thất lạc của ông Vĩnh. Cái tên Khang Vĩnh Huy này, tôi chỉ thay cậu ta mang lấy. Đến khi cậu ta thực sự xuất hiện, có lẽ tôi phải nên trả lại.

Huy mỉm cười. Pie thấy được sự buồn rầu trong đáy mắt cậu ta.

Chợt! Từ gương mặt âm ỉ của mình, Pie nở mỉm cười tinh quái.

- Không nằm ngoài dự đoán. Cậu thực sự không phải con ruột ông Vĩnh và cô Mika!

Huy lập tức quay sang nhìn Pie, ngạc nhiên hỏi:

- Sao hả?

- Xin lỗi nha. Tôi chỉ muốn xác nhận nên vừa nãy dự cậu nói ra sự thật. Còn về người cho tủy ông Vĩnh, tôi đã biết người đó là ai, cũng đã tự mình lấy mẫu xét nghiệm, hai người họ đúng là cha con.

- Cậu ta là ai? Bây giờ đang ở đâu?-Huy vội vàng hỏi lại.

- Tôi đã hứa với người đó là để tự người đó quyết định. Và hứa sẽ không tiết lộ cho ai. Nên xin lỗi không thể nói được. Chuyện hôn ước và mối quan hệ phức tạp này tôi cuối cùng cũng đã giải xong!

“Khoảng một tháng trước...

- Minh Anh, huynh tại sao lại đứng nhìn vào phòng ông Vĩnh vậy?

- À... chỉ là tò mò thôi. Nghe nói ông ấy bệnh tình chuyển biến xấu, mẹ Minh Hoa đang là bác sĩ chính theo dõi cho ông ấy, nên huynh chỉ muốn giúp mẹ một chút.

- Chỉ là tò mò? Hay là huynh đang quan tâm ông ấy hả?

Minh Anh thoáng giật mình, nở nụ cười:

- Quan tâm gì chứ. Huynh có quen biết gì ông ấy đâu.

Pie nhìn sâu vào đôi mắt của Minh Anh, thấu được tận trong đó, điều cậu ta đang muốn giấu giếm. Pie ngoắc tay ý bảo Minh Anh cúi người xuống. Khi cậu ta cúi xuống, cô bé lập tức thì thầm vào tai cậu.

- Muội biết huynh có bí mật.

- Sao?

- Người trong kia với huynh thật sự có mối liên hệ.

- Muội đang nói gì? Huynh không hiểu?

Pie khẽ nhếch mép cười, giọng thì thầm:

- Hôm trước muội đã nhờ y tá lấy mẫu tóc của ông Vĩnh, muội còn nhờ của huynh một cọng, đem đi xét nghiệm. Kết quả đã có, huynh muốn xem không?

Minh Anh lặng người, cả người đông cứng không nói được lời nào. Pie thừa dịp tiếp lời.

- Đừng ngạc nhiên vì sao muội biết. Có rất nhiều mối nghi ngờ làm muội tò mò. Nên mới đánh liều trộm này. Ai ngờ lại thắng lớn như vậy.

Pie lùi lại, quan sát thái độ của Minh Anh. Thấy cậu ta toàn thân bất động, có lẽ là bị sốc. Pie vốn đã dự trù đến tình huống này, cũng đã phân tích kỹ càng nguyên nhân tại sao Minh Anh lại không nhận lại ông Vĩnh? Một trong những trường hợp Pie phân tích được, có thể là Minh Anh với gia đình hiện tại đang sống rất tốt, nên cậu không muốn phá vỡ nó. Dù cho có là lí do gì, nếu cậu ta đã không muốn, thì cũng không nên ép buộc.

Pie vỗ mạnh vào vai Minh Anh, liền tươi cười nói:

- Huynh yên tâm, muội hứa bí mật này chỉ muội và huynh biết, sống để bụng chết mang theo!

Minh Anh nhìn Pie rất lâu. Thấy được nụ cười từ Pie, cậu bỗng thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn, nụ cười cũng đang dần nở trên gương mặt cậu. Nụ cười quen thuộc, hiền hòa, ấm áp”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

“Ông ngoại, cháu thật xin lỗi nhưng phải nói là ông đã thua trong vụ cá cược này rồi. Vĩnh Huy đã đến tìm cháu, cháu thề là do cậu ta tự nguyện đến, cháu không hề lôi kéo. Không tin ông có thể xem lại camera quan sát ngoài cổng. Những gì cậu ta nói, chính là bằng chứng tốt nhất. À, còn đồng bài tập ông yêu cầu, cháu đã giải xong trong một tháng, đúng hẹn luôn rồi nha! Nên kiểu nào thì ông cũng đã thua rồi. Thế nên bây giờ cháu xin phép về Việt Nam đây. Mặc dù biết ông rất buồn vì nhớ thương cô cháu gái này, nhưng cháu không làm khác được. Cháu thực sự không nỡ rời xa bạn bè và tên ngốc đã đến đây đón cháu. Xin lỗi ông. Hẹn ngày gặp lại!” (Đoạn này viết bằng chữ Nhật)

Xem xong tờ giấy Pie viết để lại, ông Takishima nắm chặt nó trong tay, mặt lộ vẻ tức giận. Đường đường là một chủ tịch tập đoàn lớn, trước giờ mọi tính toán đều vô cùng chính xác, chưa chịu thua trước ai bao giờ. Nay lại bị chính cô cháu gái “đánh” một trận thua không còn gì để nói. Nếu sớm biết Pie thông minh, gian xảo như vậy, ông đã không đồng ý cho cô bé đưa ra vụ cá cược này.

.....

- “Vụ cá cược” là sao?-Huy quay sang hỏi Pie.

Pie hút một ngụm nước, từ từ nuốt xuống, từ từ cất lời:

- Lúc ông đưa ra điều kiện bắt tôi qua Nhật sống cùng ông. Tôi đồng ý, nhưng cũng đưa ra điều kiện với ông. Là nếu có ai đó tự nguyện đến đón tôi mà không bị ép buộc, thì tôi được quyền trở về. Sự tôi giờ trở lời kéo người giúp mình, ông bắt tôi giữ bí mật, cấm tiết lộ với bất kỳ ai chuyến đi này. Nếu tôi vi phạm cũng coi như thua cuộc.

- Nhưng Hạ Du biết cô...

- Nó không biết. Chỉ là nghe tôi nhắc nhiều thì sẽ để lại ấn tượng. Trước lúc đi, ngày nào tôi cũng kể cho Hạ Du về Nhật Bản, về Osaka và về tuyết. Những từ khóa này, có thể nó sẽ không để ý, không biết, nhưng có người sẽ biết.

Nghe Pie nói, Huy suy nghĩ một hồi, chậm chạp hỏi lại:

- Cô đoán trước tôi sẽ hỏi Hạ Du?

- Không. Là tôi đánh cược-Pie mỉm cười, quay sang nhìn Huy-Vì tôi tin chắc cậu sẽ đi tìm tôi.

Huy thấy được Pie thật sự quá thông minh, mọi chuyện đều được cô bé sắp xếp một cách hoàn hảo không có một lỗ hổng. Như kiểu, kế hoạch A không được thì sẽ có ngay kế hoạch B, kế hoạch C để dự phòng.

- Lê Diệu Anh, ruột cuộc thì IQ của cô là bao nhiêu hả?

- IQ? Chưa làm bao giờ. Nhưng chắc chắn là ba chữ số và chắc chắn là cao hơn cậu-Pie cười, tự thấy đắc ý. Chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng nói nhanh-À, đúng rồi! Tôi vẫn thắc mắc tại sao hôm bữa cậu biết tôi đóng giả Hime?

- IQ cao hơn tôi cơ mà, tự mình suy nghĩ đi!-Huy nhấn mạnh từng chữ, được dịp lên mặt-Nếu không nghĩ được thì tự nhận mình ngốc còn hơn. Tôi có việc phải đi, không làm phiền nữa.

Nói rồi, Huy cầm lấy áo khoác, bước nhanh ra ngoài cửa, xò giày rồi ra xe đi thẳng.

Pie cắn móng tay suy nghĩ, cắn hết một lượt cũng không tài nào nghĩ nổi. Lại cảm thấy con buồn ngủ kéo đến, mệt mỏi ngồi máy bay cả một chặng đường dài, thế là Pie lên phòng ngủ, không thêm suy nghĩ gì nữa.

Tháng một nhẹ nhàng trôi qua như thế....

Tháng hai,..

Tháng ba...

Rồi tháng tư...

Ngày ngày Huy vẫn đến nhà làm phiền Pie, làm một vị khách khó tính, đôi lúc khó ưa, hết châm chọc rồi đim hàng cô bé. Cuộc đối đầu vẫn diễn ra như

com bữa. Nhưng có thể thấy, khoảng cách trước đây không còn nữa. Pie đã mạnh dạn hơn trước, đôi lúc quàng vai, bá cổ Huy mà không thấy ngại ngùng như trước. Huy đương nhiên có thời cơ sẽ trêu Pie đến đỏ mặt, khiến cô bé phải tìm cách thoát thân. Duy chỉ một điều trước sau vẫn không hề thay đổi...

- Gọi tôi là anh, nhanh lên!

- Không!-Pie mạnh mẽ đáp trả

- Tôi lớn hơn cô hai tuổi đấy.

- Thì sao chứ? Có hơn tôi mười tuổi cũng vậy thôi-Pie nghe mặt.

- Người khác thì gọi anh được, sao mỗi tôi thì cô không gọi được?

Câu nói của Huy làm Pie đột nhiên khựng lại “Huy nói đúng, sao chỉ mỗi cậu ta là mình không thể gọi anh? Cảm giác miệng mình không thể phát ra được”

- Chắc tại quen rồi. Nói chung là không gọi được, đừng có ngoan cố!-Pie nói nhanh, rồi chạy biến lên phòng.

Sau nhiều trận tranh cãi, cuối cùng Huy cũng đành chấp nhận sự thật, Pie vẫn duy trì cách xưng hô “tôi-cậu”. Có lẽ Huy không biết và Pie không nhận ra, một từ khó có thể nói ra chỉ khi từ đó bị một thứ cảm xúc đặc biệt áp chế. Trong trường hợp này, tình cảm yêu thương đã lấn áp khiến Pie không thể gọi Huy một tiếng “anh” được.

.....

Ngày 20 tháng tư...

Sinh nhật của cặp chị em song sinh lại được tổ chức hoành tráng tại Tử Viên. Nhưng Pie không đến, Huy cũng không thấy bóng dáng. Hime từ khi nghe quần gia báo tin đã mặt mày khó chịu. Hai người này rõ ràng đang chống đối Hime.

Hime lại không nghĩ ra được cách đối phó, vì Pie quả thực rất thông minh, mọi chiêu trò Hime giăng ra Pie đều đoán biết hết. Có khi Pie còn phản công, khiến Hime không ngóc đầu lên được.

Hime mấy tháng trở lại đây, luôn có cảm giác bất an. Luôn nghe thấy giọng nói kì lạ phát ra mỗi lúc cô bé nhắm mắt. Những lời nói đó giống như từ trong người Hime phát. Hime lâu ngày cũng không dám ngủ. Có nhiều ngày mất ngủ, Hime tâm tính trở nên cực kì tồi tệ, la mắng, nổi cáu với người hầu trong nhà. Chính cô bé cũng không hiểu mình vì sao lại trở nên như thế.

- Cậu có nghĩ Hime sẽ tức giận sai người đi giết hai chúng ta không?

- Có thể-Huy làm ra vẻ gật gù đồng ý-Nhưng nếu có, chắc giết mỗi cô thôi, cô là vật cản quá lớn với Hime. Tôi vẫn có giá trị, nên tôi đâu cần lo.

Pie nghe xong liền cảm thấy điên. Đứng khựng lại, quay phắt ra đằng sau, chỉ tay về phía Huy, nói lớn:

- Tôi chết, nhất định sẽ kéo cậu theo!

Huy mỉm cười.

Chợt, cánh tay Pie bị Huy bắt lấy, rất nhanh kéo cả người Pie về phía cậu ta, khóa chặt thân người cô bé trong vòng tay.

- Buông ra!-Pie nói lớn, đi kèm cơ thể giãy giụa tìm cách thoát ra.

- Buông ra ư? Không bao giờ! Tôi sẽ không buông, dù cô có muốn rời xa, tôi cũng nhất định không buông!

Pie vừa nghe đến đó, liền ngước lên nhìn. Bất ngờ, môi cô bé nhanh chóng bị môi Huy chặn lấy. Từ trong đầu Pie một luồng điện chạy xẹt qua tê dại, rồi nhanh chóng truyền khắp cơ thể. Pie càng giãy giụa, Huy càng ôm chặt. Kháng cự càng khiến nụ hôn thêm mãnh liệt.

Nụ hôn trên bờ môi mang hương vị ngọt ngào, yêu thương. Cảm giác muốn nuốt trọn tình yêu này vào trong lòng, muốn mang cảm giác yêu thương này một lần thổ lộ ra hết.

Trong không gian, những cánh hoa từ đài kút phớt bay, những cánh hoa từ đài mang những màu sắc riêng biệt. Từ Đài-loài hoa mang thông điệp của tình yêu bất diệt, một tình yêu sống mãi cùng năm tháng thanh xuân tươi đẹp, không thể thay thế, cũng chẳng thể nào quên...

P/s: Có câu “nói trước bước không qua”.

Nên nói “không buông” là sẽ không buông thật sao?

Tác giả nghỉ lắm...

Tiếp...

Chương 47

Tháng 5 dần trôi...

Buổi tổng kết năm học diễn ra trong nhộn nhịp nước mắt. Khoảng khắc cuối cùng của năm học, cuối cùng cũng đến.

Trong khi đám bạn kéo nhau đi chụp hình kỉ niệm. Pie lại một mình đi vòng quanh trường.

Từng nơi, từng thứ đều chan chứa kỷ niệm. Tại ghế đá cạnh cây bàng Thái, tại gốc sân, tại hành lang, tại cầu thang, tại lớp học... mỗi một nơi, mỗi một kỷ niệm không dễ gì quên. Tất cả đều cất sâu trong vùng kí ức dài hạn.

Đang chìm trong suy nghĩ. Bỗng nghe tiếng gọi.

- Pie!

Pie giật mình, quay đầu lại, liền thấy Huy Hoàng ở đằng sau, cậu ta nhanh bước về phía cô bé.

- Tôi còn cơ hội làm bạn trai của Pie không?

- Một phần trăm. Cơ hội nhỏ như vậy, cậu nghĩ có thể cố gắng không?-Pie mỉm cười, tiếp tục bước đi.

- Cần phải suy nghĩ lại! Nhưng không phải là không thể-Hoàng ra vẻ gật gù suy nghĩ.

Cả hai đưa cùng đi song song nhau, cùng cười, cùng nói rất nhiều chuyện.

Lấy xong bằng tốt nghiệp, Huy Hoàng sẽ qua Mỹ du học. Lúc trước, Hime về ra kế hoạch tách Huy ra khỏi Pie, còn dùng Hoàng để phân tán tình cảm của Pie. Nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi, Hime sẽ có khoảng thù lao xứng đáng cho Hoàng, đó là thực hiện nguyện vọng được qua Mỹ du học. Nhưng rất tiếc kế hoạch bị Pie phát hiện, nên nguyện vọng của cậu coi như chấm dứt. Pie không tàn nhẫn như Hime. Chỉ cần người không hại đến mình, Pie đều có thể hết mình giúp đỡ, biết đâu sau này lại cần đến cậu ta.

Huy Hoàng đối với Pie mà nói, không phải bạn thân, cũng chẳng hề có tình cảm, nhưng Pie lại quý mến cậu bởi tính tình vui vẻ, tốt bụng. Nên sau cùng quyết định thay Hime trả thù lao cho Huy Hoàng, bằng khoảng tiền có Pie có được từ lần mượn ông ngoại.

“Bạn”-từ này coi như diễn đạt đúng mối quan hệ của hai người bọn họ. Nhưng trong kí ức của cả lớp, Pie và Huy Hoàng vẫn mãi là một cặp đôi đẹp “vô đối”.

(Hẹn gặp nhân vật này vào một ngày không xa ^^)

.....

Kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng cũng đã trôi qua. Chỉ còn chờ thi đại học nữa là tận hưởng cuộc sống thanh nhàn. Pie không lo lắng chút nào. Phương pháp học của cô bé vô cùng bình thường, mỗi ngày học một ít, ôn một ít. Nên đến bây giờ, đám bạn nháo nhào ôn luyện khổ cực, Pie vẫn hiên ngang cùng Minh Anh đi nhà sách, nghiên cứu ngành học sau này.

- Một người đoàn như muối, sau này phẫu thuật có khi nào quên dao mổ hay kim, kéo trong bụng bệnh nhân không?

- Xi! Đoàn có thời kì thôi chứ?! Một khi Pie đã quyết tâm học hành nghiêm túc thì Pie là vô đối đấy nhá!-Pie hất mặt tự hào.

Minh Anh bật cười. Pie không nhận mình đoàn thì thôi, nhưng chắc chắn cô bé vẫn còn thừa tính háu thắng và trẻ con.

- Nhưng mà... có ai biết muối thi y không? Với hoàn cảnh của muối, huynh nghĩ theo kinh tế thì hợp hơn. Muối còn có cả một tập đoàn...

Không để Minh Anh nói hết câu, Pie chen ngang.

- Muối cũng như huynh thôi. Huynh có Vinh Huy, muối có Hime. Mấy cái công ty hay tập đoàn gì gì đó, muốn thì họ đi mà điều hành, muối không quan tâm-Chợt mặt Pie thoáng chút tâm trạng, nhẹ nhàng nói-Ngành y là ước mơ từ nhỏ của muối, muối đã ấp ủ bao năm. Cho nên dù hoàn cảnh có thay đổi, muối vẫn không muốn từ bỏ. Chuyện muối đăng ký thi này, không ai biết. Nếu đến lúc không thể giấu được, muối sẽ nói ra. Kết quả, muối cũng chuẩn bị cả rồi.

Minh Anh nghe Pie nói, nhận ra tâm trạng của cô bé, rồi tự mình cũng suy nghĩ. Một hồi sau, Minh Anh nở nụ cười.

- Không phải vì thích huynh nên muốn theo học y đó chứ?

Pie cắt ngang mạch cảm xúc, nhanh hùa theo câu nói nửa thật nửa đùa của Minh Anh.

- Chính xác!

.....

Cùng lúc đó...

- Huỳnh Bảo Bảo, tôi nhắc lại cậu một lần cuối. Đừng tự ý đem vốn đi đầu tư lung tung, nếu không có ngày Huỳnh Vũ đỡ nợ, có trời cũng không giúp được.

- Khang Vĩnh Huy, tôi đến đây không phải cho cậu dạy dỗ. Nếu mọi chuyện đã bàn xong, tôi muốn gặp Pie.

Hai ánh mắt từ hai người, nhìn như muốn nhìn chết đối phương.

Đã gần một năm trời, từ hôm sinh nhật Huy, Pie không có bất kỳ liên lạc nào với Bảo. Gọi điện, nhắn tin Pie đều chặn hết. Nguồn tin từ Pie, Bảo có được là từ Hạ Du. Con tức giận này xem ra không hề nhẹ.

Nhân lúc có công việc cần bàn với Huy, nên Bảo mượn luôn cơ muốn gặp Pie. Đương nhiên, Huy sẽ không đồng ý. Vì Pie hiện tại là bạn gái, còn Bảo ở vị trí tình địch. Muốn cho tình địch gặp bạn gái của mình sao? Có người điên mới đồng ý!

- Vĩnh Huy, chẳng phải đang trong giờ làm sao, lại rảnh rồi xuống uống cafe?

Vừa nghe giọng nói quen thuộc, Bảo ngay lập tức quay đầu lại.

- Pie!

Pie nhú mày trung bộ mặt khó chịu khi nhìn thấy Bảo.

Tình huống này đúng là đột ngột, cả ba đều trung ra bộ mặt ngạc nhiên.

Pie nhanh bước tới, kéo ghế ngồi xuống, tầm mắt trước sau không có hình ảnh của Bảo.

- Pie, có phải vẫn còn đang giận không?

- Không!-Pie lạnh nhạt đáp trả.

- Vậy sao điện thoại không liên lạc được chứ?

- Tôi thấy liên lạc với Hạ Du là đủ rồi. Tôi với cậu cũng chẳng có gì cần nói.

Câu trả lời quá thẳng thắn từ Pie khiến Bảo không thể mở miệng nói được gì. Huy này giờ ngồi im lặng lại đột ngột đứng dậy, hướng phía cửa mà bước. Pie thấy vậy cũng đứng bật dậy, nhìn về hướng Huy đang đi, toan bước theo... Chợt, cánh tay Pie bị Bảo chụp lấy.

- Chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong. Cậu ta muốn đi cứ để cậu ta đi.

Pie quay đầu nhìn Bảo, lạnh lùng cất giọng:

- Tôi hỏi cậu. Nếu cậu nhìn thấy bạn gái của mình nói chuyện cùng tên con trai khác, trong khi biết rõ tên con trai đó thích bạn gái của cậu, thì cậu sẽ làm gì hả?

Bảo nhú mày, trong lòng thực không hiểu Pie ý tứ muốn nói gì, chỉ là theo suy nghĩ của chính mình mà nêu quan điểm.

- Đương nhiên là không để hai tiếp tục nói chuyện.

Chỉ chờ có câu đó. Pie nhanh chóng gạt tay mình ra khỏi tay Bảo, nói:

- Quan hệ của chúng ta cũng như vậy. Cậu với Huy là trời với vực. Nên tôi chỉ có thể ở một nơi mà thôi-Nói rồi Pie bước nhanh ra khỏi quán cafe.

Bảo không kịp trở tay, lại đang suy nghĩ về lời Pie nói.

Ngồi một hồi lâu, cuối cùng cậu cũng lờ mờ đoán ra. Tên con trai Pie nói chính là ám chỉ cậu. Hóa ra, Pie và Huy đã trở thành một cặp từ lâu mà cậu không hề hay biết. “Trời với vực”, cậu dù là trời hay vực, Pie vẫn sẽ mãi lựa chọn nơi ngược lại. Tình cảm này, xuất phát là tình đơn phương, trải qua nhiều chuyện, qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng nó vẫn là mối tình đơn phương.

.....

Với Vĩnh Huy, Minh Anh, Bảo Bảo hay Huy Hoàng, Pie đều dành riêng một thứ tình cảm riêng. Với Huy Hoàng là quý mến như một người bạn. Với Minh Anh là yêu thích như một người anh. Với Bảo Bảo là chán ghét, cứ mở miệng nói vài ba câu là trong lòng thấy khó chịu, nên chỉ có thể xem là một người quen. Với Vĩnh Huy thì thật khó có thể nói, đôi lúc là thấy thích, lại có khi thấy ghét. Nhưng sau cùng, Pie lại dành cho Huy thứ tình cảm đặc biệt nhất-yêu.

”Được cùng anh sinh ra trong cùng một thế giới, cùng nói một thứ ngôn ngữ.

Anh và em cùng thích một loài hoa, cùng thích nghe một bản nhạc.

May mắn lại được gặp nhau.

Đó là định mệnh!”

P.s: Sẽ có bạn thắc mắc sao có 2 kì thi tốt nghiệp và đại học. Tác giả nói trước, truyện này lên ý tưởng từ lâu lâu lắm rồi, lúc đó vẫn còn thi tốt nghiệp riêng, đại học riêng, chứ không thi chung như bây giờ.

Còn bạn nào muốn tham khảo cách học của Pie, thì tác giả giới thiệu cho bạn cuốn “Tôi tài giỏi, bạn cũng thế”-Adam khoo.

Tiếp tục ủng hộ truyện nha! ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Vào một buổi sáng sớm, Pie đến bấm chuông inh ỏi căn hộ-nơi Huy đang tạm trú ngụ.

Sau một hồi lâu, Huy lò mò từ trong nhà đi ra, kèm theo một câu căn nhắc pha chưởi rủa:

- Mới sáng sớm mà bấm chuông inh ỏi, bị điên hả???

Pie mặc kệ Huy nói gì, mặt mũi tươi như hoa mùa xuân vừa nở, nhanh bắt lấy cánh tay Huy.

- Tôi đậu rồi, đậu rồi, đậu rồi. Đậu đại học rồi!!!

- Hả? Tưởng rót mới đáng ngạc nhiên, chứ đậu thì nói gì-Huy vừa ngáp dài, vừa nói.

- Tôi có thể là thủ khoa luôn đấy nhé! Thủ khoa, thủ khoa!

Huy hừ mũi, thái độ xem thường:

- Thủ khoa đầu ra mới đáng nói, thủ khoa đầu vào thì nói gì.

Hứng thú của Pie bị Huy làm cho tụt dốc. Không mừng cùng thì thôi đi, lại còn cổ tình dim hàng nữa. Pie đầu bốc khói nghi ngút, bất ngờ đưa chân đá một phát vào chân cậu ta, hùng hổ nói:

- Đi chết đi!-Nói rồi Pie hất mặt, quay lưng đi thẳng.

Huy bị đá một cú đau như thấu xương. Thấy Pie giận dỗi bỏ đi, cũng không có ý ngăn lại. Chỉ là trên môi cậu chợt nở nụ cười.

.....

Pie đậu hai trường đại học, y dược và kinh tế. Theo mục tiêu ban đầu, Pie không do dự chọn y dược, ngành y đa khoa. Mọi người ai cũng đinh ninh cô bé học đại học kinh tế, khoa quản trị kinh doanh. Ngay cả Huy cũng bị Pie lừa tin như vậy. Thậm chí Pie còn giả vờ đến đại học kinh tế đánh lạc hướng mọi người và đám người theo dõi của Hime.

Nói về Hime, cô tiểu thư này đã chuẩn bị xong cho mình chuyến du học ở Pháp. Mọi tính toán của Hime đều luôn có lý do của nó, Pháp là nơi tập đoàn Takishima đặt trụ sở lớn thứ hai sau trụ sở Osaka ở Nhật. Cô bé muốn nhân cơ hội này, vừa du học, vừa từng bước lấy lòng tin của ông Takishima. Nếu kế hoạch thuận lợi, một nửa tập đoàn Hime sẽ nắm gọn trong bàn tay.

.....

Bí mật của Pie chưa đầy một tháng, đã bị con người kia phát hiện. Nhưng cậu ta không hề vạch trần, chỉ có thắc mắc là Pie tại sao lại giấu. Nguyên nhân, Huy tự mình tìm hiểu. Cũng vì tự suy đoán, tự nhận thấy, nên có một số hiểu lầm.

Vào một buổi chiều...

Huy vừa cùng một đối tác đi từ nhà hàng đi ra. Đột nhiên, từ bên kia đường, hình ảnh hai con người quen thuộc thu hút tầm nhìn của cậu.

Minh Anh cùng Pie ngồi cùng một chiếc xe đạp. Pie hình như mới đi học về, còn mặc áo sơ mi, quần jean, trên lưng còn đeo balo. Hai người họ cười đùa vui vẻ, không mản đến xung quanh. Huy đang bận tiếp đối tác, nên không quan tâm nhiều đến hai người họ.

Một lần khác, Huy có nhận tin báo sẽ đến trường đón Pie để cùng đi ăn. Hôm đó, công việc giải quyết xong sớm, nên Huy đến sớm. Pie đúng hẹn đã có mặt, nhưng lại không đi một mình, Minh Anh lại là người chở cô bé. Hai người vẫn có điệu bộ cười nói vui vẻ, thậm chí đến choàng vai bả cổ đều không ngại thể hiện.

Huy ngồi trong xe, thấy từ đầu đến cuối. Gương mặt nhìn điềm tĩnh lạ thường, nhưng trong lòng một màn u ám. Dù tự nhủ chính mình, hai người họ chỉ xem nhau như bạn bè, nhưng không thể không thấy khó chịu.

Một lần cho qua, hai lần không chấp nhưng đến ba lần rồi bốn lần. Tâm tình không nói ra, tích tụ ngày ngày trong lòng, Huy ngày càng trở nên lạnh lùng khó chịu.

Huy từ trước đến nay vẫn luôn là người ít thể hiện cảm xúc, cũng không muốn tỏ lộ bằng lời. Pie lại là người vô tư, vô tâm. Cho nên giữa hai người có một khoảng cách vô hình. Pie lại không hay biết.

.....

Cuộc sống có câu “điều gì đến rồi sẽ đến”, nên biết rằng cứ mãi né tránh cũng không phải là cách hay, một lần đối diện biết đâu lại kết thúc được nhẹ nhàng...

Buổi tối.

Huy vừa đi gặp đối tác, có uống chút rượu. Lại không trở về căn hộ của mình, mà lái xe đến nhà Pie.

Cửa vừa mở, Huy đã đi lướt qua người Pie đi ngay vào nhà. Pie còn đang cau có vì bị làm phiền khi đang xem dở đoạn phim, vừa đi vào sau, miệng vừa lầm bầm

Bất chợt, Huy quay người lại, không có nửa lời, liền ôm chặt lấy Pie. Rất nhanh ngăn chặn mọi cô bé.

Pie cảm nhận được mùi vị của rượu thoang thoảng, lại bị đột ngột cường hôn như thế. Trong đầu bốc hỏa, chóng cự quyết liệt. Dùng sức, cuối cùng cũng đẩy Huy ra, Pie nghiêm giọng nói lớn:

- Không tiếp người say. Cậu đi về đi!

Huy không đáp, lại như điên cuồng khóa chặt cơ thể mảnh mai kia trong vòng tay, dùng môi ngăn không cho Pie có quyền ý kiến. Lần này, tay cậu ta giống như mắt kiểm soát, thuận theo bản năng bình thường của con trai, luồn vào trong áo của Pie, chạm đến da thịt.

Pie giật bản mình, xương sống lạnh toát, cơ thể từng đợt theo tiếp xúc da thịt liền tê tái.

Quen cũng được thời gian, nhưng đây là lần đầu cả hai tiếp xúc nhiều hơn một nụ hôn. Trong đầu Pie ẩn hiện những luồng suy nghĩ. Cảm giác này đúng là có phần kích thích, nhưng một khi đã thuận theo không chút kháng cự, chốc lát chuyện này sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát... Trước khi mọi chuyện đi quá xa, Pie đẩy Huy ra bằng hết sức bình sinh. Còn tặng kèm một cái tát như trời giáng.

Chát...

Theo sau là tiếng Pie quát lớn:

- Cậu ngay lập tức đi về cho tôi!!!

Huy bị Pie cho ăn cái tát, dường như tỉnh ra đôi chút. Mà tỉnh rồi, trong đầu cậu lại hiện lên cái suy nghĩ đó. Hình ảnh Pie đi cùng Minh Anh, cùng nhau cười nói vui vẻ.

Huy giống như bị điên loạn cái gì, một mình phát ra tiếng cười. Pie vừa nãy còn tức giận, nhìn thấy cậu ta như vậy, tâm tình cũng chợt biến đổi. Thoáng chốc không biết nên ứng phó tình huống này thế nào cho phải, hai tay Pie vô thức nắm chặt vạt áo.

Mấy chục giây trôi qua...Hai người vẫn duy trì tư thế đứng im như thế.

Bất ngờ, từ phía Huy vang lên một âm giọng rất trầm, rất khê:

- Pie... chia tay đi.

- Hà?-Miệng Pie vẽ chữ A, mắt cũng mở to dọa người. Nhanh chóng phục hồi tinh thần, lập tức hỏi lại-Cậu vừa nói gì?

- Chia tay đi!!!-Huy nói lớn, như thể đang quát vào mặt Pie.

- Cậu bị điên rồi hả? Uống đến nổi đầu óc có vấn đề?

- Đúng! Là tôi điên rồi-Huy đột ngột quay qua nắm lấy vai Pie, lực ngón tay bấu chặt vào bờ vai khiến Pie đau buốt. Ánh mắt cậu như muốn xoáy sâu vào tận trong tâm hồn cô bé, từng lời, từng lời nói ra-Em nghĩ là tại ai chứ?

Pie nghe Huy nói chẳng hiểu tí ti gì, liền trưng ra bộ mặt ngơ ngác.

Chưa để Pie kịp mở miệng, Huy buông tay xuống khỏi vai cô bé, đồng tác chậm chạp như thể người mất hồn. Huy đưa tay vào túi lấy vật gì đó, rồi trao nó vào tay Pie, lạnh lùng nói:

- Cái này lúc sáng em làm rơi trong xe-Huy lặng lẽ quay người, nhanh bước ra khỏi nhà. Bộ dáng cao ngạo thường ngày biến đâu mất, chỉ còn lại là một tên con trai thất tình, đơn độc.

Pie nhìn xuống vật Huy vừa đưa, mặt lập tức biến đổi.

Thẻ sinh viên, họ tên Lê Diệu Anh, khóa x, còn tên đại học đương nhiên rất nổi bật. Đại học y được thành phố X.

Pie định nói một lần cho rõ, đương nhiên cô bé đã dự trù đến tình huống này, nên không mấy lo sợ. Chỉ là Pie chưa thể thu nạp hết những lời Huy nói. Pie vốn thông minh, nhưng gặp vấn đề liên quan đến tình cảm này, cô bé cũng đành bỏ tay chịu trận.

Pie vừa chạy ra tới cổng, xe cũng vừa lăn bánh, mất hút vào màn đêm...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Tháng 5 dần trôi...

Buổi tổng kết năm học diễn ra trong nhộn nhịp nước mắt. Khoảnh khắc cuối cùng của năm học, cuối cùng cũng đến.

Trong khi đám bạn kéo nhau đi chụp hình kỉ niệm, Pie lại một mình đi vòng quanh trường.

Từng nơi, từng thứ đều chan chứa kỷ niệm. Tại ghế đá cạnh cây bàng Thái, tại gốc sân, tại hành lang, tại cầu thang, tại lớp học... mỗi một nơi, mỗi một kỷ niệm không dễ gì quên. Tất cả đều cắt sâu trong vùng kí ức dài hạn.

Đang chìm trong suy nghĩ. Bỗng nghe tiếng gọi.

- Pie!

Pie giật mình, quay đầu lại, liền thấy Huy Hoàng ở đằng sau, cậu ta nhanh bước về phía cô bé.

- Tôi còn cơ hội làm bạn trai của Pie không?

- Một phần trăm. Cơ hội nhỏ như vậy, cậu nghĩ có thể có gắng không?-Pie mỉm cười, tiếp tục bước đi.

- Cần phải suy nghĩ lại! Nhưng không phải là không thể-Hoàng ra vẻ gật gù suy nghĩ.

Cả hai đùa cùng đi song song nhau, cùng cười, cùng nói rất nhiều chuyện.

Lấy xong bằng tốt nghiệp, Huy Hoàng sẽ qua Mỹ du học. Lúc trước, Hime vẽ ra kế hoạch tách Huy ra khỏi Pie, còn dùng Hoàng để phân tán tình cảm của Pie. Nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi, Hime sẽ có khoảng thù lao xứng đáng cho Hoàng, đó là thực hiện nguyện vọng được qua Mỹ du học. Nhưng rất tiếc kế hoạch bị Pie phát hiện, nên nguyện vọng của cậu coi như chấm dứt. Pie không tàn nhẫn như Hime. Chỉ cần người không hại đến mình, Pie đều có thể hết mình giúp đỡ, biết đâu sau này lại cần đến cậu ta.

Huy Hoàng đối với Pie mà nói, không phải bạn thân, cũng chẳng hề có tình cảm, nhưng Pie lại quý mến cậu bởi tính tình vui vẻ, tốt bụng. Nên sau cùng quyết định thay Hime trả thù lao cho Huy Hoàng, bằng khoảng tiền có Pie có được từ lần mượn ông ngoại.

“Bạn”-từ này coi như diễn đạt đúng mối quan hệ của hai người bọn họ. Nhưng trong kí ức của cả lớp, Pie và Huy Hoàng vẫn mãi là một cặp đôi đẹp “vô đôi”.

(Hẹn gặp nhân vật này vào một ngày không xa ^^)

.....

Kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng cũng đã trôi qua. Chỉ còn chờ thi đại học nữa là tận hưởng cuộc sống thanh nhàn. Pie không lo lắng chút nào. Phương pháp học của cô bé vô cùng bình thường, mỗi ngày học một ít, ôn một ít. Nên đến bây giờ, đám bạn nháo nhào ôn luyện khổ cực, Pie vẫn hiền ngang cùng Minh Anh đi nhà sách, nghiên cứu ngành học sau này.

- Một người đoàn như muội, sau này phẫu thuật có khi nào quên dao mổ hay kim, kéo trong bụng bệnh nhân không?

- Xi! Đoàn có thời kì thôi chứ?! Một khi Pie đã quyết tâm học hành nghiêm túc thì Pie là vô đối đấy nhá!-Pie hát mặt tự hào.

Minh Anh bật cười. Pie không nhận mình đoàn thì thôi, nhưng chắc chắn cô bé vẫn còn thừa tính háu thắng và trẻ con.

- Nhưng mà... có ai biết muội thi y không? Với hoàn cảnh của muội, huynh nghĩ theo kinh tế thì hợp hơn. Muội còn có cả một tập đoàn..

Không để Minh Anh nói hết câu, Pie chen ngang.

- Muội cũng như huynh thôi. Huynh có Vinh Huy, muội có Hime. Mấy cái công ty hay tập đoàn gì gì đó, muốn thì họ đi mà điều hành, muội không quan tâm-Chợt mặt Pie thoáng chút tâm trạng, nhẹ nhàng nói-Ngành y là ước mơ từ nhỏ của muội, muội đã ấp ủ bao năm. Cho nên dù hoàn cảnh có thay đổi, muội vẫn không muốn từ bỏ. Chuyện muội đăng ký thi này, không ai biết. Nếu đến lúc không thể giấu được, muội sẽ nói ra. Kết quả, muội cũng chuẩn bị cả rồi.

Minh Anh nghe Pie nói, nhận ra tâm trạng của cô bé, rồi tự mình cũng suy nghĩ. Một hồi sau, Minh Anh nở nụ cười.

- Không phải vì thích huynh nên muốn theo học y đó chứ?

Pie cắt ngang mạch cảm xúc, nhanh hùa theo câu nói nửa thật nửa đùa của Minh Anh.

- Chính xác!

.....

Cùng lúc đó...

- Huỳnh Bảo Bảo, tôi nhắc lại cậu một lần cuối. Đừng tự ý đem vốn đi đầu tư lung tung, nếu không có ngày Huỳnh Vũ đỡ nợ, có trời cũng không giúp được.

- Khang Vinh Huy, tôi đến đây không phải cho cậu dạy dỗ. Nếu mọi chuyện đã bàn xong, tôi muốn gặp Pie.

Hai ánh mắt từ hai người, nhìn như muốn nhìn chết đối phương.

Đã gần một năm trời, từ hôm sinh nhật Huy, Pie không có bất kỳ liên lạc nào với Bảo. Gọi điện, nhắn tin Pie đều chặn hết. Nguồn tin từ Pie, Bảo có được là từ Hạ Du. Con tức giận này xem ra không hề nhẹ.

Nhân lúc có công việc cần bàn với Huy, nên Bảo mượn luôn cơ muốn gặp Pie. Đương nhiên, Huy sẽ không đồng ý. Vì Pie hiện tại là bạn gái, còn Bảo ở vị trí tình địch. Muốn cho tình địch gặp bạn gái của mình sao? Có người điên mới đồng ý!

- Vinh Huy, chẳng phải đang trong giờ làm sao, lại rảnh rồi xuống uống cafe?

Vừa nghe giọng nói quen thuộc, Bảo ngay lập tức quay đầu lại.

- Pie!

Pie nhú mày trung bộ mặt khó chịu khi nhìn thấy Bảo.

Tình huống này đúng là đột ngột, cả ba đều trung ra bộ mặt ngạc nhiên.

Pie nhanh bước tới, kéo ghế ngồi xuống, tầm mắt trước sau không có hình ảnh của Bảo.

- Pie, có phải vẫn còn đang giận không?

- Không!-Pie lạnh nhạt đáp trả.
- Vậy sao điện thoại không liên lạc được chứ?
- Tôi thấy liên lạc với Hạ Du là đủ rồi. Tôi với cậu cũng chẳng có gì cần nói.

Câu trả lời quá thẳng thắn từ Pie khiến Bảo không thể mở miệng nói được gì. Huy nãy giờ ngồi im lặng lại đột ngột đứng dậy, hướng phía cửa mà bước. Pie thấy vậy cũng đứng bật dậy, nhìn về hướng Huy đang đi, toan bước theo... Chợt, cánh tay Pie bị Bảo chụp lấy.

- Chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong. Cậu ta muốn đi cứ để cậu ta đi.

Pie quay đầu nhìn Bảo, lạnh lùng cất giọng:

- Tôi hỏi cậu. Nếu cậu nhìn thấy bạn gái của mình nói chuyện cùng tên con trai khác, trong khi biết rõ tên con trai đó thích bạn gái của cậu, thì cậu sẽ làm gì hả?

Bảo nhú mày, trong lòng thực không hiểu Pie ý tứ muốn nói gì, chỉ là theo suy nghĩ của chính mình mà nêu quan điểm.

- Đương nhiên là không để hai tiếp tục nói chuyện.

Chỉ chờ có câu đó. Pie nhanh chóng gạt tay mình ra khỏi tay Bảo, nói:

- Quan hệ của chúng ta cũng như vậy. Cậu với Huy là trời với vực. Nên tôi chỉ có thể ở một nơi mà thôi-Nói rồi Pie bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Bảo không kịp trở tay, lại đang suy nghĩ về lời Pie nói.

Ngồi một hồi lâu, cuối cùng cậu cũng lờ mờ đoán ra. Tên con trai Pie nói chính là ám chỉ cậu. Hóa ra, Pie và Huy đã trở thành một cặp từ lâu mà cậu không hề hay biết. “Trời với vực”, cậu dù là trời hay vực, Pie vẫn sẽ mãi lựa chọn nơi ngược lại. Tình cảm này, xuất phát là tình đơn phương, trải qua nhiều chuyện, qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng nó vẫn là mối tình đơn phương.

.....

Với Vĩnh Huy, Minh Anh, Bảo Bảo hay Huy Hoàng, Pie đều dành một thứ tình cảm riêng. Với Huy Hoàng là quý mến như một người bạn. Với Minh Anh là yêu thích như một người anh. Với Bảo Bảo là chán ghét, cứ mở miệng nói vài ba câu là trong lòng thấy khó chịu, nên chỉ có thể xem là một người quen. Với Vĩnh Huy thì thật khó có thể nói, đôi lúc là thích, lại có khi là ghét. Nhưng sau cùng, Huy lại nhận từ Pie thứ tình cảm đặc biệt nhất-yêu.

“Được cùng anh sinh ra trong cùng một thế giới, cùng nói một thứ ngôn ngữ.

Anh và em cùng thích một loài hoa, cùng thích nghe một bản nhạc.

May mắn lại được gặp nhau.

Đó là định mệnh!”

Like, comment...

Tiếp tục ủng hộ truyện nha! ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Vào một buổi sáng sớm, Pie đến bấm chuông inh ỏi căn hộ-nơi Huy đang tạm trú ngụ.

Sau một hồi lâu, Huy lò mò từ trong nhà đi ra, kèm theo một câu căn dặn pha chườì rửa:

- Mới sáng sớm mà bấm chuông inh ỏi, bị điên hả???

Pie mặc kệ Huy nói gì, mặt mũi tươi như hoa mùa xuân vừa nở, nhanh bắt lấy cánh tay Huy.

- Tôi đậu rồi, đậu rồi, đậu rồi. Đậu đại học rồi!!!

- Hà? Tưởng rót mới đáng ngạc nhiên, chứ đậu thì nói gì- Huy vừa ngáp dài, vừa nói.

- Tôi có thể là thủ khoa luôn đấy nhé! Thủ khoa, thủ khoa!

Huy hừ mũi, thái độ xem thường:

- Thủ khoa đầu ra mới đáng nói, thủ khoa đầu vào thì nói gì.

Hứng thú của Pie bị Huy làm cho tụt dốc. Không mừng cùng thì thôi đi, lại còn cổ tình dim hàng nữa. Pie đầu bốc khói nghi ngút, bất ngờ đưa chân đá một phát vào chân cậu ta, hùng hổ nói:

- Đi chết đi!-Nói rồi Pie hất mặt, quay lưng đi thẳng.

Huy bị đá một cú đau như thấu xương. Thấy Pie giận dỗi bỏ đi, cũng không có ý ngăn lại. Chỉ là trên môi cậu chợt nở nụ cười.

.....

Pie đậu hai trường đại học, y dược và kinh tế. Theo mục tiêu ban đầu, Pie không do dự chọn y dược, ngành y đa khoa. Mọi người ai cũng đinh ninh cô bé học đại học kinh tế, khoa quản trị kinh doanh. Ngay cả Huy cũng bị Pie lừa tin như vậy. Thậm chí Pie còn giả vờ đến đại học kinh tế đánh lạc hướng mọi người và đám người theo dõi của Hime.

Nói về Hime, cô tiểu thư này đã chuẩn bị xong cho mình chuyến du học ở Pháp. Mọi tính toán của Hime đều luôn có lý do của nó, Pháp là nơi tập đoàn Takishima đặt trụ sở lớn thứ hai sau trụ sở Osaka ở Nhật. Cô bé muốn nhân cơ hội này, vừa du học, vừa từng bước lấy lòng tin của ông Takishima. Nếu kế hoạch thuận lợi, một nửa tập đoàn Hime sẽ nằm gọn trong bàn tay.

.....

Bí mật của Pie chưa đầy một tháng, đã bị con người kia phát hiện. Nhưng cậu ta không hề vạch trần, chỉ có thắc mắc là Pie tại sao lại giấu. Nguyên nhân, Huy tự mình tìm hiểu. Cũng vì tự suy đoán, tự nhận thấy, nên có một số hiểu lầm.

Vào một buổi chiều...

Huy vừa cùng một đối tác đi từ nhà hàng đi ra. Đột nhiên, từ bên kia đường, hình ảnh hai con người quen thuộc thu hút tầm nhìn của cậu.

Minh Anh cùng Pie ngồi cùng một chiếc xe đạp. Pie hình như mới đi học về, còn mặc áo sơ mi, quần jean, trên lưng còn đeo balo. Hai người họ cười đùa vui vẻ, không mẫn đến xung quanh. Huy đang bận tiếp đối tác, nên không quan tâm nhiều đến hai người họ.

Một lần khác, Huy có nhắn tin bảo sẽ đến trường đón Pie để cùng đi ăn. Hôm đó, công việc giải quyết xong sớm, nên Huy đến sớm. Pie đúng hẹn đã có mặt, nhưng lại không đi một mình, Minh Anh lại là người chở cô bé. Hai người vẫn có điệu bộ cười nói vui vẻ, thậm chí đến choàng vai bá cổ đều không ngại thể hiện.

Huy ngồi trong xe, thấy từ đầu đến cuối. Gương mặt nhìn điềm tĩnh lạ thường, nhưng trong lòng một màn u ám. Dù tự nhủ chính mình, hai người họ chỉ xem nhau như bạn bè, nhưng không thể không thấy khó chịu.

Một lần cho qua, hai lần không chấp nhưng đến ba lần rồi bốn lần. Tâm tình không nói ra, tích tụ ngày ngày trong lòng, Huy ngày càng trở nên lạnh lùng khó chịu.

Huy từ trước đến nay vẫn luôn là người ít thể hiện cảm xúc, cũng không muốn tỏ lộ bằng lời. Pie lại là người vô tư, vô tâm. Cho nên giữa hai người có một khoảng cách vô hình. Pie lại không hay biết.

.....

Cuộc sống có câu “điều gì đến rồi sẽ đến”, nên biết rằng cứ mãi né tránh cũng không phải là cách hay, một lần đối diện biết đâu lại kết thúc được nhẹ nhàng...

Buổi tối.

Huy vừa đi gặp đối tác, có uống chút rượu. Lại không trở về căn hộ của mình, mà lái xe đến nhà Pie.

Cửa vừa mở, Huy đã đi lướt qua người Pie đi ngay vào nhà. Pie còn đang cau có vì bị làm phiền khi đang xem dở đoạn phim, vừa đi vào sau, miệng vừa lầm bầm.

Bất chợt, Huy quay người lại, không có nửa lời, liền ôm chặt lấy Pie. Rất nhanh ngăn chặn mọi cô bé.

Pie cảm nhận được mùi vị của rượu thoang thoảng, lại bị đột ngột cường hôn như thế. Trong đầu bốc hỏa, chống cự quyết liệt. Dùng sức, cuối cùng cũng đẩy Huy ra, Pie nghiêm giọng nói lớn:

- Không tiếp người say. Cậu đi về đi!

Huy không đáp, lại như điên cuồng khóa chặt cơ thể mảnh mai kia trong vòng tay, dùng mọi ngăn không cho Pie có quyền ý kiến. Lần này, tay cậu ta giống như mắt kiểm soát, thuận theo bản năng bình thường của con trai, luồn vào trong áo của Pie, chạm đến da thịt.

Pie giật bản mình, xương sống lạnh toát, cơ thể từng đợt theo tiếp xúc da thịt liền tê tái.

Quen cũng được thời gian, nhưng đây là lần đầu cả hai tiếp xúc nhiều hơn một nụ hôn. Trong đầu Pie ẩn hiện những luồng suy nghĩ. Cảm giác này đúng là có phần kích thích, nhưng một khi đã thuận theo không chút kháng cự, chốc lát chuyện này sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát... Trước khi mọi chuyện đi quá xa, Pie đẩy Huy ra bằng hết sức bình sinh. Còn tặng kèm một cái tát như trời giáng.

Chát...

Theo sau là tiếng Pie quát lớn:

- Cậu ngay lập tức đi về cho tôi!!!

Huy bị Pie cho ăn cái tát, dường như tỉnh ra đôi chút. Mà tỉnh rồi, trong đầu cậu lại hiện lên cái suy nghĩ đó. Hình ảnh Pie đi cùng Minh Anh, cùng nhau cười nói vui vẻ.

Huy giống như bị điên loạn cái gì, một mình phát ra tiếng cười. Pie vừa nãy còn tức giận, nhìn thấy cậu ta như vậy, tâm tình cũng chợt biến đổi. Thoáng chốc không biết nên ứng phó tình huống này thế nào cho phải, hai tay Pie vô thức nắm chặt vạt áo.

Mấy chục giây trôi qua...Hai người vẫn duy trì tư thế đứng im như thế.

Bất ngờ, từ phía Huy vang lên một âm giọng rất trầm, rất khê:

- Pie... chia tay đi.

- Hà?-Miệng Pie vẽ chữ A, mắt cũng mở to dọa người. Nhanh chóng phục hồi tinh thần, lập tức hỏi lại-Cậu vừa nói gì?

- Chia tay đi!!!-Huy nói lớn, như thể đang quát vào mặt Pie.

- Cậu bị điên rồi hả? Uống đến nổi đầu óc có vấn đề?

- Đúng! Là tôi điên rồi-Huy đột ngột quay qua nắm lấy vai Pie, lực ngón tay bấu chặt vào bờ vai khiến Pie đau buốt. Ánh mắt cậu như muốn xoáy sâu vào tận trong tâm hồn cô bé, từng lời, từng lời nói ra-Em nghĩ là tại ai chứ?

Pie nghe Huy nói chẳng hiểu tí ti gì, liền trưng ra bộ mặt ngờ ngác.

Chưa để Pie kịp mở miệng. Huy buông tay xuống khỏi vai cô bé, đồng tác chậm chạp như thể người mất hồn. Huy đưa tay vào túi lấy vật gì đó, rồi trao nó vào tay Pie, lạnh lùng nói:

- Cái này lúc sáng em làm rơi trong xe-Huy lặng lẽ quay người, nhanh bước ra khỏi nhà. Bộ dáng cao ngạo thường ngày biến đâu mất, chỉ còn lại là một tên con trai thất tình, đơn độc.

Pie nhìn xuống vật Huy vừa đưa, mặt lập tức biến đổi.

Thế sinh viên, họ tên Lê Diệu Anh, khóa x, còn tên đại học đương nhiên rất nổi bật. Đại học y được thành phố X.

Pie định nói một lần cho rõ, đương nhiên cô bé đã dự trù đến tình huống này, nên không mấy lo sợ. Chỉ là Pie chưa thể thu nạp hết những lời Huy nói. Pie vốn thông minh, nhưng gặp vấn đề liên quan đến tình cảm này, cô bé cũng đành bó tay chịu trận.

Pie vừa chạy ra tới cổng, xe cũng vừa lăn bánh, mất hút vào màn đêm...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

- Pie sư muội, có tâm sự sao?

Pie nghe Minh Anh hỏi, nhưng vẫn như người vô hồn, đưa tay chọc ngoáy cốc sinh tố dâu, thờ dài rồi lại thờ dài.

- Chuyện của Huy sao rồi?

- Ồ...-Pie vừa nghe đến, lập tức ngược mắt nhìn Minh Anh.

Pie nhớ là chưa kể cho Minh Anh nghe mình và Huy giận nhau hơn một tuần nay. Tại sao Minh Anh lại biết?

Minh Anh xem thấy gương mặt ngạc nhiên của Pie, cũng không vòng vo, nói ra hết:

- Hôm trước, Huy có đến tìm huynh. Tra hỏi rất nhiều chuyện về huynh muội chúng ta-Minh Anh thoáng mỉm cười-Hỏi huynh với muội đến ngôi nhà có đường hoa tử đằng làm gì? Còn hỏi “Minh Anh, có phải cậu thích Pie?”

- Hà? Vậy huynh...huynh trả lời thế nào?

- Chuyện đến ngôi nhà đó, huynh chỉ nói là trùng hợp đi đến, được Pie mời vào. Còn hỏi huynh có thích muội không. Huynh không trả lời-Minh Anh ngưng một chút, thăm dò thái độ của Pie, mỉm cười nói tiếp-Huynh chỉ gật đầu thôi!

Mặt Pie lập tức biểu cảm khó coi, đưa tay ôm đầu, giọng than vãn ai oán:

- Áy da, huynh còn châm dầu vào thêm, lần này muội thảm rồi, thảm rồi.

Minh Anh thấy vậy liền bật cười. Cậu đâu phải là người thích phá hoại tình cảm của người khác, chỉ là muốn trêu Pie một chút. Tình cảm trong lòng cậu với Pie bây giờ hoàn toàn là tình bạn, không có gì khác hơn.

Lúc trước vẫn tưởng quen biết Pie, sau đó một đồng mối liên quan phức tạp với cô bé, cứ ngỡ đó là định mệnh sắp đặt. Nhưng hóa ra hai chữ “định mệnh” của cuộc đời cậu lại mang tên... Hime.

“Gần nửa tháng trước...

Ngôi nhà có đường hoa tử đằng

Minh Anh được Pie dẫn vào. Pie đã quá quen mặt với bà giúp việc, còn có hắc chìa khóa dự phòng, nên có thể tùy tiện ra vào.

Pie từng kể cho Minh Anh nghe về ông Khang Vĩnh, về mẹ cậu-Mika, về ngôi nhà tử đằng cách xa mấy trăm cây số. Rồi cũng vì nhiều chuyện, muốn biết lúc nhỏ có phải Minh Anh từng sống ở đó không, nên Pie kéo Minh Anh đi thử.

Minh Anh vừa bước vào nhà, cảm giác quen thuộc lạ thường. Đúng là nơi này, mười mấy năm trước, cậu đã từng ở nơi này. Ký ức của cậu nhóc bốn tuổi, thoáng trong đầu tựa màn sương. Tại căn phòng khách này, cậu ngày ngày cùng mẹ chơi đùa. Tại cầu thang này, có lần cậu vô ý bị ngã trầy đầu gối, mẹ liền chạy lại ân cần đỡ cậu đứng dậy, giúp cậu băng bó... Từng nơi, từng nơi ký ức tận sâu trong đầu lại hiện lên, rõ ràng như vừa mới xảy ra.

Minh Anh đứng trước một căn phòng, chần chừ hồi lâu, mở cửa đi vào. Căn phòng này, mười mấy năm vẫn nguyên vẹn đến từng chi tiết. Bàn học bé xíu, tủ đồ chơi, sách giáo khoa, còn có rất nhiều hình cậu chụp cùng mẹ. Minh Anh cầm lấy một bức hình, nhìn như thể bị thôi miên. Người phụ nữ này vẫn luôn xuất hiện mơ hồ trong những giấc mơ. Cuối cùng, cậu cũng đã nhìn thấy rõ, gương mặt, đôi mắt, nụ cười hiền lành này, chính là mẹ cậu.

Minh Anh cầm lên một tấm hình khác, trong hình không chỉ có mỗi hai mẹ con cậu. Còn có một người phụ nữa dắt theo đứa bé gái, mặc váy trắng đứng bên cạnh...

- Ê...-Pie đột nhiên chen vào cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Anh, miệng liên tục nói-Mẹ Yumi sao lại chụp cùng cô Mika? À nhớ rồi, họ vốn là chị em thân thiết cơ mà. Lại còn có cả tiểu Hime nữa. Ha, nhìn nó lúc nhỏ đáng yêu thật đấy! Sao càng lớn càng đáng ghét thế không biết.

Minh Anh chỉ tay vào bức hình, hỏi:

- Hime đây sao?

Pie hơi kinh ngạc trước thái độ của Minh Anh, chậm chạp gật đầu.

Minh Anh suy nghĩ, miệng vô thức lẩm bầm

- Jun... Mika... Yumi... công chúa...

- Hà? Sao? Huynh nói gì đó? Mà huynh đang nghĩ gì vậy? Huynh nhớ được gì rồi, kể muội nghe đi!-Pie tuôn ra một tràng câu chất vấn.

- Lúc này có phải muội đã bị bắt cóc?

- Sao? Sao huynh biết?-Pie mở đôi mắt to đầy kinh ngạc.

- Hime nói. (Xem lại chương 14)

Pie thở ra một hơi, giống như tức giận bốc khói “Hime, sao cô cấm tôi tiết lộ với người khác về quá khứ. Mà cô thì được quyền nói chứ. Lừa gạt! Đáng ghét!”

- Pie?

Pie nghe Minh Anh gọi, ngay lập tức tâm trí bình thường trở lại, nhớ đến câu hỏi lúc này. Nên vội đáp:

- Nhìn trong hình, muội đoán Hime lúc đó cũng được hai tuổi rồi. Còn muội bị bắt cóc là lúc một tuổi. Con người ta mới biết đi thôi, lại đáng yêu biết bao, nở lòng nào bắt đi như thế. Đúng là bọn vô nhân tính. Muội mà biết mặt bọn chúng, xác định như xương!-Pie giờ nắm đầm lên cao, thể hiện thái độ kiên quyết.

Minh Anh chỉ biết bật cười, lắc đầu. Pie chợt nhớ ra điều gì đó, vội quay sang nói lớn:

- Ê, nói vậy. Từ nhỏ huynh và Hime đã gặp nhau rồi!!!

Minh Anh không nói, trên môi vẽ nên nụ cười.

- Nụ cười đó là sao chứ! Nhớ gì rồi? Kể muội nghe đi. Năn nỉ!- Pie mè nheo đi theo chất vấn, nhưng trước sau Minh Anh đều không hé nửa lời.

Minh Anh vừa có một phát hiện thú vị. Thì ra, cậu với Hime từ nhỏ đã gặp nhau.

Cậu vẫn còn nhớ câu nói ngày đó của mẹ “Jun, con có muốn cùng tiểu công chúa này đính hôn không?”. Cậu lúc ấy không ngần ngại gật đầu. Người phụ nữ bông bẻ gái mím cười nhìn cậu “Nói thôi không được đâu, tiểu công chúa cần một bằng chứng”. Lúc đó, cậu không hiểu hai người họ nói gì, chỉ là thuận ý làm theo. Cậu hôn lên bờ môi đỏ hồng của tiểu công chúa, một nụ hôn định ước khó quên.

Nếu nói Pie với Huy là duyên trời định, vậy cậu cùng Hime chính là duyên người định. Từ nhỏ đã đính hôn...”

.....

Buổi tối...

Pie nằm dài trên giường, đưa điện thoại ra trước mặt, nhìn thật lâu đến tên “KVH”. Đưa lên rồi hạ xuống, nhìn rồi lại nhìn.

Hồi chiều, Minh Anh sau một trận trêu Pie, cũng thành thật khai báo.

Hôm đó, Minh Anh đã nói hết với Huy về thân phận thật của mình. Nguyên nhân Pie thường đi cùng cậu, cũng vì muốn giúp cậu biết thêm về gia đình. Và vì cả hai học cùng trường đại học nên thường xuyên gặp để bàn luận. Khi được hỏi có thích Pie không? Minh Anh có nói thích, nhưng lại chắc chắn khẳng định chỉ xem Pie như em gái. Và cậu cũng có đối tượng để yêu rồi.

Pie cầm điện thoại, điên cuồng tự kỉ:

- Minh Anh đã vì mình nói ra luôn cả thân phận, vậy mà cậu ta vẫn chưa liên lạc. Tình cảm huynh muội trong sáng, đem qua đầu của cậu ta, liền thành suy nghĩ đen tối. Mà người hứng chịu là Pie “vô tội” này đây. Tôi vô tội mà. Ông trời ơi!!!

Đùng...

Vừa mới kêu trời, trời nổ lên một tiếng. Pie sợ giật bắn người, hồn vía được dịp rời khỏi xác ba giây.. Pie định thần lại, vội kéo chăn lên, ngoan ngoãn nấp mình trong đó.

Trời hình như sắp mưa, Pie lại chẳng có chuyện gì để làm, nên quyết định nằm ngủ luôn.

Bất ngờ, điện thoại báo tin nhắn.

Pie lười biếng nheo mắt nhìn qua, thấy tên “KVH”. Mắt liền mở to, hồi hộp mở tin nhắn ra đọc.

Huy “Sắp tới đi công tác hơn ba tháng. Qua lấy cây về chăm sóc đi”.

Pie vội hồi đáp “Chia tay rồi, không liên quan”.

Pie hà hê với dòng tin mới gửi. Biết là Huy cố tình nhắn tin làm hòa, nên Pie được dịp lên mặt.

Chờ... chờ... hơn mười phút... rồi nửa tiếng... một tiếng... Huy không hồi đáp. Lòng Pie nôn nóng khó chịu.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52:

Huy vừa lúi một đồng đồ dùng từ trong tủ để trên giường, chuẩn bị xếp vào vali. Chợt nhìn đến mấy chậu sen đá bên cửa sổ, chợt nhớ đến Pie. Pie ngày đầu vào căn hộ của cậu đã chê bai buồn tẻ, thiếu sức sống. Thế là hôm sau tùy tiện đem một đồng chậu sen đá đến đây bày biện. Còn nói “nhìn vật nhớ người”. Bây giờ, câu nói đó đang phát huy tác dụng rồi đây.

Huy thở dài, lấy điện thoại nhắn bữa cho Pie một tin, nhắc cô bé qua đem cây về chăm sóc, vì sắp tới có thể cậu sẽ đi sang Nhật gần ba tháng, để bàn về hợp tác phát triển sản phẩm. Nhắn xong, Huy quăng điện thoại ra giường, cùng với đồng quần áo ngổn ngang. Một mớ mớ từ lấy một bộ quần áo, đi luôn vào phòng tắm. Tắm xong, tóc cũng không có hong khô, bước tới lấy điện thoại, hướng đi thẳng về phía nhà bếp.

Ngoài trời đổ mưa, Huy vẫn mặc nhiên không hay biết. Nấu xong bữa tối cũng đã gần chín giờ, Huy ngồi xuống bàn vừa mở điện thoại ra xem, thấy tin nhắn của Pie “Chia tay rồi, không liên quan”. Mặt cậu không chút biến đổi, vẫn là lãnh đạm lạ thường. Đặt điện thoại một bên, tập trung ăn tối.

Bỗng..

Tiếng chuông cửa vang lên, dồn dập.

Mất mấy chục giây, Huy mới chậm chạp rời chỗ ngồi, đi ra mở cửa. Cậu không vội, vì biết cái cách bấm chuông “bạt mạng” kiểu này chỉ có một người.

Cửa vừa mở, Huy liền nhìn thấy Pie đứng ngay trước, hơi thở gấp gáp, hai mắt nhìn cậu chằm chằm. Chưa kịp để Huy mở miệng, Pie trực tiếp chia tay ra, lớn giọng:

- Đưa cây đây!

Huy im lặng nhìn Pie, quan sát thấy trên người cô bé lấm tấm nước mưa. Lại nghe tiếng mưa bên ngoài vọng lại, mới ngộ ra, thì ra ngoài trời đang mưa. Huy quay lưng đi vào trong, lạnh lùng cất giọng:

- Tự vào lấy đi.

Pie ban đầu chỉ muốn lấy cây xong rồi về, nhanh gọn lẹ, không muốn dây dưa. Không nghĩ đến việc tự mình phải vào gom cây về. Vào nhà rồi biết đâu lại khó trở ra được.

Pie đi thẳng một mạch vào phòng Huy. Quần áo, cùng các thứ bày biện đầy trên giường, bên cạnh còn có một cái vali to. Pie liền nhớ đến tin nhắn ban nãy, Huy có nói sắp tới đi công tác hơn ba tháng. Tình hình này cho thấy, Huy vốn không có ý nhắn tin lừa gạt cô bé. Hay đúng hơn là không có ý làm hòa như Pie suy đoán.

Trong lúc Pie đang đứng suy nghĩ, thì Huy bước vào, đi đến bên giường, thu xếp quần áo của mình bỏ vào vali. Mặc nhiên không chú ý đến sự có mặt của Pie.

- Cậu khi nào đi?-Pie e dè cất giọng.

- Chia tay rồi, không liên quan-Vừa xếp đồ, Huy vừa đáp trả.

Pie tức nghẹn họng không phản bác được từ nào. Vừa rồi còn định xuống nước làm hòa, thái độ của cậu ta không phải rất đáng ghét. Pie bỗng xui mặt xuống, suy nghĩ đến câu Huy nói. Câu nói đó chẳng phải do chính Pie lúc nãy nhắn tin trả lời. Suy cho cùng, người tỏ thái độ trước chính là cô bé.

- Cậu còn giận sao?

Huy im lặng ngồi xếp đồ, không hề môi nói nửa lời. Pie chờ đợi hồi lâu, bên ngoài cơ thể bị mưa làm cho có cảm giác lạnh, bên trong lòng lại nôn nóng bốc hỏa.

- Nếu vì cái tát đó mà giận, thì cho cậu đánh lại này-Pie lớn giọng nói.

Thấy động tác của Huy bỗng dừng ngưng lại, ánh mắt cậu ta hướng nhìn về mình, Pie thoáng rung mình. Trong đầu hiện lên suy nghĩ “Không tính đánh thật chứ?”.

Huy đứng dậy, bước về phía Pie, dừng ở một khoảng cách khá gần. Cậu ta cúi xuống, lạnh lùng cất giọng:

- Vậy tôi cũng không khách khí đâu.

Pie nghe lạnh xương sống. Từ nhỏ đến giờ, chưa từng bị ai cho ăn tát. Nay lại nhận cái đầu tiên từ người yêu của mình sao? Ông trời thật khéo sắp đặt.

- Nói nhiều, muốn đánh thì đánh đi-Pie hùng hổ nói lớn. Âm thanh vang lên ngược hoàn toàn với tâm trạng lo sợ bên trong. Hai mắt cô bé nhắm tịt lại, chờ chính mình bị “hành quyết”.

Quá mười giây sau, nghe không gian im ắng lạ thường, Pie từ từ mở mắt. Huy vẫn đang đứng đó, nhìn cô bé chăm chăm.

Bất ngờ...

Một luồng sáng lóe lên, xuyên qua cửa kính chớp sáng cả căn phòng

Pie ngay lập tức giật mình, cô bé biết tiếp sau thứ ánh sáng đó là gì. Là thứ cô bé sợ, tiếng sấm..

Cơ thể Pie run lên, nhanh đưa tay lên che lấy tai, mắt nhắm chặt lại.

Đột nhiên, một cánh tay vòng qua cơ thể Pie, khi tiếng sấm vang lên “đùng” một cách ghê rợn trên bầu trời. Bàn tay ôm lấy người Pie vào trong lòng.

Tiếng sấm đi qua, Pie ngược nhìn lên, khẽ nói:

- Huy, người cậu hình như nóng..

Huy không nói lời nào, tay vội rút xuống, quay lưng bước vội.

Pie nhanh chóng chạy lên trước, chặn không cho Huy bước thêm nữa. Tay cô bé nhanh đưa lên đặt vào trán Huy.

- Cậu sốt rồi!

- Mặc kệ tôi-Huy hất tay Pie ra, tiếp tục đi-Gom xong cây, nhanh đi về đi.

- Trời đang mưa, chờ tạnh rồi tôi về-Nói rồi, Pie trở vào phòng, nhanh gom mấy chậu cây bỏ vào thùng, trong đầu miên man những suy nghĩ. Thực lòng rất lo lắng cho Huy, nhưng phải làm thế nào để có thể lo lắng cho cậu ta đây?

Pie ôm thùng ra phòng khách. Thấy Huy ngồi trước lap top, đang xem mấy trang toàn chữ với con số loạn xị. Pie đặt thùng xuống, chần chừ bước tới ngồi xuống bên cạnh, vớ lấy cái gối ghì chặt trong lòng, mắt thi thoảng liếc qua các con số trên màn hình và lén nhìn Huy.

Ngồi được nửa giờ, Pie nhàm chán đến nỗi ngủ gà ngủ gật.

- Trời chắc cũng hết mưa rồi, về đi.

Nghe giọng Huy vang lên, Pie chợt tỉnh ngủ, chậm chạp thu nạp câu nói của Huy, lúc lâu mới phản ứng lại. Pie đưa tay sờ lên trán Huy, bất ngờ thốt lên:

- Nóng hơn lúc nãy nữa. Cậu uống thuốc chưa? Mà nhà cậu có thuốc hạ sốt không?

Huy im lặng không đáp, lại không quan tâm đến Pie, tiếp tục công việc của mình. Pie thấy vậy liền cau mày, đứng bật dậy, đi nhanh về phía cửa, còn không quên dặn lại một câu.

- Đợi đó, tôi trở về ngay.

10 giờ đêm..

Pie bước vội trở về căn hộ. Huy vẫn còn chút lương tâm, để cửa chờ cô bé. Đèn trong nhà đã tắt gần hết, chỉ còn lại mấy cái đèn led chiếu ánh sáng mờ ảo. Cả Huy lẫn lap top đều biến mất, căn phòng khách hoàn toàn yên tĩnh. Pie vội hướng phòng ngủ của Huy mà bước.

Mạnh bạo mở cửa phòng, Pie liền thấy Huy nằm trên giường, đắp chăn, mắt đã nhắm lại. Pie nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, nghe thấy từ cậu ta hơi thở khó khăn phát ra, mang luồng khí nóng lan tỏa ra xung quanh.

Pie vội đi vào phòng tắm nhúng một cái khăn, vắt khô, đem ra đặt lên trán Huy. Vừa lúc khăn chạm vào người, Huy bất chợt tỉnh giấc, hai mắt nhìn Pie chăm chăm. Tay Pie đang cầm khăn để lên trán cậu ta, thoáng bị ngừng động tác, vội vã rút tay lại. Pie lấy từ trong túi ra bịch thuốc đưa cho Huy.

- Uống thuốc đi...Tôi đã mua về rồi.

- Không muốn uống loại thuốc này-Huy vẫn ngang nhiên cứng đầu.

- Vậy cậu muốn uống loại nào?-Pie cau mày.

Đột nhiên, Huy nắm lấy tay Pie kéo lên giường. Pie bị hành động của Huy làm cho không kịp trở tay, khi hoàn hồn đã nhận ra cơ thể nằm gọn trong vòng tay cậu ta.

- Làm gì vậy hả???-Pie gắng lên khó chịu, toàn thân giãy giụa.

- Lây bệnh!-Huy thân nhiên phán-Như vậy tôi sẽ khỏi bệnh sớm hơn.

Tính cách quái đàng của Huy, Pie là người rõ nhất. Nên cũng thôi giãy giụa, yên tĩnh nằm im lìm.

Tình hình bây giờ, hai đứa nằm chung giường, Huy lại ôm chặt Pie vào trong lòng, không hề có ý để cô bé thoát ra. Pie có thể cảm nhận được, hơi nóng từ người Huy tỏa ra, nhịp thở đều đều từ lồng ngực cậu ta phát ra. Nhưng, không lẽ lại ngủ cùng Huy? Trong đầu Pie nhớ duy nhất một lần bất đắc dĩ hai người chung giường, là lúc ở nhà Pie, tình hình lúc đó chỉ là nằm chung, không có bất kỳ tiếp xúc nào.

- Cậu không cảm thấy... nóng sao?-Pie ngập ngừng-Ý tôi là... ôm... cảm giác...

Huy tựa cằm trên tóc Pie, âm trầm cất giọng:

- Rất ấm, không có vật cản nên bề mặt tiếp xúc rất rộng.

- Hà? Làm ơn nói tiếng Việt đi.

Huy khẽ cười không nói nữa, mắt bắt đầu nhắm lại, vòng tay vẫn ôm siết Pie vào trong lòng.

Câu của Huy hàm ý có chút biến thái, thực chất là trêu Pie ngực nhỏ không đủ làm vật cản, nên cơ thể cả hai vì thế mà ở gần hơn.

Không gian yên tĩnh. Pie cảm nhận được hơi thở từ Huy đều đều phát ra, tay cậu ta cũng từ từ theo giấc ngủ vô thức nói lỏng. Trong lúc này, Pie hoàn toàn có thể thoát ra. Chân chừ, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại ngoan ngoãn nằm im, khẽ tựa đầu vào người Huy, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

“Nếu có một ước nguyện, anh ước rằng chúng ta sẽ mãi như thế này.

Ngày ngày cãi nhau, giận nhau, rồi lại yêu nhau nhiều như thể chưa từng tồn tại những điều gì khác.”

Mọi chuyện có lẽ đã êm ả trôi qua...

Câu chuyện này có lẽ đã kết thúc một cách tốt đẹp ở đây...

Nhưng sự việc không ngờ đã xảy ra.

Làm cuộc đời của tất cả bọn họ rẽ sang một hướng khác.

Sóng gió và đau thương...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53:

Sáng...

Khi Pie tỉnh giấc đã không còn thấy Huy. Vali cũng đã biến mất. Chỉ vón vụn mảnh giấy trên bàn, trong đó viết ngắn gọn một câu “Trông nhà giúp, đừng tùy tiện bày bừa”. Đặt kế bên là một chiếc chìa khóa. Pie bắt lấy chìa khóa lần nữa nằm soài ra giường, dùng tay quơ quơ chiếc chìa khóa trước mặt, miệng lầm bầm:

- Trông nhà? Xem tôi là chó con của cậu hả?

Chợt, như nhớ ra điều gì, Pie lại bật dậy, nhìn về phía bàn, thấy thuốc tối qua mắt công đi mua vẫn còn nguyên. Pie cau mày, lấy điện thoại ra định “giáo huấn” Huy một trận ra trò.

Vừa mở điện thoại ra, Pie xem chút nữa bật ngửa. Màn hình điện thoại đã được đổi. Bức hình giống như vừa chụp lúc sáng, khi Pie còn đang ngủ say. Lợi dụng lúc Pie ngủ, Huy chôm điện thoại cô bé chụp một tấm, lấy bối cảnh nụ hôn trên môi, nhìn thật tình cảm, cũng thật lãng mạn.

Pie bốc hỏa vì ngượng chín cả người, lập tức mở điện thoại. Nhưng kì lạ thay, tìm một hồi cũng không thấy ba chữ “KVH” (viết tắt tên Khang Vĩnh Huy). Pie mới rà soát lại danh bạ, thấy tên lạ nằm trong danh bạ lưu “Anh yêu”. Pie lục lại trí nhớ, rõ ràng chưa có bao giờ lưu tên ai như vậy. Đầu óc nhạy bén nhanh lao vào suy nghĩ. Lập tức, đầu Pie bốc hỏa, không khí xung quanh cũng bị thiêu đốt theo. Cả tên lưu trên điện thoại cũng bị cậu ta đổi. Thật ưc chế không chịu được, Pie ngay lập tức gọi điện cho Huy. Nhưng bên kia không liên lạc được. Đoán chừng đang trên máy bay. Pie liền nhấn một

tin, bày tỏ đầy đủ bức xúc.

“Sao dám tự tiện đổi hình nền điện thoại của tôi, đổi lưu tên trên điện thoại của tôi? Lại còn không chịu uống thuốc?”

Đến chiều, Huy mới có tin nhắn hỏi đáp “Bệnh đã lây gần hết, không cần uống thuốc, giữ lại tự uống đi. Điện thoại muốn người khác không động vào, thì tốt hơn em nên đặt mặt khẩu đi”

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu!!-Pie gầm gừ.

Cuối cùng, hình nền và cả tên trong danh bạ Pie đều theo ý Huy lưu như vậy. Mặt khẩu thì theo thói quen lười biếng không đặt. Pie chính là muốn cùng Huy xem ai ngang ngược hơn ai.

.....

Ngày ngày trôi qua, tưởng chừng rất nhàm chán.

Mỗi ngày Pie đều đặn đi học, đến nhà Huy chăm mấy chậu sen đá, lâu lâu rảnh rỗi lại quét dọn nhà giúp cậu ta. Đến tối, thường xuyên gọi video call, chẳng nói gì nhiều ngoài gây lộn, cự cãi đủ thể loại.

Có lần Pie nghe thấy tiếng con gái qua điện thoại, bên kia Huy im lặng rồi mấy một chốc. Pie nhiều chuyện lắng tai nghe, nhưng chẳng rõ cuộc đối thoại của hai người họ. Lúc quay lại Huy cũng không hề giải thích, chỉ đơn thuần nói một câu “Tôi bận rồi, có gì gọi cho em sau”. Ban đầu, Pie chỉ thấy lòng hơi hơi khó chịu. Nhưng càng về sau, giọng nữ đó xuất hiện càng nhiều hơn, dường như là luôn luôn có mặt mỗi lúc Pie gọi, Pie cảm thấy khó chịu vô cùng, hận một nỗi không thể đến đó xem rốt cuộc cô gái đó là ai. Minh Anh trêu chọc gọi triệu chứng này là “rối loạn tâm lý”, gọi tắt là “ghen”. Pie đỏ mặt, nhưng nhất quyết bác bỏ, cao ngạo khẳng định mình không phải đứa con gái có tâm lý mất cân bằng như vậy.....

Tháng 12, tiết trời Osaka se lạnh, nhiệt độ cao nhất cũng chỉ ở 150C.

Pie tự thấy mình thật có duyên với tiết trời này, năm nào cũng lựa mùa này sang Nhật hứng lạnh chơi. Mà mục đích lần này chính là “không có mục đích”. Do Pie tự dưng nổi hứng theo kiểu “mình thích thì mình đi thôi”, thế là nghỉ học vài hôm, xách ba lô và đi.

Pính pong...pính pong...+ n lần nữa...

Đứng ngoài trời, cái không khí lạnh lẽo này Pie tạm thời vẫn chưa thích nghi, dù trên người mặc kín không còn chỗ hở.

Mất một lúc sau, mới có người ra mở cửa. Lại mất thêm vài giây đứng hình, con người kia mới chậm chạp mở lời.

- Sao lại đến đây?

- Buồn buồn đi đổi gió ấy mà!-Pie nở nụ cười, bước qua người Huy, đi vào nhà.

Pie vừa cởi giày bỏ vào kệ, mệt mỏi buông ba lô xuống nền. Thì bất chợt từ trong nhà, một cô gái đang mặc tạp dề chạy ra. Nụ cười tươi trên mặt cô ta khi nhìn thấy Pie trở nên có chút gượng gạo, cô ta nhìn Pie chằm chằm.

- Còn đứng ngây ở đây làm gì?- Huy đi vào, tự mình xách ba lô lên giúp Pie.

Ánh mắt Pie vẫn nhìn cô gái lạ mặt đó không rời. Thấy Pie bất động, Huy nhìn theo ánh mắt của cô bé, liền hiểu chuyện, chậm rãi cất lời:

- Cô ấy là osin thời vụ. Lo việc lau dọn, nấu ăn. Tên là Momo-Sau đó, Huy chuyển hướng nhìn cô gái, dùng Nhật ngữ giới thiệu về Pie- Đây là Pie, bạn gái của tôi.

Momo nghe xong lập tức cúi chào, thái độ rõ thân thiện. Pie tự nhiên thấy trong người đột ngột nóng lên một cách lạ thường, ban nãy còn run rẩy vì lạnh, cơ mà mới vào nhà cơ thể đã nhanh chóng thích nghi rồi? Hay vì lý do nào khác?

Cả buổi, Pie chỉ ngồi một góc, ngắm nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng trống rỗng lạ thường. Huy luôn ở trong phòng, tập trung vào máy tính và mớ giấy tờ, không quan tâm đến Pie một chút nào. Dù gì cũng đã gần ba tháng trôi qua, gặp nhau ít nhất cũng có cái ôm chứ. Pie xem phim vẫn thấy thế mà. Thở dài, Pie chống cằm nhìn về thực tế, thực tế có cân phù phàng đến mức này không?.

Còn cái cô Momo gì đó... Lúc mới gặp, Pie đã cảm giác không mấy thiện cảm, dù cô ta có cười cười nói nói với mình, Pie cũng nhìn ra được Momo kia thật sự không muốn Pie ở đây chút nào. Giúp việc có cần mặc váy ngắn thế kia không? Cổ áo lại khá rộng, nếu có cúi xuống thế nào chẳng phơi bày thứ không cần phơi bày. Pie đã xem qua khá nhiều phim Nhật, thể loại mấy em nội trợ chỉ cần dùng mấy động tác lau dọn cũng đủ câu dẫn đám đàn ông. Đã vậy lúc nào cũng tỏ ra hiền lành, yếu đuối. Một cô gái mạnh mẽ như Pie xem đến thật là ức chế. Nay tận mắt nhìn thấy một em rồi đây.

Máu trong người chưa hết sôi sục... Đến chiều, lại có một cô gái xuất hiện, là phiên dịch viên của Huy. Vốn tiếng Nhật của Huy chỉ ở mức tạm được, nên phải cần đến người này. Một cô gái có thân hình chuẩn, gương mặt thanh tú, giọng nói nhẹ nhàng. Hình mẫu chuẩn mực của con gái thời nay.

“Sao quanh cậu ta có nhiều vệ tinh nguy hiểm thế này?”-Pie vừa quan sát, vừa ngẫm nghĩ. Mà nghĩ đi nghĩ lại thì Vĩnh Huy ngoài cái dung mạo bất phàm, ngũ quan hoàn mỹ, lại có chiều cao nổi bật, còn có cả tài năng vượt mặt vạn người. Một đối tượng hoàn hảo như thế, cô gái nào bỏ qua cho được. Pie giờ mới nhận ra mình sở hữu một người như thế, nếu không cẩn thận, sẽ bị người khác cướp mất.

.....

8 giờ tối..

Huy trở về nhà sau khi đi ăn cùng đối tác. Vụ hợp tác này cuối cùng cũng bàn bạc xong, chỉ chờ kí kết hợp đồng. Tâm trạng nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể thành thoi mà quan tâm đến con nhóc kia rồi.

Vừa vào nhà, thấy Pie nằm cuộn tròn ngủ trên ghế bành, ti vi còn đang phát. Huy bước lại gần, ôn nhu nhìn Pie đang ngủ ngon lành. Cả ngày hôm nay có hơi vô tâm bỏ mặc Pie một mình, làm cô bé ngồi một đồng, đáng thương đến tội nghiệp. Huy còn quan sát thấy thái độ bất thường Pie dành cho hai cô gái xuất hiện trong nhà này. Cậu đương nhiên hiểu rõ, cái thái độ đó là gì. Cũng giống cậu lúc nhìn thấy Pie đi cùng Minh Anh. Đây, nói chính xác là ghen. Huy trong lòng rất nể nang. Chuyện Pie gây ra lúc trước, bây giờ cho cô bé nể trái, trả đũa kiểu này coi như hòa đi.

Huy vào phòng tắm rửa thay quần áo. Lúc sau, cậu cầm theo điện thoại đi ra. Bước đến, ngồi cạnh Pie, suy nghĩ gì đó trong đầu, liền kéo Pie sang đặt ngồi trên chân, cả người cô bé thu gọn vào trong lòng cậu. Pie giống như mèo lười say ngủ, cả người như chẳng còn chút sức lực, hơi ấm lẫn hương vị từ người cô bé tỏa ra thật hết như mèo, làm người ta cứ muốn ôm chặt lấy. Đầu Pie tựa vào vai cậu, hơi thở đều đều phát ra. Tóc Pie cọ cọ vào cổ làm Huy cảm giác vừa ấm vừa nhột, cậu khẽ mỉm cười.

- Cậu Huy, cậu...-Momo vui vẻ từ ngoài vào, tay còn mang mấy túi đồ vừa mua về, thấy cảnh tượng trước mặt nụ cười tắt ngúm. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp tục nụ cười-Cậu có cần ăn tối không tôi nấu cho?

- Không-Tay Huy quàng qua người ôm Pie từ dưới eo, đầu tựa vào đầu cô bé, âm trầm cất giọng- Pie lúc này đã ăn chưa?

- Cô ấy đã ăn rồi.

- Cho cô nghỉ sớm hôm nay.

Momo cúi chào, đi nhanh ra khỏi nhà.

Không gian chìm vào im lặng... Bất chợt vang lên giọng nói...

- Pie! Em còn tỉnh giả vờ ngủ đến bao giờ?

Không thấy có hồi đáp, con người nằm trong lòng rõ ràng lúc này có phản ứng, giống như đang khẽ cười đến run người. Bây giờ lại im lặng giả vờ ngủ sao?

- Em còn không dậy?

Im lặng...

Huy giống như đang một mình ngồi độc thoại. Con mèo lười này lại đang muốn chống đối. Trên gương mặt lạnh như băng của cậu vẽ lên nụ cười nham hiểm.

Pie từ lúc Momo cất giọng đã thức giấc, lại bất giác nhận ra mình hiện tại nằm tựa vào người Huy, nhanh chóng suy nghĩ, ruột cuộc quyết định giả vờ nằm im nghe họ nói chuyện. Nghe đến đoạn Huy có ý “đuổi” Momo về, Pie tự nhiên thấy vui lạ, cơ thể vì cười mà khẽ run. Hiện tại, không gian yên tĩnh lạ thường, đầu Pie liên tục suy nghĩ “Huy đang âm mưu điều gì? Sao cậu ta yên lặng vậy?”

Bất chợt, Pie cảm nhận được một bàn tay hư hổng đang từ từ luồn vào trong áo mình, chạm đến da thịt. Một luồng kích thích nhanh chóng truyền đến não bộ. Pie lập tức mở mắt, đứng bật dậy.

Bóp...

- Đồ biến thái!

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ai Mới Là Biến Thái?

Sau khi lớn tiếng, Pie mới cảm giác vai mình đau nhói. Nhìn về phía Huy, lại thấy cậu ta đau khổ dùng tay che lấy miệng, mặt hiện rõ vẻ khó coi, ánh mắt ai oán nhìn mình.

- Huy... cậu... cậu có sao không? Tôi... tôi không cố ý!-Pie lấp bắp phân minh.

Huy tay bịt miệng, nhanh bước vào phòng tắm. Pie một hồi ngây người cũng nhanh chạy theo.

Pie vừa vào liền thấy Huy nhỏ ra một ngụm máu. Cậu ta một tay chống tay trên thành bồn rửa, một tay sờ trên miệng, cảm giác đau không thể tả nổi. Ai ngờ được Pie lại phản ứng bất ngờ như thế, chỉ một cái hất vai đi lên trúng cằm cũng đủ làm người ta đổ máu. Thân thủ học võ mười mấy năm, nhìn bên ngoài thì mỏng manh yếu đuối, mà chạm vào thì như đụng phải sắt đá.

- Huy... tôi xin lỗi!- Pie dùng ánh mắt “chó con” nhìn Huy.

Huy một lúc sau liếc nhìn về phía Pie. Ánh mắt ác quỷ khiến Pie rợn tóc gáy, theo quán tính lùi mấy bước. Cậu ta chậm chậm quay người, từ từ bước về phía Pie.

- Cậu... cậu muốn làm gì?- Pie vừa nói, vừa tự mình lùi lại. Trong đầu hiện lên vô vàn ý nghĩ.

Huy vẻ mặt vẫn dọa người, lại không nói lời nào, chậm chậm áp sát Pie vào tường.

.....

Sáng..

Pie cuộn mình trong chăn, lưu luyến hơi ấm áp ủ cả đêm qua. Nhớ lại hôm qua bị Huy hù một phen mất vía. Cậu ta áp sát Pie vào tường, hai tay đặt lên tường khóa Pie ở trong, dùng giọng nói mang âm sắc của địa ngục khế nhấn mạnh “Lần sau em đánh tôi một cái, tôi sẽ hôn trả em mười cái”. Pie nghe đến đó, nuốt nước bọt, giữa tiết đông se lạnh mà mồ hôi cũng đã bắt đầu tuôn rơi. Huy sau đó rời khỏi, để mặc Pie chưa kịp hoàn hồn đứng ngây ra.

Trở về hiện tại...

Đến tận 10 giờ, Pie mới chậm chạp rời giường, cẩn thận ló đầu ra khỏi phòng. Đột nhiên vang lên giọng nói ngay ngoài cửa.

- Có muốn đi trượt tuyết không?

- Há?- Pie mở to mắt kinh ngạc-Trượt tuyết ở đâu? Quanh đây tuyết vẫn chưa rơi mà?

- Hokkaido-Giọng Huy âm lãnh phát ra, tầm mắt vẫn dán trên gương mặt ngơ ngác của Pie.

Pie nhú mồm, suy nghĩ đến nơi Huy vừa nói. Hiện tại đang ở Osaka, muốn đi Hokkaido chẳng phải tốn rất nhiều thời gian? Đi chơi, đương nhiên là mục đích chính Pie sang đây. Nhưng đi chơi kiểu làm phiền người khác thế này, cảm thấy lòng thật áy náy.

- Đi xa như vậy? Cậu không cần làm việc sao?-Pie hỏi lại thăm dò.

- Lắm chuyện! Chỉ cần trả lời có đi hay không?-Huy hỏi, cái thái độ lạnh lùng giữ y như cũ

Thế là, Pie cùng Huy đến Hokkaido. Công việc của Huy không phải cậu ta bỏ dở, mà đang chờ kí hợp đồng, nên tạm thời rảnh rỗi. Với lại, Huy muốn cả hai có thời gian riêng bên nhau. Từ sau khi trở thành một đôi, đây chính là lần đầu hai người hẹn hò thực sự.

Đến vùng đất phía bắc lạnh giá, cả hai cùng nhau đi rất nhiều, ăn rất nhiều, chơi rất nhiều. Trong lần đi chơi này, Huy nhận tổng cộng hai mươi mốt cái, bao gồm đánh, đấm, đá...v...v.. từ Pie. Nguyên nhân chủ yếu là do cậu ta vô tình hay cố tình chạm vào cơ thể của cô bé.

Lúc bình thường, phải nói là Pie cực kì nhạy cảm, giống như một cô gái mới lớn mẫn cảm với những tiếp xúc của người khác giới. Chỉ cần đụng phải điểm nhạy cảm, Pie lập tức có hành động bạo lực. Lúc tỉnh thì ngang ngược như vậy, nhưng đến khi say, cô bé lại biến thành người cực kì biến thái...

- Vĩnh Huy, em muốn hôn anh!

- Há?-Huy bị Pie dọa cho ngây ngốc. Bình thường cạy miệng cũng không thèm gọi một tiếng “anh”. Đến lúc say lại gọi, không phải dọa chết người ta sao.

Phải mất vài giây trấn tĩnh, Huy mới cứng nhắc cúi người xuống, thuận theo yêu cầu của Pie, hôn lên môi cô bé. Bất ngờ, Huy bị hai tai cô bé quàng qua cổ, giữ chặt lấy. Mắt Pie chớp động, đôi môi đỏ, gương mặt say rượu ứng hồng đối mặt với gương mặt có phần hoảng sợ của Huy.

- Em ngủ cùng anh có được không? Ngủ kiểu người lớn ấy...

Huy giật mình, cười khò:

- Kiểu... kiểu người lớn? Ý em là...

- Kiểu JAV ấy, anh không biết sao? Mẹ Yumi bảo... người nào qua mười tám tuổi cũng đều xem cả...

Huy bắt đầu toát mồ hôi, mặt nửa cười nửa khóc “Ruột cuộc cô Yumi làm mẹ kiểu gì đây? Tập cho con gái xem JAV. Cô ấy không biết đưa con gái này thực sự là biến thái ngằm hay sao?”.

Nhìn gương mặt nửa tỉnh nửa mê của Pie, thật khiến người ta kiềm lòng không được. Huy đưa tay vuốt ve mái tóc Pie, nhẹ nhàng ôn nhu. Huy từ trước nay không hề nghĩ sẽ cùng Pie xảy ra chuyện gì đi quá giới hạn. Nhất là khi cô bé đang trong tình trạng không tỉnh táo thế này.

Đột nhiên, Huy bị Pie kéo ngã xuống giường. Còn cô bé tự mình nằm trên người cậu, nụ cười trên gương mặt Pie khiến Huy phát hoảng. Chưa dừng lại, Pie còn ngang nhiên tự mình cỡi áo.

- Pie đừng... đừng làm loạn nữa!

Sáng hôm sau...

Pie cuối cùng cũng thức dậy. Bất ngờ cảm thấy cả người bị một chiếc chăn cuộn tròn như miếng sushi. Quay nhìn sang, Pie phát hiện Huy nằm trên ghế sofa, vẫn còn đang ngủ say. Sau một hồi vùng vẫy, Pie cuối cùng cũng thoát ra được. Nhìn xuống, hoảng loạn phát hiện mình hiện tại không mặc gì trên người. Pie mặt đỏ gay, vớ lấy chăn quấn lên người chạy nhanh vào phòng tắm.

“Ruột cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao mình... mình không nhớ gì hết”- Vô vàn ý nghĩ hiện lên trong đầu, Pie chỉ nhớ tới đoạn cùng Huy uống rượu, về sau xảy ra chuyện gì cũng đều không biết.

Một lúc sau...

- Khang Vĩnh Huy!!!-Pie bước nhanh đến bên cạnh Huy, hùng hổ lay gọi cậu ta dậy.

Huy khó khăn mở mắt, vừa nhìn thấy Pie, cậu cau mày:

- Chuyện gì nữa đây?

- Tới qua...tới qua ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao... sao sáng nay... sáng nay...- Mặt Pie chuyển sang màu đỏ, lời nói tiếp theo không thể tiếp tục được nữa.

Huy nghe Pie nhắc chuyện tới qua, lại hiểu rõ Pie sau khi uống say sẽ không nhớ lúc say mình làm gì. Khóe miệng Huy nhếch lên ý cười tà ác, càng nhìn vẻ mặt bức xúc của Pie, cậu càng muốn chọc cô bé tức chết.

- Làm chuyện chúng ta nên làm. Giống phim JAV mà em hay xem ấy!

Pie đơ người, toàn thân như bị điểm trúng huyết không thể cử động. Không biết tới hôm qua đã nói gì, sao Huy biết cô bé xem thể loại phim đó? Huy chậm rãi đứng lên, từ từ tiếp cận, nở nụ cười châm chọc.

- Em có thật là mười tám tuổi rồi không? Ngực giống như chưa qua tuổi dậy thì.

Sốc... quá sốc. Tại Pie bắt đầu nhả khói, tay nắm thành quyền. Lời Huy nói như càn khẳng định tới hôm qua hai người họ đã xảy ra chuyện.

Bốp...chát... + n lần...

- Đồ biến thái! Biến thái. Sao cậu có thể... có thể lợi dụng lúc tôi say mà giờ trò chứ? Biến thái, biến thái! Tôi ghét cậu, ghét cậu, ghét cậu!!!-Pie không ngừng nhắm hướng Huy mà trút giận.

Huy sau khi để Pie đánh đã tay, từ từ lên tiếng:

- Mười bảy cái, cộng thêm bốn cái hôm trước, tổng cộng hai mươi một cái.

Pie cau mày, không hiểu Huy đang tính toán thứ gì, chỉ biết mình hiện vẫn chưa hả giận, muốn đánh cho cậu ta thêm vài trăm cái nữa. Huy đặt tay lên vai Pie, tựa cằm xuống vai cô bé, âm trầm cất giọng:

- Em yên tâm, khi chưa kết hôn tôi tuyệt đối sẽ không làm gì em đâu. Chuyện sáng nay em nhìn thấy, là do em tự mình làm, đồ cũng tự em cỡi, tôi chỉ là giúp bỏ cuộn em vào chăn. Riêng việc hai mươi một cái đánh này, tôi sẽ ghi nợ từ từ tính sau. Như đã nói hôm trước, em đánh một cái sẽ quy ra mười cái hôn. Em tự tính cũng biết bao nhiêu rồi chứ? Đại tiểu thư?

- Cậu! Cậu... tóm lại chính là biến thái!

Huy mỉm cười, không muốn phân bua thêm nữa, ung dung rời khỏi phòng. Toàn thân bị Pie đánh đến nổi chỗ hồng, chỗ tím, chỗ xanh. Không việc gì, tương lai Huy sẽ từ từ thuần phục con mèo hoang này.

Pie vừa xấu hổ, vừa tức giận. Hận một nỗi không thể nhớ được tới qua đã xảy ra chuyện gì. Cơ thể Pie nói cho cô biết, Huy thực sự không làm cái chuyện kia. Nhưng đối mặt với chuyện bị Huy nhìn thấy hết, Pie muốn mình ngay lập tức biến mất khỏi thế giới, không phải đối mặt với cậu ta nữa.

Qua lần này, Pie tự hứa với mình, không bao giờ động vào một giọt rượu nào nữa. Tuyệt đối không!

Tiếp...

P/s:

(Đối thoại giữa tác giả và nhân vật ^^)

Tg: Sau này trong đám cưới chẳng phải cũng uống rượu mừng sao?

Pie: Tôi không có đám cưới (cười).

Tg: Há? Ý cô là...

Pie: Đoán xem?

Tg: Huy có làm đám cưới, cô thì không (Sửng sốt ~.~) Có lẽ nào?

Pie: Tôi thích suy nghĩ của bạn, haha

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55:

Tạm biệt một tuần dài ở Nhật, Pie chia tay Huy, một mình về nước.

Một ngày trời âm u cuối tháng 12...

Pie đột nhiên tỉnh dậy rất sớm. Dự cảm trong lòng sắp có chuyện, lòng buồn chồn không thể ngủ tiếp. Nhưng là chuyện gì cô bé cũng không đoán được, chỉ biết hiện tại trong lòng cảm giác bất an. Đang ngồi thất thần trên giường, bất chợt cuộc gọi từ Minh Anh đưa tâm trí của Pie trở về thực tại.

Đầu bên kia chưa để Pie mở lời đã truyền tới giọng nói khẩn trương:

- Pie! Vừa nãy... vừa nãy huynh thấy Hime bị một nhóm người bắt lên xe. Huynh liền đuổi theo, đuổi đến đây thì bị mất dấu.

- Ở đâu? - Pie hỏi nhanh, tim nao loạn đập liên hồi.

Cuộc đối thoại ngắn nhanh chóng kết thúc. Pie mặc nhanh một cái áo thun cùng quần jean, khoác vội thêm một cái áo sơ mi caro phong rộng bên ngoài. Nhanh chóng lao xuống dưới nhà, vừa đi vừa gọi đến một người thân cận ở Từ Viên để xác nhận. Pie không biết có nên tin việc này không. Việc diễn ra quá đột ngột, cũng có thể đây lại là một trò bịp bợm của Hime. Vì Hime bên cạnh lúc nào cũng có ít nhất hai cận vệ nữ, chưa kể tài xế riêng và một người phụ tá. Sao có thể dễ dàng bị bắt đi?

Điện thoại đổ một tiếng chuông, bên kia đã nhanh chóng bắt máy. Chưa kịp để Pie lên tiếng, đầu bên kia vang lên tiếng nói vội vàng:

- Đại tiểu thư! Tiểu thư Hime bị bắt cóc rồi.

Nghi vấn đã được làm rõ, Hime chính xác đã bị bắt cóc. Pie nhanh gọi tiếp một cuộc gọi, lần này là quản gia.

- Đại tiểu thư...

Vừa nghe tiếng nói vang lên, Pie trực tiếp cắt lời:

- Các người bảo vệ Hime kiểu gì vậy hả? Bao nhiêu cận vệ như vậy cũng để nó bị bắt đi là sao???-Pie gần như quát lớn. Bàn tay cầm điện thoại tức giận đến nỗi run lên.

- Đại tiểu thư đã biết chuyện rồi sao? Xin lỗi đại tiểu thư, do đám cận vệ làm việc sơ xuất... Chúng tôi hiện đang dùng định vị để xác định vị trí của cô ấy.

- Tôi không muốn nghe lý do hay bất cứ lời xin lỗi nào. Điều quan trọng bây giờ là nhanh chóng tìm ra Hime cho tôi - Pie nói một hơi, lời nói đầy vẻ uy quyền hiếm thấy, cổ nín tức giận, tiếp lời-Điều người mang xe của tôi qua đây. Ngay, liền và lập tức!!!

Không đầy mười lăm phút sau, chiếc Mercedes S63 AMG màu trắng của Pie nhanh chóng được lái đến. Không bận tiếp chuyện với người cận vệ vừa lái xe đến, Pie khẩn trương lên xe, phóng nhanh đến địa điểm Minh Anh nói lúc nãy. Trong lòng không ngừng vang lên tiếng cầu nguyện “Tốt nhất là cô đừng xảy ra chuyện gì”

.....

Cùng lúc đó...

- Tỉnh rồi sao?

Hime mắt lơ mơ mở ra, ánh sáng chói vào làm mắt cô bé ban đầu chưa kịp thích nghi. Cùng với đầu óc mơ hồ vừa tỉnh dậy sau một hồi mê. Thật lâu sau Hime mới có thể nhìn rõ người đứng trước mặt. Cũng vừa lúc cảm giác mình ngồi trên ghế, tay bị dây trói vòng ra phía sau, miệng bị dán một miếng băng keo lớn. Hime vùng vẫy, nhưng dường như sức lực nhỏ bé không hề tác động đến sợi dây to chắc kia chút nào. Miệng không ngừng ứ ứ không nói thành tiếng.

Con người đứng trước mặt xem Hime vùng vẫy thật chướng mắt. Trục tiếp bước tới, hung hăng kéo miếng băng keo trên miệng cô bé. Khi vừa kéo miếng băng keo ra, lập tức vùng tay.

Chát...

Gương mặt Hime từ trắng biến thành hồng, trên mặt hằn lên năm dấu ngón tay. Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu cô bé bị đánh. Đừng nói là một cái tát, ngay cả một cái đánh nhẹ đều chưa từng bị người khác làm. Vậy mà hôm nay, có người ngang nhiên đánh Hime. Hime cảm phần dùng ánh mắt tức giận đối lại với con người trước mặt. Cô bé hiện tại rất muốn thoát ra, cào cấu, cắn xé, tốt nhất là một dao giết chết đứa con gái kia.

- Mày nhìn gì hả con ranh?-Cô ta nắm tóc Hime giật ngược ra sau, không ít sợi tóc vàng ngọc của Hime bị rơi xuống đất.

- Cô là ai? Sao lại bắt tôi? -Hime gào gào trong khuôn miệng nhỏ, đôi mắt chứa tia máu đỏ rực lên, nhắm thẳng người kia mà nhìn.

Người con gái kia đứng lặng vài giây, rồi bất chợt dùng tay hung hăng nắm cằm Hime hất ngược lên đối mặt với cô ta.

- Giả vờ làm gì, chúng ta không phải rất rõ về nhau sao, Lê Diệu Anh?

"Lê Diệu Anh? Nó nói mình là Lê Diệu Anh? Không phải là bắt nhầm người sao?" -Đầu óc Hime nhảy bèn ngay lập tức hiểu chuyện.

Ngay lúc đó, từ phía sau chợt vang lên giọng nam:

- Lâm Hân, cung tâm sự đã đủ chưa? Bọn này tay chân đã ngứa ngáy hết lên rồi đây.

Lâm Hân? Người này Hime không biết. Càng không biết cô ta với Pie ruột cuộc có thù oán gì đến nỗi dùng cách thức đề tiện này để đối phó. Tại thời điểm này, Hime không muốn suy nghĩ nhiều, họ có thù oán gì thì có liên quan gì đến cô, chẳng qua cũng chỉ là bắt nhầm người, nếu biết là nhầm có thể cô sẽ được thả. Suy tính đơn giản, Hime lập tức cất tiếng:

- Mấy người bắt nhầm người rồi, tôi không phải Diệu Anh.

Cả bọn nghe xong lập tức nhốn nháo. Lâm Hân đứng trước mặt Hime đã mặt cau mày có, nhìn Hime suy xét thật kĩ. Nhìn đi nhìn lại, ngoài gương mặt rất giống ra, từ thân hình cho đến cách ăn mặc thì đúng là một trời một vực.

Bắt nhầm sao? Nếu bắt nhầm thì sao? Thả con bé này ra, rồi đi bắt Pie? Đương nhiên Lâm Hân không có ngu ngốc nghĩ tới cách đó. Mục đích ban đầu chính là hôm nay quay một đoạn clip hoành tráng, khiến Pie thân tàn ma dại, về sau không có cách nào đối diện với cuộc đời. Nhất là không còn mặt mũi nào đối diện với Vĩnh Huy- đối tượng mà Lâm Hân yêu thích, chính Pie đã cướp mất. (Áo tưởng, chính cô từ bỏ cậu ta trước cơ mà ~.~).

- Lâm Hân, bắt nhầm người thật sao?-Một tên tiến lại, nhỏ giọng nói với Lâm Hân.

- Hình như vậy... Tôi cũng từng nghe con nhỏ đó có em song sinh-Lâm Hân khó chịu trả lời. Tay khoanh trước ngực rất ra dáng kẻ chủ mưu. Nghĩ ra được điều gì, khóe môi cô ta lại nhếch lên ý cười-Nhưng không sao, không ảnh hưởng đến kế hoạch. Hai đứa nó giống nhau như đúc, cho con nhỏ này thay con nhỏ kia diễn cũng được.

Hime từ xa không nghe rõ đoạn đối thoại, chỉ mơ hồ nghe được bọn chúng không có ý thả cô ra. Hiện tại, trong lòng Hime thầm cầu mong người ở Từ Viên nhanh chóng dùng định vị truy ra vị trí của mình.

Đột nhiên, dây trói được tháo xuống, Hime chưa kịp hiểu chuyện gì. Thì Lâm Hân lao tới nắm tóc cô kéo xuống khỏi ghế. Toàn thân Hime bị va xuống nền xi măng thô ráp, trượt một vết xước dài, máu bắt đầu rỉ ra. Hime vừa nhìn thấy máu, đầu óc trở nên căng thẳng, cơ thể run lên từng đợt. Hime sợ máu, rất sợ, thậm chí có thể vì nhìn thấy mà ngất đi.

Thời điểm nhận thức được tình huống nguy hiểm, Hime nhìn thấy từ phía sau, khoảng sáu, bảy tên con trai đã đứng sẵn ở đó từ bao giờ. Bọn chúng nhìn Hime chằm chằm, gương mặt hết thấy một bộ mặt đều giả, đang tập trung một điểm nhìn vào trên người cô. Chiếc váy dài màu trắng rách một đường dài, lộ ra đôi chân trắng ngần.

- Lâm Hân, bắt đầu được chưa?-Một tên cười cười lên tiếng.

- Trước tiên đùa giỡn một chút. Tôi muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của nó- Lâm Hân ngồi trên ghế, tay mân mê cái máy quay. Cô ta chính là muốn nhìn

thấy gương mặt Pie gián tiếp qua hình ảnh của con nhỏ này. Về đau khổ, hoảng sợ của Pie, cô ta rất muốn xem, chỉ để thỏa mãn sự căm hận trong lòng. Điên? Lâm Hân chính là điên thật rồi.

- Tôi với cô không thù không oán, việc gì phải đối phó tôi. Người cô nên tìm là Diệu Anh không phải sao? Muốn hay không, tôi đem Diệu Anh đến cho cô? Hay cô muốn tiền? Bao nhiêu? Cô ra giá đi-Hime vội vàng nói nhanh, cô chính là dùng phương pháp cuối cùng thương lượng cùng đám người này.

Nghe đến đó, Lâm Hân cười thành tiếng, vẫn ung dung ngồi trên ghế, nhìn xuống.

- Tiền? Bọn tao không bắt cóc tổng tiền. Mày nói đúng, tao với mày không thù không oán. Nên có oán, mày nên oán tại sao mày lại mang gương mặt giống với con khốn Diệu Anh!

Tiếp... Chương 54. Cầm phần cùng đau thương:

(Like, Share, Comment nhé nhé ^^)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56:

Hiện tại, đã nửa giờ trôi qua, Pie cũng đã đến được chỗ Minh Anh. Nhưng cả hai lại không biết nên đi đường nào. Vừa nãy, Minh Anh chỉ đuổi đến đây, liền thấy trước mặt hai con đường rẽ hai hướng. Vợ vàng gọi cho Pie thông báo tình hình, mong cô bé có thể nhanh nghĩ ra cách. Hoặc ít nhất giúp thông báo cho mọi người cùng tìm Hime.

Trong lòng Minh Anh nóng như lửa đốt, đã vậy nhìn cảnh Pie cứ đi tới đi lui trước mặt, cô bé không ngừng cắn móng tay, điệu dáng suy nghĩ đến quên cả mọi thứ xung quanh. Lâm Minh Anh được phen càng thêm nóng ruột.

Đang trong con rối trí, chợt tiếng điện thoại vang lên.

- Sao rồi?-Giọng Pie mang vài phần hấp tấp.

- Chúng tôi đã bắt được tin hiệu. Hiện sẽ nhanh tới đó giải cứu tiểu thư Hime.

- Ở đâu? Gửi trực tiếp bản đồ qua đây.

Lập tức hình ảnh được gửi qua. Nhìn sơ qua, Pie ngay lập tức thành thực nhập vào màn hình điện thoại. Thao tác nhanh đến nỗi, Minh Anh xem qua cũng bối phục. Con đường từ chỗ hai người đến chỗ Hime nhanh chóng được xác định, còn chỉ rõ khoảng cách là sáu kilomet. Không nói lời nào, cũng không nhìn đến Minh Anh, Pie bước vội vào xe, phát ra một câu.

-Chúng ta đi!

Vừa nghe đến lời Pie, bên trong điện thoại vang lên lời quát gia:

- Đại tiểu thư, cô không nên mạo hiểm. Nếu ngay cả cô cũng xảy ra chuyện...

Không để người bên kia nói hết câu, Pie đã vội khởi động xe, để lại một câu.

- Không nghĩ được nhiều như vậy.

Chiếc xe vòng một đường lớn, nhanh chóng lao vút đi. Vì đang ở ngoại ô thành phố nên xe cộ không nhiều, có thể dùng tốc độ tối đa để đi. Pie với kỹ thuật lái xe đạt đến thượng thừa, rẽ trái, rẽ phải đều không dùng quá hai động tác. Nếu để cô bé đi đua xe thật, chắc tương lai hẳn sẽ rất rực rỡ. Minh Anh ngồi bên cạnh, xem chừng đã bị tốc độ của Pie làm cho kinh hãi, luôn miệng lên tiếng nhắc nhở:

- Muội lái chậm một chút!

.....

Trở lại ngôi nhà hoang..

Lâm Hân nhếch mép cười, vừa nhìn vào máy quay vừa tỏ ý hài lòng. Chỉ là khúc dạo đầu đã đủ làm cho cô ta vui như vậy, hẳn phía sau còn có trò vui hơn nhiều.

Bên trong căn nhà, ngoài tiếng cười khà ó từ đám con trai vô sỉ, chỉ nghe tiếng hét yếu ớt đến khản cổ của Hime.

- Buông tôi ra... Không được đến đây... Không được chạm vào tôi...

Một đám bảy tên, đứng thay nhau mặc sức mà đùa giỡn. Giống như trò mèo vờn chuột, để con chuột đau đớn đến kiệt sức, rồi mèo mới từ từ ăn một cách ngon lành. Hime không phải chuột, mà là thiên nga, thân phận thật vô cùng cao quý. Còn đám người này, nói chính xác chính là mấy con linh cẩu bản thủ, với tiếng cười man rợ, cùng những hành động không bằng cả cảm thú. Chẳng qua là thiên nga vô tình rơi vào đám linh cẩu, dù thân phận cao quý, cũng khó lòng giữ được sự thanh cao...

Hime ra sức tìm một khe hở để thoát thân, nhưng đều bị tóm trở lại. Tóc bị nắm kéo đến nỗi rụng không biết bao nhiêu đếm xuể. Chiếc đầm trắng rách nát đã nhuộm màu xám, mái tóc dài vì đầm mồ hôi mà có phần bết dính. Trên làn da vốn một màu trắng hồng tinh tế, đã xuất hiện không ít vết xước cùng nhiều dấu bầm tím. Đôi chân trần vì đầm không biết bao nhiêu gạch sỏi cũng đã tanh mùi máu tươi.

Hime đuối sức, khó nhọc thở dốc... nhưng vẫn liều mạng chống trả. Sức con gái yếu thế, bị từng tên tiến đến ra sức đùa bỡn, kẻ vuốt ve, kẻ sờ soạng. Gương mặt Hime hiện lên sự oán hận cùng kinh tởm. Với mỗi lần bị đụng đến chỗ nhạy cảm, cô liền phản ứng kịch liệt, mang theo sự căm ghét không nương tay đánh trả. Bọn chúng ăn đòn, đương nhiên sẽ trả đòn.

Chát....

Gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không ngừng bị tác động, khoe môi tái nhợt xuất hiện cả một vết máu đỏ tươi. Hime bị đánh đến không đứng vững, trực tiếp ngã nhào xuống đất. Ánh mắt đề phòng không ngừng nhìn quanh, hai tay run run che chắn trước ngực. Không có nước mắt, chỉ có căm hận hiện diện trong đôi mắt sáng màu nâu kia. Hime hận, hận đám người không bằng cảm thú này, đám đưa cô ra đùa, đám thẳng tay đánh cô, đám dùng bàn tay vô si chạm vào cơ thể thuần khiết này. Nhưng Hime còn hận hơn hết thấy, một cái tên không ngừng xuất hiện trong đầu cô, nguyên nhân làm cô hứng chịu tất cả chuyện này-Lê Diệu Anh. Trong khi cô đang bị làm nhục ở đây, thì Pie- người đáng ra phải gánh chịu chuyện này, ruột cuộc đang ở đâu? Song sinh? Vậy người song sinh đó có nghe thấy một nửa của mình đang đau đớn gào thét đến tuyệt vọng?

- Chống trả cũng rất quyết liệt-Lâm Hân đặt máy quay lên bàn, không nhanh không chậm bước tới. Từ trên cao nhìn xuống chỗ Hime-Sao? Mới mở màn đã đuối sức như vậy? Lát nữa làm sao đủ sức phục vụ mấy anh ở đây?

Hime nghe xong liền thu người lại, cả cơ thể tựa như bé lại, toàn thân run lên mạnh mẽ. Chạy cũng đã chạy rồi, đánh cũng đã đánh rồi, bây giờ chỉ còn trông chờ vào người đến cứu cô ra. Đã lâu như vậy? Đám người Từ Viên làm ăn kiểu gì mà ngay cả một bóng người cũng chưa thấy đến? Thời gian như chỉ còn đếm từng giây, từng phút... Theo đó, nhịp tim Hime vì bị kích động không ngừng đập nhanh hơn.

Lâm Hân nhìn thấy vẻ mặt của Hime, chỉ cười như kiểu hài lòng. Xoay người bước đi, cao ngạo cất tiếng:

- Tôi hơi mệt rồi. Muốn làm gì thì làm, đừng gây án mạng là được. Nên nhớ quay lại cho cẩn thận, tôi còn muốn xem-Nói rồi Lâm Hân cất bước ra bên ngoài, cánh cửa mục nát khép hờ lại.

Chỉ còn Hime cùng bảy tên con trai trong căn phòng, hết thấy bọn chúng đều nhìn Hime bằng ánh mắt thèm thuồng. Không ngừng cùng nhau bàn luận những ngôn từ hết sức thô tục, rồi lại rộ lên tiếng cười.

- Đứng qua đây!-Hime bởi vì đứng không vững nên ngồi trên sàn, gắng sức lùi lại phía sau. Đến khi chạm vào bờ tường lạnh lẽo, tâm cô cũng theo đó chết xuống. Cả thân thể truyền đến một đợt lạnh buốt.

Một tên cười tục tĩu, giữ chặt hai cánh tay Hime áp sát sàn nhà. Mấy tên kia rõ ràng không định né tránh mà còn vô cùng hào hứng đứng xem... Còn có cả một tên rất chuyên tâm đang cầm máy quay quay lại. Hime không ngừng lắc đầu lia lịa, miệng khô cứng không ngừng kêu la.

- Buông tôi ra!!!

Chiếc đầm bị hằn xé rách để lộ áo lót màu trắng, bên trong chiếc áo mỏng manh là một cơ thể có phần trưởng thành. Bờ ngực lấp ló không ngừng kích thích hân. Hân nuốt nước bọt, từ từ cúi người thưởng thức..

.....

Kết.... chiếc xe thẳng nhanh vang lên một tiếng chói tai.

Pie không nói lời nào nhanh chóng lao xuống xe. Minh Anh không nhanh bằng Pie, cũng vừa mở cửa vội vàng xuống. Pie từ xa đã nhanh chóng xác định được căn nhà hoang phía trước, không suy nghĩ nhiều chạy nhanh về hướng đó. Minh Anh lý trí hơn, phân tích tình hình, hoàn toàn không biết kẻ bắt cóc là ai? Nếu tự nhiên xông vào có nguy hiểm cho Hime? Nếu không may, còn nguy hiểm đến cả Pie và cậu. Dù biết Pie cùng cậu đều là cao thủ, cùng liên hiệp lại đánh cả ba bốn chục tên cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu bọn chúng có vũ khí, chỉ e không địch lại nổi.

Minh Anh đuổi kịp Pie, nhanh kéo Pie lại, vội vàng nói nhanh:

- Mọii bình tĩnh, chúng ta quan sát tình hình rồi hành động.

Ruột gan Pie không hiểu sao nóng như lửa đốt. Cô bé không phải không nghĩ đến những vấn đề Minh Anh nghĩ, thậm chí trong ngắn ngủi ba phút lái xe đến đây đã nghĩ qua hết các vấn đề. Chỉ là ngay bây giờ, trong lòng thôi thúc cô bé mau chóng cứu Hime, không ngừng dâng lên cảm giác đau đớn đến khó tả.

Bỗng... từ trong đầu Pie vang lên tiếng kêu của Hime “Bỏ tôi ra!!! Thả ra”. Pie liền không thèm nghĩ thêm nữa, không nói lời nào, hất tay Minh Anh ra khỏi tay mình. Nhắm thẳng hướng căn nhà kia chạy đến. Từ trong sâu thẳm con tim Pie không ngừng gào thét “Hime! Hime! Em nhất định không được xảy ra chuyện gì”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57:

- Con nhỏ cứng đầu này, cuối cùng cũng biết phục tùng. Nếu ngay từ đầu ngoan ngoãn nghe lời thì đâu có bị đánh-Tên tóc vàng vuốt ve trên gương mặt đầy đất cát của Hime. Nụ cười mang theo ý giễu cợt.

Hime không còn chút sức lực, một hồi vùng vẫy khiến toàn bộ năng lượng tiêu biến không còn gì. Hime nhắm chặt mắt, một giọt nước mắt rơi xuống. Giọt nước mắt chứa đựng cảm phần tốt cùng, cảm giác muốn ngay lúc này, giải thoát cho chính mình.

- Mày còn không nhanh tiếp tục, nói nhiều làm gì. Tính cho bọn tao còn phải chờ đến khi nào?-Một tên ngồi trên bệ cửa sổ cất lời cợt nhả. Kéo theo nhiều tiếng nói của mấy tên còn lại.

- Rồi rồi...-Tên tóc vàng vừa cười nói, vừa đưa tay mở khóa quần.

Hime nghe thấy tiếng động bên tai, nhưng lại chỉ là một mảng u đặc không rõ. Trong tâm cô chỉ nghe duy nhất tiếng lí trí đang nói, nói cô ngay lập tức nhanh kết thúc mọi chuyện, ít nhất tại thời điểm này, giữ cho mình chút trong trắng cuối cùng. Khi lưỡi bắt đầu nằm giữa hai hàm răng, chuẩn bị cắn xuống. Đột nhiên, cửa phòng hung hăng bị đập văng ra. Hime nghe thấy tiếng bước chân hung hăng chạy vào. Một tiếng nói thân thuộc vang lên gọi tên cô “Hime”. Tâm Hime chợt an tĩnh xuống, buông bỏ mọi cố gắng của bản thân, từ từ chìm vào hôn mê. Những chuyện về sau cô hoàn toàn không biết đến....

.....

Cũng không cần biết trong này có bao nhiêu nguy hiểm, có bao nhiêu người, Pie mặc kệ tất cả. Chỉ biết trong đầu, tiếng Hime không ngừng gào thét cầu cứu, trong tâm không ngừng dâng lên sóng cuộn, bão lửa.

Pie sau khi tự mình xông vào căn nhà hoang. Đi theo tiếng nói phát ra từ trên lầu. Thăng chân tung một cước, bản lề vốn gỉ sét nhanh bị bung ra.

Cảnh tượng trước mặt, đã ám ảnh Pie cả quãng đời còn lại. Hime nằm trên sàn, tóc tai bết, thân trên phơi bày không có mảnh vải che chắn, một tay rơi trước ngực không đủ che đi phần da thịt lộ bên ngoài, phần váy dưới rách nát khó coi. Tay chân đầy đất cát, cùng nhiều vết bầm tím thương tâm. Hime trong mắt Pie mãi mãi là một bộ dáng cao ngạo, thuần khiết trong sáng. Ngoài mặt Pie luôn tỏ ra chán ghét, thực tâm Pie vốn luôn ngưỡng mộ bộ dáng thanh cao từ Hime. Nhưng không ngờ có ngày lại biến thành thê thảm như vậy.

Pie tức giận nắm chặt bàn tay, răng cũng nghiến lên thành tiếng, trong mắt nổi cả những sợi máu đỏ kinh người. Sau khi phân tích một lượt, phòng có bảy tên, thân thể “to con rề tiền”, độ tuổi cũng chỉ sắp xỉ cô bé. Đối phó với chúng dễ như trở bàn tay.

Pie rất nhanh, không một lời, lao vào thẳng một cước đá bay tên tóc vàng đang áp trên người Hime. Hấn bị hành động đột ngột của Pie không kịp trở tay, liền bị bay thẳng đến bên bờ tường, lúc tiếp đất cơ thể đã va đập đủ lớn, máu từ trên đầu rỉ ra. Pie cười áo sơ mi ca rô bên ngoài khoác lên người Hime, run rẩy cùng đau đớn như nhìn chính mình bị thương nằm đó. Tay Pie nhẹ nhàng đỡ Hime từ sau đầu, thuận thế lấy thân làm điểm tựa cho cô.

- Hime, có sao không? Tỉnh lại! Tỉnh lại đi!

Sáu tên kia vừa kịp hoàn hồn sau khi nhìn tên tóc vàng bị một đá thê thảm, liền chuyển hướng sang hai chị em. Nhận thấy con nhỏ vừa mới lao vào giống con nhỏ kia như đúc, lại có vóc dáng tương đương. Nhìn đến bộ dáng khinh địch, suy nghĩ con nhóc này cũng sẽ như con nhóc kia, dễ dàng bị bắt nạt. Không rõ bọn chúng rốt cuộc có biết suy nghĩ hay không, sau khi nhìn thấy đồng bọn bị Pie một đá xử đẹp, còn không biết thân biết phận, lại còn buông lời trêu chọc cô bé.

- Cứ nghĩ một em không đủ, nay lại thêm một em. Vui đùa cùng lúc với cặp song sinh, tao thật có hứng thú.

- Tao cũng chưa thử, có thể sẽ rất vui đó.

Pie tức giận bốc hỏa, toàn thân toát ra khí nóng. Trên tay cô bé còn đang đỡ lấy Hime nên không thể động thủ được. Chỉ là đang đợi thêm người, sẽ không lo lắng mà ra tay xử lý đám người này. Nhưng vẫn không nhẫn được nghiến răng, găng lên tức giận:

- Bọn mày ngậm miệng chó lại!!!

Vừa lúc, Minh Anh cũng đã vào tới. Lần đầu nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Minh Anh cũng như Pie, không thể nào diễn tả được. Minh Anh tình mắt nhìn thấy một tên cổ che đầu phía sau một máy quay phim. Cậu nhanh sải bước đến, hung hăng giựt lấy. Toàn bộ cảnh quay bên trong khiến đầu óc cậu trở nên căng cứng, lòng cuộn cuộn đau đớn. “Tiểu công chúa” của cậu liên tục bị hành hạ, đứng trong vòng tròn để mặc bọn chúng đùa giỡn, lại còn không ngừng kêu gào. “Tiểu công chúa” mà cậu vẫn luôn từ xa ngắm nhìn, vẻ đẹp dịu dàng mang chút lạnh lùng thờ ơ. Dù là vậy, nhưng cậu vẫn không hiểu sao mình lại rất thích. Cậu chưa từng nghĩ đến, có ngày “tiểu công chúa” lại bị biến thành thế này?

- Sur huynh, giúp muội chăm sóc...

Pie còn chưa kịp nói hai từ “cho Hime”. Tiếng máy quay rơi vỡ, những mảnh vỡ văng ra nền. Pie thoáng chút kinh ngạc, lập tức nhìn thấy Minh Anh lộ ra vẻ mặt hung dữ chưa từng có. Một cú móc đột ngột khiến tên cầm máy quay lúc này gục ngã, liên tiếp đá về phía hắn ta. gương mặt đáng sợ, quá đáng sợ. So với vẻ đáng sợ của Vĩnh Huy, chính là ngang ngửa.

- Minh Anh! Muội không đỡ nổi Hime. Trước mắt huynh giúp muội đưa Hime ra khỏi đây-Pie nhanh nói lưu loát.

Minh Anh nghe thấy lời Pie, kéo hỏa xuống, bước nhanh đến. Nhẹ nhàng bế Hime lên, ánh mắt hạ xuống một tầng thấp, để Hime tùy tiện dựa vào người mình, đi đến trước cửa.

Pie vừa rảnh tay, rất nhanh một đá đến tên điều cốt cô bé lúc này, mang theo âm sắc lạnh lùng đáng sợ.

- Mày muốn vui về? Được! Hôm nay tao sẽ chơi vui về với bọn mày.

Hắn ta sau khi bị đánh choáng váng, dĩ nhiên có tức giận, liền lao mình đến định đánh trả. Mấy tên khác cũng nhào vào tiếp ứng. Pie đừng nói chỉ bảy tên, có cả hai mươi tên ở đây cũng đều gọn gàng xử lý hết.

Tiếng bốp chát vang lên mỗi lúc một nhiều. Kèm theo là vô số tiếng quát tháo tức giận từ Pie.

- Dám động đến Hime! Ngần lần không thể tiếp tục sống. Đi chết đi! Chết đi! Chết đi!

Minh Anh đứng ở cửa vẫn chưa rời đi. Một là lo sợ Pie sẽ xảy ra bất trắc, hai là chặn đường chạy trốn của bọn chúng. Hề có tên nào muốn thoát thân, liền bị cậu cho một cước trở vào bên trong, cho Pie mặc sức trút giận. Vốn vương bận Hime trên tay, nhưng Minh Anh thân thủ không hề kém đi chút nào. Hành động nhanh nhẹn, mạnh mẽ. Pie cũng rất lợi hại, một mình thân con gái có thể nhanh xử gọn cả thầy. Nếu ban đầu người bị bắt là Pie, có lẽ sự việc đã không chuyển biến nghiêm trọng. Hime sẽ không bị hành hạ, sẽ không bị làm nhục. Cuộc đời chính là không có từ “nếu”, cho nên sự thật có tàn khốc đến đâu, cũng chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận.

Mặt mày hết thấy bảy tên đều bị một màn bạo lực làm cho biến dạng hồng bết, khắp cơ thể bầm tím, da thịt trầy xước, máu chảy dọa người. Pie vẫn chưa hết tức giận, liên tục đánh, cô bé không quan tâm chúng có thể nào, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Hime bị hành hạ kia, chỉ hận một nỗi không đánh chết lũ súc sinh này. Đánh đến khi chính mình cũng cảm thấy hao tổn sức lực, Pie bước tới, giẫm lên người một tên, ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống.

- Tại sao bọn mày bắt giữ người?

Tên kia vì bị hỏi bất ngờ, còn chưa kịp nhận thức được câu hỏi, chậm chạp suy nghĩ. Pie lại không nhẫn được, một đạp giáng xuống trên người hắn, quát lớn:

- NÓI!!! Ngay lập tức trả lời.

Tên kia bị đá đau đến nổi co quắp người lại, thét lên một tiếng. Minh Anh đứng ở cửa vẫn im lặng này giờ, thấy Pie tra tấn người, xem cũng đến lo lắng, sợ là xảy ra án mạng thật.

- Đánh nữa sẽ chết người. Chúng ta trước là đem Hime đi bệnh viện. Báo công an đến giải chúng đi.

- Huynh đi trước, muội đợi người ở Từ Viên tới-Pie đổi giọng trầm thấp nói với Minh Anh, xem chừng Minh Anh còn chần chừ không quyết, Pie bồi thêm một câu-Hime thân thể yếu, nếu chậm sợ sẽ xảy ra chuyện. Huynh yên tâm, ở đây muội tự lo được.

Minh Anh cuối cùng cũng bị thuyết phục rời đi. Không quên để lại một câu.

- Cần thận!

Sau khi nhìn Minh Anh xuống lầu đi khỏi, Pie đứng nhìn hết một lượt, chú ý đến tên còn đang cử động, thẳng chân bước đến, tiếp tục truy xét. Vẫn là câu hỏi lúc này, lần này Pie không vội nóng nảy đánh người, đang kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời.

Tiếng bước chân chậm chậm, khẽ tiến đến gần...

Từ sau lưng Pie, trong không trung một bàn tay đang nắm một con dao nhỏ vút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58:

Bốp...

Con dao theo cú đá bất ngờ rơi xuống đất.

Pie lạnh lùng nhìn con người đứng trước mặt mình. Gương mặt quen thuộc của kẻ thù, đã lâu không xuất hiện.

- Lâm Thực Hân, đã lâu không gặp.

Lâm Hân còn chưa hết hoàn hồn. Vốn tưởng đã đạt được mục đích cầm con dao xuống người Pie, không ngờ Pie lại nhanh hơn một bước, xoay người đá vào cánh tay cô ta. Khiến con dao rơi xuống, đã vậy còn khiến cánh tay bị một đợt đau thấu xương. Lâm Hân ôm cánh tay đau đớn, nhìn gương mặt đáng sợ của Pie còn vương một ít máu tươi, cô ta bất giác sợ sệt, lùi một bước.

Lúc này, nhìn cử động mắt của một tên nằm trên nền, cộng thêm cái bóng mờ từ phía sau, Pie đã nhìn ra được ở sau lưng mình có người. Pie lập tức phản ứng nhanh nhẹn, xoay người tung một đá trúng trọng tâm, khiến con dao rơi xuống. Muốn chơi xấu sau lưng? Lâm Hân chọn nhắm người rồi.

- Là mày sai người bắt Hime?-Pie duy trì vẻ mặt lạnh lùng, tiến đến gần Lâm Hân.

Mất mấy giây cũng không nghe thấy Lâm Hân trả lời, Pie không do dự vung tay cho cô ta một cái tát, khiến cô ta đụng phải tường, va đập mạnh.

Lâm Hân mặt mày tái xanh, nhanh chóng bị trượt xuống, cả thân người ngồi trên nền. Ít giây sau, cô ta cười, cười thành tiếng như điên như dại, trong tiếng cười còn mang theo lời châm chọc.

- Người tao muốn bắt là mày. Ai ngờ con nhỏ kia xui xẻo.

- Hime với mày không thù không oán. Sao mày có thể đối xử với nó như vậy? Há???-Pie tức giận, gần như hét lên.

- Tuy không trả được hận. Nhưng mày biết hay không? Có người sẽ thay tao hận mày-Lâm Hân ngừng một chút, xem đến sắc mặt biến đổi của Pie, nhếch mép cười khinh-Em gái mày vì mày mà ra nông nổi này. Tao chắc chắn, nó sẽ hận mày đến chết! Hahaha

- Con khốn!-Pie vung tay, không ngừng nhắm thẳng người Lâm Hân đánh tới.

Trong lòng Pie đầy căm phẫn và đau lòng. Lâm Hân nói đúng, Hime chắc chắn sẽ vì việc này, hận Pie đến chết. Nếu đổi lại là Pie, có lẽ cô bé cũng không thể không ghi hận. Tình cảm chị em vốn không lạnh, nay lại thành ra hai người đứng giữa hai bờ vực, vĩnh viễn bị chia cắt.

Chợt... tiếng cười của Lâm Hân ngừng lại, mặt cô ta nhăn lại, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Lâm Hân không ngừng ôm bụng, phát ra tiếng rên khế. Pie ngừng đánh, đứng một bên quan sát, thấy dưới lớp áo phồng rộng, bụng Lâm Hân hình như to bất thường. Suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Pie không tin nổi những gì mình nghĩ “Lâm Hân có thai? Thật là có thai sao?”

Còn đang ngu ngơ đứng suy nghĩ. Pie không hề chú ý đến mấy tên kia. Chúng từ sau bờ dây, lết thật nhanh ra khỏi phòng. Bọn chúng muốn mau chóng chạy thật nhanh, không muốn phản kháng tí ti nào nữa, tình hình là không còn đủ sức. Pie quá đáng sợ, ra tay quá tàn nhẫn.

Lâm Hân trong cơn đau nhưng vẫn theo dõi thấy động tĩnh từ xa, thấy đồng bọn đang dần thoát ra, cô dùng sức nói một câu:

- Đốt đi!

Khi kịp nhận ra đám người kia chạy trốn, Pie hét lớn, nhanh chóng quay người định đuổi theo.

- Ê, đứng lại!!!

Rất nhanh, Lâm Hân vươn người tới, ôm lấy chân Pie khiến cô bé không thể nhúc nhích.

- Nếu phải đi... hãy cùng đi...-Lâm Hân khó khăn nói từng chữ, môi khẽ cười lạnh một tiếng.

Pie không hiểu ý tứ trong lời nói Lâm Hân, cũng không có thời gian để quan tâm, nhanh chóng đẩy cô ta ra, nhất định đuổi theo đám người kia. Nhưng chỉ vừa đến đầu cầu thang, Pie liền ngửi thấy đặc biệt mùi xăng xộc vào mũi. Nhớ câu nói lúc này của Lâm Hân, hai chữ “đốt đi”. Đốt? Chẳng lẽ bọn chúng là định phóng hỏa nơi này sao?

Bỗng... Một thứ gì đó bị quăng tới theo đường cong, lạng lẹ tiếp đất.

Phụt... Toàn bộ cầu thang rực lửa, lửa nhanh cháy lan ra khắp căn nhà hoang. Khói đen bao trùm, không khí trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Pie bị khói làm cho ngạt, không ngừng ho sặc sụa. Nhìn biển lửa bên dưới, tim không ngừng đập khẩn trương. Lối đi duy nhất đã bị lửa nuốt lấy. Hai tầng, nếu như nhảy xuống, nghiêm trọng lắm cũng chỉ gãy tay, gãy chân. Nhưng dưới kia bao trùm trong biển lửa, nếu nhảy xuống chắc chắn không chỉ đơn giản bị

gãy tay gãy chân mà có nguy cơ bị bỏng nặng, đó là chưa kể xảy ra bất trắc khiến bản thân mất mạng.

“Nếu phải đi, hãy cùng đi” nhớ đến câu này của Lâm Hân, Pie chợt sửng sốt. Là Lâm Hân tính toán, đến cuối cùng sẽ mang Pie chết theo cô ta. Cô ta có thai, không nghĩ cho đứa con sao? Muốn trả thù, đến một mạng đổi hai mạng cũng làm. Quả thật quá độc ác, quá ngốc nghếch.

.....

Minh Anh đã đưa được Hime ra xe. Cậu nghe từ trong miệng Hime không ngừng rên rỉ câu “Buông ra”. Thân thể cô cũng theo đó khó chịu cử động một chút. Rõ ràng trong lúc hôn mê, tâm trí cô vẫn luôn bị một màn kia ám ảnh kịch liệt. Minh Anh cảm nhận được cơ thể Hime không ngừng run rẩy, từ trong vòng tay cậu không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra. Minh Anh chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Hime dỗ dành, vuốt vuốt mái tóc rối của cô, khẽ cất giọng:

- Tiểu công chúa, đừng sợ! Anh là Jun, anh là Jun đây.

Trong quá khứ, Minh Anh nhớ rõ, có lần nhìn tiểu công chúa của cậu bị té ngã, khóc rống lên. Hai bà mẹ còn chưa kịp đến xem. Cậu đã nhanh nhẹn chạy đến, ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu cô bé, non nớt nói lời an ủi “Tiểu công chúa, đừng sợ. Có anh ở đây”. Cô bé ngưng khóc, ngược mặt xinh đẹp nhìn cậu, lời nói còn chưa rõ ràng, thốt lên một từ “Jun”. Liên sau đó đưa tay chỉ chỉ vào chân, ý bảo ở đó có vết thương, rất đau, chính là muốn làm nũng với cậu. gương mặt bé con bầu bĩnh ngay lúc đó khiến cậu ngây ngốc một chút. Bốn tuổi cậu còn nhớ. Còn cô, hai tuổi chắc đã quên rồi.

Câu nói Minh Anh thốt ra, không biết Hime có nghe thấm hay không, một lúc sau không thấy run rẩy nữa, âm trầm tiếng thở phát ra.

Minh Anh một phần lo lắng cho Pie bên trong kia, một phần đợi người tiếp viện từ Từ Viên, một phần không biết lái chiếc xe này như thế nào. Nên đành ngồi trong xe, chờ đợi.

Không lâu sau, một loạt xe hơi chạy thẳng đến, đám người từ trong xe gấp gáp đi ra. Họ nhanh chóng nhận ra chiếc xe màu trắng quen mắt của đại tiểu thư đang ở phía trước, bên trong hình như có người. Không chậm một bước, đám người dẫn đầu là ông quản gia bước vội đến.

- Tiểu thư!...

Tiếng nói của ông quản gia còn chưa xong, Minh Anh ra hiệu ý bảo ông ta khẽ giọng, tránh ảnh hưởng đến Hime. Ông quản gia liền hiểu ý, gạt đầu, quan sát Hime một lượt, liền phát tay ra hiệu đám cận vệ. Đám cận vệ không cần ông ta nói lời nào cũng tự động hiểu, đem đến một cái túi, bên trong là áo khoác dáng dài của Hime, đem giao cho Minh Anh. Minh Anh đem Hime bọc trong chiếc áo kia, cẩn thận không để lộ chút da thịt, trước sau ôn nhu nhẹ nhàng đối với cô như thể bảo bối trân quý.

Ông quản gia đang định hỏi Minh Anh, đại tiểu thư đang ở đâu. Lời đến miệng chưa kịp phát ra, thì..

Đột nhiên...

Phùng...

Từ căn nhà hoang, lửa cháy nghi ngút, khói tạo thành từng mảng đen bay lên trời.

Liên sau đó, một đám người trên những con xe mô tô gầm rú phóng ra. Đám người đó đụng mặt người của Từ Viên, thấy tình hình lực lượng yếu thế hơn hẳn, tính vòng xe lại.

- Đám người đó đã bắt Hime! Có ít nhất bảy tên-Minh Anh nói lớn.

Nghe Minh Anh nói. Lập tức, đám cận vệ được đào tạo bài bản, trang bị cẩn thận nhanh chóng chạy nhanh đến không chế hết thấy. Đám hạ lưu đó lại ăn thêm một trận đòn no, mới chính thức hết chống cự, buông tay chờ chết.

Đám lửa từ xa xa phía căn nhà không ngừng cháy to. Trong đầu Minh Anh dâng lên một đợt hốt hoảng “Mấy tên này, chẳng phải bị Pie khống chế sao? Nếu chúng đã thoát ra được, lẽ nào Pie đã xảy ra chuyện gì rồi?”. Nghĩ tới đó, Minh Anh liền đặt Hime từ trong tay xuống băng ghế xe, lao người ra ngoài, hướng ngôi nhà đang bốc cháy kia, chạy không kịp suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59:

Minh Anh còn chưa kịp lao vào trong, từ bên hông của căn nhà, xuất hiện bóng người.

Là Pie, còn có thêm một người khác nữa. Minh Anh nhanh chuyển hướng chạy đến.

- Pie! Muội có sao không?-Minh Anh quan sát Pie hết một lượt.

- Đưa cô ta đến bệnh viện nhanh...-Pie còn chưa nói xong chữ “đi”, toàn thân cô bé vô lực ngã xuống trên cỏ.

- Pie!!!-Minh Anh đỡ Pie lên, cố gắng lay gọi nhưng vô ích. Pie đã hoàn toàn bất tỉnh.

Cô gái bên cạnh Pie cũng đã ngất đi từ lúc nào, Minh Anh không biết cô ta là ai. Quan sát thấy từ trên bắp chân cô ta có một dòng máu tươi chảy ra. Kinh nghiệm học y cho cậu biết, hiện tượng này là liên quan đến mang thai. Nhiều máu chảy ra thế này, thực sự rất nguy hiểm cho cả mẹ lẫn con.

.....

“- Lâm Hân, mày điên rồi sao?-Pie thét lớn, hai tay giãy run nắm lấy cổ áo Lâm Hân.

Lâm Hân đang trong cơn đau, chỉ gắng nở nụ cười, cười trên sự bất lực của Pie và trên sự đắc ý của chính mình.

Pie không đổi co với cô ta nữa, buông lỏng tay, đứng dậy chạy loạn tìm hướng thoát thân. Pie đứng từ cửa sổ nhìn xuống, bên dưới là cây đại cùng cỏ, nếu nhảy từ đây xuống có thể là cách duy nhất.

Nhưng trước hết phải loại cái song sắt chắn ngang. Căn nhà này tuy có phần cũ nát, nhưng cái song sắt này không hề dễ dàng đối phó tí nào. Pie hết dùng lực, rồi lại lấy vật cứng đập mạnh, đều không sao xê dịch. Pie đến thờ cũng không thờ nổi nữa. Không khí ngày càng ít đi, khói đen bao trùm.

Lâm Hân ngồi đó không ngừng cười lớn chế giễu. Xem Pie tìm mọi cách nhưng không thoát được, Lâm Hân có phần mãn nhãn. Tin chắc lần này Pie phải chết cùng cô ta thật.

Cuối cùng, Pie quyết định không đập song sắt nữa, liều mạng đập luôn bức tường. Tường gạch cũ thì dễ hơn là sắt, nhưng tôn của Pie không ít công sức, tay chân cũng bị trầy xước không nhẹ, thậm chí trên cánh tay còn một vết rách, máu không ngừng chảy ra.

Khi bức tường xuất hiện một lỗ hổng, Pie dùng hết sức lấy đà, tung một cước, dồn hết sức vào đôi chân, đá lên. Tường gạch nhận lực lớn nhanh chóng đổ xuống. Pie vui mừng thờ hồn hên. Định lao mình thoát thân. Chợt, nghe thấy tiếng ho của Lâm Hân, Pie quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Hân đang dần bị khói nuốt chửng, cô ta không ngừng ho sặc sụa. Lý trí Pie nhanh bị trái tim chiếm lấy, Lâm Hân đáng bị như vậy, đây là cái kết thỏa đáng cho việc cô ta bày ra. Nhưng đứa bé trong bụng cô ta vô tội. Pie không thể vì căm hận cô ta mà bỏ mặc một sinh linh. Không có thời gian suy nghĩ nhiều. Pie chạy đến, kéo Lâm Hân đứng lên, lạnh lùng cùng chán ghét nói một từ.

- Đi!

Lâm Hân muốn chống cự, nhưng không còn sức để chống cự, tùy ý để Pie kéo cô ta.

Vào lúc cả hai rơi xuống dưới, Lâm Hân ngất xỉu. Pie lại giống như hai năm về trước, dùng thân mình đỡ cho cô ta, chọn cách chính mình rơi xuống. Toàn thân vô lực nằm xuống, ngay khoảng khắc đó, Pie cảm nhận một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình, không ngừng gọi tên cô”

Pie giật mình mở mắt, thấy trước mặt khoảng trắng của trần nhà, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng thoang thoảng, tâm trí Pie nhanh chóng định hình được nơi mình đang nằm.

- Em tỉnh rồi!

“Giọng nói này... quen quá, chẳng lẽ?”-Pie bất giác quay đầu nhìn sang, vừa ngay nhìn thấy Vĩnh Huy cũng đang nhìn mình.

- Cậu về rồi? Tôi không phải đang nằm mơ?-Pie chớp chớp đôi mắt, khẽ giọng.

- Ừm, về từ hôm qua. Em bất tỉnh được hai ngày rồi.

Tay Pie vẫn đang nằm gọn trong bàn tay Huy, tay cậu ta quả thực lớn, ấm áp vô cùng. Giác mơ về trận sinh tử hôm đó thật đáng sợ, khi tỉnh lại, Pie bị ám ảnh đến phát run. Pie cảm nhận được toàn thân đau nhức, đặc biệt tay chân mỏi rã rời, một bên tay dường như rất rất đau.

Huy nhìn thấy Pie trầm ngâm không nói, gương mặt cô bé lại thoáng vẻ khó khăn, trong lòng cậu cảm giác đau vô cùng. Huy đã được nghe Minh Anh kể rõ đầu đuôi sự việc. Và qua việc thẩm vấn bảy tên bắt cóc kia. Huy đã hoàn toàn hiểu rõ, chính Lâm Hân đã bày ra kế hoạch bắt cóc Pie. Sau đó muốn làm nhục cô bé, quay lại clip, rồi dùng đoạn clip đó từ từ tống tiền. Thủ đoạn của cô ta quá ngoan độc, suy tính cũng rất kỹ lưỡng. Cô ta còn tính toán đến việc nếu kế hoạch thất bại, sắp xếp sẵn mồi chôn cho Pie, chính là trận hỏa hoạn được chuẩn bị hôm đó. Nhưng cô ta không ngờ bắt nhầm người và chính mình cũng xém chút chôn chôn trong biển lửa. Mục đích không thành công, nhưng hậu quả cô ta để lại, chính là trận sóng gió cho cả Pie lẫn Hime.

- Hime đâu rồi?-Pie cất giọng yếu ớt, mắt hướng về phía Huy-Nó có sao không?

Khi nghe Pie hỏi đến Hime, Huy khựng lại một giây, sau đó cứng nhắc mỉm cười:

- Hime không sao. Em yên tâm nghỉ ngơi đi.

- Nhưng mà...

Lời nói còn chưa nói xong, Huy đã cắt ngang lời Pie, đưa tay xoa xoa tóc Pie, ôn nhu nói:

- Hime vừa uống thuốc ngủ rồi. Đợi Hime tỉnh chúng ta sẽ thăm. Em có đói bụng không? Muốn ăn gì không?
- Cháo-Pie nói xong, ngừng suy nghĩ một chút, rồi lại nói-Muốn ăn cháo thịt cậu nấu.
- Được. Ngủ thêm chút đi, anh về nhà nấu cho em

Pie mỉm cười, ngoan ngoãn nhắm mắt. Huy ngồi thêm một lát, nhìn Pie im lặng nằm ngủ, yên tâm rời phòng.

Tiếng cửa phòng vừa đóng lại, mắt Pie lại từ từ mở ra. Cô bé tháo ống truyền dịch, khập khiễng bước xuống giường. Pie lo lắng cho Hime. Lúc này quan sát thấy biểu hiện bất thường của Huy khi nhắc đến Hime làm Pie càng thêm nghi ngờ. Nhất là trong lòng cuộn cuộn đợt sóng không yên, tâm tính mäch bảo, Hime nhất định không ổn.

Bệnh viện này chính là bệnh viện lúc trước Pie từng bị sốt đưa đến đây, nên nhìn chung cũng khá quen thuộc. Pie bám tường, nem theo hành lang bước đi. Vừa ra tới hành lang, nghe tiếng nói chuyện, là giọng của Huy, còn có cả Minh Anh.

- Hime không la hét nữa chứ?
- Lúc này vừa quây một trận, đã tiêm một mũi thuốc, đang ngủ-Giọng Minh Anh vang lên, Pie nghe rõ trong lời của cậu âm giọng rất buồn rầu.
- Pie lúc này tỉnh dậy, nói muốn đi thăm Hime.

Vừa nghe Huy nói xong, Minh Anh vội nói nhanh:

- Tốt hơn không nên cho Pie gặp Hime. Hime nhìn thấy Pie rất có thể sẽ giết muội ấy. Hime lúc này còn la hét muốn giết người. Bác sĩ điều trị cho Hime có nói tốt nhất chuyển em ấy qua khoa tâm thần.

Pie đứng bên dãy hành lang khuất, toàn thân run rẩy, lời Minh Anh nói trực tiếp đâm thẳng vào trái tim cô bé, đau đến chết lặng. Pie đưa tay lên che miệng, cố gắng không phát ra tiếng khóc, bàn tay bị cô bé cắn đến gần rướm máu, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn. Nước mắt Pie không ngừng tuôn rơi. Hime phát điên rồi, vì Pie mà phát điên rồi. Còn nói cái gì mà đưa đến khoa tâm thần, em gái thông minh, cao ngạo của cô sao có thể đến đó được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60:

Pie trở về phòng, khó khăn lắm mới kìm nén không khóc, vui mừng vào trong chăn. Đầu óc trống rỗng không nghĩ được biện pháp hay để cứu vãn tình hình. Nhớ đến câu nói của Lâm Hân “Em gái mày vì mày mà ra nông nỗi này. Tao chắc chắn, nó sẽ hận mày đến chết!”. Nghĩ đến, Pie lại tự hận chính mình mềm lòng, cứu cô ta từ trong biển lửa. Đáng ra phải cho cô ta vài dao, đẩy xuống biển lửa bên dưới, để cô ta quần quai đến chết. Chỉ là, Pie không đủ nhẫn tâm, tim chưa đến mức độc ác, nên trước sau vẫn là không xuống tay được.

Một tuần sau...

Pie đã phần nào hồi phục, vết thương lớn nhỏ đều lên da non, tuy vết rách ở tay có thể để lại sẹo nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Đối với Pie bây giờ mà nói, tổn thương ngoài da đâu có bằng tổn thương tận sâu trong đáy lòng.

Pie đứng nhìn vào căn phòng bệnh của Hime, đứng trầm ngâm rất lâu. Hime bị xây xướt, toàn thân đầy vết thâm tím. Rất may ngày hôm đó Pie xông vào kịp, nếu không cơ thể Hime đã bị bọn khốn đó xâm hại. Hiện tại, Hime còn chưa hết kích động, liên tục đánh người, không cho bất kỳ ai động đến mình.

Pie ở ngoài hồi lâu cũng không có ý định vào, không muốn vào, thật sự không muốn vào chút nào. Vừa nãy, Pie nhìn thấy Hime cắn tay Minh Anh, cắn đến nổi tay cậu chảy máu, Minh Anh chỉ ra sức chịu đựng, không hề phản kháng, cũng không tiêm thuốc cho Hime. Sợ tiêm nhiều thuốc sẽ ảnh hưởng không tốt. Một mình cậu từ từ dỗ dành Hime, mãi đến khi cô ngoan ngoãn đi ngủ, cậu mới chịu rời phòng.

Đây không phải lần đầu tiên Pie nhìn thấy Hime phát tiết cơn người. Những lần trước, không chỉ cắn mà còn đánh, làm cho các bác sĩ và y tá đều e ngại khi vào phòng này khám bệnh.

Riêng chỉ có Minh Anh là không ngại, vẫn luôn túc trực ở đây, theo dõi tình hình bệnh tình của Hime, kiên nhẫn cho cô uống thuốc, chịu đựng những vết cắn, cào cào từ Hime.

- Pie, muội cũng đừng buồn. Từ từ Hime sẽ ổn định trở lại-Minh Anh đứng cạnh Pie, vỗ vỗ lên vai cô bé, an ủi.

Pie nghe lời nói từ Minh Anh, mắt vẫn thất thần nhìn vào phòng, im lặng không nói, lúc sau chậm rãi rời đi.

Minh Anh đã quen với dáng vẻ này của Pie suốt một tuần nay, vô hồn vô cảm, cậu chỉ khẽ thờ dài. Hime tâm tính bất thường đã làm cậu sầu não lắm rồi, còn thêm Pie tâm trạng cũng không được bình thường hại cậu thêm phần lo lắng.

Đi qua dãy hành lang, xuống tầng dưới, Pie chậm chậm dừng bước chân, từ tấm kính nhìn vào trong phòng. Tầng lồng ấp là một sinh linh bé nhỏ đang say ngủ. Pie nhìn chăm chú vào chiếc lồng kia, một bé gái thân hình yếu ớt, ngủ rất say, thi thoảng từ trong mộng còn khẽ co giật đôi chân bé xíu.

Bé gái đó, chính là con gái của Lâm Hân.

Khi được đưa đến bệnh viện, vì xuất huyết mắt nhiều máu, Lâm Hân chết ngay trên giường mổ. Ông trời quả là có mắt, cuối cùng người nào tạo nghiệp cũng đều lãnh hậu quả. Đứa bé kia vô tội. Tuy vậy, nó cũng chịu không ít nghiệp báo từ mẹ, nó sinh thiếu tháng, cực non. Ngay khi vừa chào đời, mạng sống đã như ngọn đèn trước gió, mong manh, yếu ớt. Sinh linh bé nhỏ đó, trải qua một tuần chống chọi với tử thần, cuối cùng cũng chiến thắng, ung dung nằm ngủ ở trong kia.

Người thân của Lâm Hân, cả Huy lẫn Pie đều không biết. Cha của đứa bé là ai? Hai người cũng không biết. Nên đứa bé này vẫn còn đang nghĩ cách chu toàn. Pie không thể nuôi, Huy lại không muốn liên quan.

Đang đứng trầm ngâm, Pie chợt giật mình.

Bàn tay cô bé được một bàn tay ấm áp nắm lấy. Pie ngược nhìn lên, thấy Huy đứng bên cạnh.

Cả hai không ai nói với ai câu nào, yên lặng nhìn vào trong. Người khác nhìn vào, chắc nghĩ bọn họ là một gia đình nhỏ, đang say sưa ngắm nhìn đứa con của mình. Ai biết được, bọn họ chưa phải là gia đình, đứa bé kia lại tuyệt đối không phải con của họ, mà là con của kẻ thù.

Một hồi lâu sau, Huy chậm rãi cất lời:

- Định thế nào chưa?

Mất mấy giây sau, Pie mới chậm chạp cất lời:

- Mặc dù biết nó vô tội, rất đáng thương-Ngưng lại, Pie xua đi tâm tư yếu đuối trong lòng, lạnh nhạt che dấu bản thân, âm trầm cất giọng- Nhưng tốt nhất vẫn nên đưa nó gửi vào trại trẻ mồ côi. Cuộc đời nó, chúng ta chỉ đi cùng đến đây thôi.

Nói rồi, tay Pie từ trong tay Huy rút ra, quay lưng rời đi.

- Em định đặt tên gì cho con bé?

Pie nghe Huy nói thì đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một lúc, không quay đầu, chỉ nói lên ba từ.

- Lâm Hiểu Mẫn.

Nói rồi, Pie cất bước đi thẳng. Huy ngậy người nhìn Pie một hồi đến khi cô bé rời khỏi, cậu lại quay đầu nhìn vào trong phòng, miệng lẩm bẩm hai từ “Hiểu Mẫn”. Không hiểu Pie đặt tên này ruột cuộc là có ý gì?

“Hiểu Mẫn, đặt cho con tên này hy vọng rằng con thông minh hiểu chuyện, không đi theo vết xe đổ của mẹ con. Hiểu Mẫn, mong rằng có ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau”- Từ trong lòng, những lời êm ái Pie dành cho đứa bé gái vang lên, trên môi Pie thoáng nở nụ cười hiền lành.

Bé gái cũng khẽ nâng môi, giống như đang mỉm cười trong giấc ngủ say.

“Cuộc đời quanh.

Trái đất rộng lớn.

Tỷ người tồn tại.

Có duyên ắt sẽ gặp...”

.....

Một tuần nữa trôi qua...

Hime ngồi ngây ngốc nhìn ra cửa sổ. Không gian im ắng lạ thường. Thi thoảng ngoài trời vang lên tiếng lá rơi, tiếng gió khẽ vút qua nhẹ nhẹ. Hime ngồi như thế suốt mấy tiếng cũng không hề nhúc nhích.

Hime đang đợi Minh Anh. Mỗi ngày vào giờ này, Minh Anh sẽ đến, cho cô ăn, dỗ dành cô uống thuốc và ở bên cạnh đến khi cô ngoan ngoãn đi ngủ. Hôm nay, có lẽ Minh Anh có giờ học nên chưa đến. Nên Hime im lặng ngồi đó, chờ đợi.

Pie từ từ mở cửa bước vào, quyết tâm hôm nay đối diện với Hime một lần, dù bị Hime đánh, cô bé cũng can tâm tình nguyện. Ai bảo Pie là nguyên nhân

gây nên hoạ cơ chứ!

Tay Pie khấn trương không ngừng nắm rồi lại buông, miệng định gọi Hime rồi lại khép xuống. Pie đứng sau lưng Hime, khoảng cách rất gần, lại không biết nên bắt đầu mở miệng từ đâu.

- Minh Anh, đến rồi sao?-Hime đột nhiên quay người lại, trên môi còn nở nụ cười.

Pie giật mình, lùi một bước. Đối diện với tầm mắt của Hime, Pie cảm thấy hoang mang thật sự. Ánh mắt Hime hồn nhiên như thể một đứa trẻ đang mong chờ, nụ cười trong trẻo. Pie chưa bao giờ thấy Hime như vậy, dù đây là hình ảnh tốt đẹp, nhưng sao Pie thấy vô cùng lạnh lẽo, vô cùng đáng sợ.

Hime vừa thấy Pie, nụ cười liền tắt xuống, từ từ rời ghế, bước tới gần Pie, gương mặt vô hồn vô cảm. Hime đưa tay lên, vươn tới gương mặt Pie.

Pie dự cảm không tốt, mắt nhanh chóng nhắm mắt, đờ người đứng im mặc cho Hime hành quyết.

Nhưng không như những gì Pie nghĩ. Tay Hime đưa lên, chạm vào má Pie, giữ nguyên tại đó, khẽ cắt giọng.

- Chị!

Đôi mắt Pie mở ra, kinh ngạc nhìn Hime. Đây chính là tình huống duy nhất Pie không nghĩ tới. Hime không đánh Pie? Lại còn dịu dàng kêu một tiếng “chị”? Nằm mơ, nhất định Pie đang nằm mơ. Pie tự đưa tay捏 cho mình một cái rõ đau. Đau? Vậy đây là thật?

- Hime, tôi..

Lời còn chưa nói xong, lập tức người Hime đổ về phía Pie, Pie theo quán tính đưa tay ôm lấy. Hime vùi đầu trên vai Pie, khóc lớn. Pie cảm nhận được nước mắt Hime qua lớp áo thấm vào da thịt. Lòng cô bé cũng theo đó cảm giác thấy đau đớn, nhẹ nhàng đưa tay lên dỗ dành Hime.

Ngay thời khắc này, Pie dường như quên luôn những thắc mắc trong đầu mình. Rằng, Hime tại sao trở nên hiền lành như vậy? Chính vì trái tim Pie đơn thuần, nên đầu óc thông minh đôi lúc cũng trở nên đơn giản.

Bỏ mặc những đề phòng của mình, Pie giờ đây chỉ xem Hime như một cô em gái, ân tình đối đãi.

Pie còn trách Minh Anh với Huy, lo nghĩ sâu xa. Pie dù gì cũng là chị, lại còn cứu Hime một trận, làm gì có chuyện Hime muốn giết Pie được? Hime là người hiểu chuyện, nên phải biết rằng Pie trong lần bắt cóc này cũng chỉ là người bị hại.

Tiếp...

P/s:

(Lâm nhảm của tác giả...)

Tg: Hiểu Mẫn à! Hiểu Mẫn à!

Mẫn: Rảnh ha? Nếu rảnh thì viết truyện đi (Lạnh lùng -_-)

Tg: (Oa, thật là hung dữ >.<) Ta vẫn chăm chỉ mà (hix) Muốn ta viết cho con 1 câu chuyện không?

Mẫn: Không có hứng thú.

Tg: (Oa, thật là phũ phàng >.<) Cơ mà ta đã lên kế hoạch. Truyện về con lấy tên là HẸN ƯỚC 10 NĂM, nhá? Nhá?

Mẫn: (bơ luôn).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61:

Một tháng sau...

Hime tính tình thay đổi. Nhưng vẫn lúc vui, lúc buồn.

Ở cạnh Pie, Hime sẽ mãi một bộ dáng vui tươi, cười nói, một câu gọi “Chị”, hai câu gọi “Chị”. Tình cảm chị em chưa bao giờ tốt đẹp đến thế.

Nhưng khi ở một mình, Hime lại trầm ngâm ngồi nhìn ra vườn, gương mặt vô cảm không có bất kỳ cảm xúc nào. Đây mới đúng là gương mặt vốn có của Hime, lạnh lùng cao ngạo.

Minh Anh cũng thường hay lui tới Từ Viên. Những lúc Hime gặp ác mộng hoặc nhớ đến tình cảnh hôm đó, sẽ không kiềm chế la hét. Người hầu không ai dám vào phòng. Lúc sau, họ sẽ thấy Minh Anh xuất hiện.

Hime lúc sợ hãi sẽ gọi Minh Anh đến. Dù là ngày hay đêm, bất cứ giờ nào Hime cần, Minh Anh sẽ luôn luôn có mặt. Hai người cùng ở trong phòng, yên tĩnh không có bất cứ tiếng động nào.

Sự tình bên trong, chính là Minh Anh ngồi bên giường nói đủ chuyện, Hime yên tĩnh nằm lắng nghe. Lúc sau, Hime ngủ say, cậu sẽ tự động ra về. Chuyện này luôn lặp đi lặp lại như vậy. Minh Anh không học chuyên về khoa tâm lý, nhưng vì Hime, cậu cũng đã nghiên cứu thêm về ngành này, học hỏi không ít kinh nghiệm cho bản thân.

Đám người hầu ban đầu hoài nghi về mối quan hệ của hai người. Trước giờ tiểu thư của họ chưa bao giờ thân thiết với bất kỳ người nào. Họ nhỏ to với nhau, tiểu thư là đang thích cái người tên Minh Anh này.

Chính xác chuyện này là gì thì chính Hime cũng giải thích được. Chỉ biết hiện tại, cô xem Minh Anh như một liều thuốc đặc biệt, giúp cô khống chế chính mình.

Có thể do Minh Anh là người chăm sóc cho Hime suốt thời gian qua, nên cô đặc biệt tin tưởng. Cảm giác Minh Anh mang lại, chính là cảm giác an toàn. Chỉ cần Hime nhìn thấy cậu, tự nhiên sẽ không thấy sợ hãi nữa.

.....

Pie hôm nay lại rảnh rỗi chạy đến C.A thăm dò.

Chuyện là, hôm trước Pie có hẹn Huy đi ăn trưa. Khi đến công ty, thời gian có sớm hơn một chút, nên định lên phòng gọi cậu ta. Lúc mở cửa bước vào, tính hù dọa Huy một trận, nào ngờ lại thấy cảnh không nên thấy.

Cô thư ký xinh đẹp đang dựa trên người Huy. Còn Huy? Đương nhiên hai tay cũng không có dư thừa đặt trên người cô ta, vừa vịn một tay trên eo, một tay trên vai. Nhìn vào có thể lý giải tình huống là cô thư ký vấp ngã, Huy chỉ vô tình đỡ lấy. Pie cũng rất muốn nghĩ như vậy, nhưng không làm được.

Chứng kiến cảnh này, mặt Pie tối sầm, không nói nửa lời, đóng cửa ra ngoài.

Huy rõ ràng nhìn thấy Pie bước vào, rồi bước ra. Nhưng cậu ta trước hành động gây hiểu lầm của mình, cũng không chạy theo, cũng không giải thích, nhân cho Pie một tin “Không ăn trưa sao?”. Pie nhìn vào điện thoại, găm giữ “Tôi ghim! Tôi ghim! Lần sau thì không để bỏ qua như vậy”, nói rồi quay trở lại trên phòng, hòa bình cùng Huy đi ăn trưa.

Có lần sau? Đương nhiên có. Không phải một mà là nhiều lần sau...

Từ cô tiếp tân, cô thông dịch viên, cô trợ lý... Mỗi người một tình huống. Pie ghen tức đến nổi đóa lên được. Ai bảo họ toàn những cô gái xinh đẹp, lại cả ngày có thể cùng Huy làm việc một nơi.

Hôm nay, Pie muốn xem, ruột cuộc trong công ty này còn xuất hiện thêm “Mỗi câu” nào nữa đây?

Pie là vừa đi học về, vẫn áo sơ mi, quần jean, tóc cột gọn gàng, điển hình của một sinh viên nghiêm túc, năng động. Cũng vừa giống một nhân viên công ty.

Vừa đến đại sảnh của công ty, thấy bên ngoài có một cô nhóc tuổi ước chừng mười ba, mười bốn tuổi đang ngồi ở ghế giành cho khách. Đối tác của C.A không phải nhỏ tuổi thế chứ? Pie đứng im quan sát cô nhóc. Một phong thái ngồi kiêu ngạo, trên mình toàn quần áo đồ hiệu, đang lướt điện thoại. Qua trò chuyện với cô tiếp tân, Pie mới biết, thì ra cô nhóc này theo ba đến đây, ba cô bé họ Tống, người Trung Quốc, là ông chủ của một doanh nghiệp lớn. Bọn họ cùng C.A đang có một hợp tác quan trọng. Ông Tống kia đã vào trong phòng bàn việc, cô bé này là đang đợi ba mình.

- Chị đi lấy cho tôi ly cam-Cô bé vừa nói vừa đưa ánh mắt hướng về phía Pie cùng cô tiếp tân.

- Vâng, cô đợi chút-Cô tiếp tân nhỏ nhẹ, nhanh chóng quay gót.

- Không nói chị. Tôi bảo cô ta!-Cô bé đưa tay chỉ vào Pie.

Cô tiếp tân ngơ ngác, sau đó chuyển hướng nhìn Pie. Cô ta cũng biết Pie là bạn gái Vĩnh Huy-giám đốc của bọn họ, không phải người của công ty. Nhưng yêu cầu này là từ con gái của một đối tác quan trọng. Lúc này cấp trên còn đặc biệt dặn dò quan tâm đến cô bé này. Cả Pie và cô bé này, hai bên đều ngang trọng lượng, cô tiếp tân lúng túng không biết phải xử lý thế nào.

Pie im lặng suy nghĩ một lát, sau đó cất bước rời đi. Lúc sau mang đến một ly cam vắt. Dù gì Pie cũng là người hiểu chuyện, nên không muốn cô tiếp tân chỉ vì mình phải khó xử.

- Cô là nhân viên công ty này sao?-Cô bé cao ngạo hất hàm hỏi Pie.

- Đúng vậy!-Pie ngay lập tức đáp lời.

- Vậy, anh giám đốc lúc này tên gì?-Cô bé nhìn chăm chăm, chờ đợi câu trả lời.

Pie không biết cô bé này ý hỏi điều gì. Giám đốc? Công ty này có đến mấy giám đốc của các bộ phận. Huy cũng là giám đốc đấy, nhưng chức vụ cao hơn, là giám đốc điều hành. Cô bé liếc mắt nhìn sang cô tiếp tân tìm kiếm sự cứu trợ. Nghe cô ta thì thầm nhắc Pie ba chữ “Khang Vĩnh Huy”. Mà Pie nhủ lại “Hỏi tên bạn trai của chị à, ý gì đây?”

- Cô nghe tôi nói không?-Cô bé hơi cau mày vì sự chậm chạp của Pie.

- À, xin lỗi-Pie từ trong suy nghĩ giật mình, nhìn cô bé rồi nở nụ cười thân thiện- Anh ta tên Khang Vĩnh Huy.

- Tên thật là hay!-Cô bé giương đôi mắt long lanh cuồng ngộ.

“Tên hay á? Tôi thì thấy tên này thật là kỳ cục”-Pie từ trong suy nghĩ khinh bỉ nói thầm.

- Vĩnh Huy có vợ chưa? -Cô bé tiếp tục chất vấn.

Đứng hình vài giây, Pie nở nụ cười, tiếp lời.

- Vợ thì chưa. Nhưng bạn gái thì có rồi-Pie vẫn duy trì nụ cười. Trong lòng không ngừng lẩm bầm “Bé à, tính làm gì bạn trai của chị đây? Hấn có bạn gái rồi, đang đứng ngay đây”.

Cô bé kia sau khi nghe Pie nói, duy trì trầm mặc một lúc. Kéo khóa môi nở nụ cười, lẩm bầm nói chuyện một mình.

- Thật là may. Còn tưởng đã có vợ. Chẳng qua cũng chỉ là bạn gái. Vẫn có thể theo đuổi, biết đâu có ngày anh ấy chia tay, mình vẫn còn cơ hội.

Lời cô bé nói, đã lọt hết vào tai Pie. Máu nóng trong người Pie sôi lên sùng sục. Nguy hiểm, nguy hiểm, lại xuất hiện một vệ tinh đáng gờm.

Nhưng điều khiến Pie suy nghĩ là cái danh nghĩa “vợ” mà cô bé nói ra kia.

Lần trước, thấy một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời trang đứng gần Huy, hai người đang nói chuyện gì đó. Pie đi vệ sinh ra, thấy vậy, chạy đến thân nhiên quàng tay Huy, nói lớn “Anh, em xong rồi, mình đi thôi”. Khi cô gái kia hỏi Pie là ai, Huy ngang nhiên đáp “Là em gái”. Làm Pie một phen tức chết, giận dữ bỏ mặc Huy, đi thẳng. Rút kinh nghiệm, lần khác bắt gặp Huy đứng cùng với một cô gái xinh đẹp. Pie bước tới, làm bộ nũng nịu nói “Chồng, chúng ta đi được chưa?”. Hiệu quả vô cùng nha, đám con gái kia nghe Pie nói xong tưởng cô là vợ của Huy thật, nên có ý rút lui. Huy mặt mày tỉnh bơ, đáp trả “Em gái à! Ai là chồng em?”. Đám con gái kia nghe xong, nhìn Pie cười cười, không phải nghĩ Pie bị ảo tưởng đi? Người ta chỉ muốn dứt khoát vạch rõ chủ quyền. A, thật là tức chết đi. Huy có phải không đối đầu với Pie sẽ ăn không ngon ngủ không yên hay không?

Tình cảm của cả hai sâu đậm như vậy. Chung quy chỉ vì hai người bọn họ chưa có kết hôn thôi. Nhưng mà, tình cảm sâu đậm thì sao? Ai nói trước sẽ không xảy ra sự cố, dẫn đến chia lìa? Tóm lại, hôn nhân mới là sự gắn kết bền chặt nhất.

Đám người từ trong thang máy đi ra. Có cả ông Vĩnh, Huy và một đám người lạ mặt.

- Baba!-Cô bé tươi cười bước tới, khoác tay người đàn ông lớn tuổi.

Người đàn ông xoa xoa đầu, cười với cô bé, cất giọng.

- Tiêu Kỳ, con vất vả rồi.

- Không ngại!-Cô bé mỉm cười, nhìn người đàn ông. Ngay lập tức, ánh mắt cô bé chuyển hướng, nhìn về phía Huy, nhìn rất chăm chú.

Pie nghe được âm thanh này, nhận thấy ngữ âm của bọn họ cũng khá thuần thực, đoán chừng đã học tiếng Việt rất lâu. Pie đứng ở xa không động, đây là muốn xem, rốt cuộc cô bé này làm cách nào tiếp cận con người lạnh lùng kia đây.

Giữa lúc mọi người đang bàn chuyện, Tiêu Kỳ bước lại gần Huy...

- Chào anh, em tên là Tống Tiêu Kỳ-Tiêu Kỳ mỉm cười ngược nhìn Huy. Do cô bé chiều cao giới hạn, còn Huy chiều cao hơn người khác một chút, nên cô bé ngược nhìn có chút mỏi cổ.

Huy này giờ có thấy cô bé này, chẳng qua là không quan tâm cho lắm. Thấy cô bé bắt chuyện, lại đang ở cùng một đám người, có cả ông Vĩnh và ông Tống, nên không ngại phớt lờ chào hỏi. Huy chỉ đơn giản nở nụ cười đáp trả.

Ông Tống nhìn thấy cảnh này. Vốn hiểu rõ tính cách cô con gái nhỏ của mình, cô bé là đang để mắt đến cậu thanh niên đẹp trai kia. Nhưng vẫn sợ mất mặt trước mọi người, nên mắng yêu cô bé.

- Tiêu Kỳ, con bé này thật là. Không biết xấu hổ à.

- Không sao, chỉ là làm quen thôi mà. Con gái ông cũng hoạt bát, lanh lợi đấy chứ. Sau này sẽ rất ưu tú-Ông Vĩnh tươi cười đáp lời.

- Ông quá lời rồi.

Cuộc trò chuyện vẫn cứ thế tiếp tục, hai người họ vừa đi vừa nói chuyện.

Pie nấp mình sau lưng cô tiếp tân, quan sát bọn họ. Hai ông chủ lớn cùng đám người ra khỏi công ty.

Huy không cùng đi với mấy người đó, cậu đứng đó không bao lâu, quay người đi vào thang máy.

Tổng Tiêu Kỳ trước sau đều nhìn chăm chăm vào Huy, khi đã ra khỏi công ty, ánh mắt ấy vẫn như là luyến tiếc không rời.

Pie rất muốn hiện tại bay ra, đứng chắn ngang tầm nhìn của con nhóc mê trai đó. Nhìn ai không nhìn, lại nhìn bạn trai của cô chứ. Thật là tức chết rồi.

Nhìn đoàn người đó khuất bóng, Pie mới chịu quay người, hướng thang máy Huy vừa đi, đi lên.

Tiếp...Chương 60: Đăng ký kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62:

- Khang Vĩnh Huy, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi!

Đang gõ bàn phím, nghe được mấy lời đó, Huy đứng hình ngay lập tức. Chậm chạp quay đầu nhìn Pie.

- Em có hiểu mình đang nói gì không?

- Đương nhiên!-Giọng Pie quả quyết, ánh mắt mang ý chí quyết tâm cao độ.

Huy rời tầm mắt khỏi người Pie, tiếp tục gõ gõ, âm trầm cất giọng.

- Anh chưa muốn kết hôn. Nhất là khi em còn đang đi học.

- Chỉ là đăng ký kết hôn thôi mà, không phải tổ chức đám cưới, cũng không bắt cậu sống chung nhà với tôi. Cậu lo gì chứ!-Pie thân nhiên nói. Cô ngồi trên ghế vừa nhip chân, vừa lướt điện thoại.

- Hôn nhân không phải chuyện đùa.

- Người ta đang nói nghiêm túc đó!-Pie nói lớn, rồi chỗ ngồi, bước đến cạnh Huy, bên lên che dấu đôi tay phía sau lưng. Những lúc lo sợ hay nói dối, ngón tay Pie sẽ không tự chủ liên tục chuyển động, nên cô bé phải dấu nó sau lưng. Đôi mắt Pie long lanh mong chờ nhìn Huy, nhỏ nhẹ nói tiếp-Chẳng phải sau này chúng ta cũng kết hôn. Chỉ là đi đăng ký sớm một chút.

Huy không đáp lời, yên tĩnh làm việc như thể không nghe thấy lời Pie nói.

Pie đứng chờ hồi lâu, không thấy Huy có ý quan tâm. Lòng có chút khản trương, chuyển sang năn nỉ.

- Đi mà!

Huy vẫn duy trì im lặng. Pie lại càng khản trương hơn.

- Hay là cậu vốn không muốn kết hôn với tôi?

- Ừm

Huy là đang tập trung công việc, không có để ý đến lời Pie nói, chỉ đơn giản ậm ừ cho qua. Trong đầu cậu vốn không tiếp thu câu hỏi của Pie.

Pie yên lặng đứng im tại chỗ, nhìn về mặt thân nhiên không chút ân tình nào từ Huy, trong lòng cô cuộn cuộn cảm giác khó chịu. Dù biết cậu ta trước giờ vẫn luôn là vẻ mặt lạnh lùng, ít cảm xúc, nhưng thời khắc này, câu trả lời có phần hời hợt cùng gương mặt này khiến Pie cảm giác hụt hẫng vô cùng.

Cuối cùng nhẫn không được nữa, Pie quay người, đi đến bên bàn, lấy túi xách của mình, lẳng lặng rời khỏi phòng.

Ngay lúc Huy hỏi câu “Không cùng đi ăn sao?”, Pie dường như cũng không nghe thấy. Lúc đi khỏi phòng còn cố tình đóng sầm cửa lại.

Một tuần trôi qua. Pie cũng không trả lời cuộc gọi hay tin nhắn của Huy. Ngày ngày trốn ở Từ Viên, cùng Hime trò chuyện, không trở về nhà. Nếu không có việc bận hay có tiết học, tuyệt đối sẽ không ra khỏi Từ Viên.

Pie thật sự cũng không muốn bọn họ kết hôn, chỉ vì sợ bị người khác suốt ngày dòm ngó, Huy của cô cuối cùng sẽ trở thành của người khác. Nên nghĩ ra cách này. Trước là để vạch ranh giới với mấy cô nàng có ý đồ xấu xa, lấy giấy kết hôn khẳng định chủ quyền, phát luật công nhận, bọn họ ai dám cướp đi xem nào? Sau nữa là muốn xem Huy có thật yêu mình không. Nếu cậu ta đồng ý không do dự, chắc chắn là yêu không cần bàn cãi, còn tình huống này thì... Pie đang rất hoang mang về tình cảm Huy dành cho mình. ....

Một buổi sáng đẹp trời, tại Từ Viên...

Pie đang lười biếng nằm sấp trên giường, vừa ăn snack, vừa đọc sách về giải phẫu học. Trên người mặc một bộ đầm ngắn trên gối, tóc tùy tiện dùng bút chì quấn lên.

Một cô hầu bước vào, đứng cạnh giường, lễ phép mở miệng.

- Đại tiểu thư!

- Có chuyện gì?-Pie vừa nhai ngấu nghiến vừa nói.

- Có cậu Vĩnh Huy đến, nói muốn gặp đại tiểu thư.

Miệng đang nhai bỗng dừng ngừng lại, Pie trở mình, nằm ngửa ra giường, đưa cuốn sách lên cao, tiếp tục cho một miếng snack vào miệng, vừa ăn vừa nói.

- Không muốn gặp, không muốn gặp. Nói cậu ta là em đang bận việc quan trọng, không thể gặp. Chị bảo cậu ta...

Hai từ “về đi” còn chưa kịp phát ra. Trong phòng đột nhiên phát ra giọng nói.

- Việc quan trọng của em là đây hả?-Sau khi lời nói phát ra, cuốn sách từ tay Pie cũng bị lấy đi. Để tầm mắt hai người đối diện trực tiếp với nhau.

Pie trong miệng còn đầy snack chưa nhai hết, mặt đơ ra nhìn Huy đứng cạnh giường. Cô hầu thấy Huy xuất hiện, hiểu chuyện rời đi, để lại hai người trong phòng.

Huy đưa mắt nhìn Pie hết một lượt, tầm mắt rơi lại trên phần chân váy bị hất lên quá nửa đùi, để lộ đôi chân thon trắng của Pie. Cậu khẽ cau mày.

Pie lập tức nhìn thấy được điểm nhìn của cậu ta, nhanh chóng ngồi bật dậy, kéo váy xuống, xấu hổ nói lớn.

- Biến thái! Ai cho cậu tự ý vào phòng tôi. Mau ra ngoài!!!

Mặt Huy duy trì lạnh lùng, tầm mắt đảo quanh phòng một lượt. Sau đó, không nói lời nào đi đến cạnh bàn. Lấy túi xách Pie để trên bàn, kéo mở khóa, lục lọi bên trong.

Pie đối với hành động đột ngột của Huy có chút không hiểu, chỉ theo quán tính, nhảy xuống giường, chạy lại.

- Cậu tính làm gì hả? Xâm phạm đời tư là phạm pháp đó biết không???-Pie lớn tiếng, đưa tay giành lại túi xách.

Vừa mới cầm túi trong tay, Pie liền bị Huy nắm lấy tay kéo đi. Tay Pie bị kéo đột ngột, làm túi xách trên tay thẳng rơi xuống nền. Pie bị kéo đi ra bên ngoài, không ngừng chống cự, đẩy tay Huy ra.

- Buông tay, cậu muốn làm gì?

Pie vẫn bị kéo đi. Tiếng cô ầm ĩ vang cả biệt thự, khiến đám người hầu đều tò mò góc đầu ra hóng chuyện. Thấy cảnh đại tiểu thư của bọn họ, dép đi trong nhà cũng không mang, tóc tai dị hợm, miệng không ngừng kêu gào, tay chân không ngừng chống trả, đang bị Huy kéo xuống lầu.

Hime từ trong thư phòng nghe tiếng gào thét của Pie cũng cất bước đi ra. Im lặng đứng trên nhìn xuống, mặt vô hồn. Quan sát một màn kia, Hime cũng không có bất cứ biểu hiện gì, trong đầu bắt đầu có suy nghĩ của riêng mình.

Pie bị kéo khỏi nhà, chỉ vội xò đôi dép. Sau đó bị Huy ném không thương tiếc vào trong xe. Còn chưa kịp tiếp thu hết tình huống, xe đã khởi động trên đường, dẫn ra khỏi Từ Viên.

- Cậu không chỉ biến thái mà còn bị điên nữa hả? Ruột cuộc muốn đưa tôi đi đâu?-Pie mặt đỏ tía tai, đưa ánh mắt giận dữ nhìn Huy.

- Đi đăng ký kết hôn!-Huy lạnh nhạt đáp, mắt vẫn tập trung trên đường lớn.

- Cậu...

Pie vừa mở miệng, nhưng phút chốc tâm trạng chùn xuống. Mấy ngày trước, Huy còn phản đối chuyện này, hôm nay nhất định là bị Pie bức đến không

còn đường lui nên mới xuống nước chiều theo ý cô. Pie lên đưa mắt nhìn về phía Huy, cảm thấy mặt cậu ta như là bị gương ép, kiểu như bằng mặt không bằng lòng, cùng Pie đi nhưng thực chất tâm không hề muốn.

- Cậu không cần ép buộc bản thân. Nếu không muốn thì tốt nhất là đừng đi-Pie cúi gầm mặt, ngón tay đan vào nhau, không ngừng cử động-Thật ra, tôi cũng không muốn đi đăng ký kết hôn đâu. Hôm trước là tôi bốc phát nhất thời. Lúc nghe con nhóc tên Tiêu Kỳ nói muốn cướp cậu đi, tôi mới lo sợ đề nghị như vậy. Bây giờ nghĩ lại, chúng ta vẫn không nên đi.

Lời vừa dứt...

Kết... chiếc xe thắng gấp một tiếng.

Huy lập tức quay đầu nhìn Pie, ánh mắt giận dữ đáng sợ. Cậu vươn người tới, dùng hai tay nắm chặt lấy vai Pie, lớn tiếng nói.

- Em đùa kiểu gì vậy??? Có biết anh vất vả cả một tuần mới đưa ra được quyết định này. Giờ lại nói là không muốn đi là sao?

- Xin... xin lỗi. Là tôi sợ cậu tự ép buộc bản thân sẽ không được vui vẻ-Pie đối mặt với Huy, gương mặt cô có chút sợ hãi.

Nghe được lời này, tay Huy buông lỏng, rồi đột nhiên kéo Pie tới, ôm vào trong lòng.

Pie ngo người, định từ trong lòng cậu ngược mặt nhìn lên, lại bị cậu ta tựa cằm ngay trên đỉnh đầu, âm trầm cất giọng.

- Là anh tự nguyện. Anh thực sự muốn cùng em kết hôn. Anh chỉ sợ em đưa ra quyết định bông bột, sẽ hối hận. Sợ em lại thay đổi.

- Tôi nhất định không hối hận-Pie lập tức đáp lời, từ trong lòng Huy chui ra, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Huy, nhú nhú đôi lông mày-Nhưng muốn đi đăng ký kết hôn, chẳng phải cần chứng minh và hộ khẩu sao? Cứ ngang nhiên kéo tôi đi như vậy mà nói đi đăng ký, không cầm giấy tờ thì đăng ký kiểu gì?

Con người ta đang trong không gian cảm xúc, Pie thắng từng triết tiêu không thương tiếc. Chắc phải phong cô bé là “dũng sĩ tiêu diệt cảm xúc”. Huy vừa rồi khó khăn mới nói ra những lời yêu thương, liền bị Pie chuyển đề tài, cảm xúc phút chốc bay đâu mất. Trờ lại gương mặt lạnh lùng thường ngày, cậu lôi từ trong túi ra chứng minh cùng hộ khẩu đưa cho Pie.

- Cái này... lấy lúc nào?-Mặt Pie ngo ngác.

- Lúc này. Hộ khẩu nhờ quản gia, chứng minh lấy ngay trước mặt em, giờ còn hỏi?

- Cậu không những biến thái, bị điên, mà còn là siêu ăn trộm nữa ha! Quá đáng sợ rồi-Pie chất chất miệng ý trên ghẹo.

- Thì sao hả?-Giọng Huy âm trầm, tầm mắt vẫn đặt ở phía trước, chuẩn bị khởi động xe.

- Nhưng mà... tôi thích-Pie cầm giấy tờ trong tay, môi khẽ nở nụ cười.

Xe lăn bánh, thẳng theo đường lớn chạy đến.

Pie mười tám tuổi, Huy cũng vừa vặn hai mươi. Tuổi còn quá trẻ, tương lai còn dài, ai đảm bảo một tờ giấy chứng nhận kết hôn vĩnh viễn hiệu lực. Ai đảm bảo sau này cả hai vĩnh viễn không chia ly...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63:

“- Đã ký vào giấy kết hôn, thì anh sẽ nhắc em hiểu bổn phận của mình một chút. Thứ nhất, khi đã đăng ký kết hôn, em chính là vợ anh, cảm tiếp xúc thân mật với tên nào khác. Thứ hai, đổi ngay cách xưng hô, gọi anh, ông xã hay chồng cũng được, không được gọi tôi- cậu. Thứ ba, vì em là vợ anh, nên anh có làm gì em cũng không xem là phạm pháp đâu.”

Pie ngồi trên ghế, nhớ về những lời Huy tuyên bố hôm trước, những lời nói đó giống như có cây búa liên tục đóng đến đỉnh tai nhức óc. Pie thấy mình giống như bị ngu ngốc, ký vào khế ước trọn đời với một ác quỷ. Cái gì mà giấy chứng nhận kết hôn, là giấy bán thân thì có.

Lần đầu tiên làm chuyện đó, một chút ấn tượng cũng không có, lại không thể cho Huy một trận. Vì từ đoạn video bằng chứng Huy quay, rõ ràng người chủ động là Pie. Ban đầu là Pie tự cởi quần áo, tiếp theo cũng là Pie một mực lôi kéo, dụ dỗ cậu ta. Huy chính là đóng vai người bị hại. Lại còn chưa nói đến việc, Huy kêu Pie cướp mất sự trong trắng của cậu ta, sự trong trắng của con trai sao? Nghe mực cười. Pie còn chưa kiện cáo cậu ta cướp đi thứ đáng giá ngàn vàng của cô là còn may cho cậu ta rồi.

Mọi nguyên căn của tội lỗi đều tại rượu mà ra, đã hứa là không động vào, chỉ vì hôm đó hộp lớp, mọi người tùy ý buông thả một chút, Pie là vì bị ép uống đến say. Về sau mọi chuyện xảy ra đều không hay biết. Khi hỏi lại Hà Miên, thì cô bạn nói tối đó Pie say đến nỗi không về được, chính Pie gọi cho Huy đến đón, còn ngang nhiên đứng trước mặt mọi người tuyên bố cậu là chồng của cô, còn khoe có giấy đăng ký kết hôn hân hoan. Pie nghe Hà Miên nói xong, gương mặt ai oán thăm thẳm mình gây nên họa lớn, mặt mũi từ đây bị vứt đi rồi.

Oán than lớn nhất, chính là câu nói “vì em là vợ anh, nên anh có làm gì em cũng không xem là phạm pháp đâu”. Lời này nghe được, Pie không nghĩ có ngày sẽ trở thành hiện thực. Chưa từng nghĩ giữa mình và Huy lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

.....

“- Diệu Anh! Em nghe nói Huy có một căn nhà trên đồi, phong cảnh rất đẹp. Khi nào chúng ta đến đó chơi đi. Tháng sau em phải sang Pháp du học rồi, bốn năm sau mới trở về. Nên em muốn cùng mọi người đi chơi một chuyến.”

Pie đến gặp Huy, thuật lại lời Hime. Hiếm khi Hime muốn đi chơi, Pie đương nhiên dùng đủ cách để chiều theo cô em gái.

Huy nghe Pie bàn kế hoạch, im lặng suy nghĩ một lúc. Thật ra cậu vẫn không tin tưởng được Hime. Từ sau vụ bắt cóc Hime lại có thể làm như chẳng có chuyện gì, hơn nữa còn chung sống hòa thuận cùng Pie? Mọi người thân thiết cùng Hime, cả Minh Anh lẫn Pie, không ai có chút nghi ngờ nào. Từ những cử chỉ, lời nói của Hime, Huy nhìn thấy một Hime như lúc trước, mưu kế thâm sâu. Huy cũng đã từng nói với Pie, kêu cô đề phòng Hime. Nhưng Pie trả lời cậu một câu không thể hờ hững hơn “Sống chết có số, số của tôi chính là trời không cho chết”. Cậu chỉ có thể đứng từ sau, âm thầm giúp Pie cảnh giác.

Đầu tháng ba. Tiết trời ấm áp, nắng đẹp.

Chiếc xe hơi màu đen vừa dừng trước cổng một ngôi nhà có hàng rào gỗ trắng. Pie nhanh chân bước xuống xe, lấy đồ của mình ra ngoài, còn nhanh nhẩu đến chỗ Hime giúp cô mang đồ xuống.

- Để huynh-Minh Anh đỡ lấy vali đồ của Hime, giúp Pie kéo vào trong nhà.

Pie vui vẻ dắt tay Hime vào trong, miệng liên tục giới thiệu hết như mình chính là chủ của căn nhà này vậy. Hime nghe thấy, chỉ đơn giản mỉm cười, thì thoảng mở miệng nói vài câu, còn lại vẫn để phần nói cho Pie. Huy nhìn thấy cảnh này, im lặng không nói gì, cậu bước thong thả vào nhà. Người đi sau cùng, cũng là người vất vả nhất. Minh Anh đem đồ của cậu, của Hime, còn Pie để kệ một cái ba lô nữa, nhìn cậu thật giống khoanh vác không công của bọn họ. Căn nhà này, nói cho đúng thì chủ sở hữu thật sự không phải là Minh Anh sao?

Huy đã sớm sắp xếp phòng cho mọi người. Nhà có năm căn phòng, tính luôn một phòng trống và một phòng của vợ chồng ông Vinh, còn lại ba phòng dùng được. Minh Anh ở căn phòng lúc nhỏ cậu từng ở, chuyện này chính Minh Anh đã đề nghị với Huy từ trước. Hime dùng căn phòng Pie ở lúc trước. Còn Pie...

- Còn lâu tôi mới ở chung phòng với anh! Tôi sẽ ở chung phòng với Hime-Vừa lớn tiếng nói, Pie liền xách vali của mình lên phòng. Ai biết được Pie đang trong trạng thái vô cùng xấu hổ, muốn nhanh chóng tìm chỗ trốn.

Trước mặt Minh Anh, còn có Hime, Huy ngang nhiên chia cậu ta cùng Pie ở chung một phòng. Khác nào đem chuyện bọn họ bí mật đi đăng ký kết hôn nói ra trước mặt hai người kia. Còn không khéo bại lộ chuyện hai người họ sớm đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Từ sau lần xuất hiện chuyện ngoài ý muốn kia, Pie luôn tránh tiếp xúc với Huy, ngay cả đứng cũng phải đứng có khoảng cách một chút.

Đội mọi người sắp xếp xong chỗ ở, ngoài trời cũng đã tối. Mọi người cùng xuống ăn tối. Ăn xong, Huy lên phòng giải quyết công việc, Hime hơi mệt nên lên phòng ngủ sớm, Pie cùng Minh Anh ra ngoài đi dạo.

Rảo bước đi một vòng quanh khu vườn, qua một giờ sau, cả hai mới trở vào nhà.

Bất chợt...

Pie giật mình bắt lấy cánh tay Minh Anh.

- Pie, có chuyện gì sao?-Minh Anh quay lại nhìn Pie.

- Bên... bên đó...-Pie lấp bắp, run rẩy đưa ngón tay chỉ chỉ về phía bên hàng rào.

Minh Anh theo hướng tay Pie chỉ, nhìn sang. Ban đầu cậu cũng chỉ ngờ hoặc cùng tò mò, nhưng sau khi nhìn sang, cậu mới giật mình. Một bóng người mặc đầm trắng, tóc đen xòa dài hai bên vai, dài đến xuống đầu gối, vì khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ mặt. Cái này... Không phải là ma trong các câu truyện kinh dị đó chứ?

- Sư huynh, sư huynh! Huynh có nhìn thấy không?-Pie không dám nhìn nữa, tay chân bủn rủn, nấp mình trong lòng Minh Anh, không ngừng cầu khẩn, niệm chú các thứ.

- Đừng sợ, chắc chỉ là ảo giác hoặc là người nhà hàng xóm thôi-Minh Anh vỗ về Pie, cũng tự trấn an chính mình. Cậu luôn không tin chuyện ma quỷ, nhưng tận mắt nhìn thấy thế này, không muốn tin cũng không được.

Bóng trắng đứng đó hồi lâu, dần dần quay lưng mất dạng. Ma không phải nên biến mất sao? Sao có thể ung dung rời đi như vậy?

Ngoài trời đột nhiên có đợt gió lạnh thổi tới, dọa Pie run thêm lợi hại, hồi thúc Minh Anh mau đưa mình vào nhà.

Vừa vào nhà, Pie ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, vào phòng. Hime đã ngủ say. Pie nhẹ nhàng vén chăn lên, chui vào trong. Một lúc sau, con buồn ngủ kéo đến, Pie từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng...

Pie vừa tỉnh ngủ, lại nhớ đến chuyện lúc tối, ngây ngốc ngồi trên giường thật lâu. Hime đã sớm tỉnh dậy, đi ra ngoài. Pie sau khi suy nghĩ, phân tích kỹ thì có lẽ giống như Minh Anh nói chắc chỉ là ảo giác hoặc người nhà hàng xóm thôi. Tự trấn tĩnh chính mình xong, Pie xuống giường, vệ sinh cá nhân xong đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Pie đụng mặt Huy ngay tại đầu cầu thang.

- Huy, ở gần nhà anh có ma phải không?

Huy nhìn chằm chằm Pie, lại ánh mắt nghi ngờ như cũ.

- Em lại bị thứ gì dọa ngốc rồi hả?

“Lại bị” trong ý tứ của Huy rõ ràng nhắc đến lần trước, Pie náo loạn chạy xuống lầu nói với cậu trong căn phòng kia có ma. Ruột cuộc ma đâu không thấy, chỉ có một con mèo mập. Lần này không phải phải thứ gì nữa chứ?

- Tôi nói thật. Tối qua tôi rõ ràng nhìn thấy, một con ma mặc đồ trắng, tóc dài. Không tin anh hỏi Minh Anh đi, huynh ấy cũng nhìn thấy!

- Minh Anh? Tối qua?-Huy nhú mày, nhìn sâu trong mắt Pie.

Pie chỉ đơn giản nghĩ Huy hỏi, nên không suy nghĩ gập đầu. Cô đâu biết Huy không phải là đang hỏi, mà là đang truy xét. Buổi tối, hai người ruột cuộc làm cái gì mà đi cùng nhau? Pie ruột cuộc có xem lời nói của cậu có chút trọng lực nào không. Dám ngang nhiên đi cùng tên con trai khác.

Huy không nói thêm gì nữa, quay lưng đi xuống lầu. Pie ngờ ngẩn không hiểu, chỉ theo cùng đi xuống lầu.

Ăn sáng xong, Pie lại ra vườn xem hoa.

Pie mặc một cái áo họa tiết hoa nhỏ, quần sọc trắng, tóc mái cột lên gọn gàng để lộ vàng trán sáng. Cô tỉ mỉ đi ngắm từng bông hoa. Dừng lại ở khóm hồng bụi màu trắng, Pie thích thú đưa tay vuốt ve cánh hoa mềm mại.

- Ngao!!!

Pie ban đầu có hơi giật mình. Khi nhìn thấy bé bự, cô liền ngồi xổm xuống, vuốt vuốt bộ lông mềm mại, vui vẻ như người bạn lâu ngày không gặp.

- Hero! Em vẫn khỏe ha! Nhìn béo hơn lúc trước.

Đang nói chuyện cùng Hero, Pie bỗng nhiên cảm thấy có người đến gần, lại không có tiếng bước chân. Lòng cô lại hiện lên suy nghĩ về con ma mình gặp tối qua, vì thế tim không ngừng đập nhanh hơn.

Một lọn tóc đen bay qua vai Pie. Pie hiện đang ngồi xổm, tóc bay ngang qua vai cô, chẳng phải là rất dài sao? Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ rồi. Pie nuốt nước bọt, trấn tĩnh lại. Bây giờ là ban ngày, con ma nào có gan lớn xuất hiện chứ? Áo giáp, nhất định là ảo giác. Pie lấy hết can đảm, quay phắt lại.

Khi mắt vừa nhìn thấy thứ đó, hồn Pie cũng bay đầu mất, toàn thân mất kiểm soát ngã về đằng sau, ngã đúng ngay đám hoa hồng.

Váy trắng dài, tóc đen dài tận gối, gương mặt bị tấm khăn che phân nửa, chỉ có đôi mắt là lộ diện, ánh mắt đó vô hồn nhìn Pie...

P.S: Đoán xem con ma này là ai? ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64:

Bàn tay từ cái dáng người kia đưa tay chỉ về phía Pie.

Pie ngã xuống bụi hoa hồng, cánh tay bị đám gai đâm chảy máu. Cô không cảm nhận một chút đau đớn nào, cơ thể chỉ tồn tại cảm giác sợ hãi, hai mắt hoảng sợ mở to.

- MAaaa!!!!

Âm lượng Pie phát ra vô cùng lớn, dọa bé bụi bỏ chạy, đáng người đứng trước mặt cũng bị giật mình.

Huy vừa lúc đi ra vườn, nghe tiếng hét của Pie, vội chạy nhanh đến.

- Pie! Có...

Hai từ “chuyện gì” còn chưa nói xong, Huy phát hiện Pie không ở một mình, còn có người khác nữa. Tóc đen dài, đầm trắng, khăn bịt mắt... người này? Huy đứng lặng nhìn chăm chăm về phía con người kia.

- Huy!-Pie vừa nhìn thấy Huy, như nhìn thấy vị cứu tinh của mình, nhanh chóng đứng dậy, toan chạy về phía cậu.

Đột nhiên, con người kia nhanh hơn Pie một bước, chạy về phía Huy, mái tóc dài thật dài theo hướng gió khẽ tung bay.

- Khang Huy!

Pie ngờ ngác không tin vào mắt mình. Con ma nữ đó thế nào lại có thể nói chuyện, lại còn ôm chăm lấy bạn trai cô... à không, chồng cô? Thắc mắc lớn nhất chính là, tại sao ma nữ lại biết tên của Huy?

- Công... công chúa?-Huy nghi hoặc mở miệng.

- Em rất nhớ anh! Công chúa rất nhớ anh!-Ma nữ nhảy dựng lên, không ngừng ôm lấy Huy, bộ dáng thật giống đứa trẻ đang vui mừng.

Lúc này Minh Anh cùng Hime cũng vừa ra đến nơi. Cả hai cùng thấy cảnh kia... Pie đứng chết trân, ánh mắt chưa hết kinh ngạc nhìn về phía Huy. Còn Huy đang bị ma nữ tóc dài ôm chăm lấy.

Hime núp sau lưng Minh Anh, tay nắm chặt lấy vạt áo cậu. Hai chị em nhà này, ruột cuộc cũng tìm được điểm chung. Đó chính là, sợ ma!

Minh Anh cảm nhận được cô gái nhỏ ở phía sau tay nắm áo mình hơi run rẩy, cậu hiểu ngay nguyên nhân. Đừng nói gì đến Hime, ngay cả cậu khi nhìn thấy cô gái kia cũng bị dọa giật mình.

- Hime đừng sợ, cô gái kia là người, không phải ma-Minh Anh nắm tay Hime, kéo cô ra phía trước nhìn cho kỹ.

Hime quan sát ma nữ hết một lượt. Thật ra ma nữ này cũng có sở thích thật giống cô, mặc váy trắng, còn để tóc dài. Nói cho đúng, thì bây giờ tóc Hime đã ngắn đi nhiều, lúc trước mái tóc nâu gọn sóng của cô dài tận hông, bây giờ chỉ dài qua vai một chút. Sự thay đổi này là từ sau vụ bắt cóc kia, lần đó tóc cô bị tổn hại không ít, đành phải cắt bỏ.

- Huy, ma nữ này là ai?-Pie hùng hổ bước tới, nắm lấy tay Huy kéo ra. Giọng nói thật giống như kiểu vợ bắt gian chồng ngoại tình.

Huy thấy Pie giọng điệu khó chịu, cậu liền đưa tay kéo ma nữ ra khỏi người mình, nhìn Pie chậm rãi cất lời.

- Công chúa mà lúc trước anh kể với em, chính là cô bé này.

- Nha đầu, người gọi ai là ma nữ hả?-Ma nữ đột ngột lên tiếng, cặp mắt đáng sợ nhìn chăm chăm vào Pie.

“Nha đầu”, hai từ này là dùng để gọi Pie sao? Ma nữ này cũng to gan quá rồi. Pie định cất lời mắng cho ma nữ một trận, vì tội dám gọi cô là nha đầu. Lời còn chưa kịp nói, Huy đã chặn trước.

- Công chúa, đừng có nóng giận với cô ấy. Cô ấy không có ác ý đâu.

- Hừ! Nể mặt Khang Huy, ta không tính toán với người-Ma nữ khoanh tay, làm ra dáng cao ngạo giống như một cô công chúa.

Trong đầu Pie thật muốn bật cười, ma nữ này đang ở đây đóng tuồng gì vậy? Ăn mặc quái đản chưa nói, cách nói chuyện cũng không giống người.

- À, thì ra là công chúa trong truyền thuyết đây sao? Chẳng trách nhìn khác người như vậy-Pie buông lời châm chọc

- Người! Ngu....

- Người, người cái gì?-Pie đáp lời, nhảy cả vào họng ma nữ không cho cô gái đó có dịp mở miệng- Ban ngày ăn mặc như vậy, tóc đã dài lại còn không biết cột gọn lên, cô có biết lúc này tôi bị cô dọa suýt chết không hả? Còn nữa, tôi không cần biết cô với Huy lúc trước quan hệ thế nào. Nhưng giờ anh ấy là bạn trai của tôi, cô làm ơn tránh xa một chút.

- Bạn trai?-Ma nữ ngạc nhiên hỏi lại. Cô quay sang nhìn Huy, thấy cậu không có ý phủ nhận, ngược lại nhìn ra trong ánh mắt chứa một tia âm áp, loại âm

áp đặc biệt này chẳng phải trước giờ chỉ giành cho cô thôi sao? Cô nhất định đang nhìn nhầm.

Pie chiếm lợi thế, ngang nhiên kéo Huy về phía mình, đưa ánh mắt khiêu khích về phía ma nữ.

- Khang Huy là bạn trai người, sao tối qua ta thấy người ở trong lòng của kẻ kia-Ma nữ chỉ tay về phía Minh Anh, lại bổ sung thêm một câu- Người là đang ngoại tình sao?

“Tối qua”, Huy lại nghe hai từ này. Sáng nay Pie cũng nhắc đến chuyện tối qua cùng Minh Anh. Huy xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc, hiểu ngay tối qua xảy ra chuyện gì. Sự tình có thể giải thích đơn giản, là Minh Anh cùng Pie nhìn thấy cô gái này, vì cô ta ăn mặc giống ma nữ nên cả hai đều bị dọa sợ.

Nhưng còn chuyện Pie ở trong lòng Minh Anh mà công chúa vừa nói? Chuyện này Huy không hiểu. Cậu quay sang nhìn Pie, chờ đợi câu giải thích.

Pie không để ý đến ánh mắt của Huy, cô chỉ quan tâm đến những lời ma nữ kia vừa mới nói, ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

- Thì ra, tối qua cũng chính cô hù tôi với sư huynh. Hại tôi cả đêm lo sợ muốn chết.

- Trách ta? Đi mà trách người gan nhỏ ý!-Ma nữ hất mặt, chỉ từ ánh mắt vẫn thấy được vẻ đắc ý.

Pie từ trước giờ nói chuyện đều trên cơ người khác. Người duy nhất làm cô điên tiết chỉ có thể là Khang Vĩnh Huy. Hôm nay đã xuất hiện thêm một đối thủ ngang tài ngang sức.

- Pie! Muội bị thương sao?-Minh Anh bắt lấy cánh tay Pie, quan sát vết thương. Là do cậu có bệnh nghề nghiệp, thấy vết thương là bệnh nghề nghiệp lại nổi lên.

- A, không nhắc không đau, huynh nhắc đến muội mới thấy đau đây này! Đau chết mất. Chỉ tại con nhỏ này mà ra cả-Pie nhìn vết thương, rồi liếc quay qua nhìn ma nữ.

- Người đừng đổ lỗi cho ta, là do người vô ý bị ngã vào-Ma nữ chán ghét nói, giọng phát ra đều đều không nhanh không chậm.

- Còn không phải tại cô đứng phía sau hại tôi giật mình, thì tôi cũng không bị ngã vào bụi hoa hồng đầy gai đó-Pie bức xúc nói lớn- Lần sau tôi còn thấy bộ dạng đó của cô, tôi nhất định đem bộ tóc dài của cô cắt ngắn!

Ma nữ nghe Pie dọa, không có chút sợ hãi, ngược lại còn muốn tiến lên, cãi lại.

Giữa lúc đó, Huy cất bước về phía Pie, nhìn vào cánh tay Pie đang bị Minh Anh nắm lấy, cảm giác thật khó chịu.

- Còn đứng đây cãi nhau. Mau đi vào xử lý vết thương-Huy nắm cổ tay Pie, không nương tình kéo cô đi. Lực kéo mang theo một phần khó chịu trong lòng cậu.

Minh Anh không kịp phản ứng thì tay Pie đã bị Huy kéo ra khỏi tay cậu. Cậu chỉ còn biết trưng ra bộ mặt ngây ngốc vài giây nhìn theo hai người đó.

Hime từ lúc nhìn thấy máu trên tay Pie, không ngừng run rẩy, thiếu chút không kiềm chế đã hét lên. Hime tay bấu chặt áo Minh Anh, đầu cúi gằm xuống. Minh Anh thấy Hime như vậy, cậu liền kéo Hime vào lòng, vỗ vỗ lên lưng cô, lập đi lập lại hai từ “Không sao”. Sau đó đem Hime vào trong nhà.

Ma nữ bị bỏ lại một mình, hậm hực giậm chân. Huy trước giờ vẫn luôn quan tâm cô đầu tiên, sao bây giờ lại quan tâm đứa con gái khác bỏ mặc cô. Cô không cam tâm, nhất định kéo Huy về lại bên mình.

.....

Pie vừa được Huy xử lý vết thương xong, ngoan ngoãn ngồi trên ghế. Cô đang im lặng ngồi nhìn Huy thất tóc cho con nhỏ ma nữ công chúa kia.

Ma nữ này, vừa chạy vào nhà đã nũng nịu đòi Huy thất tóc cho cô. Còn hất mặt với Pie, vênh váo nói “Người còn lâu mới được Khang Huy thất tóc cho đó!”. Pie cười thầm “Tôi không bị khùng như cô!”.

Thất tóc cho ma nữ mất không ít thời gian. Kỹ thuật thất tóc của Huy cũng không tồi, dù không thể xem là điêu luyện, nhưng nhìn cũng vừa mắt. Cô gái từ ma nữ đã dần trở thành cô công chúa tóc dài. Về phương diện xinh đẹp thì không thể nhận xét được, vì cô bé đeo một chiếc khăn che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ vàng trán cùng hai con mắt to tròn.

Cô bé không ngừng đưa tay mân mê đuôi tóc mình, đôi mắt hiện diện vẻ thích thú, thi thoảng còn hát hàm ý thách thức Pie.

Pie phát lờ không quan tâm, chỉ là có chút ghen tị. Cô cũng muốn Huy thất tóc cho mình, nhưng lại không thể dễ dàng mở miệng đòi hỏi như cô công chúa kia. Mất mặt, thật sự sẽ mất mặt chết. Nghĩ đi nghĩ lại, thà ghen tị còn hơn bị mất mặt. Thế nhưng trong lòng cô lại không thoải mái chút nào.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65:

>

Hôm nay trời nắng đẹp, cả bọn cùng nhau đi picnic, đương nhiên cô công chúa cũng bám đuôi theo.

Công chúa này đáng ra đang sống ở nước ngoài, nhưng về chơi cùng dì (hàng xóm nhà Huy) một tháng. Thật trùng hợp đúng dịp Huy cùng mọi người đến đây nghỉ ngơi. Sáu năm không gặp, công chúa đeo bám Huy ở mọi lúc mọi nơi, giống như lúc cô hay làm khi còn nhỏ.

Tâm trạng của Pie từ sau khi cô công chúa xuất hiện không được tốt cho lắm. Không phải vì Pie ghét cô bé đó, mà là ghét cách Huy quan tâm cô bé.

Chiều hôm qua, lúc cả bọn đang làm đồ ăn chuẩn bị cho chuyến đi picnic.

Hime ngồi ở bàn quan sát, cô vốn chưa từng động tay động chân vào mấy chuyện này, sợ mình tay chân lóng ngóng gây họa, nên biết thân mà lui trước. Pie cùng cô công chúa kia cũng không biết gì về mấy chuyện bếp núc, nhưng cả hai lại muốn chen chân vào để gây náo nhiệt.

Công việc nhà bếp đáng ra là phần của con gái, ai đòi hai cậu con trai lại giỏi việc này hơn. Huy được Mika dạy từ nhỏ, nên trình độ nấu ăn siêu thượng thừa, thậm chí cách bày trí cầu kỳ cũng rất được chú trọng. Minh Anh có lẽ không bằng Huy, nhưng vẫn có thể áp đảo ba cô gái kia.

Cô công chúa hôm đó mặc bộ đầm hoa văn màu sắc, tương đối nhẹ nhàng, tóc cột thấp hai bên. Chuyên chú ngồi làm vai trò phụ tá cắt rau củ của mình. Tiến độ của cô cứ nhẹ nhàng, từ từ, nếu không muốn nói là quá chậm chạp.

Pie xung phong nhận việc nhồi bột làm bánh Mochi. Lúc trước có cùng Huy học làm món này, nên Pie tự tin mình có thể làm tốt. Nhưng sự thật thì... không khá hơn chút nào.

Minh Anh nhìn Pie làm, cảm thấy sai sai đâu đó. Cậu lên mạng tìm hiểu một chút. Chưa đầy một phút sau, cậu đã thành thạo hướng dẫn cho Pie. Cô gái vùng về này luôn miệng tán thưởng “Sur huynh quả nhiên lợi hại”

- Khang Huy!-Công chúa đưa ngón tay bị dao cắt phải đến trước mặt Huy, gương mặt biểu hiện đáng thương.

- Cần thận chút chứ-Nói rồi, Huy ân cần cầm tay công chúa đến bên bồn rửa, rửa sạch vết thương. Sau đó, cậu ta bỏ dở món ăn đang nấu của mình, lên tìm đồ băng bó cho công chúa.

Sau khi băng bó vết thương, Huy không cho công chúa cắt rau củ nữa. Công chúa rất ngoan ngoãn nghe lời. Đến khi Huy cuộn sushi, công chúa cũng bên cạnh giúp một tay. Công chúa mất liên tục híp lại, từ ánh mắt người khác cũng có thể thấy, cô đang cười rất vui vẻ.

Pie nhìn chăm chú vào khung cảnh đẹp đẽ của Huy và công chúa. Huy chưa bao giờ đối với cô nhẹ nhàng, ôn nhu như thế. Cậu ta suốt ngày chê bai Pie hậu đậu, vụng về, ham ăn, lười biếng, nếu không thì dùng lời khó nghe trên tấc cô. Loại ôn nhu này, trong trí nhớ của cô chưa hề tồn tại.

.....

Cả bọn ngồi xe đến khu đồi cao tổ chức picnic. Nơi đây cây cối xanh tươi, ánh nắng xuyên qua vừa đủ, thảm cỏ xanh mát dưới chân. Khung cảnh này thật tươi mát, trong lành.

Minh Anh cùng Huy dọn đồ xuống, Pie phụ giúp bày biện mọi thứ chuẩn bị từ hôm qua ra tẩm bật. Trong khi đó, hai nàng công chúa kia chỉ lười biếng ngồi nhìn.

Xong xuôi đâu đó, Minh Anh nhận trách nhiệm nướng thịt. Huy nói muốn nghỉ ngơi một chút, nên biến đi đâu mất. Ba cô nàng ngồi lại ăn mấy món ăn chuẩn bị hôm qua.

Pie rất ra dáng chị lớn, hết lấy đồ ăn cho công chúa, rồi lại gấp thức ăn cho Hime. Pie không ngại mình bị Hime hành hạ, chuyển đi chơi có mặt Hime khiến cô tâm tình rất vui vẻ. Pie vốn vẫn luôn muốn cùng Hime một nhà hòa thuận như thế này. Hime tâm tính hiền lành, ngoan ngoãn nghe lời, với Pie vĩnh viễn sẽ là một cảnh tượng tốt đẹp.

Pie đối với cô công chúa kia, vốn không ghét cô ấy, nhưng không hiểu sao lại thích gây sự cãi vã. Cảm giác cãi nhau cùng cô công chúa này thì trình độ cãi của Pie sẽ được nâng cao.

- Pie! Đồ nướng xong cả rồi, muội đi gọi Huy về ăn cùng-Minh Anh nói xong, quan sát thấy công chúa cũng không có mặt ở đây, nên bổ sung thêm một câu-Gọi cả công chúa nữa, mới thấy đây mà, không biết đã chạy đi đâu.

- Ok! Đi liền. Không có muội, huynh không được lên ăn trước đâu đấy nhé! Nhớ đấy nhé!-Pie tươi cười tinh nghịch, nhanh chạy mất tăm.

Pie đi quanh một vòng, chân mỏi muốn chết, vẫn không thấy Huy đâu. Chợt nghĩ đến, mình có điện thoại, việc gì phải mất công. Pie vừa bước đi từ từ,

vừa mở danh bạ ra.

Danh bạ còn chưa mở đến. Bất chợt, Pie nhìn thấy thấp thoáng bóng Huy đang nằm dài trên thảm cỏ. Cô vui mừng bước nhanh đến. Càng tới gần, bước chân càng chậm lại, nụ cười dần tắt xuống, vì nhận ra Huy không nằm đó một mình.

Huy gồi đầu lên hai tay, mắt nhắm im lìm, ngủ rất yên tĩnh. Bên cạnh, công chúa cũng nằm rất ngay ngắn, hai tay chình chu để trước bụng. Gió thổi nhẹ, khiến chiếc khăn bạch mặt của công chúa khẽ phất lên. Khung cảnh thật tốt đẹp. Thật sự rất giống hình ảnh thường thấy trên các bộ phim truyền hình lãng mạn.

Tay Pie nắm điện thoại hơi dùng lực, bàn tay khẽ run rẩy. Tầm mắt không thể rời khỏi hình ảnh kia. Cô nhìn, nhìn rất lâu. Cuối cùng, quên luôn mục đích ban đầu của mình, quay lưng rời đi.

- Pie, muội không tìm thấy hai người kia sao? - Minh Anh thấy một mình Pie quay lại, liền cất tiếng hỏi.

Pie mỉm cười, ngồi xuống, vớ lấy một cây thịt nướng.

- Chỗ này của muội đúng không? Muội sẽ nhiệt tình xử sạch - Nói rồi, Pie lao vào ăn. Cô muốn ăn hết những hình ảnh trong đầu mình. Lấy thịt nướng nướng tượng hình ảnh Huy, cắn chết cậu ta.

Minh Anh quan sát thấy từ ánh mắt Pie một tia buồn rầu, đoán biết có chuyện xảy ra, lại không muốn làm Pie mất vui, nên cậu im lặng không hỏi.

.....

Huy ngủ một giấc say. Một hồi lâu mới tỉnh. Cậu vươn vai, đột nhiên đụng phải người bên cạnh. Huy lò mò mở mắt, thấy công chúa nằm bên cạnh, cô bé đang đưa tay xoa xoa mặt mình.

- Mới vừa thức dậy đã đánh em! - Giọng nhỏ đầy vẻ bức xúc.

Huy bật dậy, đưa tay vuốt mặt, gương mặt chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Cậu nhìn đồng hồ, thấy mình đã ngủ được hơn một giờ.

- Ai bảo em nằm đây làm gì?

- Thấy anh nằm mình buồn, nên nằm chung cho vui - Công chúa hí nháy ý cười.

Huy không nói gì nữa, đứng dậy, vươn vai, đơn giản làm một vài động tác cho tỉnh ngủ.

Công chúa từ dưới nhìn lên, ánh mắt nhìn Huy rất chăm chú. Trong ký ức sáu năm trước của cô, Huy là một cậu nhóc nhỏ con, gầy tong. Lúc ấy, cô không cần cố gắng nhón chân cũng đã cao ngang bằng cậu. Nhưng bây giờ, đứng trước mặt cô, một người con trai cao lớn, thân hình từ dưới ánh nắng hiện lên hoàn mỹ, chưa nói đến gương mặt một dạng mỹ nam động lòng người. Lúc cô xem phim cũng từng mơ mộng gặp được người như nam chính soái ca, không nghĩ Huy lớn lên thật sự đã trở thành nam chính mà cô thường mơ mộng.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, chợt một bàn tay đưa ra trước mặt cô.

- Định nằm luôn đây à? Đưa tay đây anh kéo lên.

Thích...

Công chúa cảm giác hai má mình hiện tại đỏ gay gắt, may mà có tấm khăn che chắn, nếu không sẽ xấu hổ chết. Cô đưa tay ra, theo lực kéo của Huy mà đứng lên, phui phui mấy cộng cỏ còn vương trên áo, lon ton chạy theo Huy.

Khi hai người trở lại, thịt nướng đã bị Pie chén sạch.

Pie sau khi ăn một đĩa đầy, đang ngồi "phơi bụng" bên góc cây. Cô biết Huy quay trở lại, cũng không có ý định qua bên đó làm như không có chuyện gì vui vẻ nói chuyện. Pie chính là "ghim" cảnh lúc này, cộng thêm mấy chục cây thịt xiên, nên bây giờ thờ không ra hơi nữa rồi.

- Nha đầu! Ngươi là heo sao? Ăn không sót một miếng nào - Công chúa hướng phía Pie nói lớn.

Pie im lặng không đáp.

- Nha đầu kia, ngươi có nghe ta nói không?

Hime lấy từ phía sau lưng, một đĩa đầy xiên thịt nướng, đưa đến trước mặt công chúa, mỉm cười.

- Là để dành cho hai người.

Công chúa thấy đĩa thịt kia, cầm lên một que, hất mặt về phía Pie, lên giọng.

- Em gái ngươi còn tốt hơn ngươi.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66:

/>

Pie nãy giờ vẫn kìm nén tức giận, cô công chúa kia lại không ngừng công kích. Vì cuộc vui của mọi người nên Pie đành nhịn xuống. Cô bước về, ngồi bên cạnh Hime, về mặt u ám đáng sợ.

Huy cùng công chúa ngồi vừa đúng đối diện với Pie. Huy nãy giờ quan sát thấy Pie có vấn đề. Mọi khi bị công chúa khiêu khích, Pie chắc chắn sẽ đáp trả không thương tiếc, tình huống này là gì đây? Đang định mở miệng hỏi han Pie, thì công chúa đưa một cây thịt nướng đến ngay trước miệng cậu.

- Anh cũng ăn đi!

- Ừ-Ánh mắt Huy chuyển hướng nhìn về phía công chúa, cậu đưa tay nhận lấy.

Phụt...

Sau âm thanh quái dị phát ra, mọi người há hốc miệng. Đầu tiên là nhìn về phía công chúa, chiếc đũa của cô dính đầy tương ớt, thẳng một đường dài. Sau đó, ánh mắt mọi người lại chuyển hướng nhìn về phía Pie. Trên mặt Pie có chút kinh ngạc, tay vẫn đang còn cầm chai tương ớt.

- Pie!-Huy thẳng hướng Pie hét lớn-Em làm trò gì vậy?

Đang ngờ ngác nhìn công chúa, Pie nghe tiếng hét từ Huy, thoáng chốc lấy lại tinh thần, đưa tầm mắt chuyển hướng đối diện với ánh mắt của Huy. Ánh mắt đáng sợ này, không phải là lần đầu Pie nhìn thấy, nhưng hiện tại vẫn có chút kích động trong lòng.

- Nha đầu, ngươi định ám toán ta sao?-Công chúa tiếp thêm lời.

- Pie... -Minh Anh nhìn Pie hơi e dè, cậu biết Pie vì việc gì đó không vui, có thể do công chúa làm Pie không vui, nhưng không phải vì vậy mà thẳng mặt hại cô ấy?

Hime chỉ nhìn Pie, không nói lời nào.

Pie đối diện với ánh mắt của tất cả mọi người, không hoảng sợ, chỉ có cảm giác bị cô lập. Pie lúc này thật sự không có ý, cô chỉ muốn xịt tương ớt lên miếng sushi. Bởi vì chai tương sắp hết, Pie lắc hơi dùng lực, kết quả văng lên người công chúa. Mọi người nhìn cô như vậy là ý gì? Huy lớn tiếng hỏi cô câu đó là có ý gì?

Pie không quan tâm mọi người có ý nghi ngờ cô hay không. Chỉ cần Huy không nghĩ cô là người như vậy là đủ rồi. Nhưng sự thật thì sao? Tình huống này, dù cô có giải thích thế nào cũng không làm thay đổi thành kiến của mọi người với mình.

- Tôi có ý đó thì sao? Ai bảo cô đáng ghét!-Pie quăng chai tương ớt xuống đất, đứng thẳng dậy, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía công chúa. Không nói thêm lời nào nữa, quay lưng bước đi.

- Pie, em...-Huy đứng dậy, bước về phía Pie, bắt lấy cánh tay cô, tức giận đến nỗi không nói nên lời.

- Buông tay!-Pie đè nén găng giọng.

Quá ba giây, không thấy Huy tự động buông tay, Pie dùng lực giật tay mình ra.

- Ruột cuộc em bị cái gì hả?- Huy lần này đứng chặn trước mặt Pie.

- Không muốn nhìn thấy mặt anh!-Pie lớn tiếng, vòng qua người Huy đi thẳng. Cô hướng theo đường chính đi một mạch, không chút ý định ngừng bước.

Huy đứng nhìn theo dáng cô gái ngang bướng, tóc đuôi ngựa theo mỗi bước chân đung đưa qua lại.

Trời dần về chiều, mọi người thu dọn ra về.

Huy bấm gọi liên tục cho Pie, nhưng đều bị cô bé bơ không thương tiếc. Chỉ khi Minh Anh gọi cho cô, cô mới gửi trả cậu một tin nhắn “Mọi người về trước đi. Muội đi dạo một lát, về sau”.

Chiếc xe do Huy điều khiển chờ mọi người đi về. Trên suốt đoạn đường, Huy luôn đưa mắt quan sát xem có hình bóng Pie bên đường hay không, thật sự không hề thấy cô đâu.

Con đường này cực kỳ hiếm xe qua lại. Cả đoạn đường vắng vẻ, hai hàng cây cao che bóng mát rượi. Ánh nắng vàng của buổi chiều xuyên qua tán cây, tạo thành những mảng sáng, tối không rõ hình dạng.

Hime chăm chú nhìn ra cảnh vật bên ngoài, im lặng suy nghĩ gì đó. Cô không hề biết Minh Anh này giờ đang nhìn cô chăm chú. Hình ảnh Hime dưới ánh nắng mờ nhạt tạo thành một khung cảnh ảo diệu, khiến Minh Anh không thể rời mắt.

Công chúa từ khi thấy Huy cùng Pie lớn tiếng, cô cũng không hề nói chuyện. Cô nhìn xuống bộ đầm dính tương ớt của mình, rồi lại nhìn qua phía Huy. Tuy rằng Huy không có tức giận với cô, nhưng cô vẫn thấy như mình phạm lỗi, không dám mở miệng nói chuyện, thi thoảng liếc mắt nhìn Huy thăm dò.

Xe trở về nhà cũng gần năm giờ chiều. Bốn người không ai nói với ai câu nào đi vào nhà.

Bầu trời dần chuyển sắc, gió từ đâu thổi tới liên tục, làm cây lá xào xạc mãi không thôi.

- Trời này có khi nào mưa không?-Minh Anh nhìn lên bầu trời, tự hỏi chính mình. Cậu quay sang nhìn Huy, cất lời- Pie vẫn chưa về nhà, hay cậu quay lại đón muội ấy đi?

Huy không phải không nhận thấy trời sắp mưa. Thậm chí, trong lòng cậu đã nghĩ đến chuyện sẽ quay lại tìm Pie trước khi Minh Anh đề nghị. Chỉ vì hiện tại Huy buồn bực trong lòng, không muốn đối mặt với Pie. Chẳng phải Pie lúc này cũng nói không muốn nhìn thấy mặt cậu hay sao?

- Tự đi thì tự về được- Nói rồi Huy bước nhanh lên phòng.

Cánh cửa phòng đóng lại hơi dùng lực, mọi người từ dưới lầu nghe được tiếng vang. Căn nhà sau đó trở nên yên tĩnh lạ thường.

Công chúa trầm tư nhìn lên trên lầu. Cô chưa bao giờ thấy Huy như vậy. Huy trong tâm trí của cô vẫn luôn quan tâm, mỉm cười với cô. Mặc cho cô có làm gì sai, có gây chuyện, thì Huy vẫn không chút tức giận mà bỏ qua cho cô. Cô chưa bao giờ đối mặt với bộ dạng nóng giận như bây giờ của Huy.

Mười lăm phút sau...

Trời bắt đầu chuyển mưa. Con mưa tháng ba không đủ mạnh, chỉ nhẹ nhàng lớt phớt, nhưng lại âm ỉ không dứt.

Huy nhìn ra ngoài trời, đi qua đi lại, đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần. Đoạn đường từ chỗ picnic về đến nhà cũng phải sáu cây số. Pie đi bộ, chắc chắn sẽ bị ướt mưa thế thảm. Chưa kể trời đã bắt đầu tối, đoạn đường đó lại vắng vẻ như vậy, lỡ như có chuyện gì xảy ra...

Bất chợt, có tiếng gõ cửa. Huy vội bước nhanh ra mở. Có lẽ Huy mong chờ người ở ngoài là người cậu đang nghĩ đến.

Nhưng khi mở cửa ra, Huy lại nhìn thấy Minh Anh, cậu ta nhìn Huy, nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

.....

“- Lúc chiều tôi có nhờ Pie đi gọi cậu cùng công chúa về ăn thịt nướng, lúc đi Pie còn rất vui vẻ, nhưng khi về thì tâm trạng xuống hẳn. Tôi nghĩ đã có chuyện gì đó xảy ra.”

Những lời Minh Anh nói, văng vẳng bên tai. Huy vừa lái xe, vừa suy đoán. So thời điểm lúc chiều, thì có thể lúc Pie đi gọi cậu đã vô tình nhìn thấy cậu cùng công chúa đang ngủ trên bãi cỏ. Mấy hôm nay Huy cũng quan sát thấy, Pie tâm tình không được vui vẻ, miễn cưỡng cười nói cùng mọi người, không ngừng chen chân giữa cậu và công chúa. Không phải là đang ghen với công chúa đi? Ghen? Vừa nghĩ đến, Huy bất chợt thấy lòng mình tràn ngập ý cười.

Đi được hơn bốn cây số, Huy liền nhìn thấy bóng người đứng dưới gốc cây ngân hạnh. Thân người nhỏ bé dựa vào thân cây to, gương mặt vô cảm nhìn ngấm mưa rơi.

Có lẽ nghe được tiếng xe, Huy thấy Pie quay mặt nhìn về phía cậu. Đối diện với tầm mắt cậu chưa đầy ba giây, Pie đã quay đầu, đi ra khỏi tán cây, ngang nhiên bước dưới trời mưa.

Huy vội vớ lấy cây dù, mở cửa chạy xuống xe, bước nhanh về phía Pie.

- Em không thấy trời đang mưa sao?-Huy bắt lấy cánh tay Pie, kéo cô lại, để tầm mắt hai người đối diện nhau.

- Có phải anh không hiểu tiếng người? Tôi nói là không muốn nhìn thấy anh!- Vừa dứt lời Pie giật cánh tay mình ra khỏi tay Huy. Tiếp tục quay lưng bước đi.

Nhìn thấy bóng dáng Pie cao ngạo bước ra khỏi chiếc dù, trên người cô mưa thấm ướt một lớp áo. Pie giống như đang thách thức giới hạn chịu đựng của Huy. Huy phùng phùng tức giận, ném luôn chiếc dù đang cầm trong tay xuống đường, tiến đến chỗ Pie bằng tốc độ nhanh nhất.

- Có gì thì nói rõ đi, đừng tỏ thái độ như vậy với anh!-Huy nắm lấy hai vai Pie, ánh mắt chứa hòa khí.

- Thái độ của tôi bị làm sao nào?-Pie trừng mắt nhìn Huy, quát lớn-Thái độ của tôi có gì liên quan gì đến anh mà cần anh quan tâm hả???

- Em đừng có vô lý như vậy!- Huy nói lớn.

- Tôi chính là người không thích nói lý lẽ như vậy đó! Tôi thích thì sẽ mắng người, thích thì sẽ đánh người, thậm chí có thể giết người đó, thì sao nào? Thì sao nào?-Pie ngang ngược gầm gừ như con thú dữ, mặt ngược nhìn Huy như đang khiêu khích cậu ta- Nếu anh cảm thấy không thể chấp nhận được, thì chúng ta chia tay. Không đúng, là ly hôn!

Sau khi nghe hết câu cuối cùng, Huy im lặng nhìn Pie, tâm trạng tức giận đẩy xuống khoảng không trống rỗng. Mưa rơi xuống, thấm ướt gương mặt anh tuấn, hàng lông mi nặng một tầng nước mưa.

- Được!-Giọng Huy hết sức bình thản, trên môi còn nở nụ cười-Em có biết tôi mong chờ câu nói đó từ mấy hôm nay rồi không? Em nghĩ tôi có thể yêu một người hung dữ, hậu đầu, vụng về như em sao? Em nghĩ em là ai? Em chẳng qua cũng chỉ là lọ lem thôi. Người tôi yêu chính là công chúa. Từ nhỏ tôi đã yêu cô ấy, đến bây giờ tôi vẫn yêu cô ấy. Em chỉ qua cũng chỉ là người thay thế tạm thời thôi. Thế nào? Có phải em mong muốn câu nói này?

Tiếp...

P.s: Viết cảnh cãi nhau rất khổ sở, haiz (Ta chỉ muốn viết cảnh vui vẻ -.-)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67:

>

Lời Huy nói ra, từng câu từng câu khiến tay Pie càng nắm chặt. Đến khi lời nói kết thúc, lửa giận trong lòng cô đã bộc phát cao độ.

Chát...

Cái tát dùng hết sức bình sinh nên lên mặt Huy. Pie thờ hồn hển, tức giận nghiêng rãnh. Nước mưa lạnh lẽo thấm vào da thịt, nhưng cô hiện tại cảm giác cơ thể rất nóng, tựa hồ có thể làm bốc hơi cả nước.

Huy sau khi nhận cái tát từ Pie, gương mặt in hằn một bàn tay. Cậu quay mặt lại, đối diện với tầm mắt của Pie, nhìn thấy Pie tức giận đến run người. Bất chợt, Huy nở nụ cười, kéo Pie vào trong lòng.

Pie vừa nhìn thấy nụ cười của Huy, còn chưa kịp hiểu chuyện thì đã bị cánh tay cậu ta ôm lấy, toàn thân đổ về phía cậu ta. Sau khi bị Huy áp chế trong lòng, Pie không ngừng vùng vẫy, chân tay không ngừng đánh loạn.

- Buông ra!!!

Huy không những không buông tay, mà còn dùng sức ôm siết cô nàng hung dữ này vào lòng. Bất chợt, Huy cảm giác cánh tay mình đau lên một đợt đến thấu xương. Lúc này Pie ngừng vùng vẫy, quay qua cắn vào cánh tay cậu, lực cắn như muốn ghim từng cái răng vào da thịt.

Pie tưởng làm vậy thì Huy sẽ đau mà buông cô ra, nhưng không ngờ tay cậu ta ôm cô không chút lơi lỏng. Pie cảm nhận được cơ thể Huy đang gồng mình chịu đựng vết cắn của cô. Pie không hiểu, rốt cuộc không hiểu Huy đang làm gì? Một lúc sau, Pie yên lặng trở lại, rồi miệng khỏi cánh tay Huy.

- Em trút giận xong chưa? Nếu xong rồi thì cùng anh về nhà- Huy tựa đầu trên vai Pie, khẽ thì thầm. Lời nói của Huy dường như không còn chút sức lực nào. Có lẽ bị Pie đánh đến nỗi không còn đủ sức.

Cả người Pie chịu sức nặng của Huy, chân đứng có phần không vững. Pie không hiểu, trước sau vẫn không hiểu. Vài giây trước Huy còn tàn nhẫn nói những lời đó với cô, sao bây giờ lại trở nên ôn nhu như vậy?

Huy thấy Pie không động đậy, cậu như thể đọc được suy nghĩ của cô, chậm rãi cất lời.

- Xin lỗi! Lúc nãy nặng lời với em. Nếu không để em trút hết tức giận, thì em định ngang ngược đến bao giờ. Bây giờ, có thể nói anh biết em rốt cuộc có chuyện gì?

Pie nghe xong, cuối cùng cũng hiểu mục đích Huy nói những lời khiêu khích cô. Cậu ta là dùng chính mình cho cô trút bỏ tức giận. Lúc này vì giận quá hóa ngu, thẳng tay đánh cậu ta nhiều như vậy, bây giờ nghĩ lại cảm thấy xấu hổ cùng đau lòng. Pie vùi đầu vào trong ngực Huy.

- Người nên nói xin lỗi là tôi. Xin lỗi! -Giọng Pie rất nhỏ, giống như cô đang tự làm bầm với chính mình- Tôi cái gì cũng không tốt. Không nói chuyện nhỏ nhẹ như công chúa, lại vụng về như vậy, hay gây sự như vậy. Ngay cả anh thích hay ghét điều gì tôi đều không biết. Chuyện gì tôi làm cũng không vừa lòng anh. Có phải anh cảm thấy tôi rất vô dụng? Có phải anh cảm thấy hối hận khi ở cùng một chỗ với tôi?

- Em hỏi câu đó không biết chán hay sao? Anh nói lần này là lần cuối. Anh vĩnh viễn không hối hận khi yêu em. Trước đây, bây giờ hay sau này cũng không hối hận. Về chuyện ly hôn, một khi đã đăng ký kết hôn, anh sẽ không bao giờ cho em thoát khỏi anh đâu! Vậy nên em đừng nên nghĩ đến làm gì! - Giọng Huy sắc bén như kiếm đang đe dọa, áp bức, nhưng Pie lại cảm thấy vui vẻ.

Huy cảm thấy mình nói như vậy vẫn chưa đủ, còn tiếp tục nói.

- Em vô dụng, điều này anh không phủ nhận.

- Anh! -Pie tức giận thốt lên.

- Nhưng với anh, em như vậy mới là tốt nhất. Ít ra anh cũng có lý do để quan tâm em. Nếu em là một người hoàn hảo, thì anh thật không biết phải quan tâm em thế nào.

Pie cảm thấy vô cùng ấm áp, trên môi cũng vô thức nở nụ cười.

- Còn nữa, anh trước nay chỉ xem công chúa như em gái. Em đừng nên ghen với cô bé đó làm gì.

Mưa đã tạnh từ lúc nào, bầu trời đã tối từ lúc nào, cả hai đều không biết. Bọn họ cứ như thế, nói thật nhiều, mãi đến khi nhận được cuộc gọi của Minh Anh, cả hai mới lên xe, trở về nhà.

Chiếc xe dẫn theo đường lớn, lao vút đi.

Bên gốc cây ngân hạnh, công chúa mặc một chiếc áo mưa, bên cạnh là chiếc xe vespa màu hồng của cô. Cô đứng đó im lặng, thần thờ rất lâu.

Nửa tiếng trước, thấy mưa rơi, Pie lại chưa về nhà, công chúa nghĩ đến chiều nay mình nói những lời hơi khó nghe. Nếu đổi lại là cô, hẳn cô còn tức giận hơn thế. Vì cô mà hại Huy tức giận, Pie cũng giận dỗi bỏ đi đến giờ vẫn chưa có về nhà. Công chúa chợt suy nghĩ đơn giản, cô muốn đi tìm Pie về, muốn nói xin lỗi với Pie, muốn giúp Huy với Pie làm hòa. Huy trở nên lạnh lùng như vậy làm cô sợ hãi, cô không quen.

Vừa mới đến đây, công chúa đã nghe thấy tiếng cãi vã. Cô liền tấp xe vào, nấp cẩn thận sau góc cây ngân hạnh, nghe lén cuộc cãi vã của hai người.

Khi nghe đến câu “Người tôi yêu chính là công chúa. Từ nhỏ tôi đã yêu cô ấy, đến bây giờ tôi vẫn yêu cô ấy. Em chỉ qua cũng chỉ là người thay thế tạm thời thôi. Thế nào? Có phải em mong muốn câu nói này?””. Lòng công chúa có bao nhiêu kích động. Nhưng diễn biến tiếp theo của cuộc nói chuyện khiến cô tỉnh ngộ.

Huy đối với cô tốt thế nào, ôn nhu thế nào, cuối cùng cũng chỉ là tình thương. Lúc trước thấy Huy với Pie hay cãi vã, cô thầm nghĩ mối quan hệ của họ thực ra cũng không bền vững gì lắm. Đến bây giờ cô mới hiểu. Thì ra yêu một người, không phải chỉ có trước mặt quan tâm ấm áp, mà còn là âm thầm theo dõi, dùng cảm giác hiểu rõ đối phương, đó mới đích thực là tình yêu. Tình yêu của hai người đó chính là để tự người kia cảm nhận, không cần nói nhiều, cũng chẳng hành động nhiều.

Tình yêu của họ, cô không chen vào được. Trước đây không được, bây giờ lại không thể.

Sau khi hiểu rõ tất cả, công chúa thờ dài, nở nụ cười, khóe mắt lại không hiểu sao cay cay. Trên gò má chợt xuất hiện một giọt nước chảy dài xuống. Là mưa, nhất định do mưa rơi xuống. Cô không buồn, cô không phải đang khóc...

Công chúa lên xe, chậm rãi lái về nhà.....

Nửa đêm, Huy bị giấc mộng làm cho tỉnh giấc. Đã lâu lắm rồi, cậu mới gặp lại Mika.

Mika vẫn luôn cười hiền lành, đứng giữa không gian ngắm nhìn cậu thật lâu. Lúc sau, Mika nắm tay Pie kéo cô cùng đi theo, cả hai cùng chìm vào khoảng không mờ ảo. Cậu hoảng hốt kéo Pie lại, nhưng không thể chạm vào cô, cậu chỉ có thể kêu gào trong vô vọng. Giữa lúc cố gắng với tay kéo Pie về, Huy bị giật mình thức giấc.

Nhìn lên đồng hồ, đã gần ba giờ sáng, cậu không thể tiếp tục ngủ, nằm im lặng nhìn lên trần nhà. Không biết giấc mơ này là gì? Tại sao cậu lại thấy trong lòng có chút bồn chồn.

Bóp...

Trên má Huy lúc chiều tối bị Pie tát đến sưng. Bây giờ trong mơ cô lại nện thêm vào chỗ đau đó lần nữa. Pie xoay người, ngang nhiên chiếm hơn phân nửa giường, hai tay giang rộng hai bên như kiểu “ta đây là chủ thiên hạ”. Chấn bị vung ra, để lộ bờ vai cùng xương quai xanh dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, trên làn da trắng còn ẩn hiện những dấu hôn.

Huy nhìn cô gái nhỏ nằm bên cạnh, cậu vươn người qua, ghé môi xuống trên hõm cổ của Pie, hôn lên đó. Cơ thể Pie theo nụ hôn có chút kích động, có chút run rẩy.

Chát...

Pie lại từ trong mơ vô ý đánh người, miệng còn lẩm bầm:

- Hero! Đừng có quậy, để yên cho chị ngủ.

Cú đánh lần này thẳng một cái vào ngay mặt Huy, trắng sao gì đều nổi lên hết trên đầu. Pie vẫn mặc nhiên ngủ ngon lành, tiếng thở đều đều phát ra.

Huy ngồi bật dậy, ôm đầu. Lúc định thần trở lại, cậu nhìn về phía Pie, có chút khở sở nhìn mặt. Cô gái này đúng là không thể nào “yêu” nổi. Ngay cả khi ngủ cũng hung dữ như vậy.

Huy xuống giường, đi vào phòng tắm. Lúc sau, cậu mở cửa phòng đi ra.

Vừa xuống dưới nhà, Huy bắt gặp Minh Anh đang ngồi uống nước. Hơn ba giờ sáng, Minh Anh sao lại thức dậy rồi? Không phải cũng gặp ác mộng giống cậu đi?

- Huy!-Minh Anh vừa thấy Huy từ trên lầu đi xuống, cậu đã cất tiếng gọi.

- Tôi không nghĩ cậu dậy sớm vậy đây?

Trước câu nói của Huy, Minh Anh chỉ đáp bằng một nụ cười. Cậu đưa cốc nước lên miệng, uống một ngụm, chậm rãi nói.

- Tôi mơ thấy mẹ Mika.

Tiếp...

P.S: Tg định viết cảnh 18+, nhưng lại không muốn làm “đen” tác phẩm của mình. Nên thôi... cắt cảnh vậy (>.<)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68:

/>

Huy có chút ngạc nhiên khi nghe Minh Anh nói. Đêm nay cả cậu và Minh Anh đều cùng mơ về một người.

- Thật trùng hợp, tôi cũng mới gặp mẹ xong-Huy kéo ghế ngồi xuống, nhìn về phía Minh Anh, chậm rãi cất lời-Mẹ có nói gì với cậu không?

Thực ra, giấc mơ của Minh Anh là nhìn thấy Mika cùng Pie biến mất trong không gian. Cậu đuổi theo, nhưng không kịp. Sau khi tỉnh lại, cậu không ngủ được nữa, nên xuống lầu tìm nước uống. Minh Anh không hề biết cậu với Huy không chỉ gặp cùng người, mà còn mơ cùng một giấc mơ.

- Cũng không có gì, chỉ là gặp mẹ Mika một lúc. Đây cũng không phải lần đầu tôi mơ thấy-Minh Anh không kể rõ giấc mơ của mình, vì nghĩ nó chỉ là một giấc mơ hoang đường. Không khéo lại khiến Huy chê cười.

- Ngày mười tháng sau, là ngày mẹ mất. Nếu được cậu nên về thăm mộ mẹ một chuyến.

- Ừm-Minh Anh gật đầu. Kéo ghế đứng dậy, quay người hướng lên lầu.

- Chuyện về mẹ, xin lỗi cậu-Huy từ sau lưng Minh Anh cất lời.

- Tôi biết. Cậu không cố ý. Tôi không trách cậu- Minh Anh duy trì bước chân, đi thẳng lên lầu.

Chuyện nhiều năm trước, Minh Anh được bà giúp việc kể lại...

Hôm đó, Huy sau khi cùng ông Vĩnh cãi nhau lớn. Ông Vĩnh quát lớn “Mày cút khỏi nhà tao”. Nghe đến đó, Mika bỏ dở việc bếp chạy ra, bà giúp việc cũng theo bà chủ chạy ra xem. Nhìn thấy Huy từ trong nhà đi nhanh ra ngoài, Mika chạy đến kéo tay cậu lại “Con đừng đi, mẹ sẽ khuyên ba”. Huy lúc đó bùng bùng tức giận, không quan tâm đến lời Mika, thẳng tay hất tay Mika ra. Mika vì bị lực mạnh hất ra, loạng choạng ngã ra phía sau. Không may lúc đó, phía sau lại là bậc thềm cao. Mika mất đà, lao mình xuống dưới, lăn lộn mấy vòng trên bậc thềm rồi ngã ra. Mika vốn có bệnh tim, đầu lại bị va đập mạnh, chỉ kịp nhìn ông Vĩnh nói một câu “Đừng giận Vĩnh Huy” rồi ra đi trong chốc lát.

Huy vì việc này ray rứt, suy sụp nghiêm trọng. Còn bị ông Vĩnh giam trong nhà đến hơn một tháng. Mika là người Huy yêu thương nhất, người thân duy

nhất của cậu. Chính từ sau việc này, tâm tính Huy đã trở nên lạnh lùng, ít nói như bây giờ.

Bà giúp việc trước sau chứng kiến cảnh tang thương của gia đình này. Bà ấy không biết Minh Anh là đứa con mất tích của ông bà chủ, nên xem cậu như người khách, nhiệt tình kể chuyện. Bà ấy còn chỉ cho Minh Anh chỗ Mika ngã xuống. Hôm đó, cậu đã ngồi trước bậc thềm rất lâu, trầm tư không nói.

Minh Anh biết rõ, sống chết là do số mệnh. Mika trước lúc chết cũng muốn bảo vệ Huy. Vậy cậu có lý do gì để hận Huy hại chết mẹ mình đây? Cậu không hận, cũng chẳng giận. Chỉ tự trách mình ở bên Mika thời gian thật ngắn ngủi.....

Huy trở về phòng cũng đã hơn bốn giờ sáng.

Thấy Pie vẫn còn đang ngủ, chân bị kéo lên cao, miễn cưỡng che cặp mông, phần trên cũng không che đầy nhiều hơn bao nhiêu. Với thói ngủ vô tội vạ của Pie, lại còn để cô trong tình trạng thỏa thân kia, nhất định mặt của cậu sẽ bị kích thích đến chết.

Huy bước tới, mở tủ lấy ra một cái áo sơ mi của mình, leo lên giường, mặc vào cho Pie. Nhẹ nhàng lật người Pie qua, từng chút từng chút mặc áo vào cho cô. Đến khi cài nút áo xong, Huy nhìn Pie, nhần không được, cúi đầu hôn xuống đôi môi đang chóp chép của cô.

Pie cảm giác miệng mình đang bị quấy rối, hai mắt mơ ngủ từ từ mở ra.

- Lưu manh! Anh lại muốn làm gì? Muốn thấy cảnh bạo lực gia đình không?-Pie đẩy Huy ra, cuộn thân người trong chăn, hai tay kiên quyết bám lấy chăn, mắt lơ mơ nhìn Huy, canh chừng.

- Hết biến thái, đề tiện, giờ lại đến lưu manh? Em còn từ nào thì dùng hết đi?

- Tạm thời chưa nghĩ ra. Bây giờ tôi rất buồn ngủ, anh tốt nhất cầm gối trở!-Nói rồi, Pie quay người đưa lưng về phía Huy, mắt từ từ nhắm lại.

Pie chuẩn bị nhập mộng, thân người run lên một cái. Một bàn tay từ sau lưng cô luồn đến phía trước, chạm vào chỗ nhạy cảm khiến cơ thể không kìm được, khẽ kích động. Pie hoàn toàn bị con người kia đùa cho tỉnh ngủ. Cô rất nhanh xoay người lại, nói lớn.

- Khang...

Lời còn chưa kịp nói xong, môi Pie đã nhanh chóng bị chặn lấy, hai tay bị nắm chặt, toàn thân chịu sức nặng từ Huy áp chế ở trên, khiến cô không thể chống trả. Tình cảnh này, lúc tối đã xảy ra một lần. Chẳng phải lại muốn làm lại nữa đi?

Chưa đầy ba mươi giây sau, nụ hôn triển miên làm cả người Pie không còn chút sức lực, thuận theo những động tác, không cự tuyệt nữa.

Trong cơn mê loạn, Pie nghe tiếng nói thì thầm bên tai, êm ái, ngọt ngào. Đến mãi sau này cô cũng không thể quên được.

- Pie, anh yêu em!

“Cởi bỏ mọi thứ theo đuổi hình bóng em, khao khát dục vọng cháy bỏng.

Từng hơi thở gấp gáp của em, anh điên cuồng chiếm trọn hình bóng ấy.

Thời gian không thể dừng lại, giây phút này, em là chủ nhân trái tim anh!”

.....

Sáng sớm..

Pie đã tỉnh ngủ. Vì hôm qua đi ngủ sớm, nên bây giờ đã ngủ đủ giấc, không có tí gì buồn ngủ nữa. Pie ngược mắt nhìn lên, thấy người nằm bên cạnh vẫn còn đang say ngủ. Hàng mi dài yên tĩnh nhắm lại, sống mũi cao, đều đều phát ra hơi thở, thật đúng là mỹ nam, lúc ngủ cũng khiến người ta say người như vậy. Pie nhìn được lâu, lúc sau đầu óc tỉnh quái bắt đầu muốn bày trò. Ai bảo cậu ta tối qua “bắt nạt” cô.

Pie nhẹ nhàng rời vòng tay Huy, đi xuống giường. Đến bên bàn, tìm bút lông, mục đích là biến gương mặt mỹ nam kia thành mặt mèo. Nhớ lúc trước, khi hai người bị nhốt trong vườn uơm ở trường, Huy đã có lần chơi trò này với cô. Lần này, cô nhất định thù trước thù sau trả một lần.

Khi lục tìm đến ngăn thứ hai, động tác Pie hơi khựng lại. Bên trong, một vật rất quen thuộc của cô, đã nhiều năm nhưng cô vẫn nhớ được. Cái huy hiệu bằng gỗ hình trái tim có đôi cánh hai bên. Cái huy hiệu này... là của cô tặng Huy vào năm đó. Không ngờ Huy còn giữ, lại còn cất cẩn thận như vậy. Lúc đó, cô chỉ là bịa một câu, nói huy hiệu này là “thiên thần may mắn”. Cậu ta là ngốc tin vào lời nói của cô hay sao?

Tìm Pie bất giác kích động, trên môi nở nụ cười, hình như đã quên luôn mục đích ban đầu. Cô thích thú cầm cái huy hiệu mân mê. Từ hình ảnh trái tim có đôi cánh, đầu óc phong phú của Pie bất giác hiện lên suy nghĩ. Đôi cánh biến thành thiên thần bé con, thiên thần bé con hình dạng một đứa bé. Đứa bé? Hai từ này bay vòng vòng trong đầu Pie.

Nhớ lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, Pie tận tối hôm sau mới nhớ đi mua thuốc tránh thai. Báo hại cô ngày ngày trong tình trạng lo lắng, sợ xảy ra thêm một chuyện gì đó ngoài ý muốn nữa. Mãi đến khi kỳ sinh lý hằng tháng đến, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại, cô phát hiện kịp lúc, nhất định sẽ không để quá khứ lặp lại lần hai.

Nghĩ đến đó, Pie vớ lấy chìa khóa xe của Huy ở trên bàn, về phòng thay một bộ đồ, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Vừa ra đến cổng nhà, Pie thấy Hime đang ngồi xổm trên đám cỏ, tay cầm một bình nước giữ nhiệt, thất thần nhìn chăm chăm xuống đám cỏ.

- Hime, em ngồi đây làm gì?

Nghे Pie gọi, Hime quay mặt sang, mặt ngây thơ nhìn Pie, nhỏ giọng.

- Chị định đi đâu?

- À, định ra ngoài một chút-Pie mỉm cười, trong đầu đau khổ thầm nghĩ “Không thể nói với Hime mình đi nhà thuốc được”

- Em quên đồ ở chỗ hôm qua, chị đưa em đi lấy được không?

Pie không chần chừ, vui vẻ đồng ý. Dù gì cũng cùng đường, ghé qua một chút cũng không mất thời gian. Hime ôm bình nước lên xe. Pie có chút thất mắс, không biết Hime vì sao kì quái ôm theo cái bình đó. Nhưng nhìn Hime có vẻ không mấy vui vẻ, nên cô cũng không hỏi nhiều.

Chiếc xe lăn bánh ra khỏi căn nhà...

.....

- Hero! Em biết không? Khang Huy có người anh ấy yêu rồi. Từ nay chỉ còn mình em với chị chơi cùng nhau thôi. Em nhất định phải đối tốt với chị!- Công chúa thờ dài, duy trì tay lái. Chiếc xe vespa màu hồng của cô cứ thế chạy thong dong trên đường lớn. Mèo Hero lười nhác nằm trên chiếc giỏ treo trước xe.

Không khí buổi sáng thật trong lành. Trận mưa đêm qua gột rửa hết thảy bụi bẩn, khiến cây cối có phần tươi tắn hơn hẳn.

Đang thưởng thức bầu không khí. Đột nhiên, có tiếng người quát lớn từ đằng xa vọng đến “Cô đáng chết”. Công chúa vội tấp xe vào, nấp mình từ sau gốc cây to, hé mắt nhìn về phát ra tiếng động.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69:

/>

- Aaaaaaa.

Tiếng thét chói tai lại một lần nữa làm công chúa giật mình. Từ xa công chúa nhìn thấy hai con người khá quen. Là Hime và Pie. Pie đưa hai tay ôm lấy mặt, chân loạn xạ không đứng vững. Trong khi đó Hime từng bước tiến về phía Pie, cô ta vừa vút ra thứ gì đó. Ở xa công chúa cũng có thể thấy, hình như là một bình nước. Miệng Hime mấp mấp, hình như đang nói chuyện với Pie, cô ta còn nở nụ cười rất đáng sợ.

Công chúa không hiểu chuyện này rốt cuộc là gì. Hai chị em họ tình cảm chẳng phải rất tốt sao? Nhìn vào tình huống này, hai người họ như đang là thù địch của nhau. Hime nói gì đó mà công chúa không nghe rõ, chỉ nghe thấy giọng cười của cô ta vọng đến.

Sau tràng cười như điên như dại, Hime từ từ đưa tay lên cao. Dưới ánh nắng xuyên qua tán cây, vật kia tựa như khóa sáng phản chiếu. Thứ ánh sáng đó đập vào mắt công chúa, khiến cô hoảng hốt.

Là dao, đó là một con dao.

Hime đang muốn làm gì đây? Tại sao lại giơ dao nhắm về phía Pie? Cô ta không phải định đâm Pie đấy chứ? Pie bị sao vậy? Tại sao cứ ở đó nhìn Hime, không nhìn thấy cô ta đang giơ con dao về phía mình hay sao? Công chúa phải làm sao đây? Cô có nên chạy ra ngăn cản việc này không? Nếu cô chạy ra, sự việc sẽ tốt hơn hay chính cô cũng sẽ có kết cục không tốt?

Con dao rất nhanh lao vút xuống chỗ Pie...

“Ai đó làm ơn ngăn việc này lại đi!”-Công chúa không ngừng cầu khẩn trong lòng.

Phập...

Công chúa dùng tay che miệng để không phát ra âm thanh, hai mắt cô hiện lên rõ sự run sợ.

Máu, là máu...

Hime thực sự đâm Pie một nhát, là một nhát vào trên ngực trái, vị trí chí mạng của con người.

Hime hiện tại rất giống ác quỷ, không chút do dự, một đường rút dao ra. Máu theo con dao bắn ra. Ngay lập tức, Hime tiến lại, một chân đạp Pie xuống dưới bên dưới.

Công chúa toàn thân run rẩy chứng kiến từ đầu đến cuối.

Hime sau khi nhìn xuống xem xét tình hình, rất nhanh cầm con dao đang nhỏ máu tươi, nhặt luôn bình nước trên đám cỏ, quay lưng rời đi.

“Đây là mơ! Nhất định mình hoa mắt, nhất định là do mình chưa tỉnh ngủ”-Công chúa vỗ vỗ vào má, tự trấn an chính mình, tim cô vẫn không ngừng đập nhanh trong run sợ.

Tiếng xe hơi dần tiến về phía đoạn đường công chúa đang đứng. Công chúa đơ người, thu người nấp thật kỹ sau gốc cây to, chiếc xe của cô lúc này đã được giấu kỹ dưới bụi cây, chắc sẽ không việc gì.

- MEOoooo.

Tiếng kêu chói tai của Hero từ trên đường lớn khiến công chúa hoảng hốt.

Chiếc xe Hime lái vẫn tiếp tục lăn bánh như không có chuyện gì. Chỉ mấy giây sau chiếc xe liền mất hút vào đường rẽ.

- Hero!!!-Công chúa lao mình ra đường, nước mắt lưng tròng chực trào ra ngoài. Cô nhìn mèo yêu của mình từng đột co giật, co giật, rồi nằm im lìm. Miệng cô không ngừng lẩm bẩm-Hero... hero...

Nước mắt công chúa trào ra như mưa tuôn, hình ảnh trước mắt nhạt nhòa như có màn sương che phủ. Hình ảnh mèo Hero không còn nguyên hình dung, nằm trên vũng máu.

Công chúa quay mặt đi, khóc thật to, cô không muốn đối diện, không muốn nhìn thấy Hero như thế. Mấy phút trước, cả hai còn đang đi dạo rất vui vẻ, bây giờ sao lại thành ra thế này.

“Hero! Em biết không? Khang Huy có người anh ấy yêu rồi. Từ nay chỉ còn mình em với chị chơi cùng nhau thôi. Em nhất định phải đối tốt với chị!”- Những lời này, công chúa chỉ vừa mới nói thôi mà, sao có thể, sao có thể? Hero sao có thể chết nhanh như vậy?

Đứng khóc hồi lâu, công chúa đưa tay quệt nước mắt trên hai gò má, tháo xuống khăn che mặt bị nước mắt làm thấm ướt. Hai bên má ửng đỏ, nổi lên những nốt sần sùi, li ti. Đây là lần tiên, khi ở bên ngoài, công chúa tháo xuống khăn che mặt. Giương mặt cô từ khi lên mười đã bị những nốt sần này đã trở nên rất xấu xí, nên cô suốt ngày phải che dấu nó, sợ bị người khác trêu chọc.

Tay công chúa nắm thành nắm đấm, cổ họng còn sục sùi tiếng nấc, ánh mắt cô chứa đầy oán giận nhìn về hướng chiếc xe Hime lái đi ban nãy.

“Cô dám hại chết Hero của tôi! Cô sẽ phải trả giá!”-Nghĩ xong, công chúa quay người đi nhanh về phía chiếc xe vespa của mình.....

- Dừng xe!

- Sao vậy? Chúng ta vẫn chưa đến nơi?-Pie đạp thắng, chiếc xe dừng lại

Bỏ qua lời Pie nói, Hime mở cửa bước xuống xe, tay vẫn khẳng khẳng ôm bình nước. Pie không hiểu Hime muốn làm gì, cô cũng theo Hime xuống xe.

- Em làm rơi đồ ở chỗ này sao?-Pie nhìn về phía Hime.

Hime không nói gì, đưa tay chỉ về phía trước. Pie theo hướng tay Hime chỉ, bước tới, chân cô khựng lại, phía trước chẳng phải là một đường dốc, cây cỏ đại mọc um tùm không có đường xuống.

- Hime, em làm rơi thứ gì?-Pie cất giọng, ý tứ rõ ràng muốn hỏi Hime vật kia ruột cuộc có quan trọng không, nếu không quan trọng có thể bỏ đi, chỗ thế này xuống thì thật khó khăn.

Một hồi sau vẫn không nghe Hime đáp trả, Pie để ý nghe được từ sau có tiếng như mở nắp bình nước. Pie quay người lại..

- Cô đáng chết!!!-Lời Hime thét đến chói tai, kèm theo đó là một thứ chất lỏng hắt về phía mặt Pie.

Pie không kịp phản ứng, bị thứ chất lỏng kia hắt vào trong mặt, vừa nóng, vừa rát. Pie hét lên một tiếng.

- Aaaaaa-Pie đưa tay ôm lấy mặt, nóng quá, hai tay cô cũng bị ảnh hưởng bởi chất lỏng kia. Mọi thứ trước mặt mờ đi. Chân Pie loạng choạng lùi về phía sau.

- Thế nào? Cảm giác thế nào? Đáng lẽ tôi đã chuẩn bị thứ tốt hơn. Nhưng tiếc là đã để quên, nên tôi chỉ có thể dùng tạm thứ này-Hime nở nụ cười, bước tới.

Hime đã chuẩn bị thứ ghế gôm hơn bình nước nóng này. Lúc chuẩn bị chuyển đi, Pie nói sẽ lái xe chở cô đi riêng bằng chiếc Audi A8, Minh Anh với Huy đi riêng xe của cậu ta. Thế nên Hime đã để sẵn một bình axit trên chiếc Audi A8 của mình. Không ngờ đến cuối, Huy bắt cả hai lên cùng một xe, trong lúc chuyển đồ qua, đã quên đem bình axit kia đi cùng. Đến đây thì bị giám sát quá kỹ, nên Hime không thể đi mua bình khác được.

Mỗi sáng, Hime đều dậy sớm, nhờ bà giúp việc nấu cho mình một bình nước nóng, luôn sẵn sàng để chuẩn bị. Hôm nay vừa đúng là thời điểm thích hợp.

- Hime... ruốt cuộc đây là sao?

- À! Em chỉ đơn giản muốn lấy mạng của chị thôi mà! Nhưng em cũng biết rõ chị lợi hại như vậy, không dễ gì đối phó. Nên đã nghĩ ra cách này. Thế nào? Có ngạc nhiên không?-Giọng Hime nhỏ nhẹ, nhưng lại chứa hàm ý đáng sợ.

Nghe thấy lời Hime nói, Pie lạnh người, đông cứng thân thể.

- Chị à? Vì ai mà em bị bắt cóc, bị làm nhục. Vì ai mà em trở thành kẻ điên trong mắt người khác, mất đi hết lòng tự trọng. Còn kẻ vốn phải chịu những thứ này vẫn vui vẻ ở ngoài. Còn cứu người hại em gái mình, cứu con của nó. Nếu nghĩ cho em, kẻ đó đã không làm vậy. Chị nói có đúng không?

- Hime... không phải.

- Cô câm miệng!-Hime quát lớn, gỡ bỏ bộ mặt ngạo hiên giả dối kia xuống, lộ diện bản chất thực che dấu của mình-Cô không cần nói nữa. Cô nghĩ chỉ cần những lời ngon ngọt cô nói là tôi sẽ ngoan ngoãn bỏ qua chuyện đó hay sao? Cô xem thường Hime này quá rồi! Đừng nên oán hận tôi. Cô tồn tại trên thế giới này vốn là một phần dư thừa. Cô so với tôi đều không bằng, dựa vào đâu mà có thể lấy đi mọi thứ của tôi? Dựa vào đâu?

- Làm sao để em không hận chị?

- Trừ khi cô mang gương mặt kia, biến mất khỏi thế giới này!

Hime quăng bình nước ra đám cỏ, rút ra một con dao găm

Pie không thể mở mắt quan sát, chỉ có thể dùng tai cảm nhận, cô nghe tiếng bình nước văng ra, tiếng bước chân của Hime không ngừng tiến lại gần. Trong đầu Pie hiện lên suy nghĩ "Chuyến đi chơi này hóa ra là như vậy. Hime vốn chưa hề thay đổi, nó vẫn luôn hận mình. Mình đã ảo tưởng quá rồi, làm sao Hime có thể tha thứ cho mình được chứ. Là mình sai, mình sai rồi. Huy! Anh nói đúng, tôi không nên tin tưởng Hime. Là tại tôi, tại tôi vẫn luôn chủ quan khinh địch."

Vừa mới nghĩ xong, từ phía trước lao tới một lực gió, Pie không biết đó là thứ gì, nhưng cảm nhận được nguy hiểm đang đến.

Phập...

Lòng ngực trái của Pie cảm giác nghẹn lại trong phút chốc, cả nhịp tim lẫn hơi thở vào thời khắc đó đều dừng lại. Sự chuyển động của dòng máu dường như bị đảo lộn, rất nhanh tuôn ra ngoài.

- Đi chết đi!

Lời vừa dứt, con dao trên ngực rút ra, mang theo máu bắn ra bên ngoài. Pie bây giờ mới cảm giác đau đớn đến tột cùng. Cô đưa tay ôm lấy vết thương, cảm nhận được máu từ kẽ tay không ngừng chảy ra. Đau quá! Chưa bao giờ Pie cảm thấy đau đến như vậy.

- Hime... xin...xin lỗi!-Pie khó khăn nói không rõ. Mặt đã chuyển thành sắc trắng.

Lời Pie còn chưa nói xong, Hime đã giơ chân đạp cô một cái, làm toàn thân cô vô thức ngã về phía sau. Đám cỏ đại gai góc cùng không gian tối tăm bên dưới như cuốn lấy thân người Pie vào trong, rất nhanh đã không thấy cô đâu nữa. Hime quan sát hiện trường, an tâm lên xe, nhấn ga trở về.

Nằm giữa khoảng u tối một hồi lâu, toàn thân đều là vết thương do cây bụi cào rách, ý thức Pie mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân. Mặt cô đau quá, cổ cô cũng rất đau, ngực trái rất đau, đầu rất đau. Nơi này có ai nhìn được thấy không? Cô không muốn mình sẽ kết thúc thế này.

Cứu với, cứu cô...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70:

/>

Minh Anh vừa từ trong nhà đi ra, thấy chiếc xe hơi màu đen vòng một đường vào bên trong nhà. Người ngồi ghế lái, không phải Huy, cũng không phải Pie, mà là Hime. Hime sao lại lái xe ra ngoài sớm thế kia?

Khi Hime đi vào, cô nhìn thấy Minh Anh đứng đó. Cô vén tóc từ phía sau ra trước, che đi những vết máu dính trên áo, đi nhanh qua cậu ta, ánh mắt không hề nhìn sang, bước thẳng một đường đi lên trên phòng.

Minh Anh cảm thấy Hime hôm nay rất lạ, cậu nhìn chăm hình bóng Hime đến khi cô vào trong phòng.

9 giờ sáng...

- Minh Anh, cậu có thấy Pie đâu không?

- Không thấy. Tôi vẫn tưởng muội ấy đang còn ngủ-Nói rồi Minh Anh chợt nghĩ ra được điều gì, vội vàng bổ sung thêm-Hay là muội ấy qua nhà công chúa chơi rồi.

- Hai cô gái đó mà gặp nhau thì đã cãi ầm lên rồi. Tôi đã gọi cho Pie, điện thoại đổ chuông nhưng không bắt máy.

- Muội ấy vẫn thường đi ra ngoài, điện thoại cũng thường không nhận, cậu không phải không biết.

Nghe Minh Anh nói xong, Huy cũng thấy mình lo xa quá rồi. Chắc vì giấc mơ về Mika ngày hôm qua khiến tâm cậu có chút bất an.

Thực ra trong lòng Minh Anh cũng có cảm giác kỳ lạ, khi nghe Huy nói cậu tự nhiên nghĩ đến bộ dạng Hime lúc sáng nay. Hime có thể mượn xe của Huy sao? Trong trí nhớ của cậu, Hime chưa bao giờ mở miệng nói chuyện với Huy và Huy cũng vậy. Vậy thì, người lấy chìa khóa xe đưa cho Hime, chắc chắn chỉ có Pie. Hime phải chăng là biết Pie ở đâu?

Hime ngâm mình trong bồn tắm đã hơn một giờ, nước đã bắt đầu nguội, nhưng cô lại không cảm giác lạnh. Cô im lặng ngồi im trong đó, ánh mắt vô hồn tập trung ở một chỗ.

“Thế nào? Cảm giác loại đi kẻ cản đường có phải rất thoải mái?”

“Im đi! Đó là mạng người.”

“Chính tay cô đâm cô ta một nhát, trên người cô còn dính đầy máu của cô ta.”

“Không phải tôi! Tôi không giết Pie, là cô, là cô giết chị ấy”

“Tôi cũng là cô, chúng ta là một. Tôi hay cô giết đều như nhau cả thôi.”

“Không”

“Sự kiêu ngạo của cô đâu rồi? Nhìn cô bây giờ đi. Mềm yếu, sợ sệt. Nếu cô cảm thấy không thể điều khiển được thân xác này nữa, hãy giao nó cho tôi”

“Không!!!”

- Không!!!-Hime đưa tay ôm đầu, hét lớn. Trong đầu cô lại xuất hiện tiếng nói, là giọng nói đó. Chính nó đang ám ảnh cô, điều khiển cô. Nó đang dần chiếm lấy thể xác này, còn cô thì đang dần trở nên yếu đi.

Mấy giây sau, có tiếng gõ cửa, kèm theo tiếng Minh Anh vọng vào.

- Hime! Em có sao không?

Nghe tiếng Minh Anh, Hime định thân trở lại. Cô nhanh chóng rời bồn tắm, khoác áo choàng bông, đi ra mở cửa.

Chờ lâu mà không nghe tiếng Hime trả lời, Minh Anh định gọi thêm lần nữa. Đột nhiên, cánh cửa hé mở, Minh Anh nhìn thấy nửa gương mặt Hime qua khe cửa nhỏ, thấy tóc cô vẫn còn ướt, mùi sữa tắm thoang thoảng bay ra ngoài.

- Có việc gì?-Hime cất giọng hỏi.

- Nghe em hét lớn, sợ có chuyện.

- Cảm ơn. Tôi không có việc gì.

- Ừm-Minh Anh không dám đối diện với ánh mắt của Hime, cậu nhanh chóng quay lưng rồi đi.

.....

- Bác sĩ, nguy rồi! Nhóm máu của bệnh nhân không còn.

- Hiện giờ tình trạng rất nguy kịch, không làm phẫu thuật ngay sẽ không kịp.

Công chúa nãy giờ cùng tài xế ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Trên người cô dính máu đỏ cả bộ đầm trắng, chiếc khăn bịt mặt lấm lem, mái tóc dài rối tung rối mù, trên tay đôi chỗ bị cây gai cào xước. Cô có đau không? Đương nhiên là có. Vậy sao cô không đi xử lý vết thương của mình? Là vì cô sợ, cô sợ lúc mình rời đi, Pie ở trong kia sẽ xảy ra chuyện.

Công chúa vốn rất rõ ràng địa bàn này, ở dưới con dốc đầy cỏ dại đó, có một lối đi, vì lâu ngày không được sử dụng nên cây cỏ che khuất. Cô khó khăn lắm mới vượt qua đám cỏ gai đó, gồng hết sức đi tìm Pie từ trong đó ra ngoài. Cũng may Pie so với cô vóc dáng tương đương, lại có phần gầy hơn.

Lúc đưa Pie ra được đường lớn, xe từ nhà cô gọi cũng đã đến nơi. Cô ngồi ôm lấy Pie từ băng ghế sau, toàn thân Pie lạnh dần, máu từ vết thương không ngừng rỉ ra, cô lo sợ, sợ Pie sẽ như Hero ban này, sợ Pie sẽ chết.

Đến được bệnh viện, Pie nhanh chóng được đưa vào cấp cứu. Cô cũng khăn trương chạy theo. Nhưng chỉ được ở ngoài chờ đợi.

Hiện tại, công chúa nghe thấy cuộc nói chuyện của cô y tá với ông bác sĩ. Tim cô lo lắng kích động. Cô vội lao người tới chỗ hai người họ, vội vàng nói.

- Là nhóm máu nào?

- Là Rh-

Nghe đến đó, công chúa thêm một đợt kích động. Rh- là nhóm máu hiếm, số người có nhóm máu này chỉ chiếm khoảng 0.04% dân số, tức là rất thấp.

Ông trời có thể trên người cô như vậy sao?

Hôm nay nhất định là số mệnh, là số trời định sẵn cô phải cứu cô gái kia.

Bởi vì công chúa cũng là một trong số 0.04%. Công chúa cũng mang nhóm máu Rh-.

- Tôi có! Máu của tôi là Rh-

- May quá! Vậy nhanh, nhanh đi đến phòng xét nghiệm-Ông bác sĩ nhanh chóng hỏi thúc cô y tá.

- Tiểu thư! Người không nên tổn hại bản thân-Tài xế của công chúa nghe toàn bộ, thấy công chúa đi theo y tá, sợ cô bé có chuyện. Bà chủ (đi công chúa) sẽ xử lý cậu ta, nên vội ngăn cản.

- Tôi tự biết mình phải làm gì! Anh ngồi đây canh cho tôi. Nhớ những gì tôi dặn-Nói rồi, công chúa chạy nhanh theo cô y tá.

Cuộc phẫu thuật nhanh chóng được tiến hành.

Công chúa sau khi cho đi hơn 300Cc máu đã ngất đi. Cô được đưa đến phòng hồi sức.

Trong cơn mê, công chúa mơ thấy Pie. Thấy Pie đi giữa đám mây bông bênh, cô áy quay đầu lại, nói với cô một câu “cảm ơn”, nở nụ cười rồi tan biến vào trong làn mây. Công chúa hét hoảng chạy theo, cố gắng gọi Pie, nhưng cô họng lại không phát ra được tiếng nói.

Công chúa giật mình tỉnh lại, đầu óc quay cuồng một vòng. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối xuống. Cô nằm đây bao lâu rồi? Không biết cuộc phẫu thuật như thế nào? Thành công hay thất bại? Sống hay chết?

Bất chợt, điện thoại trong túi vang lên. Tiếng nhạc chuông này, không phải của cô. Công chúa chợt nhớ lúc sáng trên đường đi cấp cứu, điện thoại trong túi Pie rơi ra, nên lấy ra cầm giúp Pie.

Lúc này, điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Công chúa đưa điện thoại ra trước mặt, thấy màn hình hiện lên hai chữ “Anh yêu”. Cô biết số điện thoại này là của ai. Cô vui mừng định nghe máy, định nói với người kia rằng Pie đang cấp cứu trong bệnh viện.

Lúc đưa ngón tay định chạm nghe, thì đột nhiên động tác ngừng lại. Nếu người gọi này không phải là Huy, mà là Hime. Nếu cô ta lấy điện thoại của Huy gọi kiểm tra thì sao? Lúc đó công sức cô cứu Pie đều tan tành. Hime sẽ đến đây, cô ta sẽ giết Pie thêm lần nữa. Để bịt đầu mối, cô ta có thể sẽ giết luôn cô.

Điện thoại im lìm nằm trên tay công chúa.

- Tiểu thư! Người đã tỉnh-Tài xế cùng bác sĩ đi vào phòng.

Công chúa không quan tâm đến tài xế kia, cô nhìn bác sĩ, gấp gấp hỏi.

- Tình hình cô gái thế nào rồi?

- Vết đâm rất may là không trúng các bộ phận quan trọng, do mất máu quá nhiều, cộng thêm đầu bị va đập khá nặng, vẫn cần phải theo dõi.

Công chúa nghe ông bác sĩ nói xong, lòng mày khẽ nhú lại, nghi ngờ hỏi.

- Đâm ở ngực trái, tim không bị ảnh hưởng sao?

Ông bác sĩ thở ra một hơi ngắn, miệng có ý cười, ôn tồn cất lời.

- Tôi làm bác sĩ nhiều năm như vậy. Chưa thấy ai may mắn như cô gái này. Không những có người cho máu kịp lúc, tim cũng may là nằm ở bên ngực phải. Cô gái này đúng là may mắn!

May mắn, đúng là may mắn. Có ai ngờ được, ngôi sao may mắn của Pie lại chính là công chúa. Là công chúa cứu Pie một mạng.

Sau khi nói chuyện xong, mọi người kéo nhau rời phòng. Còn mỗi công chúa yên tĩnh nằm trên giường.

Một lúc sau, công chúa lấy điện thoại Pie mở ra. Điện thoại của Pie mở ra rất dễ dàng, không hề có khóa mặt khẩu.

Điều đầu tiên đập vào mắt cô, là tấm hình nền chụp chung của hai người họ. Pie nhắm mắt nằm ngủ, bên cạnh Huy đang ghé môi hôn trên môi cô ấy. Có thể thấy cả ánh nắng ban mai từ bên khung cửa sổ. Hình ảnh thật tốt đẹp, thật ấm áp.

Công chúa đột nhiên cảm thấy hơi thở bị ngưng trong chốc lát, tim nhói lên một cơn. Đầu óc bắt đầu hiện lên những suy nghĩ...

Cô có đang làm đúng không? Pie là người chiếm lấy trái tim của người cô thích, cô lại còn giúp cô ấy.

Bây giờ cô nên làm gì đây?

Cô sẽ đến trước mặt Huy, quang minh chính đại vạch mặt Hime, nói với cậu ta Pie đang nằm ở đây? Có khi cô còn chưa gặp được Huy, Hime đã cho cô một vé lên thiên đàng?

Hime bây giờ chắc hẳn đang rất cảnh giác, nhất định đang theo dõi nhất cử nhất động của Huy. Đề phòng Huy nhận được thông tin liên quan đến Pie. Cũng có thể cô ta đã cho người lùng sục khắp các bệnh viện gần đây, đề phòng Pie được đưa vào cấp cứu, ra tay trước.

Thật ra, trong đầu công chúa cũng có chút ích kỷ, cô không muốn Pie cùng Huy ở cạnh nhau. Mạng này của Pie là do cô cho, có phải cô cũng có quyền quyết định? Trong khi Pie còn chưa rõ sống chết, cô sẽ thay cô ấy đưa ra quyết định.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71:

Một tháng sau...

- Mấy người làm ăn kiểu gì hả? Một tháng rồi! Một tháng rồi vẫn chưa tìm thấy người nữa sao?-Huy đứng trước đại sảnh Từ Viên, la hét àm ỉ-Hime đâu rồi, tôi muốn nói chuyện với cô ta.

- Xin lỗi cậu, tiểu thư Hime hôm qua đã đi Pháp du học rồi. Còn chuyện của đại tiểu thư, chúng tôi vẫn luôn cho người tìm kiếm. Đại tiểu thư mất tích, chúng tôi cũng lo lắng không kém gì cậu. Nhất định chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đem được đại tiểu thư trở về-Ông quản gia từ tốn nói một hơi dài, gương mặt vẫn bình tĩnh uy nghiêm.

Huy vẫn còn đang tức giận trong lòng, mang theo ngọn lửa hừng hực, quay lưng, lên xe lái ra khỏi Từ Viên.

Một tháng này, Huy không ngừng như người điên, ngày ngày đến công an chờ nhận tin tức, lại đến hỏi thăm ở các bệnh viện. Hỏi nhiều đến nỗi, nhân viên của các bệnh viện đều quen mặt cậu ta.

Pie mất tích không rõ lý do, cũng không có điều tra được người có liên quan, nên công cuộc tìm kiếm trở nên bế tắc.

Huy vẫn luôn cho rằng chuyện này có liên quan đến Hime. Mặc cho cô ta có tỏ ra mình vô can, một mặt lo lắng cho Pie. Nhưng từ ánh mắt của cô ta, Huy nhìn thấy được sự giả dối.

Nhớ ngày Pie mất tích, Huy lao đến chỗ Hime, hung dữ hỏi cô ta “Cô đã làm gì Pie?”.

Hime liền lấy Minh Anh ra làm tấm chắn, nấp sau lưng cậu ta. Hime đứng từ đằng sau, miệng nhỏ có ý cười nhìn về phía Huy, rõ ràng như muốn thách thức.

Minh Anh thì đặc biệt tin tưởng, bênh vực Hime, nhất định không để Huy làm khó Hime.

Huy rõ ràng không thể địch nổi Minh Anh, lại không có chứng cứ rõ ràng để buộc tội Hime. Nên dù có tức giận đến mấy, cậu cũng không làm gì được.

Hime tính toán trước sau đều rất kỹ càng. Cho người lùng sục các bệnh viện, đề phòng Pie có người cứu giúp, cô ta là muốn diệt cỏ tận gốc.

Đến bây giờ Hime có chút hối hận, hối hận mình không đâm thêm vài nhát, nếu vậy sẽ không lo lắng Pie sống sót trở về.

Tài khoản ngân hàng trong và ngoài nước của Pie đều bị Hime cho người đóng băng, dù Pie không chết cũng không có cách nào sống tiếp được.

Trong lúc đi Pháp mang danh nghĩa du học, Hime vẫn cắt cử người theo dõi hoạt động của Huy, đề phòng Pie liên lạc với cậu ta. Nếu có, Hime nhất định sẽ ra tay trước. Muốn tàn nhẫn thế nào, Hime sẽ tàn nhẫn thế ấy. Vì chính cô cũng không còn khả năng điều khiển sự tàn ác trong tâm hồn mình.

.....

Cùng lúc đó, tại nơi cách Từ Viên hơn một ngàn cây số...

“- Có thai???

- Được gần một tháng, thai nhi phát triển khỏe mạnh. Nhưng nếu cô ấy vẫn cứ hôn mê bất tỉnh như vậy. E rằng đứa bé này không thể sinh ra được.”

Bảo ngồi dựa đầu sau bức tường, suy nghĩ lại lời bác sĩ nói với mình hôm qua. Cậu đã ngồi suốt đêm qua ở đây, nghĩ mình nên quyết định thế nào cho phải.

Hai tuần trước, một số điện thoại lạ gọi vào máy Bảo, một giọng nữ vang lên “Cho hỏi anh có quen biết người tên Pie không?”. Cậu lập tức trả lời “Có quen”. Bên kia lại hỏi “Anh với Pie là quan hệ thế nào?”. Câu hỏi có phần kì quái, đúng lúc Bảo đang bận công việc, lập tức muốn cắt đứt “Tôi với cô ấy có quan hệ thế nào liên quan gì đến cô? Tôi không rảnh trả lời những câu hỏi dư thừa”, điện thoại đưa khỏi tai, lập tức bên kia phát ra âm thanh rất lớn. Lời nói rõ ràng nghe được “Đừng cúp máy, tôi có chuyện quan trọng liên quan đến Pie, muốn nhờ anh giúp”

Sau đó, bên kia kể rõ ràng tình huống, nói Pie hiện giờ bị người khác âm mưu giết hại, cô gái gọi đến nói mình không thể chăm sóc cho Pie, nên nhờ Bảo chăm sóc cho Pie, tốt nhất đưa Pie đến một nơi thật xa không ai biết. Bảo cũng muốn nhân cơ hội này, đem Pie rời xa khỏi Huy, giữ cô ở lại bên mình.

Hôm đầu tiên đến đưa Pie đi, một cô gái trẻ bịt mặt đứng đợi cậu ở trước cửa. Cô ta lại tiếp tục điều tra cậu với hàng chục câu hỏi. Đến cuối cùng, giống như cậu hoàn thành xong bài kiểm tra, cô gái đó tỏ ý hài lòng rồi đi, để Pie ở lại.

Lần đầu bước vào căn phòng kia, Bảo ngỡ mình đang nằm mơ. Pie nằm trên giường bệnh, xung quanh là dây dợ. Thậm chí mặt cũng bị băng bó như xác ướp, cậu chỉ nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Pie, một ít tóc màu nâu gọn sóng của cô. Chỉ cần nhiều đó thôi, cậu liền nhận ra, người nằm trước mặt cậu, chính xác là Pie.

Bảo nhanh chóng làm thủ tục chuyển viện cho Pie, đưa Pie đi giấu ở một nơi không ai biết. Từ đây, Pie sẽ là của riêng cậu.

Nhưng đến hôm qua, nghe xong tin trời đánh kia, cậu lại có chút loạn rồi. Người con gái cậu yêu, không hề yêu cậu, lúc cô gặp nạn không có ai bên cạnh, cậu nghĩ mình còn có cơ hội kéo cô về bên mình, nhưng lại không ngờ phát sinh một rắc rối. Trong phút chốc, cậu có chút ác tâm, muốn nhân lúc Pie còn chưa tỉnh lại, đem cái rắc rối kia, trời không biết quý không hay, phá bỏ, về sau cũng không cần vướng bận.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc Bảo đang đến gặp bác sĩ để nói chuyện. Cậu lại nhận được tin báo.

Pie đã tỉnh lại.

Khi chạy vào phòng, bác sĩ đang kiểm tra cho Pie. Ông bác sĩ bắt đầu hỏi những câu đơn giản.

- Cô có nhớ mình là ai không?

Pie mở mắt nhìn ông bác sĩ, không nói nửa lời. Cô nằm im lặng như thể bị điểm huyết.

- Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

Pie vẫn nằm im, mắt vẫn nhìn, thân thể vẫn không hề cử động.

Hai vị bác sĩ nói nhỏ gì đó với nhau, vừa nhìn Pie, vừa có động tác khẽ lắc đầu. Bảo thấy vậy, tâm tình kích động. Hai người họ là có ý gì? Lắc đầu không phải là hết hy vọng cứu chữa đây chứ? Pie chẳng phải đã mở mắt rồi sao? Chỉ là chưa mở miệng nói chuyện thôi mà.

Bảo vội vàng đẩy hết thầy mọi người sang một bên, bước đến nắm lấy tay Pie.

- Em có nhận ra anh không?

Vẫn là sự im lặng đó, nhưng hình như con người trong mắt Pie có di chuyển, nhìn về phía Bảo.

Tất cả mọi người trong phòng hồi hộp chờ đợi kết quả. Thời khắc này, giống như một vụ cá cược, là đang chờ kết quả thắng-thua.

Nhưng đôi lại sự mong chờ của mọi người, Pie vẫn im lặng.

- Cậu Bảo, tôi muốn nói chuyện với cậu. Cậu đến phòng tôi một lát-Nói rồi, hai vị bác sĩ cùng y tá quay lưng rời phòng.

Bảo lưu luyến rời bàn tay của Pie, cậu đứng dậy, quay lưng.

Bất chợt...

- Anh tên Bảo sao?

Bước chân của Bảo còn chưa kịp nhắc lên đã khựng lại. Giọng nói rất khẽ, là vang lên phía sau lưng cậu. Là Pie, nhất định là lời của Pie. Bảo nhanh chóng quay người lại.

- Em... em không sao chứ? Nãy giờ không nói chuyện, làm anh sợ chết rồi!

Pie nhìn Bảo, chớp mắt một cái đầy khó khăn, chậm chạp cất lời.

- Anh là Bảo?

- Đúng! Đúng!-Bảo vui mừng nở nụ cười.

- Vậy... tôi là ai?

Nụ cười trên mặt Bảo tắt xuống. Nhưng rất nhanh, cậu ta hồi phục tinh thần, nở nụ cười. Tình huống này, hơn cả sự mong đợi của cậu. Cậu từng nghĩ, nếu Pie bị mất trí nhớ thì tốt biết mấy. Đến lúc đó, cậu sẽ cùng Pie bắt đầu lại. Cậu cũng đã nghĩ đến chuyện mình phải nói gì với cô.

- Em tên là Thiên Ý!-Ngưng một lúc, Bảo chậm rãi, ôn nhu nắm tay Pie lần nữa- Em là vợ anh.

- Vợ?-Pie kinh ngạc hỏi lại, gương mặt băng kín nên không thể biết hiện tại cô đang có cảm xúc gì. Ngưng một lúc, cô tiếp tục nói- Có gì chứng minh?

Bảo bị khựng lại trong phút chốc. Pie hôn mê lâu như vậy, nhưng trí óc vẫn luôn minh mẫn, trước sau vẫn thông minh nhạy bén, muốn gạt cô quả thực không dễ dàng gì.

Đang lưỡng lự tìm một minh chứng cho lời nói của mình. Bảo chợt nhớ đến lời của bác sĩ hôm qua. Đây nhất định sẽ là bằng chứng tốt nhất.

- Em đang có thai. Là con của chúng ta.

.....

Một năm sau...

Rầm...

Chiếc ghế bị văng ra đụng phải tường, âm thanh vang lên cực lớn. Người đàn ông đứng đằng trước hơi bị dọa cho giật mình, ông ta nhìn ông Vĩnh thăm dò.

Ông Vĩnh cố gắng điều chỉnh hơi thở, nén tức giận, chậm rãi ngồi xuống ghế, âm trầm cất giọng.

- Tạm thời đưa Vĩnh Huy sang điều hành chi nhánh chính ở Trung Quốc. Để nó ở lại đây, nó vẫn như đứa điên, suốt ngày tìm kiếm con bé đó. Một năm rồi, nó vẫn không chịu từ bỏ. Nếu vĩnh viễn không tìm ra, tôi e rằng nó vẫn đi tìm như vậy.

- Tôi sợ rằng cậu ấy sẽ không chấp nhận đi.

- Trước hết, lấy cớ đưa nó sang đó bàn về hợp tác với Tổng xí nghiệp. Chuyện về sau, làm thế nào để giữ chân nó, ông biết mình nên làm gì chứ?

- Tôi đã hiểu, thưa tổng giám đốc.

Người đàn ông cúi đầu, quay bước rời phòng. Ông Vĩnh thở dài, nhắm hai mắt lại.

.....

Huy sang Trung Quốc, mục đích là vì công việc, nhưng về sau cậu mới nhận ra mình là bị giam lỏng ở đây, không thể về được. Không chỉ vậy, người đàn ông nhiều toan tính kia lại muốn nhân cơ hội này, tạo mối liên kết giữa C.A và Tổng xí nghiệp bằng một quan hệ như từng làm với Trường Thịnh. Là một cuộc hôn nhân ép buộc.

“Thời gian như dòng nước chảy, không dừng lại chờ đợi ai.

Con người như những cánh hoa rơi, trôi nổi muôn nơi trên dòng chảy này.

Tôi đợi người ở đây, nơi hạ nguồn dòng chảy của thời gian.

Đợi đến khi người quay trở lại...”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72:

Thời gian Pie mất tích, thăm thoát tính đến hiện tại đã là sáu năm.

Minh Anh đã là một bác sĩ thực thụ, kinh nghiệm chưa nhiều nhưng với thực lực cùng sự nghiêm túc với nghề, cậu luôn hoàn thành tốt công việc của mình.

Hime từ hai năm trước đã lấy xong tấm bằng đại học của một trường đại học ở Pháp. Hiện cô đang giữ chức Chủ tịch hội đồng quản trị.

Bốn năm trước, ông Thái Thịnh cùng vợ là Yumi gặp tai nạn máy bay cá nhân, từ đó mất tích. Ông Takishima vì việc này mà sức khỏe suy yếu. Ông ráo riết cho người tìm kiếm, nhưng cũng giống như trường hợp của Pie, việc tìm kiếm hai người họ đều vô vọng.

Hai người điều hành xuất chúng từ tập đoàn Takishima mất tích, một người thừa kế sáng giá cũng không rõ đang ở đâu. Chỉ còn lại Hime, cô gái này cả thực lực lẫn kinh nghiệm đều khó dùng được.

Dù không cam tâm, nhưng ông phải để Hime lên nắm quyền điều hành Trường Thịnh, để chia bớt gánh nặng trên đôi vai già yếu.

Nhưng quả thật, thực lực Hime không đủ để làm tốt chuyện ông Takishima giao phó. Trong hai năm dưới tay Hime, Trường Thịnh càng có dấu hiệu đi xuống. Nghiêm trọng nhất là vụ đầu tư sai lầm, làm thất thoát hàng ngàn tỷ đồng. Bước đường cùng, Hime không muốn mất điểm nghiêm trọng trong mắt ông Takishima, nên đành đưa ra quyết định, tạo mối liên kết hôn nhân để cứu vớt thất bại của mình.

Hôn phu của Hime là con trai của một nhà đầu tư, tập đoàn của họ cũng kinh doanh về bất động sản. Hôn nhân không tình yêu, chỉ vì một mục đích, hợp tác cùng có lợi.

Nhà đầu tư kia vốn đã nhắm con mồi béo bở Trường Thịnh từ lâu, nay vừa đúng dịp, một là mạng danh liên kết, từ từ ông ta sẽ tiến đến thôn tính, hai là con trai ông ta từ lâu cũng có ý với Hime, đặc biệt thích cô tiểu thư xinh đẹp này.

Một mũi tên trúng hai con nhạn.

.....

Từ khi trở về nước, Hime luôn bị giấc mơ về Pie làm cho ám ảnh mỗi đêm. Giống như thói quen trước đây, cô gọi điện cho Minh Anh.

Nếu không bận ca trực trong bệnh viện, Minh Anh sẽ luôn có mặt để nói chuyện cùng cô. Đến khi cô vô thức ngủ thiếp đi, cậu sẽ ra về.

Trước lễ đính hôn một tuần, Hime gọi cho Minh Anh, nhưng không phải đến Từ Viên mà ra quán rượu.

Hime uống rất nhiều, nói cũng rất nhiều, đa phần là về công việc. Đến khi say mềm, cô nói với Minh Anh những lời thật lòng, rằng cô không muốn kết hôn, không muốn gả cho một người không yêu, nhưng cô hết cách rồi.

Hime nhìn cậu, nở nụ cười, cô nói muốn nhìn cậu lâu thêm một chút. Vì sợ rằng sau khi cô kết hôn sẽ không có cơ hội này nữa.

Hime của sáu năm trước, một bộ dáng cao ngạo, lạnh lùng không cười, nay ở trước mặt cậu lại thành ra đáng vẻ này. Cậu thấy nặng lòng, người con gái cậu yêu, đau khổ thế kia, mà cậu lại không có khả năng làm cho cô ấy hạnh phúc.

Hime đến cuối cùng, uống say mềm, nằm bất động trên bàn. Minh Anh đưa cô về nhà, lưu luyến nhìn cô nằm yên tĩnh ngủ ngon, cậu chậm chạp quay

lưng rời phòng. Khi ra khỏi Tử Viên, cậu bắt gặp quay đầu nhìn lại. Hime nói đúng, có lẽ đây là lần cuối bọn họ gặp nhau như thế này, cũng là lần cuối cậu bước chân vào cái nơi gọi là Tử Viên.

Minh Anh lang thang bước chân trên đường, vô thức ghé vào một quán rượu. Một mình cậu ngồi đó, tự gặm nhấm nỗi buồn của mình.

Sáu năm... Cậu đã đợi Hime sáu năm, chỉ mong một lần cô ấy nhận ra tình cảm của cậu. Nhưng đến cuối cùng, Hime vẫn vô tình lướt qua. Tim cậu nhói đau khi nghe Hime nói cô sắp kết hôn. Lời tỏ tình trong lòng còn chưa đến miệng, liền rơi xuống nơi sâu nhất, vĩnh viễn nằm im ở đó. Tình cảm này, bắt đầu là tình đơn phương, nên đến cuối cùng hãy để nó kết thúc là tình đơn phương.

Uống đến say không còn biết gì. Minh Anh mơ hồ nhìn thấy một người ngồi xuống cùng bàn, cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Anh có chuyện gì, có thể tâm sự cùng không?

Minh Anh nhìn lên, tuy bị rượu làm cho không còn tỉnh táo nhưng cậu vẫn mơ màng nhận ra đó là một cô gái trẻ, ăn mặc đẳng hoàng, tóc buộc gọn gàng.

Không biết vì cảm giác gì, Minh Anh cảm thấy cô gái này có thứ gì đó rất quen thuộc. Thế là, mặc cô gái ấy là người quen hay người lạ, cậu chậm rãi kể rõ tình cảnh của mình.

Khi câu chuyện kể xong, Minh Anh đã mệt mỏi nằm trên bàn, mơ hồ nghe thấy cô gái đó nói một câu.

- Anh yên tâm, cuộc hôn nhân này sẽ bị hủy bỏ.

Minh Anh sau cùng cũng không biết mình về nhà bằng cách nào. Đến sáng hôm sau tỉnh lại, nghe chị Minh Hà kể, buổi tối có một cô gái đưa cậu về. Minh Hà còn nói thoát nhìn cô gái ấy khá giống Pie, nhưng nhìn kỹ thì ra không phải.

Cô gái Minh Anh gặp tối hôm đó có phải chăng là một cô tiên, có thể biến những mong muốn của cậu thành hiện thực? Nói cuộc hôn nhân này bị hủy, thực sự bị hủy.

Chỉ hai ngày sau, cậu nghe thông tin, Hime hủy hôn.

Tập đoàn Trường Thịnh có nguồn đầu tư lớn từ một tập đoàn mới nổi vài năm gần đây. Để có được khoảng đầu tư đó, Trường Thịnh chịu mất 22% cổ phần, lợi nhuận không lấy phần nào. Đầu tư lỗ vốn như vậy, ai cũng cho rằng tập đoàn kia đầu óc có vấn đề. Nhưng Hime không thêm nghĩ nhiều, chỉ cần cứu Trường Thịnh khỏi khoảng nợ hơn một ngàn tỷ và không phải liên hôn, cô liền vui vẻ ký kết hợp tác.

.....

Bốn năm trước, người con trai điên cuồng tìm kiếm người mình yêu, cuối cùng cũng trở về. Mang theo bên mình cô gái được đồn là vị hôn thê của cậu, Tống Tiêu Kỳ.

Nhưng đến tận hai năm sau, một đám cưới được mong đợi vẫn mãi không diễn ra. Tiêu Kỳ, cô tiểu thư này, trước sau vẫn ngu muội cho rằng Huy thực sự có tình cảm với cô.

Bốn năm bị giam lỏng ở Trung Quốc, Huy biết mình ngoài thuận theo ý ông Vĩnh thì không còn cách nào khác. Cậu ban đầu dụ dỗ Tiêu Kỳ, khiến cô ta tin rằng cậu thực sự đã quên Pie. Thậm chí còn bàn tính với Tiêu Kỳ về một hôn lễ hoành tráng, cậu nói với cô trước đây từng đăng ký kết hôn với Pie, nên muốn về nước làm thủ tục li hôn.

Tiêu Kỳ một mực tin tưởng lời Huy nói, mặc cho ông Tống có chút nghi ngờ. Nhưng Huy quả thực học tập khả năng diễn xuất từ Pie, đóng đạt không chút sơ hở. Cuối cùng, cậu được trở về. Tiêu Kỳ cùng cậu trở về, vui vui về về mộng tưởng mình sắp có được Huy.

Nhưng khi vừa về nước, Huy thay đổi 180 độ, đem Tiêu Kỳ từ trong tầm mắt vứt đi không thèm nhìn. Thằng thừng tuyên bố với cô, đời này chỉ yêu mỗi mình cô gái tên Lê Diệu Anh.

Sáu năm... thời gian đã làm một cậu con trai hai mươi tuổi trở thành một người cứng chặc, phong thái lạnh tựa băng tuyết. Huy vốn ít cười, cậu vì Pie mà cười, cũng vì Pie mà vĩnh viễn không cười cùng với người khác.

Sáu năm... Huy đã quên Pie chưa? Vĩnh viễn không quên. Huy còn yêu Pie không? Cả đời vẫn chỉ yêu một mình cô. Pie mất tích, cậu cả đời sẽ đi tìm.

Pie còn sống hay đã chết?

Pie ở đâu?

Pie đã đi đâu?

Câu trả lời không ai biết.

Chính con người sáu năm trước mang dẫu Pie đi cũng không biết...

Bảo bước vào nhà, lên thẳng trên phòng, nằm ra giường lớn, mất một mõi nhắm lại.

Tiếng gõ cửa vang lên, theo đó là một giọng nói rất khê.

- Ba ơi!

Không gian bỗng dưng im bất, Bảo yên tĩnh lắng nghe, nghe có tiếng bước chân nhẹ nhẹ đi vào, đến bên giường.

- Ba ngủ rồi sao?

- Có chuyện gì?-Giọng Bảo gất gỏng vang lên.

- Ba xuống ăn tối với con.

- Chưa đói, xuống ăn trước đi-Bảo mệt mỏi trở người, quay lưng về phía cậu bé.

- Vậy... con đợi ba-Nói rồi cậu bé chạy nhanh ra khỏi phòng.

Bảo từ từ mở mắt, hướng theo bóng dáng của cậu bé, nhìn chăm chú.

Thằng nhóc đó, càng lớn càng giống cái tên đáng ghét kia, là một bản sao thu nhỏ. Từng đường nét gương mặt cho đến vóc dáng là sao y bản chính. Bảo đối diện với nó, cảm giác chán ghét đến cuồng cực, dù nó không làm gì sai, tính tình cũng rất tốt. Không giống như những đứa trẻ khác, suốt ngày chỉ biết khóc, biết ăn. Đứa trẻ mới có năm tuổi, lại rất hiểu chuyện, rất thông minh. Nhưng không hiểu sao, Bảo vẫn thấy không ưa nó. Sở dĩ còn giữ nó lại bên cạnh, vì cậu muốn nó làm sợi dây ràng buộc giữa cậu và Pie.

Thời gian Pie ở bên cậu, vốn vẹn một năm. Sau khi Pie đột nhiên phục hồi trí nhớ, mắng cho cậu một trận trời long đất lở, sau đó tuyệt tình trốn đi.

Đứa bé này, là nhờ cậu trông coi mà lớn lên. Trong lòng nó, chỉ có cậu là ba, dù cậu có lạnh lùng thì cậu vẫn luôn là người thân duy nhất của nó, là ba của nó

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73:

Hôm nay C.A tổ chức kỷ niệm thành lập.

Tiệc tổ chức vào lúc đêm, tại một nhà hàng sang trọng. Khách mời là các đối tác của C.A, cùng toàn thể nhân viên công ty.

Tập đoàn Trường Thịnh cũng là đối tác của C.A nên Hime cũng có mặt. Cô duy trì dáng vẻ cao cao của mình, thân người mặc một bộ đầm dạ tiệc màu xanh ngọc, tôn làn da trắng mịn tinh tẽ. Không ít người biết đến Hime, cô từng là thần đồng của giới địa ốc, còn hiện giờ là chủ tịch của tập đoàn Trường Thịnh. Hai mươi bốn tuổi giữ chức cao như vậy, thật khiến người khác ngưỡng mộ. Cũng không ít cô gái ghen tị, nói thầm với nhau, Hime thật sự không có tài, chỉ nhờ vào nền tảng có sẵn mà đứng lên được vị trí này. Ngoài ra, họ còn nhỏ to chuyện cô đưa tập đoàn Trường Thịnh vào nguy hiểm, suýt phải nhờ đến liên hôn.

Bỗng,

Không gian đang ồn ào trở nên đặc biệt yên ắng, mọi người tập trung quay đầu ra nhìn con người đang bước vào.

Hime cũng theo đám đông đưa ánh mắt lạnh nhìn ra.

Người gây nên sự chú ý không ai khác, là giám đốc điều hành trẻ tuổi của C.A, Khang Vĩnh Huy. Người con trai mang gương mặt cùng chiều cao nổi trội không lẫn vào đâu được. Đi bên cạnh cậu, là cô tiểu thư lăm chiêu trỏ, Tống Tiêu Kỳ. Mọi người đều đã nghe qua chuyện Tiêu Kỳ đeo bám theo Huy suốt hai năm, thậm chí ban đầu còn có tin đồn hai người sắp kết hôn.

Sự tình thế nào, chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ.

Buổi tiệc với các cuộc nói chuyện, bàn công việc, chào hỏi thủ tục như thường lệ. Không khí đặc biệt náo nhiệt. Ở trên sân khấu còn có mấy nữ ca sĩ hát góp vui.

Bỗng nhiên.

Từ trên sân khấu tầng hai. Một cô gái ngồi sau bức màn mỏng, trên tay cầm cây ghi ta, cất giọng hát một bài tiếng Anh. Giọng hát thánh thót vang lên..

I wish I had your pair of wings. (Em ước mình có đôi cánh của anh)

Had them last night in my dreams (Như đôi cánh em có trong giấc mơ đêm qua)

I was chasing butterflies (Em mãi đuổi theo những cánh bướm)

Till the sunrise broke my eyes (Đến lúc ánh bình minh chói lòa mắt em)

Tonight the sky has glued my eyes (Đêm nay bầu trời chữa lành đôi mắt em)

Hime nghe đến bỗng giật mình, bài hát này Pie vẫn thường ngân nga khi Pie còn ở Từ Viên.

Hime nhìn lên tầng hai, ánh mắt hoảng hốt quan sát cô gái phía trên, phong thái ngồi ôm đàn ghita nhìn giống Pie y hệt. Trán Hime bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cả cơ thể khẽ run lên.

Hime không phải là người duy nhất bị bài hát này làm cho giật mình. Huy từ khi nghe giọng ca cất lên, đã vô thức nhìn lên trên lầu, nhìn rất chăm chú. Đây là bài duy nhất Pie thuộc hết lời, lúc trước ngày nào cô cũng tra tấn cậu đến đau đầu. Giọng Pie rất cao, lại còn thích hát vào tai của cậu. Đây là một loại cực hình giành cho Huy, mỗi khi cậu chọc Pie lên cơn điên.

But there's danger in the air (Nhưng không gian kia quá nhiều nguy hiểm)

Tryin so hard to be unfair (Lại tạo lăm nổi bất công)

Danger's in the air (Những nguy hiểm trên cao kia)

Tryin so hard to give us a scare (Những tưởng khiến chúng ta sợ hãi)

But we're not afraid (Nhưng ta đã không hề chùn bước)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Sometimes I wish I were an angel (Đã có lúc em ước mình là một thiên thần)

Sometimes I wish I were you (Đã có lúc em ước mình được là anh)

Oh wish I were you (Ước gì em là anh)

Oh wish I were you... (...)

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Cô gái đứng trên lầu đứng lên, cúi chào rồi nhanh chóng đi vào trong.

Hime bấy giờ mới hoàn hồn, cô đi thật nhanh qua đám người, một thân thẳng lên lầu. Nhưng người kia đang đi từ cầu thang phía đối diện xuống dưới. Hime nhìn thấy, lập tức đuổi theo.

Khi ra đến gần cửa nhà hàng. Hime vô ý va phải một người đang đi vào.

Àm..

Cú va chạm làm cả hai ngã ra.

Người vừa đụng phải Hime là nhân viên mới của bộ phận thiết kế công ty C.A, tên là Hạ Vy.

Hạ Vy xoa xoa đầu gối, mặt mày nhăn nhó. Ngược mắt lên nhìn, định mắng con người kia đi đứng không nhìn đường. Nhưng vừa nhìn lên, ánh mắt vừa chạm phải Hime, Hạ Vy liền bị khựng lại, lời nói chưa phát ra, đã tắt ngấm.

- Cô đi đứng kiểu gì vậy hả???-Hime quát lên, lông mày nhíu lại. Rõ ràng người sai là cô, nhưng cô tâm tình không vui, mở miệng là muốn mắng người.

Hạ Vy vừa nghe xong lời nói của Hime, lập tức lấy lại tâm trí, cô đứng dậy, hiểu chuyện đỡ Hime cùng đứng lên, cúi đầu nói hai từ ‘xin lỗi’.

Hime đang rất tức giận. Nhưng vì vội nên cô không làm lớn chuyện. Cô lại tiếp tục đuổi theo cô gái kia.

Hạ Vy đứng nhìn theo bóng Hime, ánh mắt chuyển sang thành một tia sắc lạnh, tay vô thức nắm chặt tុ bao giờ.

Hime đuổi ra đến ngoài đường, thấy cô gái kia đang định bước lên xe, cô không quan tâm nhiều đến hình ảnh của chính mình, chạy thật nhanh đến, kéo lấy tay cô gái kia.

- Cô là ai? Tại sao cô hát bài hát đó?

Cô gái bị Hime làm cho giật mình, nhúm mày khó chịu.

- Cô bị gì vậy? Tôi có quen biết cô sao?

- Trả lời câu hỏi của tôi. Cô là ai? Tại sao lại hát bài hát đó???-Hime lớn tiếng, ánh mắt hung dữ dán lên gương mặt cô gái trẻ kia.

Cô gái kia bị Hime làm cho bực mình, hất tay Hime ra khỏi tay mình, lớn tiếng đáp trả.

- Cô bị điên hả? Tôi hát gì thì liên quan đến cô? Có người thuê thì tôi hát, vậy không được sao? Bài hát đó là của cô hay sao mà cô quát?-Cô gái quay lưng bước vào trong xe, lăm bắm trong miệng- Tự dung gặp phải người điên. Bực hết cả mình.

Khi xe đã rời khỏi, Hime vẫn thất thần đứng đó, cô nghĩ mình chắc bị Pie ám đến điên thật rồi. Chỉ có một bài hát mà cô đã bị kích động đến vậy. Pie đã chết, nhất định sáu năm trước đã chết rồi. Suốt đời này cũng không thể làm phiền cô được nữa.

Hime ngây ngốc ở đó một hồi lâu, sau đó chậm bước lên xe của mình, lái ra khỏi nhà hàng.

.....

Sáng hôm sau, tại C.A...

Cốc cốc...

- Vào đi!-Huy vừa nói vừa xem công việc trên máy tính. Hoàn toàn không để ý đến người đi vào.

- Xin chào giám đốc! Tôi là Lucy, trợ lý và thông dịch viên mới của anh. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến đây làm việc, mong được anh giúp đỡ.

Vừa nghe giọng nói của cô gái kia, động tác Huy ngừng lại. Đến khi cô gái nói xong, cậu mới ngược mắt nhìn lên.

Một cô gái đáng người chuẩn, tóc nâu xõa ngang vai, gương mặt phẳng phất chút nét phương Tây. Huy vô thức nhìn cô gái đó rất lâu mới lạnh lùng cất giọng.

- Cô là con lai sao?

- Phải-Lucy tự tin nhìn thẳng Huy, trả lời. Qua mấy giây, Lucy lại cất giọng-Nếu không có chuyện gì, tôi xin phép ra ngoài làm việc.

Huy không nói gì, thu hồi tầm mắt, phẩy tay, ý bảo cô ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng lại, Huy nhìn về phía Lucy vừa đi ra, rồi lại liếc mắt nhìn sang bức hình của Pie. Cô gái này, giống Pie từ vóc dáng cho đến giọng nói, cũng trùng hợp là con lai. Ba của Pie, ông Thái Thịnh là con lai Pháp-Việt, nên Pie cũng có nét lai rất đặc biệt, tóc cũng mất màu nâu.

Huy đưa tay day day ấn đường, cậu lại suy nghĩ lung tung nữa rồi. Chỉ vì Lucy có vài nét giống Pie thì đã bị cô ta làm cho mơ hồ rồi.

Nhưng phải công nhận, Lucy quả thật xinh đẹp, đôi mắt to tròn, sống mũi thẳng cao, đôi môi mộng gọi cảm, là nét đẹp quyến rũ, trưởng thành. Nếu so ra quả thực khác với vẻ đẹp tuổi mười tám của Pie rất nhiều.

.....

- Em nói xem, cô Lucy gì đó, xinh đẹp, đáng chuẩn như vậy, không đi làm người mẫu, vào làm chân trợ lý không phải uống phí nhan sắc hay sao?-Nhân viên nữ tóc búi lên tiếng.

- Hừ! Còn không phải vào dự đồ giám đốc mỹ nam của công ty chúng ta hay sao? Em thấy đó mới là mục đích chính đấy chị à!-Cô gái tóc uốn bĩu môi-Nhưng dù có xinh đẹp đến đâu, e rằng cũng trụ được vài tháng. Em được biết, Vĩnh Huy kia cực kỳ ghét bị người khác tiếp cận.

- Em nói sao chứ, trong cô ấy chẳng phải là loại lẳng lơ gì đâu. Ăn mặc đẳng hoàng, mặt mày lúc nào cũng căng thẳng như thế, ai nhìn cũng phát sợ. Đẹp thì đẹp, chứ tính khí như vậy, ai lại thích nổi cơ chứ- Nhân viên nữ tóc búi nói xong, cúi sát vào tai cô gái kia, thì thầm-Nếu nói dự đồ người ta, phải nói đến con nhỏ Hạ Vy phòng thiết kế kia kia. Chị nghe nói, Vĩnh Huy rất quan tâm đến cô ta.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cô Bị Đuổi Việc!

Những lời sầm xì không ngừng vang lên. Hạ Vy không để ý đến, chuyên chú vào phần cơm trưa của mình. Miệng nhai ngấu nghiến, cô xem thức ăn trong miệng như là đám người kia, nhai cho nát hết ra.

Dụ dỗ Huy sao? Cô chẳng cần làm cái việc hạ tiện đó. Mấy chị nhân viên ghen ăn tức ở với cô, vì cô được đi nhờ xe, được ngồi chung bàn ăn với Huy. Như thế mà gọi là dụ dỗ sao? Có giỏi thì mấy người bọn họ cũng làm vậy thử đi.

Bất chợt, Hạ Vy động tác nhai chậm lại, trong đầu ẩn hiện suy nghĩ “Họ nói Huy ghét bị người khác tiếp cận, là nhân viên nữ nhất định sẽ giữ khoảng cách, nhưng sao với mình thì không có? Không phải là nhận ra mình rồi đó chứ?”.

Càng nghĩ, Hạ Vy càng không nhai nổi cơm, mặt mày thoáng chút ai oán, thầm nghĩ mình thật điên quá tề đi, nhất định lần sau phải rút kinh nghiệm.

Tổng Tiêu Kỳ hôm nay lại đến C.A, ngồi ở căn tin uống sinh tố, cô ta nghe ngóng được mấy câu, lập tức mặt mày hằm hằm nhìn về phía Hạ Vy, hận một nỗi không thể chạy đến bóp chết cô ấy. Tiêu Kỳ ghen tức trong lòng, cô đường đường là một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, nhan sắc đầu kém cạnh ai, vậy mà Huy lại không để ý đến cô, lại đi quan tâm cái thứ người rẻ rách kia. Hạ Vy, cô ta thì có gì hơn cô? Chẳng qua chính là lớn tuổi hơn cô mà thôi, cô đây mới tròn hai mươi, so về sức trẻ thì công ty này không ai địch nổi rồi.

- Đuổi cô ta ngay cho em!

- Cô nghĩ mình là ai mà muốn thay đổi nhân viên trong công ty tôi?

Bên ngoài, Lucy đi tới phòng Huy, đang định gõ cửa, thì nghe tiếng Huy vang lên, tiếng của Tiêu Kỳ lại càng to hơn. Tay cô giơ lên phút chốc bị ngưng lại, cô đứng im ở ngoài nghe ngóng.

- Cô ta chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên thấp kém. Đuổi cô ta đi cũng không hại gì.

- Cô ấy có thấp kém hay không cũng không đến lượt cô phán xét.

- Anh làm gì mà bênh vực cô ta. Có phải là anh thích cô gái tên Hạ Vy đó không??-Tiêu Kỳ âm lượng phát ra ngày một lớn hơn, nghe chua chát hơn.

- Tôi thích ai thì có liên quan đến cô sao?-Huy vẫn mặc nhiên điềm tĩnh ngồi trước máy tính, không có nửa điểm nhìn Tiêu Kỳ đang ở trước mặt.

- Nhưng em là vợ sắp cưới của anh!-Tiêu Kỳ chót câu khẳng định chắc chắn.

Huy không có chút phản ứng, chỉ đơn giản đưa tay chỉ lên tường, không nhanh không chậm mở miệng.

- Cô không hiểu tiếng Việt phải không? Tôi nhắc cho cô rõ, cô ấy mới là vợ tôi-Tay Huy hướng về bức hình treo trên tường. Tấm hình khá lớn, treo ở một vị trí dễ nhìn. Trong hình Pie nở nụ cười xán lạn, trên đầu đội vòng hoa kết bằng hoa Tử đằng.

Tiêu Kỳ cũng đã quá quen với cách nói chuyện ngang ngược của Huy, nhưng lại không thể kiềm chế tức giận, hậm hực không nói thêm lời nào, quay lưng bước nhanh ra khỏi phòng. Cô cũng không quan tâm đến Lucy đang đứng trước cửa, giẫm gót giày đi thẳng.

Lucy nhìn theo bóng dáng Tiêu Kỳ, trên môi hiện lên một nụ cười nửa miệng, thầm lẩm bầm mấy từ “Nha đầu ngu ngốc”. Sau đó cô gõ cửa, tiến vào phòng làm việc của Huy.

.....

9 giờ tối..

Huy vừa xem xong bản kế hoạch cuối cùng. Cả người mệt mỏi ngã ra sau ghế đệm, im lặng nhắm mắt. Hai tay bỏ trước bụng, tay phải xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út ở bàn tay trái. Miệng mỉm cười, nói thầm “Pie, hoa Tử đằng sắp nở rồi. Anh sắp phải về nơi đó. Có khi lại gặp được em cũng nên. Anh đợi em đến...”.

Thói quen có phần điên khùng của Huy, những lúc nhớ Pie, cậu sẽ xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn của bọn họ, tự kỷ nói chuyện một mình. Sáu năm qua, đây là cách cậu làm để tự lừa mình, Pie vẫn đang ở ngay bên cạnh.

Huy mơ hồ nhập mộng. Trong mơ, cậu cảm giác Pie bước đến gần, hơi thở nhẹ nhàng rơi xuống trên gò má, dừng lại rất lâu. Mùi hương từ cơ thể cô, cậu thoáng có thể cảm nhận được. Là cô đã trở về? Cô đang đứng cạnh cậu có phải không?

Bỗng nhiên, tiếng giày cao gót vang lên ngay cạnh khiến cậu giật mình mở mắt.

Lucy ban nãy gõ cửa mấy tiếng không nghe Huy trả lời. Cô lại đang cần cậu xem qua bản kế hoạch cô cất công soạn cả ngày hôm nay. Nên mạnh dạn

mở cửa, tiến vào bên trong.

Bên trong im lặng như tờ, máy lạnh đã tắt, gió từ cửa sổ không ngừng thổi vào bên trong, mấy tập giấy trên bàn khẽ bị gió thổi, phát ra tiếng loạt xoạt.

Lucy từ xa nhìn thấy Huy ngã đầu ra tựa vào ghế, tóc bị gió thổi khẽ bay lên, mắt nhắm lại như đang ngủ, hai tai ngay ngắn đặt trước bụng. Lucy tiến bước lại gần, từng bước thật khẽ. Nhưng vì không gian quá yên tĩnh, tiếng giày cao gót vẫn lọc cọc phát ra âm thanh. Lucy đặt bản kế hoạch xuống bàn, ánh mắt dừng lại trên thân người đang say ngủ kia, nhìn rất lâu. Ánh mắt Lucy chứa đựng một tia âm ỉ, không vui không buồn, tay cô nắm chặt, phút chốc cô lại thở dài, buông lỏng nắm tay. Cô là đang kìm nén cảm xúc của bản thân, tự mình không chế xuống.

Lucy bước đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng khép lại. Khi định quay người rời đi, cô nghe được từ Huy phát ra một từ "Pie". Toàn thân cô bị dọa cho bất động, bước chân lập tức khựng lại.

"Pie? Anh là đang gọi Pie sao? Anh thực sự vẫn quan tâm đến Pie sao?"-Lucy cảm giác tim mình nhói lên một đợt, hô hấp nhanh hơn một chút.

Mấy giây sau, tinh thần Lucy dần hồi phục, nhẹ nhàng xoay người, nhìn chằm chằm vào Huy, rồi chần chừ tiến lại gần. Tầm mắt cô hiện diện gương mặt kia, cô nhìn gương mặt mê hoặc của người đó, dần dần chính mình bị mất kiểm soát. Cô cúi xuống gần, rất gần, nhìn rất lâu, rất lâu.

Không biết qua bao lâu, cô muốn xoay người rời đi, nhưng chân cô cảm giác tê mỏi, chân vừa nhấc một bước không tự chủ được xém đổ nhào về phía trước. May mà cô kịp không chế thân người không bị ngã. Nhưng tiếng giày cao gót bị nện xuống nền, tiếng vang không hề nhỏ. Chọc cho con người kia mở mắt.

Nhìn thấy mắt Huy mở ra, Lucy lập tức lùi về sau. Ánh mắt Huy trước sau vẫn nhìn cô, khiến tâm cô như bị khuấy động, không ngừng chạy loạn, cậu ta lại không nói gì, cũng không có cử động một chút nào.

Lucy nhanh chóng cắt tầm mắt mình đi xuống, mở miệng.

- Giám đốc, bản kế hoạch anh cần tôi đã chuẩn bị xong. Ở trên bàn kia-Lucy đưa tay chỉ vào tập giấy trên bàn, nói vội-Tôi... tôi ra ngoài trước.

Khi bước chân vừa đi được mười bước, Lucy nghe có giọng nói truyền từ phía sau.

- Lucy. Mai cô không cần đến làm nữa. Cô bị đuổi việc!

Sáng hôm sau...

- Ha! Nghe tin gì chưa? Trợ lý xinh đẹp tên Lucy gì gì đó, mới vào chưa đầy một tháng đã bị đuổi việc rồi-Nhân viên tóc búi cười vui vẻ.

- Em đã nói rồi mà. Cô ta là vào dụ dỗ giám đốc mỹ nam. Nhất định là dụ dỗ thất bại, nên mới bị giám đốc đuổi. Chắc cô ta cũng không nghĩ mình xui như vậy. Chẳng qua cô ta cũng là người thứ mười mấy trong hai năm trở lại đây rồi. Không có gì lạ!-Nhân viên tóc uốn mặt mày kiêu ngạo nói.

Tin tức Lucy bị đuổi việc nhanh chóng lan khắp công ty. Nhân viên nữ thì hả hê, nhân viên nam thì tiếc hùi hụi, bọn họ còn chưa có dịp làm quen cùng cô gái xinh đẹp Lucy đó thì cô đã bị cho thôi việc.....

Hôm nay, Huy thức dậy hơi trễ, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cũng đã gần 8 giờ rưỡi sáng. Khi cậu từ thang máy đi xuống dưới tầng hầm, vô tình chạm mặt một người.

Lucy vừa lái xe đi siêu thị mua ít đồ, cô đem xe đậu vào vị trí, xách mấy túi đồ treo trên xe đi vào thang máy.

Lucy lấy điện thoại trong túi ra nhìn một chút, không có tin tức gì đến. Cô lại nghĩ đến xem, hôm nay mình lại phải nấu món gì. Nghĩ đến khi thang máy mở ra, cô cũng không có để ý, chầm chậm bước chân đi vào. Hình như có người ở trong thang máy. Cô lười biếng không quay nhìn, bận rộn với mớ suy nghĩ trong đầu. Bất giác, mũi cô ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc từ con người kia, cô mới quay đầu nhìn.

Lucy nhìn thấy Vĩnh Huy. Cậu ta một bộ dạng tây trang từ trong thang máy thẳng một đường đi ra ngoài. Cả người cô lại bị đông cứng tại chỗ, đứng ngây ngốc vài giây mới định thần trở lại. Cô chút nữa thì quên, cô cùng Huy ở chung một khu chung cư, đương nhiên sẽ chạm mặt. Tình huống này cô đã sớm dự liệu trước. Chỉ là phút chốc bất ngờ, không kịp chuẩn bị tinh thần. Mà Huy có nhìn thấy cô hay không? Gặp cô, không phải có chút phản ứng chứ? Mới mấy ngày đã quên mất cô là ai luôn rồi sao?

Thực ra, Huy có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Lucy, thậm chí lúc cô cúi đầu bước chầm chậm đi vào trong thang máy, bộ dạng như đang thất thần suy nghĩ, dáng điệu này làm cậu suýt nữa lầm tưởng là Pie. Pie lúc vô thức suy nghĩ thứ gì đó, cũng bước từng bước thật chậm, bộ dáng thất thần như vậy.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75:

Bảo vừa đi họp về, cậu lên thẳng thư phòng tiếp tục công việc, quần áo còn không kịp thay ra.

Gần 8 giờ tối, công việc được hoàn thành, Bảo mệt mỏi dựa người ra sau ghế, con mệt mỏi kéo đến khiến cậu nhanh chóng thiếp đi.

Bảo mơ màng nhìn thấy Pie, cùng hình ảnh của năm năm trước...

“- Anh là tên lừa đảo!-Pie hung dữ trừng mắt, tiếp tục tức giận lớn giọng-Rõ ràng anh biết tôi cùng Huy là một cặp. Vậy mà khi tôi bị mất trí nhớ, anh mang tôi ra khỏi anh ấy!!!

Đối diện với màn tức giận ngút trời của Pie, Bảo không có biến hóa gì lớn, mặt cậu vẫn duy trì bình tĩnh, trên má đang ửng đỏ dấu bàn tay của Pie đánh ban nãy. Tình huống này, cậu vốn đã chuẩn bị tốt, cậu không phải không biết, Pie một ngày rồi cũng nhớ lại mọi chuyện, sẽ cùng cậu nổi giận một trận. Ai bảo cậu cố chấp giữ một người không yêu mình ở lại bên cạnh, nói cậu ngu ngốc cũng được, hèn hạ cũng được, cậu là vì tình yêu mà bất chấp.

- Là Huy bỏ rơi em-Bảo bình thần nắm lấy vai Pie, nhìn vào trong mắt cô- Là cậu ta để em lại cho anh.

- Anh... anh nói vậy là có ý gì?

- Em cũng biết, gương mặt em một năm trước bị bóng, rất xấu xí, cả người lại đầy vết thương lớn nhỏ, tính mạng cũng không chắc giữ được. Em nghĩ cậu ta mang một cục nợ như thế bên mình làm gì? Em suy nghĩ chút đi, anh ở xa như vậy, em không liên lạc với anh, sao biết được em bị tai nạn mà đến đó chứ?

Pie trầm tư suy nghĩ một chút, nhanh chóng cắt giọng.

- Anh nói dối! Huy không phải người như vậy. Huống hồ tôi cùng Huy đã...

Hai từ “Kết hôn” chưa nói xong, Bảo nắm vai Pie, tăng sức lực, giọng nói càng lớn.

- Vậy em nói nghe xem, ai gọi cho anh nói em đang nằm ở bệnh viện?

Trước câu hỏi của Bảo, Pie không thể trả lời. Cô không nghĩ được, nếu không phải Huy thì ai có thể gọi Bảo đến được? Hime hay Minh Anh đều không biết Bảo. Nếu là công chúa thì càng không biết. Lẽ nào... Bảo nói sự thật, Huy sau khi nhìn thấy bộ dạng của cô, liền không cần cô nữa, vứt bỏ cho người khác.

Pie đưa tay sờ lên mặt, làn da của cô nổi lên một lớp sần, lớp da này còn đỏ ửng lên trông rất đáng sợ. Đây đều là do bóng Hime gây nên, dù không hủy đi đường nét trên gương mặt, nhưng làn da thì hỏng đi rất nhiều.

Bất chợt, tiếng con nít khóc làm Pie cắt ngang dòng suy nghĩ rồi bời. Cô hất tay Bảo ra, chạy vào phòng, bế đứa bé đang nằm khóc lên, dỗ dành.

- Ngoan ngoan, mẹ đưa con đi khỏi nơi này.

Bảo cũng đi theo vào, ở trước mặt Pie, nét mặt mang theo ý cười, nói.

- Bộ dạng này của em, ra ngoài sợ là dọa chết người đó. Còn nữa, hiện tại em phụ thuộc vào anh, nếu em bỏ đi thì lấy tiền đâu mà sống chứ? Em nên quên cậu ta đi, cuộc sống của chúng ta một năm qua chẳng phải rất tốt. Huống gì, em còn cùng anh sinh một đứa bé...

- Tôi hận anh!!!

Ánh mắt Pie trừng trừng nhìn Bảo, chứa đựng uất khuất, căm thù. Ánh mắt đó khiến cậu hoảng sợ, làm cậu bị ám ảnh...”

Bảo giật mình từ trong mơ tỉnh lại.

Bất chợt, cậu có cảm giác cánh tay mình có cái gì đó đang nắm lấy, lay lay, cậu quay sang nhìn, liền thấy cậu nhóc đứng đó nhìn cậu.

- Ba, ba không sao chứ? Ba mơ thấy gì mà la lớn thế?

Bảo không quan tâm đến câu hỏi của nhóc con, xua tay cậu bé ra, cau mày nhìn nó.

- Chẳng phải đã nói không được vào phòng này hay sao?

- A!-Cậu bé thốt lên, dường như chợt nhận ra điều gì đó. Cậu bé cúi mặt, nhỏ giọng-Con xin lỗi!

- Ra ngoài!-Giọng Bảo gắt gỏng vang lên.

Cậu nhóc không dám nhìn Bảo, trên tay cầm một tờ giấy, lăm lăm đáng người đi ra ngoài.

Bảo cũng không nhìn nó, thờ dài một cái. Một lúc sau, cậu trở về phòng mình, tắm rửa thay đồ, sau đó đi xuống nhà ăn tối.

Khi đi qua phòng cậu nhóc, bước chân Bảo chợt ngừng lại. Cậu nghe thấy những tiếng rất nhỏ phát ra, tiếng mũi sụt sùi trầm thấp vang lên, nghe ra cũng có thể đoán được, nhóc con kia đang âm thầm khóc một mình bên trong. Cậu nhóc này trước mặt Bảo luôn một bộ mặt vui vẻ, chưa từng thấy nó khóc, không ngờ nó luôn trốn một mình khóc thế này.

Bảo không bận tâm chút nào, cất bước xuống dưới lầu, ăn tối. Bữa cơm tối nay, toàn món ăn cậu thích, nhưng lại cảm giác nuốt không trôi. Bình thường nhóc con kia sớm hay muộn đều ngồi ăn cùng cậu, luôn miệng nói chuyện như cái loa phát thanh nhỏ. Hôm nay nghe người giúp việc nói lại, nhóc con đã ăn rồi, mặt nó có vẻ rất buồn, nên ăn rất ít. Bảo ngồi một mình, không gian yên tĩnh khiến tâm tình không vui, cậu chỉ qua loa lấp đầy nửa bụng, liền kéo ghế đứng dậy.

Hiện tại đã hơn 9 giờ rồi. Theo như thường ngày, nhóc con đã đi ngủ. Bảo đứng trước cửa phòng nhóc con, chần chừ hồi lâu, mở cửa đi vào.

Đèn phòng vẫn còn mở, nhóc con kia nằm co ro trên một góc giường, ngủ ngon lành, chân bị đá rơi xuống nền.

Bảo nhìn thấy cảnh đó, mày chau lại, cậu bước lại, nhặt chân lên phù bừa lên người nhóc con. Cậu nhanh chóng quay lưng rời đi. Lúc đi qua vô tình giẫm phải một cây bút chì màu rơi dưới nền, cậu cúi người nhặt lên, định đặt nó trở về trên bàn học kia. Bất chợt, động tác của cậu bị ngưng trệ, tay rơi ở không trung. Mắt cậu nhìn chăm chú vào xấp giấy vẽ trên bàn. Trên đó, những hình ảnh non nớt vẽ một người cao lớn, đứng cạnh một người thấp bé, trên đó ghi dòng chữ “Con yêu ba”. Nhóc con vốn rất thông minh, học chữ, học đếm đều đã biết qua, bình thường lại thích đọc sách nên trình độ cũng không tệ, nét chữ viết rất rõ ràng.

Bảo đặt cây bút chì màu xuống bàn, cầm lên xấp giấy vẽ, xem hết tờ này sang tờ khác. Trên mỗi tờ đều có ghi vài ba chữ chú thích “Ba hôm nay rất hung dữ, sợ chết được”, “Chọc ba giận rồi”. “Ba có biết cười không nhỉ?”, “Muốn cùng ba đi công viên trò chơi”....

Bảo càng xem, nét mặt càng giãn ra, trên môi kéo lên một nụ cười. Nhóc con này cũng có sở thích làm nhảm giống cậu lúc nhỏ nha.

Lúc nhỏ, mỗi lần cậu có chuyện không vui, cậu liền lên phòng tự kỷ ngồi viết tâm sự, sau đó giấu đi không cho ai biết. Về sau thấy mình có vấn đề, nên đã tự tiêu hủy toàn bộ rồi.

Xem xong toàn bộ xấp giấy vẽ, Bảo đặt xuống vị trí cũ, quay nhìn sang nhóc con đang nằm ngủ, không biết suy nghĩ cái gì, cậu bước đến tắt đèn lớn, mở đèn ngủ ra. Không gian chìm vào mờ ảo.

Bảo bước đến bên giường, ngồi xuống, bế nhóc con đặt vào một vị trí thoải mái, chỉnh lại tư thế ngủ, rồi nhẹ nhàng đắp chăn lên cho nó. Bảo đưa tay sờ sờ lên đôi má mềm mịn của nó, cảm nhận được nước mắt ướt còn sót lại, nhẹ nhàng lau đi. Hình ảnh nhóc con này, rất giống với cậu mười mấy năm trước.

Lúc đó, ba cậu cũng suốt ngày bận việc, lúc nào cũng đối với cậu la mắng, còn có bà dì ghê kia, suốt ngày bắt nạt cậu, cậu dùng sự ngang ngạnh của mình đáp trả, nên luôn nhận lại được từ bọn họ thái độ không tốt. Nhóc con này, bị mắng nhiều lần như vậy, cũng không biết giận là gì, lại còn viết “con yêu ba”. Quả thật khiến cậu khâm phục.

Sáng hôm sau...

Nhóc con thức dậy, thấy ba ba của nó thế nào lại đang ở trong phòng nó. Nó thấy hơi hộp hởi khi ba ba bước đến gần, ngồi xuống giường, về mặt không có tức giận nhìn nó.

- Thiên Hải, có muốn đi công viên trò chơi không?

- Muốn! Muốn!-Nhóc con mặt mày hơn hớn, như cỗ máy gạt đầu lia lịa. Chợt nghĩ đến cái gì, mặt nó lại xiu xuống- Nhưng ba còn việc phải làm, con không muốn làm phiền.

- Không phiền. Cuối tuần này ba rảnh-Bảo ngưng một chút, nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của nhóc con đang nhìn mình. Ánh mắt ngây thơ ẩn dấu sự láu cá kia đã bị cậu nhìn thấu. Cậu lên giọng- Thế nào? Có phải còn giận không muốn đi? Nếu không muốn thì thôi vậy.

- Con không có giận ba-Nhóc con cúi gầm mặt, nhỏ giọng-Là vì...

- Vậy thì được rồi-Nói rồi, Bảo đứng lên xoay người rời đi.

Khi bước được mấy bước, từ phía sau, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

- Bao giờ thì mẹ mới quay về?

Bảo quay lưng lại, nở nụ cười với nhóc con.

- Muốn hay không, ba dẫn con đi gặp mẹ?

- Ba biết mẹ ở đâu sao?-Nhóc con ngược mắt nhìn Bảo mong chờ.

- Ừ.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76:

Hôm nay, phòng thiết kế của C.A có buổi quay quảng cáo ngoại cảnh cho loại mỹ phẩm mới, sản phẩm lần này theo chủ đề nature (Thiên nhiên), nên cần chọn một phong cảnh đẹp để và trong lành để quay.

Địa điểm được thống nhất là con đường hoa anh đào đang nở rộ gần nhà cũ của Huy. Ý tưởng này là của Hạ Vy.

Ban đầu, mọi người trong phòng thiết kế đều đưa ra kế hoạch của mình, đa số chọn những nơi nổi tiếng, phong cảnh cũng rất đẹp, nói chung là rất thích hợp cho quảng cáo lần này. Chỉ có mỗi nơi mà Hạ Vy đề xuất, xem ra quá đỗi tầm thường, vừa không nổi tiếng, vừa nghe có vẻ đơn điệu. Nhưng khi đưa kế hoạch lên xét duyệt, Vĩnh Huy-vị giám đốc này của bọn họ lại chọn trúng kế hoạch của Hạ Vy. Ai nấy đều cho rằng Huy là đang thiên vị cho Hạ Vy. Làm Hạ Vy trong mắt mọi người một lần nữa trở thành tội đồ đáng ghét.

Hôm đó, cảnh quay gần đến giữa chừng, Huy lái xe đến. Cậu mở cửa xe đi ra, đứng ở đó quan sát. Đám người, kẻ chỉ đạo, người thực hiện, ồn ào cả một góc đường.

Cô người mẫu mặc một cái đầm dài trắng tinh khôi, tóc buông xõa tự nhiên, tay thoải mái hoạt động, mặt mày vui vẻ sáng khoái, chân vừa đi mặt vừa ngược nhìn lên mấy nhánh hoa anh đào, giống như đang đi dạo.

Huy đứng nhìn cô gái đó diễn xuất, nhìn rất lâu. Huy nhìn thấy hình ảnh Pie từ cô gái kia. Từ nụ cười, từ cử chỉ, từ ánh mắt phảng phất chút hình bóng quen thuộc.

Mọi người đang tập trung vào công việc, không ai để ý đến sự có mặt của Huy. Hạ Vy cũng bận bịu suốt. Bất chợt, lúc cô đi tìm kịch bản, cô nhìn thấy Huy đứng từ xa, nhìn đến đây. Ánh mắt Huy hướng về nơi này, nhưng cô lại cảm thấy ánh mắt đó không hề hiện diện cảnh vật trước mặt. Vì nếu Huy tập trung nhìn về hướng này, hẳn đã biết Hạ Vy cũng đang nhìn cậu. Ánh mắt đó nhìn rất xa xăm, tựa hồ như đang nhìn vào khoảng không gian vô định của riêng một người.

Hạ Vy chần chừ một lát, bước chân nửa tiến nửa lùi, cô muốn bước đến chỗ Huy hỏi thăm một chút, nhưng lại không biết lúc tiến đến chỗ cậu ta, cô sẽ phải mở miệng như thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chọn cách đứng im, xem như Huy đang vô hình ở sau lưng. Cô cố gắng nói mình dừng để tâm đến Huy đang ở phía sau, vậy mà trong lòng cô vẫn luôn tồn tại cảm giác khó chịu.

Lúc sau, nghe thấy tiếng xe từ sau truyền đến, Hạ Vy quay lưng lại, thấy xe của Huy đã vòng một đường chạy đi khỏi. Cô đứng đó, nhìn theo rất lâu, đến khi có người gọi, cô mới hoàn hồn trở về hiện thực.

Hạ Vy biết, Huy chọn địa điểm này của cô là có lý do. Cô cũng biết, hôm nay cậu đến đây không phải vì đến nhìn bọn họ làm việc, mà là đến nhìn cảnh để nhớ người. Làm sao cô không nhìn thấy, ánh mắt chứa đựng nỗi niềm từ con người đó.

.....

Hôm sau...

Tiếng nói lớn phát ra từ phòng giám đốc, khiến nhân viên bên ngoài đều quay đầu lại nhìn.

- Ruột cuộc cô biết được mấy thứ tiếng?-Giọng Huy kìm nén vang lên.

- Dạ... tiếng Anh, tiếng Trung và một chút tiếng Hàn-Cô gái đứng trước mặt Huy, dè chừng lên tiếng.

- Cô lập tức nghi việc cho tôi.

- Nhưng... tại sao? Tôi đã làm gì sai?

Huy không nói gì, đứng dậy, rời khỏi phòng, bỏ lại cô thông dịch viên đứng đó ngơ ngác. Cô ta mới vào làm chưa được hai tuần, đã bị cho thôi việc. Lần này, Huy có nguyên nhân đuổi việc rất rõ ràng. Cô ta được tuyển làm thông dịch tiếng Hàn cho lần hợp tác sản phẩm mỹ phẩm mới. Ai ngờ cô ta nói tiếng Hàn chỉ ở trình độ nhập môn, giao tiếp loạn xạ, khiến Huy bị mất mặt. Kết quả vì sự cố thông dịch viên này, lần hợp tác bị thất bại.

Huy đi ra khỏi phòng, cậu lại trực tiếp bước đến phòng nhân sự, vào thẳng phòng của trưởng phòng nhân sự. Cậu đứng thẳng nhìn vào cô gái tuổi tầm ba mươi mấy, lạnh lùng cất giọng.

- Tuyển cho tôi một thông dịch viên biết ít nhất bốn thứ tiếng Anh, Hoa, Nhật, Hàn.

- Cái này...-Cô trưởng phòng chần chừ, trưng ra bộ mặt khó xử-Tìm một người biết bốn thứ tiếng không phải dễ. Một tháng lại đổi đến mấy lần, tôi e người ta sẽ không dám nộp đơn vào đây xin việc nữa.

- Tăng mức lương tuyển là được.

- Chuyện này...

Không để cô trưởng phòng kia kịp nói hết câu, Huy đã quay lưng đi ra khỏi phòng.

Tối đó, lúc trở về nhà, Huy lại đụng mặt Lucy ở thang máy của khu chung cư. Cậu vẫn như lần trước, im lặng lạnh lùng đứng yên một chỗ. Lucy sau khi bấm chọn tầng, cũng đứng giữ khoảng cách, im lặng. Thang máy chỉ có hai người, không gian cực kỳ yên ắng.

Huy đến tầng của mình, nhanh cất bước rời khỏi. Lucy từ nãy giờ đưa tầm mắt nhìn xuống nền, đến lúc Huy rời đi cô mới bất giác ngược mắt nhìn về phía cậu, cô đem hoi hộp trong lòng tạo thành một hoi thở ra, dựa người ra phía sau, cảm giác mình từ nãy giờ cố gắng không chế bản thân, đến lúc này cũng không gắng thêm được nữa. Cảm giác nặng trĩu đè nén trong lòng.

Đến khi thang máy đến tầng của cô, cửa thang máy mở ra, cô mới chậm chạp bước ra ngoài. Lúc đến cửa nhà, Lucy quay đầu nhìn xuống tầng dưới căn hộ nhà Huy, cô nhìn rất lâu, mới chịu mở cửa nhà mình, đi vào.

Mấy ngày sau, Lucy nhận được cuộc gọi từ số máy lạ. Với nội dung nói là yêu cầu cô trở lại làm trợ lý và thông dịch viên cho Vĩnh Huy.

Mới sáng còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, Lucy đập bộp bộp vào mặt mình, quả nhiên những gì cô nghe đều không phải đang nằm mơ. Nhưng tại sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?

.....

- Lucy, cô vì bận việc mà nghỉ phép, làm chúng tôi cứ tưởng cô bị giám đốc đuổi việc cơ đấy!

- Phải đó, người xuất sắc như cô đây làm gì có chuyện bị đuổi việc chứ.

Trước những lời nói mang ý châm chọc của đám nhân viên nữ, Lucy chỉ cười đáp trả, không nói thêm gì. Cô cố gắng ăn xong phần cơm trưa, rồi đứng lên đi ra khỏi đám người đó.

- Ê, mọi người, mọi người. Lúc nãy chị đi ra ngoài, thấy một anh chàng đẹp trai đi vào công ty mình. Còn nói với tiếp tân là muốn gặp giám đốc Vĩnh Huy.

- Chắc là người mẫu của công ty đấy, có gì lạ đâu-Cô nhân viên tóc ngang vừa ăn vừa nói.

- Người mẫu thì chắc không phải đâu. Anh chàng đó còn đem theo một cậu nhóc, luôn miệng gọi anh chàng đó là ba ba.

- Hờ... Chậu đã có hoa, chị còn vào thông báo làm gì?-Cô nhân viên tóc uốn chán ghét nói.

- Cái ý chính chị nói, không phải là anh chàng đó, mà là cậu bé đi cùng ý! Nhìn siêu dễ thương, siêu đẹp trai. Bất cóc nó đem về nuôi đi!

Đám người vang lên tiếng cười, có người cất tiếng nói đùa.

- Nuôi lớn rồi cưới hà bà chị?

- Haha, có đầu tư nha!

Tiếng đám người không ngừng cười nói vang lên sau lưng. Lucy nghe thấy, chỉ thở dài một tiếng, nhìn lên đồng hồ, thời gian nghỉ trưa cũng gần hết, cô phải quay lại công việc rồi.

Vừa cầm tập giấy tờ đi đến phòng Huy, gõ cửa. Sau khi bên trong truyền đến giọng nói “Vào đi”, cô chỉnh chu lại tư thế, nhẹ nhàng bước vào trong.

Bên trong, Huy đang ngồi ở bàn tiếp khách. Lucy bước đến bên bàn, cúi đầu chào Huy, cất giọng.

- Tài liệu giám đốc cần tôi đã sắp xếp-Ánh mắt Lucy đang nhìn Huy, bất chợt từ trong tầm mắt cô hiện diện con người ngồi phía bên kia, cô nhẹ nhàng đưa con người đó sang. Cô thoáng chút giật mình, gương mặt bị đờ trong chốc lát.

Bảo cũng đang nhìn Lucy rất chăm chú, bị cô quay đầu nhìn về phía mình, cậu thu hồi ánh mắt nhìn về phía Huy, nở một nụ cười.

- Trợ lý của cậu thật là xinh đẹp. Có phải vì Pie mất tích đã nhiều năm, nên bây giờ cậu tìm một người khác cho mình?

Ý tứ trong lời nói của Bảo, Huy làm sao không hiểu. Chỉ là làm như mình không quan tâm, cậu nhìn vào tập giấy, không ngẩng đầu nhìn lên, khẽ kéo khóe môi.

- Trợ lý tôi tuyền không phải vì xinh đẹp, mà vì cô ấy thực sự tài giỏi- Huy xem xong, đưa lại tập giấy cho Lucy, lạnh lùng ra lệnh- Tài liệu này không có vấn đề, đưa đến phòng thiết kế đi.

Lucy nhận lại tập giấy, lần nữa cúi đầu, cất bước.

- À... cô ra ngoài mua giúp tôi một phần kem mang vào cho cậu nhóc kia

Bước chân Lucy khựng lại ngay lập tức, đưa mắt đảo quanh một vòng, cô nhìn thấy một cậu bé đang ngồi một mình đọc báo ở phía bên kia, đọc rất tập trung.

Lucy nhanh chóng lấy lại tinh thần, cất bước đi không nhanh không chậm ra bên ngoài. Bên tai rõ ràng truyền đến lời nói của Huy.

- Mới mấy năm không ngờ cậu đã có cả con rồi.

“Con? Là con của Bảo. Đứa bé này...”- Lucy miên man suy nghĩ trong đầu. Cô lắc lắc đầu, xua tan ý nghĩ trong đầu mình.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77:

Hạ Vy vừa đi ra đến cửa của phòng thiết kế, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, dáng dấp thanh cao, trên người một bộ đồ công sở, chân váy ngang gối, giày cao gót đến cũng bảy phân, đang đi về phía này.

Khi cô gái đi ngang qua người cô, cô nhanh mắt nhìn thấy từ trên bảng tên nhân viên viết tên “Lucy”.

Hạ Vy nhìn Lucy đến ngây người. Lucy quả thực như lời đồn, gương mặt có nét lai Tây, cao ráo xinh đẹp, ba vòng hoàn hảo. Hạ Vy đoán chừng Lucy phải cao đến một mét bảy mươi. Vì cô cao một mét sáu hai mang một đôi giày đế bằng, chỉ đứng ngang vai của Lucy. Và muốn nhìn dung nhan của Lucy, cô phải ngước đến mỏi cổ.

Nhân viên trong phòng thiết kế khi thấy Lucy đi vào, ai nấy đều đưa mắt nhìn theo. Đầu đó vang lên tiếng xầm xì, khen chê, phán xét.

Lucy theo lệnh của Huy đem tập hồ sơ đến phòng thiết kế, sau đó rời khỏi. Bước chân ung dung giẫm giày cao gót, thẳng một đường đi ra bên ngoài, không quan tâm đến những ánh mắt nhìn mình dò xét.

Cô theo lời của Huy ra ngoài mua một phần kem đem lên phòng cho cậu bé.

Lúc cô đặt phần kem trước mặt cậu bé, nhẹ giọng nói với nó.

- Cậu bé, kem của cháu đây!

Nhóc con nghe có người gọi mình, nhanh chóng đặt quyền bảo xuống, cầm lấy ly kem, lễ phép nói một câu.

- Cảm ơn cô!

Mắt nhóc con đảo nhanh từ gương mặt của Lucy xuống bảng tên đeo trước ngực, nở nụ cười.

- Cô tên Lu ki sao? Con chó nhà hàng xóm cháu cũng tên Lu ki đấy! (Lucy mà cậu bé đọc thành Luki ^^)

Lucy giật giật khóe môi, không nói nên lời. Nhóc con này đem tên cô so với tên một con chó. Nhưng cô không hề mắng nhóc con. Ngược lại cô bật cười một tiếng, xoa đầu nó, định lên tiếng giải thích.

- Thiên Hài! Con vừa nói gì đó?- Giọng Bảo trầm thấp vang lên, ánh mắt hung dữ nhìn về phía nhóc con.

Sau khi nghe Bảo nói, nhóc con run người một cái, khẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt xuống ly kem, cầm muỗng lên, ngoan ngoãn ăn kem. Nó lên nhìn Bảo, thấy ba nó không còn nhìn nó nữa, mới yên tâm nhìn về phía Lucy, thì thầm.

- Cô cũng đừng sợ, ba của cháu thực sự không hung dữ đâu. Chắc vì thiếu mẹ nên ba có chút nóng nảy thôi.

- À...- Lucy nghe nhóc con nói xong, cô mỉm cười. Nhóc con này ranh ma quá đi, lại còn biết nói xấu ba của nó cơ đấy. Lucy ban này chỉ muốn đến đưa

kem rồi đi làm việc của mình, nhưng thấy nhóc con này có vẻ thú vị, nên cô ngồi lại, nói chuyện thêm với nó- Vậy mẹ cháu đâu rồi?

- Cháu không biết! Ba nói hôm nay dẫn cháu đi gặp mẹ.

Nghe đến đó, Lucy tắt xuống nụ cười, chỉ cứng nhắc cười gượng. Đưa tay xoa xoa đầu nhóc con, nhẹ giọng nói với nó.

- Cháu từ từ ăn, cô đi làm việc.

Nhóc con gật đầu đồng ý, vừa ngậm thìa kem vừa cười tí mắt. Lucy không muốn nán lại đối diện với nhóc con này thêm giây nào nữa, cô quay đầu, nhanh chóng giẫm gót giày bước đi.

Lúc đi ngang qua chỗ Bảo và Huy đang ngồi.

- Thiên Hải lúc này không có ý gì đâu, cô đừng để ý- Giọng Bảo từ sau lưng Lucy vang lên.

- Không sao- Nói rồi Lucy bước nhanh ra bên ngoài.

Huy này giờ vẫn luôn quan sát Lucy, cảm thấy cô gái này quả nhiên có điểm đáng ngờ.

Bảo ngồi nói chuyện khoảng chừng một giờ đồng hồ, sau đó dẫn nhóc con kia đi về.

Lúc đi ngang qua hành lang, Bảo có đi qua một cô gái.

Không biết vì cảm giác gì, bước chân cậu đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô gái đó. Gương mặt giống như đã từng lưu lại trong trí nhớ của cậu, vóc người cũng vừa vặn giống người cậu đang tìm kiếm, cậu nhìn đến khi nhóc con giật giật cánh tay mình.

- Ba, có chuyện gì sao?

Bảo thu hồi tầm mắt, không trả lời câu hỏi của nhóc con, dắt tay nó tiếp tục cất bước.

- Ba... chúng ta không đi gặp mẹ sao?-Nhóc con e dè cất tiếng.

- Mẹ con tạm thời chúng ta không gặp.

Nhóc con mím môi, nó muốn nói gì đó, nhưng nó thấy ba ba nó không được vui, sợ nói nhiều sẽ làm ba ba nổi giận. Ngoan ngoãn cùng ba ba đi khỏi công ty.

“Pie! Em không trở về bên Huy sao? Ruột cuộc em đang ở đâu?”

.....

Ngày hôm sau...

Huy lại tiếp đón một vị khách đặc biệt khác, Hime.

- Chủ tịch Hime, không biết ngọn gió nào mang cô đến đây?

- Tôi đến đây tìm người- Hime lạnh lùng nhìn. Ánh mắt cao ngạo vẫn giữ nguyên vẹn.

- Không biết người cô muốn tìm là ai?

Hime thông thả uống tách trà trên bàn, không nhanh không chậm mở miệng.

- Lê Diệu Anh.

Huy nghe đến cái tên này, động tác cầm ly trà của cậu hơi dừng lại một chút, sau đó làm như không có chuyện gì lớn, gương mặt bình thản nhìn Hime.

- Chỗ tôi người tên Lê Diệu Anh rất nhiều, cô có thể nói rõ hơn không?

- Trợ lý của anh, Lucy!

Theo yêu cầu của Hime, Huy gọi Lucy ngay lập tức được gọi đến phòng mình, để tham dự cuộc nói chuyện đặc biệt.

- Cô là Lucy?

- Chào cô! Tôi là Lucy, trợ lý kiêm phiên dịch viên của giám đốc Vĩnh Huy, cô muốn gặp tôi có chuyện gì?- Lucy duy trì bộ mặt thân thiện, nhìn Hime.

- Cô còn có tên là Lê Diệu Anh?

- Đúng vậy! Lê Diệu Anh là tên trong giấy tờ lúc nhỏ, tôi sang Mỹ nên lấy tên là Lucy.

- Cô sống ở Mỹ bao lâu?

- Hơn mười năm.

Huy đứng ngoài xem cuộc đối đáp của hai người. Cậu biết Hime đến đây hỏi Lê Diệu Anh là có ý gì. Cậu đoán Hime nhất định là đã cho người điều tra, hỏi người nào có điểm giống Pie, cô ta đều không bỏ qua.

Giống như hôm nay, chỉ vì Lucy có tên Lê Diệu Anh và Lucy hiện tại là người thân cận với cậu, nên cô ta đến đây hỏi han cận kề. Hime càng làm như vậy, cậu càng tin chắc rằng, Hime nhất định có liên quan đến việc Pie mất tích.

- Hime, đừng nói với tôi vì Lucy cùng tên Lê Diệu Anh với Pie, nên cô chạy đến đây truy xét cô ấy? -Huy bước lại gần Hime, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hime, tiếp tục hỏi-Còn nữa? Nhân viên của tôi, ngoại trừ tôi thì chỉ có hội đồng tuyển dụng mới biết Lucy có tên Lê Diệu Anh. Cô làm sao mà biết cô ấy tên Lê Diệu Anh? Cô ruốt cuộc nghe ai nói? Hay cô cho người điều tra?

Trước những câu hỏi dồn dập của Huy, Hime vẫn cố tỏ ra vẻ mặt bình thản, đứng dậy, giẫm gót giày đi đến trước mặt Huy.

- Tôi tò mò, không được hay sao?

- Cô tò mò hơi quá rồi đấy!-Huy cũng bình thản đáp trả.

Hime nhếch môi, không nói gì.

Lúc Hime quay người rời đi, giọng Huy từ sau vang lên.

- Lucy, cô tiễn Hime ra về giúp tôi.

Lucy đi bên cạnh Hime, bước chân Lucy có dẫn trước một chút.

Hime từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát Lucy. Cô ta nhìn từ vóc dáng đến bước đi của Lucy, không nhìn thấy nửa nét nào giống Pie.

Điểm chốt cuối cùng là Lucy rõ ràng cao hơn cô rất nhiều. Cô cao chừng một mét sáu ba, còn Lucy cũng phải cao đến gần một mét bảy. Nếu Hime nhớ không lầm thì Pie cùng cô là song sinh, chiều cao gần như ngang bằng.

Nghĩ ngợi ban đầu của cô về Lucy cứ như thế bị đập tắt đi.....

Hạ Vy đi công việc trở lại. Vừa vào đến thang máy, cô đụng mặt Hime cùng Lucy, bước chân cô khựng lại. Theo phép lịch sự, cô cúi người chào Hime.

Hime một thân cao ngao, mặt nhìn thẳng bước ra khỏi thang máy. Khi thấy Hạ Vy, ấn đường Hime khẽ nhíu lại, nhìn về phía Hạ Vy, cất tiếng hỏi.

- Tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải?

- Là ở buổi tiệc của C.A-Hạ Vy nhanh chóng trả lời, tay nắm tập hồ sơ của cô trở nên khẩn trương hơn-Tôi va phải cô ở gần cửa của nhà hàng.

- À...-Hime đơn giản thốt lên một câu, tiếp tục giẫm gót giày bước đi.

Lucy đưa mắt nhìn Hạ Vy một chút, rồi nhanh chóng xoay người đi cùng Hime.

Hạ Vy chạy vào thang máy. Tim cô đập nhanh hơn, tất cả những hồi hộp lo sợ khi đối mặt với Hime bây giờ mới giải phóng ra. Cô đứng định thần lại hồi lâu mới bấm thang máy đi lên.

“Hai ngày liên tiếp, hết Bảo rồi đến Hime... ruốt cuộc các người đến đây để làm gì chứ?”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78:

Hạ Vy vừa đi ra đến cửa của phòng thiết kế, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, dáng dấp thanh cao, trên người một bộ đồ công sở, chân váy ngang gối,

giày cao gót đến cũng bảy phần, đang đi về phía này.

Khi cô gái đi ngang qua người cô, cô nhanh mắt nhìn thấy từ trên bảng tên nhân viên viết tên “Lucy”.

Hạ Vy nhìn Lucy đến ngây người. Lucy quả thực như lời đồn, gương mặt có nét lai Tây, cao ráo xinh đẹp, ba vòng hoàn hảo. Hạ Vy đoán chừng Lucy phải cao đến một mét bảy mươi. Vì cô cao một mét sáu hai mang một đôi giày đế bằng, chỉ đứng ngang vai của Lucy. Và muốn nhìn dung nhan của Lucy, cô phải ngược đến mỗi cổ.

Nhân viên trong phòng thiết kế khi thấy Lucy đi vào, ai nấy đều đưa mắt nhìn theo. Đầu đó vang lên tiếng xầm xì, khen chê, phán xét.

Lucy theo lệnh của Huy đem tập hồ sơ đến phòng thiết kế, sau đó rời khỏi. Bước chân ung dung giẫm giày cao gót, thẳng một đường đi ra bên ngoài, không quan tâm đến những ánh mắt nhìn mình dò xét.

Cô theo lời của Huy ra ngoài mua một phần kem đem lên phòng cho cậu bé.

Lúc cô đặt phần kem trước mặt cậu bé, nhẹ giọng nói với nó.

- Cậu bé, kem của cháu đây!

Nhóc con nghe có người gọi mình, nhanh chóng đặt quyền báo xuống, cầm lấy ly kem, lễ phép nói một câu.

- Cảm ơn cô!

Mắt nhóc con đảo nhanh từ gương mặt của Lucy xuống bảng tên đeo trước ngực, nở nụ cười.

- Cô tên Lu ki sao? Con chó nhà hàng xóm cháu cũng tên Lu ki đấy! (Lucy mà cậu bé đọc thành Luki ^^)

Lucy giật giật khóe môi, không nói nên lời. Nhóc con này đem tên cô so với tên một con chó. Nhưng cô không hề mắng nhóc con. Ngược lại cô bật cười một tiếng, xoa đầu nó, định lên tiếng giải thích.

- Thiên Hải! Con vừa nói gì đó?-Giọng Bảo trầm thấp vang lên, ánh mắt hung dữ nhìn về phía nhóc con.

Sau khi nghe Bảo nói, nhóc con run người một cái, khẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt xuống ly kem, cầm muỗng lên, ngoan ngoãn ăn kem. Nó lén nhìn Bảo, thấy ba nó không còn nhìn nó nữa, mới yên tâm nhìn về phía Lucy, thì thầm.

- Cô cũng đừng sợ, ba của cháu thực sự không hung dữ đâu. Chắc vì thiếu mẹ nên ba có chút nóng nảy thôi.

- À...-Lucy nghe nhóc con nói xong, cô mỉm cười. Nhóc con này ranh ma quá đi, lại còn biết nói xấu ba của nó cơ đấy. Lucy ban này chỉ muốn đến đưa kem rồi đi làm việc của mình, nhưng thấy nhóc con này có vẻ thú vị, nên cô ngồi lại, nói chuyện thêm với nó-Vậy mẹ cháu đâu rồi?

- Cháu không biết! Ba nói hôm nay dẫn cháu đi gặp mẹ.

Nghe đến đó, Lucy tắt xuống nụ cười, chỉ cứng nhắc cười gượng. Đưa tay xoa xoa đầu nhóc con, nhẹ giọng nói với nó.

- Cháu từ từ ăn, cô đi làm việc.

Nhóc con gật đầu đồng ý, vừa ngậm thìa kem vừa cười tí mắt. Lucy không muốn nán lại đối diện với nhóc con này thêm giây nào nữa, cô quay đầu, nhanh chóng giẫm gót giày bước đi.

Lúc đi ngang qua chỗ Bảo và Huy đang ngồi.

- Thiên Hải lúc này không có ý gì đâu, cô đừng để ý-Giọng Bảo từ sau lưng Lucy vang lên.

- Không sao-Nói rồi Lucy bước nhanh ra bên ngoài.

Huy này giờ vẫn luôn quan sát Lucy, cảm thấy cô gái này quả nhiên có điểm đáng ngờ.

Bảo ngồi nói chuyện khoảng chừng một giờ đồng hồ, sau đó dẫn nhóc con kia đi về.

Lúc đi ngang qua hành lang, Bảo có đi qua một cô gái.

Không biết vì cảm giác gì, bước chân cậu đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô gái đó. Gương mặt giống như đã từng lưu lại trong trí nhớ của cậu, vóc người cũng vừa vặn giống người cậu đang tìm kiếm, cậu nhìn đến khi nhóc con giật giật cánh tay mình.

- Ba, có chuyện gì sao?

Bảo thu hồi tầm mắt, không trả lời câu hỏi của nhóc con, dắt tay nó tiếp tục cất bước.

- Ba... chúng ta không đi gặp mẹ sao?-Nhóc con e dè dặt tiếng.

- Mẹ con tạm thời chúng ta không gặp.

Nhóc con mím môi, nó muốn nói gì đó, nhưng nó thấy ba ba nó không được vui, sợ nói nhiều sẽ làm ba ba nổi giận. Ngoan ngoãn cùng ba ba đi khỏi công ty.

“Pie! Em không trở về bên Huy sao? Ruột cuộc em đang ở đâu?”

.....

Ngày hôm sau...

Huy lại tiếp đón một vị khách đặc biệt khác, Hime.

- Chủ tịch Hime, không biết ngọn gió nào mang cô đến đây?

- Tôi đến đây tìm người-Hime lạnh lùng nhìn. Ánh mắt cao ngạo vẫn giữ nguyên vẹn.

- Không biết người cô muốn tìm là ai?

Hime thông thả uống tách trà trên bàn, không nhanh không chậm mở miệng.

- Lê Diệu Anh.

Huy nghe đến cái tên này, động tác cầm ly trà của cậu hơi dừng lại một chút, sau đó làm như không có chuyện gì lớn, gương mặt bình thản nhìn Hime.

- Chỗ tôi người tên Lê Diệu Anh rất nhiều, cô có thể nói rõ hơn không?

- Trợ lý của anh, Lucy!

Theo yêu cầu của Hime, Huy gọi Lucy ngay lập tức được gọi đến phòng mình, để tham dự cuộc nói chuyện đặc biệt.

- Cô là Lucy?

- Chào cô! Tôi là Lucy, trợ lý kiêm phiên dịch viên của giám đốc Vĩnh Huy, cô muốn gặp tôi có chuyện gì?-Lucy duy trì bộ mặt thân thiện, nhìn Hime.

- Cô còn có tên là Lê Diệu Anh?

- Đúng vậy! Lê Diệu Anh là tên trong giấy tờ lúc nhỏ, tôi sang Mỹ nên lấy tên là Lucy.

- Cô sống ở Mỹ bao lâu?

- Hơn mười năm.

Huy đứng ngoài xem cuộc đối đáp của hai người. Cậu biết Hime đến đây hỏi Lê Diệu Anh là có ý gì. Cậu đoán Hime nhất định là đã cho người điều tra, hỏi người nào có điểm giống Pie, cô ta đều không bỏ qua.

Giống như hôm nay, chỉ vì Lucy có tên Lê Diệu Anh và Lucy hiện tại là người thân cận với cậu, nên cô ta đến đây hỏi han cận kề. Hime càng làm như vậy, cậu càng tin chắc rằng, Hime nhất định có liên quan đến việc Pie mất tích.

- Hime, đừng nói với tôi vì Lucy cùng tên Lê Diệu Anh với Pie, nên cô chạy đến đây truy xét cô ấy?-Huy bước lại gần Hime, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hime, tiếp tục hỏi-Còn nữa? Nhân viên của tôi, ngoại trừ tôi thì chỉ có hội đồng tuyển dụng mới biết Lucy có tên Lê Diệu Anh. Cô làm sao mà biết cô ấy tên Lê Diệu Anh? Cô ruột cuộc nghe ai nói? Hay cô cho người điều tra?

Trước những câu hỏi dồn dập của Huy, Hime vẫn cố tỏ ra vẻ mặt bình thản, đứng dậy, giẫm gót giày đi đến trước mặt Huy.

- Tôi tò mò, không được hay sao?

- Cô tò mò hơi quá rồi đấy!-Huy cũng bình thản đáp trả.

Hime nhếch môi, không nói gì.

Lúc Hime quay người rời đi, giọng Huy từ sau vang lên.

- Lucy, cô tiễn Hime ra về giúp tôi.

Lucy đi bên cạnh Hime, bước chân Lucy có dẫn trước một chút.

Hime từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát Lucy. Cô ta nhìn từ vóc dáng đến bước đi của Lucy, không nhìn thấy nửa nét nào giống Pie.

Điểm chốt cuối cùng là Lucy rõ ràng cao hơn cô rất nhiều. Cô cao chừng một mét sáu ba, còn Lucy cũng phải cao đến gần một mét bảy. Nếu Hime nhớ không lầm thì Pie cùng cô là song sinh, chiều cao gần như ngang bằng.

Nghi ngờ ban đầu của cô về Lucy cứ như thế bị đập tắt đi.....

Hạ Vy đi công việc trở lại. Vừa vào đến thang máy, cô đụng mặt Hime cùng Lucy, bước chân cô khựng lại. Theo phép lịch sự, cô cúi người chào Hime.

Hime một thân cao ngao, mặt nhìn thẳng bước ra khỏi thang máy. Khi thấy Hạ Vy, ấn đường Hime khẽ nhíu lại, nhìn về phía Hạ Vy, cất tiếng hỏi.

- Tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải?

- Là ở buổi tiệc của C.A-Hạ Vy nhanh chóng trả lời, tay nắm tập hồ sơ của cô trở nên khẩn trương hơn-Tôi và phải cô ở gần cửa của nhà hàng.

- À...-Hime đơn giản thốt lên một câu, tiếp tục giẫm gót giày bước đi.

Lucy đưa mắt nhìn Hạ Vy một chút, rồi nhanh chóng xoay người đi cùng Hime.

Hạ Vy chạy vào thang máy. Tim cô đập nhanh hơn, tất cả những hồi hộp lo sợ khi đối mặt với Hime bây giờ mới giải phóng ra. Cô đứng định thần lại hồi lâu mới bấm thang máy đi lên.

“Hai ngày liên tiếp, hết Bảo rồi đến Hime... ruốt cuộc các người đến đây để làm gì chứ?”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79:

Hạ Vy vừa đi ra đến cửa của phòng thiết kế, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, dáng dấp thanh cao, trên người một bộ đồ công sở, chân váy ngang gối, giày cao gót đến cũng bảy phân, đang đi về phía này.

Khi cô gái đi ngang qua người cô, cô nhanh mắt nhìn thấy từ trên bảng tên nhân viên viết tên “Lucy”.

Hạ Vy nhìn Lucy đến ngây người. Lucy quả thực như lời đồn, gương mặt có nét lai Tây, cao ráo xinh đẹp, ba vòng hoàn hảo. Hạ Vy đoán chừng Lucy phải cao đến một mét bảy mươi. Vì cô cao một mét sáu hai mang một đôi giày đế bằng, chỉ đứng ngang vai của Lucy. Và muốn nhìn dung nhan của Lucy, cô phải ngược đến môi cổ.

Nhân viên trong phòng thiết kế khi thấy Lucy đi vào, ai nấy đều đưa mắt nhìn theo. Đầu đó vang lên tiếng xầm xì, khen chê, phán xét.

Lucy theo lệnh của Huy đem tập hồ sơ đến phòng thiết kế, sau đó rời khỏi. Bước chân ung dung giẫm giày cao gót, thẳng một đường đi ra bên ngoài, không quan tâm đến những ánh mắt nhìn mình dò xét.

Cô theo lời của Huy ra ngoài mua một phần kem đem lên phòng cho cậu bé.

Lúc cô đặt phần kem trước mặt cậu bé, nhẹ giọng nói với nó.

- Cậu bé, kem của cháu đây!

Nhóc con nghe có người gọi mình, nhanh chóng đặt quyền báo xuống, cầm lấy ly kem, lễ phép nói một câu.

- Cảm ơn cô!

Mắt nhóc con đảo nhanh từ gương mặt của Lucy xuống bảng tên đeo trước ngực, nở nụ cười.

- Cô tên Lu ki sao? Con chó nhà hàng xóm cháu cũng tên Lu ki đấy! (Lucy mà cậu bé đọc thành Luki ^^)

Lucy giật giật khóe môi, không nói nên lời. Nhóc con này đem tên cô so với tên một con chó. Nhưng cô không hề mắng nhóc con. Ngược lại cô bật cười một tiếng, xoa đầu nó, định lên tiếng giải thích.

- Thiên Hải! Con vừa nói gì đó?-Giọng Bảo trầm thấp vang lên, ánh mắt hung dữ nhìn về phía nhóc con.

Sau khi nghe Bảo nói, nhóc con run người một cái, khẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt xuống ly kem, cầm muỗng lên, ngoan ngoãn ăn kem. Nó lên nhìn Bảo, thấy ba nó không còn nhìn nó nữa, mới yên tâm nhìn về phía Lucy, thì thầm.

- Cô cũng đừng sợ, ba của cháu thực sự không hung dữ đâu. Chắc vì thiếu mẹ nên ba có chút nóng nảy thôi.

- À...-Lucy nghe nhóc con nói xong, cô mỉm cười. Nhóc con này ranh ma quá đi, lại còn biết nói xấu ba của nó cơ đấy. Lucy ban này chỉ muốn đến đưa kem rồi đi làm việc của mình, nhưng thấy nhóc con này có vẻ thú vị, nên cô ngồi lại, nói chuyện thêm với nó- Vậy mẹ cháu đâu rồi?

- Cháu không biết! Ba nói hôm nay dẫn cháu đi gặp mẹ.

Nghe đến đó, Lucy tắt xuống nụ cười, chỉ cứng nhắc cười gượng. Đưa tay xoa xoa đầu nhóc con, nhẹ giọng nói với nó.

- Cháu từ từ ăn, cô đi làm việc.

Nhóc con gật đầu đồng ý, vừa ngậm thìa kem vừa cười tít mắt. Lucy không muốn nán lại đối diện với nhóc con này thêm giây nào nữa, cô quay đầu, nhanh chóng giẫm gót giày bước đi.

Lúc đi ngang qua chỗ Bảo và Huy đang ngồi.

- Thiên Hải lúc này không có ý gì đâu, cô đừng để ý- Giọng Bảo từ sau lưng Lucy vang lên.

- Không sao- Nói rồi Lucy bước nhanh ra bên ngoài.

Huy này giờ vẫn luôn quan sát Lucy, cảm thấy cô gái này quả nhiên có điểm đáng ngờ.

Bảo ngồi nói chuyện khoảng chừng một giờ đồng hồ, sau đó dẫn nhóc con kia đi về.

Lúc đi ngang qua hành lang, Bảo có đi qua một cô gái.

Không biết vì cảm giác gì, bước chân cậu đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô gái đó. Gương mặt giống như đã từng lưu lại trong trí nhớ của cậu, vóc người cũng vừa vặn giống người cậu đang tìm kiếm, cậu nhìn đến khi nhóc con giật giật cánh tay mình.

- Ba, có chuyện gì sao?

Bảo thu hồi tầm mắt, không trả lời câu hỏi của nhóc con, dắt tay nó tiếp tục cất bước.

- Ba... chúng ta không đi gặp mẹ sao?-Nhóc con e dè cất tiếng.

- Mẹ con tạm thời chúng ta không gặp.

Nhóc con mím môi, nó muốn nói gì đó, nhưng nó thấy ba ba nó không được vui, sợ nói nhiều sẽ làm ba ba nổi giận. Ngoan ngoãn cùng ba ba đi khỏi công ty.

“Pie! Em không trở về bên Huy sao? Ruột cuộc em đang ở đâu?”

.....

Ngày hôm sau...

Huy lại tiếp đón một vị khách đặc biệt khác, Hime.

- Chủ tịch Hime, không biết ngọn gió nào mang cô đến đây?

- Tôi đến đây tìm người- Hime lạnh lùng nhìn. Ánh mắt cao ngạo vẫn giữ nguyên vẹn.

- Không biết người cô muốn tìm là ai?

Hime thông thả uống tách trà trên bàn, không nhanh không chậm mở miệng.

- Lê Diệu Anh.

Huy nghe đến cái tên này, động tác cầm ly trà của cậu hơi dừng lại một chút, sau đó làm như không có chuyện gì lớn, gương mặt bình thản nhìn Hime.

- Chỗ tôi người tên Lê Diệu Anh rất nhiều, cô có thể nói rõ hơn không?

- Trợ lý của anh, Lucy!

Theo yêu cầu của Hime, Huy gọi Lucy ngay lập tức được gọi đến phòng mình, để tham dự cuộc nói chuyện đặc biệt.

- Cô là Lucy?

- Chào cô! Tôi là Lucy, trợ lý kiêm phiên dịch viên của giám đốc Vĩnh Huy, cô muốn gặp tôi có chuyện gì?-Lucy duy trì bộ mặt thân thiện, nhìn Hime.

- Cô còn có tên là Lê Diệu Anh?

- Đúng vậy! Lê Diệu Anh là tên trong giấy tờ lúc nhỏ, tôi sang Mỹ nên lấy tên là Lucy.

- Cô sống ở Mỹ bao lâu?

- Hơn mười năm.

Huy đứng ngoài xem cuộc đối đáp của hai người. Cậu biết Hime đến đây hỏi Lê Diệu Anh là có ý gì. Cậu đoán Hime nhất định là đã cho người điều tra, để người nào có điểm giống Pie, cô ta đều không bỏ qua.

Giống như hôm nay, chỉ vì Lucy có tên Lê Diệu Anh và Lucy hiện tại là người thân cận với cậu, nên cô ta đến đây hỏi han cận kề. Hime càng làm như vậy, cậu càng tin chắc rằng, Hime nhất định có liên quan đến việc Pie mất tích.

- Hime, đừng nói với tôi vì Lucy cùng tên Lê Diệu Anh với Pie, nên cô chạy đến đây truy xét cô ấy?-Huy bước lại gần Hime, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hime, tiếp tục hỏi-Còn nữa? Nhân viên của tôi, ngoại trừ tôi thì chỉ có hội đồng tuyển dụng mới biết Lucy có tên Lê Diệu Anh. Cô làm sao mà biết cô ấy tên Lê Diệu Anh? Cô ruốt cuộc nghe ai nói? Hay cô cho người điều tra?

Trước những câu hỏi dồn dập của Huy, Hime vẫn cố tỏ ra vẻ mặt bình thản, đứng dậy, giẫm gót giày đi đến trước mặt Huy.

- Tôi tò mò, không được hay sao?

- Cô tò mò hơi quá rồi đấy!-Huy cũng bình thản đáp trả.

Hime nhếch môi, không nói gì.

Lúc Hime quay người rời đi, giọng Huy từ sau vang lên.

- Lucy, cô tiễn Hime ra về giúp tôi.

Lucy đi bên cạnh Hime, bước chân Lucy có dẫn trước một chút.

Hime từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát Lucy. Cô ta nhìn từ vóc dáng đến bước đi của Lucy, không nhìn thấy nửa nét nào giống Pie.

Điểm chốt cuối cùng là Lucy rõ ràng cao hơn cô rất nhiều. Cô cao chừng một mét sáu ba, còn Lucy cũng phải cao đến gần một mét bảy. Nếu Hime nhớ không lầm thì Pie cùng cô là song sinh, chiều cao gần như ngang bằng.

Nghi ngờ ban đầu của cô về Lucy cứ như thế bị đập tắt đi.....

Hạ Vy đi công việc trở lại. Vừa vào đến thang máy, cô đụng mặt Hime cùng Lucy, bước chân cô khựng lại. Theo phép lịch sự, cô cúi người chào Hime.

Hime một thân cao ngạo, mặt nhìn thẳng bước ra khỏi thang máy. Khi thấy Hạ Vy, ấn đường Hime khẽ nhíu lại, nhìn về phía Hạ Vy, cất tiếng hỏi.

- Tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải?

- Là ở buổi tiệc của C.A-Hạ Vy nhanh chóng trả lời, tay nắm tập hồ sơ của cô trở nên khấn trương hơn-Tôi va phải cô ở gần cửa của nhà hàng.

- À...-Hime đơn giản thốt lên một câu, tiếp tục giẫm gót giày bước đi.

Lucy đưa mắt nhìn Hạ Vy một chút, rồi nhanh chóng xoay người đi cùng Hime.

Hạ Vy chạy vào thang máy. Tim cô đập nhanh hơn, tất cả những hồi hộp lo sợ khi đối mặt với Hime bây giờ mới giải phóng ra. Cô đứng định thần lại hồi lâu mới bấm thang máy đi lên.

“Hai ngày liên tiếp, hết Bảo rồi đến Hime... ruốt cuộc các người đến đây để làm gì chứ?”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80:

Hạ Vy vừa đi ra đến cửa của phòng thiết kế, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, dáng dấp thanh cao, trên người một bộ đồ công sở, chân váy ngang gối, giày cao gót đến cũng bảy phân, đang đi về phía này.

Khi cô gái đi ngang qua người cô, cô nhanh mắt nhìn thấy từ trên bảng tên nhân viên viết tên “Lucy”.

Hạ Vy nhìn Lucy đến ngây người. Lucy quả thực như lời đồn, gương mặt có nét lai Tây, cao ráo xinh đẹp, ba vòng hoàn hảo. Hạ Vy đoán chừng Lucy phải cao đến một mét bảy mươi. Vì cô cao một mét sáu hai mang một đôi giày đế bằng, chỉ đứng ngang vai của Lucy. Và muốn nhìn dung nhan của Lucy, cô phải ngược đến môi cổ.

Nhân viên trong phòng thiết kế khi thấy Lucy đi vào, ai nấy đều đưa mắt nhìn theo. Đầu đó vang lên tiếng xầm xì, khen chê, phán xét.

Lucy theo lệnh của Huy đem tập hồ sơ đến phòng thiết kế, sau đó rời khỏi. Bước chân ung dung giẫm giày cao gót, thẳng một đường đi ra bên ngoài, không quan tâm đến những ánh mắt nhìn mình dò xét.

Cô theo lời của Huy ra ngoài mua một phần kem đem lên phòng cho cậu bé.

Lúc cô đặt phần kem trước mặt cậu bé, nhẹ giọng nói với nó.

- Cậu bé, kem của cháu đây!

Nhóc con nghe có người gọi mình, nhanh chóng đặt quyền báo xuống, cầm lấy ly kem, lễ phép nói một câu.

- Cảm ơn cô!

Mắt nhóc con đảo nhanh từ gương mặt của Lucy xuống bảng tên đeo trước ngực, nở nụ cười.

- Cô tên Lu ki sao? Con chó nhà hàng xóm cháu cũng tên Lu ki đấy! (Lucy mà cậu bé đọc thành Luki ^^)

Lucy giật giật khóe môi, không nói nên lời. Nhóc con này đem tên cô so với tên một con chó. Nhưng cô không hề mắng nhóc con. Ngược lại cô bật cười một tiếng, xoa đầu nó, định lên tiếng giải thích.

- Thiên Hải! Con vừa nói gì đó?-Giọng Bảo trầm thấp vang lên, ánh mắt hung dữ nhìn về phía nhóc con.

Sau khi nghe Bảo nói, nhóc con run người một cái, khẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt xuống ly kem, cầm muỗng lên, ngoan ngoãn ăn kem. Nó lên nhìn Bảo, thấy ba nó không còn nhìn nó nữa, mới yên tâm nhìn về phía Lucy, thì thầm.

- Cô cũng đừng sợ, ba của cháu thực sự không hung dữ đâu. Chắc vì thiếu mẹ nên ba có chút nóng nảy thôi.

- À...-Lucy nghe nhóc con nói xong, cô mỉm cười. Nhóc con này ranh ma quá đi, lại còn biết nói xấu ba của nó cơ đấy. Lucy ban nãy chỉ muốn đến đưa kem rồi đi làm việc của mình, nhưng thấy nhóc con này có vẻ thú vị, nên cô ngồi lại, nói chuyện thêm với nó-Vậy mẹ cháu đâu rồi?

- Cháu không biết! Ba nói hôm nay dẫn cháu đi gặp mẹ.

Nghe đến đó, Lucy tắt xuống nụ cười, chỉ cứng nhắc cười gượng. Đưa tay xoa xoa đầu nhóc con, nhẹ giọng nói với nó.

- Cháu từ từ ăn, cô đi làm việc.

Nhóc con gật đầu đồng ý, vừa ngậm thìa kem vừa cười tí mắt. Lucy không muốn nán lại đối diện với nhóc con này thêm giây nào nữa, cô quay đầu, nhanh chóng giẫm gót giày bước đi.

Lúc đi ngang qua chỗ Bảo và Huy đang ngồi.

- Thiên Hải lúc này không có ý gì đâu, cô đừng để ý-Giọng Bảo từ sau lưng Lucy vang lên.

- Không sao-Nói rồi Lucy bước nhanh ra bên ngoài.

Huy này giờ vẫn luôn quan sát Lucy, cảm thấy cô gái này quả nhiên có điểm đáng ngờ.

Bảo ngồi nói chuyện khoảng chừng một giờ đồng hồ, sau đó dẫn nhóc con kia đi về.

Lúc đi ngang qua hành lang, Bảo có đi qua một cô gái.

Không biết vì cảm giác gì, bước chân cậu đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô gái đó. Gương mặt giống như đã từng lưu lại trong trí nhớ của cậu, vóc người cũng vừa vặn giống người cậu đang tìm kiếm, cậu nhìn đến khi nhóc con giật giật cánh tay mình.

- Ba, có chuyện gì sao?

Bảo thu hồi tầm mắt, không trả lời câu hỏi của nhóc con, dắt tay nó tiếp tục cất bước.

- Ba... chúng ta không đi gặp mẹ sao?-Nhóc con e dè cất tiếng.

- Mẹ con tạm thời chúng ta không gặp.

Nhóc con mím môi, nó muốn nói gì đó, nhưng nó thấy ba ba nó không được vui, sợ nói nhiều sẽ làm ba ba nổi giận. Ngoan ngoãn cùng ba ba đi khỏi công ty.

“Pie! Em không trở về bên Huy sao? Ruột cuộc em đang ở đâu?”

.....

Ngày hôm sau...

Huy lại tiếp đón một vị khách đặc biệt khác, Hime.

- Chủ tịch Hime, không biết ngọn gió nào mang cô đến đây?

- Tôi đến đây tìm người-Hime lạnh lùng nhìn. Ánh mắt cao ngạo vẫn giữ nguyên vẹn.

- Không biết người cô muốn tìm là ai?

Hime thông thả uống tách trà trên bàn, không nhanh không chậm mở miệng.

- Lê Diệu Anh.

Huy nghe đến cái tên này, động tác cầm ly trà của cậu hơi dừng lại một chút, sau đó làm như không có chuyện gì lớn, gương mặt bình thản nhìn Hime.

- Chỗ tôi người tên Lê Diệu Anh rất nhiều, cô có thể nói rõ hơn không?

- Trợ lý của anh, Lucy!

Theo yêu cầu của Hime, Huy gọi Lucy ngay lập tức được gọi đến phòng mình, để tham dự cuộc nói chuyện đặc biệt.

- Cô là Lucy?

- Chào cô! Tôi là Lucy, trợ lý kiêm phiên dịch viên của giám đốc Vĩnh Huy, cô muốn gặp tôi có chuyện gì?-Lucy duy trì bộ mặt thân thiện, nhìn Hime.

- Cô còn có tên là Lê Diệu Anh?

- Đúng vậy! Lê Diệu Anh là tên trong giấy tờ lúc nhỏ, tôi sang Mỹ nên lấy tên là Lucy.

- Cô sống ở Mỹ bao lâu?

- Hơn mười năm.

Huy đứng ngoài xem cuộc đối đáp của hai người. Cậu biết Hime đến đây hỏi Lê Diệu Anh là có ý gì. Cậu đoán Hime nhất định là đã cho người điều tra, hẳn người nào có điểm giống Pie, cô ta đều không bỏ qua.

Giống như hôm nay, chỉ vì Lucy có tên Lê Diệu Anh và Lucy hiện tại là người thân cận với cậu, nên cô ta đến đây hỏi han cận kề. Hime càng làm như vậy, cậu càng tin chắc rằng, Hime nhất định có liên quan đến việc Pie mất tích.

- Hime, đừng nói với tôi vì Lucy cùng tên Lê Diệu Anh với Pie, nên cô chạy đến đây truy xét cô ấy?-Huy bước lại gần Hime, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hime, tiếp tục hỏi-Còn nữa? Nhân viên của tôi, ngoại trừ tôi thì chỉ có hội đồng tuyển dụng mới biết Lucy có tên Lê Diệu Anh. Cô làm sao mà biết cô ấy tên Lê Diệu Anh? Cô ruốt cuộc nghe ai nói? Hay cô cho người điều tra?

Trước những câu hỏi dồn dập của Huy, Hime vẫn cố tỏ ra vẻ mặt bình thản, đứng dậy, giẫm gót giày đi đến trước mặt Huy.

- Tôi tò mò, không được hay sao?

- Cô tò mò hơi quá rồi đấy!-Huy cũng bình thản đáp trả.

Hime nhếch môi, không nói gì.

Lúc Hime quay người rời đi, giọng Huy từ sau vang lên.

- Lucy, cô tiến Hime ra về giúp tôi.

Lucy đi bên cạnh Hime, bước chân Lucy có dẫn trước một chút.

Hime từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát Lucy. Cô ta nhìn từ vóc dáng đến bước đi của Lucy, không nhìn thấy nửa nét nào giống Pie.

Điểm chốt cuối cùng là Lucy rõ ràng cao hơn cô rất nhiều. Cô cao chừng một mét sáu ba, còn Lucy cũng phải cao đến gần một mét bảy. Nếu Hime nhớ không lầm thì Pie cùng cô là song sinh, chiều cao gần như ngang bằng.

Nghi ngờ ban đầu của cô về Lucy cứ như thế bị đập tắt đi.....

Hạ Vy đi công việc trở lại. Vừa vào đến thang máy, cô đụng mặt Hime cùng Lucy, bước chân cô khựng lại. Theo phép lịch sự, cô cúi người chào Hime.

Hime một thân cao ngạo, mặt nhìn thẳng bước ra khỏi thang máy. Khi thấy Hạ Vy, ấn đường Hime khẽ nhíu lại, nhìn về phía Hạ Vy, cất tiếng hỏi.

- Tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải?

- Là ở buổi tiệc của C.A-Hạ Vy nhanh chóng trả lời, tay nắm tập hồ sơ của cô trở nên khẩn trương hơn-Tôi va phải cô ở gần cửa của nhà hàng.

- À...-Hime đơn giản thốt lên một câu, tiếp tục giẫm gót giày bước đi.

Lucy đưa mắt nhìn Hạ Vy một chút, rồi nhanh chóng xoay người đi cùng Hime.

Hạ Vy chạy vào thang máy. Tim cô đập nhanh hơn, tất cả những hồi hộp lo sợ khi đối mặt với Hime bây giờ mới giải phóng ra. Cô đứng định thần lại hồi lâu mới bấm thang máy đi lên.

“Hai ngày liên tiếp, hết Bảo rồi đến Hime... ruốt cuộc các người đến đây để làm gì chứ?”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Gặp Ác Mộng:

Ban đêm tĩnh mịch, Lucy đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Tiểu thư, ông chủ hỏi thăm tình hình của người?

- Tôi ổn, nói với người ấy không cần lo lắng. Giúp tôi gửi lời hỏi thăm “sức khỏe” đến hai người họ. Tôi cúp máy đây-Cái từ “sức khỏe” Lucy có ý nhấn mạnh hơn bình thường, người nghe bên kia chắc cũng hiểu ý cô muốn nói.

Lucy thở một hơi bực dọc, nắm chặt điện thoại trong tay. Hai con người kia rõ ràng đã an nhàn đi hưởng lạc thú, lại còn thích quản chuyện của cô nữa, thật là phiền chết được.

Lucy trở lại bên bàn, mở máy tính xem đến kế hoạch của mình. Một lúc sau, hai bản kế hoạch khác nhau được gửi đi, cho hai người thân tín nhất của cô. Thời gian không còn nhiều, cô phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch này.

Lucy nằm soài ra giường, nhìn lên trần nhà. Không gian yên tĩnh làm cô bất giác nhớ đến một người.

Đêm hôm trước, cô gọi điện cho Huy nói mình muốn gặp cậu hỏi một số việc. Huy đơn giản nói một câu “Tôi đang ở nhà” rồi cúp máy. Cô cầm sấp giấy tờ trên tay, đến trước cửa nhà cậu ta, đứng thật lâu mới lấy tinh thần nhấn chuông. Cô nghĩ Huy sẽ trực tiếp đứng ở cửa nói chuyện với mình, không ngờ Huy lại cho cô vào trong nhà. Trên bàn bày ra một cái laptop cùng một xấp giấy, nhìn vào dễ thấy được, Huy cũng đang bận việc giống cô. Cô đưa việc thắc mắc của mình đến trước mặt Huy. Cậu ta rất kiên nhẫn chỉ dẫn cho cô, lại còn đưa cho cô một tập giấy, bảo cô ngồi đó dịch thành tiếng Trung cho cậu.

Cái này có tính thêm lương ngoài giờ không? Đương nhiên cô sẽ không hỏi, bởi cô đang đóng vai nhân viên nghiêm túc, những lời nói đùa không thích hợp cho lắm. Cô dịch xong, Huy lại đưa tiếp một tập khác. Tiếp tục như vậy cho đến tận khuya. Cô ngủ gà ngủ gật, nhắm mắt một lúc. Trong mơ hồ của

chính mình, cô cảm nhận được bàn tay nhẹ nhàng rẽ mái tóc của cô, một vật ấm áp mềm mại phủ lên người cô. Đèn gần sáng, giật mình tỉnh giấc, thấy mình nằm trên ghế sofa, trên người phủ một cái chăn, đèn phòng khách đã tắt. Cô bật dậy, đi theo ánh sáng phát ra từ nhà bếp, nhìn thấy Huy đang ngồi trên bàn ăn, nhìn chăm chú vào laptop, thi thoảng đưa ly cà phê lên uống một ngụm. Cô đứng thất thần nhìn rất lâu, đến khi ánh mắt kia nhìn về phía cô, mở miệng nói một câu không thể ngờ được “Về ngủ đi, việc còn lại tôi sẽ giải quyết giúp em”.

Bây giờ nghĩ lại, Lucy mới thấy được sự bất thường. Chẳng phải ban đầu Huy tỏ ra ác cảm với cô lắm sao? Một hành động nhỏ cũng bị khép vào tội “cố ý tiếp cận” và bị cho nghỉ việc. Vậy mà bây giờ cậu ta trở nên ân cần với cô một cách lạ kỳ.

Lucy nghi ngờ Huy biết điều gì đó từ cô. Không chừng đã nhận ra cô là ai. Nếu đã nhận ra cô, sao không vạch trần cô? Để cô chót hạ kế hoạch của mình với cậu ta. Nếu cô tiếp tục ở bên cạnh Huy, cô sợ mình sẽ không có cách nào rời xa cậu ta được.

Một tuần sau...

Tại phòng chủ tịch. Hime tức giận quăng sập giấy tờ trên bàn. Bản dự án của bọn họ cất công chuẩn bị gần nửa năm lại bị người khác cướp mất.

Bản kế hoạch về khu chung cư cao tầng này, rõ ràng là do tập đoàn Trường Thịnh làm, chính cô đã xem qua rất nhiều lần. Nhưng cô không hiểu tại sao tập đoàn đang cạnh tranh với Trường Thịnh lại có bản kế hoạch y hệt, thậm chí là được chỉnh sửa chỉnh chu hơn. Nội gián! Nhất định trong công ty có nội gián.

Bất chợt trong đầu Hime nghĩ đến, cô cầm điện thoại, gọi đi.

- Mang cho tôi lý lịch của những người tham gia dự án lần này.

Hime nhận đồng lý lịch từ người thư ký. Cô ngồi xem lúc lâu, đặc biệt chú ý đến cái tên “Mai Hà Miên” của bộ phận kinh doanh. Hime biết người này, cô gái này là bạn học chung cấp ba với Pie, hai người đó là bạn bè thân thiết.

- Cho người điều tra Mai Hà Miên cho tôi.

Kết quả điều tra không thu được gì. Thậm chí Hime đã cho người xâm nhập vào máy tính cá nhân và điện thoại của Hà Miên, đều không có gì khả nghi.

Là do cô nghĩ quá nhiều, lo quá xa hay sao?

Từ khi tập đoàn kia mua lại cổ phần của Trường Thịnh, cô tuy vẫn là người nắm nhiều cổ phần nhất, nhưng cô vẫn cảm thấy lo sợ, một thứ cảm giác rất khó tả. Cảm giác này... giống như trước đây đối mặt với nguy cơ bị Pie cướp mất quyền thừa kế vậy. Là lo lắng, đề phòng, nghi hoặc và sợ hãi.

Trong máy tính của cô đột nhiên hiện lên một bức ảnh, hình chụp con đường năm đó Pie bị cô đẩy xuống, kèm theo dòng chữ “Đi cùng chứ?”. Hime hoảng sợ gấp máy tính lại, lùi xa ra mấy bước. Nuốt hoảng sợ xuống tự trấn an mình. Là ảo giác... là ảo giác...

Suốt ngày hôm đó, cô không có can đảm mở máy lên lần nào nữa. Trong đầu cô không phút giây nào không bị câu nói kia ám ảnh “Đi cùng chứ?”. Đi cùng... là đi đâu? Bức ảnh kia từ đâu tới?

Người ta nói ban ngày nghĩ nhiều, ban đêm mơ thấy...

Đêm hôm đó, Hime ngủ gục trên bàn làm việc. Cô nằm mơ. Trong giấc mơ, cô đang ngồi làm việc trong phòng, bất chợt một cơn gió thổi mạnh làm cánh cửa va đập. Tiếng cửa cứ dòn dập làm cô bị phân tâm. Cô bực dọc đứng dậy đóng cửa. Khi tay cô vươn ra nắm lấy cánh cửa, tay cô cảm giác chạm phải thứ gì đó rất mềm mại, rất dài. Cô lại tiếp tục cố gắng vươn tay kéo cửa vào. Đột nhiên, một gương mặt hiện lên ngay bên ngoài cửa sổ, tóc dài buông xõa, làn da nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn nhìn cô, da mặt biến dạng cứ từ từ lở loét từng miếng, từng miếng, đặc biệt trên ngực trái có vết máu chảy ra không ngừng.

Hime ôm đầu hét lớn, mắt nhắm chặt, lùi về phía sau mấy bước. Miệng run rẩy “Đừng ám tôi, đừng ám tôi”. Bất chợt, Hime cảm nhận từng giọt, từng giọt nước nhỏ xuống người cô. Cô mở mắt ra nhìn, cẩn thận nhìn quanh phòng, tự trấn an mình không được hoảng sợ, không được hoảng sợ. Những giọt nước vẫn nhỏ xuống người cô, mang theo mùi sắt gỉ khó chịu. Cô đưa tay lên đầu mình sờ xem thử, ruột ruột nước này là gì? Khi bàn tay đưa xuống trước mặt, Hime hoảng hốt tròn tròn mắt, toàn thân run rẩy, muốn hét mà hét không được. Bàn tay cô đầy máu. Thứ mùi kia không phải là sắt gỉ mà là mùi tanh của máu... Đầu Hime như một con rô bốt, từ từ ngẩng nhìn lên...

Nhịp tim cùng hơi thở của cô vừa tắt, khi nhìn thấy cái người đứng ngoài cửa lúc nãy đang ở trên trần nhà nhìn cô, còn nở nụ cười với cô, máu... toàn là máu...

- Aaaaaa-Hime giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh đổ đầy trán, chân tay không ngừng run rẩy.

Mấy giây sau, cửa phòng bị mở ra, liền sau đó người hầu trong nhà chạy vào, hỏi Hime đã xảy ra chuyện gì.

Hime vẫn còn đang hoảng sợ, chỉ mở miệng nói được một câu.

- Gọi Minh Anh đến giúp tôi!

.....

Gần hai giờ sáng...

Minh Anh sau khi dỗ cho Hime đi ngủ, vẫn ngồi bên giường.

Hime ngủ không được ngon, thi thoảng vẫn còn bị giật mình, bàn tay run rẩy nắm chặt vào chăn, như là đang mơ thấy một điều gì đáng sợ lắm. Trên trán cô đỏ mồ hôi lạnh.

Minh Anh nhẹ nhàng lấy khăn lau cho cô, rồi im lặng ngồi quan sát. Cậu nhớ đến bộ dạng run rẩy ngồi trên giường của Hime lúc tối, cảm thấy có chút lo lắng. Giống như lúc trước cô ở trong bệnh viện sau khi bị bắt cóc, cô cũng là đáng sợ sợ hãi như vậy, mắt nhìn trừng trừng mọi thứ xung quanh với dáng vẻ đề phòng, mặt đơ ra.

Khi vừa nhìn thấy cậu, Hime không ngại nhào tới ôm lấy, rúc đầu vào lòng ngực cậu, run rẩy đến nỗi không nói nên lời. Hành động đột ngột của Hime làm cho cậu bị động trong chốc lát, chậm chạp tiếp nhận, đưa tay mình lên đặt lên tấm lưng gầy của Hime, khẽ vỗ vỗ trấn an cô.

Hime một hồi sau bình tĩnh trở lại. Nói với cậu là nhìn thấy Pie toàn thân đầy máu, da mặt lở loét nhìn chằm chằm vào cô. Cậu nghe đến đó, liền dùng lời phân tích cho Hime, nói đó chỉ là nghĩ nhiều mà tạo thành, hoàn toàn không có thật.

Sau đó, cậu dùng một thủ thuật thôi miên đơn giản, làm Hime từ từ đi vào giấc ngủ.

Minh Anh chợt nhớ đến hôm trước có một tài khoản lạ tên “Người không mặt”, gửi một dòng tin nhắn vào máy của cậu. Viết ngắn gọn một câu “Ta đang nhắm vào công chúa của ngươi, trông chừng cô ta cẩn thận!”. Nghĩ là một trò đùa của một kẻ vô công rồi nghề, nên cậu không để ý. Hôm nay thấy Hime hoảng sợ đến như vậy, cậu bắt chợt chú ý đến dòng tin nhắn đó, lo lắng dâng lên trong lòng. Là trò đùa hay thực sự có kẻ nào đó đang muốn nhắm vào Hime?

- Anh vẫn còn thức à?-Hime dụi mắt, đưa cặp mắt ngái ngủ nhìn Minh Anh.

Minh Anh từ trong suy nghĩ giật mình nhìn Hime, mỉm cười.

- Ủ. Em ngủ tiếp đi. Có anh ở đây rồi.

Hime nhìn lên đồng hồ. Đã gần bốn giờ sáng. Minh Anh vì canh chừng cho cô mà không về nhà, lại cứ ngồi đó không ngủ. Nếu là cô, cô sẽ bỏ mặc người ta, tìm một chỗ thoải mái, ngủ một giấc.

- Sao vậy?-Minh Anh thấy Hime trầm ngâm nhìn lên tường, nên lo lắng hỏi.

Hime im lặng không đáp. Trong đầu cô suy nghĩ. Nếu bây giờ Minh Anh về, cô ở một mình trong phòng chắc sẽ bị sợ chết. Còn nếu để anh ta ngủ ở trên ghế sofa ở đằng kia, sẽ không ngủ ngon được. Thế nên... Cô đắn đo hồi lâu. Quyết định.

- Anh lên giường ngủ đi-Hime nói câu này với âm lượng cực kỳ nhỏ, đưa tay chỉ chỉ sang bên cạnh.

Trong không gian yên tĩnh, Minh Anh cũng có thể nghe thấy.

- Anh không sao. Em ngủ đi.

- Anh ngồi vậy làm sao em ngủ được đây? Hay muốn em thức cùng anh?-Hime giọng điệu mang chút hờn giận, cô quay người, trùm chăn phủ kín đầu, yên lặng bất động.

Qua một hồi lâu, Hime cảm nhận được phía bên kia giường đang dần lún xuống. Một lúc sau, tiếng thở đều đều phát ra.

Hime hé mắt nhìn ra. Thấy Minh Anh nằm rất ngay ngắn, mắt đã nhắm lại, chắc là do buồn ngủ nên cậu ta rất nhanh đã ngủ say. Ở giữa hai người đặt một cái gối ôm. Không gian cực kỳ yên ắng.

Hime nhìn Minh Anh một lúc, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tiếp...

P.s: Tg thích cặp Hime với Minh Anh nhất! (^o^) Dù kết thúc rất là “...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lo Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Lấy Tư Cách Gì Đấu Với Tôi?

Mùa hè, gió hanh nóng đến bức người, không khí này quả thực rất thích hợp đi du lịch. Trong năm, mỗi công ty sẽ tổ chức cho nhân viên đi du lịch một chuyến. Công ty C.A cũng không ngoại lệ.

Địa điểm được chọn là biển. Người ở xưởng sản xuất sẽ đi riêng, nhân viên làm văn phòng đi riêng, đây là quy tắc từ xưa nay gọi là “phân chia đẳng cấp”.

Lucy sáng sớm đã dậy sớm chuẩn bị một ít đồ, bỏ vào một cái vali nhỏ. Đang đi ra cửa, bỗng nhiên điện thoại cô đổ chuông.

- Anh đợi em ở bên dưới, xuống nhanh đi.

Bên kia nói một câu đơn giản, liền cúp điện thoại.

Lucy nhìn chăm chăm vào màn hình. Cái này có được xem là khủng bố tinh thần nhân viên không? Sáng ra cô còn chưa tỉnh ngủ, nhận xong cuộc điện thoại này, cô tỉnh ngủ hẳn luôn rồi. Cô nhanh chóng định thần trở lại, nhanh bước ra khỏi nhà.

Huy quả thực đang đợi cô bên dưới. Hôm nay có tài xế lái xe, Huy cùng cô ngồi phía sau. Huy trước tiên đưa cô đi ăn sáng, cậu ta cứ thông thả từ tốn ngồi hơn một giờ liền. Trong khi đó, Lucy ăn qua loa thật nhanh, sợ trễ chuyến bay nên nuốt ruột muốn chết.

Sự thật giống như những gì cô lo sợ. Máy bay đã cất cánh, mọi người đều đã xuất phát trước.

Lucy trong lòng phát bực, từ phía sau liếc cho Huy một cái rờ dãi. Nhưng lời nói phát ra lại êm dịu đến lạ thường.

- Có cần tôi đi mua vé cho chuyến sau không?

- Mua rồi. Nửa tiếng sau xuất phát-Huy ngồi trên ghế chờ, ung dung đọc sách. Lơ lơ cái mặt đang ngạc nhiên nhìn cậu của Lucy.

Ba mươi phút trôi qua, khi cả hai đang tiến vào trong. Phía sau lại truyền đến một âm thanh quen thuộc.

- Vĩnh Huy! Đợi em với.

Tổng Tiêu Kỳ, kỳ đà này thật biết lựa thời điểm xuất hiện. Huy đã cố ý sắp xếp cho chuyến bay này chỉ có cậu với Lucy. Vậy mà không ngờ vật cản lớn nhất lại ngang nhiên phá hỏng mọi chuyện. Chuyến đi này chỉ có nhân viên công ty, Tiêu Kỳ xuất hiện chỉ có thể là do ông Vĩnh cố tình sắp xếp. Có thêm cô ta, chuyến đi chơi này chưa đi đã biết hỏng rồi.

.....

Mọi người nhận phòng, sắp xếp một số đồ đạc rồi kéo nhau ra biển.

Chị em nhân viên được dịp diện mấy bộ bikini mát mát. Nổi trội nhất chính là cô nàng Tiêu Kỳ. nổi nhất không phải vì thân hình cô ta đẹp thế gì, thậm chí ngực với mông nếu không có tạo dáng thì chẳng phân biệt đâu là trước đâu là sau. Cô ta diện bộ bikini đỏ chói, tích cực khoe thân, tạo dáng, lượn lờ bên cạnh Huy.

Nhưng trong lúc Tiêu Kỳ không để ý, đã không thấy Huy đâu nữa. Cô ta không biết là Huy chỉ chờ cơ hội tìm đường thoát thân.

Đang đi dạo trên biển, Huy bắt gặp Hạ Vy đang say sưa chụp ảnh.

Lúc Hạ Vy xoay ống kính trúng ngay cậu, cô giật mình một cái, đưa máy xuống, khẽ mỉm cười.

- Đến biển để chụp hình thôi sao?-Huy bước đến gần Hạ Vy hơn.

- Chụp hình là sở thích của em. Với lại... em không thích biển cho lắm.

Huy nhìn Hạ Vy, phút chốc lại nhìn trời nắng, chậm chạp nói.

- Không phải là vì sợ đen da sao?

Hạ Vy nghe xong mỉm cười, ngây ngô đưa tay gỡ gỡ đầu. Cô thừa nhận, Huy nói không hề sai tí nào, cô thực sự chính là sợ đen da nên không xuống biển, từ nhỏ cô đã biết quan tâm đến vẻ ngoài của bản thân rồi.

Hai người cứ đứng đó nhìn ra biển, thi thoảng nói chuyện. Tiếng sóng xô vào bờ nghe thật êm tai. Bất chợt, một tiếng kêu từ xa phá hủy bầu không khí tốt đẹp.

- Vĩnh Huy!!!-Tiêu Kỳ vừa nói lớn, vừa chạy về phía này.

Huy nhanh chóng xoay người cất bước trước khi con nhỏ rắc rối kia kịp tới nơi. Thấy Tiêu Kỳ còn hơn thấy ma.

Hạ Vy lặng người một lúc, mấy chục giây sau cô phì cười. Cô nghe được câu nói thầm khi Huy trước lúc rời đi “Ai trả con nhỏ phiền toái này về hành tinh của nó đi!”

.....
Buổi tối...

Mọi người tập trung làm một buổi tiệc dưới nhà hàng của khách sạn.

Tổng Tiêu Kỳ nhất định dành ngồi bên cạnh Huy. Cô ta vẫn cái bộ dạng khiến người khác ghét bỏ, mặt cao ngạo, xem đám người trước mặt không có nửa điểm tồn tại trong tầm mắt. Cô chỉ nhìn mỗi Huy và cảnh giác với Lucy ở bên cạnh.

Gần đây cô ta cũng nghe không ít chuyện về Lucy với Huy. Cô ta cũng đã có lần nói chuyện riêng với Lucy, lấy lời lẽ có ý cảnh cáo Lucy. Nói Lucy không được đến gần Huy, nói Huy là của cô, là chồng chưa cưới của cô. Lucy nhìn cô, nụ cười khê nhếch, không nhanh không chậm nói “Vĩnh Huy có vợ rồi, tên cô ấy là Pie. Cô tuyệt đối sẽ không chen vào được”. Cô lúc đó giận đỏ mặt, hắt mặt, trừng mắt nhìn Lucy “Tôi không chen được, cô càng không có cửa”. Lucy không nói, duy trì nụ cười, rồi đi.

Bây giờ Tiêu Kỳ vẫn còn uất ức vụ Lucy có ý xem thường cô ta. Càng tìm cách tránh cho Lucy ngồi cùng Huy. Hành động này của cô ta trong mắt mọi người chẳng khác gì đưa trẻ chưa lớn, tranh giành một món đồ chơi.

Lucy trước thái độ phơi bày rõ ràng của Tiêu Kỳ, duy trì gương mặt thanh lệ, nụ cười trang nhã, ý tứ không thềm chấp với cô ta. Trong lòng cô có một suy nghĩ “Nha đầu! Cô lấy tư cách gì dẫu với tôi đây? Kẻ thứ ba khiêu chiến với vợ cả, chính là tự tìm chỗ chết”

Đám nhân viên này tuy trong rất ghét con nhỏ ngang ngược Tiêu Kỳ kia, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười thân thiện, cái này người ta gọi là kỹ năng giao tiếp tốt.

Ăn uống đến gần mười giờ, mọi người lác đác chia nhau ra. Kẻ uống rượu, người nói chuyện phiến, mãi vẫn không chịu rời đi.

Đứng ngắm cảnh đêm của biển, gió biển thổi nhẹ nhàng làm con người ta khẽ rung mình. Bên trong ồn ào náo nhiệt, bên ngoài bình lặng thanh tĩnh, hai khung cảnh đối lập nhau.

- Trời đêm đẹp quá nhỉ?-Lucy cảm ly nước trái cây đến bên cạnh Hạ Vy, nhẹ nhàng cất lời.

Hạ Vy quay đầu sang nhìn, liền thấy gương mặt xinh đẹp từ góc nghiêng của Lucy. Cô bất giác nhớ đến chuyện lúc nãy trên bàn ăn.

Lúc nãy, Lucy múc một muỗng súp định đưa lên miệng, Huy đã vội vàng ngăn lại, nói “Món đó có tôm”. Lời Huy vừa phát ra đã gây không ít sự chú ý. Mọi người thì thầm nói “Huy quan tâm Lucy, nhất định tin đồn tình cảm là thật rồi”.

Riêng cô lại hiểu hàm ý lời của Huy không chỉ là quan tâm, mà là thấu hiểu, thấu hiểu như thể quen thuộc từ lâu. Huy biết Lucy không ăn được tôm? Tại sao?

Cô lại nhớ đến Pie... năm đó vì muốn trêu Pie, Huy đã lấy tôm xay nhuyễn làm bánh, kết quả làm Pie bị nổi mẩn đỏ khắp người. Cô hỏi Huy vì sao Pie ăn tôm mà bị như vậy, cậu ta cười đáp “Pie bị dị ứng với tôm, ăn vào sẽ bị nổi mẩn đỏ”. Tình cảm của Huy dành cho Pie quả thực khiến cô hâm mộ. Nếu cô có được một chút quan tâm của cậu, đã là vui vẻ đến ngủ không được.

Nhưng tiếc là, ngay cả đến rượu là thứ duy nhất cô dị ứng, Huy cũng không biết, cũng không quan tâm.

- Mặt tôi dính gì sao?-Lucy thấy Hạ Vy nhìn mình chăm chăm, cất giọng hỏi.

Hạ Vy thoáng giật mình, đem suy nghĩ trong đầu vứt bỏ, lại quay mặt nhìn ra biển.

- Cô Lucy thích anh Huy không?

- Thích một phần, ghét hai phần-Lucy nhấp một ngụm nước, khê nhếch môi. Trong đầu cô giữ lại câu tiếp theo “Yêu hết mấy phần còn lại”, câu này không thể nói ra cho Hạ Vy nghe được, chỉ nên để lại trong lòng.

- Tại sao?-Hạ Vy lại hỏi tiếp.

- Thích là vì anh ta làm việc rất tốt. Ghét là vì anh ta suốt ngày bảo tôi làm việc rất nhiều, không có thời gian nghỉ ngơi. Là một tên bạo vương!-Lucy rất tự nhiên đáp lời. Bất chợt suy nghĩ, suốt thời gian gần đây, cô cứ bị cậu ta “điều động” lúc ban đêm, làm việc thêm giờ không tính lương. Thật đúng là bạo vương mà.

Hạ Vy trầm ngâm không nói. Lucy cũng từ từ nhấp một ngụm nước trái cây, yên lặng ngắm trời đêm.

Vào lúc này, ở trong phòng Huy xảy ra chuyện.

- Cô... cô bỏ gì vào rượu?-Huy mặt mày giận dữ, chỉ tay về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nở nụ cười kiêu kiêu, từ từ bước đến chỗ Huy, áp sát thân mình vào người cậu.

- Em có bỏ gì đâu chứ!-Tiêu Kỳ đưa tay chạm vào gương mặt anh tuấn, ngón tay khẽ khiêu khích bờ môi của cậu-Là do trong lòng anh vẫn luôn yêu thích em, có phải không?

- Cô im miệng!!!-Huy dùng hết lực hất tay Tiêu Kỳ, làm cô ta loạng choạng xuyết ngã. Toàn thân cậu như có một luồng nhiệt, nóng đến kinh người. Đầu óc cũng trở nên mơ mơ hồ hồ. Cậu cố gắng chống đỡ, nắm chặt hai bàn tay, ánh mắt chứa tia máu trừng trừng nhìn về phía Tiêu Kỳ-Cô cút ra ngoài cho tôi!

Tiêu Kỳ đứng vững trở lại, cau mày nhìn Huy. Cô ta đã tính toán từng bước hoàn hảo đến thế này, sao có thể vì lời nói của Huy mà giận dỗi bỏ đi được.

Kế hoạch bỏ thuốc vào ly của Huy, khi thuốc gần phát huy tác dụng, dụ cậu ta trở về phòng, cuối cùng thành hay bại là ở thời khắc này. Cô không tin mình không có bản lĩnh khiến một người đang mụ mị từ chối mê hoặc. Nhất là khi thuốc đang phát huy tác dụng tốt thế kia...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cùng Nhau Ngủ Một Đêm:

Tiêu Kỳ không có ý rời đi, ngược lại còn tiến tới, không ngừng khiêu khích trên người Huy. Một khi cô ta đã không đường đường chính chính có được, thì dù có dùng biện pháp gì, cô ta cũng muốn có được. Không có được tình yêu của Huy, cô ta sẽ lấy đi con người cậu.

Năm năm, cô ta đã chờ đợi quá lâu rồi. Nếu phải chờ thêm nữa, cô ta e rằng mình không đủ kiên nhẫn. Chẳng phải người đời thường có câu “gao nấu thành cơm” đó sao? Vậy hôm nay, cô ta sẽ áp dụng câu nói này, cô ta không tin sau khi xảy ra chuyện này, Huy lại không chịu trách nhiệm với cô.

Tiêu Kỳ bày ra bộ mặt mê hoặc, từ từ đưa mặt sát đến gần mặt Huy, cô ta cảm nhận thấy từng đợt hơi thở ấm nóng của Huy đang phả trên mặt. Trong đầu Tiêu Kỳ lờn vờn suy nghĩ, không biết Huy đã bị cô ta mê hoặc hay chưa, chứ cô ta đang bị anh làm cho tim chạy loạn lên rồi. Nói đúng hơn thì cô ta cảm thấy, người uống phải thuốc là cô ta chứ không phải Huy.

- Vĩnh Huy...-Tiêu Kỳ kéo dài giọng, âm lượng nhỏ nhẹ khiến người ta nổi cả da gà-Người ta thực sự rất là yêu anh ~ Có thể ở cùng anh một đêm được không?

Khi bàn tay Tiêu Kỳ đang định đặt lên ngực Huy, thì cậu ta đã nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô, dùng sức siết thật mạnh, tay còn lại đưa lên túm lấy cẳng cổ, đẩy cô ta vào tường.

- Cô đừng ở đây giờ trò với tôi! Nếu không đừng có trách-Huy gừ lạnh, ánh mắt sáng lên giận dữ.

Tiêu Kỳ bị nắm chặt cổ, cảm thấy thở khó muốn chết, miệng mở ra ủa ủa ớ đến thảm hại. Cô ta đưa một tay còn lại lên đánh loạn, tìm cách thoát khỏi bàn tay của Huy đang nắm cổ của mình. Cô ta thấy mình sắp ngạt chết đến nơi rồi.

Huy cảm thấy cơ thể mình nóng không chịu nổi nữa, một loại kích thích khó hiểu cuộn cuộn dâng lên. Cậu nhớ Pie từng giảng thuyết về mấy loại thuốc, trong đó có một loại thuốc. Loại thuốc mà một khi đã uống phải, rất dễ mất kiểm soát bản thân, làm những chuyện không hề hay biết. Một khi đã uống phải, nhất định phải tìm người giải quyết, nếu không sẽ bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Hình ảnh Tiêu Kỳ trước mặt thoáng chốc mờ mờ ảo ảo, Huy nhủ nhủ mảy, lắc lắc đầu, cố gắng để mình tỉnh táo trở lại. Cậu biết nếu để Tiêu Kỳ ở đây thêm nữa, nhất định sẽ làm ra chuyện toại nguyên cô ta. Nên cậu nhất quyết một tay thả cổ cô ta ra, tay còn lại vẫn nắm chặt cổ tay cô ta kéo nhanh ra đi về phía cửa, không thương tiếc ném cô ta ra ngoài, đóng cửa, khóa lại.

Huy dựa người trên cửa, cơ thể ngày một nóng khiến cậu không chịu nổi giật phăng hàng nút áo. Nghe thấy tiếng Tiêu Kỳ từ bên ngoài không ngừng đập cửa, kêu gào. Cậu lấy điện thoại từ trong túi quần, gọi cho bảo vệ của khách sạn, báo rằng ở trước phòng cậu có người quấy rối. Một vài phút sau, đã không còn nghe thấy tiếng ồn ào nữa. Huy lao đảo vội vàng bước vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, để nước xả xuống xoa dịu cơn nóng trong cơ thể. Một lúc sau cảm thấy vẫn chưa đủ, cậu vẫn mặc nguyên quần áo đi vào bồn tắm, ngâm mình.

Trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy không ngừng.

.....

Lucy đứng cùng Hạ Vy một lát, uống hết ly nước trái cây. Bởi vì gió biển thổi vào làm cô cay xè cả mắt, cảm thấy có phần buồn ngủ, nên rút về phòng trước.

Phòng có hai người, cô gái cùng phòng với cô ở bộ phận kế toán, vẫn còn đang vui vẻ với đám người ở dưới nhà hàng.

Lucy mang theo bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm, định tắm qua một chút. Cô vừa mới tháo tóc xuống, chưa kịp cởi quần áo, thì điện thoại di động ở bên

ngoài vang lên. Hành động vừa làm được một nửa lại bị quấy rối, cô hơi bực mình, quay trở lại phòng.

Màn hình điện thoại hiện lên tên “Huy”. Mày Lucy cau lại, Huy gọi cô có chuyện gì? Nếu bình thường là ở nhà, cậu ta gọi cô bàn công việc thì không nói, ngay cả đi du lịch cũng gọi cô, có phải hơi quá đáng không?

- Alô-Lucy cất giọng rất bình tĩnh.

- Pie! Anh... anh khó chịu...

Mày Lucy lại nhíu lại lần nữa, cô nghe được tiếng Huy trong điện thoại có phần khò sở, hơi thờ của cậu ta hình như nặng nhọc hơn bình thường, lòng cô chợt cảm thấy bất an, cũng không để ý đến việc Huy gọi cô là “Pie”, đã vội vàng hỏi lại.

- Anh bị làm sao?!

Đầu bên kia không đáp lời cô, cô chỉ nghe được tiếng thở ra rất mệt nhọc, gấp gáp dần dần xa, giống như là Huy đang buông điện thoại xuống rồi vậy.

- Vĩnh Huy! Khang Vĩnh Huy!!!

Mặc cho cô gọi to cậu ta từ bên này, bên kia vẫn không đáp lời.

Với mấy tình huống thế này, Lucy luôn có dự cảm không tốt. Cô vội vàng cầm điện thoại trên tay, chạy nhanh ra chỗ thang máy.

Phòng của Lucy cách phòng Huy bốn tầng. Phòng cậu ta là dạng phòng đặc biệt, đương nhiên giá cả so với mấy phòng của nhân viên có sự khác biệt không hề nhỏ.

Cốc... cốc...

- Huy! Anh có trong đó không?-Lucy gõ cửa, gõ càng lúc càng nhiều càng dồn dập hơn. Cửa khóa ở bên trong, cô không cách nào vào được.

Huy mơ hồ nghe tiếng nói quen thuộc gọi cậu ngoài cửa. Cậu từ trên nền đứng dậy, tay chống đỡ trên bức tường, cố nhìn rõ những hình ảnh mờ mờ ảo ảo trong tầm mắt, bước về phía cửa.

Khi Lucy định quay lưng đi xuống, nhờ bảo vệ lấy chìa khóa dự phòng để mở cửa. Thì cánh cửa mở ra, rất nhanh. Một cánh tay kéo cô vào bên trong.

Lucy không kịp phản ứng thì cánh cửa đóng sầm lại. Bàn tay kia gắt gao đẩy thân người cô áp vào cánh cửa, không nói lời nào, trực tiếp hôn lên môi cô. Cô giật mình hoảng hốt, đưa tay đẩy người kia ra. Bây giờ cô mới nhìn rõ, người toàn thân ướt sũng đang đứng trước mặt cô là Vĩnh Huy.

Hai mắt Lucy kinh ngạc nhìn Huy, nhanh chóng nhìn thấy ánh mắt như chứa lửa rực cháy của cậu ta, khuôn mặt hình như hơi đỏ, giống như bị say rượu.

- Anh bị làm...

Lời còn chưa nói hết, Huy lại tiếp tục lao về phía cô, mạnh bạo hơn. Cậu ta hôn lên môi cô, má cô, cổ cô, từng động tác đều giống như rất vội vã. Hai tay ôm cô, cứ thế hôn lấy.

Lucy bị một trận tập kích, lúc đầu có hơi hoảng sợ, nhưng đầu óc thông minh kia liền hiểu ra vấn đề. Huy hành động không giống cậu ta chút nào, lại thêm cái biểu hiện trên gương mặt kia. Theo kinh nghiệm mấy năm nghiên cứu y học của cô cho biết, cậu ta bị bỏ thuốc, một loại thuốc khiến con người ta không điều khiển được ý thức lẫn hành động. Cái này... cô cũng chỉ nghe qua, từng xem qua, nhưng chưa từng trực tiếp đối mặt.

Đột nhiên, Lucy nghe thấy tiếng thì thầm phát ra bên tai mình, lập đi lập lại một cái tên.

- Pie... Pie...

Lucy từ trên da thịt của mình cảm nhận được hơi nóng ấm, thấm vào từ quần áo bị ướt của Huy. Cả người cô phút chốc đứng bất động. Chần chừ đưa tay mình lên, bàn tay bất giác run rẩy. Cô nên nhanh chóng đưa ra quyết định. Là đẩy hay là ôm?

Một giây, hai giây, đối với cô bây giờ mà nói, thật khó khăn để trôi qua.

Đến cuối cùng, hai tay cô đưa lên giữ lấy gương mặt Huy. Trước khi đặt nụ hôn của mình lên môi cậu ta, cô khẽ thì thầm.

- Em giúp anh...

Huy từ trong chút ý thức còn lại nghe tiếng Pie nói, giọng nói này đúng là Pie, mùi hương từ người này là của Pie. Cảm giác toàn thân chỗ nào cũng nóng, nóng đến mức muốn cởi bỏ hết quần áo ra. Thân dưới cuộn cuộn cảm giác khó chịu, muốn được giải tỏa.

Đây không phải lần đầu hai người tiếp xúc thân mật, nhưng lại là lần đầu sau một khoảng thời gian rất dài. Lucy có hơi lúng túng, khó khăn để dẫn dắt Huy đến được bên giường. Quần áo cả hai từ chỗ cửa rơi vương vãi đến tận giường. Da thịt tiếp xúc khiến Huy không kiềm chế muốn cô nhiều hơn nữa. Lucy cũng rất biết phối hợp, không phải vì cô có kinh nghiệm trên giường mà là có kinh nghiệm xem nhiều phim JAV. Cô tự cười giễu chính mình, hai mươi bốn tuổi lần đầu tiên dùng kinh nghiệm học tập được trên phim, dẫn dắt thế trận.

Trong căn phòng tràn ngập những âm thanh ám muội. Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, hai con người trên giường lớn, đang diễn cảnh xuân.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tất Cả Đã Quá Muộn:

Đến gần sáng, Huy đã yên lặng nằm ngủ, tay vẫn ôm lấy người kia.

Lucy nằm trong lòng Huy, đôi mắt đang nhắm từ từ mở ra, dựa vào chút ánh sáng mờ ảo nhìn lên gương mặt cậu. Cô đưa tay nhẹ nhàng đặt lên mặt Huy vuốt ve, đường nét gương mặt này trong tâm trí cô đã khắc rất sâu, không thể quên được.

Lucy nhẹ nhếch khóe môi, đôi mắt chứa đựng tia bi thương. Giữa bọn họ, đã nên sớm kết thúc, hôm nay lại xảy ra chuyện này. Ông trời nhất định đã sắp đặt cho cô một cơ hội cuối cùng để ở bên cạnh cậu.

Lucy đã cố gắng đến quên mình, tự nhắc nhở bản thân, mình là Lucy không phải là Pie. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, cô là Pie, không thể hoàn toàn hóa thân thành Lucy. Cô là Pie, tên cô là Lê Diệu Anh, cô là trưởng nữ, là người thừa kế hợp pháp của dòng họ Takishima. Nhưng... hiện tại, cô chỉ còn giữ lại được mỗi cái tên Lê Diệu Anh cho mình, thân phận không thể lộ diện, quyền lợi coi như vứt bỏ.

Năm năm trước, lúc rời khỏi Bảo, trong tay cô quả thực không có tiền, lại không thể trở về.

Cục diện này, cô đã có sự tính toán. Ai nói cô rời khỏi Bảo thì không sống được? Ai nói Hime đóng băng tài khoản của cô thì cô không còn tiền? Tiền cô có, có rất rất nhiều. Câu chuyện này, quả thật nguyên nhân cội nguồn rất dài... Vào năm đó, cô mượn tiền từ ông Takishima gần 10 tỷ, ông ấy rất hòa phóng cho cô một khoản tiền khổng lồ, cô đoán mục đích của ông là muốn xem thực lực của cô, mở ra một công ty cho cô, còn cho người hỗ trợ, kèm cặp. Mấy năm vùng vẫy, cuối cùng cô cũng đem nó từ một công ty nhỏ phát triển thành một tập đoàn, lợi nhuận thu được không hề kém tập đoàn Trường Thịnh. Đương nhiên, chuyện này là bí mật giữa cô và ông Takishima, Hime lẫn ba mẹ đều không biết. Vậy nên nói, đóng băng tài khoản là tận diệt cô? Hime suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Cô liên lạc với người thân cận của mình, làm lại giấy tờ, đưa đến cho cô một số tiền. Dùng số tiền đó đi thay đổi thân phận.

Chẳng phải Hime từng nói “Cô mang gương mặt kia, biến mất khỏi thế giới!”, là do Hime ghét cùng với cô mang một gương mặt giống nhau. Vậy được, lần cuối cùng này, cô sẽ đáp ứng Hime. Từ nay về sau, vĩnh viễn không còn hai con người mang một gương mặt nữa. Cô vĩnh viễn không còn là Pie nữa.

Chịu bao đau đớn, nằm trong bệnh viện gần ba tháng. Đến khi tháo băng, cô nhìn mình trong gương, ngỡ người một hồi lâu. Công nghệ thời nay quả nhiên lợi hại, biến làn da bị bỏng của cô trả về nguyên trạng, mượt mà, láng mịn. Biến gương mặt tròn của cô thành gương mặt chuẩn V-live thời thượng. Biến đôi môi nhỏ mỏng của cô thành bờ môi trái tim quyến rũ. Cô không thể nhận ra chính mình nữa, tựa như có ai đó từ trong tấm gương này đang nhìn cô. Cô lúc đó còn mỉm cười nhìn vào gương, nói một câu “Xin chào!”.

Vào một ngày nọ, cô đang ngồi hóng mát dưới công viên. Bất chợt, cô nhìn thấy một cặp song sinh. Họ đang so chiều cao với nhau, người nào cũng khẳng khái mình cao hơn người kia. Cô xem đến muốn cười chế giễu, đã là song sinh đương nhiên chiều cao sẽ không có mấy khác biệt. Trong đầu cô bất chợt nghĩ đến “Hiện tại gương mặt mình tuy rất khác, nhưng chiều cao rất có thể chính là điểm yếu vạch trần thân phận. Nếu đứng cạnh Hime, sơ hở này rất dễ bại lộ”. Cô biết phẫu thuật kéo dài chân rất đau đớn, cũng có rất nhiều biến chứng nguy hiểm, cô đắn đo suy nghĩ hơn nửa tháng, cuối cùng cũng quyết định làm cuộc đại phẫu thuật này. Cô nằm ở bệnh viện, chịu đau hơn tám tháng trời. Quá trình từ đầu đến cuối, thực muốn chết đi sống lại. Kết quả nhân được, chiều cao của cô đo được một mét bảy mươi, quá hoàn hảo.

Thời khắc Hime cho cô một dao, đẩy cô xuống vực, cô không thấy hận, vì đó là cô nợ Hime, cô phải trả. Nhưng sau này, khi phục hồi trí nhớ, phát hiện vì chuyện Hime làm, gây cho cô hậu quả nghiêm trọng, hại cô ở chung chỗ với Bảo, cùng Bảo có một đứa con, là cô phản bội Huy, phản bội người mình yêu, tâm can ray rứt. Lại nói đến lúc, Bảo nói Huy bỏ rơi cô, căm phẫn cùng nghi hoặc trong lòng cô khiến cô mong muốn trở về, muốn biết lúc đó thực sự đã xảy ra chuyện gì. Ai đã cứu cô từ bàn tay của tử thần? Ai đã mang cô đưa cho Bảo? Huy cùng Minh Anh ruột cuộc có liên quan hay không?

Những ngày tháng trôi qua của cô, không đêm nào ngon giấc, tâm tư muốn báo thù vấy lấy đầu óc cô, tạo thành một nỗi ám ảnh tận trong tiềm thức.

Nhiều lúc cô nghĩ, khi mình còn là cô bé Pie của năm đó, sao có thể vô ưu vô lo, cười nói vui vẻ. Còn những năm này... ngay đến nụ cười gượng gạo cô cũng không làm được.

Lucy từ trong suy nghĩ quay về hiện tại. Mắt có chút cay, một vệt nước lưng chừng trong khóe mắt không cách nào rơi xuống được. Lucy chớp chớp mi mắt, kéo khóe môi nở một nụ cười nhạt, cô rúc người vào trong lồng ngực của Huy, lưu luyến giữ lại cho mình chút hơi ấm.

Thời gian qua, cô đã chứng thực được một nghi hoặc trong lòng mình, năm đó Huy không bỏ rơi cô. Tất cả chỉ là do Bảo bịa chuyện chia rẽ tình cảm của bọn họ. Huy vẫn luôn đi tìm cô, điên loạn tìm cô hơn một năm, sau đó bị ông Vĩnh đưa sang Trung Quốc, ép cậu cưới Tiêu Kỳ. Cậu lại nhất mực

chống đối.

Cô hiểu, cô hiểu tất cả, Huy vẫn luôn là của cô, trước sau vẫn là của một mình cô, vẫn dành cho cô một tình yêu duy nhất. Không ai có thể cướp đi được.

Nhưng mà, tất cả đã quá muộn để quay đầu lại...

Cô vẫn yêu Huy. Nhưng... cô không còn là của mình cậu nữa rồi.

.....

5 giờ sáng...

Hạ Vy gặp phải ác mộng tỉnh giấc, lại không cách nào ngủ tiếp được, cô xuống giường, vệ sinh cá nhân, thay một bộ đồ, nhẹ nhàng khép cửa phòng đi ra ngoài. Cô gái ở cùng phòng vẫn đang ngủ say như chết.

Không khí buổi sáng ở đây đủ lạnh, Hạ Vy khẽ rùng mình một cái, hai tay khoanh trước ngực, thu mình lại hết sức có thể. Cô bước rất chậm qua hành lang, từ từ ngắm cảnh biển lúc bình minh, thật đẹp để làm sao.

Hạ Vy nghe thấy tiếng cửa thang máy mở, theo đó là tiếng bước chân đi ra. Ban đầu cô cũng không mấy để ý, đến khi cô rất vô tình quay đầu nhìn sang liền nhìn thấy Lucy đang đi vội về hướng này. Trên người cô ấy chỉ mặc một cái áo sơ mi nam hơi rộng, lộ ra bên dưới cặp chân dài thẳng tắp, trên tay còn cầm theo thứ gì đó nhìn không rõ. Có lẽ do quá vội, nên Lucy không để ý cô đang đứng đó, rẽ qua hành lang đi mất.

Nhìn tình hình trước mặt, một kẻ ngốc cũng suy luận được, Lucy là mới vừa làm chuyện gì trở về. Nhưng mà... người có thể ở cùng Lucy, đám nhân viên nam trong công ty này có khả năng sao? Hạ Vy bất chợt nghĩ đến một người, từ tối đã sớm không thấy bóng dáng anh đâu.

Hạ Vy bất chợt thấy lòng mình thất lại, cô cho là mình nghĩ quá nhiều. Huy sẽ không thích Lucy, sẽ không. Vì cô chắc chắn Lucy không phải Pie, mà không phải Pie đồng nghĩa với việc Huy không thích cô ấy.

Tự trấn an mình một lúc, cô cất bước trở về phòng. Khi đi đến trước thang máy, suy nghĩ gì đó, cô lại vào, nhấn chọn tầng, đi lên.

Chỉ là nghỉ ngơi, trúng cũng được, trật lại càng tốt, Hạ Vy chỉ muốn đi xem qua phòng Huy để xác nhận một chút. Cô đã sớm điều tra sổ phòng của Huy, nên cô rất nhanh đi một đường thẳng. Nếu khóa cửa thì cô nghĩ mình sẽ đứng ngoài một lúc rồi về. Nhưng chẳng may cửa lại không có khóa. Cô không biết mình lấy đâu ra nhiều dũng cảm, tự ý mở cửa phòng Huy, đi vào.

Đèn led trên cao chiếu ánh sáng rất mờ, phòng ngoài im ắng. Cô lại quay người hướng nhìn về phòng ngủ bên trong, rón rén nhón chân như tên trộm, cô đi vào bên trong.

Bên trong phòng có một loại ấm áp kỳ lạ, ánh đèn mờ vừa đủ. Huy nằm ngay ngắn trên giường ngủ rất say, chân đắp qua vai. Hạ Vy đi lại gần, nhẹ nhàng ngồi quỳ gối dưới nền, tay chống trên giường, ngắm nhìn Huy. Mắt cô mơ màng thu hết gương mặt cậu ta vào bên trong, vẫn là một dạng mỹ nam động lòng người, khiến trái tim cô phút chốc bị tách rời khỏi sự kiểm soát của lý trí. Cô ngồi ở đó, không biết qua bao lâu, ngủ thiếp đi.

.....

Huy ngủ được một giấc quá tốt đẹp. Thậm chí cậu còn mơ thấy Pie ở bên cạnh cậu, cậu ôm cô vào lòng, ngủ rất ấm áp.

Bất chợt, có tiếng đồ bị vỡ “Choang” một cái, giấc mơ tốt đẹp của Huy bị đánh cho tan tành. Cậu nhú nhú mảy, hai mắt mơ màng nhìn xung quanh. Bên ngoài truyền đến tiếng nói lớn.

- Con khốn nạn này! Quá lợi cho mày rồi.

Huy nhận ra giọng lơ lớ của Tiêu Kỳ, cậu mặc dù không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng nghe thấy giọng Tiêu Kỳ đã cảm thấy bức mình. Cậu bước xuống giường, vừa lấy một bộ đồ mặc vào, vừa nghĩ đến chuyện đêm qua. Cậu còn nhớ mình bị Tiêu Kỳ bỏ thuốc, khó chịu đến phát điên. Cậu nhớ rõ đã tống cô ta ra ngoài. Việc làm đêm hôm qua lại không phải là giấc mộng. Là thực, rất thực. Vậy người kia, là ai?

Huy chợt nghĩ đến điều gì đó, cậu đi tìm điện thoại. Phát hiện điện thoại nằm trên tủ đầu giường, cậu vội mở ra xem nhật ký cuộc gọi. Nếu cậu nhớ không nhầm và linh cảm là đúng, thì đêm qua cậu đã gọi cho Lucy, cũng chính là...

Không có, tối hôm qua cậu không có gọi đi.

Huy vốn không biết được, chuyện đơn giản này, Lucy đã sớm xóa dấu vết. Mọi thứ trong phòng cô cũng thay cậu dọn dẹp ổn thỏa như ban đầu. Điện thoại của cậu là do cô nhặt từ phòng tắm để lên đây. Chỉ duy nhất chuyện mặc lại quần áo cho cậu, là cô không làm. Không phải vì ngại hay không dám, mà vì cô sợ làm cậu giật mình tỉnh giấc.

Hiện tại bên ngoài tiếng Tiêu Kỳ liên tục vang lên.

- Mày là hồ ly tinh!

Huy mở cửa phòng ngủ, vội vàng đi ra, liền thấy Tiêu Kỳ giờ tay hướng về phía Hạ Vy, đánh tới.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nói Đối:

Cánh tay Tiêu Kỳ còn chưa kịp đưa tới trước mặt Hạ Vy thì đã bị Huy bắt lấy. Mặt cô ta chuyển từ tức giận sang đau đớn. Lần nắm này tựa như đêm qua, dùng lực rất nhiều.

- Đau!- Tiêu Kỳ thét lên một tiếng.

Huy hất tay Tiêu Kỳ ra, làm cô ta loạng choạng suýt ngã. Cậu đứng chắn trước mặt Hạ Vy, nhìn về phía Tiêu Kỳ.

- Cô lại muốn gây chuyện gì nữa đây?

Tiêu Kỳ kéo khoe môi lộ ra nụ cười giễu cợt, nói.

- Anh muốn bệnh vực cho nó! Xem ra tình cảm cũng tốt ghê nhỉ? Chà trách tôi qua hai người...-Tiêu Kỳ nói đến đó chợt không nói tiếp nữa, đưa ánh mắt nhìn Hạ Vy, khẽ giọng gầm lên-Hồ ly tinh!

- Vậy người bỏ thuốc vào rượu của tôi, muốn dụ dỗ tôi ngủ cùng cô ta thì phải gọi thế nào hả?-Huy bước tới gần Tiêu Kỳ, ánh mắt đáng sợ kinh người-Cô còn hơn cả hồ ly tinh!

Tiêu Kỳ bị nói đến mặt mày trắng bệch ra, lúng túng cúi mặt.

Hạ Vy nghe đến đó chợt hiểu ra. Sáng nay Tiêu Kỳ lao vào phòng, vô duyên vô cớ nói mấy câu không rõ, còn đánh cô. Thì ra tối hôm qua là do cô ta bỏ thuốc cho Huy uống. Nhưng hình như kế hoạch không như dự tính của cô ta. Sáng nay vừa nhìn thấy cô trong phòng Huy, chắc là cô ta hiểu lầm bọn họ tới qua xảy ra chuyện.

Điểm trọng yếu trong câu nói của Huy, chính là việc Tiêu Kỳ bỏ thuốc, Hạ Vy nghe đến trong lòng nổi giận, tiến lên một bước, nhanh như chớp, vung tay đánh một cái lên mặt Tiêu Kỳ, lớn tiếng dạy dỗ.

- Hai người lại còn đến đây mắng người. Cô cũng quá tài giỏi rồi!

- Mày...-Tiêu Kỳ kinh hãi ôm mặt. Cô ta không ngờ lại bị đánh đau đến thế. Từ nhỏ đến nay, chưa có ai dám đánh cô ta.

Tiêu Kỳ ức muốn khóc, cô ta nhìn Hạ Vy rồi nhìn sang Huy, mong chờ chút thương cảm từ cậu, nhưng Huy hoàn toàn không có một chút động tâm. Lúc này cô ta ra tay, Hạ Vy không có chống trả, bây giờ có phải thấy Huy chống lưng nên mới to gan bắt nạt cô ta? Tiêu Kỳ nghĩ đến đây, nghiêng rằng, chỉ tay về phía Hạ Vy, nói lớn.

- Nhân viên què như cô, lấy tư cách gì đánh tôi? Nói cho cô biết, tôi là Tổng Tiêu Kỳ, là bảo bối của Tổng gia, hôm nay cô dám đánh tôi, tôi sẽ nói với ba ba, nhất định không tha cho cô!!! Còn anh!-Tiêu Kỳ chuyển hướng sang Huy-Tôi hủy hôn. Tôi sẽ nói với ba ba ngừng hợp tác với mấy người.

- Ngưng thì ngưng đi! Tôi sợ cô sao?-Huy vừa dứt lời, liền bước tới khoác lấy vai Hạ Vy, nhìn cô, nở nụ cười-Tổng gia? Tổng tiểu thư đã là gì? Nói cho cô biết, Hạ Vy không phải nhân viên què, thân phận của cô ấy chỉ dùng một ngón tay cũng đã bóp chết cô.

Hạ Vy bị lời nói của Huy làm cho giật mình, quay phắt sang nhìn cậu ta. Hai ánh mắt giao nhau tại một điểm. Ánh mắt của Huy ám áp đến lạ thường, giọng nói cũng rất ôn nhu.

- Phải vậy không, Vivian Hạ Từ Vy?

Nghe Huy nói đến đó, Hạ Vy vô thức giật mình, lùi lại.

Huy biết thân phận của cô, lại còn biết tên thật của cô?

- Vivian Hạ Từ Vy?-Tiêu Kỳ kinh ngạc tròn tròn mắt, cô ta thấy lòng tơ bị dọa cho dựng đứng lên cả rồi.

Vivian Hạ Từ Vy, cái tên này quả thực rất nổi tiếng, trong tầng lớp khuê nữ của giới thượng lưu không ai là không biết đến. Cô là cháu gái bảo bối của một tỉ phú họ Vương, thân phận danh giá không ai sánh kịp. Người nào có gan động đến cô thì xác định không còn đường sống. Nghe nói, mẹ cô vì yêu thích nhân vật công chúa Hạ Từ Vy trong Hoàn châu cách cách, nên lấy tên này đặt cho cô, còn tên Vivian là nghệ danh đi kèm.

Tiêu Kỳ cũng đã có lần tham dự buổi tiệc tại dinh thự của Vivian Hạ Từ Vy. Vivian Hạ Từ Vy là cô gái có mái tóc đen rất dài, mang một tấm khăn che mặt, chỉ để lộ cặp mắt to tròn, thần thái ưu nhã, đứng trên sân khấu trình diễn một màn vĩ cầm điêu luyện. Khiến tất cả mọi người trầm trồ thán phục. Tiêu Kỳ nghe nói, cô gái này tuy là một nghệ sĩ thiên tài, nhưng rất kỳ quái, có khi cả tháng không nói một lời, không giao thiệp với bên ngoài, không có bạn bè, là một người lập dị. Gương mặt Vivian Hạ Từ Vy không hiểu sao luôn được che đậy cẩn thận, chưa để ai thấy qua. Có thể nói cô ấy là một nhân vật vừa quyền lực, vừa thần bí.

- Cô mà là Vivian Hạ Từ Vy sao? Lừa ai chứ? Tôi đã từng thấy cô ta... Cô ta... cô ta cao quý hơn cô nhiều- Tiêu Kỳ nhếch môi cười nhạt nhẽo, trong lòng nửa tin tưởng nửa ngờ vực. Nếu Hạ Vy đúng là Vivian Hạ Từ Vy, cô ta xác định là chết chắc rồi. Nhưng cô ta không tin, con người bình thường đứng trước mặt mà là Vivian Hạ Từ Vy.

Hạ Vy đang chăm chú nhìn Huy, lại bị mấy lời thừa thãi của Tiêu Kỳ làm cho phân tâm, cô thờ dãi một tiếng, đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Kỳ, hơi cười nói.

- Nói đùa hơi quá rồi. Tôi làm sao có vinh hạnh là Vivian Hạ Từ Vy gì đó chứ? Nhưng mà... cô còn ở đây nhiều lời, tôi không biết mình sẽ làm “chuyện gì” với cô nữa đây?-Lời nói của Hạ Vy dọa Tiêu Kỳ giật bắn mình.

Tiêu Kỳ mang vẻ mặt bị bắt nạt chạy ra khỏi phòng. Nghe từ xa vọng lại tiếng khóc vang trời của cô ta.

Phòng còn lại hai người, không khí trở nên đè nén đến ngột ngạt.

Hạ Vy chân chừ bước chân, ánh mắt không có cách nào đối diện với Huy. Lúc cô định quay lưng chạy trốn, thì Huy đã chặn trước mặt, khẽ gọi.

- Công chúa!

Hạ Vy vẫn cúi gầm mặt, khoe môi giật giật, hồi lâu mới cất giọng.

- Anh nhận ra em từ khi nào?

- Lần đầu tiên thấy em ở công ty, anh đã có nghi ngờ em là công chúa.

- Còn tên em? Sao anh biết tên của em?

- Chuyện đó... không quan trọng. Anh muốn hỏi em, chuyện lúc nãy Tiêu Kỳ nói...-Huy nhìn Hạ Vy, lời nói bỏ dờ ý tứ rất dễ hiểu.

Hạ Vy đương nhiên hiểu. Cô cũng vừa nhớ ra chuyện Lucy sáng nay ăn mặc không chỉnh tề đi nhanh về phòng, cộng thêm mấy lời Tiêu Kỳ nói ban nãy, cô hiểu ra được mọi chuyện.

Đêm qua, Tiêu Kỳ bỏ thuốc vào rượu của Huy, khiến cậu ta mê man. Và vì một nguyên nhân nào đó, Lucy đã cùng Huy ngủ chung. Lucy sáng sớm vội vàng trở về là không muốn cho ai biết, cũng không muốn Huy biết. Cô ấy là muốn giấu chuyện này sao? Huy đang nghi hoặc hỏi cô, nói vậy... cậu ta cũng không nhớ đêm qua cùng ai làm chuyện kia?

Một người muốn giấu, một người không nhớ. Còn cô? Cô có thể lợi dụng chuyện này, để làm thành chuyện tốt của mình không?

- Anh cũng đừng quan tâm. Chẳng qua cũng chỉ là một đêm...-Hạ Vy cúi gầm mặt, khó khăn đấu tranh nội tâm giữa thiện ác. Cô đang nói dối, là nói dối...

“Không thể nào... không thể nào...”-Huy tự trấn an bản thân, cậu quả thực đã bị lời nói của Hạ Vy làm cho tâm trí có phần loạn.

- Nếu không còn chuyện gì, em về phòng-Hạ Vy nói xong, còn chưa kịp để Huy phản ứng, đã chạy trốn chết ra ngoài.

Hạ Vy dựa người vào bờ tường lạnh, thở mạnh, toàn thân hơi lo sợ run rẩy. Cô nói dối không phải lần đầu, nhưng lần này cảm giác rất hoang mang. Cô nói dối là có nỗi khổ tâm của mình, nhất thời kéo Huy vào chịu chung với cô.

Cô biết Huy yêu Pie, cậu ta chỉ xem cô như em gái. Và dù có xảy ra chuyện gì với cô, chưa chắc cậu ta sẽ hướng tình cảm về phía cô. Dù vậy cô cũng mong chờ, hy vọng. Cô hết cách rồi. Thời gian của cô, chỉ còn lại hai tháng..

Từ mấy năm nay, ông ngoại cô- tỷ phú họ Vương, sắp xếp rất nhiều mối hôn nhân cho cô, muốn cô nhanh chóng kết hôn, sinh con. Vivian Hạ Từ Vy cô từ nhỏ đã ngang ngạnh ương bướng, là cháu gái cưng, lại là thần đồng âm nhạc, nên muốn làm gì thì làm, đi đâu cũng được, làm gì có chuyện “hôn nhân là chuyện cả đời” mà đem ra ép cô được. Cô trốn qua Mỹ, chạy vòng vòng khắp châu Âu. Cuối cùng lại bị ông cho người bắt trở về, ép hôn cho một đại công tử còn chưa từng gặp mặt. Cô khóc lóc cả một ngày trời, dọa tự tử. Sau cùng cũng thương lượng được một điều kiện. Nếu qua một năm, cô không dẫn về được một người để kết hôn, cô nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của ông.

Người cô muốn kết hôn cùng? Từ nhỏ đến giờ cũng chỉ có một cái tên, Khang Vĩnh Huy!

Nhưng cuộc đời này, dù ta có tiền, có quyền, không phải cứ muốn là được. Phải hỏi xem... ông trời có muốn hay không?

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 86: Hôn Nhân Ngắn Ngủ:

Chuyện của Hạ Vy với Huy bị Tiêu Kỳ làm cho ảm ỉ. Hậu quả, cả công ty đều biết chuyện tối qua Huy cùng Hạ Vy làm chuyện mờ ám.

Huy sáng hôm đó gọi điện thoại cho Lucy, điện thoại báo không liên lạc được. Huy nghe được tin, Lucy đã thu xếp đồ về từ sáng, cô nói với cô gái cùng phòng là có chuyện gấp, phải về ngay.

Huy tâm trạng buồn bực, đứng ngồi không yên. Liên cho thư ký đặt vé máy bay trở về. Cậu muốn ngay lập tức gặp Lucy để hỏi cho rõ ràng, cậu muốn đối diện với cô, muốn xác nhận xem rốt cuộc trên người cô có dấu vết nào của đêm hôm qua hay không? Cậu không tin linh cảm của mình lại sai, đêm qua, nhất định người ở cùng cậu là Lucy.

Lucy đương nhiên lưỡng lự trước được mọi chuyện, nên cô mới chạy trước...

Lucy nhìn qua tấm gương trang điểm, thấy mấy vết hồng hồng trên cằm cổ vẫn in rất rõ. Cô đưa tay chạm vào, da thịt không đau, nhưng lòng lại có cảm giác nhói. Đây chẳng phải là dấu vết còn lại của đêm hôm qua cùng nhau dây dưa, triền miên... Hình ảnh đêm qua thoáng hiện lên trong đầu, khiến cô khẽ rung mình, nhếch khóe môi.

Lucy kéo khăn quàng lên che kín cổ, cô tự khắc chế bản thân không được suy nghĩ đến nữa. Một hồi sau, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cảnh trời bên ngoài yên ả, những đám mây từ từ trôi qua, có tia mặt trời từ xa xuyên qua mấy đám mây chiếu tới, thật đẹp, thật kỳ diệu. Bên trong máy bay cũng rất yên tĩnh. Chỉ có trong lòng Lucy, một màn hỗn loạn đang ngập tràn.

.....

Lucy cứ như vậy, biến mất khỏi cuộc sống của Huy. Đơn xin nghỉ việc của cô không biết từ lúc nào đã nằm trên bàn. Có lẽ trước khi tham gia chuyến đi này, cô đã tính toán tốt đường đi cho mình. Sự việc đêm đó với cô chẳng qua cũng chỉ là sự cố bất ngờ.

Hạ Vy vì bị áp lực dư luận công ty, nên chỉ sau một ngày đi làm trở lại, cô cũng đã nghỉ việc. Từ sau sáng hôm đó, cô cũng chưa gặp lại Huy lần nào.

Ngày thứ năm sau chuyến đi...

Huy nhận được giấy báo của tòa án, về việc giải quyết ly hôn. Ly hôn? Còn là ly hôn thuận tình, không phải ly hôn đơn phương? Cậu kí đơn ly hôn lúc nào, ngay cả cậu cũng không biết thế này?

Huy nắm tờ giấy trong tay đến gần nhau nát, con giận nổ ra trong đầu. Cậu cuối cùng cũng thấy được đầu óc thông minh của vợ mình, tính toán cũng thật tài giỏi. Lừa cậu mấy tháng, lại lừa được một chữ ký vào đơn ly hôn.

“Lê Diệu Anh, em cũng quá tài giỏi rồi!”

(Chú thích: Ly hôn thuận tình là hai vợ chồng cùng ký tên vào đơn xin ly hôn -_-)

.....

Cũng vào thời gian đó, ở Moselle, Pháp...

- Con gái... cái cây này đắc tội gì mà con lại hành hạ nó như vậy?

Lucy nghe tiếng nói, định thần trở lại, nhìn xuống dưới chân, quả thật có rất nhiều lá, lại nhìn lên trên, thấy cây nho đã trơ trụi, lộ ra cành khô khốc đến tội nghiệp. Cô chỉ biết thờ dài một tiếng, ngồi xồm xuống, chán nản nhặt từng chiếc lá lên.

- Cỏ phân cũng đã cho con. Con còn có chuyện gì sao?

- Ba!-Lucy ngược nhìn ông Thái Thịnh, cười nói-Sau này, con không còn chỗ đi nữa, ba mẹ nhất định phải cho con một chỗ ở vườn nho này. Đi hái nho cũng được.

- Cho con đi hái nho để con sâu như con ăn hết vườn nho à?

Lucy đứng bật dậy, nghiêng đầu bướng bỉnh nói.

- Bụng con không lớn như vậy! Và lại ba mẹ cũng không vì một vườn nho mà keo kiệt với con chứ?

Trước lời nói ngang ngược của con gái, Thái Thịnh chỉ biết lắc đầu, thờ dài.

Ngay lúc đó, từ xa vang lên tiếng gọi.

- Ông chủ, cô chủ! Bà chủ gọi hai người vào ăn cơm.

Lucy dẫn đầu đi vào trong, ông Thái Thịnh đi ngay phía sau. Nhìn thấy bóng dáng con gái có chút buồn phiền, Thái Thịnh không nhẫn được cất giọng.

- Chuyện của con với Vĩnh Huy, giải quyết thế nào?

Nghe đến câu hỏi của ông Thái Thịnh, bước chân Lucy chậm lại, hồi lâu mới cất giọng.

- Thứ ba tuần sau, ra tòa ly hôn-Trên đôi mắt Lucy thoáng lên một tia buồn rầu. Ly hôn... cô không muốn. Nhưng cô còn cách nào sao? Ly hôn chính là sự giả thoát cho cả cô và Huy. Chính vì sự bông bột của tuổi trẻ, chỉ vì một tờ giấy đăng kí kết hôn, mà giờ đây cả hai đều bị trói buộc.

- Ba tin tưởng ở quyết định của con. “Ánh sáng” của ba!-Ông Thái Thịnh vỗ vỗ lên vai cô, cất bước đi vào nhà.

Lucy nhìn theo bóng của ba, trong đầu chợt hiện lên một nụ cười.

Cô chính là “ánh sáng”, tên cô “Hikari” do mẹ đặt mang nghĩa là ánh sáng, tên “Lucy” do ba đặt cũng mang nghĩa là ánh sáng. Với cả hai người họ, cô chính là đứa con mà thượng đế ban tặng, với nụ cười luôn làm người khác vui vẻ. Ba mẹ nói, Hime là bóng đêm, còn cô là ánh sáng. Hai nửa hoàn hảo của nhau, tuy đối lập, nhưng không thể tách rời.

Bóng đêm của Hime vẫn luôn kiêu hãnh như vậy. Còn ánh sáng huy hoàng của cô, bây giờ... còn sao?

Cô ngửa cổ nhìn trời, nhìn về vườn nho xanh rộng bát ngát. Cô ước mình có thể có cuộc sống như ba mẹ hiện tại, chạy đến một nơi không ai biết, mua một khu vườn, một ngôi nhà, ngày ngày vui thú điền viên.

Thái Thịnh-Yumi, hai con người này đã bỏ lại cuộc sống của ông bà chủ lớn, rũ nhau đi làm người thường. Có chút vô tâm khi để lại sự nghiệp khổng lồ cho ông Takishima cùng Hime gánh vác.

Mấy năm trước, nghe tin ba mẹ bị mất tích sau chuyến bay, Lucy chỉ thử vận may gửi một tin nhắn trong thư của ông Thái Thịnh, nói cô là Pie. Ai lại ngờ được, hai người kia lại trả lời tin nhắn của cô. Thế là Lucy biết được bí mật của ba mẹ, hai người họ cũng biết cô không bị mất tích.

Lucy kể rõ đầu đuôi sự việc bị Hime hãm hại. Hai người kia ban đầu nghe thấy kinh sợ, họ không ngờ Hime có thể tàn nhẫn đến vậy, nhẫn tâm đâm một nhát vào người chị song sinh của mình, lại còn ngang nhiên trở về nói rằng chị gái đột nhiên mất tích không rõ.

Lúc đó, ba mẹ định trở về, dạy dỗ lại cô con gái có ác tâm kia. Nhưng Lucy đã kịp thời ngăn cản, cô nói muốn tự mình dạy dỗ Hime. Thái Thịnh-Yumi hết mực đứng về phía cô. Như việc ký chuyển nhượng cổ phần của Trường Thịnh ngày hôm qua, cũng đủ biết hai người họ ủng hộ cô đến mức nào.

Lúc trước, cô lấy danh nghĩa tập đoàn do mình điều hành, đứng ra cứu Hime số nợ hơn một ngàn tỷ, cô lấy được từ Hime 22% cổ phần. Cộng với số cổ phần của cô, cổ phần của ông Thái Thịnh vừa chuyển nhượng. Tập hợp lại, trong tay cô hiện đang là cổ đông lớn nhất của Trường Thịnh. Thời gian để đá Hime từ trên cao xuống, không còn xa nữa.

.....

Thứ hai..

Trước ly hôn một ngày, Lucy bay về nước, trở về căn hộ của mình.

Cô từ hành lang kéo vali đi đến, từ xa đã nhìn thấy Huy đứng ngay trước cửa nhà, ánh mắt cậu ta nhìn về hướng này, chắc cũng đã nhìn thấy cô.

Mặt Lucy không có biến hóa gì, vẫn điềm tĩnh, ngang nhiên kéo vali, giẫm giày cao gót đi đến. Đối mặt với Huy là chuyện sớm muộn, không phải hôm nay thì cũng là ngày mai.

- Chào giám đốc, anh có chuyện tìm tôi sao?-Lucy nhẹ nhàng nói, trên môi nở nụ cười tiêu chuẩn.

- Diệu Anh! Em..

Lucy vừa lấy chìa khóa tra vào cửa, vừa cất lời.

- Có chuyện gì, vào nhà rồi nói.

Lucy kéo vali đi vào trong.

Huy vừa nãy nhìn thấy Lucy, trong lòng cảm thấy vui mừng. Cậu tìm cô gần một tuần rồi. Cậu bị ảnh hưởng tâm lý từ sáu năm trước, hình thành một nỗi

sợ. Cậu sợ cô sẽ một đi không trở lại, nên trong lòng cậu bấn loạn, đến cả công việc cũng không xử lý tốt, ăn uống cũng mặc kệ.

Nay cô trở về rồi. Nhưng thái độ rất đổi điềm tĩnh của cô lại khiến cậu cảm giác không an toàn. Ngày mai hai người ra tòa ly hôn, hôm nay cô lại bình tĩnh như vậy đối mặt với cậu. Tâm tư của cô từ bao giờ đã trở nên khó đoán như vậy?

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hôn Nhân Ngắn Ngủi (2):

Lucy rót một cốc nước, đặt trước mặt Huy, cô thông thả ngồi xuống ghế.

- Sao không nói gì? Chẳng phải anh có chuyện muốn nói sao?

Huy vẫn im lặng, nhìn Lucy không chớp mắt. Người con gái ngồi trước mặt cậu đây thực sự là Pie sao? Trong trí nhớ của cậu, Pie là cô gái rất dễ xấu hổ, còn thường giả vờ hắt mặt lên để tỏ ra mình chẳng bị sao cả. Những lúc đó, lời nói của cô rất rối loạn, cuối cùng cái không được nữa thì sẽ dùng bạo lực áp chế đối phương. Cô gái với vẻ mặt điềm tĩnh, giọng nói rất đổi tự nhiên ngồi trước mặt cậu, có điểm nào giống Pie đây?

Hồi lâu Huy mới thốt lên được một câu.

- Pie!

Không để Huy kịp nói lời tiếp theo, Lucy đã cướp lời.

- Pie nào ở đây? Anh thấy tôi có điểm nào giống Pie sao? Vẫn nên gọi tôi là Lê Diệu Anh đi-Trên môi Lucy hiện lên ý như cười như không, thật làm cho người khác khó mà đoán được.

- Lê Diệu Anh!-Huy từ trong túi lấy ra một tờ giấy nhàu nát, đặt lên bàn, dùng tay đập một cái rỗ to lên mặt bàn gỗ. Ánh mắt cậu đối diện với ánh mắt Lucy, chứa đựng một nỗi tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói-Em giải thích rõ ràng cho anh!

Giải thích rõ ràng? Lucy nhìn Huy, chằm chằm nhìn xuống tờ giấy nằm trên bàn, gương mặt trước sau vẫn không hề biến đổi. Cô biết Huy cũng nhận được giấy báo của tòa giống cô, nhưng muốn cô giải thích là giải thích cái gì? Giải thích lý do ly hôn? Giải thích vì sao cô lại từ Pie biến thành Lucy? Hay cậu ta đến đây tìm cô phân chia tài sản hả?

Lucy vừa mới ngồi máy bay hơn mười giờ từ Pháp trở về, cơ thể có chút mệt mỏi, thật sự không muốn nghĩ nhiều nữa, trực tiếp hỏi thẳng.

- Xin hỏi, chữ nghĩa trong đây đã rõ ràng như vậy, anh muốn tôi giải thích chuyện gì?

- Diệu Anh, em...

- Khoan đã!-Lucy từ trên ghế đứng lên, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn xuống-Anh có thể nói cho tôi biết, anh nhận ra tôi là Pie dựa vào đâu?

- Em có biết sau gáy em có một nốt ruồi son không?

Lucy hơi bị giật mình. Sau gáy cô có nốt ruồi son? Vị trí này cô làm sao mà biết chứ?

- Chỉ vì một nốt ruồi son?-Miệng Lucy mang theo ý cười, lại hỏi-Anh có thể đưa ra lý do nào thuyết phục hơn chút không?

Huy lặng lẽ đứng lên, đi về phía Lucy, nắm lấy tay cô. Lucy bị hành động đó, ban đầu có chút giật lùi lại. Nhưng để cô kịp hiểu ra thì ngón tay cô đã đặt trên điện thoại của Huy. Màn hình báo mở khóa thành công.

- Chính là dấu vân tay!-Huy đưa điện thoại của mình trước mặt Lucy, khẳng định chắc chắn.

Điện thoại của cậu, lưu hai dấu vân tay, của cậu và của Pie. Ngoài cậu ra, người có thể mở khóa vân tay thành công, chỉ có Pie. Vân tay Lucy mở được, bằng chứng này quả thật không thể chối cãi.

Lúc trước, Huy nghi ngờ Lucy vì thấy cô có những hành động rất giống Pie. Sau thời gian làm việc chung, cậu càng tin cảm giác của mình là đúng. Nhưng cậu không có bằng chứng xác minh Lucy là Pie. Để khẳng định Lucy là Pie, trừ việc lấy tóc của cô cùng Hime đi xét nghiệm ADN thì chẳng còn biện pháp nào khác. Muốn tiếp cận Hime, e là khó hơn lên trời. Cậu đã sớm từ bỏ ý nghĩ này.

Đêm đó, Lucy đến nhà cậu bàn công việc. Lúc sau cô vì buồn ngủ nên đã ngủ mất. Cậu bất giác nhớ đến dấu vân tay trên điện thoại nên đã thử. Kết

quả, đúng như cảm giác của cậu, Lucy chính là Pie!

Bàn tay Lucy trở nên cứng nhắc, nắm rồi buông. Cô nhìn Huy, cố tỏ ra bình tĩnh, cười nói.

- Anh không nhắc tôi cũng quên là từng làm chuyện ngu ngốc này. Nếu đã biết tôi là Pie, tại sao anh không vạch trần mà lại còn diễn cùng tôi?

- Anh muốn xem, em ruốt cuộc muốn giờ trò gì? Nhưng anh không ngờ em lừa anh ký vào đơn ly hôn.

Lucy nhếch khóe môi, lộ ra ý cười.

- Cái này... phải nói là tôi thông minh hay nói là anh ngốc đây?

Lời vừa dứt, Lucy đã thấy Huy lao tới, đẩy người cô áp vào tường, hai tay cậu ta chống lên tường, khóa người cô ở bên trong, mặt cậu ta phùng phùng đỏ.

- Lê Diệu Anh! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em-Hơi thở nóng ẩm từ Huy phả lên mặt Lucy.

- Ý anh là... từ này đến giờ tôi không nghiêm túc? Có sao? Tôi vẫn rất nghiêm túc mà!-Mặt Lucy vẫn điềm nhiên như không, ánh mắt đối diện trực tiếp với Huy không né tránh.

- Em!-Huy gặng lên một tiếng. Cô gái này, từ bao giờ đã luyện tập đến trình độ nói câu nào cũng khiến người khác nổi giận? Huy biết mình cứ tiếp tục bị cô khiêu khích đến mất bình tĩnh, chỉ là trúng kế của cô mà thôi. Cậu đề nén tức giận xuống, ánh mắt hạ hỏa nhìn cô-Sáu năm nay, em đã đi đâu? Tại sao lại biến thành một người khác thế này?

Lucy bị lời nói rất nhẹ nhàng, quan tâm của Huy làm cho có chút khó thở. Cậu ta quả nhiên là nắm rõ điểm yếu của cô, chỉ cần cậu ta trở nên ôn nhu với cô, tim cô sẽ không thể chống đỡ nổi.

Lucy tự lẩm bẩm trong đầu “Bình tĩnh, bình tĩnh, mày chẳng phải đã chuẩn bị tốt tình huống này rồi sao?”

- Đương nhiên là đi theo người yêu của tôi rồi!

Lucy quan sát thấy Huy trở nên bất động trong giây lát, như kiểu không tin. Cô không đợi phản ứng tiếp theo của cậu ta, đã cười nói bồi thêm.

- Sáu năm trước, tình cảm của tôi với anh chỉ là ngộ nhận. Nên sớm kết thúc từ lâu. Thật ra tôi đã tìm được người mình yêu thật sự. Để anh đợi tôi tới sáu năm, thật xin lỗi ~~Lucy dùng thanh điệu ngọt ngào, kéo dài câu “Xin lỗi” nghe như đang giễu cợt người ta vậy.

- Ngộ nhận?-Huy nhủ mảy, ánh mắt xoáy sâu nhìn Lucy, từ chữ nói ra như muốn ăn tươi nuốt sống cô-Ý của em là em chưa từng yêu anh?

- Anh nghĩ sao?

Huy im lặng không muốn thừa nhận, cứ như thể đối diện với gương mặt bình thản của Lucy.

Bàn tay Lucy giấu sau vạt áo đã nắm chặt đến nỗi móng tay bấm vào da thịt. Cô vẫn cố nở nụ cười, nhớ lại mấy đoạn thoại mình đã chuẩn bị.

- Phải rồi! Anh có biết hôn nhân đời thứ năm của dòng họ Takishima gì đó thật ra chỉ là một trò lừa bịp? Là mẹ Yumi của tôi và cô Mika là chị em tốt, qua lại không ít. Năm đó, ông ngoại nhìn thấy anh vừa mất, liền nghĩ ra cái trò này. Nói đúng hơn, anh và tôi vốn dĩ không có hôn ước. Chúng ta cũng chẳng phải hữu duyên gì cả! Cho nên nói, tình yêu không có, duyên cũng không, buông tay là tốt nhất.

- Đừng nghĩ nói mấy lời này sẽ lừa được anh.

- Lừa anh?-Lucy cười phẩy, trong lòng sắp không chống đỡ nổi-Tôi lừa anh làm gì?

Bất chợt, tiếng điện thoại của Lucy vang lên. Cô vội vàng hất tay Huy ra, chạy đến bàn lấy ra xem, trên môi cô chợt nở nụ cười. Cứu tinh này quả thật làm việc có hiệu quả, nói mười lăm phút, liền đúng mười lăm phút.

Lúc này vào nhà, cô đã nhanh gửi một tin nhắn cầu cứu đến người thân cận, lưu tên trong điện thoại là “H”, với nội dung “Mười lăm phút sau, đóng giả làm bạn trai tôi, gọi điện đến”. Cô vốn biết Huy không phải người dễ đối phó. Muốn lừa cậu ta, phải xem trí thông minh của cô đến đâu.

Lucy bắt máy, nói một giọng rất nũng nịu.

- Anh yêu, anh gọi vừa đúng lúc nha~ Em đang nói chuyện với người ta... Đứng, đứng! Là chuyện ly hôn. Người ta không tin em có người yêu. Hay là anh nói chuyện với anh ta xác nhận giúp em một câu đi!-Nói rồi, Lucy đưa mắt nhìn về phía Huy, tay chìa điện thoại đưa cho cậu ta.

Huy nhìn Lucy, rồi lại nhìn điện thoại trong tay cô, một lúc sau mới nhận lấy.

Từ đầu đến cuối, Huy nghe máy đều không nói lời nào, chỉ thấy sắc mặt cậu ta càng lúc càng trở nên u ám.

Lucy đứng bên này lo lắng muốn chết. Cô sợ người tên H kia sẽ lộ ra sơ hở gì. Cô sớm đã diễn tập rất nhiều với cậu ta về màn kịch này. Tốt nhất cậu ta

đừng phá hỏng kế hoạch của cô.

Thật ra ban đầu, Lucy muốn nói sự thật với Huy, nói cô cùng Bảo có một đứa con, sống với nhau rất tốt. Sau đó cứ vậy mà ly hôn. Nhưng cô không ngờ được, Bảo lại mang con trai đến tìm Huy, làm mọi kế hoạch của cô phải tính toán lại.

Nếu cô lấy cố cùng Bảo sống tốt. Huy hỏi cô “Tại sao hai người sống tốt, mà gặp nhau Bảo lại không nhận ra cô?”. Đến lúc đó cô phải trả lời thế nào đây?

Người đời có câu “Người tính không bằng trời tính”. Bởi vậy muốn tính toán lừa người, nhất định phải chuẩn bị cho thật hoàn hảo, không để ông trời có thể nhúng tay vào.

Huy cúp điện thoại, nắm chặt điện thoại trong tay, đứng nhìn Lucy một hồi lâu. Cậu ta xoay người đặt điện thoại xuống bàn, chậm rãi nói một câu.

- Mai gặp ở tòa.

Nói rồi, Huy quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Căn nhà yên tĩnh trở lại.

Lucy nghe được tiếng tim mình đập không ngừng trong lồng ngực.

Thành công... Cô đã thành công rồi sao? Ngày mai, sẽ chính thức kết thúc rồi. Cô vì kết quả này mà nên vui mừng hay nên khóc đây?

Lòng ngực... đau quá!

“Em buông tay rồi, anh đi đi. Đi tìm một người con gái khác mang cho anh hạnh phúc. Chúng ta bên nhau chỉ thêm đau khổ mà thôi! Anh xứng đáng có được hạnh phúc. Em không xứng đáng với tình yêu anh dành cho em, càng không xứng đáng với anh. Xin lỗi anh, Vĩnh Huy!”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Một Mình Nhớ Chuyện Xưa:

Ly hôn...

Mọi thủ tục đều được thực hiện nhanh chóng. Cả hai bên đều có luật sư đại diện. Từ đầu đến cuối, đều do luật sư đảm nhiệm. Không hòa giải, không đàm phán, không tranh chấp.

Nếu là người thường, thủ tục này kia chắc phải mất hơn một tháng, nhưng hai người chỉ cần một buổi, đã có thể nhận được quyết định ly hôn.

- Vĩnh Huy! Tôi mong anh có thể bỏ tấm ảnh cũ của tôi trong công ty đi. Dù sao bây giờ chúng ta...

Không để Lucy nói hết câu, Huy đã chen ngang.

- Đã vứt từ hôm qua rồi. Thứ không quan trọng, giữ lại cũng vô ích-Nói rồi Huy đi thẳng một đường ra ngoài, không quay lại nhìn Lucy dù chỉ một khắc.

Lucy đứng chờ người ở đó, nhìn theo bóng người cao lớn trước mặt, tận đến khi khuất bóng. Cô chống đỡ dựa lên tường, cảm giác lồng ngực bị bóp nghẹt đến không thở được, khóe mắt mờ đi, cay nóng.

Lời của Huy, cô hiểu, đương nhiên hiểu! Cô đối với cậu ấy, một khi đã không còn quan trọng, sẽ bị vứt đi, giống như mấy tấm ảnh đó.

Khang Vĩnh Huy, muốn có bao nhiêu âm áp sẽ có vạn lần âm áp, muốn có bao nhiêu tuyệt tình sẽ nhận lại vạn lần tuyệt tình.

Kết thúc thật rồi...

Đã từng là người yêu, nắm tay dắt nhau đi qua hơn nửa thành phố, trong vô số đêm khuya ngồi cạnh nhau ngắm trời đêm, trao nhau thứ đẹp nhất của mình. Đến cuối cùng lại biến thành kết cục này sao?

Phải chăng chúng ta đã vội đặt ra những dự định không thể thực hiện được, chỉ có thể để người khác hoàn thành?

Phải chăng lúc đó, thế giới của chúng ta còn quá nhỏ bé, chỉ nhìn thấy được những điều tốt đẹp của tình yêu?

Chúng ta chẳng phải đã hứa. Sẽ cùng nhau đi hết đoạn đường. Vì sao đến ngã ba đường, em rẽ trái, anh rẽ phải, lại cố chấp không quay đầu nhìn lại?

.....

Đêm hôm đó...

Lucy ở trong phòng thu dọn mấy đồ cũ. Kế hoạch nếu không có sai sót gì, tháng sau cô sẽ rời xa nơi này, vĩnh viễn không trở lại.

Thu dọn cả buổi trời, gom được một thùng tài liệu.

Cô lại mở tủ quần áo, lấy mấy bộ không mặc, đặt thêm vào.

Bất chợt, tầm mắt vừa nhìn thấy chiếc áo sơ mi nam, động tác của Lucy bị khựng lại.

Là đêm hôm đó sau khi cô với Huy trải qua cùng nhau, áo quần của cô bị cậu ta làm cho không ra hình dạng, cúc áo bị rơi gần hết, không thể mặc được nữa. Bất đắc dĩ cô phải mượn tạm một cái áo sơ mi của Huy để mặc vào, trở về phòng. Lúc rời khỏi khách sạn, cô đã tùy tiện nhét vào vali, vốn đã quên sự tồn tại của nó.

Lucy hai tay cầm chiếc áo sơ mi, bất giác nhìn vật nhớ người, cô ôm chiếc áo vào trong lòng. Cô vẫn có thể ngửi thấy mùi nước xả vải quen thuộc, thoang thoảng mùi nước hoa của nam. Mùi nước hoa chiết xuất từ táo xanh rất đặc biệt. Phải... với cô, mùi nước hoa này rất đặc biệt.

“- Huy! Loại nước hoa này có mùi táo xanh phải không?

- Phải đó! Pie... mũi của em đến con Bo (chó) nhà bên cũng phải chịu thua đấy!

- Ý anh là gì hả???

Huy thấy Pie bị chọc cho xù lông, thích thú cười. Cậu nhích lại gần Pie, đưa tay ôm lấy eo cô, tựa đầu mình lên vai cô, hỏi.

- Em có hứng thú với nước hoa từ bao giờ vậy?

- Không! Tôi chỉ thấy mùi hương này rất đặc biệt. Tôi rất thích. Ngửi thấy mùi này cảm giác có trái táo ở trước mặt, muốn cắn một cái!

Huy đột nhiên giắt lấy chai nước hoa từ tay cô, xịt lên cằm cô mấy cái, sau đó đưa mặt về phía cô, rất tự nhiên nói.

- Trên người anh có mùi táo xanh này, em có muốn ăn anh không?

- Đề tiện! Tránh xa tôi ra!!!”

Lucy nhớ lại quá khứ, bất giác bật cười.

Cô của lúc đó, chỉ cần Huy trêu chọc không quá hai câu, liền mặt đỏ tía tai, động chân động tay cho cậu ta một trận. Dù Huy luôn làm cô nổi điên, nhưng trong lòng cô lại thấy ấm áp vô cùng. Cô nói thích mùi nước hoa có mùi táo xanh, nên Huy chỉ dùng một loại này, chưa hề thay đổi. Huy của lúc đó, chỉ cần cô thích sẽ chiều theo cô một cách vô điều kiện. Cả hai người khi đó, chỉ cần là đối phương, đều sẽ tự nhiên cảm thấy hạnh phúc.

Thời gian trôi qua, Huy vẫn ở đó đợi cô. Là do cô nhả tâm đắm cho cậu ta một nhát, tuyệt tình rẽ sang hướng khác. Cô đi rồi, Huy không còn ai để chờ đợi, cậu sẽ tìm một hướng đi cho mình. Cô với Huy bây giờ có lẽ chỉ còn là vết thương đã từng tồn tại...

Là vết thương thôi sao?

Không! Là một thói quen, là một loại virus nằm lâu ngày trong cơ thể không dễ dàng biến mất.

.....

Huy từ sau khi ra khỏi tòa, lái xe hơn tám tiếng liền trở về căn nhà có hàng rào gỗ trắng.

Căn nhà này, vẫn luôn tĩnh lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu ngoài vườn, tiếng gió rít qua khe cửa.

Bầu trời dần tối xuống. Huy ở trong phòng đã hơn hai tiếng đồng hồ không thấy động tĩnh. Bà giúp việc có lên gọi cậu dùng bữa tối, cũng không nghe thấy tiếng trả lời. Vì quá quen với tính cách quái lạ của Huy, nên bà giúp việc cũng không có ý làm phiền.

Căn phòng tối, ánh đèn led mờ mờ, gió thổi tấm rèm cửa tung bay, không một bóng người.

Huy ngồi dựa người vào bờ tường lạnh, nhắm mắt, bất động. Sân thượng hôm nay gió lớn, thổi tới những chiếc lá từ dưới vườn, mang theo mùi hương cây cỏ tươi mát. Cậu dùng mũi thưởng thức dư vị của gió, từng đợt, từng đợt gió thổi vào người, lạnh lẽo.

Không gian của Huy như thực như ảo, chìm vào một khoảng vô định.

Bất giác cậu nhớ đến một số chuyện đã từng rất vui về...

“- Khang Vĩnh Huy! Anh có muốn đến vùng đất phép thuật không? Tôi là thiên thần, tôi sẽ dẫn anh đi!

Huy nằm gối đầu lên hai tay, nhìn về phía Pie đang chia tay với mình, khẽ nhếch môi.

- Đợi anh sống thêm tám mươi năm nữa! Lúc đó sẽ đi cùng em.

- Tôi không đợi! Anh không đi, tôi sẽ đi một mình-Pie hất mặt, làm bộ dang tay bay lên trời.

Huy trước sau vẫn nằm im lặng quan sát cô, trên môi nở nụ cười.

- Bầu trời hôm nay đẹp lắm, em còn không nằm xuống đây, đứng đó hát tuông làm gì?

Pie bấu môi, ngẩng cổ nhìn trời, rồi ra vẻ nhàm chán đặt người nằm xuống cạnh Huy.

- Sao Kim Ngưu của tôi ở bên này!-Pie đưa tay chỉ lên, cất giọng hỏi-Còn anh?

- Anh không rành về cung hoàng đạo. Em xem giúp đi!

- Tháng bảy...-Pie lăm băm tính, đưa tay chỉ lên-Là sao Cự Giải, ở kia!

- Ở đâu?-Huy nhích lại gần Pie, giả vờ tập trung theo hướng tay của cô.

- Đây nè! Nhìn theo tay của tôi. Thấy chưa?-Pie vẫn tận tình đưa tay chỉ lên trời.

Không nghe Huy nói năng gì, Pie cảm thấy có chút khản trương, liền quay đầu nhìn lại, vừa lúc mặt đối mặt với Huy.

Không chờ cô kịp phản ứng, cậu ta đã hôn xuống môi cô, phớt qua vòn vẹn hai giây. Sau đó nằm trở về, im lặng nhắm mắt. Mặc cho Pie bên này mặt đỏ muốn bùng nổ, liên tục gầm gừ.”

Những ký ức tốt đẹp vẫn ở mãi trong tiềm thức. Muốn một ngày mà quên? E là chuyện không thể. Huống hồ, Huy lại không muốn quên đi.

Trời tự bao giờ mưa rơi xối xả. Toàn thân Huy thấm đẫm nước mưa, cậu từ từ mở mắt nhìn bầu trời đen, không có cảm xúc gì đặc biệt, chỉ ngồi ở đó mặc cho từng hạt mưa trượt xuống thân, thấm vào da thịt. Hàng lông mi nặng trĩu, nhỏ xuống một giọt nước ấm nóng từ trong khóe mắt, hòa cùng hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống.

“- Cho hỏi anh là Khang Vĩnh Huy sao? Tôi là người yêu của Lucy. Tôi có chuyện muốn nói với anh. Lucy chắc cũng đã nói với anh về việc ly hôn. Tôi cũng nghe Lucy nói, trước đây anh cùng Lucy từng yêu nhau, từng đi đăng ký kết hôn. Nhưng bây giờ người cô ấy yêu là tôi, chúng tôi cũng có với nhau một đứa con trai, năm nay cũng gần năm tuổi, đứa bé này sắp phải làm giấy tờ để đăng ký nhập học. Tôi và cô ấy hy vọng anh có thể tác hợp cho gia đình nhỏ của chúng tôi. Hy vọng anh có thể nhanh chóng làm thủ tục ly hôn!”

Nhớ lại cuộc điện thoại từ người mà Lucy gọi là “Anh yêu” kia, Huy cười khẩy. Yêu nhau? Có con trai? Tác hợp? Muốn làm, cậu vẫn sẽ làm cho cô.

Còn cậu? Ai sẽ giúp cậu buông bỏ khoảng thời gian sáu năm chờ đợi đây? Ai sẽ giúp cậu vứt bỏ tình yêu này xuống đây?

Cuộc đời cậu cho đến giờ, thất bại nhất vẫn là tình yêu.

Ban đầu, vì yêu thích cô bé tên Hoàng Thiên Ý, vô thức kiếm tìm không man mối. Lúc sau, lại yêu lầm cô gái tên Lâm Thực Hân, vì cô ta lừa cậu, cô ta nói trước đây cô ta tên Hoàng Thiên Ý, hóa ra chỉ là một trò đùa, bọn chúng đọc được nhật ký của cậu, đem tình đầu của cậu ra đùa một trận. Vẫn tưởng tình yêu với Pie là trọn đời trọn kiếp, hóa ra chỉ có mình cậu vẫn ảo tưởng theo đuổi sáu năm.

Hơn nửa giờ trôi qua, Huy vẫn ngồi dưới mưa, mắt nhìn về phía trời xa xăm.

Bất chợt, mưa trên đầu cậu không rơi xuống nữa, có giọng nói phát ra từ phía sau, trầm thấp.

- Khang Huy!

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đi tìm hạnh phúc mới.

Huy ngược mắt nhìn lên, thấy Hạ Vy đang đứng che dù phía trên.

Ánh mắt hai người chạm nhau hồi lâu, không ai nói với ai một lời. Huy đứng dậy, bước từng bước vào nhà.

Hạ Vy cũng chạy vào theo sau đó. Cô thấy Huy hôm nay thật lạ, cứ như bị bắt mất hồn.

Từ một tiếng trước, cô đứng ở tầng ba bên kia nhà, đã thấy Huy ngồi trên sân thượng, ngồi một tư thế, không hề di chuyển. Đến khi trời đổ mưa, cậu ta vẫn cứ ngồi ở đó. Cô lo lắng, vội vàng chạy sang xem thế nào. Quả nhiên Huy hôm nay có vấn đề.

Có vấn đề? Trong trí nhớ của Hạ Vy, Huy chỉ thất thần có một lần, lần đó có liên quan đến Pie. Hôm nay cũng là chuyện về Pie sao?

Đang bận ngồi suy diễn này kia, Hạ Vy chợt thấy Huy từ trên phòng đi xuống. Cậu ta đã thay một bộ đồ khác, tóc vẫn còn ướt. Cậu ta đi thẳng một mạch xuống nhà bếp, ngồi xuống, ăn cơm. Dáng vẻ như robot được lập trình sẵn.

Hạ Vy đứng sau bức tường lén nhìn, cô thấy Huy như vậy rất dọa người, sợ một chút sợ ý sẽ làm cậu ta nổi giận.

Đột nhiên, Huy đưa ánh mắt nhìn về phía Hạ Vy, cất giọng.

- Lại đây ngồi!

Hạ Vy bước đến, kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt lén nhìn về phía Huy, thăm dò.

- Anh có chuyện gì sao?

Huy bỏ qua câu hỏi của Hạ Vy, trực tiếp đưa ra vấn đề chính của mình.

- Công chúa, em có đối tượng kết hôn chưa?

Hạ Vy ngơ ngác lắc đầu.

Huy tập trung gấp thức ăn cho vào miệng, mắt không nhìn về phía Hạ Vy, nhưng trong tầm mắt cậu vẫn thấy được cái lắc đầu của cô. Cậu nhìn lên, vẻ mặt nghiêm túc đối diện với Hạ Vy.

- Kết hôn với anh thì thế nào?

Hạ Vy nghe xong, miệng vẽ hình chữ O to tướng. Cô không nghĩ Huy có thể nói lời này với cô. Thực ra cô đã đắn đo suy nghĩ hơn một tuần, cô phải gặp Huy, phải đưa ra vấn đề của mình, thời gian đâu còn nhiều để cô do dự nữa! Cô biết mình đề nghị chuyện liên hôn, thất vọng nhiều hơn hy vọng, nhưng cô phải thử. Không ngờ tới, lời cô còn chưa nói, Huy đã nói ra trước.

- Anh đang đùa với em phải không?- Hạ Vy cố nặn ra nụ cười, hỏi lại.

- Nghiêm túc!-Huy cũng mỉm cười, nhìn Hạ Vy rất ôn nhu.

- Vậy... anh là đang cầu hôn em sao?-Hạ Vy nghiêng đầu, bộ dáng nghịch ngợm.

- Em nghĩ sao?-Huy cầm cốc nước, uống một ngụm, kết thúc bữa tối. Cậu kéo ghế đứng dậy, đi ra khỏi nhà bếp.

Hạ Vy không hiểu Huy đi đâu, chỉ thuận tiện đi theo cùng.

Huy đi vào phòng, tháo mấy bức hình của Pie xuống, đặt ngay ngắn vào thùng, đóng gói lại, ôm sang phòng khác.

Phòng này chứa rất nhiều thùng giấy đủ kích thước. Huy ôm thùng đặt xuống nền, rồi lại bắt chợt đứng thất thần.

Hạ Vy vẫn đi theo sau Huy, quan sát những hành động kỳ lạ của cậu. Đến khi cô nhìn thấy bộ dáng yên tĩnh của Huy, cô mới tiến tới, cất giọng.

- Có phải... anh gặp Pie rồi không?

Huy đột nhiên quay sang nhìn Hạ Vy, vẫn trực tiếp bỏ qua câu hỏi của cô.

- Hạ Từ Vy! Anh chính thức cầu hôn em. Làm vợ anh được không?

- Khang Huy!!! –Hạ Vy lớn tiếng phá tan cái không khí tốt đẹp, cau mày nhìn Huy-Anh nghiêm túc trả lời cho em. Anh gặp Pie rồi phải không?

Huy nở nụ cười nhàn nhạt, dựa người vào khung cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

- Gặp thì sao? Chưa gặp thì sao? Chẳng phải cũng giống nhau?

Hạ Vy đứng chết trân ở đó, nhìn bóng lưng của Huy, cảm nhận sự cô độc không nói nên lời. Câu nói của Huy không giống một câu trả lời, nhưng đáp án cô cũng đã đoán được. Huy đã gặp lại Pie!

Năm đó, để bảo toàn tính mạng cho Pie, cô đã không liên lạc với Huy hay với Minh Anh, người thân khác của Pie, cô lại không biết. Nên cô đánh liều, tìm kiếm trong điện thoại của Pie một vài số quen, gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng cô cũng tìm được người có thể tin tưởng giao phó. Cậu ta tên Huỳnh Bảo Bảo, một người luôn yêu thích Pie, giao Pie cho người đó chắc chắn không có chuyện gì.

Cô cho người theo dõi tình hình của Pie suốt một năm trời. Kết quả báo về vẫn luôn rất tốt, chấn thương của Pie hồi phục nhanh chóng, chỉ có trí nhớ là bị mất. Mất trí nhớ cũng xem như là chuyện tốt. Cô còn nghe nói, Pie sinh được một đứa bé trai, gia đình hạnh phúc vui vẻ. Lúc đó cô nghĩ, mình quyết định hoàn toàn đúng!

Nhưng hiện tại... cô nhìn thấy Huy như vậy, lại cảm thấy, lẽ nào quyết định năm đó của cô là rồi sai sao?

Huy yêu Pie đến như vậy. Cô sắp xếp cho Pie một hạnh phúc khác, thì chắc chắn sẽ mang cho Huy tổn thương.

Không! Cô lúc đó đã làm hết khả năng. Mạng của Pie không nhờ cô đem về, không nhờ máu của cô, sợ rằng đã chết từ lúc đó rồi. Cục diện của hôm nay là do một tay ông trời sắp đặt. Cô chỉ thuận tiện giúp sức.

Hiện tại, bản thân cô còn lo chưa xong, làm sao lo hết cho người khác đây? Cô cũng có nỗi khổ riêng, ai sẽ hiểu cho cô đây?

Hạ Vy cất bước đi đến bên cạnh Huy, cùng đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài, chậm rãi cất giọng.

- Em hỏi anh một câu... -Hạ Vy ngưng một lúc, mím mím môi, hít một hơi thật sâu, nói nhanh-Anh có yêu em không?

Huy vẫn đứng như tượng, không có phản ứng, thật lâu sau mới trả lời câu hỏi của cô.

- Sẽ yêu!

Sẽ yêu? Cô vốn không tin vào những lời nói không chắc chắn.

Nếu Huy trả lời là “yêu”, cô ngay lập tức cho rằng cậu quá dối trá, điên cuồng yêu một người, làm sao có thể dễ dàng đi yêu một người khác.

Nếu Huy trả lời là “Không”, sẽ khiến lòng cô không đánh cũng tự đau.

Cho nên, một chữ “Nếu” là vừa cho cô hy vọng, vừa cho cô an ủi.

Cô không biết, Huy cũng là đang tự thuyết phục chính mình, rằng cậu sẽ yêu... một ngày nào đó, cậu sẽ quên được tình yêu dành cho Pie, sẽ chấp nhận Hạ Vy trong tim mình. Sẽ yêu... có ngày đó sao?

- Không yêu? Tại sao lại muốn kết hôn với em?

- Vì mục đích mà chúng ta hướng đến.

Hạ Vy nghe đến đó liền hiểu ra. Hóa ra Huy đã sớm biết tình hình của cô. Cô cũng hiểu rõ tình hình của cậu ta. Tổng Tiêu Kỳ từ hôn, chi nhánh của C.A ở Trung Quốc đi vào bế tắc, ai ngoài cô có thể cứu Huy được đây?

- Vậy... Khi nào chúng ta tổ chức hôn lễ?- Hạ Vy quay sang nhìn Huy, mặt cười như không cười.

Huy thờ dài, khẽ thì thào.

- Tuần sau đi.

.....

Trong căn phòng tối, ánh đèn ngủ mờ mờ trên đầu giường.

Hạ Du quay sang nhìn nhóc con đang ngủ say, lại nhớ đến cuộc gọi từ số lạ. Giọng một người nữ, tự xưng là Pie. Ban đầu, cô nghĩ là lừa gạt, nên không tin tưởng cho lắm. Người đó nói muốn gặp mặt để tùy cô xác nhận thân phận. Cô đồng ý.

Người cô gặp, là một cô gái trẻ, đáng người cao gầy, gương mặt có nét giống Pie, giọng nói lại càng giống hơn.

Sau một hồi truy hỏi, những chuyện bí mật giữa cô và Pie người đó đều nói được, ngay cả lời thề độc trong bệnh viện năm đó, người đó có thể nói một cách chính xác. Cô không tin vào mắt mình, người trước mặt cô thực sự là Pie!

Pie nói rất ngắn gọn, muốn cô làm giúp Pie một chuyện. Cụ thể là chuyện gì thì Pie vẫn chưa nói. Nhưng cô cũng đoán được chút ít, chuyện này có liên quan đến nhóc con.

Không ngoài dự đoán, Pie là muốn đưa nhóc con đi.

Hạ Du có lần gợi ý cho nhóc con về chuyện của Pie, nói khéo với nó rằng Pie là mẹ nó. Cô vốn nghĩ, một đứa trẻ lớn lên không được mẹ chăm sóc, thái độ với mẹ nó sẽ luôn là thờ ơ, lạnh nhạt. Nhưng không ngờ, nhóc con này, mọi chuyện có vẻ thông hiểu hơn cả cô. Thậm chí còn hỏi “Dì Hạ! Khi nào chúng ta đi gặp ba mẹ ruột của con?”.

Ba mẹ ruột?

Hỏi ra mới biết, từ hôm cô cùng Bảo nói chuyện trên bàn ăn, nhóc con thông minh này đã biết Bảo không phải là ba ruột của nó.

Mọi chuyện coi như sắp xếp ổn thỏa. Chỉ chờ thời gian thích hợp, diễn một màn kịch, đem nhóc con rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Trả thù hay giúp đỡ?

Hôm nay Trường Thịnh có cuộc họp cổ đông. Tình hình tập đoàn mấy tháng gần đây luôn làm Hime ăn ngủ không yên. Cô nghe thông tin, các cổ đông gần đây bán lại cổ phần cho một doanh nghiệp. Nếu doanh nghiệp kia thu mua tất cả các cổ phần, e rằng Trường Thịnh sẽ phải đổi chủ. Cụ thể tình hình xoay chuyển thế nào, phải xem ngày hôm nay.

Mười giờ sáng...

Phòng họp đã được chuẩn bị. Mọi người ổn định chỗ ngồi. Hime từ ngoài bước vào, thân mặc một bộ đầm hiệu Dior màu trắng, thiết kế đơn giản, tóc thắt gọn kiểu cách. Hime ngồi xuống ghế, cạnh bên là người thư ký của cô.

- Mọi người có mặt đủ rồi chứ? - Người thư ký nói rõ ràng. Quan sát thấy số lượng người đứng như trong danh sách, cô ta lại từ tốn cất giọng - Chúng ta bắt đầu cuộc họp!

Bỗng...

Cánh cửa phòng mở ra. Một nam, một nữ, nghiêm túc đi vào.

Hime vừa nhìn thấy quen mắt, nhưng không nhớ cậu ta là ai. Còn cô gái đi bên cạnh cậu ta, Hime biết rất rõ, là Mai Hà Miên, nhân viên cũ của công ty, nghỉ việc một cách đột ngột. Sự có mặt của Hà Miên tại cuộc họp này làm Hime cảm giác bất an.

- Xin lỗi mọi người! Chúng tôi đến trễ. Tôi là người đại diện tập đoàn Sky - Cậu ta ngồi vào ghế, gương mặt có phần tự tin kiêu ngạo, môi ý cười, nhìn thẳng về phía Hime, cất giọng - Chào chủ tịch!

Hime quay mặt nhìn về phía trước, ý tứ không tiếp nhận lời chào, nhàn nhạt lên tiếng.

- Chúng ta bắt đầu.

Đầu tiên, cổ phần được công bố. Hiện tại, ông Thái Thịnh cùng Pie vắng mặt, nên 30% cổ phần của ông Thái Thịnh và 15% cổ phần của Pie, đều do Hime thay mặt nắm giữ.

Cổ phần của Hime đáng ra là 25%, nhưng do lúc trước đổi 22% cổ phần lấy tiền đầu tư từ tập đoàn Sky, nên nay chỉ còn lại 3%.

Hime tự tin với 48% cổ phần hiện nắm trong tay, sẽ không có ai vượt qua được.

Những người đến từ tập đoàn Sky, trước sau đều ngồi im lặng lắng nghe diễn biến. Đến khi mọi người đều đưa ra ý kiến của mình, người đại diện của Sky, là người con trai, lên tiếng.

- Các vị cũng đã biết, trước đây chúng tôi có được 22% cổ phần từ Chủ tịch Diệu Minh. Gần đây may mắn lại thu mua được thêm vài cổ phần. Và bây giờ... các vị xem cái này - Cậu ta mở ra bản giấy tờ đẩy ra trước mặt mọi người, giơ tay ra ý mời mọi người xem.

Giấy tờ chuyển nhượng cổ phần từ ông Thái Thịnh đến Lê Diệu Anh, con gái lớn của ông.

Các cổ đông bắt đầu bàn tán xôn xao, họ đều nghe tin ông Thái Thịnh và con gái lớn Lê Diệu Anh, mất tích không rõ. Nay lại xuất hiện tình huống kỳ lạ gì thế này?

- Lê Diệu Anh hiện đang là tổng giám đốc của tập đoàn Sky. Nghĩa là, từ cổ phần 15% của cô Lê Diệu Anh, 30% cổ phần của ông Lê Thái Thịnh và cổ

phần chúng tôi thu mua lại được. Chúng tôi hiện đang có 87% cổ phần của Trường Thịnh. Hôm nay, chúng tôi đại diện cho cô Lê Diệu Anh đến để thông báo với các cổ đông, chính thức tiếp quản tập đoàn Trường Thịnh-Hà Miên đồng đặc thông báo, ánh mắt diêm tĩnh nhìn hết một lượt thái độ của từng người.

- Không thể nào!-Hime đứng bật dậy, hai tay chống xuống bàn, hung hăng nhìn về phía Hà Miên-Lê Diệu Anh? Cô ta ở đâu ra hả?

Người con trai cũng không nhanh không chậm đứng dậy, nhìn về phía Hime.

- Xin hỏi chủ tịch Diệu Minh. Hiện giờ cổ phần của cô là bao nhiêu? Cô chắc rõ hơn ai hết, cổ đông dưới 5% cổ phần, không nên có mặt ở đây.

Hime chợt nhớ đến số cổ phần hiện tại của mình, cô tức nghẹn không nói nên lời. Cô chỉ còn 3% sao? Cô là bị con người kia tính toán. Cô thua rồi, thua thê thảm rồi.

Người thư ký bên cạnh nói nhỏ vào tai Hime nhắc nhở. Hime từ từ ngồi xuống ghế.

Cuộc họp vẫn tiếp tục...

Hime đã không thể nghe được gì nữa. Tâm trí mơ hồ hiện lên về mặt đắc ý của con người kia.

Bất chợt, Hime đứng bật dậy, đi thẳng một đường ra khỏi phòng họp. Người thư ký vội vàng chạy đuổi theo.

Tất cả các tình huống, trước sau đều được truyền đi bằng webcam từ laptop của Hà Miên. Lucy đang theo dõi ở nhà, thấy biểu hiện đặc sắc của Hime, trên môi kéo lên một nụ cười.

“Mọi chuyện theo đúng kế hoạch! Vĩnh Huy, Hime... Giờ là lúc dành cho huynh đây, Minh Anh!”

.....

Hime vừa trở về phòng làm việc, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Cô lập tức nghe máy.

Bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

- Em gái! Món quà chị dành cho em, em thích hay không?

- Lê Diệu Anh! Cô chưa chết sao?-Hime kích động nói lớn, tay cầm điện thoại run rẩy kịch liệt.

- Làm em gái yêu thất vọng rồi~ Chị đây chẳng những không chết, mà còn rất khỏe mạnh. Nếu không, làm sao chuẩn bị món quà hoành tráng như vậy tặng em được?

- Cô!-Hime tức giận nghiến răng-Cô có giỏi ra mặt cho tôi!

- Không cần em nhắc, chị cũng muốn gọi đến nói với em chuyện này. Ngày mai, hẹn em tám giờ sáng. Địa điểm sẽ thông báo sau~ Tạm biệt!

Mỗi lời bên kia nói ra, đều mang giọng điệu khiêu khích. Hime nhận ra giọng nói của Pie, nhưng cách nói chuyện này, lại không giống Pie chút nào.

“Diệu Anh chưa chết? Không thể nào... không thể nào... Rõ ràng đã chết được hơn sáu năm, làm sao có thể trở về được?”-Những suy nghĩ rối tung rồi mù chạy trong đầu. Hime ngồi phịch xuống ghế, tay bần loạn đưa lên miệng cắn cắn. Cô không hiểu, tại sao Pie lại còn sống? Mất nhiều máu như vậy, rơi xuống nơi tăm tối như vậy, làm sao có thể sống được chứ?

Hôm sau...

Bây giờ sáng, tin nhắn từ Pie gửi đến “Quán cà phê Casa, trên đường X”. Hime đã chuẩn bị từ trước, lập tức lên xe, đến điểm hẹn. Đương nhiên cô không đi một mình, đám cận vệ sẽ đi cùng cô, trong vai trò là khách của quán. Hime chưa tính đến việc mình sẽ làm gì tiếp theo, cô chỉ muốn tóm được Pie rồi sẽ tính tiếp.

Đúng tám giờ sáng, Hime đã có mặt ở quán. Cô mặc một bộ đầm suông đơn giản, tóc đuôi ngựa buộc thấp. Dường như cô đã trong tư thế sẵn sàng cho cuộc chiến.

Hime ngồi vào bàn. Lúc sau có nhân viên phục vụ đi đến hỏi cô uống gì. Hime gọi bữa một thức uống, ánh mắt vẫn quan sát xung quanh. Khách buổi sáng không nhiều, đa số vẫn là cận vệ của cô giả trang.

Quá năm phút sau, đồ uống được đem ra. Cô nhân viên phục vụ đặt ly xuống bàn, rồi rời đi. Hime trước sau vẫn không buồn uống ly nước, tâm trạng bất ổn khiến cô không ngừng đưa mắt quan sát.

Bỗng, Pie lại gửi đến tin nhắn “Đi một mình ra khu sau của quán”. Hime xem xong mảy liên nhú lại. Chẳng lẽ, Pie biết mình bị tập kích nên đã đề phòng? Nhưng không sao, dù là khu sau hay khu trước, chỉ cần Pie xuất hiện, cô ta sẽ không thể thoát khỏi tầm lưới này.

Hime vờ nghe lời đi vòng ra khu phía sau. Quán cà phê này thiết kế nhiều loại cây xanh, nên đặc biệt nhìn hơi rậm, khu trước ít cây cỏ hơn khu sau.

Hime đảo mắt quan sát, không thấy một bóng người.

Bỗng, một vật gì đó chụp lên mũi Hime, khiến cô khó thở, ngay lập tức ngất đi.

Từ trên lầu, Lucy ung dung đi xuống, cô nhìn mấy người của mình, nói giọng ra lệnh.

- Đem em gái của tôi đi ra bằng cửa sau. Đám người ở trước, cứ để họ ngủ ngon một giấc đi!

Lucy lấy điện thoại của Hime, gửi đi một tin nhắn “Minh Anh. Ngay bây giờ đến công trường dự án Sky, tòa nhà C, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!”.

Lucy thản nhiên đi ra phía trước quán, ngắm nhìn một lượt.

Hime suy nghĩ đơn giản thế thôi sao? Đám người này thì làm gì được cô? Quán này cô đã mua lại từ lâu, hôm nay đặc biệt thông báo nghỉ, mấy người khách kia thực chất là nhân viên của quán. Hime biết chơi chiêu đóng giả làm khách, tưởng cô không biết chơi lại sao? Ngoài nhân viên của quán, số người còn lại, đương nhiên là người của Hime. Chỉ cần cho bọn họ một chút thuốc, đảm bảo tất cả sẽ ngoan ngoãn nằm ngù từ đây đến chiều.

Ly nước của Hime cũng có thuốc, là do cô ta không uống, nên cô mới phải dùng cách chụp thuốc mê khiến đối phương ngất đi.

Lucy kéo khóa môi, cất bước đi ra cửa, lên xe, đi thẳng đến địa điểm tiếp theo.

.....

Minh Anh vừa trực ở bệnh viện về. Đang định đi tắm rửa ăn sáng, bỗng nhiên nhận được tin nhắn từ Hime “Minh Anh. Ngay bây giờ đến công trường dự án Sky, tòa nhà C, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!”. Minh Anh nhúu mày, nếu nhớ không lầm, Hime chưa bao giờ chủ động nhắn tin, nếu có chuyện cô sẽ trực tiếp gọi điện thoại.

Minh Anh lập tức gọi lại cho Hime. Điện thoại báo không liên lạc được. Tâm trạng cậu trở nên bất an. Cậu không suy nghĩ nhiều, vớ lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, tại khu chung cư dự án Sky, tòa nhà C, Minh Anh ngược nhìn hết một lượt. Dự án này đang trong giai đoạn thi công, những tòa nhà xung quanh đã lên cao, duy chỉ có tòa nhà C này mới lên được năm tầng. Xung quanh là những nguyên liệu xây dựng, nào cát, nào sắt thép, nào xi măng... Hôm nay là chủ nhật, nhân công đã nghỉ hết, công trường vắng không một bóng người.

- Minh Anh! Ở trên này!-Tiếng gọi vang từ trên tòa nhà C vọng xuống. Thấp thoáng thấy bóng tay vẫy vẫy. Tiếng nói này, nghe như tiếng Hime, lại như không phải tiếng Hime.

Cảm giác bất an trong lòng Minh Anh lại dâng lên, cậu vội vàng đi lên trên.

Lucy quan sát Minh Anh từ trên cao, thấy đối phương đã tiến vào trong. Cô tiến lại chỗ Hime, vỗ vỗ lên má, cất giọng.

- Còn muốn giả chết với tôi? Không mở mắt ra xem kịch hay?

Hime biết mình bị lộ, nhanh chóng mở mắt nhìn trừng trừng Lucy. Miệng bị dán băng keo, tay chân đều bị trói, Hime được đặt ngồi gần mép tường, chỉ cần một chút sơ ý cũng có thể ngã xuống phía dưới, nhẹ thì sống đời thực vật, nặng thì chỉ có chết!

Tiếp...

(Có nên cho Hime rơi xuống không? - _ -)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Trả thù hay giúp đỡ? (2)

Minh Anh chạy lên cũng thật nhanh. Chưa đầy năm phút đã có mặt.

- Em gái! Ngoan ngoãn ngồi im, nếu không thì rơi xuống dưới đó!-Lucy nói thầm vào tai Hime, cố ý để Hime nhìn thấy nụ cười giễu cợt của mình. Lucy từ từ đứng dậy, nhìn về phía Minh Anh, cất giọng thân thiện- Chào~

- Cô là... – Minh Anh nhúu mày này, cảm thấy giọng nói này, gương mặt này, có gì đó rất quen thuộc. Chợt nhìn thấy Hime đang bị trói, ngồi dưới chân cô gái kia, Minh Anh lập tức thay đổi sắc mặt, nói lớn- Cô muốn làm gì?

- Làm gì?- Lucy cười khẩy, từ từ đi tới chỗ Minh Anh-Sur huynh! Huynh nghĩ mọi người có thể làm gì em gái của mình đây?

Minh Anh bị dọa hoảng hốt, chỉ thốt lên được một từ.

- Pie!

- Sur huynh~ Huynh còn biết đến người tên Pie sao?- Lucy không ngần ngại đến trước mặt Minh Anh, mắt đối mắt, giọng giễu cợt, nói-Không phải có người từng nói, Pie đã chết rồi, nhất định đã bị Hime hại chết! Còn nói, vì bảo vệ Hime, người đó phải giấu đi sự thật này?

Mặt mày Minh Anh biến sắc. Những chuyện này trước nay cậu chỉ giữ trong lòng, chưa từng nói cho ai biết. Vậy tại sao...

- Ngạc nhiên sao?-Lucy nhìn Minh Anh, rồi quay sang nhìn Hime. Đôi mắt Hime hiện lên sự ngỡ ngàng khó tả. Lucy xem ra tâm tình rất tốt, cô cười tiến lại chỗ Hime-Còn cô? Có ngạc nhiên hay không?

Hime trừng mắt nhìn Lucy, miệng bị dán băng dính không thể đối đáp,.

- Diệu Minh! Cô có biết cái người kia-Lucy chỉ tay về phía Minh Anh, chậm rãi nói-Hôm cô lấy mạng tôi, người kia rõ ràng biết chuyện, vẫn muốn che giấu cho cô. Vì sao, cô biết không? Là do anh ta...

Minh Anh vừa nghe đến đó, chợt cảm thấy hoảng hốt. Tình cảm cậu dành cho Hime vốn không muốn cho cô ấy biết.

- Pie! Em đừng nói nữa!-Minh Anh nói lớn, bước về phía hai người họ.

- Im đi! Anh có tư cách gọi tôi là Pie sao? Còn muốn ra lệnh cho tôi?-Lucy cười khẩy, đưa tay túm lấy vai Hime, buộc cô ta phải đứng thẳng dậy- Anh còn bước đến, Hime lập tức rơi xuống. Thử đi!

- Dừng tay! Hime là em gái của em-Minh Anh khản trương nói lớn.

Đáp lại lời nói của Minh Anh là một trận cười lớn, Lucy giống như vừa nghe thấy một câu chuyện cười xưa nay chưa từng nghe. Cô cười đến chảy cả nước mắt, hồi lâu mới ngừng lại được.

- Em gái? Vậy lúc đâm một dao vào ngực tôi, nó có nhớ tôi là chị nó không? Anh có biết không? Ra tay rất tàn nhẫn, cực kỳ dứt khoát. Động tác dùng dao của Hime lúc đó, còn thuần thục hơn lúc tôi cầm dao phẫu thuật nữa! Còn nữa! Sau khi rút dao ra, còn cho tôi một đạp xuống vực-Lucy càng nói, giọng càng khàn đặc, trên mặt cô vẫn là nụ cười giễu cợt-Anh không biết đâu~ Lúc đó, toàn thân tôi nhuộm thứ màu sắc đẹp đẽ nhất! Nằm trên tấm thảm làm bằng cỏ gai “êm ái” nhất! Sau khi tỉnh dậy, tôi cái gì cũng không nhớ, mất hết mấy tháng để hồi phục lại.

Minh Anh đứng chết lặng không nói. Hime chân tay bủn rủn vô lực, ánh mắt kiên cường ban đầu biến thành sợ hãi.

Lucy quan sát thấy biểu hiện của cả hai, cô xem ra rất hài lòng. Từ trong túi áo khoác lấy ra một con dao, đặt lên cổ Hime.

- Còn cô, Lê Diệu Minh! Tôi đã làm gì cô sao? Cô nói tại tôi mà cô bị bắt cóc? Tôi thừa nhận, một phần lỗi của tôi. Cô chỉ biết oán hận tôi, vậy cô đã bao giờ biết ơn tôi đã cứu cô chưa? Hôm cô bị bắt cóc, là tôi không mản sống chết lao vào trong cứu cô, bản thân suýt chút nữa chết cháy. Một đường sẹo trên tay tôi, vì cô mà hình thành. Xin hỏi, cô đã từng thấy qua chưa? Cô hận tôi cứu Lâm Hân, cô có từng nghĩ vì sao tôi phải cứu cô ta? Tôi không hề thương cảm cô ta đâu~ tôi chỉ muốn đem cô ta đến trước mặt cô, bắt cô ta quỳ xuống xin lỗi, rồi bắt cô ta đền tội trước luật pháp! Tôi trước sau đều làm vì cô, vậy mà cô lại lấy oán báo ân. Trong lòng tôi luôn có đứa em gái là cô, còn trong lòng cô hoàn toàn không có người chị này.

Một giọt nước từ trên mặt Hime chảy xuống tay Lucy, khiến tay Lucy bất chợt run nhẹ. Cô nghe từ Hime, tiếng nấc nghẹn không thành tiếng. Từ trong lòng cô, bất giác cũng có cảm giác tương tự. Lại là cái cảm xúc chết tiệt mang tên là “tâm linh tương thông của song sinh”. Lucy nghĩ đến chợt thấy khó chịu trong người. Nhưng cô áp chế rất giỏi, không hề để trái tim lần áp lý trí của mình, cô nói tiếp.

- Cô rất may mắn, cô biết không? Ngoài tôi ra, có người cũng rất hết lòng vì cô. Ngày cô đính hôn, người đó uống rượu đến say mềm, đến nhà cũng không nhớ mà về. Cô biết vì sao không? Người đó đơn phương yêu cô! Ngốc nghếch yêu cô trong suốt thời gian dài. Cô là tiểu thư cao ngạo, nhìn đời bằng nửa con mắt, rõ ràng chưa từng nhìn thấy anh ta trong tầm mắt.

- Tôi hôm đó, người ngồi cùng anh là em sao?-Minh Anh nhớ lại đêm đó, sau khi đưa Hime về. Cậu đi uống một mình, lúc đã gần say, thoáng thấy một cô gái ngồi nói chuyện cùng cậu. Không ngờ người đó là Pie.

- Không phải tôi, liệu tiểu công chúa của anh còn độc thân cho đến giờ sao? Không phải tôi, liệu bí mật anh bao che cho Hime tôi có thể biết sao? Tôi muốn xem xem, anh nói ra tình cảm của mình, nhưng đến tận bây giờ, anh vẫn cứ giấu kín như vậy. Vậy thì hôm nay, trước khi tôi tính toán nợ cũ, anh có muốn nói gì với tiểu công chúa của mình không?

- Tính toán chuyện cũ? Pie, em muốn làm gì?

- Năm xưa, Hime đã làm gì tôi, bây giờ tôi đều trả lại. Một mạng trả một mạng!-Lucy đưa dao lên cổ Hime, một đường đi qua rất gọn, rất sắc, vết thương bắt đầu rỉ máu.

Minh Anh chứng kiến cảnh này, dù cậu là bác sĩ, từng động dao không ít lần, nhưng cũng bị dọa cho hốt hoảng, vội vàng nói.

- Dừng lại đi Pie! Chuyện năm xưa Hime thực sự đã sai, nếu em muốn, anh sẽ cùng Hime đi đầu thú, nhận hết mọi tội lỗi. Bây giờ em làm hại Hime, chẳng khác nào thành kẻ phạm tội!

- Các người đầu thú thì sao? Ở tù thì sao? Còn sáu năm của tôi, cuộc sống của tôi, ai sẽ trả lại cho tôi đây? - Lucy lại kéo khóe môi, lộ ra nụ cười khinh khỉnh - Không cần làm nhiều chuyện tốn thời gian, chúng ta cứ tại đây mà giải quyết. Tôi có ý này. Hime từ đây nhảy xuống, tôi sẽ xem như nợ nần giữa chúng ta xóa bỏ. Em gái! Em thấy ý kiến này thế nào?

Lucy mở băng keo dán trên miệng Hime xuống. Hime thờ đốc, nước mắt thấm ướt hai gò má, không có phản ứng gì, cô nhìn Minh Anh hồi lâu. Những chuyện Minh Anh làm cho cô, cuối cùng hôm nay cô cũng biết rồi, tại sao cô lại không nhìn ra được tình cảm của cậu ta sớm hơn chứ?

- Minh Anh! Chuyện này vốn không liên quan đến anh. Cảm ơn anh đã bao che cho em, đã quan tâm em. Cũng cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em! Anh không cần vì em mà làm nhiều việc như vậy đâu... - Nói đến đó, Hime tự dung nước mắt ngấn dài, không thể nói tiếp được.

Lucy đứng cạnh vẫn vẻ mặt lạnh lùng, không hề bị cảm xúc của Hime tác động.

Minh Anh từ xa nhìn thấy, lòng thất lại. Bất chợt một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, vội vàng nói.

- Pie! Em tha cho Hime, anh thay cô ấy chịu tội với em, để anh nhảy! Cũng xem như một mạng đổi một mạng.

Lucy mỉm cười bí hiểm, cô nhìn đồng hồ, 10 giờ 21 phút... Cô hát hàm ra lệnh cho Minh Anh.

- Được! Anh nhảy xuống, tôi tha cho Hime!

- Không! Minh Anh! Anh đừng ở đó tự ý quyết định. Chuyện ai làm, người đó chịu, không cần anh xen vào! - Hime hét lớn, gió cùng nước mắt khiến mắt cô cay xè, mọi thứ trước mắt kể cả Minh Anh đều không nhìn rõ.

- Hime... anh... anh thực sự rất yêu em. Cho dù em có yêu anh hay không, anh vẫn sẽ yêu em. Nếu sau này anh không ở bên cạnh em được nữa, em cũng hãy vì chính mình mà sống tốt. Anh tin em, em là cô gái kiên cường, nhất định sẽ vượt qua được mọi chuyện - Minh Anh nói rất điềm tĩnh, từng lời nói nhẹ tựa như gió truyền đến bên tai Hime

- Không! Em không cho phép anh rời xa em. Anh phải ở bên cạnh em, phải ở bên cạnh em! - Hime càng la hét dữ dội, liên tục vùng vẫy muốn thoát khỏi sợi dây đang trói buộc cô.

Lucy phải thu dao trên cổ Hime xuống, hai tay cố gắng giữ chặt lấy cô ta.

- Diệu Anh! Tôi cầu xin cô! Người hại cô là tôi, người đẩy cô xuống vực cũng là tôi. Xin cô hãy trừng phạt tôi đi! - Hime quay ra phía sau, hai chân quỳ rạp xuống.

Lucy lần đầu nhìn thấy Hime cúi đầu, cô ta trước nay chưa bao giờ chịu hạ mình đến như thế. Tính mạng của người khác so với lòng tự trọng của cô ta, trước nay đều không đáng một xu. Bây giờ cô ta có thể vì Minh Anh mà quỳ xuống van xin, xem ra trong lòng thực sự có tồn tại hình bóng của cậu ta.

- Tôi không có thời gian với các người. Cho hai người mười giây quyết định. Nếu không phải cô nhảy thì anh ta nhảy. Đừng có ở đây làm mất thời gian! - Lucy lạnh lùng nói, cô bắt đầu đếm giờ - Một... hai... ba... bốn...

Từng giây trôi qua, không khí càng thêm khẩn trương. Ánh mắt hai con người nhìn nhau, lưu luyến không rời.

- Xin lỗi em, Hime!

Câu nói vừa dứt, Minh Anh lao người xuống dưới. Khoảng không ôm trọn lấy cậu. Bóng hình thoáng chốc đã không nhìn thấy nữa.

Hime bàng hoàng thốt lên được một từ.

- Không!!! - Hime ngất đi trong tiếng nấc nghẹn.

Tất cả, hãy nói là mơ đi! Lúc cô mở mắt, mọi chuyện vẫn sẽ như cũ, Minh Anh sẽ ngồi cạnh giường, sẽ xoa đầu cô nói "Không sao". Ai đó, nói với cô, đây là cơn ác mộng đi? Tỉnh lại sẽ không thấy đau như thế này nữa...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Nợ Pie một lời xin lỗi.

Hime từ trong hôn mê tỉnh lại. Cô ngơ ngác nhìn quanh phòng hết một lượt, không có lấy một bóng người.

Ngồi ngây ngốc hồi lâu, Hime chợt nhớ đến giấc mơ của mình. Hình như cô đã trải qua một giấc mơ rất dài, trong mơ cô thấy mình bị Pie bắt, còn Minh Anh bị ép nhảy từ trên cao xuống.

Tìm Hime bắt giấc đập mạnh liên hồi, vội vội vàng vàng tháo ống truyền, bước xuống giường.

Còn chưa rời khỏi giường, một nữ bác sĩ mở cửa đi vào.

- Vừa mới tỉnh lại định đi đâu?

Hime không nói, nhất định muốn rời khỏi giường, cô muốn đi tìm Minh Anh chứng thực mọi chuyện. Nhưng còn chưa ra được cửa, nữ bác sĩ kia đã chặn trước mặt cô, nghiêm giọng nói.

- Cô gái! Cô hôn mê hơn ba ngày mới tỉnh lại, cần được kiểm tra.

- Ba ngày? - Hime nhìn về phía bác sĩ, ngạc nhiên hỏi lại.

- Phải! Tính luôn hôm nay đã là ba ngày.

Hime sững sờ lùi một bước. Như chợt nhớ đến chuyện gì, cô đưa tay sờ lên cổ, chạm phải băng gạc, vết thương rất chân thực. Không phải vết thương này chỉ có trong giấc mơ của cô? Có sao ở hiện thực nó cũng tồn tại thế này?

Hime như vực tỉnh từ trong mộng. Hóa ra tất cả mọi chuyện đều là thật, chuyện cô bị Pie bắt là thật, chuyện Minh Anh nhảy xuống cũng là thật. Đầu óc cô mơ mơ hồ hồ nghĩ đến tình huống lúc đó, Minh Anh thực sự đã lao mình xuống dưới, thật sự đã...

Mắt cô bỗng dưng cay xè, miệng không ngừng làm bầm.

- Minh... Anh...

Nữ bác sĩ kia thánh giác cũng thật tốt, nghe được lời làm bầm của Hime, nhàn nhạt cất lời.

- Minh Anh ấy hả? Vừa mới đi lúc nãy rồi!

“Vừa đi lúc nãy”, Hime nghe được lời đó, chẳng biết suy nghĩ cái gì, nước mắt cứ thế tuôn ra, tiếng khóc vang cả căn phòng.

Giữa lúc bệnh nhân của mình đang khóc lóc đau buồn, nữ bác sĩ kia lại nhìn nhìn, rồi cười cười, cũng chẳng biết là đang suy nghĩ cái gì?

Được một lúc sau, có tiếng bước chân từ ngoài vào, đi kèm là giọng nam vang lên.

- Mẹ, sao Hime lại khóc lớn như vậy? Mẹ nói gì với cô ấy?

- Mẹ cậu có làm gì đâu nà! Mẹ chỉ nói con mới ra ngoài, tự dưng con bé khóc đấy chứ! - Minh Hoa nhún vai, làm ra vẻ vô tội trước mặt con trai.

- Hime! Em làm sao vậy?

Nghe tiếng nói quen quen, Hime ngược mắt nhìn lên, nước mắt phủ lên đôi mắt xinh đẹp, làm cô nhìn không rõ hình ảnh người phía trước. Đưa tay lau lau nước mắt một hồi, cô mới kinh ngạc lắp bắp.

- Minh... Minh... Anh!

- Ủ, anh đây!

- Minh Anh? - Hime không tin, lại hỏi thêm lần nữa - Thật sự là Minh Anh?

- Ủ! - Minh Anh cười hiền lành, đưa tay xoa xoa đầu Hime.

Hime cảm nhận một cách chân thực, bàn tay của người đó đặt lên tóc cô, xoa xoa mấy cái. Tay cô run run, chậm chạp đưa lên nắm lấy bàn tay ấy, sự ấm áp này thực sự rất quen thuộc, gương mặt này cũng rất quen thuộc. Cô đang mơ hay đang tỉnh? Tự nhéo tay mình một cái, đau điếng! Cô mới xác nhận lại lần nữa, mình hoàn toàn tỉnh táo. Tất cả đều là thật, rất thật!

Hime rất nhanh lao vào trong lòng người kia, khóc rầm rức.

- Anh còn sống! Thật là may... Minh Anh... anh còn sống..

Căn phòng bỗng chốc lắng đọng, chỉ có tiếng khóc, cùng tiếng vỗ về khe vang.

Minh Hoa mỉm cười, tự biết lui ra khỏi phòng. Gửi đi một tin nhắn “Em gái con tỉnh rồi, con yên tâm đi nhé!”

Bầu trời hôm nay nắng đẹp, mùa thu cũng dần đến, cây cối phủ lên mình một màu bình yên, có con gió nhẹ thổi qua. Có ai đó đứng dựa người vào bờ tường của bệnh viện, vừa đọc xong tin nhắn, trên môi nở nụ cười, giẫm giày cao gót, kiêu ngạo bước đi. Thoảng nghe trong gió hai từ “Tạm biệt!”

Đội Hime khóc đã một trận, Minh Anh mới từ từ nói rõ sự tình...

Minh Anh kể, lúc cậu lao mình xuống, cứ tưởng chết đến nơi rồi. Hóa ra bên dưới đã có đệm cứu hộ để sẵn. Một lúc sau đó, Pie cùng một người cao lớn đi xuống, người kia trên tay còn bế Hime. Hime được giao lại cho cậu.

Pie không giải thích, một lời cũng không thêm nói, lạnh lùng lên xe đi thẳng.

Đến tối hôm đó, Minh Anh nhận được một đoạn video. Bên trong là cảnh sân thượng lúc sáng. Pie ngồi trước màn hình, rất tự nhiên giới thiệu “Chào! Tôi là Lê Diệu Anh, hôm nay tôi sẽ đạo diễn một bộ phim ngắn mang tên Tình yêu cao thượng, nam chính Nguyễn Hoàng Minh Anh, nữ chính Lê Diệu Minh, vai phụ phản diện Lê Diệu Anh. Được tài trợ từ Sky Entertainment, do tôi đạo diễn, kiêm biên kịch, kiêm máy quay, kiêm hậu trường. Mời các bạn đón xem!”. Nói đoạn, Pie đứng dậy, đi về phía Hime. Những gì xảy ra sau đó, đều được ghi hình lại.

Lúc Minh Anh nhảy xuống, Hime ngất xỉu. Pie lại lần nữa đến trước màn hình, mỉm cười, nói “Bộ phim đến đây là kết thúc. Cơ hội tôi mang đến, rất mong các người sẽ biết cách trân trọng. Sư huynh ngốc! Em gái khôn nạn! Sống tốt nha! Chị đây sẽ từ bên kia trái đất dõi theo hai người! Good bye!”. Pie để lại nụ cười rất chi là ngạo mạn. Màn hình liền bị tắt xuống.

Hime xem xong đoạn video, cuối cùng cô cũng hiểu mục đích của Pie. Cái gì mà trả thù? Cái gì mà oán hận? Cái gì mà một mạng đổi một mạng? Tất cả đều là một vở kịch do Pie dựng nên. Pie từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, cứ ngỡ là trả thù, hóa ra là giúp đỡ. Ngẫm lại mới thấy, Pie từ trước giờ chưa từng tổn hại đến Hime, một chút cũng không. Pie vẫn luôn đặt đứa em gái này trong lòng, trước sau đều muốn bảo vệ, che chở.

Hime thừa nhận, từ trước đến nay mình chưa bao giờ xem Pie là chị. Vì cô không phục, cô nghĩ Pie ngốc, Pie không xứng làm chị. Nhưng bây giờ cô hoàn toàn cúi đầu. Pie không chỉ có tấm lòng rộng lượng hơn cô, mà trí thông minh cũng khiến cô bội phục

- Hime! Anh nghĩ chúng ta nợ Pie một lời xin lỗi-Minh Anh nắm chặt tay Hime.

Hime im lặng không nói. Cô ngẫm đồng ý lời của Minh Anh. Cô nợ Pie một lời xin lỗi..

.....

Hôm nay, theo đúng kế hoạch, Huy đưa Hạ Vy đi xem lễ đường tổ chức hôn lễ.

Hạ Vy vẫn phong cách quen thuộc, cô mặc bộ đầm trắng dài, tóc búi kiểu cách, để xõa hai bên má lọn tóc nhỏ, đúng chuẩn “cô gái đến từ hôm qua”. Huy thì vẫn sơ mi trắng, quần tây, giày da.

Cả hai đi giữa lễ đường đã được trang trí hoàn hảo bằng hoa hồng Wolle-ton old hall màu sắc nhẹ nhàng tinh tế. Nhìn như đang tiến vào hôn lễ thật sự, Hạ Vy chỉ thiếu bó hoa cầm trên tay nữa là giống.

- Anh vì chuyện đêm đó ở khách sạn nên mới đồng ý kết hôn với em sao?

Mặt Huy không biết là đang trong tâm trạng gì, quay sang nhìn Hạ Vy.

- Không phải em biết rõ, em và anh không xảy ra chuyện gì sao?

- Anh...-Hạ Vy ngạc nhiên, không nói nên lời. Một lúc sau mới hồi phục tinh thần, tiếp lời-Anh biết rồi?

- Ở khách sạn đó có camera-Huy nhớ lại sáng hôm đó, cậu vì tâm tính bấn loạn, đặt máy bay đi về. Hôm sau lại sức nhớ, hành lang khách sạn có thể gắn camera quan sát, nên đã trở lại kiểm tra. Hình ảnh Lucy đi vào phòng cậu lúc tối và trở ra lúc sáng, là bằng chứng quan trọng nhất.

- Xin lỗi anh vì đã nói dối. Em chỉ muốn lợi dụng chuyện này. Do em bị ép hôn, trong vòng một năm không đưa được người về, nhất định nghe theo sự sắp xếp của ông ngoại-Hạ Vy đưa mắt nhìn xuống, không có mặt mũi đối diện với Huy.

Không gian chìm vào im lặng. Ít phút sau, Hạ Vy sức ngộ ra điều gì đó, đột ngột ngảnh đầu nói nhanh.

- Nói vậy, Lucy... Lucy lẽ nào là Pie sao?

- Ừm. Em ngạc nhiên lắm phải không? Mới đầu anh cũng không biết.

- Anh tìm Pie lâu như vậy, sao lúc tìm được rồi, hai người lại...-Hạ Vy ngập ngừng không nói tiếp.

- Cô ấy có gia đình rồi.

- Pie nói với anh vậy sao?-Hạ Vy ngạc nhiên hỏi lại.

Huy im lặng, chân vẫn không dừng lại. Khi cả hai đi đến bụi làm lễ thì dừng lại. Hạ Vy dựa lưng vào bụi, thở dài.

- Cho là Pie có gia đình đi, anh còn yêu cô ấy như vậy, phải đi tranh giành mới đúng.

- Ai nói anh còn yêu cô ấy?

- Lừa ai chứ?-Hạ Vy bĩu môi, nhìn xuống tay Huy, chỉ chỉ-Nhẫn cưới của hai người còn chưa tháo nữa kia!

Lời nói của Hạ Vy, Huy không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận. Cậu yên tĩnh đứng nhìn ra xa xăm, giọng trầm buồn.

- Tình yêu, có một người buông tay, em nghĩ có thể tiếp tục hay sao? Anh không muốn làm vương bận cho cô ấy. Yêu, cũng không nhất định phải ở bên cạnh. Chỉ cần là lựa chọn của cô ấy, anh đều sẽ chấp nhận.

Hạ Vy càng nghe Huy nói, tim cô càng thất lại. Cô rõ ràng biết tình cảm của hai người họ như thế nào, sáu năm trước cô chẳng phải đã được tận mắt nhìn thấy rồi? Cớ sao hôm nay nghe Huy nói, cô lại lần nữa cảm thấy tình yêu này dù có kết thúc, cô cũng không có cơ hội chen vào được.

- Xin lỗi anh!

- Sao phải xin lỗi?

- Nếu năm đó em không đưa Pie cho Bảo, có lẽ bây giờ hai người vẫn đang rất hạnh phúc.

Huy vừa nghe xong mấy lời đó, lập tức quay sang nắm lấy vai Hạ Vy, hỏi lại.

- Em vừa nói gì?

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Anh em.

Huy đột nhiên thay đổi thái độ như thế khiến Hạ Vy giật bắn, ấp úng cất lời.

- Em nói, năm đó... năm đó... nếu không đưa Pie cho Bảo, chắc giờ anh với Pie vẫn đang hạnh phúc. Không lẽ... không lẽ... Pie không nói với anh, cô ấy đang ở cùng Bảo?

- Không thể nào?-Huy lớn tiếng nói, lực nắm trên vai Hạ Vy càng lớn hơn-Lúc cô ấy còn làm ở công ty, đã có lần đụng mặt Bảo, không có chuyện Pie ở cùng Bảo, mà Bảo lại không nhận ra!

- Anh nói Bảo từng đụng mặt Pie?-Hạ Vy cũng lớn tiếng không kém, mắt lẫn miệng đều mở to ngơ ngác. Sự việc quái đản gì đang diễn ra thế này? Cô bị loạn lên cả rồi.

- Còn nữa? Em nói rõ ràng cho anh, chuyện em đưa Pie cho Bảo là sao?

Hạ Vy bấy giờ mới thấy mình thật ngu ngốc. Bí mật cô luôn che giấu, tự dưng không đánh mà khai ra hết. Huy mà biết năm đó cô vì suy nghĩ ích kỷ đã đẩy Pie đi xa thật xa, liệu cậu có nổi giận không?

Đang còn đứng ngơ ngơ suy nghĩ, Hạ Vy đã nghe giọng đầy đe dọa từ người kia quát thẳng vào mặt cô.

- Hạ Từ Vy! Hôm nay em không nói, đừng nghĩ có thể rời khỏi đây!

Đối diện với khối lửa ngút trời từ Huy, Hạ Vy thật sự hoảng sợ, môi mấp máy một hồi lâu mới từ từ kể hết sự việc của sáu năm trước. Từ việc cô nhìn thấy Hime sát hại Pie, đến việc cô cứu Pie, truyền máu cho Pie, sau đó vì sợ Hime lại muốn truy cùng giết tận, nên cô mới giao Pie cho Bảo, dặn Bảo giấu Pie đi thật xa. Pie sau đó cùng Bảo sống chung rất tốt, còn sinh một đứa con trai, chính là nhóc con mà Bảo dẫn đến công ty lúc trước.

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Huy trầm ngâm không nói, tay đã buông khỏi vai Hạ Vy từ lúc nào, cậu ngồi phịch xuống sàn. Cậu trước sau không hiểu, Pie rút cuộc tại sao lại bịa chuyện? Rõ ràng cuộc sống của cô không hề tốt, tại sao nói đang sống cùng người yêu và con trai rất tốt? Pie là đang muốn làm gì đây? Những tính toán của Pie xưa nay cậu đều không thể hiểu được, có trời mới biết Pie muốn làm gì.

Hạ Vy đứng run cầm cập, cứ nghĩ mình chọc Huy giận rồi, tiếp theo có phải cậu ta sẽ mắng cho cô một trận, rồi từ mặt luôn không? Trái với những suy nghĩ tiêu cực của cô, Huy sau mấy chục phút im lặng, câu đầu tiên cậu ta nói, lại là...

- Cảm ơn em, công chúa.

- Hả?

- Nếu không nhờ em, có lẽ anh đã mất Pie thật.

Mất Pie thật? Thật hay giả cái gì chứ? Ý tứ có phải là nói Huy vẫn muốn đi tìm Pie? Hạ Vy nặn ra một nụ cười, hỏi dò.

- Bây giờ vẫn xem là chưa mất. Có phải anh muốn nói là anh sẽ đi tìm cô ấy không?

- Hạ Vy! Có lẽ anh phải nói với em một lời xin lỗi! Sự thật thì chuyện kết hôn này chỉ là...-Huy ngồi ngược nhìn Hạ Vy, thoáng thấy ánh mắt buồn rầu của cô, cậu lại thấy chạnh lòng, cất tiếng gọi-Hạ Vy... em...

- Em không sao? Không sao?-Hạ Vy nhanh chóng quay lưng về phía Huy, áp chế xúc động, bình tĩnh cất giọng- Ngay từ đầu em đã không chắc chắn với hôn nhân này, em biết rõ tình cảm anh dành cho Pie. Em biết, em biết, chỉ là em vẫn luôn không muốn thừa nhận sự thật này. Khang Huy! Anh biết không, em rất ngưỡng mộ tình cảm anh dành cho Pie. Giống như hâm mộ thần tượng ấy mà! Bởi vậy, nhìn anh sống hạnh phúc, em cũng sẽ rất vui vẻ.

Không gian chìm vào yên tĩnh, đâu đó từ xa truyền đến một bản nhạc vui tươi chào đón hôn lễ, khiến nước mắt Hạ Vy không nhẫn được trào ra ngoài.

Đây chẳng phải kết thúc mà cô dự định cho hôm nay sao? Dù không xảy ra sự việc bất ngờ làm lộ bí mật kia, hôm nay cô cũng đã chuẩn bị nói với Huy, rằng cô từ chối kết hôn cùng cậu. Cô muốn một lần làm người lớn, dứt điểm quyết định. Cô không còn là một cô bé mới lớn, cứ suốt ngày ôm một tia hy vọng rồi mặc tương lai để tương lai tính. Cô ngộ ra một điều “những thứ mơ hồ vẫn không nên quá cố chấp”

Huy nhìn Hạ Vy, rồi thờ dãi. Cậu sớm nên nói với Hạ Vy, việc kết hôn này chỉ là phép thử, khiến ai đó xuất đầu lộ diện đứng ra ngăn cản. Phải! Từ hôm trước, có người nhận tin Hạ Vy cùng cậu sẽ kết hôn, đã hẹn cậu ra gặp mặt. Người phụ nữ này, xem ra cao ngạo hơn cậu tưởng nhiều, thẳng thắn nói “Hôn nhân này là không thể”. Mục đích chính là gặp mặt, xem ra cậu đã đạt được. Cậu phải nên sớm hạ màn kịch hôn nhân này xuống rồi mới phải. Chỉ là không có cách nào đối diện với sự thật, về mối quan hệ bất thường giữa cậu và Hạ Vy.

Không gian đang yên tĩnh, đột nhiên Huy cất giọng, hỏi câu chẳng liên quan.

- Em có nhớ lúc nhỏ, hai chúng ta cùng xem chung bộ phim Hoàn châu cách cách không?

Hạ Vy gật gật đầu, vẫn không quay mặt lại.

- Công chúa! Em có biết vì sao nữ Aka Vĩnh Kỳ lại chọn Tiểu Yến Tử mà không phải Hạ Từ Vy không?

- Anh hâm à? Hai người họ là anh em.

Huy không nhanh không chậm đứng dậy, đặt tay lên vai Hạ Vy, cất giọng rất khẽ.

- Anh với em... cũng có thể xem là mối quan hệ đó.

Nói rồi, Huy đi thẳng một đường ra ngoài. Để mặc Hạ Vy nước mắt còn vương trên hai bên má, ngơ ngác nhìn theo.

Nói cái gì vậy? Quan hệ anh em? Hạ Vy lắc lắc đầu, xua ngay cái ý nghĩ vớ vẩn, Huy có ba cô mẹ, cô cũng có ba cô mẹ, cô còn là con một nhà. Làm gì có chuyện hai người là anh em? Huy tính nói đùa làm cô vui sao? Không vui chút nào cả.

Hạ Vy nào đâu biết, Huy chỉ là đứa trẻ được nhà Khang Vĩnh nhận nuôi. Sự tình bên trong, chỉ người trong cuộc mới hiểu. Sự thật ai đó muốn giấu, Huy cũng sẽ không nói ra cho người thứ ba. Cậu chỉ ngậm ngậm thừa nhận, à hóa ra cậu cũng có một người mẹ họ Vương.

Cậu chỉ cần biết như vậy... là đủ rồi.

.....

Đêm hôm đó...

Tại một nhà hàng hạng sang của thành phố.

Hạ Vy liên tục nốc từng cốc rượu vang đỏ. Trên miệng lẩm bầm hai chữ “Kết hôn...”.

Uống đến khi tâm trí mơ mơ hồ hồ, ngồi không vững. Cơ thể bắt đầu nổi các hạt li ti đỏ, do bị dị ứng rượu.

Từ đằng xa, một bàn đầy người náo nhiệt. Không ngừng mời nhau những ly rượu đầy tràn, vui vẻ nhắc lại chuyện cũ, ngày cả đám còn là bạn học. Nay mỗi người một cuộc sống, vui vẻ, buồn phiền đều có.

Trong cái đám người đó, có một cậu nam đặc biệt nổi bật, làn da nâu đầy mạnh mẽ, thân thể trải qua rèn luyện vô cùng rắn chắc, gương mặt hài hòa ưa nhìn. Cậu ta là người bị ép rựu nhiều nhất, nhưng từ lượng xem ra rất khá.

- Hòp lớp năm nay thiếu cựu lớp trưởng siêu việt Diệu Anh và lớp phó năng nổ Hà Miên. Nhưng bù lại, năm nay có lớp trưởng đương nhiệm Huy Hoàng, Diệu Anh với Huy Hoàng lúc trước chẳng phải là một cặp của lớp sao? Có người này đi thay người kia cũng được. Cạn ly chào đón anh ấy đã trở về với chúng ta!

Cả đám nhao nhao cụng ly. Sau đó vây quanh Huy Hoàng hỏi đủ thứ.

- Sao rồi, cậu còn theo đuổi Diệu Anh nữa không?

- Nghe nói ở Mỹ làm cho công ty nào đó kiếm được nhiều tiền lắm đúng không?

- Nghe đồn dạo này cậu hay gặp Hà Miên, hai người từ khi nào đã sáp thành một cặp rồi hả?

- Bà nói vậy là không đúng! Hà Miên sắp cưới rồi, thiệp đã phát tới nhà tôi rồi.

- O! Sao tôi chưa có?

Lời qua tiếng lại, hai mươi mấy người ồn ào như cái chợ.

Bất chợt trong đám có một tên chỉ tay về phía cô gái đằng xa, cười nói:

- Đằng kia có một em thất tình, nhìn mặt mũi cũng được lắm, anh nào chưa có người yêu qua đó thử vận may đi!

- Sao cậu không đi?-Một cô gái tóc ngắn cười trêu.

- Anh đây còn muốn sống với con sư tử ở nhà!

Cả đám cười rộ lên. Bỗng, có đũa huyết cùi chỏ vào Huy Hoàng, về mặt hăm hở nói.

- Hoàng! Chẳng phải cậu nói về nước tìm nàng dâu cho mẹ sao? Thử đi!

- Tha cho tôi đi~

Cả đám nghe lời van xin của cậu, không chút dỗi ý, ngược lại còn ra sức đẩy cậu về phía cô gái kia.

Cô gái kia đúng là say đến không thể say được nữa, trực tiếp nằm luôn trên bàn.

Huy Hoàng ngồi xuống đối diện, cậu nhìn cô gái, rồi lại nhìn về phía đám bạn đang ra hiệu cổ vũ. Cậu để lại một cái nắm đấm đe dọa cho đám tinh quái kia, lại quay sang nhìn cô gái, chân chừ cất lời.

- Cô gái, cô có sao không? Có cần tôi đưa cô về không?

- Nhức đầu quá... khó chịu quá...-Cô gái yếu ớt kêu lên.

Hoàng cau mày, thấy cô gái vừa gục đầu trên bàn, cậu đứng dậy, chân chừ đi qua chỗ cô.

Đến gần, Hoàng mở mắt to hoảng hốt, thấy trên cánh tay cô gái, những hạt nhỏ li ti nổi lên, nhìn thật dọa người.

- Cô gái! Cô bị sao vậy?

- Khó chịu...

Nhận thấy tình hình, đầu óc nhạy bén của dân IT nhanh chóng đưa ra phân tích, kết luận và hành động.

- Tôi đưa cô đến bệnh viện-Nói rồi, Hoàng bế cô gái lên, đi nhanh về phía cửa. Lúc đi qua đám bạn, để lại một câu “Tôi đưa cô gái này đến bệnh viện”

Đám bạn cả nam lẫn nữ đều mặt ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì, đến khi hơi hơi nhận ra vấn đề, Hoàng đã bắt Taxi đi mất dạng.

Sáng.

Hạ Vy rửa mặt, cảm giác đầu như đeo chì, nặng nề đau nhức. Cô lười biếng mở mắt, liền thấy khung cảnh lạ lẫm hiện lên trong tầm mắt. Khó khăn quay đầu nhìn quanh, thấy bình truyền nước, thuốc, còn nghe thoang thoang mùi thuốc sát trùng. Cô ruốt cuộc cũng đoán được mình hiện tại đang ở đâu.

Nhưng lại mơ hồ không biết, mình tại sao lại ở đây?

- Cô tỉnh rồi? Cô thấy trong người thế nào?

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Mỗi người một phương trời.

Hạ Vy nhìn chăm chăm vào người con trai đứng trước mặt mình, một chút ấn tượng cũng không có.

Huy Hoàng cau mày nhìn cô gái trước mặt. Cô gái này kỳ lạ quá đáng, làm gì mà nhìn cậu như người ngoài hành tinh thế?

- Anh là ai?

- Tôi?- Huy Hoàng đưa tay chỉ về phía mình, sau đó nở nụ cười thân thiện- Tôi là người đưa cô vào bệnh viện. Tối hôm qua cô ở nhà hàng uống đến say, cô có nhớ không?

Hạ Vy nhú nhú mày, suy nghĩ một hồi cũng nhớ ra đôi chút tình huống đêm hôm qua. Sau khi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, cô cảm thấy toàn thân nóng ran, sau đó thì không còn nhớ gì nữa.

Rượu? Dị ứng? Nghĩ đến điều này, Hạ Vy nhảy xuống giường, chạy thẳng vào phòng vệ sinh, soi gương.

Huy Hoàng nhìn từng hành động của cô gái trước mặt, không hiểu chuyện gì, chỉ im lặng quan sát. Cô gái vừa chạy vào phòng vệ sinh, bất chợt có tiếng hét vang lên. Cậu giật mình, vội vàng chạy vào xem thử.

- Cô gái, xảy ra chuyện gì?

- Không được đến đây!- Hạ Vy nói lớn, tay ôm lấy mặt, cả người quay vào tường.

Huy Hoàng đứng im nhìn cô gái kỳ lạ kia, mắt mấy chục giây mới hiểu ra vấn đề, cậu chần chờ một lúc, rồi quyết định bước đến cạnh cô, cất giọng.

- Bác sĩ nói mấy cái nốt sần đó chỉ là dị ứng, thời gian sau sẽ khỏi, cô không cần lo lắng.

Hạ Vy vẫn đứng im không nói gì. Cô không nghĩ hậu quả của việc uống rượu lần này lại đáng sợ đến thế. Mắt mấy năm da mặt cô mới hồi phục lại, bây giờ lại trở về điểm xuất phát sao? Cô không can tâm. Nước mắt không biết từ đâu chọt trào ra...

Huy Hoàng nghe thấy tiếng nức nở truyền đến, cậu quay mặt nhìn sang, thở dài một tiếng.

- Cô gái! Khóc cái gì mà khóc, cũng chỉ là dị ứng thôi. Tôi thấy cô dù có bị dị ứng thì cũng xinh đẹp cơ mà.

Hạ Vy quay sang trừng mắt nhìn Huy Hoàng, làm cậu suýt đứng tim. Cậu nhanh chóng nở nụ cười thân thiện, bồi thêm câu nói của mình.

- Tôi nói thật, cô rất xinh đẹp. Tôi chưa từng thấy ai trước đây có vẻ đẹp như vậy- Huy Hoàng tự thấy phục mình ghê gớm, nói dối trắng trợn như vậy, đem đi lừa con nít nó còn chẳng tin, huống hồ là một cô gái.

Nhưng ai lại ngờ được, thế giới luôn tồn tại những con người đặc biệt, giống như cô gái này...

- Thật sao?- Hạ Vy lau lau nước mắt, ánh nhìn đã dịu xuống bớt mấy phần.

Huy Hoàng bắt gặp gật đầu. Tự nhiên cái nhìn đầy vẻ ngây thơ của cô gái trước mặt, làm cậu có cảm xúc rất kỳ lạ. Thời khắc đó, cậu thấy lời nói trước đó của mình rất đúng, cậu “chưa từng thấy ai trước đây có vẻ đẹp như vậy”.

Bất chợt, điện thoại của Huy Hoàng đổ chuông, đưa cậu từ trong suy nghĩ trở về, bất máy, rất lễ phép nói.

- Dạ! Con nghe nè mẹ!

Cùng lúc đó, điện thoại bên ngoài của Hạ Vy cũng vang lên tiếng nhạc chuông. Cô vội vàng chạy ra ngoài nghe máy.

- Vivian đây! Có chuyện gì?

Hai người say sưa nói chuyện. Huy Hoàng nhiều lúc mặt mày ai oán, dạ dạ vâng vâng. Hạ Vy liên tục cau mày, luôn miệng ậm ừ, lặp lại câu nói “tôi biết”.

Lúc sau, không hẹn mà cùng thốt lên.

- Tôi chưa muốn kết hôn!

- Con chưa muốn kết hôn.

Huy Hoàng quay nhìn Hạ Vy.

Hạ Vy liếc nhìn Huy Hoàng.

Cả hai không hẹn mà cùng có chung một ý nghĩ. Huy Hoàng thoáng nở nụ cười, nhìn Hạ Vy đầy ẩn ý. Hạ Vy mặt lạnh lùng, kết thúc cuộc điện thoại bằng câu nói.

- Nói với ông ngoại, đợi tôi một tháng nữa.

Một cơn gió nhẹ thổi vào cửa sổ, mát mẻ trong lành. Bầu trời sớm mai bình yên đến lạ. Lá vàng đầu thu bắt đầu rụng, chồi non xanh cũng bắt đầu vươn mình.

Như câu chuyện tình yêu, có kết thúc rồi sẽ lại bắt đầu...

.....

Có một người chạy đi khắp nơi, tìm kiếm một người...

Lại có một người trốn đến một nơi không ai biết, cắt đứt mọi liên lạc với mọi người.

Trong đêm tối, người đó nằm trên giường, nhẹ nhàng ôm con trai vào lòng, hôn lên vàng trán nhỏ, trần trọc không ngủ được, bất giác nghĩ đến một số chuyện.

Hôm đó, theo đúng kế hoạch, Hạ Du tạo ra một vở kịch bắt cóc, đem nhóc con đi.

Lucy từ sáng đã thức giấc, hồi hộp mong chờ. Cô đi tới đi lui trong nhà, lặp đi lặp lại mấy câu mình dự định sẽ nói khi gặp con trai. Chuyện này còn khiến cô khẩn trương hơn cả đi thi.

Cô sợ thái độ của con trai khi lần đầu nhìn nhận mẹ. Xem phim nhiều cô cũng thấy rồi, có đứa trẻ nào bị mẹ bỏ mặc từ bé lại yêu thương mẹ mình đâu. Chúng đều sẽ oán trách mẹ, sẽ căm ghét mẹ. Nghĩ đến đó thôi cô cũng cảm giác đau lòng muốn chết.

Ngày đó gặp con trai ở công ty C.A, cô đã rất muốn ôm con vào lòng, nhưng vì vai diễn của mình, cô lại chọn cách giả vờ không quen biết.

Khi nghe Bảo gọi nhóc con là Thiên Hải, cô ngậm cảm thấy ấm áp. Thiên Hải- trời biển, cái tên này nghe cũng rất được.

Nhớ năm đó, lúc cô trốn đi nhóc con còn chưa được đặt tên. Tên đứa con đầu lòng của cô định sẽ lấy tên Hy An, dùng cách chơi chữ, ghép tên của Huy và tên Anh của cô, con trai cũng được con gái cũng được, cái tên này đều sẽ hợp.

Nhưng mọi dự định, đều trong một buổi sáng, xoay chuyển đến chóng mặt. Để rồi đứa trẻ sinh ra, lại không phải con của Huy và cô, lấy có gì đặt tên Hy An?

Nghĩ đến chỉ thêm đau lòng, cô chỉ buồn cười cho chính mình, bị ông trời chơi xỏ rồi!

Nhóc con đến trưa mới được đưa đến, một mình đi vào nhà. Lần đầu hai mẹ con chạm mặt, cả hai đều đứng rất lâu. Bao nhiêu tính toán ban đầu của Lucy bỗng nhiên tiêu biến, cô giờ chỉ còn biết làm theo bản năng, chầm chậm ngồi xuống trước mặt nhóc con, khẽ gọi.

- Thiên Hải! Mẹ...

Lucy thấy cái nhú mày từ gương mặt bé nhỏ, sau đó nhóc con đồng dạng nói.

- Con không phải tên Thiên Hải!

Lucy tay run run lo sợ, sợ câu nói tiếp theo sẽ là "Cô không phải mẹ con", rồi nhóc con sẽ quay lưng chạy mất, tình huống này trong phim rất phổ biến mà.

Lucy chẳng biết vì vui mừng hay buồn rầu, khóe mắt dần ửng đỏ, lưng chừng nước mắt chực trào ra.

Nhóc con nhìn cô, rồi không nói không rằng, lấy trong cái cặp bé bé ra một cái khăn tay, chạm nhẹ lên khóe mắt cô, giọng điệu ra vẻ.

- Mẹ ngoan đi! Không khóc. Hy An thương mẹ mà!

- Hy An?-Lucy trở mắt nhìn nhóc con. Không thể tin vào tai mình.

Nhóc con lại rất bình tĩnh lôi ra một tờ giấy, chìa ra trước mặt cô, mỉm cười.

- Di Hạ nói từ bây giờ tên con là Lê Hy An. Di nói lúc trước mẹ định đặt tên này cho con phải không?

Lucy chợt nhớ mình đã từng tâm sự cùng Hạ Du, nói con đầu lòng muốn đặt theo họ mẹ, lấy tên Hy An. Không ngờ cái con bé hơi hột ấy lại ghi nhớ điều này, thật làm cô cảm động muốn chết.

Lucy không kiềm được xúc động, ôm con trai vào lòng, òa khóc. Cô cảm thấy hiện tại mình không phải là mình nữa, cô mà khóc thế này à? Cô mà yếu đuối đến thế sao? Đây là ai chứ nào phải cô.

Hy An đưa bàn tay bé nhỏ ra sau lưng Lucy, vỗ vỗ an ủi.

- Đừng khóc, đừng khóc! Hy An thương mẹ mà...

Những ngày sau đó, Lucy cùng con trai bồi đắp tình cảm của năm năm qua. Cô tự tay nấu cơm cho con, tắm cho con, đưa con đi ăn kem, đưa con đi chơi. Tất cả những gì cô chưa làm, định làm, cô đều làm hết.

Hy An rất ngoan ngoãn, rất ra dáng người lớn, ăn nói rất tế nhị.

Lucy biết đồ cô nấu rất khó ăn, thế mà con trai lại khen ngon. Cô cũng biết cô rất đoan, nhưng con trai lúc nào cũng nói cô tài giỏi. Hai mươi bốn tuổi, dẫu theo thẳng nhóc năm tuổi ra đường, nhiều người không biết cứ gọi họ là chị em, con trai cô cũng rất biết điều, gọi cô bằng “chị” xưng “em” rất tự nhiên. Những lúc đó, cô thầm cảm thấy mát lòng mát dạ. Cô đây vẫn được xem là còn trẻ phải không?

Thầm cảm ơn trời, cho cô một cậu con trai thông minh hiểu chuyện.

Ngày qua ngày, Lucy mới nhận ra, tên nhóc này ngoan ngoãn người lớn cái quái gì? Không biết là học từ ai, mà rất ư là cáo!

Như hôm nay chẳng hạn, nó nằm lên người cô, vòng tay ôm cổ cô, dùng ngực cô làm gối, đánh một giấc ngon lành. Một bao tải nặng mười mấy ký, đè chết cô luôn rồi! Còn cái tay kia ôm cổ cô đến ngủ say vẫn không chịu buông, ngạt chết cô rồi!

Lúc đầu, cô cứ nghĩ con trai thiếu tình thương của mẹ, nên muốn nằm ôm mẹ ngủ. Ai ngờ, đêm nào cũng lặp lại tình cảnh này.

Về sau Lucy mới hiểu, hành động kỳ lạ của Hy An là muốn phạt cô tội bỏ rơi nó năm năm trời. Muốn cô cảm nhận được sự đau khổ bị đè nén, bị bóp nghẹt mà không làm gì được, năm năm qua nó phải chịu đựng như thế đó.

- Con muốn đi du lịch không?

- Đi đâu ạ?- Hy An vừa ăn kem, vừa ngược nhìn mẹ.

- Sang Pháp!

- Ở đó có gì vui?

- Có rất nhiều nho, ăn hoài không hết! -Lucy xoa xoa đầu con trai, cười đầy bí hiểm.

Một chuyến đi, không hẹn ngày về. Một chuyến đi, không từ mà biệt.

Lặng lặng xách va ly ra sân bay, làm thủ tục check in, rồi ra ngồi ở phòng chờ, tâm trạng Lucy bỗng chùng xuống. Cô nhìn con trai đang chăm chú đọc sách, bất giác đưa tay lên xoa xoa mái tóc tơ.

Con trai quay lại nhìn cô, mỉm cười.

Cô cũng nở nụ cười đáp trả.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phạt quỳ gối.

Chuyến bay mất hơn 10 giờ mới hạ cánh. Làm thủ tục nhập cảnh, ngồi xe thêm 2 giờ mới đến được nơi.

Hy An lần đầu đi xa như vậy, không tránh khỏi mệt mỏi. Nhóc con suốt chặng đường đều quán lấy mẹ, đu bám như con Lười con, thích thú nhìn cảnh vật lạ lẫm trước mắt, miệng vẫn nói liên hồi.

Moselle, Pháp...

Cảnh trời chiều êm ả, những vườn nho xanh ngắt, thoang thoảng trong gió mùi rượu vang lâu năm. Có chút gì đó nồng nàn, có chút gì đó bình yên đến lạ.

- Mẹ! Bao lâu nữa mới đến nơi?-Hy An bước đi bên cạnh Lucy, ngược mặt nhìn cô.

Lucy một tay kéo vali, một tay nắm bàn tay bé nhỏ của con trai, cất giọng phấn khởi.

- Ở trước mặt rồi! Sao hả? Còn muốn mẹ công con?

Hy An dù mệt muốn chết, nhưng nghĩ đến suốt đoạn đường mẹ vừa mang đồ đạc, vừa mang theo nó, chắc là mệt hơn. Thế nên, khi nghe mẹ nó đề nghị như vậy, nó liền lắc đầu, ra dáng người lớn, nói.

- Con tự đi được. Mẹ khinh thường con trai mẹ quá đấy!

Cả hai cùng tiến vào trong nhà. Ngôi nhà mang hơi hướng đồng quê, giản dị mà không kém phần sang trọng. Từ trước khi dự định trốn đi làm thường dân, Thái Thịnh cùng Yumi đã lên kế hoạch cất lên ngôi nhà này. Lucy cũng từng ở đây một tuần, cảm thấy nơi này thật bình yên, rất thích hợp để đưa nhau đi trốn.

Từ ngoài, Lucy cảm thấy có điều gì không đúng. Căn nhà này luôn bị hai người kia làm cho ồn ào. Hôm nay đặc biệt yên tĩnh, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng gió thổi.

Lucy mở cửa đi vào nhà, bản năng phòng vệ của cô đẩy lên cao độ, bàn tay đang nắm tay con trai chợt siết chặt hơn. Hy An cảm giác tay bị mẹ nắm chặt hơn, nó ngược nhìn mẹ, thấy mặt mẹ căng thẳng, nó cũng thấy hơi bất an, mở mắt chậm rãi quan sát xung quanh.

Bất chợt, đèn trong nhà vụt tắt. Hy An hét vang, ôm chặt lấy chân mẹ, tay run rẩy. Lucy bị dọa cho giật mình, nhưng không hề run sợ. Cô không còn sợ bóng tối và ma quỷ như trước nữa, môi trường làm việc thường xuyên tiếp xúc với máu me, xác người, khiến cô bị chai sạm đi ít nhiều.

Đột nhiên, một cảm giác buồn ngủ tràn đến, Lucy cảm giác mắt mình nặng trĩu, vô lực ngã xuống. Bên tai vẫn văng vẳng tiếng Hy An gọi lớn.

- MẸ!

Sáng...

Mặt trời lên gần đến đỉnh đầu, có người nào đó mơ màng tỉnh giấc, rồi đột nhiên bật dậy như cái lò xo, mắt đảo xung quanh hết một lượt.

Căn phòng này rất rộng, mọi thứ đều trang trí xa hoa tráng lệ. So với căn phòng của cô ở Từ Viên hay ở Osaka, phòng ở đây phải đứng trên vài bậc.

Lucy lật lại trí nhớ trong đầu, chiều tối hôm qua, hai mẹ con cô đi vào nhà của ba mẹ. Vậy đây là đâu? Căn phòng quái nào thế này? Còn Hy An, con cô ở đâu rồi?

Lucy chạy nhanh ra khỏi phòng, trên miệng liên tục gọi lớn.

- Hy An! Hy An!

Đáp lại tiếng gọi của Lucy không phải Hy An, mà là một đám người mặc vest đen chắn trước mặt, nghiêm giọng cúi đầu.

- Đại tiểu thư!

“Đại tiểu thư”, ba chữ này đánh bốp vào đầu cô. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu “Người của Từ Viên”. Nhưng trường hợp này nhanh chóng bị cô loại trừ, nhất định cô còn ở Pháp. Mà ở Pháp, chính là nơi thứ hai tập đoàn Takishima đặt trụ sở. Cô xác định, cô bị người của ông ngoại bắt.

- Hy An đâu?-Lucy hung dữ nhìn đám người trước mặt, nói lớn.

- Tiểu thiếu gia đang ở phòng khách.

Lucy nghe xong, trực tiếp đẩy đám người, ngang nhiên chạy qua.

Phòng khách? Cái tòa nhà này là lần đầu cô đến, cũng chẳng biết phòng khách ở đâu.

Cô chạy xuống tầng ba, tầng hai, tầng một, cuối cùng là tầng trệt. Tìm một hồi vẫn không thấy, chợt cô nhìn thấy từ xa, dãy nhà tráng lệ đập vào mắt, lập tức hiểu ra, nơi cô đang đứng không phải khu chính. Mà phòng khách thì chắc chắn phải ở khu chính.

Đi vòng vòng hơn ba mươi phút, băng qua mấy chục cái hành lang dài hun hút, những lối rẽ chằng chịt, Lucy thở dốc, cuối cùng cũng tìm được phòng khách. Đại sảnh phòng khách rộng gấp mấy lần ở Từ Viên, độ xa hoa thì khỏi phải nói đến.

Đang định đi vào trong, bỗng dung chân cô khựng lại ngay lập tức. Trước mắt cô, ông Takishima ngồi trên ghế, cái đầu khẽ gật, môi ý cười, ánh mắt trìu mến nhìn vào hai con người bên dưới.

Hai người ngồi dưới nền, một người là con trai cô, người còn lại chính là cái người cô cả đời cũng không muốn nhìn mặt, đang cùng con trai ngồi chơi lắp mô hình lâu đài rất vui vẻ.

Lucy điều chỉnh nhịp thở, cất bước đi vào.

- Hikari!

- Mẹ!

Hai âm thanh vang lên gần như cùng lúc, hai cặp mắt một già một trẻ cùng nhìn về phía cô. Duy chỉ có con người ngồi đó, chỉ nhìn cô mà không nói gì.

Lucy nhìn thẳng vào Hime, Hime cũng không hề né tránh ánh mắt của cô. Cô chú ý thấy dưới cổ Hime vẫn còn một chút dấu tích do cô tạo ra. Trong lòng đặc biệt vừa ý. Cô cất ánh nhìn đi, quay sang nói với con trai.

- Hy An, tới đây!

Hy An rất nghe lời, đứng dậy định đi về chỗ mẹ. Bỗng nhiên, ông Takishima cho người giữ nhóc con lại không cho đi. Hy An giật mình, nó nhìn ông rồi nhìn mẹ, hai người này ánh mắt rõ là đáng sợ. Rồi nó nghe mẹ nói gì đó, cái ngôn ngữ này nó không hiểu.

Một lúc sau, Lucy tiến lại, vỗ vai con trai, nói nhỏ.

- Con ở đây chơi, mẹ cùng ông lên thư phòng một lát.

Nói rồi, Lucy theo ông đi lên phòng. Hy An đứng nhìn theo, có chút lo sợ.

- An! Lại đây với dì.

Nghe thấy lời Hime, Hy An không quay lại, nó vẫn đứng nhìn theo bóng mẹ khuất sau cánh cửa phòng, ánh mắt trầm ngâm.

.....

Lucy bị ông ngoại giáo huấn cho một trận. Ông hỏi cô vì sao rồi đi sáu năm, còn cùng ba mẹ âm mưu lừa dối ông? Còn hỏi Hy An là con của ai?

Cô nửa lời cũng không nói. Thế là bị ông phạt quỳ trong thư phòng. Quỳ thì quỳ, bắt quỳ cũng quỳ mấy ngày. Đến hai người lớn như ba mẹ còn bị ông phạt quỳ hơn một ngày trời, cô so với họ có đáng gì.

Chuyện ba mẹ trốn đi chơi, đã bị ông phát hiện, lập tức cho người “mời” về đúng vị trí. Còn bị bắt quỳ trong từ đường hơn một ngày tự kiểm điểm bản thân. Quý đến khi mẹ Yumi ngất đi, ông mới tạm tha cho họ. Ngất? Ba mẹ qua mặt ai chứ sao qua mặt cô. Hai con người đó có quỳ suốt một tuần cũng chẳng hề hấn, đừng nói là một ngày.

Còn về việc làm sao ông biết bí mật của bọn họ, có lẽ đi hỏi Hime sẽ rõ.

Một giờ sau...

Lucy vẫn ngoan ngoan quỳ thẳng người.

Cánh cửa phòng mở ra, Lucy không buồn quay sang nhìn, cho đến khi nghe được giọng nói.

- Chị...

Lucy không đáp lời, mắt cũng thờ ơ quay đi.

Hime cũng biết Lucy không muốn nhìn thấy mặt mình. Cô đứng trước mặt chị một lúc, rồi đột ngột bước đến, quỳ xuống bên cạnh.

Hai đứa quỳ cách nhau ước chừng một mét, im lặng hồi lâu, Hime mở lời.

- Cảm ơn chị!

Lucy im lặng không đáp, xem Hime là không khí và mọi thứ xung quanh là hư không. Cô tự thôi miên chính mình, coi nơi này chỉ tồn tại mình cô.

- Em biết chị không khai ra em-Hime trầm mặc, quay sang nhìn Lucy-Chị không cần làm như vậy, cứ để em đi thú nhận hết với ông, tất cả mọi chuyện đều do...

Nghe Hime nói đến đó, không nhẫn được, Lucy cất lời.

- Im lặng! Phòng có ghi âm. Cô mà nói nữa là tự tìm chết.

Hime nghe lời Lucy, im lặng không nói nữa. Trong lòng cô cảm giác ảm áp, hóa ra con người này vẫn còn quan tâm đến cô mà, giả vờ lạnh lùng cái gì chứ?

- Ông mà biết chuyện cô làm, cô sống không yên đâu. Tốt nhất cô đừng nên nói gì. Còn nữa, cô nhanh chóng rời khỏi tầm mắt tôi. Chị chị em em, nghe không lọt lỗ tai! Tôi còn nhớ lần cuối cô gọi tôi như vậy, cô đã...-Lucy nói đến đó chợt nhớ đến mấy ghi âm, cô chán nản thờ dài một tiếng, rơi vào im lặng.

Hime làm lúi cúi đầu, nhưng vẫn ngoan cố không chịu đi ra.

Nửa tiếng sau...

Cánh cửa phòng lại mở ra, một giọng nói vang lên.

- Mẹ! Di!

Hy An đi vào, nhìn thấy mẹ và di quỳ dưới nền, nó không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó ngầm hiểu, bọn họ chắc chắn đã phạm lỗi nên mới bị phạt.

- Chẳng phải nói con ở ngoài chơi sao?-Lucy lạnh lùng cắt lời. Trước mặt con trai, người mẹ như cô bị phạt quỳ gối, nghĩ đến là mất mặt.

- Chơi với họ không vui-Hy An đi đến, ngồi bệt ngay cạnh mẹ nó, thờ dài một tiếng.

- Trong này cũng không có gì vui đâu. Con mau ra ngoài đi!

Hy An rất chăm chú nhìn mẹ, thấy mặt mẹ hơi gượng, nó chợt hiểu ra, ra bộ an ủi, nói.

- Mẹ không cần xấu hổ, di cũng bị phạt mà!

- Ai nói mẹ xấu hổ? Mẹ chỉ cảm thấy nơi này không có gì vui, có lòng tốt khuyên con ra ngoài chơi thôi!-Lucy chữa ngượng, tên nhóc này thông minh quá cũng là bất lợi với cô, không gì có thể giấu nó được.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, mười lăm phút trôi qua, hai người lớn quỳ dưới nền, một thằng nhóc đi xung quanh hết ngắm cái này, lại đụng cái kia.

Hy An có vẻ chán nơi này, chơi được thêm mười mấy phút, nó mở cửa đi ra ngoài.

Mặt trời dần về chiều, có hai người quỳ trên nền, người nào đó bụng kêu la thảm thiết. Từ hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì.

- Mẹ ơi mẹ!-Hy An đi vào, đứng trước mặt Lucy, giờ cánh tay bị trầy chảy máu, mắt lệ chan chứa.

- Tự làm tự chịu! Khóc cái gì?-Lucy bình thản thêu thào, cô bị đói đến gần chết rồi, còn quan tâm cái gì được. Hơn nữa chỉ là trầy xước ngoài da, chảy chút máu, để lại một bài học cũng được. Lúc cô bằng tuổi con trai, đã tự mình xử lý vết thương, tự băng bó, có nhờ ai đâu. Con trai cô chỉ ít cũng có chút tự lập như mẹ nó mới được.

Hy An cảm thấy cầu viện mẹ vô ích, đành bước đến chỗ Hime, cũng làm động tác tương tự, kẻ khờ.

- Di! Giúp con~

Hime nhìn vết máu trên tay Hy An, bất chợt tim đập loạn, tất cả các tế bào đông cứng tức thì.

Lucy tò mò liếc mắt nhìn sang, thấy Hime cả người đờ đẫn nhìn chăm vào vết máu. Khóe môi cô khẽ nhếch.

Hy An thấy di chỉ nhìn mà không nói gì, nó không hiểu chuyện, lại đưa tay mình gần hơn.

Hime đến kéo cơ miệng cũng không làm nổi, tay run rẩy đưa lên.

Rầm..

- Mẹ! Di ngất xỉu!-Hy An hét hoảng gọi lớn.

Lucy bình thản nhìn vào camera, giọng đều đều.

- Hime ngất rồi, cháu trước mắt đưa nó đến...

Tưởng là thoát bị quỳ, ai ngờ, chưa đầy ba mươi giây sau, đã có một đám người đi vào, đưa Hime ra khỏi phòng. Con trai cô cũng quá vô lương tâm, mẹ nó đây đói chết không lo, lại chạy theo lo cho cái người di mới quen chưa được một ngày.

Lucy bụng đói, hết cách. Tiếp tục đói đầu e là sẽ mất mạng. Cô bèn nhìn camera, bắt đầu thỏa hiệp.

- Ông! Cháu khai!

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ba của con.

Hime lúc tỉnh lại trời bên ngoài đã tối, trong căn phòng rộng rãi, xa hoa chỉ có mình cô. Cô bước xuống giường, đi không nhanh không chậm ra ngoài.

Đi đến thư phòng, mở cửa nhìn vào trong, không có ai. Hime lại nghe thấy tiếng nói chuyện từ hướng phòng khách, nhẹ nhàng đi xuống, trước mắt cô, ông ngoại đang ngồi đối diện với chị, Hy An đang ngồi dưới nền chơi lắp mô hình.

Chị được tha, có khi nào đã khai ra cô rồi không? Nghĩ đến, bất giác Hime cảm thấy sợ. Cô chần chừ hồi lâu, mới quyết định đi xuống.

- Di!-Hy An nhanh mắt nhìn thấy cô đầu tiên, nó chạy lại nắm lấy tay cô hớn hờ-Mô hình này khó quá, di phụ con đi!

Hime bị sự nhiệt tình của thằng bé làm cho giật mình, nghĩ đến vết máu hồi chiều, ghé mắt thăm dò trên cánh tay của nó, vết thương đã được dán băng cá nhân.

Hy An nhìn thấy ánh mắt của Hime, lại nhớ đến lời của mẹ, vui vẻ đưa cánh tay mình ra.

- Di đừng lo, mẹ băng lại cho con rồi! Xin lỗi di! Con không biết di sợ máu, con mới nghe mẹ nói thôi!

Hime ngồi xuống nền, cùng Hy An chơi lắp mô hình. Cô thi thoảng nghe ngóng cuộc nói chuyện của ông cùng chị. Không hề nhắc đến cô trong đó. Hime yên tâm đi một chút.

Đêm hôm đó...

Lucy đang cùng Hy An nằm trong phòng. Hy An gối lên tay mẹ, nghe mẹ đọc một quyển truyện tiếng Anh.

Bất chợt có tiếng gõ cửa, sau đó Hime bước vào trong.

- Chị! Em ngủ cùng chị được không?

Lucy làm bộ không quan tâm, vẫn đều đều đọc truyện. Đến khi Hime thực sự nằm trên giường, lời kéo sự chú ý của con trai, cô mới chịu mở miệng.

- Không phải cô có phòng riêng sao? Bon chen làm gì?

- Em có chuyện muốn hỏi chị-Hime nằm nghiêng người về phía Lucy.

Hy An nằm giữa hai người, nó cảm giác không khí bị đè nén đến ngột ngạt. Nó thấy di hiền lành như vậy, sao mẹ cứ một mực chán ghét. Đương nhiên nó không bao giờ biết, người di này, trước kia lấy đi một mạng của mẹ nó.

- Tôi buồn ngủ rồi!-Lucy vờ ngáp một cái, đặt cuốn sách trên kệ, yên tĩnh nhắm mắt.

- Chị... chị nói gì mà ông tha cho chị vậy?

- Cô yên tâm, tôi không khai ra cô-Lucy giọng đều đều, mắt vẫn nhắm.

Lucy không hề nói dối, cô trước sau không khai ra Hime. Cô nói với ông, năm đó vì phát hiện mình có thai, sợ quá nên mới trốn đi sinh con. Sau đó không còn mặt mũi quay về, nên phẫu thuật thay đổi gương mặt. Còn về ba mẹ, cô nói tình cờ gặp ở Pháp. Chỉ duy nhất câu hỏi Hy An là con ai, cô trầm ngâm không nói, ông vì nghĩ cô có chuyện buồn không muốn nói, nên cũng không truy xét đến cùng. Câu hỏi này, không chỉ ông tò mò, mà ngay đến Hime cũng muốn biết.

- An là con của ai?

- Con tôi!

- Ý em là ba của An, là ai?

- Không biết!-Lucy phủ phàng trả lời.

Hime cũng không hỏi nữa, cô yên lặng nằm, một lúc sau ngủ say bên cạnh hai mẹ con họ. Giấc ngủ này chưa bao giờ bình yên đến thế.

Khi không gian đã hoàn toàn chìm vào im lặng, Lucy từ từ mở mắt, cô kéo chăn đắp lên người cho Hime, rồi lại nằm xuống, mắt nhìn lên trần nhà, không tài nào nhắm mắt được.

Lucy lấy điện thoại ra, mở mail lên xem. Hàng chục các tin nhắn gửi đến, đa số là chuyện của tập đoàn Sky. Cô thờ dãi, lướt nhanh qua, không muốn động vào, chẳng phải cô đã giao phó người quản rồi sao? Còn làm phiền chuyện đi nghỉ dưỡng của cô, thật là phiền mà.

Bất chợt ngón tay Lucy dừng lại trên tin nhắn gửi từ mail Du Du (Hạ Du).

“Chị, em không có cách nào liên lạc với chị nên em gửi cho chị tin nhắn này, hy vọng chị có thể đọc được. Chị phải đi thật xa, tốt nhất là đến một nơi mà anh Bảo không biết. Sau khi Hy An mất tích, anh ấy như bị điên vậy, chạy tìm kiếm khắp nơi. Mà không chỉ anh Bảo điên đâu, anh Huy cũng không được bình thường! Chị không biết lúc đó anh Huy hùng hổ xông thẳng vào, chút nữa là có đánh nhau, anh ấy nói đến đòi người. Anh Bảo cũng muốn hỏi rõ Hy An có phải ở chỗ anh Huy không? Anh Bảo còn nói, dù cho nhóc con có là con của anh Huy nhưng trong giấy tờ, nó vẫn là con hợp pháp của anh ấy, đừng có mong cướp mất.

Nói tóm lại, tình hình này, chị dẫn Hy An đi càng xa càng tốt. Em sẽ lo chỗ anh Bảo, cố gắng khuyên anh ấy một thời gian, hy vọng anh ấy sẽ nguôi ngoai. Còn anh Huy, em giao cho chị. Em hy vọng chuyện này sớm kết thúc. Hy vọng gia đình ba người của chị sớm trở về bên nhau. Em gái Hạ Du!”

Đọc xong tin nhắn của Hạ Du, bàn tay cầm điện thoại của Lucy bắt đầu run rẩy, cô đã bỏ lỡ chuyện gì đó quan trọng, một chuyện mà xưa nay cô vẫn lắm tin tưởng.

Trước giờ cô vẫn giữ ý nghĩ “Hy An là con Bảo” và chưa từng nghĩ ngờ đến trường hợp nào khác. Hy An sinh vào cuối tháng mười hai, nếu tính đúng ngày thì lúc xảy ra quan hệ phải là vào tháng ba. Tháng ba... tháng ba... Không phải lúc đó cô vẫn còn bên cạnh Huy sao?

Sáng hôm đó cô đi mua thuốc, gặp phải Hime sát hại. Sau đó, cô nằm viện, vừa tỉnh đã nghe Bảo nói cô có thai với cậu ta, lúc đó tâm trí cô mơ mơ hồ hồ, chuyện gì cũng không nhớ, thời gian lại không thể xác định rõ ràng. Đến khi trí nhớ phục hồi, cũng chưa một lần ngồi suy nghĩ lại, trong đầu cô như được lập trình sẵn “Cô có con với Bảo”.

Hiện tại thấy mấy tin nhắn của Hạ Du, suy nghĩ của cô như được khai sáng. Tại sao cô không nghĩ đến trường hợp Hy An là con của Huy? Tại sao ngay đến một lần cô cũng chưa từng nghĩ? Cô còn tự cho mình là thông minh hơn người, hóa ra những chuyện người thường đều có thể biết, cái loại thông minh như cô lại không thể suy luận ra. Cô là đại ngốc, đại ngốc.

Lucy nhẹ nhàng nâng mặt con trai nhìn cho rõ. Sao trước đây cô lại không để ý, cái hàng lông mi này, cái miệng này rất giống Huy đến thế mà? Phải! Rất giống, rất giống mà. Tính cách của Hy An cô cứ nghĩ mãi không biết giống ai mà cáo đến thế? Luôn thích chống đối cô, thích cãi lại cô, thích dìm hàng cô. Bây giờ cô đã biết rõ rồi. “Cha nào con nấy”, câu này quả nhiên rất chính xác.

Nụ cười sung sướng còn chưa kịp nở, khóe môi đã bắt đầu giật giật. Huy đến chỗ Bảo đòi người, nói vậy cậu ta đã biết màn kịch của cô? Còn nữa, tại sao Huy biết cô có liên quan đến Bảo?

Lucy suy nghĩ, suy nghĩ, mãi vẫn không nghĩ ra được vấn đề nằm ở đâu.

Sáng...

Hy An thức giấc, vừa nhìn mẹ, nó bắt đầu giật giật.

- Aaaaa!

Tiếng hét của nó kéo theo sự thức giấc của Hime, cô cũng lơ mơ mở mắt. Nhìn sang chỗ chị, cô cũng bị dọa giật mình.

Lucy hai mắt mở lờ đờ, quàng mắt thâm như gấu trúc, yên lặng nhìn chăm chú lên trần nhà.

- Chị! Chị sao vậy?-Hime ngồi bật dậy, vươn người về phía Lucy.

- Mẹ! Mẹ đừng làm con sợ-Hy An lay lay cánh tay Lucy, giọng hoảng hốt.

Một lúc sau, Lucy mới chịu mở miệng, giọng đều đều.

- Hy An, chúng ta về nhà đi!

- Sao ạ?-Hy An mở to mắt nhìn mẹ nó. Nó thấy ở nhà so với ở đây buồn chán hơn, ở đây vừa có nhiều người, vừa có nhiều đồ chơi, lại có ông với dì thương yêu nó như thế, nên có phần không nỡ-Chúng ta mới đến chưa được hai ngày đã phải về sao?

- Chị... có phải vì em làm chị thấy khó chịu?-Hime cúi đầu, nói khẽ.

- Không liên quan đến cô!-Lucy lạnh lùng nói, mắt vẫn dán lên trần nhà, một môi thuê thảo-Lê Hy An, nếu con cảm thấy ở đây vui hơn, thì có thể ở lại, mẹ đi một mình. Mai sau cũng đừng có tìm mẹ làm gì.

Hy An nghe thấy hốt hoảng, lao tới ôm cổ mẹ.

- Không! Con muốn ở cùng mẹ. Mẹ đi đâu con đi đó!-Nói rồi, Hy An còn nện bọ hôn lên má Lucy mấy cái.

Lucy vẫn nằm đó như người sắp chết, chán ghét đẩy con trai ra, rất tự nhiên nói.

- Có ai dạy con trước khi hôn một người con gái xinh đẹp như mẹ, thì phải xem miệng mình có sạch sẽ hay chưa? Mới ngủ dậy, còn không biết đi đánh răng rửa mặt! Muốn làm tiểu soái ca cái gì chứ? Ngay đến một chút lịch sự như vậy cũng không biết. Con đừng nghĩ chỉ cần có gương mặt là có thể....

Hy An nghe mẹ cần nhằn đến đâu đâu, không muốn tiếp tục bị tra tấn, lập tức nhảy xuống giường, chạy đi súc miệng.

Hime thấy hai mẹ con thật buồn cười, không nhịn được cười một tiếng.

- Còn cô? Vui quá ha! Nhờ cô mà chuyến đi nghỉ dưỡng của mẹ con tôi bị phá hỏng rồi. Cô không phải không có chuyện gì làm đấy chứ?

- Chị... thực ra em tìm chị để nói một tiếng xin lỗi-Hime nghiêm túc ngồi thẳng người, cúi gập đầu- Chị em xin lỗi! Chuyện năm đó, là em..

- Tôi biết, cô không cần nói nhiều-Lucy lại thêu thảo. Cô đương nhiên biết Hime là do tâm ác điều khiển, gây ra nhiều chuyện không thể chấp nhận. Một lần kích động, tâm tính lại bị thay đổi. Sáng đó trên sân thượng, cô đã thành công nhốt sự tà ác của Hime lại. Hime của bây giờ mới đúng là cô em gái cô từng yêu thương, có chút cao ngạo, kiêu kì, nhưng đó mới chính là Hime, là một cô công chúa đúng nghĩa.

- Cô cúi đầu cái gì chứ? Cô thấy hiện tại có giống như đang cụng tôi không hả? Không giết được tôi nên tính trừ ẻo tôi sao? Đừng ở đây làm phiền nữa, tôi muốn nghỉ ngơi.

Hime nghe thấy, không những không tức giận, mà lại cảm thấy ảm áp, trên môi nở nụ cười.

Lucy nói nhiều đến một môi, cả đêm thức trắng suy nghĩ, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ muộn màng.

Chiều hôm đó, Lucy cùng Hy An lên máy bay trở về.

- Mẹ! Có phải chúng ta đi gặp ba không? Chừng nào thì con được gặp ba?-Hy An ngược mắt mong chờ.

- Sẽ nhanh thôi!- Lucy mỉm cười, xoa xoa đầu con trai. Lúc trước nghe đến câu hỏi này, cô cứ tưởng “Ba” mà con trai nói đến là ba Bảo của nó, nên cô chán ghét không trả lời. Cô không ngờ nó còn thông minh hơn cả cô, sớm biết Bảo không phải ba ruột của nó.

- Ba tên gì? Ba trông như thế nào? Tính tình ba ra sao? Mẹ, mẹ nói cho con để con chuẩn bị tinh thần đi!-Hy An miệng luyên thuyên hỏi.

- Ba con... tên rất khó nghe, là Khang Vĩnh Huy. Con có thấy cái họ Khang nghe chẳng ra làm sao không? Con nên thấy may mắn khi theo họ của mẹ-Lucy giương vè mặt tự đắc-Ba con ấy hả? Ba con rất xấu nha! Vừa lùn vừa béo. Tính tình lại khó ưa, rất thích cãi lại mẹ. Mẹ cũng không biết anh ta có yêu trẻ con không nữa! Lỡ như không thích trẻ con, gặp phải cái dạng lì lợm như con, suốt ngày con bị ăn đòn là cái chắc rồi!

Hy An nghe đến sợ toát cả mồ hôi, tròn tròn mắt. Ba nó không phải như vậy, nhất định không phải. Ai nói với nó, mẹ là đang nói dối đi?

Thấy bộ dạng hoang mang của con trai, Lucy buồn cười muốn chết “Nhóc con xem con còn dám hỏi nhiều nữa không?”

Bên ngoài máy bay, bầu trời đêm thật yên bình, màu đen huyền ảo ôm trọn vạn vật. Lucy chưa khi nào thấy màn đêm đẹp và đáng yêu đến thế...

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hạnh phúc chờ hoài chẳng thấy.

Lucy cùng con trai không đưa nhau đi trốn nữa, cả hai cùng trở về ngôi nhà mà cô từng ở, khi còn là Pie của ngày đó.

Ngôi nhà vẫn không có gì thay đổi, ngoài nước sơn đã hơi bạc, cỏ xung quanh hơi nhiều, mọi thứ bên trong vẫn nguyên vẹn như thể sáu năm qua chỉ là một cái chớp mắt.

Lucy cùng sự giúp đỡ của Hy An, quét dọn hết một lượt. Một buổi lao động vất vả, con trai mệt mỏi lần ra ngủ. Lucy nhìn xung quanh, không gian yên

tỉnh bất giác làm cô cảm thấy trống trải.

Từng góc ngách trong căn nhà này từng tồn tại một hình bóng. Bóng người nào đó ngồi xem ti vi ở phòng khách, người nào đó đi xuống bếp tự tiện nấu đồ ăn, người nào đó ở nhờ mà hay tranh đi cầu thang với cô, người nào đó còi đồ không chốt cửa, hại con nhỏ đoàn tởn thương mắt cả tuần liền.

Lucy thờ dài, ôm bản sao của người nào đó vào trong lòng, như thể nắm lấy một phần thay thế, lấp đi chỗ trống trong lòng.

“Chúng ta có phải thật sự hết duyên rồi hay không? Sao đến lúc em muốn nắm lấy, anh lại buông tay...”

Khang Vĩnh Huy, cái tên này, nghe nhân viên trong C.A nhỏ to với nhau là đã cùng Hạ Vy kết hôn, hiện tại đang đi hưởng tuần trăng mật ở Thượng Hải. Lucy cũng không muốn tin điều đó, nhưng cô không có cách nào liên lạc với Huy để xác nhận.

Cô chờ đến hai tháng sau, cậu ta vẫn bất vô âm tính. Sự kiên nhẫn dần dần mất đi. Cùng lúc đó, cô nhận thông báo của trường về thời gian kết thúc luận án.

Thời gian gấp rút, Lucy đã không đợi thêm được nữa. Đến ngày đầu tiên của tháng thứ ba, Lucy giờ cao nắm đấm, lớn tiếng hô to khẩu hiệu.

- Khang Vĩnh Huy, từ hôm nay dù anh có xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không thêm quan tâm đến anh nữa.

Lucy quay lại Mỹ, hoàn thành nốt luận án tiến sĩ ngành y của Đại học Johns Hopkins.

Trước khi đi, cô đặc biệt gửi gắm con trai đến Từ Viên. Tên nhóc này rất được lòng mấy chị giúp việc trong nhà, chỉ trách con trai của cô đẹp trai hơn người, cái miệng lại ngọt hơn mật ong nguyên chất, khiến ai ai cũng muốn sắp lại gần.

Hime từ khi xuống khỏi cái ghế chủ tịch cũng rảnh rỗi không có chuyện làm, thường hay kéo Hy An đi chơi. Cô rất biết lấy quyền ra độc chiếm nhóc con, không cho ai đến gần, đám người hầu đương nhiên trước mặt cô không dám to gan làm càn.

Minh Anh thấy Hime dạo này còn bám lấy Hy An nhiều hơn cả cậu, ngay cả khi đi hẹn hò cũng mang nhóc con theo. Tình yêu Hime dành cho cậu không biết được bao nhiêu, nhóc con này xem ra đã cướp hết.

Một ngày đẹp trời, người của Hime báo về, Huy đã về nước. Sở dĩ theo dõi Huy cũng vì nhóc con suốt ngày nói với cô “Dì Hime! Dì có biết người tên Khang Vĩnh Huy không ạ? Chính là ba của con đó! Dì biết không? Mẹ con nói từ nay không cho con gặp ba nữa. Dì biết ba con không, dẫn con đi gặp đi!”. Cô vì yêu thương nhóc cháu này, không đành lòng nhìn nó suốt ngày buồn rầu, ủ rũ, nên nhẫn nhịn đẩy tự tôn của bản thân xuống, mang Hy An đến công ty C.A.

- Hime! Cô đến đây làm gì?-Huy giọng lạnh lùng cùng thái độ chán ghét nhìn thẳng Hime.

Hime tay dắt theo Hy An, bước đi kiêu kiêu ngạo ngạo, khoe môi khê nhếch.

- Đến chơi, không được sao?

- Nơi này không chào đón cô! Tôi cũng không rảnh tiếp cô!

Hime nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, tự châm nước vào ly, thần nhiên uống nước. Còn rót cho Hy An một ly.

- Dì! Con không uống nước, con muốn ăn kem. Dì dẫn con đi đi!-Hy An vừa nhìn Hime vừa liếc nhìn Huy để phòng. Nó cảm giác cái người kia hình như từng gặp một lần, nhưng hôm nay nhìn thật là đáng sợ. Nó muốn ngay lập tức rời khỏi đây.

- Được! Vậy bây giờ đi đi mua cho con, con ở lại đây đợi một lát-Nói rồi Hime đứng lên.

- Con đi với dì.

- Lúc sáng còn nhớ dì nói sao không?

- Dì nói hôm nay dì nói sao con đều phải nghe theo. Có như vậy, dì mới giúp con gặp ba.

Hime mỉm cười, xoa xoa đầu nó.

- Vậy nghe lời đi.

Hime tiến về chỗ Huy, nhìn thấy gương mặt của Huy vẫn ác cảm nhìn cô, cô cũng không ngại dùng thái độ tương tự đáp trả. Cô vốn cũng chẳng ưa nổi cái con người này, cô là vì cháu trai yêu quý, nếu không dù có là thần tiên cũng đừng hòng mời cô đến.

- Tôi có chuyện phải đi, nhờ anh trông chừng Hy An giúp.

- Tôi không phải bảo mẫu-Huy lớn tiếng nói.

- Vậy thì tập đi là vừa!-Hime cười khẩy, giẫm giày cao gót, dáng đi thanh cao nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Huy còn chưa kịp phản ứng thì Hime đã đi mất.

Hy An lo sợ nhìn Huy. Huy cũng khó xử nhìn nó.

Đợi thật lâu sau vẫn không thấy Hime quay trở lại, Hy An bắt an đứng lên ngồi xuống, hướng ánh mắt ra cửa chờ mong.

Huy bị hành động của nhóc con làm cho phân tâm, cậu quay sang chăm chú nhìn hồi lâu. Sau đó sai người mua một phần kem lên cho nhóc.

Hy An ngồi trên ghế, ăn kem ngon lành, thi thoảng nhìn về phía Huy. Thấy Huy đang tập trung làm việc, dáng người cao lớn, ăn mặc một thân lịch lãm, mặt mũi thật là đẹp trai giống nó. Hy An chợt có chút mơ tưởng, nó nghĩ ba nó ít ra cũng sẽ trong giống như thế. Mặc dù mẹ nói, ba không đẹp trai, tính tình khó ưa, chắc chắn so với người này không tính ngang hàng, nhưng nó lại cảm thấy, ba nhất định có hình ảnh đẹp đẽ giống như vậy.

- Con nghĩ cái gì mà mơ màng như vậy? Kem chảy ra hết rồi-Huy rút một tờ khăn giấy, lau chùi một chút trên tay Hy An.

Hy An hơi giật mình, thấy Huy ở ngay trước mặt mình, gương mặt ở khoảng cách gần như vậy, vô thức cảm thán một câu.

- Chú thật là đẹp trai!

Huy nghe nhóc con khen mình, chỉ biết cười trừ, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp lạ thường.

- Ba mẹ con đâu? Sao con lại cùng đi với cái người kia?

- Người lúc nãy là dì Hime. Mẹ con sang Mỹ có việc, nên gửi con lại cho dì. Còn ba... dì Hime nói hôm nay sẽ dẫn con đi gặp.

- Dì Hime?-Huy nhú đôi chân mày, hỏi lại.

- Dì Hime là em gái của mẹ con đó!-Hy An trả lời rất tự nhiên.

Tay Huy trở nên cứng đờ, khóe môi cũng mấp máy không thành lời.

- Mẹ... mẹ con?

- Là người sinh ra con đó!-Hy An nhanh miệng nói.

Huy cười, xoa xoa đầu nhóc.

- Đương nhiên mẹ con là người sinh ra con rồi. Chú muốn hỏi mẹ con... mẹ con tên Diệu Anh phải không?

- Diệu Anh! Đúng! Là Lê Diệu Anh... Chú có muốn biết tên ba con không?- Vừa hỏi xong, cũng không đợi Huy trả lời, Hy An đã nói luôn-Mẹ nói ba tên là Khang Vĩnh Huy, mẹ nói cái tên này thật là khó nghe, mẹ nói cái họ Khang đó chẳng ra làm sao, nên lấy họ của mẹ đặt cho con. Chú! Chú có thấy cái họ Khang đó có vấn đề gì hay không?

Mặt mày Huy theo lời Hy An càng biến đổi đặc sắc.

- Quên mất, nãy giờ nói chuyện lâu như vậy, con cũng chưa biết tên chú. Chú tên gì?

Huy nghe Hy An hỏi, tâm tình có chút biến động, chưa bao giờ cậu cảm thấy hồi hộp và lo lắng như vậy. Hít một hơi, Huy mới từ từ nói ra.

- Chú tên Khang Vĩnh Huy.

Huy quan sát thấy Hy An sau khi nghe cậu nói xong, động tác múc kem lập tức bị khựng lại. Sau vài giây suy nghĩ gì đó, Hy An lại tiếp tục múc kem cho vào miệng, vừa ăn vừa nói.

- Thật trùng hợp, chú tên thật giống ba của con.

Tình huống gì thế này? Cậu khó khăn lắm mới nói ra tên mình, ý tứ nói cho cậu bé biết mình chính là ba của nó, cứ tưởng nó phản ứng khác cơ, sao lại thành thế này?

- Không phải trùng hợp. Hy An, ba là ba của con.

Hy An cười cười, ngược mắt xinh đẹp nhìn Huy.

- Chú đừng hồng gạt con!

- Con không tin sao, ba thật sự là ba của con.

Hy An tắt xuống nụ cười, quan sát Huy hết một lượt, từ từ đánh giá.

- Mẹ nói ba là một người xấu xí, vừa lùn vừa béo. Chú đẹp trai như vậy, cao lớn như vậy, thật sự khác xa ba của con lắm.

Huy chỉ biết cười khỏ, Pie sao có thể trước mặt con bôi xấu cậu như vậy? Suy nghĩ một lúc, Huy gọi điện cho Hime, giọng rất nhẹ nhàng.

- Hime! Có thể để Hy An ở chỗ tôi một thời gian hay không?

- Vừa rồi ai đó nói không phải bảo mẫu cơ mà? Tôi vẫn nên đưa nó về thì hơn.

- Hime!-Huy gắng giọng, cố kìm nén tức giận-Ruột ruột cô muốn sao?

Một hồi lâu, bên kia mới phát ra câu nói.

- Thôi được!

Cuộc gọi nhanh chóng bị ngắt.

.....

Ở Maryland, Mỹ...

Lucy tập trung cho xong luận án, cũng không thường xuyên gọi về. Lúc nào gọi thì Hime cũng nói Hy An đi chơi hay ngủ rồi, nên cô cũng không được gặp nhóc con.

Ở Mỹ, có lần Hạ Du nhắn tin cho cô, nói với cô nó có thai, được mấy tuần, nó muốn đến chỗ cô. Cô không biết phải thế nào vì hiện tại cô đang ở Mỹ. Hôm sau, Hạ Du lại nhắn cho cô, nói Bảo biết chuyện rồi. Cậu ta muốn Hạ Du giữ lại đứa bé. À vâng... cũng chính là con của cậu ta. Sự cố ngoài ý muốn xảy ra vào một đêm nào đó mấy tuần trước, Bảo trở về nhà khi đã say khướt và cùng Hạ Du xảy ra chuyện.

Lucy không cần hỏi cũng biết, chuyện này với Hạ Du chẳng phải là sự cố gì đâu. Hạ Du từ nhỏ đã luôn yêu thầm ai đó, rất muốn ai đó sau này sẽ là của nó. Thế nên nói, cái việc mang thai với Hạ Du mới là sự cố, còn đêm đó, chắc chắn là sự sắp xếp, có chủ ý! Cô còn không hiểu rõ cô nàng Hạ Du này sao?.

Lucy cảm thấy vui thay cho em gái. Cô cũng vui cho chính mình, bao năm rồi, cuối cùng cô cũng cắt được cái đuôi đeo bám mang tên Huỳnh Bảo Bảo!

Minh Anh cũng có lần gọi điện đến cho cô. Cậu ta kể với cô về chuyến đi viếng mộ mẹ Mika cùng Hime, cậu đã vô tình gặp ông Vĩnh cũng mang hoa đến viếng. Bọn họ lúc trước ở bệnh viện cũng có quen biết, nên ngồi lại nói một số chuyện. Ông Vĩnh kể rất nhiều chuyện lúc còn trẻ và chuyện về đứa con trai mất tích của mình, ông còn nói, lần đầu gặp Minh Anh ở bệnh viện, đã có cảm giác rất quen thuộc. Đến cuối cùng ông Vĩnh hỏi cậu có thể thay con trai ông gọi ông một tiếng “Ba” được không?

Minh Anh lễ phép từ chối.

Minh Anh nói với cô, cậu không muốn phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp hiện tại, không muốn mọi chuyện vì cậu mà đảo lộn.

Lucy chỉ vừa đùa vừa thật nói với Minh Anh “Anh phá vỡ hay đảo lộn gì thì cứ làm đi, em dư sức xoay chuyển tất cả! Nếu có lần sau, anh cứ làm điều anh muốn làm”.

Hạnh phúc, đâu đâu cũng có. Sao với cô, hạnh phúc chờ hoài chẳng thấy? Bây giờ cô chỉ mong sớm kết thúc việc ở đây, về nhà cùng tên nhóc láu cá ở nhà mà thôi.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Trả nợ.

Ba tháng sau....

Sau khi xong luận án, Lucy ngay lập tức trở về nước.

Hime nghe tin chị về đột ngột, liền nói Minh Anh ra sân bay đón, sẵn tiện kéo dài thời gian cho cô đến đem Hy An về. Lúc cô đến chỗ Huy, Hy An lại nhất định không chịu theo cô về. Một mực đu bám Huy, khóc lóc.

- Không chịu! Con muốn ở cùng ba!

- An! Cái này con phải hỏi ý mẹ con, di cũng không quyết định được!-Hime nhẹ nhàng khuyên Hy An, rồi chuyển tầm mắt sắc lạnh sang chỗ Huy-Muốn gì thì anh đi mà gặp chị nói chuyện, đừng làm khó tôi!

Huy đương nhiên rất muốn làm khó Hime, nhưng vì nghĩ đến con thịnh nộ của ai đó, sợ con trai sẽ bị liên lụy, nên từ tốn khuyên.

- Con cứ về trước, ba sẽ đến gặp con sau.

Hy An ôm chặt cổ Huy, lưu luyến không muốn buông, nhưng nó cũng biết mẹ hung dữ như thế nào. Nên hồi sau ngoan ngoãn theo Hime đi về.

Hy An vừa thấy Lucy đã nín bợ chạy lại ôm chặt, bộ dạng lâu ngày gặp lại nhớ đến phát điên.

Lucy vừa thấy con trai, cô vui mừng ôm vào lòng, nghĩ đến chuyện nhóc con mấy tháng nay xa mẹ, chắc là buồn và nhớ mẹ lắm.

Đột nhiên, Lucy cảm nhận được sự bất thường. Trên người Hy An có mùi rất quen thuộc, cô ngửi đi ngửi lại vẫn nghe đúng mùi hương này, là nước hoa mùi táo xanh. Có ai đó từng nói mũi cô tinh hơn cả chó, nghĩ lại thấy cũng đúng thật.

Lucy quan sát Hime, thấy trên gương mặt cô ta có chút ửng hồng, tóc hơi rối, giống như vừa làm chuyện gì đó vội không kịp chỉnh trang. Lại nhìn con trai, thấy mắt nó hơi sưng, dù bây giờ không thấy khóc.

Lucy ngay lập tức đoán ra được tình hình, chỉ là không ra sức vạch mặt hai người này.

Ngày hôm sau, sinh nhật của Hy An...

Hime dự định tổ chức sinh nhật hoành tráng cho cháu trai, liền bị Lucy ngăn cản, cô vốn không thích mấy lễ loại quy mô lớn mà nhạt nhẽo kiểu ấy.

Lucy đơn giản nhờ đầu bếp ở Tử Viên chuẩn bị vài món, rồi cùng Hime, Minh Anh và mấy người hầu trong nhà làm một buổi tiệc nhỏ.

9 giờ tối...

Hy An lại lần nữa đòi về nhà. Nhóc viện đủ lý do, nào là lâu ngày không gặp mẹ muốn tâm sự với mẹ, nào là buồn ngủ, nào là mệt...

Lucy nhắm chừng không câu giờ thêm được, nên đồng ý về. Cô biết tên nhóc này bình thường ham vui, hôm nay lại bỏ cuộc vui đòi về nhà, chắc chắn ở nhà có người đang đợi nó.

Lucy lấy một chiếc Audi từ bãi đỗ của Tử Viên đưa Hy An về nhà.

Vừa đến nơi, Lucy liền nhanh mắt nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc của ai đó đậu gần nhà. Nhưng cô làm như không thấy, một mình mở cửa xe đi ra, tiến về phía cổng nhà, tra chìa khóa.

- Pie!

Lucy nghe tiếng bước chân, nghe tiếng gọi từ phía sau, cô vẫn thản nhiên mở cổng, sau đó xoay người nhanh chóng trở lại trong xe, lái một đường vào bên trong nhà. Lần nữa mở cửa xe, đi ra.

- Mẹ...-Hy An vừa chạy xuống xe, liền nắm lấy tay mẹ giữ lại, gấp gáp nói-Ba ở bên ngoài!

- Ba con? Từ bao giờ con gọi người đó là ba hả? Mẹ đã cho phép chưa?-Lucy quay người lại, hung dữ nhìn con trai.

Hy An thoáng rùng mình, biết mình lỡ lời, nó lấy tay bịt miệng lại, mắt mở to nhìn về hung dữ của mẹ.

Lucy không muốn dọa con trai thêm nữa, cô chuyển sang nhìn thấy người nào đó đang định đi vào cổng. Cô liền bước nhanh đến.

- Anh đến đây làm gì? Nơi này không đón tiếp anh-Vừa nói, Lucy vừa kéo cổng đóng lại.

Huy nhanh tay ngăn chặn hành động của cô, lách người vào bên trong.

- Anh biết hết mọi chuyện rồi.

- Anh thì biết chuyện gì?-Lucy hất hàm, vẻ mặt lạnh lùng pha chút ngạo mạn-Anh đừng nghĩ anh biết nhóc con là con anh thì anh có thể đến tranh giành với tôi. Anh muốn thì nói vợ anh sinh cho anh vài đứa, tôi chỉ có mỗi đứa con này. Tôi tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

- Vợ anh?-Huy nhíu mày, nhìn Lucy với vẻ hoang mang.

Lucy không biết cái vẻ mặt ngờ ngạc của Huy là ý gì, cô nghĩ chuyện mình muốn nói cùng đã nói xong, cô xoay người bỏ vào trong nhà. Đương nhiên xách theo con trai đi cùng.

- Mẹ...-Hy An e dè cật lòi.

- Đi tắm rửa rồi đi ngủ, mai mẹ tính chuyện với con sau-Lucy bỏ mặc con trai đứng đó, đi thẳng lên phòng.

Hy An đứng giữa phòng, nó nhìn về phía cánh cửa nhà đã bị mẹ khóa. Nó biết ba vẫn còn ở bên ngoài. Ba hứa hôm nay sẽ cho nó một món quà sinh nhật đặc biệt, nó còn chưa nhận được cơ mà. Chìa khóa thì mẹ giữ, nó phải nghĩ được cách mở cánh cửa kia.

Suy tính một hồi, Hy An quyết định lên vào phòng mẹ, tìm chìa khóa. Cũng may là mẹ đã đi tắm, nên nó mới dễ dàng lấy được chìa khóa đang đặt ngay trên bàn trang điểm.

Hơn ba mươi phút sau, Lucy từ phòng tắm đi ra, đang định đi xuống nhà xem thử ai đó đã đi chưa. Đột nhiên cô nghe tiếng nói chuyện phát ra bên dưới. Cô không nghĩ nhiều, trực tiếp đi xuống nhà.

- Lê Hy An! Con thật to gan!-Lucy hét lớn. Trước mắt cô, con trai với Huy đang ngồi ở phòng, nói chuyện rất vui vẻ.

Hy An vừa nghe tiếng Lucy, nó vội nấp ngay phía sau Huy, lộ ra một con mắt nhìn về phía mẹ.

Huy quay người lại, nhìn thấy Lucy từ trên cầu thang đi xuống, cô mặc bộ đầm ngủ hình động vật ngộ nghĩnh, xem ra sở thích sáu năm vẫn không có gì thay đổi, trên vai cô vắt chiếc khăn tắm, tóc ướt còn chưa kịp sấy khô, từng bước chân cô hung bạo đang đi về hướng này.

- Con bước qua đây!-Lucy nhìn Hy An ra lệnh.

Hy An ra sức bám vào chân Huy, lấy Huy làm tấm chắn, từ sau rất dũng cảm mở miệng.

- Con muốn ba ở với chúng ta! Ba có gì không tốt? Tại sao mẹ lại ghét ba như vậy?

- Con giỏi! Hôm nay còn dám cãi lại mẹ. Ỗ có người chống lưng cho hả?

- Con chỉ nói đúng thôi mà!-Hy An nhỏ giọng-Chỉ riêng chuyện nấu đồ ăn, con thấy ba làm tốt hơn mẹ.

- Được! Vậy con ngay lập tức cùng người này đi cho mẹ, đừng bao giờ trở về nữa!-Lucy không che dấu được sự giận dữ trên gương mặt, lời nói ra càng khiến đối phương khiếp sợ, cô quay người bỏ lên phòng.

- Pie! Chờ đã, anh muốn nói chuyện với em-Huy ra sức bước theo.

- Tôi với anh không có chuyện gì để nói-Lucy thái độ chán ghét, vừa nói vừa đi vào phòng.

Lucy vào trong, định đóng cửa nhưng bị Huy giữ chặt lấy.

Hai người giằng co một hồi, không biết là do Lucy đuối sức hay nhường, mà để Huy lọt vào trong phòng. Lucy ngay lập tức ra đòn, khiến cả người Huy không kịp phản ứng, bị dội thẳng vào tường. Trong phòng chỉ vang lên một tiếng va đập, liền yên tĩnh trở lại.

Huy cảm giác đầu mình vừa nổ ra một trời sao, hình ảnh Lucy trước mặt thoáng chốc mơ hồ.

- Lúc tôi còn nhẹ tay, anh mau đi ra cho tôi!-Giọng Lucy đầy danh thép.

- Chưa tính xong nợ, anh tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây-Huy vô lực tựa vào tường, giọng đều đều phát ra.

- Tôi nợ gì của anh?-Lucy đối diện với Huy, tỏ ra mình không hề yếu thế.

- Em còn nhớ lần em sang Nhật tìm anh, em nợ anh hai trăm mười cái hôn. Anh muốn đòi lại-Huy nói rõ ràng, cậu thật sự không phải đến để đòi nợ, nhưng đối phó với Lucy, cậu nghĩ dùng đường chính không xong, thôi thì đi đường vòng.

Lucy mơ hồ nhớ lại..

“- Lần sau em đánh tôi một cái, tôi sẽ hôn trả em mười cái”

“- Tổng cộng hai mươi một cái. Như đã nói hôm trước, em tự tính cũng biết bao nhiêu rồi chứ? Đại tiểu thư?”

Lucy toàn bộ lời nói đều không quên. Ánh mắt hung dữ ban nãy bị thay bằng sự bối rối khó xử, nhưng cô ngay lập tức che đi, lớn tiếng đáp trả.

- Tôi không trả!

- Mẹ! Mẹ dạy con thiếu nợ là phải trả, bây giờ mẹ lại đi quỵt nợ của ba sao?-Hy An đứng đó nghe ngóng từ bao giờ, nó vội chen ngang vào.

- Con ở đó ồn ào cái gì? Chuyện của mẹ, mẹ tự giải quyết. Còn nữa, đừng hờ một tiếng là ba này ba nợ, người này không phải ba của con đâu!

- Con không phải đưa trẻ lên ba mà mẹ ở đó dụ dỗ nhé! Con với ba đi làm xét nghiệm ADN rồi.

Lucy nghe thấy thế liền cứng họng. Hôm nay, hai người này muốn dồn cô đến chết đây mà.

- Thế nào? Em không phải muốn trở thành một người lừa gạt trong mắt Hy An đấy chứ?

- Anh!!!-Lucy gầm gừ. Cô nhìn Huy, rồi nhìn sang Hy An. Hai cái con người này, không những giống về ngoại hình, tính cách cũng là loại bá đạo giống nhau, cô hận một nỗi không đá chết cả hai. Lucy kìm nén tức giận, điều chỉnh nhịp thở, từ từ thỏa hiệp-Được, trả thì trả! Hai trăm mười cái hôn này tôi trả! Anh phải đồng ý với tôi, trả xong nợ, anh ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt tôi, cũng không được đến gần Hy An nửa bước!

- Được! Anh đồng ý-Huy ngay lập tức trả lời.

Hy An nghe ba mẹ thỏa hiệp như thế, nó bất giác muốn bước lên phản đối, chợt thấy ba nó đưa tay ra hiệu. Nó không hiểu ba có tính toán gì, nhưng nó tin ba nhất định sẽ giữ đúng lời hứa.

Lucy nghe được hai từ “Đồng ý”, cô từ từ tiến về phía gương mặt Huy. Khi nụ hôn còn cách vài centimet, Lucy đột ngột dừng lại, quay mặt về phía Hy An đang tập trung nhìn, lớn tiếng nói với nó.

- Còn không mau về phòng ngủ.

- Con muốn xem!

Lucy lửa giận dâng lên bùng bùng.

Huy rõ ràng nhìn thấy hai mẹ con “bốn chín gấp năm mươi”, cậu khẽ bật cười, bước đến ngồi xuống nhìn Hy An, ôn nhu nói.

- Con nghe lời đi. Chuyện ba hứa, nhất định sẽ làm được. Ngày mai sẽ cho con câu trả lời.

- Được rồi, con đi-Hy An buồn bã gạt đầu. Lúc đi ra ngoài, chợt nhớ đến cái gì, nó thò đầu vào, nói rõ ràng một câu-Mẹ không được ăn hiếp ba của con đâu đấy!

Lucy nghe đến, tức giận nắm chặt hai bàn tay. Con cô sinh, cứng chiều nó hết mực, nay chỉ gặp ba nó có vài tháng, liền như vậy không xem mẹ nó ra cái ký lô nào, một mực bênh vực ba nó.

Huy nghe con trai yêu quý nói xong, không nhịn được bật cười. Cười đến khi con người kia mang sát khí đến gần, cậu mới hồi phục đứng nghiêm túc trở lại.

- Anh muốn trả nợ hay muốn đứng đó cười?-Mặt Lucy u ám một mảng, ánh mắt không chút ôn nhu.

- Được rồi, được rồi... em bắt đầu đi...

- Ý anh là tôi phải hôn anh?

- Không được sao? Vậy để anh hôn em.

Không khí trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, cả hai có thể nghe được tiếng thở của đối phương.

- Tôi sẽ làm.

Lucy từ từ tiến sát mặt Huy, rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn thật nhanh lên môi cậu. Nụ hôn phớt qua, rất nhanh chóng, không mang đến hương vị gì. Lucy tiếp tục như thế, dán môi mình lên môi Huy bằng những cái hôn phớt qua rất nhanh. Trong đầu cô không ngừng lăm bầm đếm số, một, hai, ba, bốn, năm...

Từng nụ hôn mang theo một luồng điện không rõ, cứ kích thích cơ thể Lucy không ngừng nóng lên. Đến nụ hôn thứ hai mươi, Lucy cảm giác mình không tiếp tục được nữa, nhưng cô lại cố chấp muốn mọi chuyện đến hôm nay sẽ kết thúc. Đúng! Huy chỉ muốn đòi món nợ này, xong việc cậu ta sẽ không phiền đến cuộc sống của cô nữa.

Hôn đến số ba mươi hai thì Lucy dừng lại, cau mày nhìn Huy.

- Anh khom người xuống, anh cao như thế tôi nhón chân lên để hôn anh rất là mệt.

Huy ngoan ngoãn nghe lời, khom người xuống theo Lucy yêu cầu. Nhưng Lucy lại vẫn đứng im, không có dấu hiệu tiếp tục. Huy là người rõ ràng nhất, người con gái này rất dễ bị xấu hổ, đứng trước mặt cậu luôn cố tỏ ra ngang ngược. Đừng nói là hai trăm mười cái hôn, sợ chưa đến cái thứ năm mươi thì cô nàng đã cố không nổi.

- Thế nào? Em mệt rồi sao? Có cần anh giúp không?

Lucy mím môi, thật lâu mới tiếp tục.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: (End) Con muốn có em gái.

Nụ hôn thứ năm mươi đặt lên môi Huy, bàn tay cậu ta từ sau ôm lấy vòng eo cô, kéo về phía trước. Bất chợt, nụ hôn kia từ Huy, kéo dài đến rất lâu, môi cậu vẫn không chịu rời khỏi môi cô. Thậm chí cái miệng lưu manh kia còn cạy mở miệng cô, luồn vào trong.

- Lưu manh! Anh muốn gì?- Lucy giãy giụa, tay liên tục đẩy Huy ra.

Nhưng Huy một mực ôm chặt cô hơn nữa, còn vô si cất lời.

- Lâu rồi không nghe em gọi anh là lưu manh! Em còn nhớ sau khi gọi anh như vậy, sẽ xảy ra chuyện gì hay không?

Lucy đương nhiên biết, ý tứ của Huy là đang muốn nói điều gì. Nói cậu ta là lưu manh, cậu ta sẽ làm lưu manh cho cô thấy. Lucy nghĩ đến lập tức hoảng sợ, dùng hết sức vùng vẫy. Nhưng Vĩnh Huy hai mươi sáu tuổi, thân thể trải qua thời gian rất rắn chắc, không như lúc cậu ta còn hai mươi tuổi, mà cô muốn thoát là có thể thoát.

- Đề tiện, vô si! Vợ anh có biết hôm nay anh đến đây, có những hành động thế này với tôi, còn ngang nhiên nói những lời đó không hả???

Huy chỉ cười lạnh một tiếng, không nói lời nào, trực tiếp vác Lucy đến bên giường. Mặc cho cô vùng vẫy, kêu gào.

Lucy bị quăng xuống giường, chưa kịp bò dậy đã bị ai kia đè nằm xuống. Nút áo phía trên vì không chịu nổi sự vùng vẫy của cô đã bị bung ra, để lộ một nửa vòng ngực lấp ló bên trong.

- Vợ anh đương nhiên biết, cô ấy đang ở đây trực tiếp nghe anh nói cơ mà.

Lucy bất giác ngưng vùng vẫy, ánh mắt ngờ vực nhìn vào mắt Huy.

- Anh cùng Hạ Vy kết hôn, tuần trăng mật cũng đi rồi. Lại còn đến đây trêu ngươi tôi?

- Em nghe chuyện này ở đâu?

- Khởi giả vờ nữa đi! Tôi đã đợi anh suốt hai tháng, trong lúc đó, hai người sang tận bên Thượng Hải vui vẻ.

Nghe đến đó, Huy cốc một cái lên trán Lucy, nghiêm giọng.

- Thì ra vợ mà em nói suốt này giờ là Hạ Vy. Thật là không chịu nổi! Hai tháng anh không ở công ty là do anh sang Trung Quốc thu xếp chi nhánh bên đó, làm gì có chuyện đi hưởng tuần trăng mật gì ở đây? Nói cho em biết, anh với Hạ Vy không có chuyện gì cả. Chẳng phải từng nói với em, anh chỉ xem cô ấy là em gái.

- Nói bao giờ?- Lucy lớn tiếng.

- Sáu năm trước! Đừng nói với anh, em không nhận ra Hạ Vy chính là công chúa?

Lucy há hốc miệng, cô đương nhiên không biết Hạ Vy là công chúa. Chợt đầu óc thông minh nghĩ đến một vấn đề. Công chúa thường gọi Huy là Khang Huy, là bỏ đi tên đệm ở giữa, vậy tên của Hạ Vy có khi nào cũng như vậy?

- Tên của công chúa, lẽ nào là Hạ Từ Vy?

- Xem ra vợ anh cũng không đến nỗi ngốc!-Huy xoa xoa mái tóc Lucy, nở nụ cười hiền lành hiếm có.

Lucy có cảm giác Huy xem cô như chó nhà cậu ta, đầu cô là để cậu ta xoa sao? Nghĩ đến là ức chế bùng phát.

- Ai là vợ anh? Ly hôn cũng đã ly hôn, bây giờ chúng ta không có quan hệ gì cả.

Nói xong, Lucy thấy Huy không phản ứng, cậu ta vẫn duy trì bộ mặt cười đều cán ấy. Ánh mắt cậu ta nhìn xuống chỗ ngực của cô, rơi vào trong đầu cô, khiến mặt cô không ngừng đỏ lên.

- Anh còn không buông ra, tôi... tôi sẽ báo công an, tố cáo anh tội cưỡng hiếp, xâm nhập gia cư bất hợp pháp, còn có tội hành hung!

- À...-Huy gật gật đầu, cười cười-Con trai chúng ta là người mở cửa, có tính là đồng phạm giúp anh xâm nhập bất hợp pháp không? Còn nữa, anh còn chưa làm gì em, em đã tố cáo anh cường hiếp? Em mà tố cáo sẽ bị cho là vu khống đấy!

- Anh...anh...

- Ít ra thì cũng để anh làm rồi hẵng đi tố cáo.

Lời vừa dứt, Lucy chưa kịp có phản ứng, một bờ môi phủ xuống bờ môi cô, chấm dứt trạng thái tức đến nghẹn họng của cô. Lucy ra sức phản kháng, hai tay cô bị bàn tay Huy ghì chặt xuống nệm, hai chân cũng bị chân cậu ta đè xuống, cô giống như cá nằm trên thớt, giẫy giụa vô tác dụng.

Nụ hôn trên môi chuyển xuống cổ, mon trón trên xương quai xanh, rồi trượt xuống dưới. Từng chút từng chút đi từ mạnh bạo sang ôn nhu.

Bất chợt, Lucy cảm giác bàn tay Huy vuốt ve vết sẹo trên ngực cô. Vết dao Hime cho cô năm đó vĩnh viễn không xóa đi được. Lucy bất giác ngây người, ánh mắt quay sang nhìn Huy. Thấy Huy cúi xuống hôn lên vết sẹo, cơ thể cô trở nên kích động, run rẩy.

- Có đau không?

Lucy khẽ lắc đầu.

Gương mặt cô bây giờ trong mắt ai đó, ngoan ngoãn đến đáng yêu, tâm trí không thể kiểm soát được nữa.

Đêm đen tĩnh mịch, trong nhà có tên nhóc nào đó ngoan ngoãn say giấc ngủ, trên môi còn nở nụ cười hạnh phúc. Hai người nào đó còn chưa làm xong chuyện. Trong không gian, vang lên những tiếng thở rất khẽ.

Sáng...

Lucy bất giác giật mình thức giấc, phát hiện Huy đang nhìn cô chăm chăm. Nhớ đến chuyện đêm qua, mặt cô nổi lên một tầng hồng, cô kéo chăn che dấu phần da thịt lộ ra bên ngoài, ánh mắt vẫn duy trì đối diện với ai đó.

- Nhìn gì?

- Nhìn vợ anh.

Hai ánh mắt đối diện nhau, nhìn và không nói gì nữa.

Bất chợt, Huy đưa tay véo mũi Lucy, mày hơi nhú.

- Mũi em có phẫu thuật hay không? Còn môi, mắt, cằm, chỗ nào bị em chinh qua rồi hả?

Lucy phát cáu, hất tay Huy ra khỏi tầm mắt, lớn tiếng nói.

- Chinh sửa toàn bộ! Sao nào?

- Không sao cả! Vợ anh lúc nào cũng xinh đẹp nhất.

Lucy nghe mấy lời đó, làm động tác buồn nôn, sau đó cau gắt nói một câu.

- Đã nói tôi không phải vợ anh!

- Không phải sao? Vậy chuyện tối qua tính sao đây?

- Tình một đêm! Chúng ta cũng chẳng phải còn nhỏ, loại chuyện này là rất bình thường.

- Em to gan thế từ bao giờ?-Huy chuyển người, áp sát cơ thể Lucy-Em đã trải qua tình một đêm với bao nhiêu người rồi hả?

- Tôi với anh chẳng có liên quan. Anh quản nhiều thế làm gì?-Lucy trưng ra bộ mặt thách thức.

- Không liên quan?-Huy gắng giọng, bàn tay càng siết vòng eo cô chặt hơn- Bây giờ cho em hai lựa chọn, một là để anh vào hộ khẩu nhà em, hai là anh cho em vào hộ khẩu nhà anh. Chọn đi! Nếu không em đừng trách anh không báo trước. Hôm nay em đừng hòng rời khỏi đây.

- Đừng có mà đe dọa! Anh mau buông ra, nếu không tôi sẽ cho anh ném thử thế nào là dai đen tứ đẳng!-Lucy đáp trả quyết liệt.

Lucy vùng vẫy, cố gắng đưa một cánh tay ra ngoài, giờ lên, liên tục vừa đẩy vừa đánh Huy. Trong khi Huy vẫn không chịu lui lỏng cánh tay đang ôm chặt lấy cô. Mới đánh được mấy cái, bỗng nhiên có một giọng quen thuộc vang lên.

- Mẹ lại ăn hiếp ba của con à?

Vừa nghe thấy giọng Hy An ở bên giường, nghĩ hiện tại mình cùng Huy, hai người không mặc gì nằm trên giường, nếu con trai thấy cảnh này sẽ hồng mắt

đầu óc trong sáng. Lucy lập tức ngưng hành động bạo lực của mình, như rùa rút cổ, chui nhanh vào trong chăn, nấp vào trong lòng ngực Huy.

Hành động của Lucy, Huy làm sao không biết. Cậu khẽ cười, quay đầu nhìn Hy An.

- Mẹ con không có ăn hiếp ba.
- Rõ ràng con nhìn thấy mẹ đang đánh ba mà?-Huy An nhú mày bày tỏ bức xúc.
- Không có đâu. Con nghĩ mẹ có thể ăn hiếp được ba sao?

Hy An làm bộ suy nghĩ một hồi. Nó thấy ba cao lớn như vậy, mẹ dù có hung dữ chắc cũng không thể nào ăn hiếp được ba, nên nó tin chắc lời ba nói đúng “Mẹ không thể ăn hiếp ba được”. Hy An gật gật đầu ngụ ý đã hiểu.

- Ba, ba cùng mẹ đã bàn chuyện xong chưa?
- Xong rồi! Mẹ con đã đồng ý cho ba về ở cùng con.

Nghe đến lời Huy nói, Lucy từ trong ngực Huy cựa quậy, muốn thò đầu ra cãi lại. Cô đồng ý cho cậu ta về ở cùng lúc nào chứ? Đều là bịa đặt.

Đầu Lucy còn chưa kịp thò ra khỏi chăn, liền có một bàn tay xấu xa từ trong chăn, rõ ràng đang đặt trên eo cô, đột ngột chuyển lên trên nắm bóp lấy phần cơ thể nhạy cảm của cô. Lucy trong lúc không kịp chế kíp, thốt lên một âm thanh.

- Ừ...
- Con nghe không, mẹ con đồng ý rồi!

Hy An vui mừng reo lên.

- Hay quá! Vậy là chúng ta cuối cùng cũng về chung một nhà.

Lucy nghe Hy An nói, cô không bận tâm, bấy giờ chỉ cảm giác tức giận dâng lên. Cái con người này, từ bao giờ đã trở nên bá đạo đến mức này. Rõ ràng là trong chăn làm chuyện xấu, lại còn ở ngoài biến chuyện xấu thành chuyện tốt đẹp của cậu ta. Cậu ta biết cô hiện tại không thể nào kháng cự, nên tùy ý đưa cô vào thế đã rồi. Lucy càng nghĩ, máu điên càng sôi lên. Cô nắm bàn tay xấu xa kia, đưa lên miệng, hung hăng cắn cho một cái.

Huy bị cắn đau đến rùng mình một cái, ra sức chịu đựng, nhìn Hy An, duy trì nụ cười.

- Hy An con ra ngoài trước đi. Ba còn chuyện cần nói với mẹ.
- Ba! Ba đưa cả ông bà ngoại về ở cùng luôn nhé!
- Được! Được!-Huy mỉm cười khổ sở. Cậu bị Lucy cắn đau đến thấu trời rồi, chỉ là không để lộ nét mặt cho Hy An nhìn thấy.
- Vậy... ba móc tay hứa với con đi!-Hy An đưa tay ra trước mặt Huy, ánh mắt chờ đợi.

Huy khó khăn vươn tay ra, móc tay với Hy An.

Hy An rời khỏi tay Huy, mắt nó hướng về chỗ Lucy, nói vọng sang.

- Cả mẹ nữa!
- Con mau ra ngoài đi!-Miệng Lucy tạm buông tha tay Huy, gắt gỏng cất giọng-Nếu không, mẹ cho con một trận bây giờ.
- Ba~!-Tiếng Hy An kéo dài ra cả thước, nó nhìn Huy bằng ánh mắt đáng thương, có ý cầu xin sự đồng cảm của cậu.

Huy vỗ vỗ vai Hy An, mỉm cười bảo nó đi ra ngoài.

Hy An không cam tâm, nhưng cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, đi ra ngoài.

Sau khi Hy An đi ra ngoài rồi, Huy chuyển người sang, hung hăng áp chế Lucy dưới thân người, một tay nắm lấy hai tay cô kéo lên trên đầu, giữ chặt.

- Em là chó hả? Hờ chút là cắn người.
- Tại anh giờ trò xấu trước!-Lucy hát hăm, đối mặt với Huy, muốn có bao nhiêu thách thức thì có bấy nhiêu thách thức.
- Anh là giờ trò xấu với vợ mình, như vậy cũng không được sao?-Huy cười gian tà nhìn Lucy.

Lucy cũng không thèm chấp cái con người ngang ngược này, liền đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Lúc này Hy An nói đến ông bà ngoại. Không phải thời gian tôi vắng mặt, anh đem con tôi sang Nhật đấy chứ?

- Đâu có, ông bà ngoại mà con nói là ba mẹ trước của em. Chẳng phải em muốn tìm họ sao, anh giúp em tìm rồi.

Lucy nghe đến đó, tim cảm giác ầm ập, cô không ngờ một lời nói năm đó của mình, nói muốn đi tìm ba mẹ nuôi, Huy nghe được ghi nhớ trong lòng rồi thay cô thực hiện. Con người này đúng là sinh ra để cưng chiều cô mà. Không muốn yêu cũng không được nữa rồi.

Bất chợt.

Cái tên nhóc con kia lại trở vào lần nữa, cất tiếng gọi.

- Ba, mẹ!

Lucy giật bản mình, trong lúc hốt hoảng cô kéo Huy xuống, đem cậu làm tấm chắn cho mình, miệng nói lớn.

- Không phải nói con ra ngoài sao???

Hy An trực tiếp bỏ qua lời của Lucy, bước đến nhìn Huy, nói nhanh.

- Ba! Con còn chưa nhận được quà sinh nhật.

- Vậy con muốn ba tặng gì?

- Bìn Bìn ở trường hôm trước khoe với con nó mới có một em gái. Ba, tặng cho con một em gái đi!

Huy nghe thấy liền bật cười. Trước sự đòi hỏi quá đáng của cậu con trai, Lucy cũng chỉ biết thờ dài. Cô không biết thằng nhóc này ngốc thật hay giả ngốc, lẽ nào nó không biết “em gái” không phải thứ muốn là có thể cho được.

- Được! Ba đồng ý với con.

- Anh điên hả???-Lucy nhéo cho Huy một cái lên người, khiến cậu đau đến nổi gừ một tiếng.

Hy An vẫn đứng đó, chớp chớp đôi mắt mong chờ. Nó không biết ba mẹ đang làm cái gì, nó chỉ muốn biết bao giờ thì nó có một cô em gái để khoe với Bìn Bìn.

- Ba! Vậy khi nào thì con mới có em gái?

- Hy An-Huy cất lời, nói rất chậm rãi-Từ bây giờ, con chờ thêm chín tháng mười ngày nữa, nhất định ba sẽ đem cho con một em gái!

Hy An lẩm bẩm ghi nhớ, sau mấy giây nó gật đầu, mặt mày hớn hờ.

- Con biết rồi!

Hy An vui vẻ rời khỏi phòng, Lucy đẩy Huy ra, hung hăng trừng mắt. Huy đối với ánh mắt của Lucy không có nửa điểm sợ hãi, còn ngang nhiên đáp lại.

- Nhìn anh làm gì? Em nghe Hy An nói gì không? Con muốn có em gái.

- Anh đi mà tìm người sinh! Tôi không sinh!-Vừa nói Lucy vừa bò xuống giường.

Nhưng chân còn chưa kịp chạm đất, Lucy đã bị Huy kéo trở lại, không nói lời nào, đặt môi xuống khóa môi cô, hôn đến khi cô trời hay đất đều không biết, mới tha cho môi cô, chậm rãi tiến tới cổ, hôn xuống.

Đến lúc kết thúc, Lucy nằm im như con mèo nhỏ, mệt mỏi nằm nhắm mắt. Huy vẫn còn không buông tha cho cô, thì thầm bên tai cô.

- Trong người em giờ đang mang đứa bé của anh, không muốn sinh cũng không được.

- Lưu manh...-Lucy mệt mỏi nhắm mắt một câu. Xoay người lại, muốn ngủ tiếp.

Huy từ phía sau ôm lấy Lucy, áp mặt vào sau cổ cô, cảm nhận mùi hương từ tóc cô, cậu cứ muốn trêu chọc hôn lên sau gáy cô.

Lucy bị nụ hôn khẽ rùng mình, cựa quậy. Một lúc sau, không biết suy nghĩ cái gì, cô chậm chạp cất lời.

- Hy An muốn em gái. Nếu lại sinh ra một bé trai thì sao?

Huy không cần suy nghĩ, bĩ ổi đáp trả một câu.

- Đến lúc đó, chúng ta lại làm một lần nữa!

.....HẾT.....

HCM City, 27/4/2017, 0h33'

P Hana

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

NGOẠI TRUYỆN 1. Chú chó tên Lucy.

Trong nhà có người nào đó nghe đến cái tên Lucy không thuận tai, bèn dùng kế bản buộc ai kia không dùng tên Lucy nữa.

- Ba! Con chó này đặt tên gì đây? – Hy An vừa vuốt ve bộ lông trắng mềm mại của chú chó nhỏ, vừa ngược mắt nhìn Huy.

Huy mỉm cười, đáp lại câu hỏi của con trai.

- Gọi là Lucy đi!

Thế là từ ngày chú chó nhỏ đến nhà bọn họ, cái tên Lucy của ai đó cũng không dùng nữa.

Hiệp một: 1-0, anh thắng!

NGOẠI TRUYỆN 2. Ở trên giường rất nghe lời:

- Anh muốn cuộc muốn thế nào hả? – Diệu Anh nhìn trừng mắt về phía con người phía trên.

- Muốn nghe em nói lời nào đó đáng yêu với anh.

Thấy nụ cười gian tà của ai đó phía trên, Diệu Anh tức đến nghiến răng.

- Anh muốn chết sao?

- Em yêu! Lời đó không đáng yêu chút nào cả - Gương mặt Huy rất đổi thần nhiên, hai tay lại đang dùng sức ghì chặt tay cô vợ cứng đầu.

Thấy cách dùng bạo lực chống với Huy không được, Diệu Anh bèn hạ chiếu thư đầu hàng.

- Em... em vốn dĩ không biết nói gì. Anh chỉ em đi – Giọng Diệu Anh hết sức mềm mại, nũng nịu, ánh mắt ngại ngùng nhìn đi hướng khác. Tận sâu trong lòng, cô đang ức chế muốn chết. Nếu không phải bị ép đến tình huống này, cô nhất định không chịu khuất phục.

Huy áp gương mặt lên đôi má ửng hồng của ai kia, giọng khê thì thầm.

- Nói em yêu anh.

Diệu Anh cắn chặt răng trong hai giây, cô lấy lại bình tĩnh quay sang nhìn Huy, ánh mắt chuyển sang ôn nhu, hai tay ôm lấy cổ Huy, nhẹ giọng nói từng chữ.

- Vĩnh Huy, em... yêu... anh!

Lời nói vừa thốt ra làm ai đó rất hài lòng gật gù đầu, tiếp tục làm chuyện cần làm. Đêm đó, Diệu Anh cảm thấy là đêm mất mát nhất của đời mình.

Ngày qua ngày, chuyện này dần đi vào quên lãng.

Cho đến ngày nọ...

Hy An đòi mua mô hình tàu chiến về lắp ráp. Diệu Anh lại không chịu đáp ứng. Chẳng qua cô chỉ muốn con trai tập trung học hành, suốt ngày lắp ráp này kia sẽ hỏng người.

Sau một hồi mè nheo không thành công, Hy An bèn nhớ đến lời ba. Nó nắm tay mẹ kéo vào phòng, kéo mẹ ngồi xuống giường.

- Mẹ! Cho con mô hình tàu chiến nha!

- Mẹ đã nói là không rồi mà.

Hy An méo mặt, nó không thềm suy nghĩ lao vào lòng mẹ.

- Mẹ! Chẳng phải ở trên giường mẹ rất nghe lời sao? Sao mẹ không nghe lời con? Sao không mua cho con?

Diệu Anh nghe con trai nói xong, mày nhú sâu lại.

- Cái gì mà ở trên giường rất nghe lời hả?

- Ba nói với con đó! Ba nói mẹ dù hung dữ đến đâu, ở trên giường đều rất biết nghe lời. Mẹ mua cho con đi!

Khóe miệng Diệu Anh co rút. Được! Anh giỏi, dám nói lời đó với cả con trai. Cô nhất định không bỏ qua chuyện này.

Chiều hôm đó, Diệu Anh đang cho Vi Vi uống sữa, cô nghe thấy tiếng nói của Hy An phát ra bên ngoài.

- Mẹ không có nổi giận, nhưng cũng không mua cho con mô hình. Có phải mẹ chỉ nghe lời ba không? Lời của con mẹ chẳng nghe gì cả!

Hy An một tay cầm điện thoại, một tay chán nản bứt trụ cái cây tội nghiệp.

Bất ngờ, một bàn tay giựt lấy điện thoại từ tay Hy An. Nó chưa kịp quay đầu nhìn, thì một giọng nói đáng sợ vang lên.

- Chồng à, anh lại muốn nói với con điều gì ngoài chuyện “ở trên giường rất nghe lời” nữa? Nói em nghe cùng được không?

- Diệu Anh... cái đó, anh chỉ là nói, anh không ngờ Hy An lại tưởng thật.

Diệu Anh áp chế khí nóng trong người, nói giọng vẫn rất ôn nhu, từ tốn. Nhưng lời nói lại khiến đối phương khiếp vía.

- Khang Vĩnh Huy, anh tốt hơn hết cứ ở tạm bên Nhật vài tuần đi. Bây giờ mà nhìn thấy anh, em không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu ha! Còn nữa, nửa đời sau anh đừng có nghĩ đến chuyện bò lên giường của em. Em sẽ dọn dẹp phòng bên, từ nay anh cứ qua đó mà ngủ. Vậy đi nha! Tạm biệt!

Điện thoại cúp xuống. Huy thấy lạnh sống lưng. Một khi Diệu Anh gọi cả cái tên “Khang Vĩnh Huy” là anh đủ hiểu cô đang điên đến mức nào. Tình hình này, tốt hơn hết anh nên mặt dày về nhà xin lỗi cô, nếu không muốn hủy đi hạnh phúc nửa đời sau của mình.

Hiệp hai: 1-1, em gỡ hòa.

NGOẠI TRUYỆN 3: Giấy ghi chú.

Vào một ngày đẹp trời của tháng bảy, Hy An vừa cùng Vi Vi đi chơi về, đã nghe thấy tiếng cãi vã của ba mẹ.

- Anh biến khỏi tầm mắt của tôi, tôi không muốn thấy mặt anh nữa!

- Được, đi thì đi! Cô tưởng tôi muốn thấy mặt cô lắm sao?

Huy cứ như vậy đi ra khỏi nhà.

Hy An đang cõng Vi Vi trên lưng, hai đứa đứng im không động đậy.

- Hy An, con cho Vi Vi ăn giúp mẹ. Mẹ đi nghỉ một lát - Nói rồi Diệu Anh cũng trở về phòng.

- Anh! Mẹ khóc – Vi Vi ngô nghê thì thầm bên tai anh trai.

- Không phải đâu, mắt mẹ bị bụi bay vào thôi! Em muốn ăn gì, anh làm cho em?

- Canh bí đỏ!

- Được rồi! Chúng ta cùng đi làm nào – Hy An giọng phấn chấn, cõng Vi Vi vào nhà bếp.

Mấy ngày sau, Huy cũng không trở về nhà, Diệu Anh bận rộn với hàng tá ca phẫu thuật được xếp lịch sẵn. Hy An thường đưa Vi Vi sang nhà hàng xóm ngủ kè.

Hy An quá quen với việc ba mẹ cãi nhau, nhưng sự việc lần này kéo dài hơn mọi khi. Mọi khi ba vẫn thường làm hòa trước, mẹ lại rất dễ dụ, ba nói vài câu là xiêu lòng. Một ngày là khoảng thời gian lâu nhất. Vụ lần này đã gần một tuần, chẳng thấy bên nào có động tĩnh gì.

Thôi thì đứa con trai có trách nhiệm này sẽ giúp cái nhà này trở về như ban đầu vậy!

10 giờ sáng...

Diệu Anh từ bệnh viện trở về. Cô vừa thực hiện ca phẫu thuật dài năm tiếng đồng hồ, đầu óc căng thẳng đến độ muốn nổ tung. Lại còn chuyện Vĩnh Huy mấy hôm không trở về nhà, khiến cô khó chịu trong lòng. Anh ta nói cảm cô thân mật với bác sĩ nam, bệnh nhân nam, vậy anh ta suốt ngày có mấy cô thư ký xinh đẹp bên cạnh sao không nói đến. Anh biết ghen, còn cô thì không chắc? Lại còn nổi nóng với cô, lại còn dám đi mấy ngày không về nhà.

Diệu Anh cảm giác đầu choáng váng, sờ lên trán thấy nóng nóng, cô liền uống vào một viên thuốc hạ sốt, ghi một tờ giấy ghi chú dán trên tủ lạnh, rồi leo lên giường ngủ thiếp đi.

12 giờ trưa...

Huy vừa xong họp đã vội vàng trở về nhà, nhẹ nhàng mở cửa đi vào trong. Căn nhà vô cùng yên tĩnh.

Tối qua nhận được tin nhắn của Hy An làm anh lo lắng mất ngủ “Ba ơi! Mấy hôm nay mẹ cứ sao sao ý, đồ ăn con làm mẹ nói chán không muốn ăn, chắc mẹ bệnh rồi. Mai bọn con đi chơi với nhà tiểu Tịnh chắc tối mới về, có mỗi mẹ ở nhà, ba về xem mẹ giúp con nhé!”.

Huy đến bên tủ lạnh, định mở ra xem còn thứ gì không, đột nhiên thấy mảnh giấy ghi chú “Hy An, hôm nay mẹ hơi mệt, để mẹ ngủ, đừng làm phiền mẹ. Con với em chút nữa có về thì đi ăn gì đó đi nha. Mẹ yêu hai con nhất!”.

Mở tủ lạnh, đập vào mắt Huy toàn là nước lọc với một vài quả trứng. Cô nàng này, chỉ mới đi có vài ngày mà nhà thành ra cái gì rồi, đến thức ăn cũng không biết đi mua sao?

Huy đi siêu thị gom được một xe đầy. Túi lớn túi bé xách về nhà. Anh xắn tay vào làm việc.

4 giờ chiều...

Diệu Anh ngủ tròn một giấc dài, sáng khoải gặp một cái. Bất chợt, cô cảm giác một bàn tay nặng nề đặt trên bụng cô, đầu cô hình như cũng đang gối trên cánh tay của ai đó. Cô sững người trong giây lát, nghe trong không gian có tiếng thở đều đặn, có một luồng hơi ấm liên tục phả vào trên đỉnh đầu cô.

Diệu Anh nhẹ nhàng dịch người, nhìn sang bên cạnh. Cô thấy gương mặt ngủ say của Huy, mùi nước hoa quen thuộc từ chiếc áo sơ mi trắng thoang thoảng. Hình như anh đi làm về, đồ mặc nguyên chưa chịu thay ra.

Diệu Anh nhấc cánh tay Huy ra khỏi bụng, ngồi dậy. Trong lòng thầm lẩm bầm “Đã nói là không về cơ mà, lại còn chui vào đây ngủ cùng. Để xem chút nữa anh dậy tôi sẽ tống anh ra khỏi nhà như thế nào!”

Bụng chợt kêu đói, nên Diệu Anh tạm gác chuyện này lại, đi xuống bếp tìm thứ gì đó nhét bụng.

Vừa bước đến nhà bếp, cô đã thấy trên bàn bày một mâm đồ ăn ngon, được che đậy cẩn thận. Có một tô cháo thịt thơm phức làm cô phát thèm, trên mâm đồ ăn có để lại hai mảnh giấy ghi chú. Mảnh giấy thứ nhất ghi “Hy An, đồ ăn con hâm nóng rồi ăn, ba mẹ ngủ trong phòng, nếu không có chuyện gấp thì đừng vào làm phiền”. Mảnh giấy thứ hai ghi “Cháo của vợ. Em có dậy thì ăn rồi uống thuốc”

Diệu Anh cảm giác trái tim dâng trào một loại ấm áp. Con người này thật biết làm người ta xiêu lòng mà, sao có thể đáng yêu đến vậy chứ. Biết cô bị bệnh, về nhà nấu cơm cho con, còn nấu cháo cho cô, lại còn nằm ôm cô ngủ. Thật là cảm động chết cô rồi!

6 giờ chiều...

Hy An dắt Vi Vi về nhà. Quan sát sự yên tĩnh của căn nhà hết một lượt, ngửi được mùi thức ăn còn đọng lại, cậu đi xuống nhà bếp, thấy hết một lượt đồ ăn trên bàn, mấy tờ giấy ghi chú của ba mẹ. Cậu bật bếp hâm lại thức ăn, ăn và tỉ mỉ chăm sóc cho em gái nhỏ. Hai anh em ăn no rồi kéo nhau vào phòng ba mẹ.

Thấy ba mẹ đang ngủ, hai đứa nhìn nhau, rồi không nói không rằng. Một đứa bò lên ôm cổ ba, một đứa nằm xuống ôm eo mẹ, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trong căn nhà nọ, trên chiếc giường lớn, có gia đình bốn người, cùng yên giấc ngủ say.

Chung kết: 1-1-2, cả ba mẹ đều thua hai tụi con rồi nhé!

.....HẾT NGOẠI TRUYỆN ^^ .....

(Phần nối tiếp mang tên MAKE ME LOVE YOU, tiếp tục ủng hộ nhé!!!)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Và Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.